DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

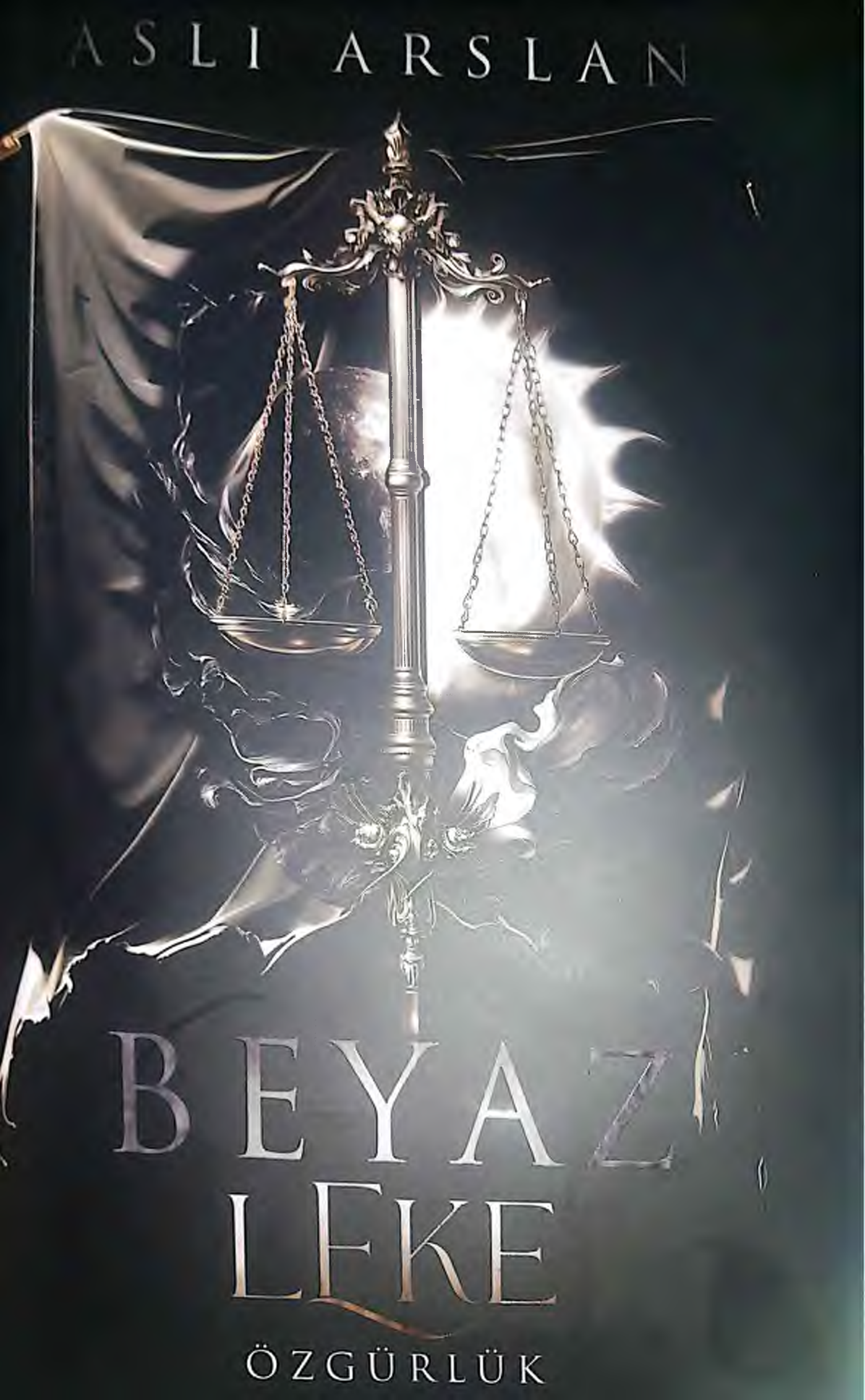
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ASLI ARSLAN

BEYAZ LEKE

ÖZGÜRLÜK

0111685 YHV

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-6149-91-5

www.indigokitap.com

indigo

/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

BEYAZ LEKE

ÖZGÜRLÜK

ASLI ARSLAN

İNDİGO KİTAP

Beyaz Leke - Özgürlük
Aslı Arslan

Baskı: Şubat 2025
ISBN: 978-625-6149-91-5
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Aslı Arslan, 2025
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Yaren Kılıç
Son Okuma: Seda Durdu
Kapak Tasarımı: Zebartdesign

Duzenleme
Ny.ozlem

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv.
No:1 İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

BEYAZ LEKE

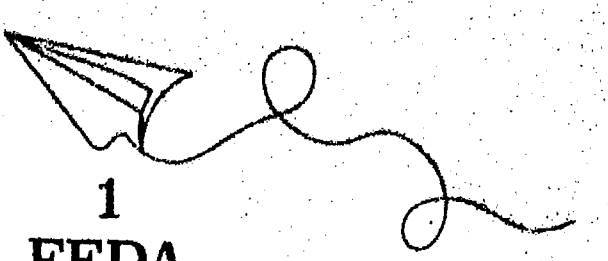
ÖZGÜRLÜK

ASLI ARSLAN

İNDİGO KİTAP

Sevgili babacığım, bir gün seninle gökyüzünde buluşacağım,
bu kitap senin için...

Bu kitapta geçen kişiler ve kurumlar tamamen hayal ürünü olup her ayrıntısıyla kurgudan ibarettir.

1
FEDA

On iki saat önce...

"O zaman," dedi Tugay. "Benim kalbimi düzene sokmanız ve idam ipinden kaçırmanız gerekecek."

Marco'nun gözleri bu cümlelerin ardından hafifçe açıldı ve kafası karışmış bir vaziyetteyken, "Peki ya seni idam ipinden kurtaramazsak?" diye sordu net bir sesle. "Çünkü bizden istediğin ölümünle eşdeğer."

Tugay kaşlarını kaldırdı, çenesini havaya dikti ve derin bir nefes verdi. "O zaman ben kendimi bu yüzükle yok edeceğim ve bu dünyadan gittikten sonra gerçekleştirmeni istediğim iki dileğim kalacak."

"Ben dilek perisi değilim TDÇ," dedi Marco kızgın bir sesle. "Senin aldığın riskleri temizlemek benim görevim değil, artık benden bir şeyler istemekten vazgeç."

"Hadi ama Marco!" Tugay'ın gülümsemesi, hiç zafer kazanmadan zafer kazanmış bir adam kadar itibar doluydu. "Adnan Atalar'ın en güvendiği adamı sendin, bunu boşa yapacak birisi değil." Marco hiçbir şey söylemedi ve göğsü inip kalktı. "İlk dileğim, benim Avukat'ım."

Marco başını iki yana salladı. "Kurtarmak istediğin bu aptal dünyaydı, ne zaman bir kadını da kurtarmak istemeye karar verdin?"

Kısa bir sessizlik oldu, Tugay'ın bakışları son kez bileğindeki kelepçelere indi. "O beni kurtarmak istediği zamana kadar dayanıyor olmalı, emin değilim." Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Çünkü süper kahraman olmak istiyordu, ben de onun süper kahramanı olabilirim belki."

"Ne?"

"Hiç," dedi Tugay, bakışlarını Marco'ya çevirerek. "İlk istediğim, bana bir şey olursa avukatımı bu ülkeden kaçırman ve onu İtalya'daki evime götürmen. Sana adresi Giray verecektir."

Marco gözlerini kıstı, dikkatli bir şekilde dinlemeye devam etti.

"İkinci," dedi ardından kendi içinde bir tercih aşamasındaymış gibi, Marco'nun tam gözlerinin içine baktı. Gördüğü aynı yolda yürüdükleri değildi ama inançtı; inanç biraz da güveni doğururdu. "Nida," dedi sakince. "Onu koru ve avukatımla beraber İtalya'ya gitmesini sağla, ikizim ve Meryem Atalar da onlarla birlikte olacak." Öne doğru eğildi, sessizce

fısıldadı. "Kalbimden bile daha iyi koruduğum kardeşimin yerini sana söyleyeceğim, sen ise ben ölürsem ufacık bir acı bile hissetmeden onu kurtarmaya gideceksin."

Dört saat önce...

İhanetin uğradığı yerlerde soğuk bir sessizlik olurdu çünkü ihanet, daima çığlık atacağı anı beklerdi.

O gün, Tugay gözlerini açmadan önce derin bir sessizlik vardı, ihanetin sessizliği.

Sandalyelerde oturan herkesin gözleri birbiri üzerindeydi, uzaktan gelen televizyonun sesi Tugay Demir Çeviker'in öldüğünü söylüyordu, Eftalya Atalar'ın ise asıl BL örgüt kurucusu olduğunu. Sadece bu kadarla da sınırlı değildi, Eftalya Atalar'a suçu atan kişinin Tugay Demir Çeviker olduğunu söyleyeceklerdi.

Odanın içi ne kadar sessiz ise şehir bir o kadar gürültü altındaydı. Herkesin güvendiği örgüt lideri öldüyse, insanların güvenebileceği kimse kalmamış demekti.

Eftalya Atalar dışında.

Ondan ise herhangi bir ses yoktu. Eğer iki taraf da sessizliğe devam ederse zafer kazanılmadan biterdi çünkü BL örgütü, kurucusu ve lideri olduğu sürece halkı yanına alabiliyordu.

Giray parmaklarıyla masanın üzerinde ritimler tutarken oldukça gergindi, hemen yanında oturan Defne'nin bir eli onun dizine yaslıydı ve sakinleştirmeye çalışıyordu ama pek imkânı yok gibi görünüyordu.

O an sessizliği bozan kişi Giray oldu.

"Sinan," dedi kirpiklerinin arasından çaprazında oturan Sinan'a bakarak. "Aramızda ikizimden sonra Avukat'ı en iyi tanıyan sensin." Sinan, soğuk bakışlarla Giray'ın yüzüne baktı. "Avukat, Krallık'a inanır mı?"

Sinan, "Krallık'ın söyleyeceklerine göre değişir," diyerek ucu açık bir yanıt verdi.

Giray kaşlarını kaldırdı ve masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Krallık bir oyun oynuyor, Tugay'ı öldü göstererek. Avukat'a büyük bir oyun oynayacaklar ve ihanet etmesine neden olabilirler. Sana çok basit bir şey soruyorum, Avukat bize ihanet eder mi, etmez mi?"

Giray, Sinan'ın direkt cevap vermesini bekledi ama Sinan bir süre düşündü. Sessizlik katlanarak artarken Marco duvara omzunu yasladığı yerden hafifçe doğruldu. "Neden bu kadar düşündüğü de tartışma konusu elbette."

"Bence başka bir şey düşünüyor," dedi Gamze, savunmaya geçerek ve Marco'ya karşı gelerek.

En sonunda Sinan, "Krallık çok yanlış yerden oyun oynuyor," dedi ciddi bir sesle.

"Nasıl yani?"

"Eftal'i ihanete sürükleyecek olan Tugay Demir Çeviker'in ölümü değil," dediğinde kendinden oldukça emindi, adı gibi. "Sevdiği birinin zarar görmesi olur. O zaman ne örgüt umurunda olur ne de herhangi birinin itibarı."

Herkes dikkatli bir şekilde Sinan'a bakarken Javier öksürerek, "Bana Avukat kendi canından bile vazgeçer de ihanet etmez gibi geliyor," dedi.

"Zaten kendi canından söz etmiyorum," dedi Sinan, ardından solgun bir şekilde gülümsedi. "Tabii benim bahsettiğim, beraber büyüdüğüm Eftal, çocukluk arkadaşım Eftal. Son aylarda ise onu tanıyamıyorum. O yüzden bana böyle sorular sormayın."

Giray gözlerini kapattı ve ellerini şakaklarına bastırıp, "İhanet, hepimizin yıkımı olur," dedi tek nefeste.

Sinan ağzının içinde kimsenin duymayacağı şekilde, "Bazen sevdiğin birisi için zorunda kalırsın," dedi.

İki saat önce...

Evin gizli katında hem örgüttekiler hem de Ölüm Timi hazırlık içindeydi. Silahlar kasalardan çıkarken, sandıklardan daha büyük silahlar çıkıyordu. Tugay Demir Çeviker üzerine giydiği siyah kargo pantolonunun ceplerine bıçakları yerleştirirken hem çok sakin hem de gergindi. Her hareketinde düşündüğü iki taraf vardı: Çocuklar ve Avukat.

Bakışları örgütteki herkesin üzerinde gezinirken kendisini dışarıdaki dünyaya ne kadar yabancı hissettiğini yeniden anlayabiliyordu. Şimdi buradan istediği zaman çıkabilecekti, dışarıya adım attığında siyah botları karların içine gömülebilecekti, bileklerinde kelepçeler yoktu, işkenceler uzaktı.

Özgürdü. Tugay Demir Çeviker, özgürdü.

Fakat tutsaklık, onun özgürlüğündeki insanı da öldürmüş gibiydi. Aslında hapishanedeyken daha cesur hissettiğini fark etti çünkü dört duvarı ezberlemek çok daha kolaydı fakat özgürlükte gökyüzü sınırsızdı. İnsanlar da öyle.

Düşünceler arasında birisi arkasından omzuna dokunduğunda ani refleksle sert bir şekilde ona dokunan kişinin kolunu tuttuğu gibi çevirdi ve elini boynuna dolayıp nefesini kesmek için hamle yaptı. O sırada bu kişinin ikizi olduğunu gördüğünde elektrik çarpmış gibi geriye çekildi, Giray ise büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ben," dedi Giray gözlerini açarak. "Korkuttum mu?"

Tugay yutkunduğunda kalbi adrenalinden delicesine çarpıyordu ve sağ eli uyuşmaya başlamıştı. Ne yapacağını bilemedi, ağzından derin bir nefes verdi ve sonrasında, "Bana dokunmadan önce sesleneceksin," dedi sert bir sesle. Birkaç saniye sonra gözlerini kapattı, sert konuşmasının haksızlık olduğunu fark ettiğinde gözlerini açıp ikizine döndü. Giray hâlâ şaşkındı. "Ani tepkilerden hoşlanmıyorum sadece," dedi daha yumuşak bir sesle. "Seninle alakalı bir durum değil."

"Anlıyorum," dedi Giray düşünceli bir sesle. Onun da karşısında gördüğü ikizi Tugay'dı, beraber büyüdüğü o çocuktu ama bir o kadar da farklıydı. Bakışları değişmişti; daha soğuk, daha donuk, hatta gerçek bir katil kadar ürpertici bir adama dönüşmüştü. Eskiden ikizi Tugay'ın bakışlarından ne düşündüğü anlayabilirdi ama şimdi pek anlayamıyordu. Gözünü kırpmadan birini öldürebilecek kadar acımasız olduğuyla ve Krallık'ın konuştuğu o adamın gerçek yüzüyle asıl şimdi karşılaşıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tugay, hem merakla hem de duymak istemeyerek.

"Hiç," dedi Giray.

Tugay bir an bile düşünmeden, "Seni korkutuyor muyum?" diye sordu. "Ben korkunç biri miyim?"

O an, Tugay bu soruyu sorarken kendisini dönüştürdüğü adamı gördü. İkizine ondan korkup korkmadığını soruyordu, ikizinin gözlerinde gördüğü ise açıktı. Giray ondan korkuyordu. Bu, Tugay Demir Çeviker'in ikinci idam sehpası kararı gibi hissettirmişti.

Giray otuz bir yaşında bir adamdı, o korkuyordu; Nida gibi ufacık bir kız çocuğu belli ki Tugay'ı gördüğü zaman ondan kaçacaktı. Bunu düşünmek Tugay'ı kahrediyordu.

"Hayır," dedi Giray sakince. "Sadece birazcık değiştiğini düşünüyordum ama bu çok normal. Hangimiz değişmedik ki?" Giray işi şakaya vardı. "Uzun süre tatile gidip geri gelen insanlar gibi düşün, ben de fena değişmedim yani."

Tugay güldüğünde eliyle hafifçe kardeşinin omzuna vurdu, o sırada arkasından onu kaçamak bir şekilde izleyen Defne'yi gördü fakat bu konu

hakkında hiçbir yorum yapmadı. "Hatırlat da bütün bunlar bittikten sonra uzun bir tatile çıkalım, sen, ben," ağız ucuyla gülümsedi, "belki şu kız arkadaşın da bizimle gelmek ister, ha?"

"Ha?" dedi Giray. "Kim? Ne? Hangi kız arkadaş?"

Tugay dayanamayarak güldüğünde, "Üç dakikadır seni öldürecek miyim diye bizi izleyen bir kadın var, sanıyorum ki o senin kız arkadaşın Giray," dedi Tugay.

Giray omzunun üzerinden Defne'ye doğru baktı. Umursamaz görünmeye çalışarak, "Ya şu kız," dedi hafif alay geçer bir tonlamayla. "Sorma, âşık bana, peşimden koşturuyor. Ne yapayım, kıramıyorum."

Tugay kaşlarını kaldırıp gözlerini açtı. "Öyle mi, kardeşim?" Tugay o an seneler önce o yılbaşı masasındaki kadar keyifli hissetti. "O halde sen hiç üzülme, ben onu örgütten atayım, sana daha fazla rahatsızlık vermesin."

Giray dudaklarını ıslattı, boynunu birkaç kez çıtlattı ve bir şey söyleyecek gibi oldu, geri sustuğunda Tugay gülmeye başladı. O güldüğünde Giray da güldü. Tugay dalga geçerek ikizinin omzuna şakayla vurmak istedi fakat düşündüğünden daha sert vurduğunda Giray acıyla inleyerek omzunu tuttu. O sırada yeniden güldüklerinde bir kez daha sarıldılar, bu kez uzun süre birbirlerinden ayrılmadılar. En sonunda Tugay, Giray'ın kulağına doğru, "Savaşta aşk olmaz," dedi öğüt verir gibi. "Daima hata yapmana neden olur, bunu unutma."

Giray normalde sessiz kalacaktı fakat dayanamayarak o da ikizinin kulağına doğru, "Haklısın," dedi sakince. "Peki buna savaşın ortasında gözyaşları uğruna patlatılan binalar ya da bahçeye ekilen çiçekler de dahil midir?"

Tugay dudaklarını birbirine bastırdığında geriye çekildi. Çok kısa bir süre birbirlerine baktılar ve yeniden güldüklerinde Tugay, "Ben sadece nazik bir adamım," dedi alayla. "Avukat'ımın canının sıkılması beni üzdü, ağladığını gördüm, ne yapayım, patlattım birkaç bina."

"Ayrıca onu mahkemenin ortasında bütün dünyanın sizi izleyeceği şekilde öptün, öyle mi?" Tugay, kulağa nasıl geldiğini duyunca gozlerini kıstı. "Bahçe aldın ilk önce, ardından yanına ev diktin, yetmedi bir uçak hediye ettin, örgütün başına geçirdin, kuralları siktir ettin, çiçekli elbiselerle salına salına aramızda dolaşmasına izin verdin. Yetmedi, cümlelerini duvarlara yazdırdın hatta bu devirde mektuplarla, duvar yazılarıyla ona mesajlar gönderdin." Giray gülmeye başladı. "Nezaketin gözlerimi yaşarttı

ama uzaktan bakıldığında avukatın dışında başka bir kadının ayaklarının altına bu cenneti sermeye çalıştığını göremiyorum."

Tugay gözlerini kaçırdığında ensesini ovuşturdu, eli yarımay damgasına dokunduğunda gülümsemesi donuklaştı ve başını sallayarak kendisine gelmeye çalıştı. "Şimdi sen böyle tek tek söylediğinde kulağa delirmişim gibi geliyor," dedi ve bakışlarını yeniden Giray'a çevirdi. "Fakat Sevgili Avukat'ım beni delirten kişinin kendisi olduğunu bile eminim bilmiyor."

Giray göz kırptı. "İyi," dedi alayla. "Bütün bunlar bittikten sonra dördümüz bir tatile çıkalım o halde, oturup deliliklerimizi konuşuruz."

Tugay başını iki yana salladı. Normal şartlarda örgüt içinde duygusal ilişkiler tamamen istemeyeceği bir şey iken şu an karışmak istemiyordu. Sonucunun ikisi için de zararlı olacağının farkındaydı ama artık biliyordu, insan yaşanması gereken duyguları engelleyemezdi.

Sinan yanlarına sakince yaklaştığında ve hiçbir şey söylemeden çelik yelekleri verdiğinde diğerlerine de dağıttı. Tugay, Sinan'ın yüzüne baktığı an, o bakışlarını çevirdi ve hızlı bir şekilde diğer tarafa yürüdü. "Benden hoşlanmıyor," dedi Tugay, çelik yeleği eline alırken. Düşündüğünden daha hafif gelen çelik yeleğe bakarken her şeyden şüphe etmemesi gerektiğini de kendine hatırlattı.

"Sadece Avukat'a çok değer veriyor," dedi Giray. "Askeriyeden tanıyorum, soğuk bir yapısı vardır ama sağlam adamdır, en azından Avukat için kurşunların önüne atlayacak birisi." Tugay hiçbir şey söylemeden dinlemeye devam etti. "Yine de..." Duraksadı ve boğazını temizledi. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Nedir?"

"Bak," dedi Giray. "Avukat'a güvendiğini biliyorum, inandığını da öyle ama onu en iyi tanıyan insan Sinan ve bize en yakını olarak bir şeyler söyledi." Tugay'ın elleri duraksadı ve kaşları çatılırken Giray'a sert bir şekilde baktı. "Böyle bakma, bunu söylemek zorundayım." Giray düşünmeden devam etti. "Avukat'ın, sevdiği birisi için ihanet edebileceğini söyledi, Tugay. Zorunda kalırsa bunu yapabilirmiş yani. Sana ihanet edecek demiyorum ama kendini her şeye hazırla."

Tugay tek bir cümle kurdu. "Avukat'ım bana asla ama asla ihanet etmez."

"Sevdiği birisi için..."

"Onun için de etmez. Hiçbir şekilde ihanet etmez." Çenesini kaldırdı. "Sinan o kadar da iyi tanımıyormuş demek ki." Giray bir şey söyleyecek

gibi oldu ama yeniden sustuğunda başını iki yana salladı. "Benim Avukat'ım ne aptal ne de hain. Gözümle görsem yanlış gördüğümü düşünürüm, kulağımla duysam kendimi kandırdığıma inanırım. Bunun adı savcıdan önce inanç. Ben ona inandım ve bilmek istiyorum, hiç de aptal bir adam değilim."

Giray omzunu kaldırıp indirdi. "Öyle diyorsan öyledir," dedi. "Ama onu kurtarmaya giderken eğer Nida'nın başına bir iş gelirse..."

"Gelmeyecek," dedi Tugay başını sallayarak. "Çünkü Krallık ilk önce Nida'nın yanına gideceğimden neredeyse emindir, ona göre gardını alacaktır. Ben ilk önce Nida'nın yanına gidersem belki de tuzağa düşeceğim ve Avukat'ı da o an yok edecekler ama Avukat'ın yanına gidersem bu beklemedikleri bir taraftan gelen darbe olacak." Öne doğru eğilip sessizce mırıldandı. "Avukat'ın ve benim aynı anda yok olmamız demek, BL'nin bitişi demek. BL bittikten sonra ne Nida yaşar ne Meryem." Giray yutkundu ve şaşkınlıkla ikizine baktı.

"Bu..." dedi Giray. "Onlar çocuk. Bu çok kötü ve sen bu kadar kötüsünü..." Sustu, bir şey söylemek istemedi ama Tugay anladı.

"Kötülüğün içinde yaşadıkça ya o kötülüğe dönüşüyorsun ya da kötülükler yoluna ışık tutuyor, kardeşim," dedi Tugay. "Ben her ikisine de sahibim çünkü zaman, beni bu adama dönüştürdü."

Uzaktaki Marco ıslık çaldı ve herkesin ona dönmesine sebep oldu. "Pekâlâ," dedi Giray. "Gidelim ve Avukat'ı kurtaralım o halde."

Şimdi

İki kurşun.

İki kurşun, yok olan her şeyin başlangıcı ya da yitip giden her duygunun geri dönüşü demekti.

İki adam vardı.

Tugay Demir Çeviker.

Giray Pusat Çeviker.

Bir kurşun Defne'ye isabet etti; Giray'ın âşık olduğu kadındı ve yerde kanlar içerisinde yatıyordu.

Bir kurşun, saniyeler önce, Avukat Eftalya Atalar'ın sırtına isabet etti; giderken, terk ederken, yok olurken ve bir daha belki de geri dönmeyecekken; belki de dönemeyecekken.

Zaman, ölümün sizi çok kısa bir zamanda yakalaması kadar kısaydı ama Tugay için, avukatının gözlerinin önünde dizlerinin üzerine çökmesi

ve karların içine yüzüstü düşmesi o kadar uzun sürmüştü ki kulaklarında-ki çınlama, attığı her adım, elindeki silahın varlığını bile unutması ve her şeyin bir kâbus olmasını dileyerek kapattığı gözleri, hapishanede uğradığı işkencelerden çok daha ağırdı.

Karlar yağıyordu, çocuklardı; ilk tanışmaları soğuk bir kış mevsiminde-ydi, kız çocuğunun ruganı ayakkabıları vardı.

Karlar yağıyordu, yılbaşıydı; bir şarap lekesi yeniden yollarının kesiş-mesine neden olmuştu.

Karlar yağıyordu, güneş doğmuştu; Avukat'ı tam karşısındaydı, gökyü-zünü ilk gördüğü andı.

Karlar yağıyordu, özgürdü; Avukat'ına yeniden kavuştuğu zamandı.

Ve karlar yağıyordu, Avukat'ı gidiyordu; bir kurşun sıkıldı, beyaz kar-lar kanın rengine boyandı. Avukat'ın gözlerini kapatmadan önce gördüğü son görüntü ise ne olursa olsun, onun üzerine kapanan Tugay Demir Çe-viker'in vücuduydu.

İhanet, Tugay Demir Çeviker'in en korktuğu ikinci duyguydu artık.

Aşk, ilk korkusuna dönüşmüştü çünkü farkındaydı; Tugay Demir Çe-viker özgürlüğü için dünyayı, aşk için kendi dünyasını yakardı.

Eftalya Atalar

Babacığım, sana gelmek istiyorum, bana kollarını açar mısın?

Babacığım, neden öyle bakıyorsun? Ölmem gerekiyor, bu dünyanın aptal düzenini kaldıramıyorum.

Babacığım, ben sandığın kadar güçlü değilim anla beni, kalbim sevgi-yi ve acıyı aynı anda kaldıramıyor.

Babacığım, adımı neden Eftalya koydun?

Babacığım, ben artık Eftalya isminden nefret ediyorum.

Babacığım, ölmem gerekiyor ama ölmemeliyim çünkü onurlu bir ölüm olmayacak, sana yakışmayan bir kız çocuğu olamam.

Babacığım, adımı değiştir çünkü o bana Eftalya dedi, ben artık Eftal-ya olmak istemiyorum.

Babacığım, beni kurtar, gücüm tükeniyor, ben artık ölüyorum.

Babacığım, bir kez daha itiraf edeceğim, bu kez sana vereceğim bu sırrımı.

Dinle.

Dinle babacığım, beni öldüren bir kurşun değil, aşk. Ben Tugay De-mir Çeviker'e âşık oluyorum ve bu aşk beni hem yaşatıyor hem öldürüyor. Babacığım, aşk bazen nefesimi kesiyor, bazen nefesim oluyor.

CamScanner ile tarandı

Tugay benim yollarıma sadece çiçekler ekmiyor, ölmek üzere olan kalbimdeki çiçekleri bile yeniden canlandırıyor.

"Çok acı çekiyor." Bir erkek sesi, bağırıyordu, hayır fısıldıyordu, hayır hayır, beni sarsıyordu. "Çıkar o kurşunu, işkence çekiyor." İşkence çekmekten sırtı paramparça olan adam, sırtıma giren bir kurşunun bana işkence çektirdiğini düşünüyordu. "Çıkar!" Onu ilk defa benim yanımda böylesine bağırırken duyuyordum, sesi tokat gibi duvarlara çarpıyordu. "Ona bir şey olursa seni öldürürüm." Bana bir şey olursa kimseyi öldürmemesi gerekiyor, asıl ölmesi gereken insan benim. Bunu çok iyi bilmesi gerekiyor.

Sessizlik oldu, karanlıktı. Gitti mi? Beni bırakıp gitti mi? Neredeydim?

Babam oradaydı, biliyordum. Aydınlık değil, karanlıktı; onu hiçbir zaman aydınlıkta hayal etmemiştim zaten. Oradaydı, hissedebiliyordum, uzanıp dokunmak istiyordum ama başka bir karanlığın içine düşüyordum. O karanlığın içinde çocuktum, yanımda Meryem vardı, vuruluyordu. Kurtarmak istiyordum, yine başka bir karanlığın içine gömülüyordum. O karanlıkta annem bana sert bir tokat atıyordu, kaçarken takıldığım yer, Kerem'le nişan fotoğraflarımdı. O beni öpüyordu, babam için boyun eğiyordum.

Karanlıkta koşuyordum, onu görüyordum, Tugay'ı, uzanmak istiyordum. Elimi uzattığımda bana dokunmuyordu, öylece bakıyordu. O bakarken sırtımda büyük bir acı vardı, avazım çıktığı kadar bağırdığımda sanki birisi sırtıma bıçak batırıyordu. Çığlıklarım kulaklarımı acıtıyordu, "Baba!" diye bağırdığımda o yok oluyordu, "Anne!" diye bağırdığımda o hiç gelmiyordu, "Meryem," dediğimde o bana koşamıyordu.

"Tugay!" dediğimde o bana bakıyordu ama sanki acım diniyordu, birisi elimi tutuyordu, çığlıklarım sessizleşiyordu. "Tugay!" diye haykırdığımda bir şeyin devrilme sesi geldi, sanki kıyamet kopuyordu, bağıran iki kişi vardı, birisi bendim, diğeri Tugay'dı. Bu hayal olmalıydı, o benim için artık endişelenmezdi. Endişelenmemeliydi. Gitmeliydim. Artık gitmem gerekiyordu.

Babacığım, çok utanıyorum, beni de sen öldürür müsün?

"Baba," diye ağlamaya başladığımda idam sehpasında sallanan vücudu gözlerimin önündeydi, ağzından kanlar geliyordu. Kızını güçlü sanıyordu, güçlü değildim. Yalnızdım, artık yapayalnızdım, kimseyi koruyamıyordum, Sinan'ı bile koruyamıyordum. "Baba!" diye

CamScanner ile tarandı

haykırdığımda birisi sırtımdaki yangının üzerine sanki soğuk su döktü fakat sonrasında daha büyük bir yangın başladı, avazım çıktığı kadar bağırdığımda bir şeyin kırılma sesi geldi.

"Ona bir şey olursa," dedi o ses, sevdiğim ses, "hepimizi bu evin içinde yakarım, tek başına gitmesin diye. Onu kurtaracaksınız."

"Bizim yanmamızın sebebi..."

"Onu kurtaracaksınız!" diye haykırdı gür bir sesle. "Başka yolu yok, eğer ona bir şeye olursa kendim de dahil kurşunun önüne geçip ona saplanmasını engellemeyen herkesi yok edeceğim."

"Sen," dedi bir erkek sesi. "Aklını kaçırdın."

Başka şeylerin daha devrilme sesi geldi, hayatım boyunca, en işkence çektiği anlarda bile onun böylesine deliye döndüğünü duymamıştım.

Ve işte karanlık yeniden başlıyordu, en başından. Babama yalvarıyordum, boğuluyordum, aynı acıları duyuyordum, azap gibiydi; yolun sonunda beni kurtaran kişi bir şekilde Tugay oluyordu ama bitişte arkasını dönüp giden kişi yine o oluyordu.

Ben ölüyordum. Ben ölüyordum çünkü biz bitiyorduk.

Birinin kalbinin atış sesini duyuyordum. Hızlı hızlı atıyordu, bir cihazdan geliyordu. Burnuma kanın ve ilaçların kokusu geliyordu. Zihnimin gerisinde neler olduğunu bile düşünemeyecek kadar acı içindeydim ama sesler o kadar netti ki, bu belki de aklımın oyunuydu. Nefes alıyordum ama sanki nefes alan ben değildim, uzanıp yüzüme dokunmak istiyordum ama değil kolumu kaldırmak, parmağımı bile hareket ettiremiyordum.

"Birkaç saat bekleyeceğiz," dedi bir kadın sesi. "Yapabilecek bir şey yok."

Kısa bir sessizliğin ardından o güzel sesi yeniden duydum. "O halde birkaç saat boyunca kimse bu evden dışarıya çıkmayacak." Gerçekten evi yakacaktı, bana bir şey olursa herkesi bu evin içinde kendisiyle beraber yakacaktı. Bu bir kâbus olmalıydı, aksi düşünülemezdi.

"Sakin olman gerekiyor," diyen bir erkekti. "Acımasızlık..."

"Ona bir şey olursa," dedi. "Acımasız sanılan Tugay Demir Çeviker'in kime dönüşeceğini hep beraber göreceksiniz." Sesi yumuşadı bu kez. "Hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadı. "Ölmeyeceksin, izin vermeyeceğim buna."

CamScanner ile tarandı

Hareket etmek istediğimde acı kürekkemiklerime saplandı ve haykırdığımı işittim, belki de bu zihnimin içindeydi. Bir el, soğuk bir el yüzüme dokundu, o dokunduğunda canlı olduğumu hissettim; belki bu da benim hayal dünyamdaydı. Karanlık yeniden beni kucağına çekti ve içinde artık ne babam vardı ne annem ne Meryem ne de Tugay.

Karanlıkta ben vardım, her şeye rağmen çabalayan, cırpınan, savaşan fakat en sonunda yenilen Eftalya Atalar vardı, adımdan nefret eden.

Öleceğimi hissediyordum ya da belki de zaten ölmüştüm.

Anılar aklımın içindeydi, her yerdeydi, biliyordum. Sırtımdaki acı hayal değildi, bir kurşunun acısıydı. Şimdi her şey çok netti, öncesine kadar.

Bir kurşun sıkıldı, o kurşun benim ihanetimden daha öldürücü olamazdı ama yıkabilmişti. Sırtımdan akan kan sıcacıktı, düştüğüm yer buz gibiydi; gördüğüm gözler Tugay Demir Çeviker'e aitti. Sonra birçok kurşun sesi daha duydum. Tugay'ın üzerime kapandığını gölgesinden hissettim. Sırtımda bir kurşun yokmuşçasına sağ elini yanağımın altına yerleştirdi, sanki karların soğuğundan korumak istermiş gibi fakat sonrasında beni kucağına çektiğinde kurşun sesleri daha fazla arttı.

Bilincim kapanıyordu ama kapanmasını istemiyordum çünkü onun gözlerine bakabiliyordum; bir şeyler söylemek istiyordum ama söyleyemiyordum, o da söylemiyordu. Gözümden bir damla yaş aktığına kadar hatırlıyordum çünkü o yaş, kurşunun acısından dolayı değil, seçtiğim yolun acısındandı.

Beni yaşatmak istiyormuş gibi bakıyordu, az önce onu öldürmüşüm gibi bakmamışçasına.

Az önce bana Eftalya dememiş gibi. Az önce ben sağ tarafında yer almamışım gibi.

Gözlerimi açmak istedim ama imkânsızdı. Gitmeliydim, yok olmalıydım çünkü bildiğim tek bir şey vardı; seçtiğim yoldan geri adım atmayacaktım.

"Kaç tüp kan verdin?" Artık sadece uğultular yoktu, sesleri de net bir şekilde işitebiliyordum; adımları, nefesleri, hatta kan dışında kokuları. Gözlerimi açamıyordum, gücüm yoktu, vücudum acıdan yanıyordu, birilerinin ağrılarımı geçirmesi gerekiyordu ama bunu söyleyemiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Sana söylüyorum TDÇ." Bu ses Marco'ya aitti. "Kaç tüp kan verdin ona?" *O.* O buradaydı. Hâlâ yanımdaydı. Bana kanını vermişti ama ses yoktu, cevap vermiyordu. Marco devam etti. "Biraz uyuman gerekiyor, Helen'i duydun, şu an uyanmaz." Yine cevap yoktu. "Nöbet tutuyorsun burada." Yine cevap yoktu. "Ve neyin nöbetini tuttuğunu biliyorum, o iyi, birazdan kendine gelecektir, kurşun neyse ki içorganlarına denk gelmemiş."

Bunun ardından dakikalar, belki de saatler sonra yeniden o güzel sesini duydum. "Giray'ın bu odaya girmesini engelle."

Beni Giray'dan koruyordu. Beni kardeşinden koruyordu. Defne? O nasıldı? Giray neredeydi? Sinan neredeydi? Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum, hem acıdan hem de yaşanılanlar yüzünden. Her şey bir kâbustan ibaret olmalıydı, gözlerimi açmalıydım ve özgürlüğünün ilk gününde bir masada şarap içmeliydik. Saatler öncesine gitmeliydik, onun bana bir çiçek verdiği ana dönmeliydik, zamanı tam o an durdurmalıydık.

"Defne'nin durumu çok ağır," dedi Marco kısık bir sesle. "Giray yanından ayrılmıyor." Hareketlenme hissettim, sanki Tugay bana biraz daha yaklaştı, sanki nefesi elimin üzerindeydi.

"Marco," dedi Tugay, keskin bir sesle. Sesinden duygularını anlayamıyordum. "Giray'ın bu odaya girmesini engelle, eğer Defne'ye bir şey olursa..."

"Peki ya Sinan?"

Kalbim sıkıştığında gözlerimi açmak istedim, Sinan'ı yeniden korumak istedim, kendimi siper etmek istedim çünkü biliyordum; o ihanet etmezdi, o buna zorunlu kalmıştı. Neyin zorunlu tuttuğuyla ilgilenmiyordum, tek bildiğim bu hayatta bana geçmişimden yadigâr, çocukluk arkadaşım, yol arkadaşımı da kaybetmeyeceğimdi. Benim yüzümden, benim için girdiği bu yolda onu da kaybedemezdim. Birisi kaybedecekse o ben olmalıydım.

Bunun adı feda ya da fedakârlıktı; bir kez daha bir kaybın acısıyla yüzleşmektense kendimi feda edip her şeye sırtımı dönebilirdim.

Babamı kaybetmiştim, *seni de kaybetmek istemiyorum* diye Sinan'ın omzunda ağlamıştım. Kendi babamı ellerimle öldürmüştüm, Sinan'ın da ölüme gitmesine neden olmayacaktım çünkü biliyordum; eğer ben bu yola en başından girmeseydim, o da bu kadar olayla savaşmayacaktı, ihanete zorunlu kalmayacaktı.

CamScanner ile tarandı

Benim yüzümden sevdiğim bir kişi daha ölmeyecekti, kaybetmeyecekti.

Bu yüzden Tugay'ı kaybetmeyi seçtim, kendimden vazgeçtim.

"TDÇ," dedi Marco. "Sinan'ı ne yapacaksın?"

Korkumu hissetmesini istedim, ona bir şey olursa yok olacağımı bilmesini istedim, benim yüzümden ölürse eskisi gibi olamayacağımı bilmesini istedim.

Derin bir nefes aldı, aldığı nefes sanki benim ciğerime battı. "Ardiyede bağlı bir şekilde tutmaya devam et," dedi Tugay acımasız bir sesle. "Ve kapısını daima kilitli tut."

"Nereye kadar?" Marco'nun sorusu kurşundan daha acıydı. "Onu Giray'dan mı kaçıracaksın? Peki ya yaptığının bedeli?" Marco'nun sesi öfkeliydi. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, TDÇ. Bütün bu aptal kuralları sen koydun. Senin dışında, senin emrin olmadan örgütünden birisinin canına zarar gelirse o kişi bunu canıyla öder. Defne'ye bir şey olursa Sinan'ı da öldürmek zorundasın." Marco'nun ağzından sanki nefret saçılıyordu. "Eğer onu öldürmezsen ne senin adaletin kalır ne de ikizinin varlığı." Tugay bir kez daha nefesini verdi. "Her ne sebep olursa olsun gözünü kırpmadan Defne'yi vurdu, bunun adı ihanet." Adım sesleri işittim, Marco sanki bana yaklaştı. "Aynı şekilde bu ihanetin ortağı, senin *Sevgili Avukat'ınsa...*"

"*Eftalya,*" dedi Tugay, düzelterek. Kurşundan daha acı gelen başka bir kelime daha. İsmim sesine yakışmıyordu, isminin anlamı artık denizkızıydı. "Adı Eftalya."

Marco kısa bir sessizliğin ardından, "Bu ihanetin ortağı itiraf ettiği gibi Eftalya ise onun da cezası ölüm," dedi net bir sesle. "Ve şöyle bir bakıyorum da ölmesin diye çaba veriyorsun, ölürse hepimizi yakmakla tehdit ediyorsun. Kendin bu şerefe erişmek istediğin için mi yoksa ihaneti bile affettiğin için mi?"

Sandalyenin itilme sesini duydum, Tugay'ın sert adım sesleri sonrasında hareketlenme oldu. Birkaç saniyenin ardından Marco, "Sikeyim," dedi. "Kaç tüp kan verdin sen? Ayakta duramıyorsun, saatlerdir bir adım bile uzaklaşmadın şu sandalyeden. Kendine gel artık! Ayrıca o siktiğimin yüzüğü neden parmağında?" *Ne?* "Sen her zorlukta o yüzüğe mi tutunacaksın TDÇ?" Bana bir şey olursa o da ölürdü, Tugay bana bir şey olduğu an kendinden vazgeçecekti, yüzük de bunun kanıtıydı.

Ağlamak istiyordum. Sadece ağlamak istiyordum. Öyle bağıra çağıra değil üstelik, elimi kalbimin üzerine koyup, sessizce ve belki de

CamScanner ile tarandı

günlerce. Nasıl her şey bu kadar tersine dönerdi, nasıl her şey çok büyük bir kâbusa dönüşürdü anlamıyordum. Zaten kâbustan ibaret değil miydik?

"Marco," dedi Tugay kısık bir sesle. Sesinde acıyı hissettim, işkence çekerken acıyı işitmediğim Tugay'ın sesinde sanki şimdi çaresizliğin acısı vardı. "Yapmadı."

"Neyi yapmadı?"

"Yapmadı," dedi Tugay bu kez fısıldayarak. "Bakışlarından bile her duygusunu tanıyacak kadar izlediğim zamanlarım oldu, üstelik uzun uzun izleyemedim, vaktimiz yoktu. Aklıma kazıyıp hücreye geçtiğimde saatlerce bakışlarını düşündüğüm zamanlar onu tanıdım. Öyle kısıtlı zamanda tanıdım ama biliyorum." Kendinden emin değildi, söylediğinden emin değildi, zihninde yaşattığı benden emindi. "Yapmadı, ben aptal bir adam değilim, bir kez daha ihanete uğrayacak kadar aptal değilim ben."

Marco uzun bir sessizliğin ardından, "O halde neden Sinan'la konuşmaktan kaçıyorsun?" diye sordu. Cevap yoktu. "Çoğu şeyden ben de emin değilim, TDÇ," dedi Marco. "Ama tek bir şeyden eminim şu an, Eftalya sana gerçekten ihanet ettiyse bile kendine nedenler yaratacak kadar ona güvenmişsin, senin gibi bir adam için ne acı bir tablo." Acımasızlık, Marco'nun sesiydi. "Bu yolda sana ortak olmuş bir arkadaş tavsiyesi, eğer inandığın koca bir yalansa o yalan bir gün seni öldürür."

Adım sesleri işittim, ardından sessizlik oldu ve sonrasında da Tugay'ın derin nefesini işittim. "İnandığım koca bir yalan," dedi kendi kendine ya da bana. "O kadar tutsaklığın içinde bile özgür hissettiremezdi." Kalbim sıkıştığında şu an durmasını istedim; çaresizliği, çaresizliğimdi. "Fakat özgür hissettirenim, bana şu an asıl tutsaklığı gösterdi." O artık gökyüzüne ulaşabilecek kadar yakınken ve istediği gibi nefes alabiliyorken, ruhunu demir parmaklıkların arkasına göndermiştim. Konuşamıyordum, cevap veremiyordum ama dile gelsem bile ne söyleyebilirdim ki? "Senin mahkûmun derken bunu kastetmemiştim, Eftalya," dedi. "İnan bu değildi ama dinle, kurtuluşu olmayan bir mahkûmiyetmiş sana tutsak olmak." Kurtulmak mı istiyordu? Kurtulmalıydı, beni şu an öldürmesi gerekiyordu, bunu istiyordum.

Kapının kapanma sesi geldi, gittiklerine inandım fakat bir kez daha sandalyenin çekilme sesini işittim, bu kez derin nefesler hemen yanımdaydı. "Bir kez," diye fısıldadı. "Bir kez gözünü aç ve bana bak,

CamScanner ile tarandı

bir saniye bile sürse yeter. Ben aklıma kazırım, bakışlarından anlarım, gerçeği görürüm." Gözlerimi açmak için adeta çırpındım, bir kez onun yüzüne bakmak istedim, hatta açtığımı bile düşündüm ama gördüğüm sadece kocaman bir karanlıktı. İnlediğimde bunu duydu mu, bilmiyordum. Son duyduğum saniyeler sonra, "Bakışlarını görmeme gerek yok," dediğiydi. "Yalan, gözlerine yabancı zaten senin."

Defne'nin odası

"Bana ihanet etmediğini biliyorum." Defne'nin elini tutan Giray belki yüzüncü kez aynı cümleyi tekrar ediyordu. "Bana ihanet etmediğini biliyorum. Gerçekten biliyorum." Gözünden bir damla yaş aktığında omzuna sildi, üzerinde hâlâ Defne'nin kanının kokusu vardı. "Etmedin, etmezsin." Bir yaş daha aktığında kalp ritimlerinin sesi, tutunduğu tek dalı. "Etmemelisin." Acıyla nefesini verdi ve çocuk gibi ağlamaya başladı. "Etmedin değil mi?" Başını iki yana salladı. "Defne, aç gözlerini, ben bu hayatta bir tek sana âşık oldum, biliyorsun." Vücudu titrerken Defne'nin soğuk eline dudaklarını yasladı ve uzun uzun öptü. "Ama korkuyorum," diye fısıldadı, kimsenin duyamayacağı şekilde. "Çünkü benden habersiz o eve gittiğini de biliyorum." Acı, Giray'ın kalbindeydi. "Bunu sadece ikimiz biliyoruz Defne ama neden oraya gittin?"

Giray'ın yaşadıkları, herkesin yaşadığının iki katıydı çünkü içini yiyip bitiren acının yanında şüphesi de vardı; şüphe insanın kalbini gitgide çürütürdü çünkü renklerden bile şüphe etmeye başlanırdı, özellikle kişi sevdiği bir insan tarafından ihanete uğrarsa.

"Defne," diye mırıldandı Giray, yalvarır gibi. "Ölürsen bana bıraktığın acı katlanılamaz olacak. Çünkü bir yandan beni gerçekten sevip sevmediğini hiçbir zaman bilemeyeceğim ve sen artık bu dünya üzerinde nefes almıyor olacaksın." Giray, uzanıp elini Defne'nin saçlarında gezdirdi. "İnsanın âşık olduğu insan ölür mü, Defne? Ölmemeli. İnsanın âşık olduğu kişi ihanet eder mi, Defne? Etmemeli." Giray geriye çekilip kendi bacağına sert bir yumruk geçirdi. "Aptallık ediyorum bir de seni suçlayarak. Güveniyorum ben sana, deliriyorum sadece." Yeniden ağlamaya başladı. "Aç gözlerini, ihanet etmedim de, gerekirse seni alıp giderim buradan." Omzunu indirip kaldırdı. "Gidemem ki, gidecek bir dünya yok bizim için."

Defne nefes almıyor gibiydi, ağzında oksijen cihazı vardı, çok kan kaybetmişti, Helen yaşayamayacağını söylüyordu fakat Giray bunu bilmiyordu.

CamScanner ile tarandı

Bilmiyordu ama hissediyordu çünkü annesi demişti ki, çok sevdiğin bir insanın öleceğini hissedersin. O, annesi ölmeden bir gün önce rüyasında annesinin öldüğünü görmüştü, bunu da kimse bilmezdi.

"Defne," dedi Giny, diğer elini kalbine yerleştirerek. "Benim kalbim en son bu kadar acıdığında küçük bir çocuktum, şimdi de sen acıtıyorsun. Biliyorum, ölmezsin çünkü ölmemek için birbirimize söz verdik." Başını salladı, boynunu çıtlattı. "Asıl ölürsen bana ihanet edersin. Yaşanacak hayallerimiz var. Sikerim bu dünyayı, senin için başka bir dünya yaratırım ben."

Alnını Defne'nin eline yasladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Öptüm, sevdim, beraber uyudum, omzunda ağladım; bilirim kalbini. Aç gözlerini, ölme, aç gözlerini yalvarırım, seni her şeyden korurum ben, her şeye ve herkese rağmen."

Sinan'ın tutulduğu oda

Saatler sonra eski eşyaların koktuğu ardiyenin kapısı açıldığında Sinan, bir sandalyede elleri arkada bağlı, ağzı bantlı bir şekilde oturuyordu. Karanlıkta nerede olduğundan bile emin değildi ama odanın ışığı açıldığında gözleri ilk başta etrafı seçemedi fakat sonrasında köşedeki eski fotoğrafları gördü; eski oyuncakları, eski kız çocuğu giysilerini, yedek pilot kıyafetlerini, oyuncak uçakları, çocukken çizilen uçak resimlerini.

Tugay Demir Çeviker'in evinin ardiyesinde olduğu aşikârdı ve saatler sonra içeriye giren kişi Tugay'dı. Onlarca kişiyi öldürürken gözünü kırpmayan Tugay Demir'in bu odaya girmesi de onun için çok büyük bir cesaretti.

Kapının önünde durdu, çenesini kaldırdı; içindeki o çaresizliği tamamen gizledi, yansıtmadı. O zaten Eftalya Atalar dışında kimseye diğer yüzünü göstermezdi; BL örgüt kurucusu olarak oradaydı.

Birkaç adım attı, köşedeki diğer sandalyeyi aldı, Sinan'ın karşısına geçip oturmadan önce ağzındaki bandı yırtarcasına çekip çıkardı, sonrasında karşısındaki sandalyeye kuruldu. Bir bileğini diğer dizine yasladı, rahat görünmeye çalışıyordu ama üzerindeki beyaz atlette hâlâ Eftalya'nın kan lekeleri vardı.

Cebinden bir sigara çıkardı, ucunu yaktığında Sinan tek bir soru sordu. "Eftal nasıl?"

Tugay büyük bir duman çekti, havaya üfledi, ardından bir tane daha çekti. Cevap vermeden önce Sinan'ın gözlerinin içine baktı, gülümsedi. O kadar soğuk bir gülümsemeydi ki Sinan bir anlık korku hissetti. "Seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu Tugay buz gibi bir sesle.

CamScanner ile tarandı

"Eftal nasıl?" dedi Sinan yeniden. Ölümden o an korkmuyordu, çaba verdiği kişi Eftalya'ydı.

"Ve onu da öldüreceğim," dedi bu kez Tugay. Kelimeler ağzından çıkarken kendi kalbi ona alayla gülüyordu. "Hatta ilk önce onu, senin gözlerinin önünde öldüreceğim ki iki katı daha fazla işkence çek."

Sinan burnundan nefesini verdiğinde bu kez soğuk bir şekilde gülme sırası ondaydı. "Öldüreceksen neden o vurulduğunda üzerine kapandın, Tugay Demir Çeviker?" Sinan başını iki yana salladı. "İkimiz de çok iyi biliyoruz, sen onu öldüremeyeceksin."

Tugay sigarasından büyük bir nefes çekti, dumanı üfledikten sonra, "Sinan Yaman," dedi korkutucu bir sesle. "Aklının alamayacağı kadar işkenceye maruz kaldım, edilmedik hakaret kalmadı, halkın yarısının nefretini kazandım, sokakta adım atsam beni yakacaklarının bilinciyle nefes aldım. Eğer beni iyi bir adam sanıyorsan..."

"Sen iyi bir adam değilsin kesinlikle," dedi Sinan direkt. "Fakat sen Eftalya Atalar'a âşık bir adamsın, dünyanın en kötü adamı da olsan bu bir gerçek. Gözlerinde görüyorum, yarattığın savaş meydanında yenilmene sebep olacak bir kadın var, o kadın Eftalya Atalar. Onu öldürecek misin? Gerçekten bunu yapacak mısın? Saniyeler sonra kendini de öldüreceğine eminim." Başını iki yana salladı. "Kimse dile getiremez bunları sana, bak ben getiriyorum, açıkça söylüyorum."

Tugay'ın elleri buz kesti, sonrasında sigarayı yere atıp oturduğu sandalyeden hızla kalktı, elleri Sinan'ın oturduğu sandalyenin kollarını kavradığında ona doğru yaklaşıp, "Eğer Defne ölürse," dedi dişlerini sıkarak. "Seni Giray'ın ellerine bizzat ben vereceğim ve sana işkence çektirmesini izleyeceğim."

Sinan, Defne'nin adını duyduğu an umursamaz görünmeye çalışsa da çatallı bir sesle, "Defne," dedi. "O ölmedi mi?"

Tugay sesindeki bu tonlamayı duyduğu anda tek kaşını havaya kaldırdı ve o an kendisiyle bir kez daha yüzleşti. Karşısındaki sandalyede bir adam oturuyordu, o adamı tutsak etmişti, kendisi özgürdü ve onu tehdit ediyordu. Elektrik çarpmış gibi geriye çekildiğinde, "Neden yaptın?" diye sordu. Dönüştüğü kişi, ona işkence çektirenlerle aynı kişiydi.

Sinan hiçbir cevap vermedi.

"Nida nerede?" dedi bu kez Tugay.

Sinan yine hiçbir cevap vermedi.

CamScanner ile tarandı

"O," dedi Tugay, nefesini vererek. "Eftalya..." gözlerini kapattı, geri açtığında Sinan'ın gözlerinin içine baktı, "...bana ihanet etmedi, biliyorum."

Sinan yine cevap vermedi.

Tugay dişlerini sıktığında bu kez öyle sert bir şekilde eğildi ve sandalyeyi çekti ki Sinan neredeyse düşecekti. "Söylesene!" dedi gür bir sesle. "İhanet etmediğini söylesene!"

Sinan, yutkundu, ardından gözlerini kıstığında, "Eftal'i tanımamışsın," dedi başını iki yana sallayarak. "O sevdikleri için her şeyi yapar."

Tugay, Sinan'ın gözlerinin içine düşündüğünden daha uzun süre baktı, ardından gülümseyerek geri çekildiğinde büyük bir nefes verdi. "Bütün dünya," dedi. "Bütün dünya uğraşıyor..." Belki de ben aptalım, diye düşündü kendi kendine ama sesli dile getirmedi. "Sinan," dedi baskın bir sesle. "Vazgeçtim, seni Giray değil, bizzat ben öldüreceğim ve kimse ama kimse engelleyemeyecek çünkü sebep her ne olursa olsun, sen ihanet ettin, belki de masum bir cana zarar verdin." İşaretparmağını kaldırdığında Sinan ilk kez korkuyu hissetmeye başladı çünkü karşısındaki adam korkutucuydu. "Özgürlüğümün ilk gününü cehenneme çevirdiğin için senin hayatında da daima cehennem olacak."

Tugay Demir Çeviker gerçekten acımasız bir adamdı; çoğu zaman kalbindeki merhameti hissedemeyecek kadar.

O merhamete birisi dokunmazsa şayet.

Eftalya Atalar

Küçükken yere düştüğümde ve dizim kanadığında üfleyip buz koyan kişi, Sinan Yaman'dı.

Annem tarafından evden kovulduğumda gecenin bir körü benimle saatlerce soğukta oturup güldürmeye çalışan kişi, Sinan Yaman'dı.

Meryem vurulduğunda kendimi suçlayışlarımın önüne çoğu zaman geçebilen kişi, Sinan Yaman'dı.

Yalnızken ve yanımda kimse yokken bir dostun sıcaklığını hissettiren kişi, Sinan Yaman'dı.

İnsanlar benimle dalga geçerken onların üzerine yürüyen kişi, Sinan Yaman'dı.

İlk avukat olduğum zaman, bir sanık tarafından uğradığım bıçaklı saldırıda önüme geçip siper olan ve karnından bıçaklanan kişi, Sinan Yaman'dı.

Babamın gözünü kırpmadan beni emanet ettiği kişi, Sinan Yaman'dı. Bir kez olsun onu koruma görevi ise bana kalmıştı ve ben bu görevin bedelini en acı şekilde ödemiştim.

CamScanner ile tarandı

Keşke bir bıçak kesiği olsaydı, sadece bir kurşunla çözülebilseydi fakat bu diğerlerinden çok daha acı bir tecrübeydi.

O benim çocukluğumdu, kim çocukluğunu ölüme göndermek isterdi ki? Kendimden, canımdan, kolumdan vazgeçebilirdim, ama bir kez daha babamda olduğu gibi sevdiğim birinden vazgeçemezdim.

Dizlerimde geçmiş yara izleri varsa nedeni, Sinan Yaman'dı. O olmasaydı, vücudum kesik izleriyle dolu olurdu. İkimiz de ilkyardımı çocukken öğrendik, kendinden bile önce ilk yardım ettiği kişi ben oldum. *Sen* dediğimde, *önce sen* diye cevap verdi.

Şimdi önce Sinan'dı, sonra ben bile değildim; ben artık yoktum.

Kapının açılma sesini duymamla zihnimin içindeki bir uçurumdan aşağıya atladığım an beraber gerçekleşti. Bunun adı intihar değildi, bunun adı ihtiyaçtı; düştüğüm uçurum, Tugay Demir'in varlığına olan muhtaçlığımdı.

Ellerimi hissedebiliyordum, vücudumu, soğuğu, yattığım zemini, yastığa sinen o silik erkeksi kokuyu. Hatta gözlerimi açabileceğimi de biliyordum ya da güçlendiğimi düşünüyordum, bilmiyordum ama henüz onunla, adımlarından bile tanıyabildiğim adamla göz göze gelmeye şu an cesaretim yoktu.

Cesaretim, bir babanın yemeğine zehir koyacak kadar güçlüydü ama şu an Tugay Demir'in yüzüne bakamayacak kadar güçsüzdü çünkü o zehri koyarken bile ben aslında Eftalya Atalar'dım fakat şu an, Tugay'ın karşısında kendimi hiçbir şey gibi hissediyordum.

Sandalyenin çekilme sesini işittim, ardından oturduğunu anladım. Birkaç nefes verdi, ardından, "Şu an uyanık olsan dile getirmeyeceğim ve belki de bir daha söyleyemeyeceğim cümlelerim var," dedi. "Şimdi söylemezsem bir daha söyleyemem çünkü kendimi biliyorum. Aslında şöyle bir bakılırsa ben özgürüm, sen yanımdasın, kelepçeler yok, gardiyanlar yok, sınırlı zamanımız yok fakat ben, yine ve yine sana dokunamıyorum, uzansam tutamıyorum."

Öyle söyleme, Tugay, sen konuşmazsan, biz konuşmazsak ben yapayalnız hissederim. Dinle, dostumu korudum, sen korumaz mıydın? Tek hatam yalan söylemekti fakat başka çarem yoktu. Ama sen nasıl böyle kolay inanabildin? Benim önüme binlerce tez sundular, ben birine bile inanmadım çünkü sana güvendim, sen ihanetime nasıl inanabildin?

Yoksa inanmadın mı?

"Ne yapacağım ben?" diye sordu. Öyle çaresizdi ki yaşadığı hisleri tarif bile edemiyordum. "Ben Tugay Demir Çeviker," dedi kendi

CamScanner ile tarandı

bile kim olduğundan emin değilmiş gibi. "Ne yapacağım ben? Sana soruyorum evet, çaresizliğimin nedeni sensin ama ben yine de sana gelip ne yapacağımı soruyorum, çaresizliğin kaçıncı boyutu bu? Bak orada oturuyorsun, üzerimde mahkûm üniforması var, karşımda sana yakışmayan koyu kıyafetlerle yüzüme ciddiyetle bakıyorsun ama bir tarafın beni merak ediyor. Tek solukta senden yardım istiyorum, işkencelerimi engeller misin, Sevgili Avukat diyorum, çare oluyorsun. Şimdi söylüyorum, işkencelerimi engelle, Eftalya Atalar. Bir çare bul, bu kez fiziksel şiddetten bile daha ağır çünkü." Sandalyesini sertçe çekti, sağ eli, elimi tuttu, kalbimin atışı hızlandı. "Ben Tugay Demir Çeviker'im, her şeyin başlangıcıyım, herkese meydan okuyabiliyorum, sana ise çaresizim, işkenceyi sen çektirdin, yine senden yardım istiyorum, bana bir yol göster."

Benim yüzümden çaresizdi, çare aradığı kişi ise yine bendim.

Eli, elimden uzaklaştı, ardından yüzüme gelen saçlarıma dokundu, saçlarımı sevdi; her saç telime sanki sevginin ışıklarını bıraktı. O benim saçlarımı okşadı, Tugay benim saçlarımı okşadı, özgürdü fakat ben gözlerimi açıp da ona gülümseyemiyordum. Asıl mahkûmiyet sahiden de bu değil miydi?

"Söylesene, Eftalya," dedi, adımdan onlarca kez daha nefret ettim. "Bütün dünya, herkes, sen dahi kendini benim sağıma geçirmeye çalışırken ben neden bununla bile savaşıp seni sol tarafımda tutmak için çabalıyorum?" Sol elimi hafifçe kaldırdı, avcumun içini öptü, ardından avcum kalbinin üzerine denk geldi; atışlarını hissettim. "Eftalya bana bir şey söyle, bugün sana çiçek vermediğim için kendimi neden eksik hissediyorum? Hissetmemeliyim. Sana artık çiçekler de vermemeliyim, öyle değil mi?" Kısa bir nefes verdi. "Hayır, bir çaresini bulacağım. Zarar vermeyeceğim çiçeklerine, zararsız güzelliklerle sunacağım onları sana çünkü çiçeklerin hiçbir suçu yok."

Açma gözünü Eftalya, diren, yapma bunu.

Yüzümde soğukluk hissettim, cansızlık. Protez eli yüzümdeydi, saçlarımdaydı, ardından nasıl oluyordu da gülümsediğini hissedebiliyordum bilmiyordum, konuştuğunda sesinde tebessüm vardı sanki. "Özgürlüğümle ilgili korkularım vardı," dediğinde başka bir zaafını daha benimle paylaşıyordu. "O hapishaneye girmeden önceki adamla alakam yok, kalmamış. Bu aramızda kalsın, biliyorum, beni duymuyorsun şu an ama içerisi sanki daha güvenliydi, hücre bile daha

CamScanner ile tarandı

korunaklıydı." Kısık bir sesle devam etti. "İnsanlar, kalabalıklar, yerler, gökyüzü, karlar, sesler... Uyuyamıyorum, hapishanede bile daha çok uyuyabiliyordum, şimdi hiç uyuyamayacağım, biliyorum. İkizim bana dokundu diye neredeyse nefesini kesiyordum, ışıklar kapalıyken duramıyorum, koridorda yürürken sürekli arkama bakıyorum halbuki özgürüm, artık kimse arkamdan yaklaşamaz ama öyle değil işte. Eskiden uzun uzun duş almayı çok severdim şimdi beş dakika bile sürmüyor çünkü her an en savunmasız anımda, silahım yokken yakalanacağımı düşünüyorum. Şimdi toplum içine karışmam imkânsız ama karışırsam onlardan farklı olacağım diye çekiniyorum, bir hayvanın başını okşarken bile sert olacakmışım gibi geliyor, bir bebeğe gülümsediğimde benden korkacak gibi." Durdu, protez eli çeneme uzandı, oradaki lekelerimi sevdi. "Kulağa acınası geliyor bütün bunlar, biliyorum ama benim korktuğum acınası bir insana dönüşmek değil, gerçekten kötü bir adama dönüşmek. Hepinizden farklıyım, eskisi gibi değilim ve bu beni daha acımasız bir adam yapıyor. Dünyaya ayak uyduramıyorum, içimdeki kötülüğü yenemiyorum, hapishane kalbime işlemiş, içinden çıkamıyorum."

Hareketlendiğini hissettim, birkaç saniye sonra, "Nida yok," dedi. "Fakat onun karşısına çıksaydım, bana tıpkı Giray gibi bakacaktı. Tek elim olmadığı için değil, ben artık eskisi gibi değilim, biliyorum. Onu korkuturum, herkesi korkuturum." Durdu, çenemdeki eli de durdu. "Fakat sen hiçbiri gibi değildin. Sen beni bu halimle kabul ettin. Kötü bir adamdım, olmadığıma inandın, elimde kanın izleri vardı, ellerimde çiçekleri gördün. Belki de çiçekler, biraz da kendimi affettirmek içindi bilmiyorum ama o kan izleri seni hiç rahatsız etmedi. Sen vardın, özgürlüğüm bu yüzden sendin çünkü korkutmuyordu ama şimdi seçtiğin yol nedeniyle yoksun." Protez eli çenemden uzaklaştı. "Özgürlük artık bu yüzden korkutuyor. Sen olsan, seninle uyurdum, ışıklar bile kapanabilirdi, şimdi öyle çaresiz hissediyorum ki, bu özgür adamın dönüşeceği o kötü adamın neler yapabileceğini kestiremiyorum."

Bu cümleler, Tugay Demir Çeviker'in ben kendimdeyken kuracağı cümleleri değildi, farkındaydım. Tamamen gardını indirmişti, yalındı, düşünmeden konuşuyordu, sessizlik yoktu. Öyle içinden geldiği gibi konuşuyordu ki içi olmak, onu iyileştirmek istedim ama gözlerimi açsam bu adam yok olurdu, biliyordum. Bu yüzden belki de son kez onu tanıdığım gibi hissetmeliydim.

CamScanner ile tarandı

"Ama ben yine de verdiğim sözleri tutacağım," dedi ve hareketlendiğini hissettim. Saniye dakikaya dönüştüğünde boynuma bir zincir temas etti, göğüskafesime vuran soğukluk bu kez bir kolyeye aitti. "Seneler sonra beni bir hücreden çıkarıp güneşi gösterdin, o gün karanlığımdaki tek ışık aslında sendin; ölsem unutmam, şimdi ölecek olsam gözkapaklarıma çizilen son görüntü o güneşi gördüğüm an olurdu." Sağ eli kolyenin üzerinde gezindi. "Ve geceydi, hücredeydim, o gün ilk kez hücre bile ışıl ışıldı çünkü karanlık sen geldikten sonra yok olmuştu. Ay ve güneş, güzelim, ay ve güneş, gökyüzünün parçaları ve sen benim özgürlüğüm, gökyüzümdün." Kalbim yeniden delicesine atmaya başladığında kalbimin bile utanmaz olduğunu düşündüm. "O güzel lekelerinin üzerine bir kolyenin yakışacağını söylemiştim, şimdi sözümü tuttum. Karların üzerinde güneş açtı, iyileştirmesi, karların parlamasına neden oldu."

Doğrulduğunu hissettim. Özgürlüğünde baş başa kaldığımız ilk andı, parmakları tenime dokunuyordu, sesi tam yanımdaydı, kelepçeler yoktu, gardiyanlar da, hatta biz bir odanın içinde baş başaydık ama ben gözlerimi açmaya bile cesaret edemiyordum. Uzansam dokunacaktım, gülüşünü istediğim kadar izleyebilecektim, saatlerce konuşabilecektim ama mahvolmuş durumdaydık.

"Ölmeyeceğini biliyorum," dedi rahat bir sesle. "Hissediyorum ama ölürsen sözümüzü de tutacağım, yine o zehir parmağımda, yok edeceğim kendimi senin ardından. Çünkü birimiz ölürsek diğerimiz de kaybederiz, değişmez kuralımız."

Sanki hissetmiş gibi, ne düşündüğümü biliyormuş gibi nemli dudaklarını şakağımda hissettim, uzun bir süre orada bekledi, ardından dudakları saçlarıma dokunduğunda kapalı gözkapaklarıma rağmen gözümden bir damla yaş düştü, direnemedim, onu bir kez görme arzusuyla gözlerimi araladığımda acı sol tarafımdaydı.

Onun odasındaydım, günler önce geldiğim odasında. Duvarda pilot fotoğrafları, çocukluk fotoğrafı, giysi dolabının üzerinde pilot üniforması, komodinin üzerinde uçak oyuncakları... Onun yatağında uzanıyordum.

Nefesimi verdiğimde saçlarımdaki dudakları duraksadı, nefesini tuttu, ardından oldukça yavaş bir şekilde geriye çekildiğinde pencereden vuran ışık yüzümü aydınlatıyordu; oda karanlıktı, Tugay karanlıktan korktuğunu söylemişti ama şimdi burada, karanlıkta benim yanımda durabilmişti.

CamScanner ile tarandı

Dolu gözlerle gözlerinin içine baktım; özlem, tutku, heyecan, korku, endişe hepsi iç içe geçerken bakışlarındaki merhamet benimle göz göze geldi, o kısacık saniyede onu terk etmedi. Büyük bir nefes verdiğimde alnım alnına yaslandı, uyanmış olmamın, yaşamaya devam etmemin rahatlaması içerisinde olduğunun farkındaydım. Tenim kanıyordu, tenim ona dokunma arzusuyla yanıyordu.

"Tugay," diye fısıldadım, gözümden bir damla yaş daha aktı. Yutkunduğunda eğildiği yerden ayrılmadı, yüzüyle yüzüm arasında bir karışlık bir mesafe vardı. Adını söylemek bile daha fazla ağlamama neden olurken, "Tugay," dedim bir kez daha fısıldayarak. "Özür dilerim." Tek diyebildiğim buydu, başka hiçbir şey değildi.

Gözlerimi açtığım için mi huzurlu görünüyordu yoksa özürden dolayı mı anlayamamıştım, yan bir şekilde uzandığım yerde elimi kaldırıp ona dokunmak istedim ama gücüm yetmediğinde başımı iki yana salladım. Hiçbir şey söylemedi, benimle hiçbir şey paylaşmadı.

Dudaklarını ıslattığında bakışlarındaki o merhamet uzaklaşmadı ama Tugay Demir Çeviker bana gülümsemedi. Bu kez gerçekten gülümsemiyordu, kendini engellediğinden ötürü değil, bana gülümseyemediği için.

"Özür dilerim," dedim bir kez daha. "Ama dinle beni, tek bir şey söyleyeceğim." Zorlukla da olsa elimi kaldırdığımda sırtımda inanılmaz bir acı vardı fakat aldırış etmedim. Parmaklarım yüzüne temas ettiğinde yeni çıkmaya başlayan sakalları tenime dokundu, kalbim delicesine hızlandı. "Vardır," dedim solgun bir sesle. "Gerçekten vardır bir nedeni, inan bana."

Sanki bir kez sarılsak geçecek gibiydi.

Tugay bir kez daha yutkundu, ardından yüzüne yerleştirdiğim sol elimi indirdiğinde gözlerime öyle bir bakıyordu ki sanki her şeyi gözlerimden okuyordu. "Her şeyi mahvettin," dedi Tugay, cümleler bıçak gibi göğsüme saplanıyordu. "Her şeyi mahvettin canımın içi, gözümün içe baka baka üstelik. Öyle bir mahvettin ki, ölçüsü nasıl biliyor musun? Çiçeklere dokunamıyorum, hissettirdiklerinden soldururum diye."

"Ama," dedim başımı sallayarak. "Ben senin hep bir nedenin olabileceğine inandım." Gözümden bir damla yaş daha düştüğünde onun karşısında bu şekilde ağlamak istemiyordum ama durduramıyordum. "Ben seni bütün dünyanın önünde aklamaya çalışırken bile bir nedenin olabileceğine inandım."

CamScanner ile tarandı

"Ben seni paramparça edebilecek bütün nedenleri sikip attım çünkü," dedi dişlerinin arasından. Hâlâ sakin kalmaya çalışıyordu. "Sen beni bütün dünyanın önünde aklamaya çalıştın, başarılı olamadın ama dinle, daha kötüsü ne biliyor musun? Bir insanı kendi içinde aklamaya çalışmak... Benim seni aklamaya çalıştığım gibi. Bunu başar..." Başımı art arda iki yana salladığımda kelimeler ağzına dizildi.

Tüh, dedim, içimden. *Küfür ettin.* Ardından bunu içimden söylediğim için kendimi tutamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Sırtım yangın yeri gibi acıyordu, nefesim ağladıkça kesiliyordu ama duramadım, yapamadım.

"Gitmek..." dedim gözyaşlarımın içinden. "Gitmek istiyorum." Biz Tugay Demir Çeviker ve onun Sevgili Avukatı'ydık, şimdi bambaşka iki insana dönüşeceksek ben burada kalmaya devam edemezdim. Doğrulmak istediğimde acıyla yatağa geri düştüm. "Sinan'ı alıp gitmek istiyorum, duramıyorum burada. Her şey mahvoldu, gideceğim. Bizi bırak." Meryem'i hatırladığımda içimde tuttuğum o acı daha fazla ortaya çıktı. Haykırdığımda, "Bırak!" diye bağırdım. "Kardeşim nerede?" Kapıya baktım, kalkıp gitmek istedim ama hareket bile edemiyordum. Sanki Tugay'ın çaresizliği şimdi bendeydi, onun söylediklerinin, hissettiklerinin ağırlığı benimleydi, bunu kaldıramıyordum. Kardeşim belki de ölmüştü, kaldıramıyordum. Söylediğim yalanı kaldıramıyordum, Sinan'a bir şey olma düşüncesini kaldıramıyordum. Hiçbir şeyi kaldıramıyordum. Konuşsam hiçbir şey söyleyemiyordum, sussam kalbim ateş altında kalıyordu. "Yeter!" dediğimde yaşanan her şeye haykırışımdı. "Bu boktan hayatı da getirdiklerini de istemiyorum, ben artık Eftalya Atalar olmak istemiyorum, bana bir daha Eftalya deme!" Başımı iki yana salladığımda göz göze geldik. "Bana bir daha Eftalya dersen seni öldürürüm!" Acı beni tamamen delirtmişti. "Hani o kurşun kalbimi delerdi, neden burada beni iyileştirmelerini sağlıyorsun, bırakasana öleyim!"

Tugay'm dudakları aralandı ve bir şey söyleyeceği sırada asıl cehennem, çok daha kötüsü kulaklarımıza doldu. "Defne!" diye bir ses duyuldu evin içinden, benim haykırışlarımı bile susturabilecek kadar büyük bir sesti. Giray'ın sesiydi. "Hayır, Defne, hayır!" diye bağırdı bir kez daha. Bir şeylerin düşme sesi geldi, haykırış ve ağlama sesi ardından birçok adım sesi kulaklarıma doldu. Tugay'ın gözleri irileşti, dik bir konuma geçti ve sırtını bana döndüğünde âdeta arkasına aldı.

CamScanner ile tarandı

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam ederken, artık sırtımdaki acıyı bile hissetmiyordum çünkü farkındaydım.

Defne ölmüştü. Onu kaybetmiştik. Giray'ın haykırışlarında kaybı, aşkı ve nefreti gizliydi.

Bir kapı sarsıntısından sonra bir şeyler daha düştü ardından. Benim bulunduğum odanın kapısı sertçe açıldığında Tugay'ın kolunun arasından gördüğüm kişi Giray'dı. Saçları dağınık, üzerinde kanlı kıyafetleri, gözleri kıpkırmızı, yüzü öfkeden ve nefretten gergindi.

Elinde ise bir silah. Bize dönük bir silah. Tek bir cümle söyledi: "Onu öldüreceğim."

Giray'ın arkasından herkes odaya girdiğinde Ölüm Timi'ndekilerin ve örgüttekilerin tamamı karşımdaydı, Defne dışında. O yoktu, gerçekten gitmişti. Marco kafasını iki yana salladığında hepsinin gözlerindeki o korkuyu görebiliyordum. Tugay'ın ise sağ eli yumruk halini almıştı.

"Çekil!" diye haykırdı Giray gür bir sesle. Camları bile titretebilecek bir haykırıştı fakat ben korkuyu hissetmiyordum. Tek istediğim Tugay'ın çekilmesi ve o kurşunun kalbime isabet etmesiydi.

"Hayır." Tugay'ın sakin ve net yanıtı. "Önce beni öldürmen gerekir, kardeşim."

Giray büyük iki adım attı ve namluyu Tugay'ın alnına dayadığında iki kardeş artık düşman gibiydi. "O halde seni öldürmekle işe başlayacağım." Öyle soğukkanlıydı ki, ağzımı açıp bir şey söylemek istediğimde bile kusacağımı hissettim. O silah benim alnıma dayalı olmalıydı, beni vurmalıydı.

"Giray," dedi Marco arkadan.

"Karışma!" diye haykırdı Giray. "Şimdi üçe kadar sayacağım, Tugay Demir Çeviker. Ya çekilirsin ya da seni de öldürürüm."

"Üçe kadar saymana gerek yok," diyen Tugay omzunu kaldırıp indirdi. "Çünkü çekilmeyeceğim, şimdi hemen bitir şu işi."

Giray bir an bile düşünmeden silahın kilidini açtığında acıyla haykırarak, "Çekil!" diye bağırdım. "Ona izin ver, beni öldürsün, bu artık son bulsun."

Giray beni duymadı bile. "Onu," dedi Tugay'ın gözünün içine bakarak. "Defne'nin ölmesine sebep olduğu halde burada tutacaksın, öyle mi? Onu öldüreceğim, ardından aptal korumasını da yok edeceğim, sonrasında siktir olup gideceğim. Ne seni göreceğim ne bu örgütünü.

CamScanner ile tarandı

Seni öldüremem mi sanıyorsun? Ben şu an seni öyle bir öldürürüm ki canım bile acımasın Tugay Demir Çeviker çünkü kardeşim değilsin artık." Dudaklarımdan nefret dökülüyordu. "Her şeyin sorumlusu sensin, senin getirdiklerin; şimdi her şeyi ben yok edeceğim, getirdiklerinle beraber." Tugay hiçbir şey söylemeden sakince durmaya devam etti. "Eğer şu an tercih ettiğin onun yaşaması ise..."

"Evet, tercih ettiğim onun yaşaması," dedi Tugay hızlı bir şekilde. "En azından bir süre," diye devam etti. Sesindeki o soğukluk ürpermeme neden oldu.

"Bir süre," dedi Giray çenesini kaldırarak. "Bir süre sonra onun ve korumasının beynini dağıtmama..."

"Sinan'ı öldürmene izin vereceğim," dedi Tugay başını sallayarak. "Onu ise..." kastettiği bendim, "...henüz değil." Kalbim sıkıştı. "Ben aptal bir adam değilim, bu yola neden çıktığımı unutmadım ve kazanana kadar durmayacağım. Eğer ona bir şey olursa BL örgütü kalmayacak çünkü herkes beni öldü biliyor, onu ise kurucu. İtibarım yok, onun itibarına ihtiyacım var. Şimdi o benim tutsağım olacak, istediğim gibi yöneteceğim." Omuzları dikleşti. "İstediğimi alana kadar durmayacağım, istediğim de Krallık'ı yok etmek. Yok ettikten sonra ne mi olacak?" Bakışları bana döndü. Gözlerinde merhamet yoktu, hisler yoktu, az önceki adam yoktu. "Onu ben öldüreceğim, bir an bile şüphe etmeden. Çünkü herkes bilir, Tugay Demir Çeviker ihaneti her ne sebep olursa olsun asla affetmez."

Zamanın durduğunu hissettim; ölüm korkusundan değil, sesindeki o gerçek duygulardan. Öyle inanarak söylemişti ki, bir an bile şüpheye düşmeden beni öldürebileceğine emindim. Asıl mahkûmiyet şimdi başlıyordu, bu odadaki herkes bunun farkındaydı, görebiliyordum. İşin tuhafı, ölüme hazırdım ama ölüm şeklimin bu şekilde olması, sevdiğim adam tarafından gerçekleşecek olması kalbimi acıtmıştı. Ona artık sevdiğimi söyleyemezdim, işitmek ise hayal gibiydi. Tugay haklıydı, az önce kurduğu güzel cümleler, son güzel cümleleriydi. İhanetin nedeni olmazdı, benim bu mahkemeden idam kararım çıkmıştı.

Marco'yla birkaç saniyeliğine göz göze geldik; gülümsedim, gözümden yaşlar akarken üstelik. Zafer kazanmış bir kadın gülümsemesi değildi, yenilmiş bir kadının gülümsemesiydi.

Giray'ın tuttuğu silah yavaşça aşağıya indiğinde donuk bakışları bir saniye de olsa bana dokundu ardından Tugay'a yeniden baktığında,

CamScanner ile tarandı

"Eğer öldürmezsen," dedi. "Onun nefesini ben keseceğim." Geriye doğru bir adım attı, ardından bir adım daha, sonrasında kaşlarını kaldırdı. "Ve artık sen de benim hiçbir şeyim değilsin, sıktığımın anlaşmada olmayayım çünkü artık senin için çalışmıyorum."

Beş gün.

Beş koca gün geçmişti ve bir daha Helen dışında hiçbirinin yüzünü görmemiştim, Tugay'ın bile. Helen de pansuman için geliyor, hiçbir şey söylemeden gidiyordu. Sadece bir kez Sinan'ın nasıl olduğunu sormuştum, hiçbir cevap alamadığıma şaşırmamıştım.

Beş koca gün, ilk girdiğimde huzur bulduğum odanın içinde geçmişti. Zorlukla da olsa ayağa kalkıp lavaboya gitmek, aynada kendimle yüzleşmek ve ilaçlar yüzünden uyumak dışında yapabildiğim hiçbir şey yoktu. Mahkûm gibiydim, Tugay'ın tutsağı belki de.

Bakışlarımı pencereye çevirdiğimde gecenin karanlığında bile cama vuran kar tanelerini görmek mümkündü. Öyle hızlı yağıyordu ki sokak lambasının ışığının altında beyaz karlar daha parlak görünüyordu.

Çıplak ayaklarım zeminle buluştuğunda ellerimle komodinden destek alarak doğruldum. Belimdeki acı azalmaya başlamıştı ama yürürken hâlâ dik duramıyordum, çoğu gece nefesim kesiliyordu. Kurşunun tam olarak nereye isabet ettiğini bilmiyordum, kimden geldiğini de. Düşmanlardan mı? Örgütten birisi mi? Ölüm Timi mi? Tugay?

Yavaş adımlarla pencereye doğru ilerlerken elim Tugay'ın günler önce boynuma taktığı kolyeye uzandı. Yarısı güneş, yarısı ay olan tılsım şeklinde bir kolyeydi. İçi açılabiliyordu ve açıldığı yerde iki yüzünde de ayna vardı. Bir aynanın üzerinde 020817 yazıyordu, diğer aynanın üzerinde ise 260105. İki tarih olduğunu anlayabiliyordum fakat neleri simgelediğini çözemiyordum.

Pencerenin pervazından dışarıya baktığımda gördüğüm bahçede tek başına oturup sigara içen Giray'dı. Onu görmeyi ben de beklemiyordum ama çaresiz bir şekilde karların ortasına oturmuş, öylece gökyüzünü izliyordu. Giray'ı sevmek uzun zamanı almamıştı; onun bu dünyaya layık olmadığını anlayabiliyordum. Kardeşi için çıktığı bu yolda kendi mutluluğunu kaybetmesi bir yana aşkını da kaybetmişti.

Pencerenin kenarından ayrılıp banyodaki lavaboya ilerlediğimde buz gibi suyu açıp yüzüme çarptım. Her soğuk vurduğunda

CamScanner ile tarandı

üşüdüğümü hissediyordum, üzerimdeki kalın polar kazağa rağmen. O kazak Tugay Demir Çeviker'e ait olmalıydı, baldırlarımın altına kadar uzanıyordu. Altımda ise siyah bir eşofman vardı.

Gözlerimi soğuk sudan ayırıp karşımdaki aynaya baktığımda gördüğüm yüz bana fazlasıyla yabancıydı.

Beyaz lekeler çenemden yanağıma, oradan sol gözümün altına doğru ulaşmaya başlamıştı. İnce çizgiler şeklindeki lekeler artık karları değil, kötülüğü anımsatıyordu. Saçımın sol tarafında büyük bir tutam bembeyazdı, kahverengi saçlarıma zıt beyazlığıyla yaşlı bir kadınmışım gibi bana göz kırpıyordu. Sadece bu kadar da değildi, göğsümdeki leke karnıma, omzuma, hatta yavaş yavaş elimin tersine kadar ulaşmaya başlamıştı.

Ben tamamen çirkin bir kadın olmuştum, lekeden ibarettim; güzel hissedebileceğim bir bakışım da yoktu artık.

Aynada gördüğüm kişiye nefretle bakarken bu odanın içinde kısılmaktan, sessizce yaşanacakları beklemekten bıktığımı fark ettim. Sertçe arkamı dönüp duşkabini açtığımda ve raftaki jileti çekip aldığımda elimin kanayacak olmasını bile umursamadan ucunu kırdım. İşaret-parmağım kanamaya başladığında ve yere kan izlerimi bıraktığımda neşteri avcumun içine aldım. Gözlerimi kapattım, büyük bir nefes verdim; bunu yapabilirdim.

Yeniden düşünmedim, kendi içimde mahkemeye bile sokmadım. Banyodan çıkıp günler sonra odanın kapısını da açtığımda koridorun buz gibi soğuğu yüzüme vurdu. Kapalı kapılar vardı, Tugay hangisindeydi bilmiyordum ama üzerinde düşünürsem bunu yapamazdım, biliyordum.

Sırtımdaki o ince sızıyı umursamadan hızlı adımlarla merdivenlere yöneldiğimde ve basamakları inmeye başladığımda aşağıdaki salondan televizyonun sesi geliyordu, bir spiker konuşuyordu, dudaklarında benim adım vardı. "Tugay Demir Çeviker öldükten sonra BL örgütü tarafında sessizlik hâkim," diyordu. "Asıl kurucu Eftalya Atalar'ın nasıl bir yol izleyeceğini kimse kestiremiyor, BL örgütünü destekleyenler ise kendilerine sığınacak bir yer arıyorlar. Hangi taraf olursa olsun, Krallık herkese kucağını açtı." Televizyonu kim izliyordu bilmiyordum, ülkede her şeyin çukura battığını fark etmek zor değildi ama ben Tugay Demir Çeviker'i tanıdıysam büyük bir gürültüyle geri döneceğinden neredeyse emindim.

CamScanner ile tarandı

"Aslında BL örgütü tam anlamıyla sessiz değil," dedi diğer spiker. "Duvar yazısına devam ediyorlar, bunu kurucu Eralya Atalar'ın Tugay'ı yaşatmak için yaptırdığına neredeyse eminiz. Ekrana gelen ve duvara yazılan şu cümleye bakın, halktan birisinin yapmadığı aşikâr."

Salonun önünden geçerken adımlarım duraksadı, bir tarafım direniş gösterdi, diğer tarafım o direnişe karşı geldi ama ben yine bildiğimi okuduğumda geriye doğru iki adım attım, başımı eğdiğimde ise televizyondaki görüntü tam karşımdaydı ve kalbim artık delicesine atıyordu.

Tugay Demir Çeviker bana çiçekler almamıştı, Tugay Demir Çeviker geçen günlerde bana almadığı çiçekler adına bu kez ölümsüz çiçekler hediye etmişti hem de binlerce.

"Ekilen bütün çiçekler bugün hissedilenlerle ölürdü, kâğıttan bütün laleler sararırdı fakat çizimler, biz izin vermediğimiz sürece silinmez, solup sararıp gözyaşına dönüşmezler. Duvara iki dalı olan orkide çiz, bu kez sol tarafını canlı bırak, sağ tarafını cansız çünkü aşk her zaman sol tarafını seçmek demektir."
TDÇ

Altında orkide çizimi vardı, bu kez sağ taraf cansız, sol taraf canlıydı. Görüntüler dönmeye başladığında spiker, "Bu cümle bile BL destekçilerini harekete geçirdi," dedi öfkeyle. "Her duvara orkide çizilmeye başlandı, bunun BL örgütü tarafından yapıldığına inanıyoruz, hatta destekçiler kendi arasında bir gün iki taraf da canlanırsa Tugay'ın geri döneceğini konuşuyor. Aptalca bir istek." Başını iki yana salladı. "Bir mesaj içeriyor, kime olduğu belirsiz. Belki de halktan birisi bunu çıkardı, kimse emin değil. Tek emin olduğumuz şehirdeki duvarların orkidelerle süslendiği, sanki bir hediyeymiş gibi."

Tugay bana çiçek almamıştı ve benimle konuşurken buna bir çözümü olduğunu söylemişti. Şimdi tercih ettiği yöntem bir toprağa çiçek ekmek değildi, kâğıttan yapılma bir lale de değildi. Bana çiçek vermediği gün adına her yere orkide çizdiriyordu. Yolumuzun başlangıcındaki orkideydi, o orkidenin sol tarafı cansızdı, sağ tarafı canlıydı; Tugay canlandırabileceğimi söylemişti ve ben canlandırmıştım. Şimdi sağ taraf cansızdı çünkü o taraf inançtı. Sol taraf ise canlıydı ve kalbimizi simgeliyordu. Bütün ülkenin gözü önünde bana tek bir şey söylüyordu: Sağ tarafı yeniden canlandırmamı istiyordu. Bütün herkes farkında olmadan Tugay'ın dileğini benim için duvara çiziyordu.

CamScanner ile tarandı

Kocaman bir bahçem vardı, hayatım boyunca saklayacağım kâğıttan bir lalem fakat şimdi duvarlara benim için bir de çiçekler çiziliyordu. O gülümsemiyordu, bana Eftalya diyordu, gözlerimin içine bakarken yabancıydı fakat yine ve yine, ne olursa olsun, o Tugay Demir Çevikerdi; kalbimi attırmamın, bana bütün bu cehennemin ortasında kırgınlıklarıyla bile hiç kokmayacak çiçeklerin güzelliklerini sunabiliyordu. O kırgınlığını bile bir çiçekle bana gösterebiliyordu.

Beni öldürecekti öyle mi? İşte artık bu komik bir şakadan ibaretti.

Canlandırmamı mı istiyordu? Ona, onun gibi verebileceğim bir yanıtım vardı çünkü aksini iddia etmek istesem de ben de Eftalya Atalar'dım, en güçsüz anımdan bile geri döndüğümde başkaldırmayı ve direnmeyi kendi kendime öğretmiştim. Ben Eftalya Atalar'dım, zorunlu bırakıldığım her şeyi kabullenip onu önüme siper alacak kadar büyümüştüm; madem BL örgütünün kurucusuydum, ona göre davranacaktım.

Ben Eftalya Atalar'dım. Yaşadığım ve yaşattığım hiçbir şey öylesine değildi, bu hayatta sadece ve sadece savaşmaya devam edecektim, hem kendim hem sevdiklerim için.

Adımlarım hızlandığında dış kapıyı sertçe açtım ve kendimi bahçeye attığımda çıplak ayaklarım karların içine gömüldü. Bir an bile şüphe etmeden sırtı bana dönük olan Giray'a doğru yürüdüğümde birisinin ona yaklaştığını biliyordu fakat dönüp bakmak istememişti; bunun adı belki vazgeçişti belki de yok oluştu, bilemiyordum.

Tam arkasında durduğumda en azından tedirgin hissetmesini bekledim ama böyle bir duygusu da yoktu. Avcumda sıkıca tuttuğum neşterden yere kan damlaları düşerken karlar yeniden benim kan izlerimle lekelendi.

Bir adım attım, ardından bir adım daha. Bu kez tam karşısında durduğumda Giray bakışlarını, gözlerini diktiği boşluktan bana çevirdi. Yüzünde, bakışlarında herhangi bir değişim olmadı, öylece yüzüme bakmaya devam etti.

Nefes bile almadan avcumu açtığımda yere daha fazla kan damlamaya başladı. "Beni öldürmene izin veriyorum, kimse de seni engellemeyecek," dediğimde sesimdeki cesaret onu bozguna uğratmıştı. "Bıçak yok, silahı da bulamazdım zaten. Banyodaki jileti çıkarıp getirdim sana. İster boynumdaki şah damara sapla ister bileğimdeki, umurumda değil ama öncesinde söylemem gereken tek bir şey var."

CamScanner ile tarand

Giray beni baştan aşağı süzdüğünde gözleri avcumdaki neştere kaydı. "Üzerine giydiğin cesaret gömleği ihanetinizi gizlemiyor, Eftalya Atalar," dedi acımasız bir sesle. "Çekil gözümün önünden."

Söylediklerini duymazdan gelerek, "Kerem Karaman'ın öldürüldüğü gün," dedim geçmişe giderek. "O gün seni bir kurşundan kurtarmıştım ve bana bir can borcun olduğunu söylemiştin." Dudakları aralandığında kaşları havalandı, bunu unutmuş olma ihtimali yoktu fakat anlık olarak bozguna uğradığı ortadaydı. "Şimdi o can borcunu ödeme vakti. Bu da benim canım değil, Sinan'ın canı." Onun adını duyduğu an çenesi kaskatı kesildi. "Şimdi beni öldür fakat onun canını borcun karşılığı bağışla. Bırak gitsin, ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Giray uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra yavaşça oturduğu yerden doğruldu, altındaki kot pantolon ıslaktı, üzeri ve saçları da öyle. Bir adım attığında tam karşımda durdu ve sonrasında avcumdaki neşteri çekip aldı, havaya kaldırdı. Onun da parmaklarının arasından kan akmaya başladığında uzun bir süre yüzüme baktı ve sonrasında, "Can borcu," dedi. "Defne'yle ödenmedi mi Avukat?" Sertçe nefesini verdi ve hızlı bir şekilde elindeki neşteri avcunun içine alıp sıktığında geri aşağıya indirdi. "Savaşmamız gerekiyorsa savaşacağız ama şu an değil. Şimdi benden uzak dur ki asıl cesaret seni yakmasın."

Omzuma çarpıp yanımdan geçtiğinde ve bahçenin diğer tarafına doğru yürüdüğünde kar yağışı hızlandı. Vakit sabaha karşı olmalıydı ki gökyüzü daha açık mavi bir renge dönmüştü. Kalbim sıkışarak yeniden o eve baktım.

İki yolum vardı yine. Ya savaşacaktım ya kaçacaktım.

Eftalya Atalar, yine ilkini seçti ve adımlarım yeniden evin içine yöneldiğinde ne yapmak istediğimi biliyordum ama nereye gittiğimden tam olarak emin değildim. Kapıyı kapatmadan koridorda yürüdüğümde o aptal televizyonda hâlâ benden başka kimsenin adı yoktu. Spikerler aşağılık bir kadın olduğumdan, ülkeyi cehenneme sürüklediğimden söz ediyorlardı. Kadın spiker utanç kaynağı olduğumu dile getiriyordu, kendi babamı bile öldürecek kadar acımasız olduğumdan bahsediyordu. Demir gibi sağlam olmam gerekirdi, güçlü durmalıydım fakat ben yıkık döküktüm, sırtımı yasladığım Tugay'la aramıza ise uçurumlar girmişti.

Koridordan aşağıdaki merdivenlere doğru ilerlediğimde tırabzana tutunan ellerim titriyordu, sırtımdaki sargı ise gitgide geriliyordu. İhanet ettim diyen kadının sırtından vurulması ne tuhaftı.

CamScanner ile tarandı

Basamakları indikçe burnuma eskiyen ahşabın kokusu doldu. Bir düğmeye bastığımda karşımda tahta, eski bir kapıyla karşılaştım, tozlar havada uçuşuyordu. *Ardiye*, demişti Tugay Demir. Ardiyedeydi Sinan ve büyük ihtimal şu an önünde durduğum kapı içeride Sinan'ın kilitli kaldığı odaydı. Ne olursa olsun onu bu odadan çıkaracak, özgür olmasını sağlayacaktım. Sonrasında yaşanacak her şeyi de yeniden sırtlanabilirdim.

Elim eski demir kapının koluna uzandı ve aşağıya indirdiğimde elbette kilitli olduğuyla yüzleştim. Elim hızlı bir şekilde kapının pervazında dolaştı, anahtarın gizli olarak oralarda tutulacağını düşündüm fakat yoktu. Zorlukla yere eğildim, eskimiş parkelere hafifçe vurdum ve gizli bir bölme, bir boşluk aradım fakat yoktu. Öfkeyle nefesimi verdiğimde seneler önce Sinan'ın bana kilitli kapıyı açmayı öğrettiği aklıma geldi.

Tek ihtiyacım olan bir bıçak ve teldi; bu ikisini bulduğumda onu kurtarabilecektim. Kulağımı bir kez kapıya dayadım, herhangi bir hareketlenme hissetmedim fakat biliyordum, o içerdeydi, adımın Eftalya olduğu kadar emindim, hayır, adımın da cam cehennemeydi.

Gözlerimi kapatıp birkaç büyük nefes verdim, ardından bıçak ve tel bulmak için hızla arkamı dönüp yürümek istediğimde sert bir vücuda çarptım; dudaklarımın arasından tiz bir çığlık koptu, tamamen düşecekken bir el beni belimden yakaladı ve sonrasında arkamdaki duvardan destek alarak sırtımı yasladığımda onun ela gözleriyle karşılaştım. Tugay Demir Çeviker'in her gördüğümde hayran kaldığım ela gözleri.

Tam karşımda upuzun boyuyla, yorgun bakışlarıyla, uzayan saçları ve sakallarıyla duruyordu. Üzerinde siyah bir atlet vardı, altında gri, bol bir eşofman. Belimi tutan eli beni bırakmadı, aksine daha sıkı bir şekilde belime dolandığında vurulduğum yere dikkat ederek beni kendisine yasladı. Vücudumuz arasında ufacık bir boşluk kalmayana dek bana yaklaştığında ve burnu neredeyse burnuma değecekken durdu. Sarı floresanın ışığı yüzüne çarpıyordu ve ben o an mantıklı düşünemiyordum. Burada neden durduğumu bile unutacak duruma gelmiştim çünkü gözlerini bir an bile olsun benden ayırmıyordu.

Kahretsin ki onu çok özlemiştim, onu öyle çok özlemiştim ki bir kez gülümsese hissettiğim bütün acı son bulacakmış gibi geliyordu. Bir kez gerçekten sarılsak, o özgürken bir kez daha sarılsak geriye hiçbir acı kalmayacaktı, hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

Çok acıydı ama o özgür olduktan sonra yalnızca bir kez sarılabilmiştim. Ben Tugay'ı doyasıya öpememiştim, ben Tugay'ın elinden de istediğim kadar tutamamıştım, şımarık bir kız çocuğu gibi yanağından öpüp utana sıkıla gözlerimi bile kaçıramamıştım. Biz hiçbir şey yaşamadan, birbirimize doğru düzgün dokunamadan yitip gitmiştik.

"Gördün mü?" diye fısıldadığımda kaçabilecek ufacık bir noktam bile yoktu, zaten kaçmak da istemiyordum. "Duvarlara orkide çizmeye başlamışlar, ülkenin her tarafında duvarlarda çiçekler var." Başını omzuna doğru yatırdı, bu hareketi karnımın içine sıcak bir ateşin düşmesine neden oldu. "Gördün mü?" diye sordu bir kez daha. "Aşkın iyileştirici gücüne inanıyorlarmış. Gördün mü? Birisi çiçekler alamadı diye duvarlara hiç ölmeyecek çiçekler ekmiş, canlı olurlarsa kırgınlıkla bile olsun solup seni üzmesinler diye. Çünkü biliyormuş bunu yaptıran kişi, sen çiçeklerin ölmesine çok üzülürmüşsün."

"Hımm," diye mırıldandığımda bir elim yavaşça göğüskafesinin üzerine denk geldi, kalbi hızlı atıyordu. "Sanırım bunu yaptıran kişi bu kez de sağ tarafın canlanmasını istiyormuş, önceden de solu canlandırmak istemişti." Biraz daha yaklaştım, dudağıyla dudağım arasında neredeyse hiç mesafe kalmadığında, "Cansız olanı canlandıramaz mıyım sanıyorsun?" diye sordum, birkaç ay önce onun bana sorduğu soruyu yineleyerek. "Ama önce benim canlı kalmam gerekiyor, öyle değil mi Tugay Demir Çeviker?" Dudaklarım neredeyse dudaklarına sürtündü. "Öldürsene şimdi beni, ne duruyorsun?"

"Örgüt," dediğinde, "Başlatma örgütüne," dedim ve parmaklarım üzerindeki atleti kavradı. "Nefesimi kesmek istesen tam şu an bunu gerçekleştirebileceğini ikimiz de biliyoruz." Dudaklarım bu kez çenesine sürtündü. "Ve yine ikimiz de biliyoruz, sen beni öldüremezsin." Parmaklarım yukarıya doğru tırmandığında işaretparmağımın ucuna bir şey takıldı. Kaşlarım çatıldığında hiçbir tepki vermedi, hafifçe geriye çekildiğimde elimi atletinin yakasından boynuna yerleştirdim ve bir zincirle karşılaştım, ardından zinciri ortaya çıkardığımda benimkiyle aynı ama erkeklere göre olan ay ve güneş kolyesini taktığını gördüm. Kendimi tutamayıp gülümsediğimde bakışlarım yeniden gözlerine döndü, bu kez kolyesinden tutup onu kendime doğru çektiğimde dudaklarım yeniden dudaklarına sürtündü. "Sana güneşi gösteren kadını o kadar iyi tanıyorsun ki," dedim. "O kadar iyi biliyorsun ki aslında beni."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl bir tanımaktan söz ediyorsun?" diye sordu.

"Biliyorsun," dedim hiddetle.

Başını iki yana salladı ardından, "Sen," dedi kelimenin üzerine bastıra bastıra. "Bana ihanet etmezsin, bilmez miyim gözünü kırptığında bile ne düşündüğünü bildiğim kadını?"

Büyük bir nefes verdiğimde gözlerimi kapattım, kaçmamam gerekiyordu. "O halde..."

Bir anda belimdeki eli yavaşça yukarı tırmandı, ardından ensemdeki saç köklerime uzandığında parmakları enseme sıkıca tutundu. "Tugay Demir Çeviker," dedi kısık bir sesle, başımı geriye doğru yatırdı, karın kasları gerildi. "Sevgili Avukat'ını çok iyi tanıyordu." Gözlerine kırgınlık oturdu, çok büyük bir kırgınlıktı. "Sevgili Avukat'ı ona asla yalan söylemezdi." Ensemdeki eli gevşedi fakat parmakları yavaşça saçlarımda gezindi. "Fakat Eftalya..." İsmimi söylerken yutkundum. "...sen bana yalan söyledin, bir an bile gözünü kırpmadan beni yok edeceğini bildiğin o cümleleri söyledin, ilk özgürlüğümde beni yarım bıraktın." Eli saçlarımdan, yüzü yüzümden uzaklaştı. Geriye kalan sadece belime sarılı olan eliydi. "Seni öldüremeyecek olmam senin beni bir kez öldürdüğün gerçeğini değiştirmiyor, hangi sebep olursa olsun." Kaşları çatıldı, sesine öfke bulaştı. "Şimdi hâlâ devam ediyorsun, hâlâ onu kurtarmak için beni çiğniyorsun." Kastettiği Sinan'dı.

"Anlamıyorsun," dedim başımı sallayarak. "O benim..."

"Ve sen benim," dedi lafımı yarıda keserek. Sesi öyle baskındı ki ürperdiğimi hissettim. "Sen benim, Eftalya, gökyüzümdün. Bir insanın gökyüzüne öyle kolay gece gelmez, sen benim gökyüzüme birkaç cümleyle geceyi getirdin, güneşi gösteren kişiyken üstelik."

"Biz zaten gecenin ortasındayız, Tugay," diye çıkıştım.

"Sen varsan ne gecesi?" dedi. Belime sarılı kolu da uzaklaştığında geriye doğru çekildi, uzaklaşınca ürperdiğimi hissettim. "Seçebileceğin birçok yolun olabilirdi fakat senin ilk tercih ettiğin yol sevdiğin birisi için herkesin gözü önünde güvenimi, itibarımı yerle bir edip yalandan bir ihanetle taçlandırarak benden vazgeçmekti. Sikerim yalanın gelmişini geçmişini, vazgeçtin benden." Alayla güldü, sıcacık gülümsemesini özlemiştim ama yoktu. "Bunu daha önce de yaptın, bir mektupla yine vazgeçtin benden. O zaman da bunu nişanlı olduğun için yaptın, kaçmayı seçtin. Gururuz değilim, benim inancım bakışlarındır fakat iki gün önce benden gerçekten vazgeçiyormuş gibi baktın."

CamScanner ile taran

Tam gözlerimin içine bakarken vücudumun titrediğini hissediyordum, yüzleşmenin bu kadar kısa zamanda, bu kadar ağır bir şekilde karşıma çıkabileceğine hiçbir şekilde ihtimal verememiştim. "Sinan'ı öldürecektin," dedim yutkunarak. "Öldürecektin. Öldürmeliydin." Sesim titremeye başlamıştı. "Gözümün önünde senin, çocukluk arkadaşını öldürmeni izlememi mi bekliyordun Tugay?" Başını omzuna doğru yatırdı. "Bunun gerçekleşmesine izin verseydim benim yaşayacağım azap nasıl olurdu farkında mısın? Nasıl bakacağız birbirimizin yüzüne? Peki ya sen? Örgütüne bile lider yaptığın kadının çocukluk arkadaşını öldürdüğünde gerçekten o kötü adam olmayacak mıydın?" İşaretparmağımı kaldırdım. "Ben üçümüzü de kurtardım."

"Benim dünyamda senin eksenin dışındaki her yer kurak, Eftalya. Bir tek senin ekseninde çiçekler var," dedi hızlı bir şekilde.

"Bu da ne demek?"

"Öldürülmesi gerekiyorsa öldürürüm, susturulması gerekiyorsa sustururum. Bu yola benimle çıkarken tam da böyle bir adam olduğumu bilerek ilerledin. Ne bekliyordun?" Sağ elini kaldırdı, parmakları çenemi kavradı, hafifçe kaldırdı. "Ben ülkeyi cehenneme sürükleyen o adamım güzelim, gözümü kararttığım noktadan sonra hiçbir şeyi önemsemedim, itibarımı zedeleyen kimseyi de önemsemem. Eğer önemsersem zaten kaybederim. Senin arkadaşın, benim itibarımı sikti attı hem de başına ne geleceğini bile bile."

Elimle bileğini tuttum ve çenemden uzaklaştırdığımda, "Onu gerçekten öldüreceksin, değil mi?" diye sordum. Tugay, sadece konu ben olduğumda itibarını çiğneyebiliyordu, konu ben değilken itibarı öyle önemliydi ki, gözlerindeki ifade gerçekten Sinan'ı öldürebileceğini söylüyordu.

Sağ elini gri eşofmanının cebine attı ve bir anahtarı parmağına takıp havaya kaldırdığında gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı. "Şimdi yeniden tercih zamanı Eftalya Atalar," dedi ismimin üzerine bastıra bastıra, canımı yakarak. "Günler önce senin görüş odasında bana sunduklarının bir benzeri gerçekleşiyor." Gözleriyle anahtarı işaret etti. "Bu anahtar, Sinan'ın kilitli kaldığı odanın anahtarı. Şimdi sağ tarafı seçersen onu kurtarabileceksin, öldürmeyeceğim ve ikiniz sabahın bu kör vaktinde buradan çekip gideceksiniz. Herkese kaçtığınızı söyleyeceğim, bir daha da karşıma çıkmayacaksın, seni daima Eftalya olarak hatırlayacağım."

CamScanner ile tarandı

Göğüskafesime, kalbimin tam ortasına kocaman bir taş oturmuştu. Bakışlarım anahtara döndüğünde içeride çocukluğum nefes alıyordu. "Diğer seçenek?" dedim boğuk bir sesle.

Protez olan sol elini bana doğru uzattı, yüzüme günler sonra o bildiğim, sevdiğim gülümseme geldiğinde bana bahsettiği geceyi hissettim; o geceye sanki güneş doğdu, gülümsemesi, nefesimin kesilmesine neden oldu. "Elimi tutacak, Sevgili Avukat'ım olarak yoluna devam edeceksin ve ben ne karar verirsem vereyim koşulsuz şartsız benimle aynı yolda yürüyeceksin. Tıpkı benim senin kararlarının arkasında ne olursa olsun yürümeye devam ettiğim gibi." Yüzüme doğru yaklaştı. "Seç *Sevgili Avukat*, seç *Eftalya Atalar*. Sol mu, sağ mı?"

Beş gün önce...

Defne'nin yattığı odada kasvetli bir hava hâkimdi, Giray bir an bile hareket etmeden ve Defne'nin elini de bırakmadan öylece yatağının yanında oturmaya devam ediyordu. Hemen arkasında ise onu izleyen ikizi vardı biliyordu; Tugay, Sinan'ın yanından yeni gelmişti, artık kafasındaki yapbozun parçaları tamamen oturmaya başlamıştı.

Saniyeler dakikalara dönüştükten sonra, bütün imkânsızlıklara rağmen Giray'ın tuttuğu Defne'nin eli silik bir şekilde hareketlendi. Bu Defne için çok büyük bir umut var demekti.

Bu ana şahitlik eden sadece ikisiyken Giray şaşkınlıkla kapalı gözlerini açtı, ardından dudakları aralandığında, "Hareket etti," dedi büyük bir şaşkınlıkla. "Hareket etti, bana bir karşılık verdi." Omzunun üzerinden ikizine baktı, yüzündeki gülümseme dururken gözünden bir damla yaş aktı. "Tugay," dedi hem acıyla hem kırgınlıkla. "O hareket etti, hâlâ bir umut var." Defne'nin elini zorlukla bıraktığında ayağa kalktı ve "Helen'e söylemem gerekiyor," dedi. "Bir şeyler yapmamız gerekiyor ve..." Giray tam Tugay'ın yanından geçecekken Tugay, Giray'ın kolunu tutup onu durdurdu.

"Bekle," dedi sakin bir şekilde. "Başka bir planım var."

"Ne?" diyen Giray'ın sesinde şaşkınlık vardı.

Tugay sadece birkaç saniye düşündü fakat o birkaç saniye zihninin içinde dönen binlerce tilkiye bile boyun eğdirecek kadar uzun sürdü. "Herkese," dedi baskın bir sesle. "Defne'nin öldüğünü söyleyeceğiz, ardından onu buradan alıp daha güvenli bir yere götürecek ve orada bakacağız."

Giray kulaklarına inanamıyormuş gibi Tugay'a baktı. Tugay, Defne'nin üzerinden bakışlarını ayırmadı. "Bir hain var, ihanet eden birisi

CamScanner ile tarand

ve bu ne Sinan ne de..." Gözleri kısıldı. "...ne de Eftalya." Giray hâlâ inanamıyormuş gibi ona bakmaya devam etti. "Birisi Sinan'ı ihanete sürükledi ve Defne'ye zarar vermesini istedi çünkü Defne zarar görürse senin yıkılacağından ve ikimizin arasının bozulacağından emindi. Ayrıca bunu planlayan kişi, yükü özellikle Sinan'a verdi ki Eftalya arada kalacak, benim karşımda duracaktı. Bu şekilde senin de Eftalya ile aran bozulacaktı. Üçümüz BL'yi yönetiyoruz, üçümüze de darbe vurmaya çalıştı. Hain zeki biri, biz anmadığımız kadar hem de. Krallık'ın deviremediğini içeriden bizi çökerterek başaracak ve bu yolda da ilerliyor." Bakışları ikisine döndü, gözlerinin içi kıpkırmızıydı. "Hepimiz dağılmış vaziyetteyiz. Sinan ne ile tehdit edildi tam emin değilim. Defne'yi vurması da affedilemez bir hataydı fakat unutmamak gerekiyor, onun en büyük sadakati Eftalya Atalar'a." Büyük bir nefes verdi. "Madem hainin istediği dağılmamız, biz de dağılıyormuşuz gibi davranacağız."

"Bunlar," dedi Giray büyük bir şaşkınlıkla. "Bunları nasıl anladın?"

"Sinan'la konuştum," dedi. "Bir insanın gözlerinin içinden asıl duyguları görebilirsin, eğer o duygular daha önce sende de oluştuysa. Onun bakışlarında feda vardı, ben de daha önce feda ettim kendimi, oradan biliyorum." Tugay bir an bile çekinmeden Defne'yi işaret etti. "O ölmeyecek, ölmemesi için çabalayacağız ve gözlerini açtığında onunla ben konuşacağım, o zamana kadar da saklayacağız."

Giray büyük bir nefes verdiğinde, "Ya gerçekten Sinan hainse?" dedi.

"O halde yine istediğini eline vermek gerekir, öyle değil mi?" diye sordu Tugay. "Büyük bir savaş başlatacaksın Giray, silah çekeceksin, gözünü kırpmadan bana ve Eftalya'ya o namluyu döndüreceksin. Artık benimle olmadığını söyleyeceksin, düşmanıma dönüşeceksin. Bütün bunları da Defne öldükten sonra yapacaksın." Giray yüzünü buruşturdu. "Rol yapabilmen zor değil çünkü zaten canının yandığını ve benimle Eftalya'yı öldürmek istediğini biliyorum." Giray hiçbir şey söylemedi. "Fakat beni şu an dinlersen o piç kurusundan bir adım önde olmamızı sağlayacaksın." Kısık sesle konuşuyordu, Defne baygındı ama uyanık olma ihtimalini bile riske atmak istemiyordu. "Ve bunu sadece sen ve ben bileceğiz, bizden başka kimse de bilmeyecek."

Giray bir an bile şüpheye düşmeden, "Avukat?" diye sordu. "Ona söylemeyecek misin?"

Tugay başını omzuna doğru yatırdığında, "Ona bir tercih hakkı sunacağım," dedi. "Verdiği yanıt, sırrımıza ya ortak olmasına neden olacak

CamScanner ile tarandı

ya da onu bu kargaşadan korumama." Yutkundu, gözlerinde acı vardı. "Kızını korumak konusunda Adnan Atalar'a söz verdim, son nefesini vermeden önce. Hiçbir kuvvet beni sözümden geri döndüremez."

"Bir kumar oynuyorsun," dedi Giray başını sallayarak.

"Bir kumar oynuyorum," dedi Tugay onaylayarak. "Ve Tugay Demir Çeviker kaybederek başladığı kumar masasından bile kazançla kalkacak bir adam, ben bu kumarı da kazanacağım." Çenesini havaya kaldırdı. "Ben istemediğim sürece kimse beni yenemez. Düşmanı karın üzerinde yürütmek lazım Giray, adım izleri silinmeden de yeni karların yağmaması gerek. Önümde yürüyecek, karlar yağmayacak ve ben onun kim olduğunu adımlarından bulacağım. İşte o gün, kendi kanında boğulduğu gün olacak."

Giray başını salladı, nefesini verdi ve çok kısa bir an birbirlerine baktılar. "Varlığını," dedi Giray dayanamayarak. "Yanımdaki varlığını özlemişim."

Tugay ona dönüp gülümsedi; ikisinin de üzerinde kan lekeleri vardı, gözleri korkutucu bakıyordu ama o an ikisi de sanki çocuktu.

Tugay elini cebine attı, ardından iki tane kolye çıkardığında Giray'a gösterdi. "Birisi benim," dedi. "Birisi Eftalya'nın." Başını salladı, ardından itiraf etti. "İkisinde de izleme cihazı var." Giray şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Olur da gitmeyi seçerse, giderse, yok olursa veya onu elimden alırlarsa nerede olduğunu bilmek istiyorum, bana ihtiyacı olursa da ona ulaşmak. Dedim ya Giray, söz verdim babasına, onu bırakamam, ölsem bırakmam."

Giray imayla ikizine baktığında, "Söz verdin, babasına," dedi tekrar ederek. "O yüzden bütün bunlar demek."

"O yüzden bütün bunlar," diye tekrar etti Tugay, ardından geriye doğru bir adım atıp odadan çıkmak için hamle yaptı fakat tam o anda Giray'ın sesi adımlarını durdurmasına neden oldu.

"Tugay Demir Çeviker," dedi. "Her kumarı kazanamıyor." Tugay omzunun üzerinden kardeşine döndü. "Benimle seneler önce yılbaşında girdiğin iddiayı kaybettin kardeşim, görüyorum."

Uzun bir sessizlik oldu, aralarındaki sözsüz bakışma bir tarafın yenilgisi, diğer tarafın ise beklediği zaferiydi.

"Haklısın," dedi en sonunda Tugay. "Seninle girdiğim iddiayı kaybettim, ben yenildim, sana bira borcum var; bir gün içelim ve dumanı da o söylediğim cümleyi yazdırayım: Gülüşü ömrümü uzatmasın, gülüşü uğruna ölebileceğimi hissettirsin."

CamScanner ile tarandı

KURUCU[2] ve LİDER

Kırk saat sonrası...

Yerlerde ölü adamlar yatıyordu, pahlı kan kokusu burnumu yakıyordu, parmaklarımda ise barutun kokusu vardı. Kafasına çuval geçirilmiş adam, Tugay'ın önünde dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu.

Korku yerine çok büyük bir heyecan duyuyordum.

"Plan bana uymaz," dedi gözlerimin içine bakarak, ardından yüzümü tamamen görebilmek için kar maskemi yukarıya doğru sıyırdı, kendisi de kanlı eldivenini çıkardığında tertemiz eliyle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben plan yaparım, herkes bana uyar, güzelim." Elinin tersi yanağıma silik bir şekilde dokundu. "Bir yerine kan gelmedi ya?"

"Sana yetişemiyorum," dedim şaşkınlıkla. Tek diyebileceğim buydu.

"Yetişemezsin," diye cevap aldım. "Çünkü daima yanımda yürüyeceksin." Başını aşağı yukarı salladı, elimden silahımı aldığında hâlâ büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Zorunlu zamanlar hariç o karlar yağan ellerin sadece çiçekleri tutsun, silahları değil."

Yutkunduğumda özgür Tugay Demir Çeviker'in, mahkûm Tugay Demir Çeviker'den hem daha acımasız hem de bir o kadar pervasız olduğunu görüyordum. Örgütünün başına geçmişti ve asıl şimdi her şeyi yöneten kişi oydu. Yine de kan gövdeyi götürürken saçlarıma dokunmak için kanlı eldivenini çıkarması dikkatimden kaçmamıştı. "Her şeyin sonunun geldiğini düşünmüştüm," dedim dürüstçe.

Gülümsedi, başını omzuna doğru yatırdı, bu hareketi her seferinde kalbimin erimesine neden oluyordu. "Yeni başlıyoruz," dediğinde çenesini havaya kaldırdı, cebinden bir sigara çıkarıp yaktığında dumanı gökyüzüne doğru üfledi. "Ve sonu sadece ben getirebilirim çünkü Tugay Demir Çeviker kaybederken bile daima kazanır."

Kırk saat öncesi...

Günler önce benim Tugay'a sunduğum tercih şimdi farklı bir şekilde karşıma çıkıyordu fakat nedenlerimiz birbirinden farklıydı. Ben

CamScanner ile tarandı

onun canı için bir tercih hakkı sunmuşken o, Sinan'ın canı için bana bir tercih sunuyordu.

Eğer sağı seçersem Sinan'ı kurtarabilecek fakat Tugay'dan da tamamen kopacaktım.

Tabii bu kendi içimde ne kadar mümkün olurdu, bilemiyordum.

Eğer solu seçersem Tugay'ın yanında kalacak ve o ne yaparsa ben de buna boyun eğecektim; bu biraz da eğer Tugay isterse Sinan'ın infazına boyun eğmek demekti.

Gözlerim bir anahtarda bir de Tugay'ın yüzünde gezinirken yutkundum, bakışlarımı onun üzerinden çekersem cesaretimin kırıldığını anlardı, bu yüzden tam olarak ela gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Altdudağında dilini gezdirdikten sonra başını hafifçe omzuna doğru yatırdı, ardından gözlerini kıstığında büyük bir merakla bana bakıyordu.

Bakışlarım yavaşça kapıya doğru döndüğünde Tugay'ın sol eli çenemi kavradığı gibi kendisine döndürdü. "Göz temasını kesme," dedi net bir sesle. "Bırak da bakışlarından ne düşündüğünü anlayabileyim."

Burnumdan nefesimi verdiğimde, "Bakışlarımdan her şeyi anlayabiliyor musun ki?" diye sordum keskin bir sesle.

"Çoğu zaman," diyerek net bir yanıt verdi.

"Hangi zamanlar anlayamıyorsun?" diye sordum bu kez.

"Konu sen olduğunda her şeyi anlarım," dediğinde sesi fısıltı gibi çıkıyordu fakat sadece mırıldanmaydı. "Kızgınlığın, üzgünlüğün, tedirginliğin..." Bana doğru hafifçe eğildiğinde biraz daha çenemi kaldırdı. "...sevgin, tutkun, isteklerin," diye devam etti. "Hepsini bakışlarından görüp anlayabilirim."

Bir kez daha yutkunduğumda gözlerim birkaç saniye de olsa dudaklarına doğru indi fakat çok oyalanmadan yeniden gözlerine tırmandığımda aksini söyleyip iddialaşmak yerine, "Peki anlamadığın ne?" diye sordum bu kez.

"Ben..." Eli çenemden uzaklaştı, yüzü de öyle. "Konu ben olduğunda ne hissettiğini kestiremiyorum. Bir başkasının şu an solu mu yoksa sağı mı seçeceğini direkt anlayabilirim ama senden emin olamıyorum." Bu şaşırmama neden oldu, halbuki ona her şeyimle açık gittiğimi düşünüyordum. "Belki de," dedi gözleri arkamdaki duvara kaydığında, bakışlarını bu kez saklayan oydu. "Kendimle alakalı problemlerim vardır, nedeni budur, kabullenemiyorumdur bir şeyleri."

CamScanner ile tarandı

Birkaç saniye daha arkamdaki duvara baktığında o duvarda hangi görüntülerin döndüğünü bilemezdim ama onu hissedebilirdim. "Benim uyuduğumu düşünürken söylediklerin mi?" dediğimde gözleri kısıldı fakat bana yine de bakmadı. "Karanlıktan korkman, insanlara zarar vereceğini düşünmen, kendini bir katil olarak..."

Gözleri bana döndüğünde henüz bu yüzleşmeye hazır olmadığını fark ettim. Kendisini saklamaktan ziyade kendiyle bile yüzleşmekten zorlandığı için... Bir yandan da biliyordum, bunları paylaştığı tek kişi ben olmalıydım. "Seçmeyecek misin?" diye sordu lafı değiştirerek. "Çok da zor bir soru olmasa gerek. Sen bana sorduğunda benim cevabım en başından hazırdı çünkü soruyu soran kişi sendin."

Silik bir tebessümle yüzüne baktığımda, "Ben sana üç tercih hakkı sunmuştum," dedim.

Onun da dudakları hafifçe kavislendi. "Ölümden mi söz ediyorsun?"

"Ölümden söz ediyorum," diyerek başımı salladım. "İkimizin ölümünden. Bu neden tercihlerinin arasında yok Tugay?"

Kaşları havalandığında bir süre yüzüme baktı ardından konuyla tamamen alakasız bir şekilde, "Ben özgür olduktan sonra sen daha fazla güzelleştin," dedi. Dudaklarım aralandığında bakışları yüzümde gitgide artan lekelerde gezindi, sonrasında ellerime baktı, lekeler oraya da ulaşmıştı. "Ya da ben gökyüzüne kavuştuktan sonra daha fazla gerçekleri görmeye başladım."

Heyecandan kalbim teklediğinde, "Ne alakası var şu an?" dedim. Yan tarafta bir kapı vardı, içeride çocukluk arkadaşım duruyordu, Tugay karşımda çok zor bir tercihle bana kendisine itaat edebileceğimi söylüyordu, konuştuğu ise güzelliğimdi.

"Daldım öyle," dedi omzunu indirip kaldırarak. "Bir ipin üzerinde yürüyoruz, her an yok olabiliriz, söylemezsem içimde kalırdı." O her zaman bildiğim delirmiş adamdı, bana karşı ne kadar kırgınlığı olsa da ve belki de affedemeyecek durumda da olsa kendimi kötü hissettiğim hiçbir noktadan vurmuyor, hatta iyi hissettirmeye çalışıyordu. Çünkü farkındaydı, o lekeler arttıkça kendimden nefret edişlerim de çoğalmıştı.

"Güzel olduğumu düşünmüyorum şu an," dedim kaşlarımı çatarak. "Fakat konumuz bu değil."

"O halde güzel olduğunu kabullenene kadar her yere ayna koymam gerekecek," dediğinde büyük bir şaşkınlıkla ona baktım, hatta ufacık

CamScanner ile tarandı

bir kıkırtı dudaklarımdan çıktı ama o büyük bir ciddiyetle bana bakmaya devam etti.

"Sen delirdin, farkında mısın?" diye sordum. "Karşıma geçip bana tercih hakkı sunuyorsun, Giray'a gidip beni öldüreceğini söylüyorsun, bana ismim..." Sustum, devam etmek istemedim ama zorundaydım. "Şimdi de güzellikten mi söz ediyorsun? Bana kafayı yedirmeye mi çalışıyorsun sen?" İmalı imalı bana baktı. "Of," dedim sert bir sesle. "Senin kadar delirmedim en azından."

"Bu söylediklerine verebileceğim harika yanıtlarım var ama şu an pek sırası değilmiş gibi görünüyor," dediğinde elinde tuttuğu anahtarı salladı. "Çünkü sağı seçersen söylediğim hiçbir şeyin anlamı kalmayacak."

"Bana bu tercihi sunmanın nedeni ne?" diye sordum.

"Daha ne kadarını göze alabileceğini görmek istiyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerine yeniden kırgınlık geldiğinde hiç beklemediğim kadar net bir sesle, "Sevdiğin birini korumak için beni karşına almayı göze aldın Eftalya," dedi.

Dişlerimi sıktığımda o da yutkundu.

"Üstelik ihanetin benim zaaflarımdan birisi olduğunu bilerek." Nefesimi tutmuştum. "Beni tam da o noktadan vurmaya çalıştın, bana bunu bir saniye de olsa düşündürmene gerek yoktu. O an benden gitmeyi kabul ettin, konu ihanet mi sanıyorsun?" Burnundan nefesini verdiğinde dudaklarından kelimeler kırgınlıkla çıkıyordu. "Sen benden gidecektin, yarı yolda bırakacaktın ve bunu yaparken bir an bile düşünmedin. Bu kadar kolay vazgeçemezsin." Kelimelerin üzerine baskı yaparken bir elini duvara yasladı ve beni gölgesinin altında bıraktı. "Vazgeçmezdin," diye düzeltti. "Fakat görüyorum ki konu sevdiğin bir başka insan olduğunda benden vazgeçebiliyormuşsun, görmüş oldum."

Beni kıskıvrak yakalamıştı ve tam karşımdayken konuşmak oldukça zordu. "Konu benim canım olduğunda," dedim. "Acımasızım fakat anlamıyor musun?" Bu kez fısıldıyordum. "Daha fazla insanı kaybedemem, ailemden geriye kalan iki kişi var. Birisi Meryem ve o şerefsizlerin elinde, diğeri Sinan ve o benim çocukluk arkadaşım, hatta uzun bir süre tek arkadaşımdı. Ne şekilde göründüğüm umurumda bile değildi eğer ben onu korumasaydım onu orada öldürecektin, bir kurşunla beynini dağıtacaktın."

CamScanner ile tarandı

Bu Tugay'ın şaşırmasına neden oldu. "Gerçekten böyle mi görüyorsun beni?"

"Gerçeği daha mı farklı?" diye sordum. "Sen ihaneti affetmezsin, o örgütten birisini öldürdü." Defne aklıma geldiğinde canımın acıdığını hissettim ama durup onun için üzülmeye bile vaktim yoktu, zihnimin içi karmakarışıktı. Sakinlik değildi, buz kesmiştim artık. "Onu affedecek değildin, bunu göremeyecek kadar salak değilim." Bir süre sessiz kaldı, bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyordum, bir şey söyleyecek gibi olduğunda lafını yarıda kesip, "O," dedim Sinan'ı kastederek. "İhanet etmez, o şerefsizlerle ortak olmaz. Kanımın son damlasına kadar eminim. Bir şeyler dönüyor ve o, bir maşaya dönüştü. Masum." Kendi kendime çırpınıyordum. "Masum birini öldüremezsin, o kadar da acımasız olamazsın." O an Tugay'la gerçek bir katil gibi konuştuğumu fark ettiğimde bocaladım. "Yani bunu yapacak birisi değilsin."

Kalbimi sızlatan o cümleyi söyledi. "Benden korkuyor gibi konuşuyorsun."

"Hayır," dedim fakat bu yalandı. Yapabileceklerinden gerçekten korkuyordum. "Öyle değil, düşündüğün gibi değil." Gözlerimi kapattım, büyük bir nefes verdim, ardından geri açtığımda elini yavaşça arkamdaki duvardan çekti. "Bana tek bir şey söyle Tugay Demir Çeviker, örgütün böyle bir karmaşa çıkaran kişiye ne yapar?"

Düşünmeden "Öldürür," dedi.

"O halde?" diye sordum. "Ya da şöyle sorayım, Giray ve benim aramda kalsaydın kimi tercih ederdin?"

Tugay üstten üstten bana baktığında, "Seni hiç bırakmadım," dedi. "Sen beni bırakmak istediğinde bile. Seçtiğim yolda emin ol seni bırakmak olmazdı."

Onun söylediği cümleleri tekrar ederek, "Arkana bile bakmadan git," dedim. "Ve bir daha karşıma asla çıkma çünkü eğer karşıma çıkarsan bu kez namlunun ucundaki kurşun birimizin kalbini deler." Bu cümleyi o kadar çok düşünmüştüm ki zihnimde defalarca ezberden tekrar ediliyordu. "Bu bırakmak demektir, ayrıca namlunun..."

"Sen ölürsen bana ne olur?" dedi lafımı yarıda keserek. "Eğer orada kalmaya devam etseydin sağ kalacağını mı düşünüyordun? Giray'ın gözlerinin içine baktın mı o an sen?" Başını iki yana salladı. "Benim seni baştan sona ezberlediğim kadar sen benim tek cümlemden bile ne düşündüğümü anlayamıyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"Anlıyorum aslında," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Fakat anlamadığım birkaç şey de var tabii ki." Bu kez meydan okuma sırası bendeydi. Hiç tereddüt etmeden tek nefeste, "Babamı öldürdüm," dedim. "Hâkim Ali babandı. Onu neden ben öldürdüm, Tugay? Söylesene." Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu, işte bu ne düşündüğünü anlamamam için... "En başından her şeyi planlayan Tugay, babasını öldüren kişinin ben olmamı neden istedi? O hâkimi zaten öldürecektim fakat seçilen kişi Hâkim Ali oldu öyle mi?" Anlık olarak gözlerimi açtığımda, "Babamın," dedim donuk bir sesle. "Babamı yargılayan hâkim olmasında bir parmağın var mı?" Kafasından geçenleri asla anlayamıyordum. "Seneler önceden babamı öldürdüğüm görüntülerle benim karşıma çıktın, avukatın olmamı için zorladın. Onun baban olduğunu bile..."

"Bir kez daha *baban* deme," dediğinde sesi sertti. "Ona ismiyle hitap et." Nefreti öyle büyüktü ki kendi babasını neden öldürmediğini çözememiştim.

"Ben bunu o şerefsizlerin adamlarından birisinden duydum," dedim. "Yine de sana ihanet etmedim. Öldüğünü söylediler, yine de ihanet etmedim. Kolumu keseceklerdi senin gibi, yine de ihanet etmedim. Kardeşimle tehdit ettiler, beraber öldürmelerini istedim, yine de ihanet etmedim." Sesim yükselmeye başlamıştı. "Çünkü kendi aptal canımın pek önemi yok, ben öldükten sonra geriye kalanları da bitireceklerini biliyorum ama eğer sen Sinan'a zarar verirsen bu ikimizi de bitirir çünkü anla..." Ona biraz daha yaklaştım. "Ondan vazgeçmeyeceğim çünkü masumiyetinden eminim." Canım yanıyordu fakat devam ettim. "Senin gördüğün kendi babasını bile öldüren bir kadın olabilir ama ben her gün bunun acısıyla yaşıyorum, daha fazla cesarete ya da acıya tahammülüm kalmadı." Yutkunduğumda devam etmek istiyordum ama konuşacak mecalim yoktu, biraz nefeslenmem gerekiyordu.

Yüzündeki ifade yumuşadığında o da yutkundu. "Babanı..."

Konuşturmadım. "Babamı kaybettim, annem beni hiç istemedi, şu an kardeşim onların elinde, sevdiğim işim..." Durduğumda gözlerimin dolmasını da engelleyemedim. "Ben avukat olmak için çok çabaladım, en büyük hayalimdi ve şu an bombok bir insanım, artık avukat da değilim, hiçbir zaman da olamayacağım. Bitti. Bittim ben." Cümlelerim bir bıçak gibiydi. "Hepsini kaybettim ve hiçbir şeye dönüştüm. Suçlu sen değilsin, suçlu ben değilim, suçlu belki kimse değil ama yokum işte. Savaşmayacak mıyım? Savaşmaya elbette devam edeceğim.

CamScanner ile tarandı

yıkılmam öyle kolay ama artık pilotluk konusunda da ne hissettiğini anlayabiliyorum."

Canım acıyordu çünkü her ne olursa olsun, işimi çok seviyordum ve bu yolda her şey gibi onu da kaybetmiştim. Hoş, sistem bu haldeyken Tolgay'ın avukatı olmasam bile asla işimi yaptırmazlardı fakat her şey bitse bile bir suçlu olduğum için avukatlığa da devam edemezdim. Ben bir suçluydum, ben aslında bir katildim. Ben şu an bütün ülkenin, hatta dünyanın basınında bile örgüt lideri olarak anılıyordum.

Hiçbir şey söylemeden başını salladığında geriye doğru bir adım attı ve sağ elindeki anahtarı bana doğru uzattı. Bu artık bir tercih hakkının olmadığını ya da tercihimi bu şekilde kabul ettiğini gösteren bir hamleydi. Herhangi bir kırgınlığı yoktu, gözlerine ulaşan hüzün ise cümlelerimin ağırlığındandı. Belki de bütün bunların sorumlusu olarak kendini görüyordu, böyle hissettirmek ise isteyeceğim son şeydi.

Büyük bir nefes verdim, dolan gözlerimi elimin tersiyle sildim, düşük omuzlarımı düzelttim, ardından çenemi havaya kaldırarak bir anda elinden Sinan'ın kapısını açan anahtarı aldım.

Anahtarı elimde sıkıca tutarken gözlerimiz bir an olsun birbirinden ayrılmadı. Daha önce o sağı seçtiğini söylemişti, şimdi aynı hisler içerisindeydim. Dudaklarını birbirine bastırdığında ağzından çıkacaklara dikkat etmeye çalışarak, "Anlıyorum," dedi başını sallayarak. "Anladım, Eftalya. Seçtin tarafını. Sağı seçtin."

Gülümsedim, ürkütücü gülümsemiş olacağım ki bakışları gülüşümde oyalandı. Gözlerinin içine bakarak bir anda elimdeki anahtarı arkasındaki duvara sertçe fırlattığımda anahtar ikiye ayrılıp kırıldı.

Sonrasında onu sertçe üzerindeki atletten çekip kendime yaklaştırdığımda yüzü yüzümün hizasına geldi. "Üçüncü tercihe gelelim çünkü benim her zaman üçüncü bir tercihim de olur," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve o gerçekleşecek." Kaşları havalandığında bunu hiç beklemediği belliydi. Atletini daha sıkı kavradığımda kolye elimin tersine çarpıyordu. "O anahtarla kapıyı açmayacağım, Sinan içeride kalmaya devam edecek fakat kimse canına zarar vermeyecek yoksa canına zarar vereni kendi ellerimle öldürürüm, sen olsan bile! Ve elbette ki ben de ölürüm." Nefesini tutmuştu. "Sana ise asla itaat etmeyeceğimi bilmen gerekiyor çünkü bu örgütün kurucusu sen olabilirsin ama liderlerinden birisi benim, hatta şöyle bir bakıldığında kurucu olarak da ben anılıyorum, o yüzden yerini bilmen gerekiyor ha?" Gülümsediğimde

CamScanner ile tarandı

gözlerinden bambaşka duygular geçti, aramızdaki elektriğin beni yakıştığını hissettim. "Hem sen değil miydin karşımda önünü iliklleyeceğini söyleyen?" Yutkunduğunda dudaklarını ıslattı. "Sana boyun eğmeyeceğim, beraber yürüyeceğiz. Ne önümde duracaksın ne arkamda, ya bunu kabul edeceksin ya da..." Başımı onun gibi omzuma yatırdım. "Ya da kabul edeceksin, Tugay Demir Çeviker. Benden sana karşı itaat bekliyorsan çok beklersin, beni tanımamışsın demektir."

Dudakları aralandı ve bir şey söyleyecek gibi oldu, bir kez daha susturdum.

"Ve söylediğin gibi karşımda önünü iliklemek istersen de seni engellemem fakat iliklememen daha çok hoşuma gider, haberin olsun."

İkisinden de vazgeçemezdim, ikisini de yok edemezdim ve eğer ikisini de kazanamıyorsam ortada duracak, yine ne olursa olsun kendimi feda edecektim. Bu kez fevrilik yoktu. Gözlerim dolabilirdi, canım acıyabilirdi, bazen duygularıma göre hareket edebilirdim ama gün sonunda ben Avukat Eftalya Atalar'dım, artık avukat olamayan. Ben Adnan Atalar'ın kızıydım, ona verdiğim sözler vardı, yaşatmam gereken ismi. Dönüp gitsem bile uğrayacağım durak yine burası olurdu; Sinan ise daima yanımda kalmaya devam etmeliydi çünkü onsuz eksik hissederdim.

Dudağıyla dudağım arasında birkaç santim mesafe varken, "Yine ölümle tehdit ediliyorum ha?" dediğinde sesinde öfke yoktu, bir başkası dönüp de ona böyle meydan okusa neler olurdu tahmin bile etmesi zordu fakat ben bunu her yaptığımda sanki bakışlarından bir gurur geçiyordu ya da ben öyle istiyordum. "Bu kadar meraklı olma ölüme." Atletini serbest bırakmamıştım, o da isterse geriye çekilebilirdi ama bunu yapmıyordu. Bir anda boşta kalan koluyla benim belimi kavradığında ve havaya kaldırdığında yüzümle yüzü aynı hizaya denk geldi. Şaşkınlıkla gözlerim açıldığında, "Bana meydan okuma," dedi fakat bunu söylerken sesinde hoşnut bir hava vardı.

"Yirmi dokuzuncu kişi," dedim üstten üstten konuşarak. "Senin konuşmaya hakkın yok." Kolu belimi daha sıkı kavradığında kurşun yarasının acısını hissediyordum ama şu an ona yaslanan göğüskafesim de heyecanımı gizlemiyordu. Bakışlarındaki ifadeyi okuduğumda, "Biliyordun," diye fısıldadım. "İkisini de seçmeyeceğimi biliyordun."

Durdu, baktı, baktı... Ardından öyle bir kahkaha atmaya başladı ki uzun zamandır onu böyle gülerken görmediğimi fark ettim. Beni

CamScanner ile tarandı

yeniden yere bıraktığında yere düşmemi engelleyen tek şey arkamdaki duvardı. Adetini bıraktığımda başını iki yana sallayarak gözlerimin içine baktı. "Bu kadarı," dedi gülüşünün arasından. "Bu kadarı gerçekten çok fazla. Dur artık Tugay, dur artık, delirme daha fazla. Meydan okuyor ve sen bundan keyif alıyorsun."

"Delirmenin zirvesinde olan benim," dedim, öne doğru adım attım, ardından alttan alttan ona baktım. "Ve bil diye söylüyorum eğer bana bir kez daha Eftalya dersen..." Onu işaretparmağımla geriye doğru ittim. "Çekip gidemezsin ama namlunun ucundaki kurşun senin kalbini deler."

Omzuna çarpıp yanından geçtiğimde yeniden gülme sesi geldi, ben ise merdivenleri çıkarken her adımımı daha sert atıyordum. Omuzlarımda bir ağırlık vardı, sırtım acıyordu ve o an fark etmiştim, bizim dünyamızda durup da üzülmeye fırsatımız bile yoktu. Planlar, ölümler, kurtuluşlar, kaçışlar... Durup ağlamaya bile fırsatımız yoktu, ağlarsak yıkılırdık, yıkılırsak her şey yok olurdu.

Bu bizi hissiz yapmamıştı, bu bizi güçlendirmişti ama bu güç bir gün bitecekti, biliyordum. İşte o gün ilk yıkımı kim yaşardı tahmin edemiyordum.

Tugay'ın odasına girip kapıyı kapattığımda sırtımı kapıya yasladım ve büyük bir nefes verdim. Tam o esnada odaya bırakılan eşyalarımın içinde olduğu valizimi gördüm. Bu benim odamda kalabilirsin demek miydi? Hızlı adımlarla valize doğru ilerledim ve pijamalarımı giyebilmek için fermuarı açtığımda gördüğüm onlarca çiçekli elbise ve aralarındaki avukat cübbesiydi. Benim cübbem. Bana ait olan cübbem.

Yutkunduğumda gözlerimi kapattım ve hayallerimin, işimin, her şeyin gözlerimin önünden yok oluşuna sadece birkaç saniyelik şahit oldum. O birkaç saniye üzülmek bile zaman kaybıydı, bunu bilerek yeniden gözlerimi açtığımda cübbeyi aldım ve odadaki küçük çöp kovasına attığımda valizin içinden hızlı bir şekilde eşofman takımımı çıkardım ve Tugay'ın içini doldurduğu elbiseleri orada bırakıp odasından çıktım.

Bir an odadan çıktığımda ne tarafa gideceğimi bilemediğimden rasgele bir odaya girdiğimde bu odanın tozlu ve hiç kullanılmamış olduğunu gördüm. Kimin odası olduğunu bilmiyordum ama köşede üstü örtülü bir şeyle karşılaştığımda yutkundum. Küçük bir dolap ve ortada bir yatak vardı, fotoğraflar yoktu. Üzerinde eskimiş eşyaların olduğu bir makyaj masası duruyordu, ayna bile fazlasıyla eskiydi. Elim

CamScanner ile tarandı

makyaj masasının çekmecesine uzandı fakat daha sonra bundan vazgeçtiğimde üzeri kapalı olana doğru ilerledim.

Öyle bir tozlanmıştı ki sanki insanların dokunması yasaktı ya da ben öyle hissediyordum, bilmiyordum. Yavaşça üzerindeki örtüyü kaldırdığımda ufacık bir kısmından piyano olduğunu gördüm.

Bu Tugay'ın annesinin piyanosuydu. Bu odadaki eşyalar annesine ait olmalıydı. Ne kadarını getirebilirse onları getirmişti, bir şekilde annesini yaşatıyordu. O an burada durduğum için kendimi fazlasıyla rahatsız hissettim fakat gidebileceğim başka bir yer yok gibiydi. Tugay'ın odasına gidemezdim, diğer odalarda kimlerin kaldığını bilmiyordum. Salona insem belki de Giray'la yüz yüze gelecektim.

Geriye doğru adım atıp yatağa oturduğumda bocaladım, bir yandan da sadece tek bir gece geçirsem fark edilmeyeceğini bile düşündüm. Bu kadar tozlanmışsa Tugay da girmiyor demekti. Belki de giriyordu?

Düşünceler birbirini kovalarken hangi ara uykuya dalmıştım da kâbuslar beni içine çekmişti hatırlamıyordum.

Havada ölüm sessizliği vardı ama ne şekilde gerçekleşecek olan bir ölümün sessizliği olduğunu bilmiyordum. Belki de yaklaşmakta olan ya da bizim yaratacağımız bir kıyametin sessizliğiydi. Hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim örgütteki ve Ölüm Timi'ndeki herkesin Tugay'ın büyük toplantı salonunda olduğuydu. Yakınlığı bilinen kişiler oturmuştu, diğerleri ise ayakta duruyordu, hatta öyle ki çoğu kişi sığmamış, dışarıya kadar taşmıştı, bazılarına ise sonradan haber verilecekti. Tek eksik Tugay'dı, o da birazdan gelecekti.

Solumda Giray oturuyordu, sağımda ise Marco vardı. Ölüm sessizliğini bozan Marco'nun elindeki mandalinayı ses çıkara çıkara yemesi ve masaya uzattığı ayaklarını sallamasıydı. Ona baktığımı fark ettiğinde henüz yutmadığı mandalinası ağzındayken bana bir parça uzatıp, "Yesene," dedi. "Vitamin, iyi gelir. Tam mevsimi, sulu sulu, harika bir şey bu." Düz gözlerle ona baktığımda elindeki mandalina parçasını havaya atıp ağzıyla yakalayamadı, yere düştüğünde küfür edip yeni bir parçayı daha ağzına attı. "Bayılıyorum şuna ya," dedi yüksek sesle. "Olmasa yaşayamazdım."

Onun yan tarafında oturan Javier'in bakışları benimle kesiştiğinde abisini göstererek deli hareketi yaptı. Göz ucuyla Giray'a baktığımda

CamScanner ile tarandı

üzerinde siyah eşofmanları vardı, diğerleri örgüt kıyafetlerini giymişti, eldivenleri ellerindeydi fakat Giray tamamen bir yabancı gibi masada oturuyordu. Uykusuz görünüyordu fakat derinlerde acısından çok öfkesini görebiliyordum.

Bir anda göz göze geldiğimizde bakışlarımı üzerinden çektim, Defne'yi kaybetmenin acısını yaşar mıydım emin değildim çünkü art arda çok acı yaşamıştım ama Giray'ın yerine kendimi koyduğumda bana karşı olan nefretini anlayabiliyordum, Sinan'ı neden yok etmek istediğini de öyle.

Marco kucağıma bir tane mandalina bıraktığında bana doğru eğilip, "Ye," dedi bu kez kısık bir sesle. "Biraz daha beslenmezsen bayılıp kalacaksın."

"Yiyorum," dedim.

"Kendini mi?" diye sordu. "Çökmüş görünüyorsun."

Tek kaşımı kaldırdığımda, "Nasıl görünmemi isterdin bu kadar olayın ardından?" diye sordum tereddütle.

Marco sırıttı. "Mahkeme salonundaki sahneden sonra gelinlik giyersin diye düşünmüştüm." Gözlerim kocaman açıldığında daha geniş bir şekilde sırıttı. "Tamam kızma, sadece bu karamsarlıktan çok sıkıldım. Bana paramı verin, gideyim ben." Javier sandalyesinde dönerken yanlışlıkla ona çarptığında, Marco sandalyesini tekmeledi. "Dikkat etsene lan!"

Başımı iki yana salladığımda, "Ölüm Timi neden burada?" diye sordum Marco'ya.

"Nasıl yani?"

"Siz," dedim onları kastederek. "Yani daha doğrusu sen böyle olayların içinde olmak istemediğini söylemiştin, ülkenin durumu umurunda bile değildi ama şimdi burada örgütle birliktesiniz. Neden?"

Marco çok kısa bir an düşündü, ardından yine beni şaşırtmayarak mandalinayı uzatıp, "Bak gerçekten o kadar güzel bir mandalina ki yediğin an kendini vitamin bahçesinde hissedeceksin," diye mırıldandı.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda çaprazımızdaki Gamze bir anda uzanıp Marco'nun elinden mandalinayı aldı ve ağzına atıp çiğnerken, "Avukat'ı artık rahat bırak," dedi. "Birisi yedi işte mandalinayı."

Marco, Gamze'nin yüzüne baktı ardından, "Dikkat et de zehirli olmasın," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Yok," dedi Ganize. "Zehirli olsaydı bana özel olarak verirdin, Avukat'a uzatmazdın."

İkisine baktığımda Javier bir kez daha başını iki yana salladı, bu kez yardım dilenıyormuş gibiydi.

Bakışlarını yeniden Giray'a döndüğünde ellerine baktığını gördüm, tırnaklarıyla oynarken, "Neye bakıyorsun Avukat?" diye sordu bana dönmeden. Üşendiğini hissettim. "Görmek istediğin nedir?"

Kendimi tutamayarak, "Seni merak ediyorum," dedim kısık bir sesle. "Tabii ki yanında olamayacağımı biliyorum ama..."

Toplantı odasının kapısı sert bir sesle açıldığında Tugay içeriye girdi ve aynı anda örgüttekiler de Ölüm Timindekiler de ayağa kalktı. Oturanlar ben, Marco ve Giray kalmıştık. Marco kendi timine bakıp yüzünü buruşturduğunda örgüttekiler âdeta mum olmuşlardı. Blue, Ganize'ye bakıp çaresizce başını salladığında Ufuk onu dürtüp susturdu. Ondan korkmayan üç kişi varsa o da bizdik. Ağır adımlarla yürümeye başladığında her adımında yarattığı duygu bambaşkaydı.

Tugay'ın altında kamuflaj askeri yeşil kargo pantolon vardı, üzerinde ise siyah bir tişört. Protez eli ortadaydı fakat sağ elinde eldivenlerini tutuyordu. Tişörtün üzerine yelek giymişti, yeleğin üzerinde iki tane silah vardı. Dışarıdan geldiği belliydi, saçlarında karların izleri vardı, eliyle saçlarını karıştırdığına kumral saçları dağıldı. Boynunu çıtlattığında sadece birkaç saniye üçümüze baktı, oturduğumuzu gördüğünde silik bir şekilde tebessüm etti ve eliyle herkese oturun işareti yaptı.

Marco mandalinasını yemeye devam ederken ben gerildiğimi hissediyordum çünkü yüzü öyle ifadesizdi ki gerçekten şu an örgüt lideriyle tanışıyormuş gibiydi. Bir o kadar da etkileyici göründüğünü inkâr etmek aptallık olurdu. Nemli dağınık saçları, hafif kızaran burnu ama sert yüzüyle Tugay Demir Çeviker, BL örgüt kurucusu olarak karşımda duruyordu.

Yeleğindeki iki silahı, ardından küçük ceplerinden iki tane çakıyı çıkardı. Sonrasında kargo pantolonundaki silahı, diğer tarafından ise tabancayı çıkardı. Arka cebinden kalın tel çıkardığında onu bir insanı boğmak için yanında bulundurduğunu anladım. Hepsini masanın üzerine yerleştirdiğinde yeleği de çıkarıp masanın üzerine attı ve ellerini masaya yerleştirip başını kaldırdı, herkesin yüzüne baktı.

Nefesim kesildi.

CamScanner ile tarandı

Kaşları çatık, yüzü ciddi, bakışları netti. Tam karşısında ben vardım. Gözü benim dışımda herkese dokunuyordu. "Tanışma faslını geçelim," dedi net bir sesle. "Zaten hepiniz benim kim olduğumu biliyorsunuz." Boynumdaki damarlar açığa çıktığında gergin olduğunu hissedebiliyordum, televizyonun sesi geliyordu, ülkenin geldiği halden söz ediliyordu ve Tugay bütün bunların nedeni olduğunu bilerek tam karşımızda duruyordu. "Şimdi sadece tek bir soru soracağım ve bir kez daha sormayacağım, lafı uzatmaktan asla hoşlanmam." Hayır, benimle daha fazla konuşmak için adımlarını bile daha yavaş attığı zamanlarını biliyordum. Öne doğru hafifçe eğildi. "Aranızda," dedi. "Hainin kim olduğunu bilen var mı? Eğer şu an itiraf ederse affedeceğim ama eğer sonradan öğrenirsem o kişiyi de hainle beraber cayır cayır yakacağım."

Salon buz kesti, aşağıdan eşofmanımın kolunu avuçladığımda herkes birbirine baktı, öyle ki Marco bile mandalina yemeyi bırakmış, heyecanla herkesin yüzüne bakıyordu. Giray ise silik bir tebessümle kardeşini izliyordu.

Neredeyse bir dakika geçti. Tugay herkesin yüzüne baktığında söz alan tek kişi Gamze oldu. "Hain Sinan değil mi?" Blue şaşkınlıkla ona dönüp baktı. Kimse *Defne mi* diye sormaya bile cesaret edemiyordu.

Tugay, Gamze'ye baktığında, "Ben zaten hain kim diye sormadım," dedi. "*Hainin kim olduğunu bilen var mı*, diye sordum." Gözlerini kıstığında bakışlarını Gamze'den ayırmadı. "Sonradan ortaya çıkarsa beni uğraştırması can sıkıcı olur, o yüzden söylüyorum."

"Yani Sinan mı hain?" diye sordu bu kez Gamze. Marco boğazını temizlediğinde Gamze bakışlarını Marco'ya çevirdi, Marco ise kaşını kaldırarak onu susturdu.

Tugay hiçbir cevap vermediğinde Giray yine silik bir tebessümle izlemeye devam etti. Bir süre daha sessizlik devam ettiğinde, "Pekâlâ," dedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim zaten. Bu odanın içinde olup da hainin kim olduğunu bilip susacak kadar delirmiş birisinin olma düşüncesi can sıkıcı olurdu çünkü ben daha fazla delirmiş birisinin olduğunu düşünmüyorum." Alayla güldüğünde beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Merak etmeyin," dedi. "Hain kontrolüm altında."

Sinan'ı kastederek onların önüne mi atıyordu yoksa bambaşka bir anlamı mı vardı? Tugay'ın aklından neler geçiyordu?

"O halde," dedi Marco. "Şimdi ne yapacağız?"

CamScanner ile tarandı

Tugay bakışlarını Marco'ya çevirdiğinde, "Krallık'ın elinde kız kardeşim var," dedi. Sesine birkaç saniye de olsa keder oturdu ya da bunu sadece ben hissedebildim, diğerlerinin gördüğü donuk bir ifadeydi. Bakışları bana döndüğünde çenesiyle işaret etti. "Onun da kız kardeşi Krallık'ın elinde. Bu yüzden tedbirli olmamız gerekiyor, elimizi kolumuzu bağladılar." Büyük bir nefes verdiğinde duruşunu dikleştirdi. "Kardeşlerimize bir şey yapmayacaklarını biliyorum çünkü koz olarak görüyorlar." İçinin acıdığını bir tek ben mi görüyordum?

"Zaten herkes seni öldü olarak biliyor," dedi Marco masaya uzattığı ayaklarını sallayarak. "Halk senin eşekler cennetinde eşek üzerinde gezdiğini düşünüyordur." Ölüm Timi'nden birisi gülüşünü durduramadı ve Tugay direkt ona baktığında sustu, Marco ise sırıttı. "Gerçekleri konuşalım Deli Adam," dedi ardından ayaklarını masadan indirip ciddi bir duruşa geçti. "Sen öldün, yoksun şu an ve Eftalya Atalar asıl kurucu, hatta lider. Halk ona itaat ediyor, onu tanıyor. Ne dese yapabilecek durumdalar. Daha bu sabah kocaman bir topluluk meydana çıkıp Eftalya'nın adını bağırıyordu." Şaşkınlıkla ona baktım. "Dünya basınında bile Eftalya'nın fotoğrafları dolaşıyor, kırmızı bültenle aranıyor, kadını yakalayana milyonlarca ödül koydular." Neler duyuyordum böyle? Yavaş yavaş söylemeliydi. "Ne kadar hayranı varsa o kadar nefret edeni de var fakat işte o noktadayız, içeriden sen olabilirsin ama dışarıdan avukatının söz hakkı var."

Yutkunduğumda herkesin bakışları bana döndü. Tugay dışında. Bir süredir hakkımda dönen haberlere bakmamıştım fakat dünya basınında bu kadar da yer aldığımı tahmin etmemiştim, kırmızı bültenle aranıyordum. Kırmızı bültenle. Örgüt de Ölüm Timi de bana muhtaçtı. Söz hakkı ne kadar Tugay'da gibi görünse de benim kabul etmediğim hiçbir şey gerçekleşmezdi, halkı arkama alabilirdim.

Tugay'ın gözleri bana döndüğünde, "Zaten," dedi kelimelerin üzerine bastırarak. "En az bana duyulan saygı kadar ona da saygı duyulmasını istiyorum." Giray burnundan nefesini verdiğinde herkesin bakışları ona döndü, oradaki herkes aralarındaki soğuk rüzgârın farkındaydı. "En azından," dedi Tugay, bu kez yalana başvuruyordu. "Bir süre. Çünkü ona ihtiyacımız var." Biliyordum, Defne'den sonra örgütte benden nefret edenler vardı, bu sadece Giray'dan ibaret değildi. "Kısacası," dedi Tugay düşündüğüm gibi düşünerek. "Onun tırnağı kırılsa tırnağının hesabını sormak için örgütteki herkesi karşıma dizerim. Sonra kim ol-

CamScanner ile tarandı

duğunu önemsemeden hepinizin tırnaklarını sökerim. Ona saygı duymak, korumak zorundasınız."

Örgütten tanımadığım birisi, "Tamam ama biz sustukça Krallık daha fazla güçleniyor," dedi kendinden emin bir sesle. "Artık bir şeyler yapmamız gerekiyor, fazlasıyla sessiz kaldık. Tek tek, BL destekleyen bütün halkı dizginlemeye başladılar. Çoğunu öldürüyorlar, öldüremediklerini köleleri haline getiriyorlar. Her yer yangın yeriyken BL'nin bu kadar sessiz kalması hiç iyi değil. Eftalya Atalar'ın sessiz kalması hiç ama hiç iyi değil."

Tugay başını onaylayarak salladı. "Her şeyden önce," dedi kısık ama uyarıcı bir ses tonuyla. "Nida ve Meryem onların elindeyken daha dikkatli olmamız gerekiyor çünkü her yanlış hamle bir çocuğun canı demek. Benim kardeşimin ve onun kardeşinin canının zarar görmesi demek..." Durdu, yutkundu ardından devam etmedi ama söylemediği her şeyi biz tamamen hissettik. "Onlara," dedi. "Hiçbir şey olmayacak."

"Yerlerini bilmiyoruz," dedi Marco, elindeki mandalinayla oynarken. "Onlara nasıl ulaşacağız?"

"Onlara ulaşmayacağız," dedi Tugay. "Onların bize gelmesini sağlayacağız."

"Nasıl yani?"

Tugay gülümsedi, yine ürperticiydi. Tek tek herkesin gözünün içine baktı ve korkutucu bir ses tonuyla, "Başkan'ı," dedi. "Başkan'ı kaçıracağız."

Kalabalıktan sesler yükselmeye başladığında herkes çok şaşkındı çünkü Başkan'a ulaşmak neredeyse imkânsızdı, onu kaçırmak ise bir hayal gibiydi. Evinin çevresinde dolaşıldığı zaman bile keskin nişancılar direkt vuruyordu, çitler elektriktendi, yerlerin bazıları mayınlıydı. Başkan'ın yaşadığı yer öyle korunaklıydı ki bir mahzen gibiydi.

"Siktir oradan hadi," dedi Marco gülmeye başlayarak. "Ayılar da aslında arıların götünden doğmuş, bunu hiç duydun mu?" Gözlerim kocaman açılmıştı, şaşkınlıkla Tugay'a bakıyordum.

Kalabalıktan yükselen ses susana kadar Tugay bekledi, sessizlik yeniden doğduğunda, "Ciddiyim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Başkan'ı kaçıracağız ve bunu evinden yapmayacağız." Arkasındaki tahtaya döndü ve örtüyü çektiğinde kocaman bir haritayla, fotoğraflarla, birbiriyle bağlantılı oklarla karşılaştım. Krallık'ın bütün birimleri, binalarının yeri, ad ve soyadları, işleri, aileleri, hatta bazılarının

CamScanner ile tarandı

bindikleri arabaların plakaları... Hepsi bu tahtada gizliydi. Ölenlerin üzerine çarpı atılmıştı. Tugay senelerdir bir proje gibi BL örgütü üzerine çalışıyordu.

Javier kısık bir sesle Marco'ya doğru, "Şakasına söylemiyorum, gerçekten deli olabilir mi?" dediğinde Marco ensesine fiske attı.

Tugay uzanıp projeksiyon cihazının ardından masanın üzerindeki bilgisayarı açtı ve şifresini girdikten sonra bir dosyaya ulaştı, o dosyanın da şifresini girdikten sonra Krallık'ın bütün konferansları, toplantıları, gerçekleşmesi beklenilen işleri tam karşımızdaydı. Çoğu halkın bildiğiydi ama bazıları da Krallık'a ait olanlardı.

Tugay projeksiyondan yarın akşamı gösteren tarihi sol protez eliyle işaret etti. "Başkan," dedi sakin bir sesle. "Yarın akşam büyükelçiyle yemek yiyecek çünkü İtalya'dan yardım isteyecek. Elbette korunaklı olacak ama restoranın çevresinde ne mayınlar olacak ne elektrikli teller. Keskin nişancılar bizim halledemeyeceğimiz şeyler değil." Öyle rahat konuşuyordu ki şaşkınlığıma şaşkınlık ekliyordu. "Büyükelçiye zarar verilmesini istemiyorum, o bize lazım ama Başkan'ı oradan alırsak bütün işimiz kolaylaşacak."

"Sen öyle böyle değil, gerçekten delirdin amına koyayım," diyen Marco mandalinayı masadan onun önüne doğru yuvarladı. Tugay mandalinayı eline aldığında soymaya başladı ve ona sırıtarak baktığında da bu kez Marco da sırıttı. "Ve bu hoşuma gitti, hadi Başkan'ın sülalesini sikelim."

"Sülalesini sikmeyeceğiz," dedi Tugay. "Kibar bir şekilde onu evimizde ağırlayacağız." Birkaç kişi güldüğünde Tugay da güldü. "Gruplara dağılacağız ve görevleri tek tek anlatacağım Marco," dedi mandalinadan bir parça koparıp ağzına attıktan sonra geri ona göndererek. "Timi sen halledeceksin." Bakışları bana döndü, ardından Giray'a. "Örgüt üçümüzde." Başını salladı. "Giray ve..." Duraksadı, bana nasıl hitap edeceğini bilemedi, bocaladığında, "O," dedi. "Benimle beraber gelecek."

"O kim?" dedi Marco bana göz kırparak. Yine en fazla keyif alan Marco olmuştu.

Tugay hiçbir cevap vermeden Marco'ya bakış attığında büyük ihtimal Tugay gerçekten de bana Eftalya derse onun kalbini deleceğimden korkuyordu. Bu komikti ama şu an gülemezdim.

"Beni çıkar o plandan," dedi Giray sessizliğini bozarak. "Bu siktiğimin örgütü için hiçbir şey yapmam."

CamScanner ile tarandı

Tugay sert bir sesle, bir an bile düşünmeden, "Yapacaksın," dedi. "Yapmak zorundasın."

"Yapmayacağım," diyen Giray bir anda ayağa kalktı ve Tugay gibi durarak ona meydan okudu. "Beni zorla bakalım da avukatınla onun şerefsiz korumasının beynini nasıl dağıtıyorum, gör o zaman."

Herkes birbirine baktığında elim boynuma doğru gitti ve nefes almakta bile zorlandığımı hissettim. İkisinin karşı karşıya gelmesi isteyeceğim son şey iken şimdi benim yüzümden düşmana dönüşmeleri ağır geliyordu.

Tugay birkaç büyük nefes aldı ardından, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Ne olduğu zaman rahatlayacaksın?" Öyle sakin görünüyordu ki, sakinliğinin altında yatanlar beni ürkütmeye başlamıştı.

Giray'ın çenesi kasıldı, omuzları dikleşti, boynunu çıtlattığında, "Benim sevdiğim kadın öldü," dedi baskın bir sesle ama yine hüznü değil, öfkeyi hissettim. "Ve onu vuran şerefsizin evladını karşıma getirmediğin sürece bu örgüt sikimde bile değil." Diğerlerine baktı. "Siz," dedi örgüttekilere. "Hepiniz Defne'nin arkadaşıydınız ve şimdi Tugay'a boyun eğiyorsunuz, öyle mi? Biriniz bile çıkıp bir şey demeyecek misiniz?" Giray neden kendine bir yandaş arıyordu? Elbette ki kimseden ses çıkmadı, bu ise beni bozguna uğrattı. "Siktirin gidin," dedi Giray alayla. "Hepiniz korkak piçlersiniz."

Tugay öfkeyle burnundan nefesini verdiğinde, "Sinan öldüğünde rahatlayacak mısın?" diye sordu sert bir sesle.

Giray hiç düşünmeden, "Sayılır," dedi, bakışları bana döndü, ardından yeniden Tugay'a baktı. "İntikamımı almadan ilerleyeceğimi düşünebiliyor musun? Onu bir gün öldüreceğim, bugün olmasa bile bir gün fakat o güne kadar bu siktiğimin örgütü için hiçbir şey yapmayacağım."

Tugay çenesini havaya kaldırdı, birkaç saniye düşündü ve ardından, "Blue," dedi gözlerini Giray'dan ayırmadan. "Sinan'ı buraya getir."

Elim yeniden boynuma gittiğinde Tugay'ın gözlerinin içine baktım ama o bana bakmıyordu; gözleri Giray'dan bir an olsun ayrılmıyordu. Giray ise memnun bir şekilde başını sallıyordu. Blue ikiletmeden odadan çıktığında Giray da Tugay'ın önüne bıraktığı silahlardan birisini aldı. Birkaç saniyede şarjörünü taktığında kilidini açtı ve elinde sıkıca tutarak öne doğru çıktı.

Ben de oturduğum yerden kalktığımda, "Hayır," diye fısıldadım, herkes fısıltımı duydu ama kimse bana aldırış etmedi. Tugay ise hiçbir

CamScanner ile tarandı

şekilde benimle göz teması kurmadı. Artık kimse oturmuyordu, herkes nefesini tutmuştu ve olacakları bekliyordu; benim kalbim ise delicesine atıyordu. "Hayır," dedim bir kez daha, bu kez sesim daha yüksek çıktı. "Bunu yapamazsın."

Tugay aldırış bile etmedi, Giray ise alayla bana bakıp başını iki yana salladı. "Hayır!" diye bağırdığımda Tugay'a doğru ilerledim, birisi beni tuttu ama onu iteklеyerek adımlarımı Tugay'a ilerlettim. "Ona bir şey olursa yaşanacakları sana söyledim!" Sesim odanın duvarlarına çarpıp herkese ulaştı ama sanki Tugay duymadı bile. Gözleri bir an olsun bana dönmedi, herkes o an gördü, asıl ihanete uğrayan ben olmuştum. "Yemin ederim," dedim dişlerimi sıkarak. "Ona bir şey olursa..."

Blue içeriye koşarak girdiğinde gözleri kocamandı. "Sinan..." dedi nefes nefese.

"Ne var?" dedi Giray.

"Sinan," dedi başını iki yana sallayarak. "Kapısı açık. Kaçmış."

O an bütün gözler bana döndüğünde bu gözlerin içinde Tugay da vardı. Asıl şimdi ihanete uğrayan Tugay olmuştu, diğerleri için ise yine hain konumuna düşmüştüm. Giray vücudunu bana çevirdiğinde elindeki silah titremeye başladı ve Tugay'a öyle bir baktı ki dudaklarından, "Beni kandırdın," kelimeleri döküldü, öyle bir nefretle söyledi ki ben de titrediğimi hissettim.

Başımı art arda iki yana sallarken geriye doğru bir adım atarak, "Ben yapmadım," dedim Tugay'a. "Yemin ederim ben yapmadım."

Herkes Tugay'ın bana ne yapacağından korkuyordu fakat benim korktuğum bambaşka şeylerdi. Geri geri yürürken bacaklarıma kramplar girdiğinde adımlarım duraksadı, nefes almakta bile zorlandığımda Tugay, "Bu iki oldu," dedi ürkütücü ve oldukça net bir sesle. "Ve ben üçüncüyü beklemeyeceğim."

"Ben," dedim, ardından sesim yükseldi. "Ben yapmadım! Anlamıyor musun? Ben yapmadım! Sözümü çiğnemeyeceğimi biliyorsun." Tugay bana bomboş gözlerle baktı. "Biliyorsun," diye fısıldadım bu kez. "Biliyorsun Tugay, beni tanıyorsun."

"Evet," dedi Tugay. "Tanıyorum ve bunu ikinci kez yapıyorsun."

O sırada Giray bakışlarını Tugay'a çevirdiğinde ona eğilip kısık bir sesle bir şey söyledi, ardından silahı sertçe yere attığında, "Sikerim örgütünü," dedi. "Biz böyle anlaşmamıştık, ben sana güvenmiştim." Neyden söz ediyordu? "Bu kez gerçekten bitti." Üzerindeki yeleği de

CamScanner ile tarandı

çıkarıp Tugay'a doğru fırlattığında hissettiğim ölüm sessizliğinin nedenini görebiliyordum. "Avukatın için," dedi. "Kardeşine ihanet ettin." Alayla güldü. "Ama ne yazık, onun tarafından da sen ihanete uğradın." Herkesin tek tek yüzüne baktı. "Şimdi hepiniz siktirin gidin, ben artık yokum." Tugay'a dikkatle baktı. "Bu kez gerçekten yokum."

Bir an bile düşünmeden kapıdan çıkıp gittiğinde örgütteki herkeste bir hareketlenme oldu ama kimse onun peşinden gitmedi. Tugay ise bakışlarını benden ayırmıyordu. "Ben," dedim soluk soluğa. "Yapmadım, gerçekten yapmadım." Sesim öyle çaresiz çıkıyordu ki örgüttekilerin bana karşı olan nefret dolu bakışlarını bile görmezden gelebiliyordum.

Tugay gözlerini kapattı, nefesini verdi, elini sertçe masaya vurduğunda gürültüsü herkesin sesini bir bıçak gibi kesti. Bakışlar Tugay'a döndüğünde, "Eftalya Atalar'ı," dedi sert bir sesle. "Ben ortaya çıkana kadar halkın gözünün önünde tutacağız, ardından onu ben kendi ellerimle öldüreceğim."

Başımı iki yana salladığımda BL örgütü tamamen parçalanmıştı. Ben ve Tugay, Tugay ve Giray... Defne ölmüştü, Sinan kaçmıştı. Her şey birbirine girmişti ve Tugay bana öyle bir bakıyordu ki bakışları bile öldürebilecekmiş gibi hissettiriyordu. Şu an örgütteki herkesin de benden nefret ettiğini biliyordum.

"Hayır," diyebildim sadece ama bana inanmıyordu, inanmayacaktı.

"Giray," dedi Marco kaşlarını çatarak.

Tugay, Marco'yu duymazdan gelerek, "Onu bir şekilde halledeceğim," dedi. "Şimdi Eftalya Atalar'ı dışarı çıkarın, planı anlatacağım."

Olaydan üç saat öncesi...

Yüzümde bir elin varlığını hissettiğimde gözlerim yavaşça açıldı ve Tugay'ın bakışlarıyla karşılaştım. İlk başta nerede olduğumu anlayamadım, bulunduğum yerin Tugay'ın annesinin odası olduğunu fark ettiğimde savunmaya geçerek, "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim, ben nerede kalacağımı..."

İşaretparmağını dudaklarına götürdü, sessiz olmamı söyledi, sonrasında ise, "Evin istediğin yerinde dolaşabilirsin," dedi. "Burada ise sadece sen uyuyabilirsin." Yutkunduğumda dışarıya doğru baktım, hava kararmak üzereydi, ne zamandan beri uyuyordum? Başım çatlıyordu. "Şimdi benimle gel."

"Nereye?" Bir rüyanın içinde olabilir miydim?

CamScanner ile tarandı

Tugay hiçbir şey söylemeden başıyla işaret verdiğinde kapıyı yavaşça açıp önünde yürümem için eliyle destek verdi. Küçük adımlar attığımda parmakları sırtıma dokundu ve sessizce beni merdivenlere yönlendirdi, salonun önünden geçerken birisinin mutfağa doğru hareket ettiğini gördüğünde beni hızlı bir şekilde kendine çekip sırtımı göğsüne yasladı. Bizi karanlığa hapsettiğinde kendi evinde neyin köşe kapmacasını oynadığımızı anlayamamıştım.

Mutfaktan yeniden odaya geçen kişinin gölgesinin ardından bu kez sola döndürdü ve ardiyenin olduğu yere doğru gittiğimizi anladım. Şaşkınlıkla ona döndüğümde bir kez daha işaretparmağını dudaklarına götürüp beni susturdu.

Kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu, öyle ki dönüp Tugay'ın üzerini aramak istiyordum silah var mı diye. Bu bir kâbus olmalıydı, yaşanılanlar bir kâbus olmalıydı.

Ardiyenin kapısına geldiğimizde Tugay cebinden anahtarı çıkardı, yerde ise kırık olan anahtar vardı. Bir an bile dönüp bana bakmadan ardiyenin kapısını açtığında karanlıkla karşılaştım fakat sonrasında bir düğmeye bastığında içerisi loş bir ışıkla aydınlandı.

İlk hissettiğim küf kokusuydu, ilk duyduğum bir nefesti, ilk gördüğüm ise Sinan'ın bağlı görüntüsüydü. Bakışları benimle kesiştiğinde ağzı bağlanmıştı, elleri de arkadan bağlıydı, öyle sıkı bağlanmıştı ki kollarında iplerin izi vardı.

Ufak acılı bir inlemeyle ona doğru hareket ettiğimde Tugay sol kolunu kaldırıp beni engelledi, tek kaşını havaya kaldırarak, "Dur orada," dedi baskın bir sesle. "Şimdi konuşma sırası ben ve Sinan'da."

"Hayır," dedim acıyla. "Bunu yapmayacağını söyle bana."

Bu bir kâbus olmalıydı, tam şu an uyanmalıydım ve her şeyin kâbus olduğunu fark etmeliydim. Hatta bu, Tugay'ın infazının öncesinden beri gördüğüm bir kâbus olarak kalmalıydı.

Sinan'ın bakışları bir an olsun benden ayrılmazken ikimizin de gözlerinden çocukluğumuzun geçtiğini biliyordum. O benim yanımdaydı, ben yalnız hissettiğimde bile benimleydi ve şimdi hayatı bir pamuk ipliğine bağlıydı. Onu kurtaracak kişi bendim.

"Buna," dedi Tugay başını sallayarak. "Koruman karar verecek." Gözleri Sinan'a kaydı, önüne geçtiğinde ve diğer sandalyeyi aldığında Sinan bakışlarını benden ayırmıyordu, başını ise iki yana sallıyordu. Elbette onun ihanet etmeyeceğini biliyordum, daima bundan emindim, neden

CamScanner ile tarandı

ikna etmek için bana böyle bakıyordu ki? Bu canımı yakmıştı. Çünkü kimse şu an ona inanmıyor, herkes ondan nefret ediyordu.

Tugay sakince Sinan'ın ağzındaki bandı çekip çıkardığında Sinan öksürmeye başladı, o sırada hızlıca hareket edip soldaki suyu aldım ve Sinan'ın içmesine yardım ettim; Tugay ise hiçbir tepki vermeden Sinan'a bakmaya devam etti.

Sonrasında ise altındaki siyah eşofmanın cebinden bir bıçak çıkardığında düğmesine bastı ve keskin yüzünün parlaklığı gözlerimi aldı. "Hayır," diye inlediğimde Tugay âdeta beni duymuyor gibiydi.

"Şimdi," dedi Tugay net bir sesle. "Seninle kısa ve öz konuşacağım, Sinan Yaman." Gözlerini bıçaktan ayırdı, Sinan'a baktı; acımasızlıktan ziyade, bin tane tilkinin zihninde gezdiği Tugay Demir'i gördüm. "Tek bir yanıt istiyorum." Başını salladı. "Bize," dedi üzerine bastıra bastıra. "İhanet ettin mi?"

Sinan'ın gözleri bana döndüğünde "Hayır," dedim onun yerine. "Görmüyor musun? O çaresiz bir durumda."

"Sinan," dedi Tugay, beni duymazdan gelerek. "Yüzüme bak ve net bir yanıt ver, sen ihanet edecek kadar şerefsizsen erkeklik yapıp onu da itiraf edersin çünkü zaten öleceğini bilirsin ama ihanet etmediysen de çocukluk arkadaşının bu şekilde senin için çırpınmasına tahammül edememen lazım." Sesinde korkutucu bir hava vardı. "Öyle ki biraz daha devam edersen Giray onu öldürecek ve ben bile kurtaramayacağım çünkü ihanet eden asıl kişi o gibi görünüyor ve o seni ne kadar koruyorsa sen bir o kadar korkak davranıyorsun." Blöf yapıyordu fakat öyle profesyoneldi ki ürpermeden edemedim.

Sinan bana bakarken gözlerinden geçenlerde korkuları vardı, o korkuları sadece ben görürüm sanıyordum ama acıyla nefesini verdiğinde kısık bir sesle, "Yapamam," dedi. "Konuşamam. Yapamam. Öldürürler, yapamam."

Tugay çenesini havaya kaldırdığında, "Eğer konuşmazsan da öldüreleceksin," dedi.

"Hayır," dedi Sinan, bakışlarını Tugay'a çevirerek. "Kendi canım umurumda bile değil, şimdi o bıçağı kalbime sok, ne kaybedeceğim?" Bakışları bana döndü. "Özür dilerim," dedi acıyla. "Özür dilerim Eftal, seni düşürdüğüm durum için özür dilerim. Düşüreceğim her durum için de öyle. Lütfen izin ver, beni öldürsün, engelleme onu."

Gözlerim dolduğunda, "Tugay," dedim acıyla. "Görmüyor musun, o mahvolmuş durumda?" Bir adım daha atıp ona yaklaşmak istediğimde

CamScanner ile tarandı

Tugay yeniden kolunu kaldırıp beni engelledi; engelleri aşabilirdim ama savaşamıyordum, şu an Sinan'ın bu çaresizliğiyle savaşamıyordum.

Tugay bıçağın keskin yüzeyini avcunun içine doğru çevirdiğinde sandalyeden kalktı ve Sinan'ın üzerine doğru eğildiğinde, "Konuşmadığın sürece," dedi dişlerinin arasından, bir eli omzunu tuttu. "Herkesi kaybedeceksin ama konuşursan benim tarafıma geçmiş olacaksın."

Sinan bakışlarını Tugay'a çevirdi. "İkizin," dedi. "İkizin beni yaşatmaz." Duraksadı. "Defne," dedi ardından acıyla nefesini verdiğinde, "Öldü mü?" diye sordu. "O öldü mü?" Bir anda ağlamaya başladığında, "Sikeyim," diye bağırdı ve hareket ederek o sandalyeden kurtulmaya çalıştı, ipler kollarını daha fazla kesti. "Sikeyim, düştüğüm durumu sikeyim, düşürdüğüm durumu sikeyim." Tugay'a öfkeyle baktı ama gözleri doluydu. "O bıçağı sapla, öldür beni çünkü bu ağırlıkla yaşayamıyorum."

Ellerim korkuyla titremeye başladığında Sinan'ın canı Tugay'ın parmaklarının arasındaydı. Kaybedilenler, ikizi, ne olursa olsun Sinan'ın onun sözünü çiğnemiş olması Tugay için yeterince fazlaydı. Şimdiye kadar Sinan'ın çoktan öleceğini biliyordum, belki de bu kadar yaşatmasının nedeni bendim.

"Tugay," dedim acıyla. "Hayır."

Sesim titredi, buna ikisi de şahit oldu. "Seni öldürmemi engelleyen tek şey ne biliyor musun?" diye sordu ve beni işaret etti. "Onun çekeceği acıyı göze alamamam." Yutkunduğunda, "Haklıydın," dedi. "En son buraya girdiğimde söylediklerinde." Sinan'la aralarında kısa bir bakışma geçti, ne konuşmuşlardı? "Bu yüzden seni öldüremem, öldürtemem."

Sinan burnundan nefesini verdi. İkisinin sözsüz bakışmasının altında neler yattığını anlamak mümkün değildi.

"Fakat," dedi Tugay hemen ardından. "Ölene kadar seni burada tutabilir ve Krallık yanlısı pislik bir hain olarak anılmana izin verir, caddelere kadar fotoğrafını asar, seni herkese rezil ederim. Bir gün kurtulsan bile zaten kendini öldürmek zorunda kalırsın çünkü Krallık'tan senin de nefret ettiğini biliyorum."

Farkındaydı, Sinan'ı tanımıştı, bu saydıklarını yapmak yerine bizzat Sinan'ı öldürse çok daha iyiydi.

"Anlamıyor musun?" diye inledi Sinan. "Ağzımı açtığım an," fısıldamaya başladı, "beni öldürürler."

Tugay gözlerini kıstı, birkaç saniye ona baktı, uzun süre düşündü, ardından, "O halde," dedi geriye doğru çekilerek. "Seni öldüreceğim çünkü..."

CamScanner ile tarandı

Biraz daha geriye doğru gitti ve ardiyede bir şeyler aramaya başladı. "... ihaneti asla ama asla affetmem." Bir şeyleri devirdi, dudaklarım aralandığında hiçbir şey söyleyemedim. "Sen," dedi kutulardan bir tanesini açarak. "Tam bir piç kurususun." Elindeki bıçağı önündeki karton kutuya geçirdi, açtığında içinden fotoğraflar döküldü. "Seni öyle bir öldüreceğim ki," dedi Tugay, diğer köşeye giderek oradan bir kömür aldı. "İşkenceler içinde kıvranacaksın."

"Tugay," dedim fakat artık şaşkındım.

Hızlı bir şekilde elindeki fotoğrafın arkasını çevirdi ve kömürle oraya bir şey yazıp Sinan'a doğru çevirdi. Tek bir kelime vardı: "Dinleyici?"

Sinan başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. Üzerinde bir dinleyici vardı, şu an konuştuğumuz her şeyi duyuyorlardı.

"Siktir git," dedi Sinan, öfkeyle. "Krallıktan da senden de nefret ediyorum, beni öldürecek cesaretin bile yok."

Tugay başka bir fotoğraf karesini eline aldığında yere düşen fotoğrafta babasının yüzü vardı. Arkasına yine tek bir kelime yazdı: "Nerede?"

"O halde," dedi Tugay. "Son kez çocukluk arkadaşına bak Sinan Yaman çünkü çok kısa bir zaman sonra..." Bana bakıp göz kırptı. "O da senin yanına gelecek."

Sinan başıyla göğüskafesini gösterdi. "Ya da," dedi Sinan. "Belki de o seni öldürür."

Tugay'la birbirimize baktığımızda ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk; Sinan'ı ele geçirdiklerini düşüneceklerdi fakat Sinan bizim tarafımızda olacaktı.

Hatta BL örgütündeki hain de Sinan'ın benim tarafımdan serbest bırakıldığını düşünecek, bu da tam istedikleri gibi Tugay'la aramızda bir savaş çıkmasına neden olacaktı; istedikleri bu ise onlara istediklerini verecektik fakat bir adım ileride olan biz olacaktık.

Olaydan beş saat sonrası...

Kazanmak için kaybetmek değil, kaybetmene rağmen yola devam etmek gerektiğini bilmeliydi insan.

Hayatım boyunca hiçbir zaman kaybettim diyerek köşeme çekilmemiştim belki de bundan dolayı en çok da avukat olmak istemiştim çünkü orada kayıp olmazdı, hatta kaybetsem bile bir sonraki aşamada yenebilirdim.

Tugay Demir Çeviker'in davası başta benim için bir hırsa dönüşmüştü, onun kaybetmemesi gerekirdi çünkü o kaybederse ben de

CamScanner ile tarandı

kaybedecektim fakat bir süreden sonra bu ikimizin kaybı olmaya başladı ardından kalbim attı; atışlar onun avuçlarına dolmasa bile bu gerçekleşsin istedim. Gerçekleştiğinde ise kalbimi onun ellerine koşulsuz ve şartsız verebileceğimden emindim.

Avuçiçimden öptü, yanık izim iyileşti. Gözlerimin içine baktı, ailem olabileceğine inandım. Yürüdü, yollarda bıraktığı adım izlerini takip ettim. Sırtını döndü, izlerinden çektiği acıları hissettim. Güldü, bir mahkûm için umutlandım, üzüldü, merhameti ellerimden tuttu. Bütün bunların ortasında ise tekrar tekrar yere düştüm ama sarsılmaz bir şekilde Tugay'a güvenmekten hiçbir zaman vazgeçmedim, ona güvenmek benim gücümdü.

Ona olan güvenim ne bakışlarından ne duruşundan ne de sözünün eri olmasından geliyordu; ona olan güvenim iyi bir insan olduğuna emin olmamdandı.

Kalbimin bir yerinde Sinan'ı hiçbir zaman öldürmeyeceğine inanan bir tarafımın olduğunun bilincindeydim fakat bana olan kırgınlığı, onun ölümünden çok daha ağır geliyordu ona, biliyordum. Haklı mıydı, haklıydı fakat yine olsa aynı şeyi yapar mıydım? Elbette yapardım.

Çünkü durmadan içindeki kötü bir insanla savaşan Tugay Demir Çeviker'in aynaya baktığında kötü bir insana dönüşmesini izlemesine engelledim. Şu an değildi ama bir gün bana hak verecekti, bunu biliyordum.

Biz Tugay'la birlikte bir oyun oynamış, Sinan'ı kurtarmıştık.

Mutfakta oturmuş bomboş bir şekilde kahve bardağına bakarken evin içi oldukça sessizdi. Ölüm Timi birkaç saat sonra gerçekleşecek görev için dağılmıştı, örgüttekiler neredeydi bilmiyordum ama Giray ortalıklarda görünmüyordu, gerçekten terk etmiş olabilirdi.

Sinan ise artık bizim tarafımızdaydı, Tugay'ın himayesindeydi ve bunu kimse bilmeyecekti.

Kahveden bir yudum daha aldığımda midemin bulandığını fark edip hafifçe o bardağı itekledim ve masadan kalkıp merdivenlere yöneldim. Ev hiç bu kadar sessiz olmamıştı, belli ki evin içinde uyanık olan tek kişi de bendim. Tugay neredeydi onu bile bilmiyordum ama annesinin odasında uyumam hususunda herhangi bir mahsur olmadığını söylemişti.

İştahım yoktu, her şey üst üste geliyordu ve stres, midemin daha fazla ağrımasına neden oluyordu. Duygusal olarak yıkılmamam gerektiğini savunurken fiziksel olarak yıprandığımı fark ediyordum.

CamScanner ile tarandı

Odadan içeriye girdiğimde kaşlarım çatıldı ve banyonun kapısının açık olduğunu fark ettim, ışık da açıktı ve mis gibi şampuanın kokusu geliyordu. Su sesi yoktu, içeride kimse yoktu fakat birisi burada duş almıştı.

Tugay. Tugay özellikle gelip benim yattığım odada duş almayı tercih etmişti. Bir tarafım bunun bir şaka olabileceğini söylerken diğer tarafım kendi odasındaki banyodan korktuğunu söylüyordu. Belki de her zaman annesi yaşamasa da güvenli olduğu için ona diye ayırdığı odada duş alıyordu, bilmiyordum.

Küçük adımlarla banyoya doğru ilerlediğimde valizimin de odaya getirildiğini gördüm. Bu beklemediğim bir şey değildi, elbette inatlaşacaktı.

Banyoya girdiğim anda sımsıcak suyun getirdiği buhar ve ardından o erkeksi şampuanın kokusu yüzüme vurdu. Derin bir nefes aldığımda bakışlarımı aynaya doğru çevirdim ve o anda gördüğüm, heyecandan kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Aynadaki buğuda "*Kar Kraliçesi*" yazıyordu ve altına da beceriksiz bir şekilde küçük bir çiçek çizilmişti. Elimle ağzımı kapattığımda ve kıkırdadığımda bunu aynalardan kaçarken aynaya her baktığımda gülümseyerek hatırlamam için yapmıştı.

Saatler önce herkesin ayağa kalkıp önünde titrediği adam aynaya çiçek çiziyordu; ben gülümseyeyim diye. Her şey değişirdi, kalbi kırılabilirdi, tartışabilirdik, hatta acımasızlaşabilirdik fakat gün sonunda o asla değişmezdi, değişmemeliydi. En kötüsü bile olsa bütün dünya bana çok kötü hissettirirken o bir şekilde iyi hissettirebilecek bir yol bulabiliyordu.

Kurak toprakların ortasındaydım, gözlerimi kapatıyordum ve çiçeklerin kokusu burnuma doluyordu. İşte Tugay Demir Çeviker benim gözlerimi kapattığım o güzel yerdeydi, kurak toprakları bile güzelleştirendi.

Banyodan çıktığımda üzerinde bir kez daha düşünmeden koridorda yürümeye başladım ve onun odasının kapısının aralıklı durduğunu gördüm, ışık ise yanıyordu. *Karanlıkta uyuyamıyorum*, demişti. O hiçbir zaman uyurken ışıklarını söndürmeyecekti, bunu anlamıştım.

Yavaş bir şekilde odasının kapısına gittiğimde ve aralıktan baktığımda yüzü kapıya dönüktü, üstü çıplaktı, belinden aşağısını kapatan örtünün bir kısmı yere düşmüştü ve altında sadece siyah baksırı vardı.

CamScanner ile tarandı

Yüzüstü yattığı yerde sırtındaki izler ışığın altında parlıyordu, öyle kötü bir durumdaydı ki bir kez daha dönüp bakamayacağımı hissetmiştim. İşkencelerin izleri kabul edilebilirdi ama bunun adı azaptı.

Yine de o yüzündeki ifade, nemli saçları ve odayı dolduran kokusu içeriye doğru bir adım daha atmama neden oldu. Kapı hafifçe ses çıkardığında korkuyla irkildim fakat yüzünde herhangi bir hareketlenme olmadı. Buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum, belki de rahatsız olacaktı ama işte buradaydım, Eftalya Atalar biraz pervasızdı ve yine o pervasızlığını yapmıştı.

Tedirgin bir şekilde elimi saçlarıma geçirdiğimde üzerimde zayıfladığım için bana bol gelen siyah eşofman takımım vardı. Belki ona eşyamı unuttuğumun bir bahanesini uydurursam ve pijamalarımın... Düşüncelerim duraksadığında elim bir kez daha kalbime gitti çünkü az önceki görüntü yüzümü gülümsetirken bu görüntü canımı acıtmıştı.

Dolabın üzerinde Tugay'ın ütülü pilot üniformasının hemen yanında benim avukat cübbem de asılıydı artık. Çöpten alıp Tugay kendisi asmıştı.

Boğazım düğümlendiğinde cübbeme doğru ilerledim ve yakasında bir not olduğunu gördüm. Titreyen elimle notu çevirdiğimde kendi el yazısıyla cümlesini gördüm. *"Bir gün ikimiz de hayallerimize yeniden kavuşacağız, o güne dek ölmek de gitmek de yasak bize."*

Gözlerim dolduğunda başımı çevirip ona baktım. Belki de bu odada bulunmamam gerekiyordu, belki de şu an beni burada istemeyecekti, belki de alt edemediği kalp kırıklığı daha ağır basıyordu fakat bizim dünyamızda yüzlerce gün yoktu, bugünden ibarettik. Bugün ya yaşardık ya ölürdük; ya hissettiklerimize göre ilerlerdik ya da gözlerimizi kapatmadan önce yapamadıklarımız için üzülürdük. İşte tam da bu yüzden ne o bugünleri tüketmek istiyordu ne de ben.

Yatağa yanına yürüdüğümde hareketsiz duruyordu ama biliyordum, uyumuyordu çünkü söylemişti, ufacık bir ses bile onu uyandırıyordu. Ben nasıl rol yaptıysam o da şu an bunu gerçekleştiriyordu.

Gözlerimi kapattım, *an*, dedim, *an şu an Eftalya, yarından emin değilsin, içinden ne geliyorsa onu yap.*

Yavaşça soluna oturduğumda yatak içeriye doğru çöktü, ardından cenin şeklinde yanına uzandığımda dizlerimi karnıma doğru çektim. Elim heyecandan titrerken ayaklarımı içeriye doğru kıvırdım ve

CamScanner ile tarandı

gözlerimi kapattım, bir şey söylemesini bekledim. İçimden saniyeleri sayarken titriyordum fakat bu heyecandandı. Dişlerimi parmaklarıma geçirirken ilk defa mı bu kadar düşünmeden hareket ediyordum yoksa ilk defa mı bu kadar düşünmeden hareket ettiğim için korkuyordum, emin değildim.

Saniyeler dakikaya dönüştü, korku daha fazla arttı.

Fakat hiçbir şey korktuğum gibi olmadı.

Yatakta hareketlenme oldu, kalkıp gidebileceğini düşündüm ama protez olan kolu bana dolandığında kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne yaslandığında kalçam vücuduyla bir bütün oldu. Örtüyü üzerimize doğru çektiğinde nefesi saçlarıma, enseme, hafifçe yanağıma dokundu ve yeni çıkmaya başlayan sakallarının hissi ürpermeme neden oldu. Birkaç kez daha nefes aldı, ardından sanki daha fazlası olabilecekmiş gibi beni kendisine daha fazla yasladı, kollarının arasında ufacık kalana dek bana sarıldı.

Onun her zerresini hissedebiliyordum ve kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu.

Dudakları enseme dokundu. Bu bir öpücük değildi, temastı fakat nefesini verdiğinde bile dağılabileceğimi hissettim. Burası. Tam burası. Ona şu an sarıldığım ve beraber uyuyacağımız an. İşte bu an, şu andı ve durmalıydı çünkü hayatımda hiç bu kadar huzurlu, hiç bu kadar ait hissetmemiştim.

"Kolum," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Eğer rahatsız ediyorsa çekebilirim." Kastettiği proteziydi çünkü soğuktu, hissizdi. Ama öyle bir umurumda değildi ki, bir cevap vermek yerine elim protez olan elini tuttu ve onu göğüskafesime doğru çekip sımsıkı sarıldım. Soğuk olması umurumda bile değildi, o bana sarılıyorken üşümem imkânsızdı.

Gülümsediğini hissettim, dudakları bu kez silik bir öpücükle enseme dokundu, sonrasında kulağımın arkasından yavaşça aşağıya doğru indiğinde boynuma bir öpücük daha kondurdu. Her öptüğünde nefes aldı, her öpücüğünü çektiğinde nefesini verdi. Bunu her yaptığında benim vücudum onun vücudunun daha fazla şeklini aldı, her zerremi hissediyordu, ben de onun her zerresindeydim ve bunu hissetmek, tutkunun yanında bambaşka duyguların da canlanmasına neden olmuştu.

Dudakları boynumdan saçlarıma doğru çıktı, nefes alırken göğüskafesinin kalkıp inişlerini hissedebiliyordum. "Tugay," dedim.

CamScanner ile tarandı

Duraksadı, ardından başını yavaşça kaldırdığında yanağı, boynumun girintisindeydi. "Bana karşı olan kırgınlığın hemen geçer mi?" diye sordum.

Düşündüğümden daha uzun bir süre düşündü ardından, "Tek bir şartla geçer gibi görünüyor," dedi.

"Nedir o?"

"Her gece benimle uyursan," diye fısıldadı ve sağ eliyle omzumu açıp oradan da öptü. "Her sabah..." dedi, omzumdan yukarıya, köprücükkemiğimin olduğu yere doğru tırmandı, "...benim yanımda uyanırsan." Heyecandan titrememek için nefesimi tutuyordum ama dudaklarının bıraktığı his, kıvranmama bile neden olabilirdi. "Ne olursa olsun," dediğinde dudakları şakağıma dokundu, ardından dudaklarını sürterek yanağıma doğru indirdi, oradan da boynuma. "Her ne yaşanırsa yaşansın, benimle uyuyacağına söz verirsen."

O an dudaklarının bıraktığı arzunun yanında bambaşka bir his daha vardı: yeni oluşan lekelerimden öpüyordu.

Bir an bile düşünmeden, "Söz veriyorum," dedim nefesimi vererek. "Senin yanından başka hiçbir yerde uyumayacağım."

"Güzel," dedi ve başını yeniden yastığa koydu. "O halde şimdi ışıkları kapatabilirsin çünkü karanlık da olsa sen varsın. Korkuları benden alamazsın ama korkularla baş ederken yanımda kalırsın."

Gülümsediğimde uzanıp yatağın yanındaki düğmeye bastım ve oda karanlık olduğunda Tugay bir anlık nefesini tuttu, ardından geri verdiğinde tedirginliğini hissettim. Aklını dağıtmak için, "Biliyor musun, ben küçükken karanlığı severdim," dedim hevesle. "Sana nedenini söyleyeyim mi? Söyleyeyim mi hı? Lütfen."

"Söyle," dedi gülerek. "Merak ettim."

"Çünkü lekelerimi kimse o şekilde görmezdi." Mutsuz bir nefes verdim. "Aydınlıkta herkes lekelerimi bilirdi ama karanlıkta görünmezlerdi ve ben de bu yüzden karanlıkta daha güzel olduğuma inanırdım."

"Hımm," dedi çenesini saçlarıma dayayıp. "Ama ben seni bir yılbaşı gecesi en parlak ışıkların altında gördüğümde o barın en güzel kadınıydın ve lekelerin de oldukça güzel görünüyordu."

"Yalancı," dedim yüzümü buruşturarak. "Ayrıca beni gördüğün o gün deliler gibi sarhoştum, annem beni yine istemiyordu ve Sinan..."

"Sinan yoktu," dedi cümlemi tamamlayarak. "O gün anlattın."

"Nasıl hatırlıyorsun ya? Sen sarhoş değil miydin?"

CamScanner ile tarandı

"Seni gördükten sonrasından mı söz ediyorsun?" dediğinde güldü.

Ben de güldüğümde, "Yine laf cambazlığı yapıyorsun," diye çıkıştım. "Nasıl hatırlıyorsun? Nasıl bu kadar geçmişe hâkimsin? Benim hatırlamadığım daha neler var? Biz neden daha önce tanışmadık? Neden benim yanıma gelip benimle tanışmadın? Biz neden geçmişte flörtleşmedik mesela?" Of. "Yani şu an flörtleşiyoruz demek istemedim ama geçmişte tanışsaydık bence flörtleşirdik gibi geldi bana, yani öyle bi' geldi." Tugay yeniden güldü. "Söyle, nasıl hatırlıyorsun? Hafızan nasıl bu kadar iyi?"

Dudaklarını boynuma doğru indirdi, "Konu hafızam değil," dedi dudakları sürterken. "Konu sensin, o yüzdendir. Konu senin içinde olduğun anılar."

Heyecanımı gizlemek için, "Yalancı," dedim bir kez daha. "O yılbaşı gecesinde üzerimde ne vardı, söyle o zaman?"

"Beyaz bir maske takmıştın," dedi hızlı bir şekilde. "Siyah bir elbise vardı üzerinde, kısaydı. Ayakkabıların elbisene zıt bir şekilde pembeydi, nereden bildiğimi sorarsan taksiye bindirirken kafama doğru attın." Utançtan bayılacaktım. "Saçların dalgalıydı, uzundu ve yarım toplamıştın ama gecenin sonuna doğru olmasından gerek, dağılmıştı."

Mutsuz bir nefes verdim. "O gün en sevdiğim incili tokamı kaybetmiştim," dedim. "Babamın hediyesiydi, çok üzülmüştüm."

Tugay sessiz kaldı.

"Başka ne hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Sen," dedi. "Sen ne hatırlıyorsun?" Silik hafızamı zorladım, o gün öylesine sarhoştum ki hiçbir şey net değildi.

"Tek hatırladığım bir taksiye bindirildiğim, eve taşındığım. Ondan öncesinde her şey o kadar silik ki." Başımı iki yana salladım. "Keşke hatırlayabilsem." Yine sessiz kaldı. "Aslında ben yılbaşlarını çok severim," diye söze başladım. "Küçükken Noel Baba'ya da inanırdım hatta babam, inandığım için her yılbaşında Noel Baba kostümü giyer, bana hediye verirdi. Ben de babam olduğunu bile bile sanki Noel Baba gelmiş gibi mutlu olurdum." Kıkırdadım. "Bir keresinde babam sanki anlayamayacakmışım gibi bisikleti hediye paketi yapmıştı. Tabii annem asla izin vermedi kullanmama çünkü kız çocukları bisiklet kullanmazmış. Ben de inadına futbol oynadım hep. Çok iyi kaleciyimdir, şut da güzel çekerim." Düşündüm ve hevesle, "Basketbolda da iyiyimdir, voleybolda pek iyi değilim. Lisedeki aptal kızlar beni voleybol

CamScanner ile tarandı

takımlarına almak istemezlerdi, kesin hepsi şu an Krallık tarafındadır. Vay canına, şimdi hepsi beni gazetelerde görüyorlar! Eziğe bak, ne olmuş, diyorlar mıdır acaba? E şimdi sen de beni öptün, herkes bunu gördü, neler neler..." Nefesimi verdim. "Gelecek sene yılbaşında çok eğlenelim mi? Ne olursa olsun eğlenelim ama. Çok mutlu geçsin, hem belki Noel Baba gelir olmaz mı? Bak ben Noel Baba gelirse..." Bir an durduğumda konuşmaktan nefessiz kaldığımı fark ettim. Kaç dakikadır konuşuyordum?

Tugay'dan bir ses bekledim ama onun derin nefeslerine tanık olduğumda uykuya daldığını fark ettim. Demek ki çok konuşmamın yararı da vardı, Tugay'ı uyutmuştu. En azından saçma sapan Noel Baba hikâyelerimi dinlememişti.

"Hepsini," dedi uyku sersemi. "Hepsini dinledim, merak etme."

"O halde," dedim utançla. "Sen de bana kendinle ilgili bir şey ver, Noel Baba hikâyesine benzesin."

Duraksadı, bir an bunu söylediğim için kendimi kötü hissettim ama Tugay, "Az önce aynanın buğusuna çizdiğim çiçeği küçükken anneme çizmiştim," dedi. "Çok severdim, yağmur yağsın isterdim, hava soğusun, buğusuna şekiller çizeyim. Pek becerikli değildim ama annem her seferinde çok mutlu olurdu." Biraz daha sokuldu, dudakları boynumun girintisindeydi, sesi boğuklaştı. "Şu an çiçekler alamıyorsam, duvarlara çizdiremiyorsam ben de seneler sonra hiç yapmadığım bir şeyi yaptım, o aynaya çiçek çizdim." Başını kaldırdığında bana baktığını hissettim. "Mutlu oldun mu?" diye sordu çocuk gibi.

"Çok," dedim içten bir sesle. "Çok mutlu oldum."

"Güzel," dedi. "Çünkü babam camları kırdığı gün, buğulara şekiller çizmeyi bırakmıştım. Senin aynalarını ise kimsenin kırmasına izin vermeyeceğim."

Sessiz kaldım, o da öyleydi çünkü daha fazlasını konuşmak istemeyeceğine emindim. Ardından yeniden uykuya daldığında büyük bir şaşkınlıkla nefesimi verdim. Sonrasında ise gözlerimi kapattım ve uzun zamandır hiç bu kadar çabuk uykuya dalmadığımı fark ettim.

Ve fakat uykuya dalmamla yeniden uyanmam sanki aynı anda oldu çünkü Tugay'ın inleyen sesi beni uykumdan uyandırdı. Sol kolu hâlâ üzerimdeydi ama sırtüstü yatıyordu ve diğer eli yumruk şeklini almıştı. Ter içinde kalmıştı, dişleri sıkılıydı ve arada sırada çırpınıyor, yumruğunu yatağa geçiriyordu. Acı çektiği her halinden belliydi, öyle ki

CamScanner ile tarandı

bağırmamak için verdiği çabayla neredeyse yumruk yaptığı elini ve belki de dişlerini kıracaktı.

Başını iki yana salladığında, "Tugay," diyerek elimi yüzüne götürdüm fakat aynı anda kolumu sertçe döndürdüğünde ve yatakta doğrulduğunda bu kez acıyla inleyen kişi bendim. Sağ eli bileğimi öyle sıkı tutuyordu ki biraz daha çevirirse neredeyse bileğimi kıracaktı. Bir kez daha acıyla inlediğimde uyku sersemi bir şekilde yüzüme baktı. "Tugay," dedim nefesimi vererek. "Benim, Eftalya."

Elektrik çarpmış gibi elimi bıraktığında etrafına baktı ve yatakta olduğunu fark etti, ardından uzanıp düğmeye bastı ve ışıklar içeriye dolduğunda göğsü korkuyla inip kalktı. Birkaç saniye daha bekledi, bakışları yavaşça bana döndü; ben ise farkında olmadan elimi bileğime sardığımda gördüğü manzarayla bin parçaya ayrıldığını fark ettim. "Hayır," dedi korkuyla. "Bir şey yapmadım." Sol elimi tutup çektiğinde bileğimdeki kızarıklığı gördü. "Hayır," dedi acıyla. "Ben yapmadım, değil mi? Ben mi yaptım? Ben yaptım." Yeniden bileğimi bıraktı, ardından bir kez daha aldı ve bu kez öfkeli bir nefes verdiğinde elini saçlarına geçirdi. "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, çok özür dilerim. Benim gibi bir adamla uyuman düşüncesi aptallıktı, çok özür dilerim. Gideceğim şimdi, çok özür dilerim." Bileğimden öptü, ardından sanki kızarıklığı geçirebilecekmiş gibi parmaklarını bileğime sürttü ve bakışlarını bana çevirdi, gözlerindeki o acıyı gördüm. "Çok özür dilerim," dedi. "Ben bir canavarım." Bileğimi bir kez daha bıraktı ve kalkmak için hamle yaptı.

Uzanıp kolundan tuttuğumda, "Hayır," diyerek karşı çıktım. "Bu yaptığını birçok insan yaşamıştır, hangimiz irkilerek uyanmadık?" Bileğim hâlâ sızlıyordu ama bunu asla yansıtmayacaktım. "Abartıyorsun, kendine canavar demek için an kolluyorsun." Başını iki yana salladığında kolunu benden kurtarmak istedi fakat daha sıkı tuttum. "Gidersen kendimi kötü hissedeceğim, Tugay. Lütfen kal, uyumasak bile lütfen kal." Gitmedi, yanıma uzanmadı, yatağa oturduğunda sırtı bana dönüktü. Parçalanmış sırtı bana dönüktü.

"Özür dilerim," dedi bir kez daha. "Dünyam bu haldeyken seninle tanıştığım için. Keşke daha normal bir adam olsaydım. Özür dilerim, benimle beraber huzurlu uyuyabileceğini düşündüğüm için."

Hiç çekinmeden arkadan kollarımı ona doladım ve yüzümü sırtına yasladığımda yanağıma kesikleri dokunuyordu. "Ben özür dilerim," dedim fısıldayarak. "Yılbaşı gecesinde seni unuttuğum için ve belki de birçok kez seni göremediğim için."

CamScanner ile tarandı

"Sırtım kötü durumda," dedi. "Yüzünü çek."

"Yüzüm lekelerle dolu, kesiklerine de çok yakışıyor."

"Senin lekelerine hiçbir şey yakışmaz," dediğinde vücudu hâlâ titriyordu. "Benim izlerim hiç hem de."

Doğruldum ve çenemi omzuna yasladığımda, "Sana daha önce hiç çok güzel olduğunu söyleyen oldu mu?" diyerek onu taklit ettim. Başımı yan bir şekilde yatırdığımda saçlarım aşağıya doğru savruldu. Gözleri bana döndüğünde şirin görünmeye çalışarak kirpiklerimi hareket ettirdim. Neyse ki onu güldürdüğümde başını iki yana salladı. "Sen oldum, nasılım ama?"

"Katil gibisin."

"Flörtöz gibiyim."

"Acımasız gibisin."

"Merhametli gibiyim."

"Çirkin gibisin."

"Seksi gibiyim."

Şaşkınlıkla bana baktı ve ikimiz de gülmeye başladığımızda utançtan kendimi sırtüstü yatağa geri bıraktım. "Bunu unutuyorsun," dedim. "Hemen."

"Konu sen olduğunda," dedi, ardından o da yatağa yattı ve bir anda beni kendisine doğru çektiğinde yüzüyle yüzüm arasında neredeyse hiç mesafe kalmadı, bir bacağımı kucağına çektiğinde eli bacağımı sıkıca tuttu, diğer kolu ise belimdeydi. "Hafızam çok iyidir."

"Hmm," dediğimde yeniden güldüm ve o da bana katıldı. Özgürdü, benim yanımdaydı ve bütün kötülükler şu an uzaklarda gibiydi. An, şu andı ve biz şu anı yaşarken dışarıdaki dünyada savaş yoktu. Bir süre gözlerimin içine baktığında bakışlarına yeniden az önce yaşanılanlar dolduğunda gülümsemesi silikleşti, ne düşündüğünü biliyordum, korkularının farkındaydım fakat hiçbirini söylemeyecekti, bundan da emindim.

Sırtüstü yattı, ardından başımı göğüskafesine yasladığımda bir kez daha sol bileğimi kaldırıp öptü, yüzünü ise benden gizledi. Ne dersem diyeyim kendisini hiçbir zaman affedemeyeceğini biliyordum, hatta belki de bir kez daha uyuyamayacaktı. Korktuğu başına gelmişti, daha nicelerinden de korkuyordu. Bir kez daha öptü bileğimden, sonrasında bundan da vazgeçti.

Yine de gitmedi. Çünkü gitmek ve ölmek yasaktı.

"Tugay," dedim, uzanıp ışığı kapattı.

CamScanner ile tarandı

"Efendim?" dedi.

"Bana bir daha Eftalya deme," dedim.

Sessiz kaldı ardından, "Herkes sana Eftalya diyor ama," dedi.

"Sen deme," dedim. "Herkes desin, sen deme çünkü sen söylediğinde adımın anlamı çiçek değil, denizkızı oluyor."

Bir cevap verdi mi bilmiyordum çünkü uykuya daldım, o ise saçlarımı okşadı, başparmağı bileğimde bıraktığı izde dolaştı ve biliyordum, Tugay artık uyuyamayacaktı.

Gökyüzünden lapa lapa kar yağıyordu, güneş batmak üzereydi ve kocaman bir kalabalık Tugay'ın evinin önünde bekliyorduk. Ölüm Timi sağ taraftaydı, hepsi kum saati amblemlerini yakalarına takmışlardı; sol tarafta ise örgüttekiler vardı.

Tam ortada ben, Tugay ve Marco duruyorduk.

Giray ise ortalarda yoktu.

Tugay parmaklarını ve boynunu çıtlatıp öne doğru bir adım attı. Altındaki siyah kargo pantolon, üzerindeki siyah paltosu, ayağındaki siyah botları ve başındaki kar maskesi. Omzuna asılı büyük bir silah vardı, belinde de silahlar. Sağ elinde eldivenleri tutuyordu.

Her iki tarafa da baktı ve Marco'ya, "Siz restoranın tepesindeki keskin nişancıları halledeceksiniz konuştuğumuz gibi," dedi, ardından kendi örgütüne döndü. "Siz ise dışarısı temizlendikten sonra içeriyi temizleyeceksiniz." Beni ve kendisini gösterdi. "Biz ikimiz, her şey hallolduktan sonra Başkan'ı kıskıvrak yakalayacağız. Benden onay gelmeden hiçbir şey yapmayın, yeterli."

"Benim senden emir almayacağımı bilmen lazım," dedi Marco.

"O halde kafana göre hareket et Marco," dedi Tugay omzunu indirip kaldırarak. "Eğlenip geri dönersiniz."

"Eğlenmek için Başkan'ın yaşlı kıçına ihtiyacım yok." Marco yüzünü buruşturduğunda timdekilerden ve örgüttekilerden bazıları Marco'ya güldü.

Tugay başını salladığında, "O halde," dedi, ardından yavaşça ve oldukça çekici bir şekilde kafasındaki kar maskesini aşağıya doğru indirdi. Bunu yaparken gözlerimin içine baktı, sonrasında ise ellerine siyah eldivenlerini giydi; Tugay Demir Çeviker'in siyah eldivenlerini giymesi demek Krallık için can sıkıcı bir şeyler olacak demekti. Simsiyah kıyafetlerle karşımda durduğunda bana doğru yaklaştı, ardından

CamScanner ile tarandı

diğerlerine başıyla işaret verdi. Örgüttekiler ve timdekiler arabalarına doğru yürümeye başladıklarında benim arkamdaki son model büyük araç ikimize aitti ve farkındaydım, Krallık'tan çalınmıştı.

Benim de altımda siyah kargo pantolon, ayaklarımda siyah botlar ve üzerimde siyah, boğazlı kazak vardı. Tugay sakince bana doğru yaklaştı ve sanki bir çocukmuşum gibi saçlarımı arkaya attı, kar maskesini aşağıya doğru indirdi, bunu yaparken mutsuz bir nefes verdi. "Hoş değil," dedi.

"Hoş olmayan ne?"

"Lekelerini göremeyecek olmak," dedi. "Böyle eksik hissediyorum, güzelliğin kayboluyor."

Kaşlarım çatıldı fakat bunu görmedi, yine de aynısını yaptığını hissettiğimde gözlerimi devirdim, bu kez yine aynısını yapmaya çalıştı ama başaramadı. Kısık bir sesle güldüğümde cebinden iki tane beyaz eldiven çıkardı ve bana doğru uzattı. "Tugay," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bence ben artık beyaz..."

Elimi tutup kaldırdı, duraksadı ve sonrasında, "Tutabilir miyim?" diyerek geceden sonra izin aldı. Gözlerimi açtığımda ben yataktaydım ve o yoktu, gitmişti. Bileğimde ise silik bir kızarıklık kalmıştı.

"Elbette," dedim. "Ama o eldivenler yerine siyahları takmalıyım çünkü bizim dünyamızda..."

Lafımı yarıda keserek ellerime sakince beyaz eldivenleri geçirdi ve üzerindeki ceketin iç cebinden rengârenk bir atkı çıkardığında, "Ne?" diyerek gülmeye başladım ve ondan kaçıştım ama hızlı bir şekilde belimden yakaladığında o da güldü. "Hayır," dedim. "O atkı ne? Sen delirdin mi? Karizmam var şu an benim!"

Öyle bir gülüyordum ki sesim gökyüzüne karışmıştı. O da bana katılarak sağ kolunu belime dolayıp beni tek bir hamleyle kaldırdığında çığlık attım. Beni bir çanta gibi taşıyıp arabaya doğru götürdüğünde hem çığlık atıyor hem de gülüyordum. Yolcu koltuğunun kapısını açtı, beni oturttu, emniyet kemerini taktı, rengârenk atkıyı boynuma doladı ve en sonunda sol elimi kaldırıp avcumu yanık izinden öptü. Sonrasında ise bileğimden, kendi bıraktığı izden.

"Öncelikle," dedi, gülüşünün arasından. "Hava soğuk, üşümeni istemem." Belimde üç tane silah vardı... Yüzümdeki kar maskesi gizlenmek içindi... "Ve siyah elbiselerin altına pembe topuklu ayakkabılar giyen kadın, bu kıyafetine de renkli bir şeyler ister diye düşündüm."

CamScanner ile tarandı

Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Anlaşıldı mı?" diye sordu, cevap vermemi bile beklemedi. "Anlaşıldı."

Kapımı kapattığında sürücü koltuğuna geçti, arabayı çalıştırmadan dönüp bana baktı, ardından gazı alevlendirdi ve sert bir viraj alarak arabayı yola doğru sürdü. Tam o esnada uzaktaki bahçemi gördüm, oraya gitmek istiyordum, çok uzun zaman olmuştu... Yüzüme mutsuzluk çöktüğünde Tugay elbette ki bunu fark etti ama hiçbir şey söylemedi çünkü anlamıştı; her şey o kadar üst üste gelmişti ki çiçeklerle bile ilgilenememiştim.

Başka bir yola döndüğümüzde kollarımı önümde birleştirdim, boynumdan sarkan pembe, mavi ve morla bezenmiş atkı da sallandı. Kendimi tutamayıp bir kez daha güldüğümde, "Bilmiyorum farkında mısın?" dedim gülüşümün arasından. "Başkan'ı kaçırmaya gidiyoruz ve belimde silahlar var."

"Belinde silahları olan birisi renkli atkı takamaz diye bir kural mı var?" diye sordu. İmalı bir şekilde ona dönüp baktığımda dudakları aralandı ve "Yok artık," dedi. "O kadar da değil. Elbette o atkıyı takmayacağım, unut bunu." Gülmeye başladığımda hiç olmadığım kadar gergindim ve gerginliğimi belki de bu şekilde güle-rek atıyordum.

"Bir gün seni sarhoş edeceğim ve bu atkıyı boynuna dolayacağım," dedim keyifle. "Kendime sözüm olsun."

"Unut bunu, güzelim benim," dedi gülümseyerek. "Hiçbir alkol bana o atkıyı taktıramaz."

Gözlerimi devirdiğimde hiçbir şey söylemedim ama bunu yaptıracağıma neredeyse emindim.

Tugay arabayı hiç olmadığı kadar hızlı kullanıyordu. Öyle ki karanlık çöktükten sonra sokak lambalarının da yanmadığı bir yoldaydık, tek ışık farın ışıklarıydı. Az önceki gülüşlerim tamamen gerginliğe dönüştüğünde birkaç kez yutkundum ve olduğum yerde hareketlendim, tam o esnada Tugay önüme bir telefon uzattı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda, "Bu ne?" diye sordum.

"Telefon," dedi.

"Ciddi olamazsın," dedim gözlerimi açarak. "Yani ne demek oluyor bu?"

"İşte arıyorsun, mesaj atıyorsun, karşıdakinin sesini filan duyuyorsun. Mesela bana mesajlar atabilirsin, zaten rehberde sadece ben varım." Sırıttı.

CamScanner ile tarandı

"Telefonun özelliklerini biliyorum, Tugaycığım," dedim iğneleyerek. Dönüp bana baktığında güldü. "Buna neden ihtiyaç duyduğumuzu anlamadım, sana bol n ile günaydın mesajı atmam için mi?"

"O ne demek?" diye sordu başka bir yola dönerken.

Gülmeye başladığımda, "Hiç," dedim. "İnternette meşhur bir şey."

"Bol n ile günaydın mesajı atınca ne oluyor ki?" diye sordu.

"Günaydın demek var, günaydınnnn demek var. İkincisinde insan kendini değerli hisseder." Sessizce dinledi. "Sen kimseyle mesajlaşmadın mı?"

"Ben genelde telefonla konuşmayı tercih edenlerdenim."

"Kimseye günaydın mesajı da mı atmadın yani?"

"Atmadım."

"İyi geceler?"

"Atmadım."

"İyi günler?"

"Atmadım."

"Uyudun mu?"

"Ha?"

Gülmeye başladığımda, "Vay canına," dedim. "Sen sosyal medya da kullanmıyordun o halde?"

"Hayır," dedi. "Sıkıcı. İnsanlar beni görünce ne olacak ki?"

"Bunu söyleyen adamı görmek isteyen binlerce kız var," diyerek hayıflandım.

Tugay güldü. "Abartıyorsun."

İçimde bambaşka bir duygu oluştuğu için konuyu değiştirip, "Yani sen sahiden de kimseyle mesajlaşmadın öyle mi?"

"Hayır," dediğinde kendisini eksik hissetmişti. "Sen mesajlaştın mı?"

"E yani," dedim ağzımın içinde geveleyerek. "Benim de vardı hızlı zamanlarım, bol n ile attığım günaydınlarım."

Tugay bir yola bir bana baktı, yeniden yola döndüğünde, "Başlatma şimdi bol n ile başlayan günaydınlara," dedi baskın bir sesle. "Verdim işte telefonu, sende durmasını istiyorum. Ne olursa olsun bana ulaşman için."

Güldüm. "Az önce çok eğleniyordun, ne oldu? Hani telefon, mesaj atmak ve konuşmak için araçtı vs."

"O, senin bol n ile günaydın mesajı attığını öğrenene kadardı," dediğinde gerçekten böyle ufacık bir konuda gösterdiği tepki beni

CamScanner ile tarandı

çok eğlendirmişti. En azından onun da genç bir adam gibi davrandığı zamanları olabiliyordu. Hatta ikimizin böyle normal atışmaları da olabiliyordu. "Bol n," dedi ağzının içinde. "Sikeyim bol n harfini." Gözlerim açıldığında istemeye istemeye, "Tüh," dedi ağzının içinde. "Küfür ettim."

"Tugay," dedim gülerek. "Şu an ülkeyi ayağa kaldıran bir adamsın, Başkan'ı kaçırmaya gidiyorsun, belindeki silahlar vücuduna batıyor ve sen bol n ile atılan günaydın mesajına mı takıldın?" Hiçbir cevap vermediğinde yüksek sesle gülmeye devam ettim. "Delireceğim, çok komiksin." Bakışlarını bana çevirdiğinde boğazımı temizleyip susmaya çalıştım ama öyle ciddiydi ki ağzıma fermuar çekiyormuş gibi davrandım. telefonu ise pantolonumun cebine yerleştirdim.

O sırada arabanın içini bir mesaj sesi doldurdu. Tugay telefonunu çıkardığında hızlı bir şekilde birkaç tuşa bastı. "Kim o?" dedim ve bu klişe cümleyi söylediğim için kendime tokat atacağımın sözünü verdim.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Bir arkadaş."

Yüzümü buruşturduğumda Tugay'ın gülümsediğini hissediyordum fakat onun gibi direkt söylenmeye başlamayacaktım.

Caddeye çıktığında restoranın yolunu bildiğim için sola dönmesini bekledim fakat Tugay sağa döndüğünde kaşlarım havalandı, ardından, "O restoran sol tarafta kalıyor," dedim göstererek. "Daha kısa bir yol mu var?"

"Hayır," dedi Tugay net bir sesle. "Doğru yoldayız."

Sesine ciddiyet bulaştığında, "Bu," dedim kekeleyerek. "Bu da ne demek?" Tugay bir kez daha sağa döndüğünde caddeden uzaklaştığını fark ettim. Etrafıma baktığımda müstakil evlerin olduğu bir semte giriş yaptığını gördüm. Ellerim arabanın kapısına tutunduğunda, "Hey," dedim yüksek sesle. "Neler oluyor? Söylemeyecek misin?"

Tugay'ın telefonuna bir mesaj daha geldi, o mesajı açtı, ardından gülümsediğinde yüzüne vuran telefonun ışığından gözlerinin içinin parladığını gördüm. Birkaç saniye sonra telefonu cebine yerleştirdi, bakışları bana döndü, arabayı yavaşlattı. "Şu demek oluyor," dedi keyifli bir sesle. "Haine ilk tokadı attık."

"Ne?" Gözlerim açıldı.

"Başkan'ı kaçırmayacağız," dedi ve arabayı durdurdu, fren darbesiyle öne doğru kaydığımda elimle destek aldım. "Ama herkesin bunu düşünmesini, buna göre hareket etmesini sağladım. Hain gidip

CamScanner ile tarandı

Krallık'a bunu söyleyecekti ve herkes Başkan'ı korumak için seferber olacaktı." Dudaklarını ıslattı, başını omzuna doğru yatırdı. "Tam da düşündüğüm gibi oldu. Nefes almadan gidip bunu Krallık'a yetiştirdi, restoranın önünde onlarca çevik kuvvet, helikopterler, kolluk kuvvetleri var. Hepsi Başkan'ı korumak için bekliyor. Bu şekilde de ne örgüt içeriye girebilecek ne de Ölüm Timi." Göz kırptığında anlamakta zorlandım.

"Fakat," dedim. "Eğer Başkan'ı kaçırmayacaksak bundan bizim ne kârımız olacak?"

Tugay bakışlarını karşısındaki villaya doğru çevirdiğinde iki ışığı yanıyordu, önünde sadece iki adam duruyordu, bir tanesi sızmak üzereydi.

"Bütün ilgi Başkan'ın üzerinde," dedi. "Ve Başkan'ın herkesi karşısına alacağı tek bir kişi var: erkek kardeşi." Çenesiyle villayı gösterdi. "Biz de onun erkek kardeşini kaçıracağız ve bunu çok kolay bir şekilde yapacağız. Örgüttekiler planın iptal olduğunu düşünecek, timdekiler de öyle, ta ki Krallık elimde tuttuğum kozu fark edene kadar. O zaman hainin bulunduğu yer sarsılacak, ona olan güvenleri azalacak, pervasız davranacak ve bum!" Ellerini birbirine çarptı. "Onu kendi kazdığı kuyuya düşüreceğim."

Benim sanırım anlattıklarını anlamam için yaklaşık bir dakikaya ihtiyacım vardı çünkü beynim durmuş gibi hissediyordum. Fakat beklemek için de pek zamanımız yok gibi görünüyordu. Tek gördüğüm, Tugay hainin planını tıpkı onun istediği gibi ilerletiyordu ama asıl olan çok farklıydı, Tugay hainden bir adım öndeydi.

Kapısını açıp aşağıya indiğinde hızlı bir şekilde benim de kapımı açtı ve inmem için yardım etti, ardından silahı çıkarmam için başıyla işaret verdi. "Dış kapının önünde iki adam var," dedi. "İçeride iki adam ve kapısının önünde iki adam." Dışarıdaki adamlara baktım. "Onlara bu şekilde yaklaşmamız zor çünkü uzaktan elektrik sensörleri var, tek bir düğmeyle bizi yok edebilirler fakat birisi onları uzaktan öldürürse..."

İki kısık kurşun sesi geldi, ardından dış kapının önündeki iki adam alınlarından vurularak yere yığıldı. Şaşkınlıkla geriye doğru kaçtığımda etrafıma baktım. "Kim?" diye sordum.

Tugay hiçbir şey söylemeden eliyle bana gel hareketi yaptı ve omzundaki silahı havaya kaldırıp boynuna yasladı, gözünü ise nişana

CamScanner ile tarandı

kestirdi. Sakin adımlarının hemen arkasında ben yürüyordum, sol elimde silahı sıkıca tutuyordum ama şaşkınlığım gözle görülür derecedeydi.

Yere yığılan adamların önüne gittiğinde adamın telsizinden bir ses geldi: "Birim bir," dedi. "Dışarıdan bir ses duyduk, iyi misiniz?"

Tugay güldüğünde telsizi eline aldı, ardından düğmesine basarak, "Birimine soktuğum," dedi. "Dışarıdaki ses bana ait, Tugay Demir Çeviker. Aç kapıyı, ben geldim."

Telsizin ucunda sessizlik oldu ve bir düşme sesi geldi, sonrasında ise evin içinde hareketlenme oldu. Birisi evin kapısını açtığında Tugay da aynı anda dış kapıyı itekledi. Adam koşarak dışarıya çıkacağı sırada Tugay silahını havaya kaldırdı fakat yine başka birisi vurdu. "Sikeyim," dedi Tugay bir noktaya bakarak. "Bana bırak, keyiflenmek istiyorum." Ardından diğer adam da çıktığında boş bulunup ben de silahımı kaldırdım ve adamı bacağından vurdum, benim ardımdan silahı tutan diğer kişi alnından vurduğunda Tugay öylece kaldı. "Yok artık," dedi hem bana hem bir noktaya bakarak. Bir gülme sesi işittim.

Tugay ayağıyla adamı itekliğinde içeriye doğru girmemizle karanlık bize kucak açtı. Salonun içindeydik, hemen ileride mutfağın ışığı yanıyordu. Tugay yavaş adımlar atarak başıyla bana işaret verirken sırtımı ona yasladım ve ben de onunla yürümeye başladım. Bir başka odaya geçtiğimizde adım sesleri işittik ve adımlarımız bıçak gibi kesildi.

O esnada bir kol belime sarıldı ve şakağıma namluyu dayadı. Bunu yaptığı an, bir an bile düşünmeden kolunu tutup çevirdim ve öne doğru itekliğimde yere düştü; silahı ayağıma çarptığında hızlı bir şekilde onu alnından vurdum. Tam o esnada Tugay beni yakalayıp arkasına aldı ve bir silah sesi daha duyulduğunda diğer adamı da o öldürdü.

Sırtım göğsüne değerken arkadan kulağıma doğru, "Nefes kesicisin," diye fısıldadı. "Ama izin verirsen senin için bütün kötü adamları ben öldüreyim."

Gülümsediğimde yan taraftan bir ses daha duyuldu, hızlı bir şekilde silahımı kaldırdığımda gölge gitgide yaklaştı, Tugay hiçbir şey yapmadı fakat benim parmağım çoktan tetiğin üzerine gelmişti.

Ama o sesi duyduğumda gerçekten de nefesimin kesildiğini hissettim.

Onun sesi.

CamScanner ile tarandı

Giray'ın sesi.

"Nerede kaldın?" dedi hiddetle Tugay'a. "Götüm dondu karın altında."

Daha büyük bir şaşkınlık vücudumu titrettiğinde elimdeki silah neredeyse yere düşecekti, ikisinin de bakışları bana döndüğünde namluyu indirmem gerekiyordu ama bunu yapamıyordum bile. "Siz," dedim ikisine doğru. "İkiniz..."

"Gerçek değildi," dedi Tugay, ardından Giray'ı omzundan tutup kendine doğru çekti. Çok kısa bir an sarıldı fakat sanki ömürlere bedeldi. "Ve hiçbir zaman da gerçekleşmeyecek bir senaryoydu."

"Ama," dedim Giray'a doğru. "Sen beni..." Tugay'a baktım. "Bugün, Sinan'ı..." Sanırım her şeyi anlamam için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. "Defne," dedim en sonunda. "Defne..." Yutkunduğumda ikisinden de bir tepki bekledim ama sakince bana bakmaya devam ettiler. "Ölmedi," diye fısıldadım. Yine öylece baktılar. "Kahretsin, ölmedi," dediğimde silahı indirdim, ardından Tugay'a vurmaya başladım. "Allah kahretsin," dedim onun göğüskafesine vururken ve mutluluktan gözlerim doldu. "Bunu bana şimdi söyleyemezsin, onun öldüğüne inandım, kendimi suçlu hissediyordum, kahretsin, seni öldüreceğim."

"Dur," dedi Tugay yumruklarımdan kurtulmaya çalışarak. "Bir saniye beni ölümle tehdit etmeden dur."

"Bana söylemeliydin," dedim geriye doğru çekilerek. "Nasıl saklarsın?"

"Yanıtı öğrenmem gerekiyordu," dedi Tugay. "Eğer o kapıyı açmayı seçseydin, seni bunların hiçbirine bulaştırmayacaktım ama sen, bu çukurda kalmaya devam edeceksin gibi görünüyor."

Nefesimi verdiğimde gözlerimi kapattım, geri açtığımda Giray'la birbirimize baktık. İkimizden birisinin konuşması gerekiyordu, bunu üstlenen kişi Giray oldu. "Eğer merak ediyorsan," dedi. "Sinan'ı hâlâ öldürmek istiyorum." Sesi oldukça ciddiydi. "Ve Defne ölseydi onun mezarını bizzat ben kazardım ama ölmemiş olması Sinan'ın nefesini kesmemem ve işimize yaraması için bir neden." Çenesiyle beni işaret etti. "Ve sen..." Bakışları Tugay'a döndü. "Her neyse."

"O masum," dedim direkt. "Gerçekten masum."

Giray beni duymazdan geldi ve Tugay'a dönüp, "Adam yukarıdaki odasında. Zaten uyuşturucu bağımlısı, şimdi tozunu çekmiş, keyfine bakıyordur," dedi. "Sesleri bile duymadığına eminim."

CamScanner ile tarandı

"O halde," dedi Tugay. "Gidelim de daha fazla keyiflendirelim onu."

Giray keyifli bir şekilde nefesini verdi ve başıyla işaret etti. Üçümüz beraber merdivenleri tırmanmaya başladığımızda en önde Tugay vardı, ben ikisinin ortasındaydım ve Giray hemen arkamdaydı.

O an fark etmiştim: güvendiği iki insan vardı sadece. Ben ve Giray. Bana karşı güveninde hiçbir eksilme yoktu.

Gülümsemek saçmalıktı ama şu an gülümsüyordum.

Kapının önüne geldiğimizde içeriden kahkahalar ve gülme sesleri geliyordu; kadınların da sesleri vardı. Tugay ve Giray birbirine baktığında Tugay işaretparmağını kaldırıp üçten geriye doğru saydı, bire geldiğinde sert bir tekmeyi kapıya geçirdi. Kapı kırılarak açıldığında içerideki üç kadın çığlık atarak kaçışmaya başladı, gecelikleriyle duruyorlardı ve kafaları güzel gibiydi.

Kadınlar korkuyla ellerini kaldırdıklarında hemen arkalarında Başkan'ın erkek kardeşini gördüm. Ağzının üzerinde beyaz toz vardı, gözleri baygın bakıyordu, hatta sırıtıyordu. Tugay kadınlara baktı, ben ise ona baktım ve Tugay tam da düşündüğüm şeyi yapıp yolu açarak kadınların geçmesi için izin verdi. Çığlık atarak odadan çıktıklarında geriye sadece dördümüz kalmıştık. Bir de odadaki televizyondan haberlerin sesi geliyordu.

"İlk defa böyle saçma bir hayal görüyorum," dedi Başkan'ın kardeşi. Hatırladığım kadarıyla adı Ersin'di. Sır gibi saklanırdı, kirli bir geçmişi vardı ve kimsenin umursamadığı biriydi ama görüyordum ki Başkan'ın zaafıydı.

Tugay hızlı adımlarla Ersin'e doğru yürüdü, arkasına geçip saçlarını kavradı ve öyle sert bir şekilde başını önündeki masaya çarptı ki Ersin yüksek bir çığlık attı. "Bu hayal görüp görmediğine emin olmanı sağlayabilir," dedi ve yeniden, daha sert bir şekilde başını masaya çarptı. Ersin'in kaşı yarıldığında ve burnundan kan gelmeye başladığında başını geriye doğru çekip ona doğru eğildi. "Ben kimim biliyor musun?" dedi kısık bir sesle. "BL örgütü kurucusu Tugay Demir Çeviker. Şimdi telefonunu bana ver de abine hediyesini göndereyim."

Ersin büyük bir şaşkınlıkla başını çevirmek istediğinde Giray, Ersin'i tuttuğu gibi yere fırlattı, ardından ayakkabısıyla yüzüne bastırdığında Tugay cebinden telefonu çıkarmıştı. "İkiz," dedi Giray. "Hep beraber poz mu versek şu şekilde? Anı olarak saklarız, son aşama Başkan olur. Keyifli geldi kulağıma."

CamScanner ile tarandı

Tugay güldüğünde başını iki yana salladı fakat Giray telefonu elinden çekip aldı, ön kamerayı çevirdi ve düğmeye bastığında Ersin'le beraber fotoğraf çekildi. Kendimi tutamayıp güldüğümde Tugay yere çöktü, telefondan rehbere girdi. Ardından, "Amına koyduğumun puştu," dedi. "Bir tane erkek ismi yok rehberde."

Giray botuyla daha fazla baskı yaptığında Ersin acı bir şekilde bağırdı. Tugay en sonunda numarayı buldu ve görüntülü aramaya bastığında Giray yanındaydı, ben Tugay'ın arkasındaydım ve Ersin yerdeydi.

Üçüncü çalışında telefon açıldığında görüntüye Başkan'ın yüzü girdi, restorandaydı, gözlerinde korku vardı, bulunduğu yerde ise sessizlik hâkimdi.

"Merhaba, şerefini siktiğim," dedi Tugay, ardından kar maskesini yukarıya doğru sıyırdığında yüzünü açığa çıkardı. "Ben Tugay Demir Çeviker, ölmeden mezara gömdüğünüz ve hepinizin uykularını kaçıran o adamım." Başkan'ın gözleri irice açıldı, Tugay telefon ekranında olsa bile güvenlikler ona siper oldu. Başkan etrafına baktı, Tugay yüksek bir kahkaha attı. "Evet yine ben, özledin mi beni?"

"Sen," dedi Başkan tedirginlikle.

"Bir su iç," dedi Tugay. "Ya da..." Düşünüyormuş gibi davrandı. "İçmesen mi acaba? Güven olmaz kimseye, dikkat etmek lazım." Başkan o an elinden bardağı fırlattı.

"Sen beni kardeşimin telefonundan..." Konuşamıyordu. "Nasıl..."

"Şimdi senin bana hediyen olduğu gibi benim de sana bir hediyem var." Ekranı aşağıya indirdi ve Ersin'in acı çeken yüzü Başkan'a ulaşmış olacak ki telefondan acı dolu bir haykırış duyuldu. Tugay üç kez dilini damağına vurduğunda, "Çok ayıp, çok ayıp," dedi işaretparmağını sallayarak. "Senin gibi uslu bir çocuğa hiç yakışıyor mu böyle bağırmak? Bende tabak boş gönderilmez; sen bana bir tehditle geldin, ben sana aynı tehditle karşılık veriyorum." Başını salladığında gözlerinde korkutucu bir ifade vardı. "Kardeşin artık benimle ve emin ol, bu sadece canıyla tehdit değil, şantaj diye yutturacağın her şeyi öz kardeşinin itiraflarıyla yayarım bütün ülkeye." Başkan donuk bir şekilde Tugay'a bakıyordu. "Duyuyor musun lan beni, sikik?"

"Seni," dedi Başkan ve öfkeyle ayağa kalktı. "Seni öldüreceğim!" diye haykırdığında nefreti sesinden taşıyordu.

"Sen," dedi Tugay. "Benim bir adım yakınıma yaklaşsan adımımdan ölürsün, geç bunları ve şimdi beni iyi dinle." Tugay keyiflenmişti.

CamScanner ile tarandı

"Aramıza yerleştirdiğin hain benim herkesle aramı bozabilir, her şeyi yıkabilir ama beni yıkamaz, bilin, sizin adım attığınız yerler, benim ayak izlerim sayesinde var oldu." Telefonu yeniden Ersin'e döndürdü, Başkan'ı gerçekten de bizimle arasının bozuk olduğuna inandırdı. "Ve eğer bir gün içerisinde bana bu telefondan Nida ve Meryem'in sesini duyurmazsan aşama aşama değil, direkt hepinizi patlatırım, ülkeyi ateş altında bırakmayı geç, sizi o ateşin içine odun diye atarım."

"Senin ben sülaleni..."

Tugay telefonu kapattığında tiksintiyle nefesini verdi, Giray'a baktı, ardından bana, sonrasında ise adamı balkona doğru sürükledi. Ne olduğunu anlamadığımızda Giray'la birbirimize baktık fakat Tugay köşede duran çuvalı adamın kafasına geçirdiğinde, "Kapalı alanda duramıyorum," dedi cebinden sigarasını çıkarırken. Ucunu yaktı, bakışları aşağıya doğru kaydığında ölü adamlara gözleri kaydı, sonrasında ise eldivenindeki kan izlerini gördü.

Yeniden gökyüzüne baktığında sigarasından bir duman daha çekip bakışlarını bana çevirdi, sanki asıl gökyüzü benmişim gibi.

Yerlerde ölü adamlar yatıyordu, paslı kan kokusu burnumu yakıyordu; parmaklarımda ise barutun kokusu vardı. Kafasına çuval geçirilmiş adam Tugay'ın önünde dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu.

Korku yerine çok büyük bir heyecan duyuyordum.

"Plan bana uymaz," dedi gözlerimin içine bakarak, ardından yüzümü tamamen görebilmek için kar maskemi yukarıya doğru sıyırdı, kendisi de kanlı eldivenini çıkardığında tertemiz eliyle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben plan yaparım, herkes bana uyar güzelim." Elinin tersi yanağıma silik bir şekilde dokundu. "Bir yerine kan gelmedi ya?"

"Sana yetişemiyorum," dedim şaşkınlıkla. Tek diyebileceğim buydu.

"Yetişemezsin," diye cevap aldım. "Çünkü daima yanımda yürüyeceksin." Başını aşağı yukarı salladı, elimden silahımı aldığında hâlâ büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Zorunlu zamanlar hariç o karlar yağan ellerin sadece çiçekleri tutsun, silahları değil."

Yutkunduğumda özgür Tugay Demir Çeviker'in, mahkûm Tugay Demir Çeviker'den hem daha acımasız hem de bir o kadar pervasız olduğunu görüyordum. Örgütünün başına geçmişti ve asıl şimdi her şeyi yöneten kişi oydu. Yine de kan gövdeyi götürürken saçlarıma dokunmak için kanlı eldivenini çıkarması dikkatimden kaçmamıştı. "Her şeyin sonunun geldiğini düşünmüştüm," dedim dürüstçe.

CamScanner ile tarandı

Gülümsedi, başını omzuna doğru yatırdı. Bu hareketi her seferinde kalbimin erimesine neden oluyordu. "Yeni başlıyoruz," dediğinde çenesini havaya kaldırdı, cebinden bir sigara çıkarıp yaktığında dumanı gökyüzüne doğru üfledi. "Ve sonu sadece ben getirebilirim çünkü Tugay Demir Çeviker kaybederken bile daima kazanır."

Sanki bu cümlelerine bir yanıtmış gibi odanın içindeki televizyondan o ses duyuldu:

"Bugün Eftalya Atalar, günler sonra ilk kez kendini gösterdi, bu bir duvar yazısında gizliydi." Tugay'ın bakışları içerideki televizyona döndüğünde ne olduğunu biliyordum, sabah Ufuk'tan rica etmiştim ve demek ki gerçekleşmişti.

"Ne yaptın?" dedi Tugay.

Spiker benim cevap vermemi bile beklemeden duvar yazısını ekrana getirdi, ben de bakışlarımı televizyona çevirdim.

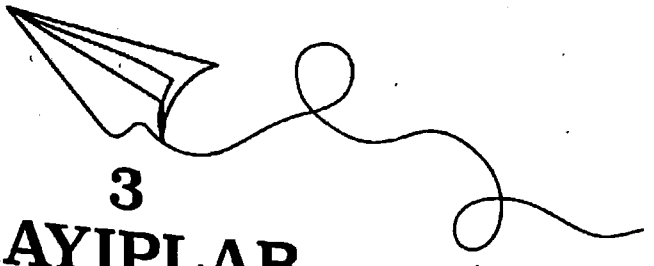
İki dal orkide vardı, ikisi de canlıydı, hatta renklerle süslenmişti. Altında ise benim cümlem yer alıyordu.

"İki dalı olan orkide çiz, ikisini de canlandır, sonrasında kalbindeki renkleri çiçeklere ver; ölmüş olan dalını iyileştirenin hangi duygu olduğuna karar ver, o duygu sadakat ise hiçbir orkide bir daha solmaz. Renklerini verenin hangi duygu olduğuna karar ver, aşk ise o çiçek daima rengârenk kalır."

Tugay Demir Çeviker'in

Sevgili Avukat'ı

CamScanner ile tarandı

3
KAYIPLAR

Beş sene öncesi...

Ölüm Timi'ndeki herkes çocukluktan itibaren eğitiliyordu. Kimisi silahları kullanmak konusunda, kimisi dövüşte, kimisi stratejik zekâsıyla, kimisi de acımasızlıkla. Hepsinin ise ortak tek bir noktası vardı.

Savaşmak.

Kum saati amblemi, Ölüm Timi'nin kurucusunun çocukken annesi gözlerinin önünde ölürken zamanın geriye doğru sayılmasıyla ortaya çıkmıştı. Şu an oluşturulan Krallık henüz büyümemişken kurucunun annesini öldürmüştü.

Zaman, düşmanların ölmeden önce karşılarında akıp duran bir kuma dönüşmesine neden olmuştu, biliyorlardı yok olacaklardı ve Ölüm Timi bir nefes gibi onlarla beraberdi. Ölmek üzerelerdi, zaman dolacaktı ve onların yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu hem çok çaresiz hissettiriyordu hem de kurucunun intikamını içeriyordu.

Ölüm Timi savaşmak için her şekilde hazırlanmıştı, tek eksiklikleri vardı: Tugay Demir Çeviker.

Ve o gün kapılar açıldığında içeri giren kişi, Tugay Demir Çeviker'di.

Üzerinde pilot üniforması vardı, iki kolu da sağlamdı ve gözleri bir katil gibi değil, genç bir adam gibi bakıyordu ama zaman onu da acımasız birisine dönüştürecekti.

O içeri girdiği anda kimse onu tanımıyordu ama zamanla ülkeye meydan okuyan birisine dönüştükçe Ölüm Timi'ndeki herkes de ona saygı duymaya başlayacaktı.

Tugay'ın gözleri Marco'yla kesiştiğinde bu ikinci karşılaşmalarıydı ama ilk defa bir masada karşılıklı oturacaklardı. Birbirlerine çok kısa bir an baktılar, Marco gülümseyerek elindeki mandalinayı soymaya başladı, Tugay ise çenesini havaya kaldırdı. "Al," dedi en sonunda Marco, mandalinasını soyduktan sonra. "Vitamin, iyi gider."

"Mandalinalara olan aşkın nereden geliyor?"

"Trajik bir hikâyeden," dedi Marco. "Fakat ben trajik hikâyelerimin acısını yaşamak yerine ondan keyif alırım, bu şekilde canımı daha fazla

CamScanner ile tarandı

acıtabiliyorum, canım acıdıkça da büyüyorum." Gülümsediğinde gözlerinde aslında acı vardı ve Tugay bunu çok net bir şekilde görmüştü. "Öyle bakma bana TDÇ, korkutucu görünüyorsun. Sen hiç gülümsemez misin?"

"Gülümseyecek pek bir şey yok," dedi Tugay, ardından sandalyeye oturup rahat bir şekilde yayıldı. "Burada ne işim var?"

Marco soruya cevap vermek yerine dikkatli bir şekilde Tugay'ın yüzüne baktı, ardından, "Eftalya Atalar'a gülümsüyorsun ama," dedi.

Tugay ne kadar rahat bir oturuşta olursa olsun kasıldığını hissetti. "Bu da nereden çıktı?"

Marco öne doğru eğildi, elindeki mandalinayı masanın üzerine bıraktı. Gözlerini kısarak, "Gülümseyeceğin hiçbir şey olmamasını tercih ederim bu yolda," dedi. "Fakat senin aklın karışık gibi görünüyor. Nedeni de bir kadın olacak."

Tugay kelimeleri seçmeye çalışarak, "Ben mantığını dinleyen bir adamım," diye yanıtladı. "Duygular bana yön veremez."

Marco gülmeye başladığında yeniden sırtını yasladı, önündeki mandalinayı havaya attı ve geri eline alırken, "İleri görüşlü biriyimdir," diye mırıldandı. "Ve Eftalya'nın senin zaafına dönüşeceğinden neredeyse eminim."

Tugay alayla güldü.

Fakat o an bile kendini sorguladı.

"Neden buradayım?" dedi Tugay.

"Örgüt kurmaya başladığını biliyorum." Tugay sessizce yüzüne baktı. "Amacını merak ediyorum."

Tugay güldü, pek de içten değildi. "Canım sıkıldı, keyfim örgüt kurmak istedi, ne bileyim birilerini filan öldürürüm diye düşündüm."

Bu kez ikisi de güldüğünde Marco elindeki mandalinayı Tugay'a fırlattı, Tugay ise havada kaptı ve ağzına bir tane attı. "İntikam mı?" diye sordu Marco.

"Sayılır," dedi Tugay.

"Nefret?"

"Sayılır."

"Can sıkıntısı?"

Tugay sırıttı. "Kesinlikle."

Bir kez daha ikisi güldüğünde, "Peki örgütünün adı ne?" diye sordu. Tugay sessiz kaldı. "Henüz karar vermedin mi yoksa?"

"Aslında," dedi Tugay. "Karar vermek için bir şeyi bekliyorum."

CamScanner ile tarandı

"Nedir?"

"Gülümsemedir belki? Ufacık bir tebessüm, belki bir işaret. Ya da her şeyden önce bir kalp atışı." Marco kaşlarını çattığında bu kez mandalinayı Tugay ona attı.

"Ruh hastalarına bayılırım." Marco gülmeye başladı. "Ve sen de öylesin."

Tugay derin bir nefes verip, "Tamam," dedi. "Şimdi neden burada olduğumu söyle."

Marco derin bir şekilde Tugay'a baktı, ardından bulundukları yerin kapısı açıldığında içeriye bir adam girdi; o adam girdiği anda Marco gülümsedi. Tugay ise omzunun üzerinden baktığında kaşları çatıldı.

. Adam masanın baş köşesine ilerledi, ellerini masaya yerleştirdi, iki genç adama baktı, ikisi de ayağa kalkmadığında silik bir şekilde gülümsedi. Tugay bir şey söylemek için dudaklarını araladığında adam elini kaldırıp onu susturdu, ardından konuşmaya başladı.

"Ben," dedi kelimeleri düzgün seçerek. "Adnan Atalar." Tugay ne olduğunu çözmeye çalışıyordu, Adnan Atalar ise bakışlarını ona çevirdi. "Ölüm Timi'nin kurucusuyum." İşte bunu beklemiyordu.

"Ve şimdi burada sizden üç şeyin sözünü istiyorum." Sesi baskındı, bakışları merhametliydi fakat daha gerilerde inanılmaz güçlü bir adam vardı. "Birincisi," dedi Adnan Atalar. "Krallık'la savaşınızdan asla vazgeçmeyin, ben ölsem bile." Tugay derin bir nefes verdi. "İkincisi, bana asla ihanet etmeyin." Bu kez bakışları direkt Tugay'a döndü, geleceği görüyormuş gibi. "Üçüncüsü ve en önemlisi," dedi. "Kızlarımı ve eşimi canınız uğruna koruyun."

Eftalya Atalar

İçimde çok kötü bir his vardı.

Öyle kötü bir histi ki ne yaparsam yapayım bu düşünceyi aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Sanki dünyanın yörüngesi şaşmıştı, ben öylece boşlukta savruluyordum ve gidebileceğim hiçbir yer de yoktu.

Ben ne zaman böyle hissetsem mutlak suretle başıma bir iş gelirdi fakat bu kez, daha fazla ne gelebilirdi kestiremiyordum. Satranç tahtasının ortasındaydım; bir kazanıyor, bir kaybediyordum.

Tugay'ın evindeki büyük salondaydım, herkes kendi halinde bir sohbet içerisindeydi, ben ise öylece herkesi izliyordum. Başkan'ın kardeşini kaçırdıktan sonra, hiçbir şekilde konuşmamıza fırsat bile olmadan

CamScanner ile tarandı

polis siren sesleriyle oradan kaçmak zorunda kalmıştık. Bundan dolayı Tugay ile de hiçbir şekilde baş başa kalamamıştım. Mahkûmiyetinde onu sayılı dakikalarda görebiliyorken şimdi de kapana kısılmış gibi hissediyordum çünkü örgütteki ve timdeki birçok kişi bizi iki düşman gibi görüyordu.

Ya da biz öyle olduğuna inanıyorduk, bilmiyordum.

Giray ise elbette ki ortalarda yoktu, Sinan'ın nerede gizlendiğini bilmiyordum. Hiçbir şey hakkında fikrim yoktu. Hayatım durmadan hareket halindeydi, uzanıp gökyüzünü izlemeyi, kitap okumayı, bir film açmayı, her şey bir yana keyifle şarap içip gülümsemeyi çok özlemiştim.

Sandalyede otururken elim çeneme yaslıydı, hemen sağ tarafımda Tugay oturuyordu, karşımda Marco ve Javier vardı, onların diğer tarafında ise Gamze'yle Ufuk sohbet içerisindeydi.

Tugay'ın beni izlediğini biliyordum ama ona baktığım an gülümseyeceğimi bildiğimden göz temasından kaçınıyordum. O yanımdayken bile mahkûmiyeti yaşamak tam da bizim hayatımıza göreydi.

Başkan'ın kardeşinin kaçırıldığı haberlere verilmemişti, bundan dolayı örgütteki ve timdeki kimse de bunu bilmiyordu. Giray, ben ve Tugay arasında sır gibi saklanacaktı, elbette çocuklar bize ulaşana kadar. Tugay zekice bir plan yapmış ve onları köşeye sıkıştırmıştı ama Krallık da yeterince güçlenmişti, bunun bilincindeydim. Bir tarafım sanki Marco'nun her şeyi bilebileceğine inanıyordu ama öyle hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi duruyordu ki bir türlü ne olduğunu çözemiyordum.

Bir anda oturduğum sandalye sertçe çekildiğinde dudaklarımın arasından tiz bir ses çıktı, Marco ve Javier dönüp bana baktığında gülümseyerek başımı iki yana salladım. Sandalyemi çeken Tugay'dı, eli sandalyenin bacağındaydı ve dizleri dizlerime dokunuyordu. Birkaç saniye göz göze geldiğimizde gözlerimi açtım, aynısını taklit etti, kaşlarımı çattım, aynısını yaptı, sus işareti yaptım, bunu da tekrar etti. En sonunda dilimi uzattığımda ikileme düştü, ardından gülerek başını iki yana salladı.

Bakışlarımı diğerlerine çevirdiğimde yüzümdeki parmaklarımla ritimler tutmaya başladım ama Tugay bir çocuk gibi uslu durmayarak bu kez de parmaklarını dizlerimde gezdirmeye başladı. Gıdıklandığımda bacaklarımı çektim, bu kez de daha fazla güldü. Kendimi gülmemek için zorlarken o an düşüncelere daldığımı fark ettiğini anladım.

CamScanner ile tarandı

Birkaç dakika sonra ise cebimdeki telefon titredi, işte bu şaşırtıcıydı.

Kaşlarım havalanırken bakışlarımı ona çevirdim, sağ elinde telefonu tutmuş zorlukla mesaj atıyordu, yüzünde silik bir tebessüm vardı.

Sakince telefonu çıkarıp ekrana baktığımda o isimle karşılaştım.

Sevgili Müvekkilin

Gülümsediğimde dudaklarımı birbirine bastırdım ve mesajı açtım, mesajı açtığım an kıkırdamadan edemedim.

Sevgili Müvekkilin: Günaydınnnnn

Sevgili Müvekkilin: n

Sevgili Müvekkilin: Altı taneydi değil mi? ,)

Elimle ağzımı kapattığımda gülmemek için nefesimi tuttum fakat neredeyse imkânsızdı. Başımı önüme doğru eğdiğimde hızlı bir şekilde cevap verdim.

Şu an gece yarısı Tugay?

Tugay bacağını bacağıma sürttü ve benden çok daha yavaş bir şekilde yanıtladı.

Sevgili Müvekkilin: Hapishanede sabah ve akşam yoktu, sana hep günaydın.

Sevgili Müvekkilin: Pardon.

Sevgili Müvekkilin: Günaydınnnnnn.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde göz kırptı ve çenesini havaya kaldırdı.

Gerçekten benimle burada flörtleşecek misin?

Sevgili Müvekkilin: Ben seninle bir hücrede flörtleştim, güzelim.

Burası bana cennet şu an.

Hani mesajlaşmayı sevmezdin sen?

Derin bir nefes verdi, gülümsediğini hissettim.

Sevgili Müvekkilin: Sevmiyorum.

O zaman niye mesajlaşıyorsun?

Sevgili Müvekkilin: Çünkü sen seviyorsun ,)

Dudaklarım aralandığında bakışlarımı ona çevirdim, gözlerini kıstığında bacakları bacaklarıma daha fazla temas etti, ardından bacaklarımı iki bacağının arasına alıp sıkıştırdı. Başımı iki yana salladığımda yeniden mesaja döndü ve yüzünde çocuksu bir heyecanla mesaj yazmaya başladı.

Gerçekten de bundan keyif alması şaşırtıcıydı.

Sevgili Müvekkilin: Beraber fotoğraf çekilmeliyiz.

CamScanner ile tarandı

Kaşlarım çatıldı.

Neden?

Sevgili Müvekkilin: Duvarkâğıdım yapacağım ,)

Gülmeye başladığımda Marco bana baktı, ardından kaşlarını çattı. "Delirdin sen iyice," dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Neye gülüyorsun?"

"Hiç," dedim ben de aynı alayla. "Sizin sohbetiniz komiğime gitti."

"Nesi gitti?" Hiçbir cevap vermediğimde başımı eğip hızlı bir mesaj attım.

Mesajlaşırken flörtleşmek konusunda da çok iyisin TDÇ ,)

Ve bu gülüşü sevdim ,)

,),),),)

Sevgili Müvekkilin: Birçok konuda çok iyiyimdir.

Sevgili Müvekkilin: Hayal gücünün sınırlarını zorla.

Sevgili Müvekkilin: Ve gerçekten benimle fotoğraf çekil, dünyayı dize getiren ve birçok insanın hayran olduğu kadınla bir fotoğrafım olsun isterim.

Sevgili Müvekkilin: Çünkü senin ilk hayranın da benim.

Sevgili müvekkilin: Tek koluma ithafen gibi düşün.

Şaka... ,),),),)

Yanaklarım kızardığında ileriden bana doğru bir mandalina geldi ve başımı kaldırdığımda Marco'nun imayla bana baktığını gördüm. "Orada neler oluyor?"

Tugay umursamaz bir şekilde önündeki kâğıtlara bakıyormuş gibi yaptığında kızaran yanaklarımla öylece kalakaldım. "Hiç," dedim bir kez daha. "Sizin sohbetinize gülüyorum, dedim ya."

"Gülecek pek bir şey yok gibi Avukat," dedi Gamze sırıtarak. "*Joker*'i* izledin mi? Epey iyi bir filmdi, bunun neyine güldün ki?"

"Evet," dedim gözlerimi açarak. Böyle sohbetler yapmayalı uzun zaman olmuştu. "O adam onlarca ödüle layık, felaket bir heyecanla izlemiştim."

"Ben o kadar da sevmedim," dedi Marco ağzına mandalina atarken. "Şahsen ben daha iyi oynardım."

Javier gözlerini devirdiğinde, "Bence bir başyapıttı," dedi. "Ama *Tenet*** ondan daha güzeldi."

---

* Joker, Amerikan gerilim/suç filmi ve DC Comics kurgusal karakteridir. (ed.n.)

** Tenet, Christopher Nolan'ın senaryosunu yazıp yönetmenliğini yaptığı aksiyon/bilimkurgu filmidir. (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

"Hayır ya," dedim yüzümü buruşturarak. "Tenet'in ikincisini o kadar da sevmedim ben, Nolan'ın çok daha iyi filmleri vardı." Gözlerim kocaman açıldı. "Asıl 2026'da çıkan filmi efsaneydi, neydi adı unuttum..." Marco filmin adını söyledi, heyecanla ayağa kalktım. "Öyle bir aksiyon vardı ki ne tarafa gideceğimi şaşırdım izlerken. Sanki bir kitaptan alıntı değildi de gerçek bir hayat gibiydi. Hoş, oyuncular da iyiydi."

Diğerleri de benim sohbetime dahil olduğunda filmlerin ardından kitaplara geçtik, kitaplardan güncel müziklere ve oradan sanatçıların yaptıklarına. Uzun zamandır böyle bir sohbetin içinde bulunmadığım için kendimi fazlasıyla huzurlu hissediyordum.

Ta ki dakikalar sonra onu görene kadar.

Tugay'ı görene kadar.

O an bu konuşmaya dahil olduğum için bin pişman olmuştum çünkü bir yabancı gibi bizi dinliyordu. Yeni çıkan filmlerden, kitaplardan, güncel hiçbir şeyden haberi yoktu. Öyle ki dünyayı kasıp kavuran hiçbir haberi de bilmiyordu. Biz öylesine sohbet ederken bize dahil olamıyordu. Hepsine yetişmeye çalışsa bu imkânsızdı, geri kaldığı birçok konu vardı. Uyurken kâbuslar görüyordu, şiddete meyilliydi, yediği her yemekte fazlasıyla dikkatliydi, duşu çok kısa bir sürede alıyordu, ışıklar kapalıyken uyuyamıyordu ve şimdi de kendini yabancı gibi hissediyordu.

Yutkunduğumda kaç dakikadır bu sohbetin içinde olduğumu bile bilmiyordum, tek bildiğim onu kötü hissettirdiğimdi. Elbette bu bizim suçumuz değildi ama içsel olarak kendini yetersiz hissettiğini bilecek kadar onu tanımıştım.

Elini saçlarına geçirdiğinde, "Ben," dedi kâğıtları düzeltirken. "Ufak bir işim var." Gülümsemeye çalıştı, başını sallayarak diğerlerine baktı ve salondan çıktı. Arkasından bakarken kendimi yeniden sandalyeye bıraktım.

Marco da anlamıştı. "Çok kötü," dedi boğuk bir sesle. "Onun yerinde olmak istemezdim."

"Neden?" diye sordu Javier.

"Çünkü onun dünyası senelerdir durmuş vaziyetteydi. Düşünsene yeni olan hiçbir şeyi bilmiyorsun, filmler, diziler, kitaplar... Hapishane dostum, insanı mahvediyor. Eminim ki uyku bile uyuyamıyordur, yemeklerde bile ilk önce bizim yememizi bekliyor, zaten çoğu zaman da kendi yemeğini kendi yapıyor. Düzelmesi çok zor, hayatı boyunca

CamScanner ile tarandı

bu izle yaşayacak bence. Bir başkası olsa kendini öldürürdü, Krallık'ın hapishanelerinde her türlü pislik var, her türlü."

"Hayır," dedim karşı çıkarak kaşlarımı çatıp. "Bence düzelmeyecek bir şey değil, hayatı normale döndükten sonra elbet o da düzelir."

"Hayatı normale mi dönecek, Avukat?" diye sordu Marco. "Onun artık bir hayatı yok, olamaz da. Kazansa bile."

Onun artık bir hayatı yok, olamaz da. Kazansa bile.

Cümleler bıçak gibi kalbime saplanmıştı. Dikkatli bir şekilde Marco'nun yüzüne baktığımda canımın acısını gördüğünü biliyordum ama bunu gizleyemedim. Başka nelerden korkuyordu emin değildim ama korktuğu her şeyi de bir bir yaşıyordu ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yine de sandalyeme geri otururken telefonu bir kez daha çıkarıp ona mesaj attım, yapabileceğim birçok şey varmış gibi.

Neyden geri kaldıysan, söz, hepsini ben sana anlatacağım.

Biliyorsun, konuşmayı çok severim.

Özellikle sana.

Çünkü bir tek sen dinliyorsun beni.

Mesajlardan çıktıktan sonra telefonu karıştırmak istedim ama doğru düzgün uygulama bile yoktu. Mail uygulamasını indirip kendi mailime girdim ve tek tek olmasa da gelen bütün maillere göz gezdirdim. Yarısı sevgi doluydu, diğer yarısı ise nefret içeriyordu.

Aralarda bazı gazeteciler vardı, dikkatimi çeken tek bir mail olmuştu, o da kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

X

Daima yalnız kalmalısın, ailenin yaşaması için.
Yürüyüp izini belli etmemelisin, geride kimse seni takip etmesin diye.
Sakinleşmelisin, sevdiğin herkes için.

Bu ne kadar aptalca ve hastalıklı bir mesajdı, öyle ki ürpermeme neden olmuştu. Bir süre mailin üzerinde gezindim, sonrasında ise fazla odaklanmamam gerektiğini kendime hatırlatarak rasgele aramaya adımı yazıp arattım, sonunda buna cesaret edebilmek de büyük bir gururdu benim açımdan.

Eftalya Atalar'ın bu sessizliği hiç normal değil. Bir yerlerde yangın çıkarıyor olabilir, belki de kendisi yangındır, kimbilir?

Kadın o kadar havalı ki yürürken arkasından ateş çıkıyor sanki.

CamScanner ile tarandı

Seksi kadın ama lekeleri tuhaf biraz.
Tugay Demir Çeviker'i alt ettiği doğru mu gençler? Bazen sadece Eftalya Atalar olmak istersin.
Peki Eftalya'nın Tugay'ı parmağında oynatıp adamın ölümüne sebep olması... Ne diyeyim ki... Helal reis, ne büyüsü bu?
Adnan Atalar'ın kızı Eftalya Atalar. Başka bir söze gerek yok. Beton yetmez.
Şimdi ben anlamadım, bunların ikisi sevgili miydi? Adam herkesin gözü önünde kadını öptü...
Tugay Demir Çeviker öldüyse beni s...
Eftalya Atalar'ın dönüşü muhteşem olacak. (:
Elbette ki kötü yorumlar da vardı.
O şerefsiz avukatı meydanda yakmazsak bu da bizim ayıbımız olsun.
Sülalesini kurutmak lazım bu kadının.
Şeytan gibi yüzü var. Lekelenmiş.

Başımı iki yana salladığımda kötü yorumlara daha fazla tahammül edemediğimi fark ettim ve anasayfaya döndüğümde gözüme bir haber ilişti, canımı sıkan, kalbimi ne olursa olsun sıkıştıran bir haber. Hatta o an yutkunmamı bile zorlaştıran bir haber.

Eftalya Atalar'ın annesi, BL destekçileri tarafından vuruldu!

Yutkunmakta zorlandığımda oturduğum sandalyeden öyle bir kalktım ki diğerleri bu kez gerçekten bir şeyler olduğunu anladılar. Habere dikkatli bir şekilde bakarken gözlerim diğerlerine kaydı ve yeniden habere döndüğümde boğulduğumu hissettim. Bu bir oyun olmalıydı, beni köşeye sıkıştırmak için oynanan bir oyun olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Ufuk endişeyle, yanıma doğru yürüdü fakat elimi kaldırıp onu durdurdum, ardından salondan öyle bir çıktım ki diğerleri de peşimden ilerledi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken her adımımda hem acı hem öfke dizlerime vuruyordu.

"Tugay!" diye bağırdığımda sesim koridorda çınladı. "Neredesin?" Hızlı bir şekilde yatak odasına girdiğimde orada olmadığını gördüm, annesinin odasına ilerledim ve orada da olmadığını gördüm. "Tugay!" diye bağırdığımda daha gür bir sesle Tugay, Nida'nın kilitli odasından çıktı, bakışları ise endişeyle bana döndü.

"Ne oldu?" diye sordu, ardından diğerlerine baktı. "Ne oluyor?"

Yutkunduğumda titreyen elimle telefonu ona uzattım. "Bu doğru mu?"

CamScanner ile tarandı

Tugay kaşları çatık bir şekilde elimden telefonu aldı ve yazıları okuduğunda çatık kaşları düzeldi, düz bir hal aldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Birkaç saniye ekrana baktı, ardından gözlerini bana değil, Marco'ya çevirdiğinde bu kez habere bakma sırası ondaydı. Telefonu çekip aldığında Tugay'dan daha şaşkın bir tepki verdi, hatta dudaklarından bir küfür yuvarlandı. "Bunu bilmiyordum," dedi rahatsız bir sesle. "Yalan olabilir, seni çekmek için oynanan bir oyun olabilir, her şey olabilir."

Tugay duruşunu dikleştirdiğinde yanında ufacık kaldım. Çenesini havaya kaldırdı, ardından omzunun arkasına beni aldığında, "Kim," dedi baskın bir sesle, "hangi hakla," kelimeler tane tane dudaklarından dökülüyordu, "ne cüretle," Javier yutkundu, "bunu yapabilir?"

"Halktan birisi olmalı," dedi Gamze fakat Tugay öyle bir bakıp susturdu ki Gamze dudaklarına kilit vurdu.

"Böyle bir şeyi emir almadan kimse gerçekleştirmez," dedi Marco. "Belli ki içeriden birisi emir verdi."

"Eftalya Hanım'a ulaşmak isteyen birisi olabilir," dedi Ufuk. "Belki de böyle bir şey yoktur ve sadece onu ağa düşürmek içindir."

Tırnaklarımı boynuma geçirdiğimde neyin acısını çektiğimi bilmiyordum, annemle hiçbir zaman aram iyi olmamıştı, daima bir savaş içerisindeydik fakat oydu işte, benim annemdi, bir yerlerde nefes almaası bile yeterliydi ve uzak bile olsak yaşayacaktı. Her şeyden önce babam ölürken bile onu severek ölmüştü, özellikle benim içinde bulunduğum bir oluşum tarafından vurulması bir konuda daha kendimi suçlu hissetmeme neden olacaktı.

"Şu an nasıl?" dedim sakin kalmaya çalışarak ama sesim titriyordu. Tugay'la bakışlarımız kesiştiğinde ne düşündüğümü anladı. "Şu an nasıl? Bu bir oyun mu? Gerçekte ne olduğunu öğrenecek kimse yok mu?" Sorular art arda sıralanırken nefes almakta bile zorlanıyordum. "Artık birileri bir şey söyleyecek mi?"

Tugay ağzını açtığı anda Marco, "Öğreneceğim," dedi ciddiyetle. "Sadece bana yarım saat verin."

Tugay buz gibi bir sakinlik içindeydi ama altında yine alev alev bir öfkenin yattığını görebiliyordum. Bizzat bana oynanan bir hamleydi, tuzaktı ya da her neyse fakat bir kez daha beni alt etmeye çalışıyorlardı. Artık anlamışlardı, bana yapılan her şey Tugay'a yapıldığı anlamına da geliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Ben," dedim nefesimi vermeye çalıştım ama öyle zordu ki bir kez daha gözlerimi kapattım. "Meryem yok, babamı kaybettim, annem..." Yapayalnızlığın tam ortasındaydım, aslında nasıl da kimsesizdim, o an yüzleştim. Benim buradan başka gidecek hiçbir yerim yoktu ki. Şimdi çıkıp gitsem savaşarak ölürdüm ama bana kollarını açacak kimse olmazdı. Ne diyeceğimi bilmiyordum, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Dün söyleseler böyle hissedeceğime inanmazdım ama göğsümün ortasında sanki kocaman bir oyuk oluşmuştu, o oyuk yaşamadıklarımın oyuğu muydu, kırgınlıklarım mıydı yoksa ailemin bir üyesini daha kaybetme ihtimalim olduğu gerçeği miydi, bilmiyordum. "Tamam," dedim duruşumu dikleştirmeye çalışarak. Kolundan uzaklaştım, çenemi havaya kaldırdım. "Bir şey olduğu yok, halledeceğiz, durup üzülmeye vaktimiz yok."

"Yapma..." dediği anda lafını böldüm.

"Yok," dedim net bir sesle. "Oturup ağlayacak halim yok, bu çok güçsüz bir hareket." Tugay bana öyle bir baktı ki sanki benim çektiğim acıyı o sırtlanmıştı. "Sen de olsan güçlü durardın hem, biliyorum. Şimdi böyle şeylerle baş ağrıtmama gerek yok, halledeceğim gerçekten." Başımı iki yana salladım. "Örgüte bir zarar vermemeliyim, sonuçta bu yolda biz..."

"Örgütün gelmişini geçmişini sikeyim," dedi kısık bir sesle yüzüme yaklaşarak. "Önüne çarşaf gibi sererim örgütü, sikimde mi şu an? Ağla, zamanı durdururum bizim için, kimse görmez gözyaşlarını, senden daha önemli bir şey mi var şu an? Bana söyle, senden daha önemli bir şey mi var?"

Başımı transa girmiş gibi iki yana salladım. "Öyle değil," dedim. "Gerçekten iyiyim." Gülümsemeye çalıştım, omuzlarımı dikleştirdim. "Sadece görünce bir anlık üzüldüm, annemle aram kötü zaten biliyorsun. Kadın ölsem mutlu olacaktı, neye üzüleceğim? Bu yolda kaybettim ben merhametimi." Kaşlarımı çattım ardından başımı omzuma doğru yatırdım. "Krallık bize ulaştı mı çocuklar için? Başkan'ın kardeşini nereye götürdün? Umarım iyi bir kozdur. Bence bir plan yapmalıyız, insanlar sessizliğimden yakınıyor, kendilerini yalnız kalmış hissediyorlar. Yani bir şeyler düşünmemiz gerekiyor ve..."

Eliyle ağzımı kapattığında hiç beklemediğim anda, "Ne olursun canımın içi," dedi en içten gelen sesle. "Benim karşımda güçlü durmaya çalışma, yapma bunu bana. Görüyorum, görürüm, biliyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Ama şu an örgütün..."

"Dünya umurumda değil," dedi net bir sesle. "Ne istiyorsun onu söyle."

Gözlerim açıldığında aksini iddia etmek istedim ama buna izin vermedi.

O esnada merdivende sesler duyduk, Tugay elini çektiğinde ben geriye doğru bir adım attım, burnumu çektim ve dik bir duruşa geçtim. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi. Sahiden de bir şey yokmuş gibi. Yoktu zaten. Annem için üzülmek ahmaklık olurdu, ben babamdan vazgeçebilmiştim, beni hiç sevmeyen annemden mi vazgeçemeyecektim? Ama küçükken bazen beni seviyormuş gibi bakardı, bunu nasıl unutabilirdim?

Marco koridorun başında durup bize baktığında hemen arkasında Javier vardı. Gözleri bir bana döndü bir Tugay'a, ardından dudaklarından, "Doğru," kelimesi döküldü. "Hastanede yaşam mücadelesi veriyormuş ve vuran kişi, BL örgütündeki birisinden emir aldığını söylemiş."

Kulaklarım çınlamaya başladığında oynanan oyunun farkına varabiliyordum. Aslında o an her şeyin farkına varabiliyordum. Birisi beni annemle vurmaya çalışıyordu, BL örgütüne girmemin cezasını çektirmeye çalışıyordu, Meryem de tam bu nedenden dolayı ellerimden kayıp gitmişti.

İnsan bu kadar acının ortasında nasıl yaşamaya devam edebilirdi? Uzanıp gökyüzünü izlemekten söz etmiştim ya, benim gökyüzümde asıl şimdi güneş açmıyordu.

Zaman sanki ağır çekimdeydi, herkesin bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım. Gülümsedim, kalbimde öyle bir sızı vardı ki elimi yerleştirsem parmaklarıma kan bulaşacaktı.

"Anladım," dedim kısık bir sesle. "Umarım hayata veda etmez." Önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığımda herkes birbirine baktı, hatta Marco öyle bir baktı ki delirip delirmediğimi merak ettim. "Beni boş verelim, bir plan yapmamız gerekiyor. Halk benden bir hamle bekliyor, sizce ne yapmalıyız? Bence bir yerde kendimi gösterebilirim." Yüzümü buruşturdum. "Yani üzerinde düşüneceğim, şimdi biraz başım ağrıyor. Hatta acıktım da, bir şeyler yemek ister misiniz? Harika makarna yaparım." Dudaklarıma cümleler dizildi. "Makarna olmaz," dedim direkt. "Artık eskisi kadar iyi yapamıyorum makarnayı.

CamScanner ile tarandı

Zaten artık makarna da sevmiyorum. Hayır, babamla bir ilgisi yok, sadece makarna artık güzel değil."

Marco'nun olduğu tarafa doğru yürüdüm, ardından adımlarım durdu, merdivenin başına geldiğimde başımın döndüğünü hissettim. Yutkundum, belli etmemeye çalışarak diğer tarafa doğru yürüdüm ama bu kez yürüdüğüm tarafta da Tugay vardı.

Bir o tarafa, bir diğer tarafa baktım, ardından, "Ne var?" dedim sert bir sesle. "Benden ne bekliyorsunuz şu an? Ağlamamı, dövünmemi, çığlık atmamı filan mı? Ne yapayım? Yapacak bir şey yok, kaybettim bütün duygularımı. Ölecekse ölsün, zaten beni hiç sevmezdi." *Zaten beni hiç sevmezdi.* Bir kez daha boğazımın acıdığını hissettim. "Beni sevmeyen birisini mi kurtaracağım?" O benim annemdi. Ağzımdan çıkanlar bana ait değildi, *özür dilerim babacığım, bana neler oluyor? Babacığım ben aklımı kaybediyor olabilir miyim?*

Tugay büyük bir nefes aldı, ardından sağ elini kaldırdığında, "Tamam," dedi sakin bir sesle ama sesinde öyle bir korku vardı ki bu beni bozguna uğrattı. "Sen benim odama geç, ben hemen geleceğim."

"Neden?" diye sordum. "Bir plan yapılacaksa benim de olmam gerekmez mi?"

"Lütfen," dedi Tugay, kelimenin üzerine bastıra bastıra. "Sadece bana beş dakika ver, olur mu?"

Hiçbir şey söyleyemedim, aslında şu an pek de savaşacak gücüm yoktu. Tepki bile vermeden yanından rüzgâr gibi geçtiğimde hemen yan tarafındaki odadan içeriye girdim ve kapıyı sert bir şekilde kapayıp sırtımı kapıya yasladım.

Orada, hemen dolabın üzerinde avukat cübbem vardı; anneme söylediğimde bundan hoşnut olmamıştı. Hemen yanında valizin içinde çiçekli elbiseler vardı, annem onları giymemi hiç istemezdi.

Hepsi bendim, annem beni hiç sevmedi.

Ama ben onu sevdim.

Ve ben onu sevmişken onun beni hiç sevmemesi daima canımı acıttı. İşte şimdi kalbimi kıran da buydu, ben yaşam mücadelesi versem o bana koşmazdı ama ben ona koşmak istiyordum.

Bir insan herkesi kaybedebilir miydi? Babam ölmüştü, annem sevmezdi, Meryem düşmanların elindeydi, Sinan bir ipin üzerinde yürüyordu. Adnan Atalar'ın kızı olmayı mı, Eftalya Atalar olmayı mı yoksa Tugay Demir Çeviker'e kalpten bağlı olan kadının bedelini mi ödüyordum, bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Kaç saniye ya da kaç dakika o şekilde durduğumu bilmiyordum ama geri çıkmak için elim kapının koluna gittiğinde onların kapının önünde kısık bir sesle konuştuğunu duydum.

Marco tek bir cümle kurdu: "Babasına söz verdin, onu korumak için."

Tugay ise karşılık olarak daha ağır bir cümle söyledi: "Ardından ben kendi canım üzerine söz verdim, onu korumak için."

Marco başını iki yana salladığında, "O hastaneye gitmek çok büyük bir risk," diye fısıldadı. "Hepimizi çökertirsin." Başıyla benim bulunduğum odayı işaret etti. "Ve iyi görünmüyor, bir süre dinlenmesi gerek. Annesinin durumu ağır, her an ölebilir. Zaten ölecek bir kadının yanına gidip ne yapacağız?"

Tugay'ın bir cevap vermesine bile izin vermeden kapıyı açıp, "Hiçbir yere gitmeyeceğiz," dedim baskın bir sesle. "Konuyu kapatın." Tugay omzunun üzerinden bana baktı, ben ise onunla göz teması kurmamaya dikkat ederek merdivenlere doğru yürüdüm. "Bir şeyler yiyeceğim, acıkan beni takip etsin."

Ben yürürken sırtımda iki çift göz olduğunu biliyordum ve bir tanesi beni çok iyi tanıyordu.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Saat sabaha karşı 03.12.

En mantıksız ama bir yandan da en duygusal kararların verildiği o saat dilimi.

Tik tak. Tik tak. Tik...

Saat durdu.

03.13.

Evin içinde yine ölüm sessizliği vardı ve ben mutfakta, pencereden vuran beyaz ışıkla oturuyordum, önümde bir şarap şişesi duruyordu ama ağzıma bile sürmemiştim, neden durduğunu bile bilmiyordum. Çıkarmıştım ve içebileceğimi düşünmüştüm ama bu gerçekleşmemişti. Zaten içsel olarak şarabı artık Tugay'la karşılıklı oturup kahkaha atarak içmek istiyorum.

Ne kadar uzaktı bu hayal?

Saat durduğuna göre bugünden sonra tamamen imkânsız olacaktı. Çünkü benim yine iki yolum vardı. Ya gidecektim ya vazgeçecektim.

CamScanner ile tarandı

Gidecektim, her şeye rağmen savaşacaktım ve kendimden ödün vermeyecektim.

Vazgeçecektim ve ne olursa olsun kendim için yaşayacaktım.

Gidecektim ve kalbimin sesini dinleyecektim, bazen ne kadar aptal çalışsa da.

Kalacaktım ve gerçeklerle aklımın bildikleriyle burada oturacaktım.

Gidecektim, annem beni sevmese bile onu kurtarmak için.

Kalacaktım, annem beni sevmediği için onu ölüme terk ederek.

Eftalya Atalar daima ama daima birinci seçeneği tercih ederdi. Aklımla kalbim arasındaki o ince çizgide ise her zaman aklımı seçen taraftaydım fakat bu kez aklımı bile dinleyemeyecek durumdaydım.

Günler önce gözlerimin önünde dudaklarımdan ihanet kelimesi dökülmüştü, vurulmuştum, Sinan hain olmakla suçlanmıştı, bir yere kilitlenmişti, Giray'la karşı karşıya gelmek zorunda kalmıştım. Bütün bunları sağlıklı bir şekilde atlatmaya çalışmış olabilirdim ama aklımın da son demlerini yaşıyor gibiydim. Ben bir insandım ve artık sabrım tükeniyordu.

Oturduğum sandalyeden kalktığımda altımda siyah kargo pantolon vardı, üzerimde siyah kazağım ve onun üzerinde bana bol gelen siyah bir mont. Gidecektim ve beni hiç sevmeyen annemi kurtaracaktım çünkü her ne olursa olsun, o benim ailemdi; babamın sevdiği o kadındı, Meryem'in hâlâ ümitle beklediği annesiydi, benim ise hiçbir zaman düşmanım olmayacaktı.

Biliyordum, gitmezsem ve onun başına bir iş gelirse bir de bu vicdan azabını sırtlanacaktım ama biliyordum ya, konu sadece vicdan azabı da değildi, konu kalbimdi, konu küçük bir kız çocuğuymuş gibi hâlâ anneme olan zaafım ve onun beni belki sever arzusuydu.

Yavaş adımlarla salondaki dolaba doğru ilerledim ve silahların olduğu kapağı açtığımda elime en uygun olanlardan bir tanesini belime sıkıştırdım, iki tane bıçağı da çıkarıp hem botumun içine hem de cebime attım. Tugay'ın daima yanında taşıdığı iplerden bir tanesini de başka bir cebime yerleştirdim. Demek ki bunu kullanabileceği zamanları oluyordu. Gözlerim merdivenlere doğru kaydı, sessizlik devam ediyordu; kuzuların sessizliği de olabilirdi, ölüm sessizliği de. Hangisi olacağına sadece ben karar verecektim.

Tek bildiğim o gelen mail, bana bir çeşit mesajdı, bugünün mesajıydı. Ya ölecektim ya sevecektim değil, ya kazanacaktım ya da kaybedecektim. Ben kendimi kaybetmeyi seçtim.

CamScanner ile tarandı

Dış kapıdan çıktığımda arabanın kilidini açtım ve sakince sürücü koltuğuna oturduğumda olası bir polis çevirmesinde kendimi gizleyip kaçabilmek için kafamdaki kar maskesini aşağıya doğru indirdim. Gözlerim evin olduğu tarafa doğru kaydı, son kez bu eve bakıyor olabileceğim bilinciyle gaza bastığımda hemen ileride çiçeklerle dolu bahçem vardı, yanına yapılan yarım bırakılmış evim. O çiçekleri bir gün görmeye gitmeliydim, şu an buna da üzülmenin sırası değildi zaten ama en aptal zamanımdı, çiçekler bile gözlerimi doldurabilirdi. Zaten annem çiçekleri de sevmezdi.

Yalnızdım. Olması gerektiği gibiydi. Çünkü ben yalnız bekleniyordum, başka kimseyi peşimden sürükleyip onları da ölüme itmemem gerekiyordu, mailde de böyle söylenmişti.

Caddeye çıktığımda vakit gece yarısı olmasına rağmen kaldırımdaki insanları gördüm; barlardan çıkan gençleri. Pencereyi açtığımda hafif yağan karla beraber onların kahkahaları kulaklarıma doldu. Yasaklanmasına rağmen inadına barları açan, eğlencelerinden vazgeçmeyen ve çoğunun BL desteklediğine emin olduğum o gençler belki de benimle aynı yaştaydı. Ben bir katildim, işini kaybetmiş bir kadındım, bir örgüt lideriydim ve onlar sadece gençti. Sarhoş, eğlenen ve ne olursa olsun kahkaha atabilen gençlerdi.

Yutkunduğumda pencereyi kapattım ve kaldırıma bakmayı bıraktım. Ben hem Adnan Atalar'ın kızı olmanın hem Eftalya Atalar olmanın hem de Tugay Demir'e gönülden bağlı olmanın bedelini ödüyordum. Birisi eksilse diğeri benimle kalırdı ama artık emin olduğum tek bir şey vardı, Adnan Atalar ölmüştü, Eftalya Atalar değişmişti ve Tugay Demir olmasaydı ben çoktan ölmüştüm. O beni koruduğu için değil, ona bağlılığım beni koruduğu için.

Bir gün bu bağ kesilirse zaten yaşayacak pek bir gücüm de kalmazdı, Tugay artık olmayacağı için değil, uğruna beraber savaş vereceğim kimse kalmadığı için.

Başka bir yola döndüğümde duvardaki cümleleri gördüm. Yepyeni cümlelerdi, hepsi Tugay' aitti, biliyordum.

"Savaşın ortasında kaybetmekten korktuğun tek duygu vicdanın olmalıdır çünkü savaşmak, biraz da kendi benliğini terk etmektir."

BL

CamScanner ile tarandı

"Önünden geçtiğin bu duvarın ardında çocukların geleceğini öldürüyorlar ve sen öylece geçip gidiyorsun. Başını önüne eğ, fark et, bastığın yer o çocukların mezarları."
BL

"Unutma, aynalar kırılsa bile güzelliğini gizlemez, benim gözlerimin gördüğü güzelliği ise hiçbir ayna yansıtamaz."
TDÇ

Kaşlarım havalandığında onun adını görmek şaşırtmıştı. Büyük ihtimal görenler onun hayranlarının yaptığını düşünüyordu ama ben biliyordum, onu her cümlesinden tanırdım.

"Işıkları açık tut, karanlıktan kaçıyor Ateş Kralı çünkü fark edilmekten korkuyor. Karanlıkta orada kal, korkmadan sarıl Kar Kraliçesi çünkü Ateş Kralı bir tek senin için yanıp senin için sönüyor."
TDÇ

Bunları ne zaman yazdırmıştı? Nasıl görebileceğimi düşünmüştü? Bizden bir iz mi bırakmak istemişti? Nasıl hiçbir şekilde değişmezdi? Ne olursa olsun nasıl hep aynı kalabilirdi? Mahkûmiyet güzelliğine gölge düşürmemişti, özgürlüğü ise o yanımda yokken bile saçlarımı okşayan şefkatli bir el gibiydi.

"Gülüşü ömrümü uzatmadı, gülüşü uğruna ölebileceğimi hissettirdi. Seneler önce girilen iddia, en güzel tebessüme kaybedildi."
TDÇ

Anlamıyordum, üzerinde düşünsem anlar mıydım onu da bilmiyordum ama tam da şu an bu cümleleri okuyup kalbimin teklemesi pek de akıl kârı değildi. Bu yüzden bakışlarımı yola çevirip sakin nefesler vererek hastaneye doğru sürdüm. Yollardan her geçtiğimde ise ülkenin daha beter bir hale geldiğini görebiliyordum. Yıkık binalar, kırılan camlar vardı, araçlar yok denecek kadar azdı, polis çevirmesi diye korkarken polislerin bile artık caddelere uğramadığını anlayabiliyordum. Bazı duvarlarda kan lekeleri vardı, yerlerdeki ölü adamların artık üzerini bile kapatmıyorlardı, öyle ki sadece adamlar değil, çocuklar da yerde ölü bir şekilde yatıyordu.

CamScanner ile tarandı

Fakat bütün bunların, bu sefaletin ortasında karşımdaki binanın üzerinde son derece lüks bir şekilde neon ışıklarla, minnetle Başkan'ın adı yazıyordu. Öyle yavan, öyle uzak, öyle yüksekten bir bakış açısıydı ki halk açlık ve acı içindeyken yapılan zulümden başka hiçbir şey değildi.

Çünkü Başkan'ın fotoğrafının olduğu o neon tabelanın hemen altında bir anneyle bebeği soğuktan donarak ölmüştü. İşte ülkenin acı dolu tablosu bundan ibaretti.

Midem bulanmaya başladığında sokağa döndüm ve köşedeki büyük hastaneyi gördüm. Şehrin en büyük hastanelerinden birisiydi, hatta şu an ayakta kalan tek hastane olduğunu biliyordum, annemin odasını ise birkaç araştırmayla öğrenmek hiç de zor değildi. Arabayı uzakta durdurduğumda ellerim direksiyonu sıkıca kavradı, büyük bir nefes daha verdim, ardından cebimden eldivenleri çıkardım.

Beyaz ve üzerinde timsah amblemi olanları.

İki elime de giydikten sonra arabadan indim ve kilitleyerek sakin adımlarla hastaneye doğru yürümeye başladım. Kafama üzerimdeki büyük ceketin kapüşonunu geçirdiğimde yanımdan geçen insanlar erkek miyim, kadın mıyım anlamıyorlardı, hatta elimdeki eldivenlerden dolayı benden korktuklarını bile anlayabiliyordum. Çünkü burası köhne bir yer değil, Krallık'ın lüks yaşantısına alışık insanların bulunduğu bir yerdi. Benden korkmaları çok normaldi.

Hastanenin arka kapısına doğru ilerlediğimde gözlerim yangın merdiveninde gezindi. Sadece bir kat yangın merdiveni vardı, diğer katlarınkini kapatmışlardı. Eğer birinci kattan tırmanırsam oradan pencereye geçebilecektim ve sonrasında nereye çıkacağımı bilmesem de hastaneye giriş sağlayabilecektim. Büyük bir nefes verdiğimde kendime ikinci bir düşünme payı vermeden adımımı demire attım ve tek seferde kendimi yangın merdivenine attığımda basamakları tırmanmaya başladım. Sırtımda kurşunun verdiği acı hâlâ canlıydı ama bunun için söylenecek durumda değildim, hakkım da yoktu. Her adımımda pencereye daha fazla yaklaşıyordum ve pencereye yaklaştıkça içeride bir hareketlenme olduğunu görebiliyordum. Merdivenin son basamağına geldiğimde başımı eğip baktım ve içeride bir güvenlik görevlisinin durduğunu fark ettim. Ayaklarını masaya uzatmıştı, önündeki bilgisayardan saçma sapan bir dizi izliyordu ve ağzına patlamış mısırları atıyordu. Ensesinde ise yarımay damgası vardı, Krallık'ın ana adamlarından birisiydi.

CamScanner ile tarandı

Başka bir yolum var mı diye etrafıma baktım ama yoktu. İçeriye girmem, o adamı alt etmem ve yoluma devam etmem gerekiyordu. Birine zarar vermek artık bu kadar zor olmamalıydı ama şimdi neden ellerimin uyuştuğunu anlayamıyordum.

Ben bu karmaşayla savaşırken adamın telefonu çaldı ve açtığında, "Alo?" dedi ağzı dolu bir şekilde. "Ne oldu?" Karşıdaki ses bir şeyler söylediğinde gülmeye başladı. "Ne güvenliğinden söz ediyorsun? İn cin top oynuyor burada." Ağzına biraz daha patlamış mısır attı. "Saçmalama, o sürtük buraya nasıl gelsin?" Benden söz ediyor olamazdı değil mi? Yeniden kahkaha attı. "Gelsin de ona Tugay Demir Çeviker'den daha erkek olduğumu göstereyim." Bir kez daha kahkaha attığında sesi öyle iğrençti ki içimdeki o insani bütün duyguları da tüketmişti.

İşte bu kadardı. Onlar bu kadardı.

Büyük bir nefes daha aldım, ardından gözlerimi kapatıp geri açtığımda yüzümü kapatıp dirseğimle cama sert bir şekilde vurdum. Cam tuzla buz olurken adam arkasını döndü ve korkuyla ayağa kalktı. Tam o esnada sert bir şekilde hem cama hem adama tekme attım. Tekmem suratına geldiğinde geriye doğru düştü, masaya çarptı, ardından yüzüstü yere düştü. Tam ayağa kalkacakken sırtına oturdum, cebimden ipi çıkarıp boynuna doladım ve geriye çekip onu boğdum. Bir şeyler söylemeye çalıştığında, "Merhaba," dedim. "Ben o bahsettiğin sürtük olmalıyım." İpi daha fazla çektim, boynu kesildi ve boğuk sesler çıkarmaya başladı. "Ve erkeklik konusuna gelirsek Tugay Demir'in yanına bile yaklaşamazsın şerefsiz herif." İpi daha fazla çektiğimde çırpındı, son bir kez nefesini verdi ardından cansız bir şekilde başı yere düştü. Birkaç saniye daha bekledim ve onu serbest bıraktığımda ipi onun üzerine silerek pantolonumun cebine geri yerleştirdim. Sonrasında ise onun ceplerinden anahtarları, telsizi ve bozuk paralarını aldım. Paraları neden aldığımı bilmiyordum, belki de bir kahve içerdim ya da delirmiştim. Bu soğukkanlılığın, bu dönüştüğüm kadının bedeli ağır olacaktı.

Telefonda konuşan kişinin sesi gelirken yere fırlattım ve topuğumla sertçe vurup kırılmasına neden oldum.

Ayağa kalktığımda üzerimi silkeledim, masaya baktım ve odada gözlerim dolaştı; ilerideki dolabı açtığımda birkaç hastabakıcı kıyafetiyle karşılaştım. Hızlı bir şekilde pantolonumun ve kazağımın üzerine onları geçirdiğimde başımdaki kar maskesini çıkardım, saçlarıma bone taktım, elimdeki eldivenlerin üzerine ise hastabakıcı eldivenlerini giydim.

CamScanner ile tarandı

Dolabı kapattığımda ne yaparsam yapayım tanınma ihtimalimin olduğunu biliyordum ama zaman kazanmam gerekiyordu.

Tam odadan çıkmadan önce köşedeki güvenlik kamerasıyla gözlerim kesişti. Masanın üzerindeki kameralardan her yer görünüyordu, sistem bu güvenlikten geçiyordu fakat yine de bir mesaj bırakmak isteyerek ortaparmağımı kameraya gösterdim, ardından dudaklarımı oynatarak, "Krallık'ı sikeyim," dedim ve odadan çıkmadan önce de kendi kendime, "Tüh," diye mırıldandım, "küfür ettim."

Kapıyı arkamdan kapattığımda ve kilitlediğimde anahtarları önlüğün cebine yerleştirdim, koridorda kimsenin olmadığını fark ettiğimde hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdüm, tam köşede büyük hastabakıcı arabasını gördüğümde onu önüme alıp asansörün düğmesine bastım. Birkaç kat kaldığında hemen yanımda birisi durdu, dönüp bakmadan arabayı biraz daha önüme çektim.

İkimiz de asansöre bindiğimizde geriye doğru gittim, o ise önümde durdu. Sekizinci kata bastığımda o da benimle aynı kata gittiğini belli eden bir ses çıkardı. Asansör sandığımdan daha yavaş bir şekilde ilerlerken, "Bu saatlerde hastabakıcıya pek ihtiyaç olmuyor aslında," dedi adam, Krallık yanlısı mıydı anlamıyordum ama doktor ya da hemşire olmadığı belliydi. "Hatta sekizinci kata girişler sınırlı, siz neden o kata çıkıyorsunuz?"

Gözlerim sırtında gezindiğinde onun bir koruma olduğunu anlamam sadece birkaç saniyemi almıştı. "Birileri altına yapmış," dedim kısık bir sesle. Adam duraksadı, omzunun üzerinden bana baktığında gözlerimiz kesişti. Sadece birkaç saniye düşündü ama düşündüğü kısmın kısa sürmesine neden olanın ne olduğunu biliyordum: lekelerim. Benim imzam gibi olan lekelerim kim olduğumu asla gizleyemezdi.

"Sen," dediği anda cebimden bir bıçak çıkarıp bacağına sapladım ve acıyla haykırmasına neden oldum, yere düştüğü anda başını asansörün duvarına çarptım. Başka bir acılı haykırışın ardından bir kez daha başını vurduğumda eli bana uzanmak istedi, tam o esnada eline tekme atıp geriye doğru çekildim. Sekizinci kata geldiğimde asansörden inmeden evvel, "Ve altına yapan kişi sensin," dedim. "Şimdi de otoparka gidip utanma vakti," diyerek otoparkın düğmesine bastım. Bir gözü kapalı bir şekilde bana bakarken arabayı alarak asansörden indim, geri kapanırken ise ona el salladım.

CamScanner ile tarandı

Sekizinci katta kimse yoktu, bütün odalar bomboştu, 836 numaralı oda hariç. Kapının önünde iki kişi duruyordu, bir tanesi uyuklamak üzereydi, diğeri ise elindeki telefonla uğraşıyordu. Nasıl bu kadar sakin kalabildiğimi anlamıyordum, birine zarar vermeye alışmış olmak beni kendi benliğimden uzaklaştırır mıydı? Aklıma az önce okuduğum BL'nin cümlesi gelmişti. Benim bu savaşta daima vicdanım vardı, o vicdan olduğu sürece de kendi benliğimden hiçbir zaman vazgeçmeyecektim.

Sağlam adımlarla o odaya doğru yürürken yaklaştıkça gerilimin gitgide arttığını da hissedebiliyordum, kapıya biraz daha yaklaştığımda telefonla oynayan adamlardan bir tanesi başını kaldırıp bana baktı, ben ise yüzümü arabanın arkasına daha fazla sakladım. Şans bugün benimle olmalıydı çünkü başka hiçbir şey beni kurtaramazdı.

"Hey," dedi adam ayağa kalkıp. Diğer uyuklayan da kendine geldi. "Senin burada ne işin var? Çağırmadık." Hiçbir şey söylemeden yürümeye devam ettiğimde öfkeli bir ses çıkardı. "Sana diyorum, bir cevap versene!"

Kapının tam karşısında durduğumda, "Hastaya bakmam gerekiyor," dedim. "Onu görmem gerek."

"Ne?" dedi adam hiddetle. Diğeri de ayaklandığında önümde yüzümü gizleyen tek şey kirli kutulardı. "Doktor bunu söylemedi, kafana göre iş mi yapıyorsun?"

"Doktor istemedi zaten," dedim.

"Kim istedi?"

Başımı eğdiğim yerden kaldırdım, hızlı bir şekilde belimden susturucu takılı silahı çıkardım ve kutuları yere fırlatarak "Eftalya Atalar istedi, siz de onun emrine ayak uyduracaksınız," dedim çenemi kaldırarak. "Annemi göreceğim ve karşı çıktığınız an ikinizin de alnında bir delik açacağım."

İkisi de büyük bir şaşkınlıkla bana bakarken uyuklayan adam hızlı bir şekilde silahına davrandı fakat ona fırsat vermeden göğsünden vurduğumda silah dolayısıyla geriye doğru itildim ama bunu asla belli etmedim. Adam göğüskafesini tutarken sırtı duvara çarptı ve büyük bir şaşkınlıkla bana bakarken yere yığılıp bayıldı.

Diğer adam gözleri kocaman bir şekilde bana döndüğünde, "Şimdi," dedim. "Kapıyı açacak mısın yoksa seni de öldüreyim mi? Kralık'ın benden nasıl bahsettiğini biliyorum ama emin ol o avukatla

CamScanner ile tarandı

hiçbir alakam yok benim. Şu silahı ağzına dayayıp beynini patlatmam birkaç saniyemi bile almaz ve bundan hiç ama hiç çekinmem." Adam yutkundu. "Aç kapıyı."

"Sen," dedi adam. "Tugay Demir Çeviker gibi konuşuyorsun."

Kasıldığımı hissettim. "Sana," dedim üzerine basa basa. "Aç kapıyı, dedim."

"Sen böyle birisi değilsin," dedi adam bir anda. "Seni tanıyorum, barodan. Kendi halinde biriydin, sadece bir avukattın. Şimdi ise..." Beni süzdü. "İğrenç bir kadına dönüşmüşsün, masumiyetini kaybetmişsin."

Yutkunduğumda yolun başındayken bana bunlar söylense yıkılırdım, şimdi söylendiğinde yüzüme acımasızlık maskesini takabildiğim için gurur duyabiliyordum. Bu şekilde değişiyordu insan, bu şekilde oynuyordu hayat onunla.

"Üçüncü ve son uyarım," dedim. "Kapıyı aç."

Adam başını iki yana salladı ve hızlı bir şekilde cebinden anahtarları çıkarıp kapıyı açtı, benim geçmem için işaret verdi, gözlerinde öyle büyük bir şaşkınlık vardı ki hayranlık olduğunu bile düşünebilirdim ta ki nefes boşluğundaki yarımay damgasına kadar.

"Krallık için çalışıyorsun değil mi?" diye sordum.

"Son nefesime kadar," dedi bir yemin gibi.

"O halde," dedim başımı sallayarak, ardından silahı ona kaldırdım. "Son nefesine kadar Krallık için çalışman adına sana yardım ediyorum." Bir an bile düşünmeden onu da vurduğumda bu kez tam kalbine denk gelmişti ve geriye doğru savrularak düştüğünde başını yere çarptı. "Seni öldürmeseydim beni öldürecektin, sırtımı döndüğüm an beni belindeki silahla vuracaktın." Bir eli arkasındayken ölmüştü.

Dört kişi. Dört kişiyi sakin bir şekilde alt etmiştim ve bunu yaparken elim bile titrememişti ama biliyordum ki bugün bittikten sonra kendime karşı bakış açım biraz daha değişecekti. Bir yanım yaşadığımız hayatın bana bunu zorunlu tuttuğunu söylüyordu, bir yanım ise Tugay'ın kendine katil derken ne hissettiğini anlıyordu.

Elinde bir başkasının kanının izi kaldığı zaman, o kanı hiçbir su temizleyemezdi çünkü cinayet, ruha işlerdi.

Demişti ki Tugay, *onlar kötü insanlar, peki ya aileleri? Peki ya çocukları?*

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım yerde yatan adamlara döndüğünde o an belki de düşünmemem gerekiyordu fakat bir tanesinin yüzüğünün olduğunu görmek, evde bekleyen bir eşi, belki de çocukları olduğunu âdeta bana haykırıyordu.

Onu anlıyordum. Tugay'ı anlıyordum. Böyle nasıl yaşanırdı? Elimde sadece o adamın kanı yoktu, ailesinin de kanı vardı.

Suçlulara haddini bildiren birisiyken şimdi suçlu birine dönüşmüştüm; eğer avukat cübbesiyle şu anki Eftalya Atalar'ı yargılasaydım onun bir kalpsiz olduğunu söylerdim.

Fakat onu savunsaydım acıların onu bu hale getirdiğini söylerdim.

Üzerinde iki kez düşünme, dedim kendi kendime. *Üzerinde iki kez düşünürsem her şey için pişman olabilirsin Eftalya, üstelik üzerinde iki kere düşünecek kadar uzun bir zamanın da yok senin, her an ölebilirsin öyle değil mi?*

Sırtımı o adamlara dönüp içeriye doğru adımladığımda sarı silik ışığı, kapalı perdeleri, bembeyaz yatakta yatan annemi gördüm. Duvarların bir tarafı camdandı, camlar ise örtülüydü. Sanki annemi de başka bir hapishanenin içine gizlemişlerdi. Elimdeki silah dakikalardır titrememişti fakat annemi gördüğüm an titremeye başladı.

Uyumuyordu, eli sıkıca yatağın kenarlarına tutunuyordu ve beni gördüğü an şaşırmak yerine irkildi. Sadece birkaç saniye benim gözlerimin içine özlemle baktığında bu beni şaşırtmıştı ya da belki yine aklımın oyunuydu. Başımdaki boneyi çıkarıp yere fırlattığımda saçlarım omuzlarımdan döküldü. "Merhaba anne," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ben ölmedim ve maalesef istediğin gibi birisi olmadım ama seni almaya geldim, buna ister kurtuluş de ister azap."

Annem yutkunduğunda üzerinde siyah geceliği vardı, saçları taranmıştı, ne olursa olsun güzel görünüyordu. Hatta öyle ki benden çok daha genç göründüğünü söyleyebilirdim. İrkilmesi yerini şaşkınlığa bıraktığında, "Eftalya," dedi fısıldayarak. "Buraya nasıl girebildin?"

Ona biraz daha yaklaştığımda, "Risk alarak," diye yanıtladım. "Ve neden geldiğimi sorarsan da buna mantıklı bir yanıtım yok çünkü sen gelmezdin, biliyorum." Yüzleşmemiz gereken yer burası mı olacaktı? Hayır, bunu istemiyordum ama neden cümleler ağzımdan çıkarken zehirliymiş gibi geliyordu? "Hadi," dedim yatağın ayakuçlarına tutunarak. "Gidelim, buradan çıkaracağım seni."

Annemin kaşları çatıldığında gözleri kapıya doğru döndü, o sırada yere devrilen adamı gördüğünde korkuyla, "Eftalya," dedi ve kendisini

CamScanner ile tarandı

benden korumak istiyormuş gibi çarşafı biraz daha kendine çekti. "Sen ne yaptın? Sen neye dönüştün?"

"Hadi," dedim sorusunu duymazdan gelerek. "Eğer seni buradan çıkarmazsam öldürecekler çünkü beni sevmesen de bir koz olarak görecekler." Yatağın soluna doğru yürüdüm ve ona doğru eğildim. "Ölmek istiyor musun? Sen yaşamayı seversin, işte bu yüzden kalk. Hemen. Birinizi daha kaybetmeyeceğim."

Annem yüzüme düşündüğümden daha uzun süre baktı, gördüğü belki de çoğalan lekelerimdi, çirkinliğimdi. Kendimi kötü hissettiğimde, "Eftalya," dedi bir kez daha ardından başını iki yana salladı. "Kendine ne yaptın?"

Yutkunduğumda çenemi havaya kaldırmaya çalıştım ama omuzlarım düşmeye başlamıştı. "Hangisini söylüyorsun?" diye sordum. "Kaybettiğim kilolarımı mı? Lekelerimi mi? Bakımsız saçlarımı mı? Üzerimdeki kıyafetleri mi?" Başını art arda iki yana salladı. "Çirkinleşmemi mi? Hangisini söylüyorsun anne? Eğer bunlardan birisiyse inan hiç sırası değil."

Annem sanki dediklerimi duymuyormuş gibi, "Kendine," dedi bir kez daha. "Ne yaptın? Bitirdin bütün hayatını, bir katile dönüştün, ölümüne imza attın." Gözleri dolduğunda bu beni bozguna uğratmıştı. "Eftalya," dedi acıyla ve belki de korkuyla. "Asıl sen öleceksin, siz öleceksiniz. Farkında değil misin?"

Yutkunmaya çalıştığımda boğazımda bir acı vardı. "Anne," dedim. "Ben zaten senin seçtiğin yollarda da ölecektim. Şimdi en azından gerçek benliğimle yaşayabiliyorum ve ölürsem de gururumla öleceğim." Başını bir kez daha iki yana salladı. "Hayır," dedim, ardından sıkıca yatağın kenarını tuttum. "Bir kez, sadece bir kez arkamda duramaz mısın?" Ona doğru eğildiğimde benim de sesim titriyordu. "Bir kez beni anlayamaz mısın? Bir kez olsun beni göremez misin? Bir kez anne, bir kez," dedim acıyla. "Bir kez beni sevemez misin ya? Bu kadar mı zordu senin için? Aşağılayarak bakmaktan vazgeç, bunu yapma artık bana. Bak sana geldim, gelmemem gerekirdi, belki kimse gelmezdi, ben geldim. Hiç mi gözünde değerim yok?"

Yüzleşme burada olmamalıydı elbet ama sanki herkesi öldürebilecek o cesaret, bana annemle yüzleşme cesaretini de vermişti. Veya her an ölebilme düşüncesi bunu yaptırıyordu. Tugay'a yine hak veriyordum, *her an ölebiliriz*, diyordu, bu yüzden aklından ne geçiyorsa söylüyordu. Tam olarak o noktadaydım.

CamScanner ile tarandı

"Ben seni düşündüm," dedi kısık bir sesle. "Ben seni düşünüyorum."

"Eğer beni düşünseydin o aptal dediğin çiçekli elbiselere izin verirdin," diye mırıldandım. "Eğer beni düşünseydin lekelerimle beni aşağılamaz, özgüvenimi tüketmezdin. Eğer beni düşünseydin kadın olmama saygı duyar, Kerem ile beni evlendirmeye çalışmazdın. Eğer beni düşünseydin anne, bir kez olsun saçlarımı severdin ama sen saçlarımın verdiği hissi bile bilmezsin, babam bilirdi, o da öldü." Yutkunduğumda gözlerim doldu. "Ve bil diye söylüyorum, babam her ne olursa olsun sana âşık bir adam olarak öldü. Sana rağmen." Burnumu çektiğimde gözümden bir damla yaş aktı. "Bir anne olarak sevilecek bir insan mısın tartışılır ama bir eş olarak sevilecek birisi değildin, babam senden bir an bile olsun vazgeçmedi. O hapishanede her seferinde seni bekledi, sana hak bile verdi." Annemin de gözünden yaş aktığında nefes almakta zorlandığını fark ettim. "Belki ilk defa seninle burada yüzleşiyorum ama babamı da hiçbir zaman hak etmedin sen. Benim sana bitmek tükenmek bilmeyen şu sevgimi ve saygımı da hak etmedin. Meryem'in masum muhtaçlığını da hak etmedin. O engelliydi, kaç gece seni istedi, bir kez bile sarılmadın ona. Bir insan çocuklarından utanır mı? Sen bizden utandın." Annem hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında artık ben de ağlıyordum. "Ben bu kadına dönüştüm çünkü zorunda kaldım ama sen hep bu kadındın, hiçbir şey de seni zorunlu kılmadı. İşte seninle aramızdaki en büyük fark buydu."

Başını önüne eğdiğinde uzun bir süre sessiz kaldı ve sonrasında, "Ben de babana hâlâ âşıktım," dedi sadece. Bunu söylerken sesinin titrediğine şahit oldum, hatta neredeyse inanacaktım ama hiçbir şey bu söylediklerine kanıt olamıyordu. "Ve idamından bir gün önce biz konuştuk."

Şaşkınlıkla gözlerim açıldığında, "Nasıl?" diye sordum. Yasaktı, ona ulaşılmazdı, annem bunu başarmıştı.

"Vedalaşmam gerekiyordu," dedi annem. "Ben de vedalaştım." Bakışları bana döndüğünde kıpkırmızı gözlerle gözlerimi izledi. "Ve o beni affetti."

"O sana hiç küsmedi ki," dedim. "Affetmesi için küsmesi gerekirdi."

"Kalbinde de affetti," dedi annem, ardından daha fazla ağladı. "Biz vedalaştık, o öleceğinden emindi, öyle emindi ki bana bir hatıra bile bırakmak istedi."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla ve kalbim heyecanla attı. "Ne hatırası? Kokusu mu anne? Kokusu var mı sende? Bir atkı bile olabilir, onun

CamScanner ile tarandı

kokusu mu? İhtiyacım var. Babama çok ihtiyacım var. Ufacık bir hatırasına bile çok ihtiyacım var şu an."

Annem sol elini yastığın altına koydu, ardından bir fotoğraf karesi çıkardığında dördümüzün aile fotoğrafını gördüm. Meryem henüz iki yaşındaydı, ben on dört. Annemle babam arkada duruyorlar, gülümsüyorlardı. Meryem benim kucağımdaydı, üzerimde annemin giydirdiği saçına sapan koyu renk kıyafetler vardı ama inatlaşıp çiçekli şapkamı takmıştım. Az önce ağlamamışım gibi kadraja bakıp sırıtıyordum.

"Bunu," dedim. "Babam saklamış mı?"

"Evet," dedi annem ve arkasını döndürdüğünde o notla karşılaştım.

Harika bir aileye sahiplim, güzel bir aşk yaşadım ve merhamelli çocuklar yetiştirdim. Şimdi ben gidiyorum, geriye kalan fotoğraf kareleri değil, yaşatılması gereken anılarım ve gururum olacak çünkü zamanım doldu.

Sizi çok seven ve sizin uğrunuza ölen,
eşin ve babanız Adnan Atalar,
Çiçeklerin hiç yanmaması ümidiyle...

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda fotoğrafı almak istedim ama izin vermedi, avcunun içinde sakladı. Bir anlık patlamayla, "Senin yüzünden!" diye haykırdım, bu kadar yıllık yaşamımda bir kez bile bağırmamıştım. "Senin yüzünden! Her şey senin yüzünden! Beni sevmedin, Meryem'i kabullenmedin, babamı bıraktın! Keşke babam yerine sen ölseydin!" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ellerimi saçlarıma geçirdim. "Senden nefret ediyorum! Kendimden nefret ediyorsam da nedeni sensin! Keşke benim annem olmasaydın! Ben asla senin gibi bir anne olmayacağım!" Geriye doğru adımladığımda annem de ağlıyordu. "Hatta senin yüzünden anne bile olamayacağım belki de! Burada ne işim var benim?" Sertçe yatağa tekme attım. "Aptalım ben! Sen kurtarılacak birisi değildin!"

Annem, "Özür dilerim," dedi ağlayarak. "Ama her şeyi seni düşündüğüm için yaptım ve yapıyorum."

"Bana yalandan ağlama!" diye haykırdım. "Vicdan azabı çekiyormuşsun gibi davranma! Defalarca karşında ağladığımda bile dönüp

CamScanner ile tarandı

bakmamışken şimdi bana beni seviyormuş gibi davranma çünkü sevmedin! Hiç hem de!"

"Eftalya," dedi annem söylediklerimi duymuyormuş gibi. "Vazgeç bu yoldan, sonu kötü."

Gülmeye başladığımda gözlerimden yaşlar dökülüyordu. "Bu ne olursa olsun yine seninle değilim demek mi?" Kendimi gösterdim. "Aptal gibi bütün riskleri alıp senin yanına geldim ve sen yine beni istemiyor musun?"

Annem gözlerimin içine baktı, büyük bir nefes verdi. "Zorundayım," dedi. "Senin için." Sonrasında sağ elindeki cihazı ortaya çıkardı ve gözlerini kapatıp bir düğmeye bastığında yüksek sesli bir alarm çalmaya başladı.

Annem beni son kez yüzüstü bıraktı, üstelik bu kez canımı fazlasıyla yakarak.

"Sen," dedim alarmların sesini bastırmaya çalışarak, ardından ışıklar yanıp sönmeye başladı. "Beni ifşaladın."

"Öldüreceklerdi seni," dedi annem açıklama olarak ama ona asla inanmadım, etrafıma baktım, pencerelere ve kapıya. Çıkış noktam yoktu, gidebileceğim hiçbir yer yoktu. "Vazgeç Eftal," diye bağırdı. "Vazgeç bu yoldan, sonu çok kötü. Yalvarırım vazgeç."

"Sen," dedim acıyla. "Bana tuzak kurdun." Bu bir tuzaktı, annemin benim için hazırladığı tuzaktı çünkü onun için geleceğimi adı gibi biliyordu, nasıl bir aptal olduğumu çok iyi biliyordu.

Koşma sesleri duydum, ben ise annemden bakışlarımı ayıramadım. Gözümden yaşlar dökülürken bir kız çocuğu annesi tarafından ne kadar hayal kırıklığına uğrarsa o kadar hayal kırıklığına uğradım. Beni hiç anlamayışına, bir kez bile beni sevmeyişine. Kaç kez daha hayal kırıklığına uğratırdı bilmezdim ama bu en büyüğüydü.

"En azından," dedim adımlar odaya yaklaşırken. "Yalandan da olsa bir kez sarılsaydın, diğer söylediklerinden daha fazla ihtiyacım vardı bu yalana. En azından bir anneye sarılmanın ne demek olduğunu bilirdim, kalpsiz bir kadın olsan bile."

Annem, hiçbir şey söyleyemedi çünkü içeriye dört tane adam girdi, ardından giren beşinci adam kahkaha atmaya başladı.

Başkan'ın manevi oğluydu, adını kimse bilmediği için X diyorlardı. Onu tanımamın nedeni yüzünü bilmem değildi, tek gözünün korsanlar gibi kapalı olmasıydı. Küçükken bir kavgasında gözüne bıçak yediği

CamScanner ile tarandı

söylentiler arasındaydı ama kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, sadece çok kötü bir adam olduğundan emindim çünkü gerçekten deliydi. Gerçek bir deli.

"Harika bir tablo!" dedi ellerini birbirine çarparak. "Fakat sanırım bölmem gerekiyor, hanımlar." Bakışları bana döndü, baştan aşağı süzdü. "Eftalya Atalar," dedi dilini dudağında gezdirerek. "Bu ne şeref böyle, sonunda tanışabildik, ver de şu güzel elini öpeyim." Elimi tutmak istediği an kendimi geri çekerek yutkundum. Boyu uzundu ve yeşil gözü korkutucu bakıyordu. Saçının bir tarafı kazıtılmıştı, vücudu dövmelerle kaplıydı. "Üzülüyorum ama," dedi dudaklarını büzerek. "Bölüm sonu canavarıyım ben, kafesimden çıkarıldım sonunda. Yoksa beni beklemiyor muydunuz?"

"Bu lafları Kerem Karaman da söylerdi," dedim yüzümü buruşturarak. "Ne yazık ki şu an onun kemiklerini toprak bile kabul etmiyordur."

"Kerem Karaman," dedi kahkaha atarak. "Beni onunla eşdeğer görmen kalbimi kırdı."

"Eş görmedim," dedim küçümseyerek. "Daha geri zekâlı versiyonusun."

X, cesaretim karşısında tek kaşını kaldırdı. "Şu anki konumuna göre fazla cesur değil misin sence de?"

"Bilmem," dedim vücudumu ona çevirerek. "Sen de karşında ben olmama rağmen fazla alaycı değil misin?"

"Niye?" dedi o da küçümseyerek. "Sen kimsin ki?"

"Gerçekten merak ediyor musun?"

"Evet," dedi aşağılayarak. "Elbette."

Gözümdeki yaşları sildim, yenilerinin akacağını bilerek. Gülümsemeye çalıştım, ardından vücudumu ona tamamen döndürdüğümde çenemi havaya kaldırdım. Başımı omzuma doğru yatırdığımda yavaşça sol elimi kulağıma doğru götürdüm, "Tugay," diye mırıldandım kulaklığa. "Gelebilirsiniz."

Sadece on saniye sonra arkamda kalan camlardan patlama sesi geldi. Her yer tuz buz olurken Tugay, Marco ve Giray çatı katından asılarak içeriye girdiler ve hemen hastanenin altından da bir patlama sesi duyuldu, örgüttekiler ve timdekiler tarafından yollar kapatıldı.

Omzumun üzerinden üçüne baktığımda Tugay ortadaydı, Giray solundaydı, Marco ise sağındaydı.

Üçü de aynı anda kar maskelerini çıkardığında Tugay'ın gözlerinden neredeyse ateş çıkacaktı. Dağılan saçlarını eliyle düzeltti, boynunu

CamScanner ile tarandı

bir kez çıtlattı, burnunu çekti. Bir adım attı, ardından bir adım daha. Üzerindeki siyah yeleğinde bıçaklar vardı, belinde silahlar, altındaki siyah pantolonunun cepleri bile doluydu.

Tam yanıma geldiğinde X'e üstten bir bakış attı, ardından, "Müsaadenle," dedi benden izin isteyerek, kibar bir şekilde. "Önüne geçmek istemem ama konuşmam gereken birkaç husus var." Adamlar bu kibarlık karşısında o kadar şaşkındı ki hiçbirisinin böyle birini beklemediği çok açıktı. "Otur," dedi Tugay odadaki koltuğu göstererek. "Dinlen istersen biraz, çok ayakta kalmış olmalısın."

"Hasta," diye fısıldadı Marco arkadan. "Ruh hastası herif."

"Avukat'tan sonra daha fazla delirdi," diyen Giray'ın sesini bir tek ben işittim.

Başımı iki yana salladığımda geriye çekildim, Tugay tam önüme geçtiğinde boğazını temizledi ve korkutucu bakışları yerini aldığında, "Öncelikle," dedi X'e. Bütün o kibarlık yerle yeksan oldu. "*Benim avukatımın* güzel elini öpmek istediğin için senin o ağzını kurtlara yem edeceğim ve hayatını sikerken sana bunu izleteceğim."

Sevgili Avukat'ım demedi ama benim avukatım dedi.

Öksürdü, bir adım daha yaklaştı, X'in alnı Tugay'ın çenesine denk geliyordu, hızlı bir şekilde bıçak çıkardığında o bıçak X'in boynuna dayandı. "İkinci olarak, bir daha *benim avukatıma* adıyla hitap edersen senin ecdadını sikerim çünkü onun ismini sadece benim istediğim kişiler söyleyebilir, üstelik ben bile artık Eftalya demek için ondan izin alırken." Bıçağın ucunu çevirdiğinde yanağına doğru ilerletti. "Evet," dedi daha çok bana mesaj verir gibi. "Ona ismiyle hitap etmeden önce izin almam gerekiyor ve bu ikimiz arasında." Gülümsedi, ölüm tehdidim işe yaramış gibi görünüyordu.

Yeniden adama döndüğünde sesindeki o tatlı tını uzaklaştı, öyle ürkütücü bir hale geldi ki ürperdiğimi hissettim. "Üçüncü olarak..." Başını omzuna doğru yatırdı. "...bir daha ona küçümseyerek bakarsan bugün değil ama belki bir gün diğer gözünü ben çıkarırım çünkü *benim avukatımı* kimse ama kimse küçümseyemez, aşağılayamaz, saygısızlık yapamaz. Çünkü Tugay Demir Çeviker'in avukatı o, ben yokken beni temsil ediyor. Hatta bazen ben varken bile beni temsil ediyor. Hatta ve hatta her şeyim olarak nitelendirilebilir. Anlıyorsun değil mi beni?"

X büyük bir şaşkınlıkla Tugay'a baktı, yutkundu, ardından, "Vay," dedi kısık bir sesle. "Sonunda o meşhur adamla tanıştım demek. Söylenildiği kadar varmışsın."

CamScanner ile tarandı

Tugay burnundan nefesini verdi ve omzunun üzerinden bana baktığında yüzünde tebessüm oluştu. "Ve dördüncü," dedi bana doğru. "Harika görünüyorsun güzelim benim, en acımasız, hatta kendini katil sandığın halinle bile."

Üç saat önce...

Birisi sizi, sizden bile iyi tanıdığında artık o hayatı tek kişi değil, iki kişi yaşamaya başlıyordunuz.

Tugay Demir Çeviker ve ben tam olarak bu duruma gelmiştik.

Onun odasındaydık, beni tuttuğu gibi buraya getirmişti, yatağa oturtmuştu, kapıyı kilitlemişti ve sırtını kapıyı yaslayıp kollarını önünde bağlamıştı. Ardından, "Söyle," demişti tek nefeste.

Öfkeli değildi, hırçın da değildi, sadece ondan bir şeyler gizleme ihtimalim bile onu çileden çıkarabiliyordu, bunu görüyordum.

Gözlerim başka yöne döndüğünde, "Bana," dedi. "Bak. Göz temasını kesme, seni anlamamı engelleme."

"Tugay," dedim boğuk bir sesle. "Bana biraz müsaade edersen..."

"Sana yeterince müsaade ettim," dediğinde sesi baskındı ama beni benden bile önce düşündüğünü anlayabiliyorum. "Hatta uzun bir süre ben mahkûmken ve sen bensizken yeterince vaktin vardı. Yanında değildim, istediğini yapabilecek durumdaydın ve ben mahkûm olduğum için ellerim kollarım bağlıydı." Sırtını yasladığı kapıdan ayırdı ve bana doğru yürüdü. "Fakat," dedi tam önümde durduğunda. Alttan alttan ona bakarken eliyle çenemi kaldırdı. "Şimdi ben özgürüm, sen yanımdasın ve senin bensiz bir adım atmana izin vermeyeceğim. Müsaade mi istiyorsun?" Başparmağı çenemi okşadı ama bakışları tehditkârdı. "Beni çiğnemen gerekecek ve işte o zaman asıl savaşın ne olduğunu göreceksin."

Yutkunduğumda dudaklarımı ıslattım, o ise çenemdeki elini yanağıma doğru çıkardı ve sağ eliyle yüzümün tersini okşadı. "Mantıksız bir kararın eşiğindeyim," diye fısıldadım. "Ve belki de aptallığın ama annemi kurtarmak istiyorum." Sesim titrediğinde yüzümdeki eli duraksadı. "Belki bu çok büyük bir hata ama yapmazsam içim rahat etmeyecek. Aynı şekilde biliyorum da, bu senin asla kabul edebileceğin bir şey değil..."

"O halde," dedi lafımı bölerek. "Gidip anneni kurtaralım, neyi bekliyoruz?"

Gözlerim kısıldı. "Bu bir tuzak olabilir," dedim. "Bana hazırlanmış bir tuzak."

"Bize," diye düzeltti.

CamScanner ile tarandı

"Beni alt etmeye çalışıyor olabilirler."

"Bizi," dedi bu kez de.

"Anlamıyorsun," dedim. "Beni kendi taraflarına çekmek için..."

Bir anda önümde çöktüğünde elleri yüzümü buldu ve kendine doğru yaklaştırıp, "Bizi," dedi kelimenin üzerine bastırarak. "Bizi, anlıyor musun? Bizi. İkimizi. Tekil konuşmaktan vazgeç."

Gözlerimi yumduğumda, "Benim yüzümden zarar görmenizi istemiyorum," dedim. "Bu yüzden tek başıma gitsem..."

"O cümleyi," dediği anda gözlerim açıldı, sesi öyle baskındı ki. "O cümleyi sakın tamamlayayım deme yoksa bütün o meydan okumalarının yanında benim meydan okuyuşum karşısında şaşkına dönersin çünkü hiç o yönümü görmedin. Sana meydan okurum, senin için. Beni duydun mu?"

"Duydum."

"Ayrıca," dedi Tugay ciddiyetle. "Annenden sanki bir yükmüş gibi bahsetmekten vazgeç, sen bunu istemesen de ben onu kurtarırdım çünkü Adnan Atalar'ın eşinden söz ediyoruz. Onu kurtarmak boynumun borcu."

"Neden öyle olsun ki?" Cevap yoktu. "Bilmiyorum," dedim başımı sallayarak. "İnsan annesini yüzüstü bırakmadığı için suçlu hisseder mi? Ben ona yardım edeceğim için suçlu hissediyorum."

Tugay yutkunduğunda cümlelerini doğru seçmeye dikkat ederek, "Sana," dedi. "Yaşattığı her şeyi güzelliklerle sileceğim çünkü görebiliyorum sende bıraktığı izleri."

"Göremezsin."

"Görüyorum," dediğinde parmakları yüzümdeki lekelerde gezindi. "Aynalardan her kaçtığında."

Beni bu kadar iyi tanımamalıydı, beni bu kadar görmemeliydi, biz bu kadar bütün olmamalıydık.

"Peki," dedim ağlamaklı bir sesle. "Onu hâlâ sevdiğim için aptal mıyım?"

Tugay düşündüğümden daha uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu aptallık mı bilemem," dedi. "Ama seni anlıyorum çünkü babam, annemi gözlerimin önünde öldürdüğünde çocuktum ve kendi içimde onu affetmek için bahaneler üretecek kadar da aptaldım. Büyüdüm, yaptığının mantıklı bir nedeni olmadığını gördüm." Kendi geçmişinden ve acılarından söz etmekten hiç hoşlanmıyordu. "Her neyse, en nihayetinde büyüyoruz fakat onların bizde bıraktıkları izler baki, aptallıklarımız da çocukluktan geliyor, güzelim. Şu an seviyorsan çocukluğunun ona ihtiyacı vardır, o vazgeçemiyordur. Zaten çocuk Tugay'a sorsan, babasını her gördüğünde altına

CamScanner ile tarandı

kaçıran bir korkak olmaktansa ona meydan okuyabilen bir delikanlı olmak isterdi. Fakat elimizde değil." Kalbim sancılandı, bunu fark etmedi.

"Yanımdasın o halde," dedim bu içimi rahatlatırken.

"Seninle ilgili her şey için savaşırım," dediğinde sol avcumu çevirdi ve içindeki yanık izini öptü. "Çiçeklerin için ülkeyi ateş altında bıraktım ben, annen için ateş yakmam, onları yanmak için yalvartırım, tek bir lafına bakar."

Gözlerim dolduğunda gülümsedim, o da karşılık verdiğinde, "Neden?" diye sordum, sanki cevabını bildiğim bir soruyu sorarmış gibi. "Neden bana böylesin?"

Daha derin bir şekilde gülümsedi, parmakları saçlarımda, yüzümdeki lekelerde dolaştı, oradan boynuma indi ve sonrasında, "Gerçekten," dedi. "Vardır bir nedeni, vardır bir izi, vardır bir lekesi," gözleri gözlerime kilitlendi, "vardır bir tebessümü, akıldan çıkmaz, uğruna isim verilir."

"Ne?"

"Hiç," dediğinde başını omzuna doğru yatırdı. "Hiç."

Bir süre birbirimizin yüzüne baktık. Ardından, "O halde," dedim. "Annemi kurtarmak istiyorum, bana yardım eder misiniz?"

Tugay çöktüğü yerden ayağa kalktı, asker selamı verdi ve gülümseyerek, "Emret, güzelim," dedi beni gülümsetmeye çalışarak. "Sen emret yeter."

Şimdi

Plan tam da istediğimiz gibi ilerlemişti. Kulaklık sadece Tugay'da takılıydı, otoparka giden adamı onlar temizlemişti, bu yüzden sesli söylemiştim, kapıdaki adamlarla konuşmamı özellikle duymuşlardı ki ne yapacaklarını bileceklerdi.

Ve maalesef ki Tugay, annemle bütün konuştuklarımıza da şahit olmuştu. Artık bilmediği yüzüm yok gibiydi, en güçsüz tarafım annem karşımdayken olandı ve hepsini dinlemişti. Şimdi önümde dururken sanki o konuşmaları dinlememiş gibiydi ama anneme dönüp bir kez bile bakmamasından bütün her şeyi işittiğini anlıyordum.

Utanmam gerekir miydi bilmiyordum fakat kalbimdeki bu acıyı bilmesi bir yandan da içimi rahatlatıyordu.

Hastanenin altından başka patlama sesleri de geldiğinde X bakışlarını pencereye doğru çevirdi ve sırıtarak, "Demek gösteri hazırladınız bana," dedi heyecanla. "Bayılırım böyle sürprizlere." Tugay hiçbir cevap vermeden yüzüne bakmaya devam etti. "Ama şimdi sen yeterince konuştun tabii, sürprizini de yaptın. Sıra bende olmasın mı?"

CamScanner ile tarandı

Marco ve Giray hareketlendiğinde Tugay biraz daha önüme geçti. "Senin düşündüklerinin çeyreği aklımdan geçenlerdir zaten," dedi Tugay aşağılayarak.

X dilini damağına vurdu. "Sanmam çünkü zekisin, akıllısın, çeviksin fakat bir eksiğin var, merhametli birisin. Kimse görmese bile ben görürüm bunu, yüzlerce kişiyi öldürebilirsin mesela ama bir çocuğa zarar veremezsin öyle değil mi?"

Tugay yutkunduğunda vücudumun buz kestiğini hissettim. Ellerimi yumruk yaptığımda bakışlarım anneme kaydı, o an gözlerimiz kesiştiğinde yaptığına olan pişmanlığını seçebiliyordum fakat her şey için çok geçti, bunu da bilmesi gerekiyordu.

"Yani?" dedi Tugay rahat görünmeye çalışarak. "Veremem değil, vermeyi tercih etmem çünkü çocuklarla herhangi bir savaşım yok."

"Ama görüyorsun ki çocuklarla savaşı olan benim gibi insanlar var." Tugay'ın omzunda bir şey varmış gibi temizlediğinde Tugay bileğini tuttuğu gibi onu geriye savurdu. X gülerek bileğini tuttuğunda, "Vay canına," dedi. "Protez olan da böyle acıtır mı, deneyelim hadi."

"Siktiğimin salağı," dedi en sonunda Marco. "Gevezeliği bırak artık."

"Bak sen," dedi X. "Eski dostum, hoş geldin."

Marco gülümsedi. "Gözünü hâlâ bir kavanozda saklıyorum, eğer ihtiyacın olursa gel de vereyim."

Giray güldüğünde Tugay hâlâ ciddiyetle bakıyordu, ben ise kasılmaya devam ediyordum.

"Sıra!" dedi X heyecanla. "Bende!" Ellerini üç kez birbirine çarptığında odada kapalı olan perdeler açıldı ve perdeler açıldığı anda gördüğüm manzarayla çığlık atmam bir oldu, hatta kâbus olduğunu bile düşündüm.

Meryem camın arkasındaydı, tekerlekli sandalyedeydi, üzerinde kan izleri vardı ve başına bir silah dayanmıştı. Korkuyla bana bakarken bir şeyler söylemeye çalışıyordu fakat onu anlamak mümkün değildi, hiçbir şeyi anlamak mümkün değildi, tek duyabildiğim çığlıktı, bu bana aitti.

Öne doğru atıldım, birisi beni tuttu, kim tuttu bilmiyordum; yere çökeceğim sırada birisi benim yere düşmemi engelledi, kahkaha sesini işittim, ardından ağlayış. O ağlayış da bana aitti.

"Hayır!" diye haykırdığımda Meryem'in başına dayalı olan silah, benim geçmişimde Meryem'i kurtaramadığım o silahla sanki aynıydı.

CamScanner ile tarandı

Bir kez daha karşımdaydı, ben izliyordum ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kendi ağlayışlarımın ve çığlıklarımın arasından o adamın sesini işittim, silahı kaldırıp anneme doğru tuttu. "Annen mi?" diye sordu. "Kardeşin mi? Seç bakalım."

Hiç kimseyi gözüm görmüyordu, benim dışımda ağlayan birisi daha vardı ve o annemdi. Bir anneme, bir camın arkasındaki Meryem'e bakarken dudaklarımdan çıkacak her kelime beni mahvedecekti, her ne olursa olsun.

Sadece bir an. Bir an Tugay'la göz göze geldik, hemen önümde duruyordu, bir çare aradım, tıpkı babam asıldığı zamanki kadar çaresizdi.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Saat 04.32. Zaman durmadı.

"Ee," dedi X, Tugay'a karşı. "Bu kez Krallık'ın aptallarıyla değil, sana benzeyen bir piçle savaşmak nasıl bir duygu, Tugay Demir Çeviker?" Birkaç saniyelik de olsa bana baktı. "Sana," dedi alayla. "Tek başına gelmen gerektiğini söylemiştim, eğer beni dinleseydin bunların hiçbiri olmayacaktı."

Köşeye sıkışmıştık. Biri kardeşimdi, biri annemdi, bana aptalca bir tercih hakkı sunuluyordu ve bu tercih hayatım boyunca iz olarak kalacaktı.

Gözlerim adamla kesişti, öyle bulanık görüyordum, öyle başım dönüyordu ki dudaklarımdan, "Ben," döküldü sadece. Beni öldürmesini istedim o an. Tugay bu cümlemin ardından beni arkasına öyle bir aldı ki istesem de ölemeyeceğimi fark ettim. "Ben!" diye haykırdım bu kez. "İkisi de değil! Beni öldür!"

"Öyle mi?" dedi adam gülerek. "Ben sanırım tercihini anladım."

Gülerek yüzüme baktı, bakışlarını bir an olsun benden ayırmadı, ardından silahını bir kez daha kaldırdı ve bir saniye bile düşünmeden tetiğe bastı. Kurşun saniye bile geçmeden annemin şakağına denk geldiğinde yüzüme çarpan annemin kanıydı, ölen kişi ise birkaç saniye önce nefes alan annemdi.

Ellerim kulaklarıma uzandığında çığlıklarla ona doğru atıldım ve annemin elinde sıkıca tuttuğu o fotoğraf karesi yere düştü, babamın hatırasına kan bulaştı. Dizlerimin üzerine yere çöktüğümde fotoğrafı üzerime silmeye çalıştım, hayır ağlamamam gerekiyordu, şu an böyle çökmemeliydim, annem zaten beni sevmezdi, annem artık yoktu. Annemi öldürmüştü, babamın fotoğrafı kan olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Tik tak. Tik tak. Tik...

Saat 04.34. Annem öldü, zaman durdu.

Annem beni sevmezdi ki, ağlamamam gerekirdi ama annem çok güzel yemek de yapardı, küçükken bana her yemek yaptığında seviyormuş gibi hissederdim. Açlığımı umursardı çünkü.

Çöktüğüm yerden bakışlarımı ona çevirdim, gözleri açık bana bakıyordu, başı düşmüştü, eli bir nefes uzağımdaydı. Bir kez bile saçlarımı okşamadığı eli oradaydı, hiç sarılmadığı kolları oradaydı ve artık imkânsızdı. Ailemin bir üyesi daha gitmişti, onu da kaybetmiştim.

Fotoğrafa bir kez daha baktım, ardından, "Özür dilerim," diye fısıldadım babama. "Çok özür dilerim. Temizleyeceğim, çok özür dilerim."

Perdeler kapandı, sanki tiyatro bitti fakat bu düşünceme zıt bir şekilde adam geri geri yürürken, "Bence," dedi. "Parti devam etmeli."

Ardından kapının dışından da bir kurşun sesi geldi. Meryem'in, canım kardeşimin bulunduğu yerden.

Bu kez çığlığım odanın içini dolduracak kadar taştığında ayağa kalkıp koşmak istedim fakat geri yere düştüm, dizlerime annemin kanı bulaştı. Hayır, fotoğrafı düşürmüştüm, o neredeydi? "Hayır," diye inledim. "Kaybettim. Fotoğraf yok." Kapıya baktım, silah sesi gelmişti. "Meryem," dedim acıyla. Kalkmak istedim ama yoktu, hiçbir şey yoktu. "Öldüler," dedim kısık bir sesle ve öyle bir haykırdım ki boğazıma ateş düştü. "Öldüler! Ailem yok!" Sonra işaretparmağımı dudaklarıma götürdüm. "Sus, sus, sus," dedim kendi kendime. "Ölmediler, sus. Ağlamak yok, güçsüzlük bu, sus!" Önümde birisi durdu, dizlerinin üzerine çöktü, ona da sus işareti yaptım. "Hayır," dedim. "Bilerek yapıyorlar, güçsüzleşmem için yapıyorlar, kaybedeyim diye yapıyorlar, ağlamamam gerekir."

Gözlerimden yaşlar boşanıyordu, kanın kokusu burnumdaydı, onlar artık yoktu. Bir el yüzümü tuttu, bakışlarımı kaldırdığımda onu gördüm, Tugay'dı, bir şeyler söylüyordu, onun da yüzünde kan izi vardı, o da mı vurulmuştu? Adımı mı söylüyordu? Adım neydi benim? Babam Eftal'im derdi, annem Eftalya derdi, Meryem adımı bile söylemezdi. Yoktum ki artık, yok olmuştum.

"Fotoğraf," dedim ağlayarak. "Babamın hatırası fotoğraf nerede?" Sanki her şeyi kaybetmemişim gibi bir fotoğraf için daha gür bir sesle ağlamaya başladım. "Fotoğraf!" diye haykırdım. "Babamın tek hatırasıydı o! Nerede?" Tugay'a vurmaya başladığımda beni bırakması için

CamScanner ile tarandı

savaştım, oradan kaçmak için, herkesi öldürmek için, kendimi öldürmek için, babama gitmek için, fotoğrafı bulmak için, Meryem'i kurtarmak için... Meryem'in ölüsünü bile kurtarmak için. Annemin kanını temizlemek için. "Kim temizleyecek bunları?" diye sordum. "Ben mi temizleyeceğim? Fotoğraf nerede?" Daha sert bir şekilde ona vurmaya başladım. "Fotoğrafı ver!"

Birkaç saniye sonra birisi elime fotoğrafı tutuşturduğunda geriye doğru gidip sırtımı duvara yasladım ve fotoğrafa bakarak ağlamaya devam ettim. Kana bulanmıştı, hepimizin yüzünde kan lekesi vardı ama işte orada gülümsüyorduk, babam kendini kandırıyordu, mutlu bir aile değildik ama o fotoğrafta gülümsüyorduk.

"Tamam," dedim kendimi toplamaya çalışarak. "Ağlamayacağım." Sesim çıkmıyordu, bu konuşan kimdi bilmiyordum. "Hayır, gerçekten ağlamayacağım, merak etme sakın." Gözyaşlarımı sildim ve çenemi havaya kaldırmaya çalışarak Tugay'a baktım, onu göremiyordum. "Annem beni sevmezdi ki zaten, hiç sevmedi ki beni. Sevmeden öldü." Gülümsemeye çalıştım. "Üzülmüyorum ki. Canım acımıyor benim. Hadi gidelim, yapmamız gereken işler var." Duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım ama gücüm kalmamıştı. "Meryem de mutsuzdu, yanımda değildi zaten. Bu hayatı da çok seviyordu aslında. Kendine göre bir yaşantısı vardı, iyileşirdi belki." Susmam gerekiyordu ama bir aptal gibi ağlıyordum. "Kaybettim her şeyi, ne olacak şimdi?"

"Sana yalvarıyorum," dediğini işittim bir tek. "Yalvarıyorum, bana bak, gözlerime bak, yalvarıyorum."

"Bakıyorum." Onu göremeyecek kadar bulanıktı her yer. Kan kokusu geçmiyordu, midem bulanıyordu, annemin bakışları sanki üzerimdeydi. "Bakıyorum da annem öldü mü benim Tugay? Baktınız mı, yaşıyordur belki?" Gözlerim uzağa kaydı. "Meryem'e baktınız mı peki? O yaşıyordur belki. Rol olmasın. Kandırıyorlar bence bizi." Gözlerimi yatağa çevirdim. "Anne!" diye bağırdım. "Bilerek yapıyorsun şu an, kendine gel!" Kapıya baktım. "Meryem, ablacığım, buradayım." Başımı iki yana salladım. "Belki de bir umut vardır, öyle değil mi?"

Bu cümlelerin ardından fark ettim kendimi. Bulunduğum yeri. Düştüğüm durumu. Her yerim kandı çünkü yerde çırpınmıştım, ellerim yara içindeydi çünkü zarar vermiştim, Tugay'da izler vardı çünkü ona da zarar vermiştim. Her yerim ağrıyordu, her şey çok silikti ama bir o kadar da canlıydı.

Sustum.

CamScanner ile tarandı

Bu kez sadece sustum.

Ve sadece ağladım. Öyle sessiz sessiz değil, içim içimden çıkana dek ağladım. Nefesim kesilene kadar, kendi benliğimi unutana kadar ağladım. Sonrasında, "Her şeyi kaybediyorum," dedim dudaklarımı oynatarak. Artık sesim yoktu. "Her şeyi. Bir savaşın ortasında bin yerimden vuruldum, kanamam bile yasak." Bakışlarımı Tugay'a çevirdim özür diler gibi. "Ayağa kalkacağım söz, sadece birazcık ağlamaya ihtiyacım var." Etrafa baktım, başımı iki yana salladım. "Ama ağlamak için zaman bile yok."

"Yapma," dedi Tugay kısık bir sesle, titriyordu. "Yapma, söylemiştim sana, ailen de olurum senin, ben varım burada, olurum kaybettiğin her şey."

Korkuyla irkildim. "İstemiyorum," dedim hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Olma benim ailem yoksa seni de kaybederim."

Gitmedi, bırakmadı, beni kendisine çektiğinde zor nefes aldığını fark ettim, titriyordu. Ardından yerden yükseldiğimi hissettim, beni kucağına aldı, vücudum artık işlevini kaybediyor gibiydi.

Son duyduğum ise Tugay'ın acımasız cümleleriydi: "Ben değil artık ülkeyi yakmak," dedi titreyen bir sesle ve öfkeyle. Bu öfkesi daha önce hiç işitmediğim bir öfkeydi. Bu bambaşka bir öfkeydi. "Dünyayı yaksam içim soğumaz çünkü bu içimdeki ateş ölsem sönmeyecek, söndüremeyecekler, benim canımın canını yakanları ben cayır cayır yaksam da bu ateşim bitmeyecek."

CamScanner ile tarandı

4
SAÇ TELİNDEN URGAN

Üç gün sonra...

Bir çocuğun kırılan kalbini o küçükken iyileştirmezseniz hayatı boyunca kırık bir kalple yaşamaya devam eder.

Belki de kırılan kalbimin bir daha hiç onarılmayacak olmasının verdiği acı kalbimi daha fazla yakıyordu. Ya da onaracak insanın bu hayattan göçüp gitmesi, terk etmesi, bir daha hiçbir zaman konuşamayacak olmamız daha fazla üzüyordu.

Her şey bir yana, söylenmemiş cümleler içinizde kaldığında ve o kişi gittiğinde kendi içinizdeki savaşı yenmek de çok zor olabiliyordu. Bu sadece ölüm demek de değildi, terk edip gidenlere de kalbinizden geçen iyi veya kötü düşüncelerinizi söylemediğinizde o kalbinizde daima bir boşluk kalıyordu.

Anneme hiçbir zaman ağız dolusu seni seviyorum dememiştim, senden nefret ediyorum da öyle. Beni dönüştürmek istediği insanı üç gün önce ona söylemiştim söylemesine ama içimde hâlâ söylemediğim cümlelerin ağırlığı vardı. Mesela onu her şeye rağmen kalbimin bir tarafında affetmek için beklediğimi söyleyebilirdim. Her şeye rağmen küçükken sevdiğim bir çikolatayı alıp dolaba koyduğu için teşekkür etmedim diye üzüldüğümü söyleyebilirdim. Hoş, sonrasında o çikolatayı babamın da aldığını düşünmüştüm çünkü bana annemin aldığını söyleyen babamdı. O beni mutlu etmek için böyle ufak tefek yalanlar söylerdi.

Yine de bir keresinde ben uyurken annem üzerimi örtmüştü, bu belki de çok büyük bir olay değildi ama annem yaptığında minnet beslemeden duramamıştım. Demek ki üşümemi istemiyordu, bu harika bir histi.

Ne yapacaktım? Söyleyemediğim cümleler içimde kalmıştı, ne yapacaktım? Artık imkânsızdı söyleyemezdim, hayat bu şekilde nasıl geçerdi? Bir mektup yazsam ona ulaşır mıydı, iç sesimi duyabilir miydi, rüyama girse ve ona söylesem beni anlar mıydı?

Peki ya Meryem...

CamScanner ile tarandı

Meryem.

Yangın içindeydim ama küllerim yoktu, sadece yanıyordum, sönmek mümkün değildi. Artık küle dönüşmem gerekirdi ama üç gündür sadece yanıyordum.

Geceydi, Tugay'ın benim için hazırladığı bahçedeki seranın önünde bir taşın üzerinde oturuyordum. Hayır, içine giremiyordum çünkü büyük bir utanç içerisindeydim, çiçeklere bile artık dokunmak istemiyordum. Dışındaydım, hemen önünde ve karlar yağıp duruyordu. Üzerimde mont vardı, üşüyor muydum bilmiyordum, tek hissettiğim kalbimdeki yangındı.

Hatta kaç dakikadır burada oturduğumu da bilmiyordum. Sadece o çiçekleri izliyordum, bazen düşünmeyi bile bırakıyordum, bir boşlukta gibiydim. Benim yerimde bir başkası olsa kalbine bıçak saplasa hak verileceğini düşünüyordum, ben kalbime bıçak saplayamıyordum çünkü Adnan Atalar'ın kızıydım, kendimi öldürürsem babam üzülürdü.

Bacaklarıma sarıldığımda çenemi dizime yasladım. Yerlerde karlar birikmişti, saçlarımın ıslandığının farkındaydım. Üç gündür doğru düzgün uyumamıştım, kimseyle konuşmuyordum, hatta kimseyi gözüm de görmüyordu. O günün ardından bayılmış olmalıydım, gözlerimi açtığımda evdeydim. Ağzımdan tek bir kelime çıkmamıştı, yalnız kalmak istiyordum. Belki de her şeyden vazgeçme evresindeydim ya da son olanlar benim patlama noktamdı.

Eftalya Atalar bu kadardı, daha fazlası değildi. Gücü buraya kadardı, bir daha doğrulamazdı. *Bir insan kalbinde bu kadar büyük bir oyukla artık dimdik duramazdı.*

Arkamdaki adım seslerini işittiğimde gözlerimi kapattım ve o an ağladığımı fark ettim. Ne kadar zamandır ağlıyordum, bilmiyordum. Adım sesleri beni kendime getirmişti. Yaşları omzuma sildiğimde büyük bir nefes verdim ve çenemi havaya kaldırmaya çalıştım ama ilk defa bunu da başaramadım.

Adımlar durdu ardından omuzlarıma battaniye atıldığında üşüdüğümü de o an fark ettim. Adımlar karşıma ilerledi ve sonrasında yere çöktüğünde onun yüzünü gördüm, Tugay'ın yüzünü. Birbirimize baktığımızda defalarca yanımda olmuş, sessizce benimle acımı paylaşmıştı ama konuşacak halim olmadığını bildiğinden ötürü üzerime gelmemişti.

Şimdi gözlerimin içine bakarken gördüğüm onun da hiç uyumadığıydı.

CamScanner ile tarandı

Üzerinde ince siyah bir kazak vardı, o da üşüyecekti, saçları da ıslaktı. Ne kadar süredir arkamdaydı diye düşünmeden edemedim.

"Kendi nezdimde," dedi kısık bir sesle. "O kadar sessiz kaldım ki, daha fazlasına tahammül edemeyeceğim sanırım." Önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında sağ elinin tersindeki tırnak izleri gözlerime çarptı, onları ben yapmıştım. "Kovsan da gitmeyeceğim, sustursan da devam edeceğim çünkü üç gün, üç yıldan fazlaydı."

Burnumu çektiğimde bakışlarım yeniden arkasındaki seraya doğru döndü. Yepyeni çiçekler ekilmişti, hepsi canlıydı. Benden daha canlı. O an fark ettim, bu son olayda solmamıştım, yavaş yavaş solmuştum, son olay yediğim en acı darbeydi. Solmuştum solmasına da ölmüş müydüm?

"Çiçeklere kim bakıyor?" dedim kısık bir sesle. "İyi görünüyorlar."

"Ben," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Sen çiçek bakmayı biliyor musun ki?"

"Öğrendim senin için," dediğinde yüzünü buruşturdu. "Ama galiba senin kadar iyi değilimdir."

Omzumu indirip kaldırdım. "Sanırım ikimiz de artık çiçekleri kendi hallerine bırakmalıyız çünkü ellerimizde kan var, çiçekler çok masum kalıyor."

Başını iki yana salladığında uzanıp sol elimi tuttu ve avcumun içinden öptüğünde, "Ama," dedi tek nefeste, "o zaman kurak topraklarda çiçeklerin açtığına nasıl inanırız?" Bakışlarım ona döndüğünde başını omzuna doğru yatırdı. "Senin çiçeklerin de umudu aşılıyor."

Alayla güldüğümde bakışlarımı gökyüzüne çevirdim, yüzüme kar taneleri çarptı. "Hiç kar topu savaşı oynadın mı?"

Çok kısa bir an sessiz kalıp, "Evet, küçükken," dedi. "Sen?"

"Evet," dedim. "Babamla."

Sessizlik.

"Peki hiç kar yağarken sokağa atıldın mı?"

Yine bir sessizliğin ardından, "Evet," dedi. "Sen?"

"Evet," dedim. "Annem tarafından."

Başka bir sessizlik daha.

"Peki hiç kardeşin karlar yağarken vuruldu mu?" Bu kez gerçek bir sessizlik. "Benim kardeşim vuruldu, birinde çocuktu, birinde de tekerlekli sandalyedeydi. İlkinde yaşadı, ikincisinde ise öldü."

Bir cevap yoktu, zaten olamazdı da. Belki de kuracağı her cümlenin benim canımı yakmasından korktu.

CamScanner ile tarandı

Susmadım, devam ettim. "Tugay," diye mırıldandım gökyüzüne bakmaya devam ederek. "Artık bensiz yola devam etmen gerekecek, özür dilerim seni yarı yolda bıraktığım için fakat gücüm kalmadı. Yorgunum, bitkinim ve artık ölmeyi istediğimi hissediyorum. Çoğu zaman da delirdiğimi fark ediyorum. Hiçbir işine yaramam." Gözlerimi kapattım, büyük bir nefes verdim. "Bu denli işe yaramazken ayak bağı olmaktan da başka bir meziyetim olmaz. Böyle bir durumda gitmem gerekir, biliyorum ama şu anlık gidecek bir yerim yok. Bana biraz müsaade edersen kafamı topladıktan sonra yolumu çizeyim."

Eli yüzüme dokunduğunda gözlerimi açtım, bakışlarımı gökyüzünden ayırıp ona çevirdim. Gözlerindeki ifadede yıkılan bir şehir var gibiydi, onun şehri sanki bendim. "Sen güçsüzsen güçsüzüm," dedi başını sallayarak. "Yorgunsan yorgunum, delirdiysen seninle deliririm ve ölmeyi diliyorsan beraber ölebiliriz, hem yalnız da kalmayız ikimiz." Bakışları derinleşti. "Fakat bilmen gereken çok önemli bir husus var." Başparmağı yanağımı okşadı. "Sen yoksan benim için savaşın da bir anlamı yok çünkü önceliğim senin için savaşmak, ardından özgürlüğümüz için, en sonunda bu ülke için."

Gözlerim bir kez daha dolduğunda, "Bana acıyor musun?" diye sordum.

Nasıl bana böyle sabır gösteriyordu bilmiyordum ama hızlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Bu imkânsız."

"Anladım." Gülümsediğimde gözümden akan yaş eline dokundu, yutkundu. "Neyse, sanırım artık uzun uzun konuşmayacağım, başını ağrıtmayacağım."

Gülümsedi o da. "Ben seni konuşturururum, merak etme." Eli yanağımdan omzuma doğru kaydı. "Şimdi benimle eve gelecek misin yoksa kucaklayayım mı? Çünkü hava çok soğuk."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Gitmek istemiyorum."

"Gitmemiz gerekiyor."

"Hayır."

Nefesini verdi, normalde her ricama saygı duyan Tugay bu kez ricama saygı duymamıştı çünkü doğrulduğunda ne olduğunu bile anlamadığım o saniyelerde beni kucağına aldı. Sol kolu sırtımdaydı, sağ kolu ise bacaklarımdaydı. Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardığında tepki veremeyecek kadar kendimi yorgun hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

Yüzüme baktı, ardından yanağını yanağıma yasladığında yüzüm boynunun girintisine yerleşti, güzel kokusunu soludum. "Söz dinlemiyorum," dedi. "Bir süre de dinlemeyeceğim, efendim, affedin."

Derin bir nefes verdiğimde hiçbir şey söylemeden kollarımı ona doladım ve başımı boynunun girintisinden çıkarmadım. Öyle kolay taşınıyordu ki kaç kilo verdiğimi de o an merak ettim. Bir kez daha nefes verdiğimde göğsüme dikenler battı. Bir yanım içimdeki acıyı haykırmak isterken diğer yanım sonsuza dek sessizliğe gömülmek istiyordu.

Karda bıraktığı adım izleri, hafif esen rüzgârın sesi ve onun sıcak kollarında hissettiğim aslında üşüdüğümün hissi. Kokusu rahatlatıcıydı, güven verici kolları vardı ama ben artık kendimden eksilmiş hissediyordum.

"Tugay," dedim.

"Efendim?" dedi.

"Özür dilerim."

Neden özür diliyorsun demedi. Aksine, "Ben özür dilerim," dedi. İkimizden başka kimse neden birbirimizden özür dilediğimizi anlayamazdı.

Kapının açılma sesini işittim ve sonrasında içeriye girdiğimizde kapı yeniden kapandı. Evin sıcaklığıyla biraz daha ona sokuldum, aslında ne kadar da çok üşümüştüm. Titremeye başladığımda bana biraz daha sarıldı ve merdivenin basamaklarını tırmanmaya başladı. Evin içinde sessizlik vardı, baş başa olmalıydık.

Kendi odasının kapısını açtığında birkaç saniye sonra beni yatağının üzerine oturttu. Banyoya gitti, sonrasında elinde tarak, havlu ve bir fön makinesiyle geldi. Eşyaları yanıma bıraktıktan sonra giysi dolabına ilerledi. Kendisine ait kalın, siyah bir kazak çıkardı. Sonrasında ise siyah eşofmanlarını ve çorapları. Onları da yatağa bıraktığında sadece onu izliyordum.

"Hasta olacaksın," dedi. "Üzerini değiştirmemiz gerekiyor." Yutkunduğumda başımı sadece salladım fakat hareket bile etmeden ona bakmaya devam ettim. Tugay da başını salladığında bana yaklaşıp önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Utanmadım, çekinmedim, belki normal şartlarda bu şekilde sanki ona muhtaçmış gibi görünmek beni rahatsız edebilirdi ama şu an o kadar hiçbir şey umurumda değildi ki içi nasıl rahat edecekse öyle hareket etmesini istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Üzerimdeki siyah montumu yavaşça çıkardı ve içimdeki yarım kollu siyah tişörtün etek kısımlarını tutup gözlerimin içine baktı. Onayladığımda tişörtü sakince başımdan çekip çıkardı. Karşısında sadece siyah sutyenimle kaldığımda gözleri vücuduma kaydı, ardından havluyu alıp beni kuruladı. O an galiba göğüskafesimin altına doğru inen beyaz lekeleri de ilk defa gördü. Havluyu orada da gezdirirken yüzü sertti, çenesi keskindi, her ne düşünüyorsa anlamıyordum.

Yutkundu.

Titrediğimi ellerime bakana kadar fark etmemiştim. Tugay'ın kaşları çatıldığında üzerime hızlı bir şekilde kazağını geçirdi, botlarımı çıkardı ve eli eşofmanıma doğru gitti. Bir kez daha yüzüme bakıp onay beklediğinde, "İzin isteme," dedim güvenle. Tugay bu kez de eşofmanımı çıkardığında altımda iç çamaşırımla kaldım. Bu şekilde kasıklarımdaki beyaz lekeleri de görmüş oldu. Yutkunduğunda havlu elinde birkaç saniye kaldı ve sonrasında havluyu bacaklarıma sürmeye başladığında nefes bile almadığını fark ettim.

Eşofman altını giydirmeden önce ayaklarımdaki çoraplarımı çıkardı ve kalın çorapları ayaklarıma giydirdi. Sonrasında ise kendi eşofmanını giydirirken bacaklarımdan geçirdi ve kalçamdan geçirmek için beni tek eliyle kucağına alıp havaya kaldırdı. Geri yerime oturttuğunda saçlarımı kazağın içinden kurtardı, kurutma makinesini yatağın yanındaki prize taktı. Hemen yanıma oturduğunda sakince sırtımı ona dönmemi sağladı. Vücuduma ısı uğradığında ellerimin titreyişleri de geçmeye başlamıştı.

"Tugay," dedim.

"Efendim?"

"Çok özür dilerim," dedim titreyen bir sesle.

"Asıl ben çok özür dilerim," dedi bu kez yeniden. Yine ikimiz bu nedeni bildik.

Çok mu aciz görünüyordum? Çok mu güçsüzdüm? En son birisi benimle böyle ilgilendiğinde çocuktum ve ilgilenen kişi babamdı. Şimdi Tugay aynı şekilde ilgileniyordu. Tek fark ben artık çocuk değildim, güçlü bir kadın olmam gerekirken böyle aptalca bir şekilde duruyordum.

Ama öylesine yorgundum ki karların üzerine yatsam gözlerimi kapatıp uyurdum ve ölmeyi dilerdim. Öyle bir yorgunluktu ki ne soğuk ne üşümek ne hastalık umurumda bile değildi.

Tugay tarağı saçlarıma dokundurdu, dikkatli bir şekilde saçlarımı taramaya başladığında canımı yakmamaya özen gösterdi. Dolaşan saç-

CamScanner ile tarandı

larımı tek tek parmaklarıyla düzeltti, saçlarımın arasına karışan beyaz tutamlarla bir kez daha tanıştı. "En son saçlarımı tarayan kişi babamdı," dedim.

"Ben de en son Nida'nın saçlarını taramıştım," dediğinde sesi derinden geliyordu.

"İkiniz de fazla naif adamlarsınız," dedim yarı alaylı, yarı ciddi bir sesle.

"Bence," dedi Tugay. "İkimiz de sana karşı fazla naifiz."

"Öyle söyleme," dedim başımı omzuma doğru yatırarak. "Babam gerçekten naif bir adamdı, öyle naif bir adamdan böyle bir kız çocuğu nasıl çıktı, onu da anlamıyorum."

Tugay sessiz kaldı.

Saçlarımı taramayı bitirdiğinde kurutma makinesinin düğmesine bastı ve saçlarımı kurutmaya başladı. Sıcak hava üşümemi geçirdiğinde gözlerimi kapattım. Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken kurutma makinesinin sesinin bile huzur vermesi beklemediğim bir şeydi. Öyle nazik bir şekilde saçlarımı kurutuyordu ki *onlarca adamı öldüren kişi bu adam mıydı*, diye düşündüm bir kez daha.

Tek bir nem kalmayana kadar saçlarımı kuruttuğunda kurutma makinesini kapattı ve derin bir nefes verdikten sonra çekingen bir şekilde, "Saçlarını," dedi, neden çekindiğini anlamamıştım. "Örmemi ister misin? Hep bunu istedim hapishanedeyken. Benim için anlamı büyük."

Gözlerim açıldığında, "Biliyor musun?" diye sordum. "İşte bunu daha önce kimse yapmamıştı."

"Biliyorum," dedi. "Yani sanırım biliyorum. Nida için öğrenmiştim fakat onun saçlarını hiç öremedim, pek iyi değilim galiba ama kendimi geliştirebilirim senin için."

Uzun zaman sonra gülümsediğimde, "Peki," dedim. "Örsene, çok merak ettim."

Hevesle gülümsediğini hissettim, ardından saçlarımı üçe ayırdı ve örmeye başladı, yapamadığını fark etti, bir kez daha denedi, ardından bir kez daha ve bir kez daha. Bunu yaparken çok sabırlıydı, hatta dakikalar geçmişti ama bir an bile vazgeçmedi. En sonunda onlarca insanı öldürdüğü elleriyle saçlarımı ördüğünde, "Sanırım," dedi. "Yapabildim ama güzel olmamış olabilir."

"İnan," diye mırıldandım. "Hiç önemi yok." Örgüyü omzuma bıraktığında ucunu tuttum. "Toka yok," dedim mutsuz bir sesle. "Benim de yanımda..."

CamScanner ile tarandı

"Halledeceğim," dedi ve sonrasında ayağa kalktı. "Bende olması gerek."

"Sende toka mı var?" dedim tereddütle. "Eğer Derya'nın tokası filansa..."

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, o bakışından Derya'nın olmadığını anladım. Giysi dolabını açtı, kıyafetlerini kenara doğru çekti. Dolabın içindeki kilitli kasayla yüzleştim, hızlı bir şekilde şifreyi girdiğinde okuma konusunda iyi olduğum için şifrenin 020817 olduğunu fark ettim. Bu şifreyle daha önce de karşılaşmıştım.

Kasanın içinden bir şey aldı ve kasanın ve giysi dolabının kapağını kapattı. Bana döndüğünde bakışlarımı onun üzerinden ayırmıyordum. Gülümsedi, başını omzuna doğru yatırdı ve yanıma oturmak yerine bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü, sonrasında ise avcunu açtığında yılbaşı gecesi kaybettiğim incili tokanın onun avcunun içinde olduğunu gördüm.

"Senelerdir sakladım," dedi. "Değer verdiğini düşündüğüm için değil, o günden bana bir hatıra olarak kalsın diye."

Dudaklarım aralandığında tokayı elinden yavaşça aldım ve şaşkınlıkla, "Nasıl?" diye sordum.

"Seni taksiye bindirdim," dedi. "Ayakkabılarını bana fırlatmadan önce. O esnada toka yere düştü. İki şansım vardı; ya o tokayı alıp sana geri verecektim ya da kendime saklayacaktım. Belki de o an bencil tarafıma denk geldi ve kendime sakladım. Şimdi şöyle bir baktığımda iyi ki almışım diyorum çünkü gözlerinin içi parlıyor."

Gerçekten de mutlu olduğumu hissetmiştim. "Tugay," dedim kekeleyerek. "Saklaman..." Hiç beklemediğim bir şeydi. "Başkası olsa saklamazdı."

"O başkalarının aptallığı," dedi. "Bana o gece yüzümü güldüren bir kadından hatıra şansı verdi bu toka. Şimdilik saçına takabilirsin ama sonradan bana geri ver çünkü artık benim." Gülümsedi, göz kırptı. "Şimdi bana beş dakika ver, hemen geliyorum."

"Nereye?" dedim ama çoktan kapıya doğru yürüyüp çıkmıştı.

Öylece arkasından bakarken bir süre o günü yeniden düşünmeye uğraştım ama her şey bulanıktı. Öyle sarhoştum ki tek hatırladığım maskeli bir adamdı. Bir de hislerimdi. Öyle sarhoştum ki onu öpmeyi bile düşünmüştüm. Sabah uyandığımda aklıma gelmemişti ama sonradan aklıma geldiğinde çok utanmıştım.

CamScanner ile tarandı

Tokayı saçımın ucuna taktığımda parmaklarımı örgüde gezdirdim. Güzel bir örgü değildi ama Tugay benim saçlarımı örmüş, kurutmuş, taramıştı. Bu hayatımın en masum anlarından birisiydi.

Gözlerim giysi dolabının üzerindeki üniformaya ve cübbeye kaydığında artık onlara ulaşmak o kadar imkânsız geliyordu ki yüzümü direkt başka tarafa çevirdim çünkü kendimden tiksindiğimi hissediyordum.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında Tugay elinde bir tepsiyle içeriye girdi. Kaşlarını havalandığında ayağıyla kapıyı kapattı ve tepsiyi yatağın yanındaki komodine bıraktığında tepsideki çorbayı, yanındaki bir parça ekmeği gördüm. "Tugay," diye fısıldadım.

"Öncelikle," dedi otoriter bir sesle. "Sana örgütün kurucusu olarak emir veriyorum, bu çorbanın hepsini içeceğiz, sağlıklı besleneceğiz ve çok güzel bir uyku çekeceğiz." Şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Ve çorbayı ben yaptım evet, kötü yemek yaptığımı düşünmüyorum ama ilk kez çorba yaptım, internetten tarifine baktım. Umarım güzel olmuştur."

"Ben," dedim, aç hissetmiyordum ama onu reddedemeyeceğimin de farkındaydım. "Teşekkür ederim, bu kadarına gerçekten gerek yoktu."

"Gereklilikiere ben karar veririm," dediğinde muzip bir şekilde tebessüm etti. Sonrasında yanıma oturdu, tepsiyi kucağına aldı ve kaşığı kâseye daldırdı. Karıştırdıktan sonra kaşığı bana doğru uzattı.

"Ben içebilirim," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Başladık bir kere bakıcılık işine," dedi sırıtarak. "Sonuna kadar devam ettirelim, efendim."

"Bana efendim deyip durma," dediğimde gülümsemeye çalıştım. "Ben senin efendin değilim."

"Peki komutanım." Dayanamayıp güldüğümde o da güldü ve kaşıktaki çorbayı içtim. Tadı umduğumdan çok daha güzel olduğunda gözlerim açıldı.

"Gerçekten," dedim kaşlarımı çatarak. "Elin lezzetliymiş."

"Demiştim," dedi hapishanedeki başka bir anıyı gözlerimin önüne sererek. "Sana söylemiştim, ben her eve lazım bir suç kralıyım, bir evde yaşarsam o evi cennete çeviririm. Nefes almam bile yeterli."

"Sanırım bunu sadece harika aşçılığın için söylemiyorsun," dediğimde başka bir kaşığı daha bana uzattı. İçtikten sonra nefes almama fırsat bile vermeden ağzıma ekmek tıktı. Zorlukla çiğnedikten sonra yuttum. "Yakışıklılığın için de söylüyor olmalısın."

CamScanner ile tarandı

"Güzelim," dedi çorbayı karıştırırken. "Sürekli seksiliğime ve yakışıklılığıma vurgu yapmanın nedeni nedir?" Gözlerimi açtığımda gülümsedi. "Bütün bunlar bitsin de hayranlarımla buluşayım, bakalım onlar da senin gibi düşünüyor mu?"

"Seninle evlenmek isteyecek yüzlerce kız bulabilirim," dediğimde gözlerimi devirdim.

"Delirmişler," dediğinde bir kaşığı daha ağzıma tıktı. "Bir katille evlenmek isteyen insan da ruh hastasıdır." Dikkatli bir şekilde yüzüme baktı. "Ve umarım sen de ruh hastasısındır."

Kendimi tutamayıp güldüğümde, "Bu bir evlenme teklifi miydi?" diye sordum. "Eğer öyleyse çorbanın içinden yüzüğün çıkmasını bekliyorum."

Gözlerini devirmeye çalıştı ama başarısız olduğunda bir daha güldüm. "Bir gün evlenme teklifi edecek olsam epey eşsiz olurdu."

"Mesela?"

"Mesela," dedi ve ağzıma kocaman bir ekmek tıktı. "Bütün dünya bu evlilik teklifinden haberdar olurdu, elbette kabul edilirse."

"Hmm," dedim çok uzak bir hayalmiş gibi. "Evlenme teklifinin reddedileceğini düşündüren nedir?"

"Bilmem ki," dediğinde biraz daha çorba verdi. "Delinin biri olur belki evlenme teklifi ettiğim kişi, sağı solu belli olmaz, canı sıkıldıkça beni öldürmekle tehdit eder, o gün tersine gelirsem al ó yüzüğü bir tarafına sok diyebilir." Gözlerim kocaman açıldı. "Tüh kere tüh, bu çok çok kabaydı."

"Çok ayıp," dediğimde son hecede bile kocaman bir ekmeği daha ağzıma tıktı. O an fark ettim ki beni konuşturarak yemeği yedirmeye çalışıyordu ve gördüğüm kadarıyla çorba neredeyse bitmek üzereydi. Çocuk gibi lafa tutup bana çorbayı içirdiğine inanamıyordum.

Sessizce çorbanın hepsini içirmesine izin verdim, ekmeği yedirmesine de öyle. İçinin rahat etmesini istiyordum. En sonunda koca tabak çorba bittiğinde yorgunluk çöktüğünü hissediyordum. Tepsiyi komodinin üzerine bıraktığında, "Şimdi uyuma vakti," diye mırıldandı.

"Tugay," dedim sakince. Bakışları bana döndüğünde yatağındaki yorganı açmış, geçmemi bekliyordu. "Eğer," dedim yorganın içine girmeden önce. "Bir gün bu yorgunluğu kaldıramayıp gitmek istersem ne yaparsın?" Duraksadı, nefesini tuttuğunu hissettim. "Yani artık bu şekilde anılmak istemezsem, kurtulmak istersem, uzaklaşmak istersem... Bana izin verir misin?"

CamScanner ile tarandı

Yutkundu, uzun bir süre düşündü ve sakince, "Eğer gerçekten istemiyorsan," dedi başını sallayarak. "Gidersin ve bir daha da beni görmezsin, hatta sana harika bir hayat veririm, yurtdışında, mutlu olduğun." Gözlerini kapattı, nefesini verdi ve geri açtığında gülümsedi, gülüşü içten değildi, aksine üzücüydü. "Seni bu hayata zorunlu tutanlardan birisi de benim, ben olmasam hayatın ne durumda olurdu bunu düşünmekten kaçıyorum ama bu hayattan kurtulmak istersen seni bu cehennemden çıkarır, cenneti yaşatmaya çalışırım, söz veriyorum."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan önce, "Sence bu mümkün olur mu?" diye sordum. "Bu kadar yaşanandan sonra?"

"Olabilir," dediğinde omzunu indirip kaldırdı ve bakışlarını kaçırdı. "Genç bir kadınsın, başarılısın, zekisin, güçsüz olduğunu iddia etsen de senden daha güçlü bir kadın tanımadım ben. Harika bir hayatı çok kolay yaratabilirsin hatta ve hatta belki..." Sırtını döndü ve giysi dolabını açtı, bir şey arıyormuş gibi. Sonrasında ise üzerindeki tişörtü başından çekip çıkardı. Parçalanmış sırtı gözlerimin önündeydi. "Daha sağlıklı, daha normal insanlarla tanışırsın. Sana yeni filmlerden bahseden, şarkıları bilen, daha genç, daha canlı, daha masum, hatta daha suçsuz." Boğazıma yumru oturdu. "Ne bileyim," dedi giysi dolabını kapatıp ve tişörtü yatağa fırlatıp pencereye doğru yürüdü. "Bir canavar olmaz..." Pencereyi açtı ve dışarıya baktı. "...insanlar ondan korkmaz. Sürekli bıçak sırtında yaşamazsın, tek derdin belki arabayı hızlı kullanması filan olur. Normal insan işte. Tamamen normal. Emin ol, saçlarını ören eller daha önce kana bulanmamış olursa senin için de çok daha iyi olur."

"Tugay..."

"Bu arada ben de arabayı hızlı kullanmayı severim ama sen istemezsen yavaş kullanırım." Canım acıdı. "Her neyse, bu çok saçmaydı."

"Tugay, ben..."

"Her an öldürülme korkusu olmadan bir restorana gitmek mesela? Bir bara gidip delicesine dans etmek? Sen özgürlüğü seviyorsun, tek başına da olsan bir yılbaşı gecesi çıkıp kendi başına eğlenecek kadar hem de. Sana bunları verebilir birisi. Noel Baba'yı sevdiğini bilebilir mesela." Duraksadı. "Ama bunlara saçma dememesi gerek ve sen ne söylersen söyle dinlemeli."

Pencereyi kapattığında içeriye girdi ve komodinin üzerindeki paketten bir tane sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi, ucunu

CamScanner ile tarandı

yakarken çakmağı komodinin üzerine attı. Dikkatli bir şekilde onu izliyordum ve bunun farkında olduğunu biliyordum, tamamen sessizleşti. "Benim kastettiğim bütün bunlar değildi," dedim.

"Ama senin için iyi olacaklar bunlar," diye yanıtladı hızlı bir şekilde. "Gezmeyi, dans etmeyi, arkadaş gruplarını... Hepsini seviyorsun, hatta hepsine hayranlığın var ama yaşayamıyorsun." Sigarasından büyük bir duman çektikten sonra tavana doğru üfledi, ardından birkaç kez daha bunu tekrar etti ve omzunun üzerinden bana baktı. "Eğer benimle tanışmasaydın baban öldükten sonra bu ülkeden kaçıp gider miydin?"

Soru karşısında durakladığımda, "İzin verilmezdi ki," dedim afallayarak. "Yani o zaman Kerem olurdu ve diğer insanlar bir şekilde..."

"Avukat," dedi baskın bir sesle. "Kaçar mıydın, kaçmaz mıydın? Çünkü ikimiz de iyi biliyoruz, sen kaçmak istersen kimse seni tutamaz."

Dürüst bir şekilde, "Bilmiyorum," dedim. "Seninle tanışmadan önce daha az kendimin farkında bir insandım. Beni bu yaptıklarıma sen zorlamadın ama beni aynaya döndüren de sendin. Babamın ardından intikam uğruna bir yola mı çıkardım yoksa çekip gider miydim, bilmiyorum."

Başını ağır ağır salladı. "Anladım."

"Neyi?"

Cevap vermedi ve sonrasında sigarayı parmaklarının içinde döndürüp avcunun içinde söndürdüğünde, "Hey," diye inledim ve uzanıp sağ elini tuttum. "Ne yapıyorsun sen?"

Bir anlık afalladı, bana baktı, ardından eline baktı ve yutkunduğunda, "Ben," dedi duraksayarak. "Alışkanlık." Avcunu açtığında sönmüş izmarit yere düştü, avuçiçinde hafif bir yanık izi kaldı. "Hapishanede gizli gizli içildiğinde bu şekilde söndürüp saklıyordum," dediğinde kendisi de yaptığının şaşkınlığındaydı çünkü artık özgürdü. "Boş bulundum, özür dilerim, utandıran bir hareketti."

Kötü hissetmemesi için, "Anladım," dedim ve sağ eline uzanıp avcunun içine üfledim. "Yine de bence insanlar sigarayı avcunun içinde söndürmemeli, efendin olarak söylüyorum." Güldürmeye çalıştım ama gülümsemedi. "Bir daha bunu yapma lütfen."

Avcunun içine bakarken büyük bir nefes verdi. "İşte," dedi ağzının içinde. "Belki gittiğin yerde avcunun içinde sigara söndürmeyen normal bir insanla tanışırsın."

CamScanner ile tarandı

Başımı iki yana salladığımda, "Ben sigaranın yanığından bile korkan insanları sevmem Tugay Demir Çeviker," dedim. Gözlerimiz kesişti. "Fakat senin de kendi canını böyle yakmana izin vermem."

Gülümsemesi hüzünlüydü. Protez eli havaya kalktı, yanağıma yerleştirdi. Yaklaşıp alnımdan öptüğünde bir kez daha derin bir nefes verdi. "O halde sen varken sigarayı avcumun içinde söndürmemem gerektiğini bileceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Gözlerimi kapattığımda kalbimin acısı sanki o bana dokunduğunda birkaç saniye de olsa geçmişti. Deliliğim durulmuştu, Eftalya Atalar'ı sanki yeniden görmeye başlamıştım ya da bunu istiyordum.

"Benimle uyuyacaksın değil mi?" dedim geriye çekilip yüzüne bakarak.

İlk önce sessiz kaldı ve ikileme düştüğünü bakışlarından anladım. Onun gibi başımı omzuma düşürdüğümde o da aynı şekilde karşılık verdi ve zorlukla gülümsediğimde gözlerinin içi parladı.

Omzumdan hafifçe ittiklediğinde sırtım yatakla buluştu, Tugay ise yatağın sol tarafına geçip altındaki eşofmanından da kurtuldu. Giyinik yatmayı sevmiyordu, bunu anlamıştım. Sadece siyah baksırıyla kaldı.

Yorganı omzuma doğru çektiğimde yanıma uzandı, sağ kolunu yorganın içinden üzerime doğru attı ve kendine çektiğinde vücudum yine onun vücuduyla bir bütün oldu. Dizlerimi daha fazla kendime doğru çektiğimde kucağında ufacık kalmıştım, kalçam kasıklarına yaslıydı. Bütün sıcaklığını hissediyordum.

Çenesi saçlarımın tepesine dokundu, nefesini hissettim. Sağ eli, elimin tersini tuttuğunda parmakları parmaklarımın içine geçti. Sıkıca tuttuğunda elimi çevirdi, kaldırıp avcumun içinden öptü ve sonrasında ellerimizi göğüskafesimin olduğu yere yerleştirdi, kalbimin attığı yere.

"Uyumayacağını biliyorum," dedim tedirgin bir sesle. "Bunu yapma çünkü kâbusların yaşadığımız hayattan daha korkutucu olamaz ve beni mahvedemez."

Sessiz kaldığında eli elimi daha sıkı tuttu. Gözlerimi kapattım, günlerdir uykuya karşı direniyordum fakat şimdi öyle yorgun hissediyordum ki direnmek neredeyse imkânsızdı.

"Tugay," dedim uykulu bir sesle.

"Efendim güzelim?"

"Anneme ne oldu?"

Yutkundu. "Babanın yanına gömüldü çünkü baban bunu isterdi."

"İsterdi," dedim tekrar ederek. "Umarım hâlâ istiyordur. O zaman ikisi de Ölüm Timi'nin mezarlığında mı?"

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi Tugay.

"Marco'ya teşekkür etmem gerekecek."

"Hiç gerek yok," diye mırıldandığında sesi sakindi.

Gözlerimi kapattım, birkaç büyük nefes verdim ve sonrasında, "Peki ya," dedim fakat kelimeler ağzımdan dökülmedi çünkü dökülürse yeniden ağlayacağımdan korkuyordum, Meryem'in adını anamıyordum.

"O yoktu," dedi söylediğimi anlayarak. "Bir oyun da olabilir, emin değiliz."

"Yani," dedim acıyla ve gözlerim yeniden doldu. "Meryem yaşıyor olabilir mi?"

"Evet," dedi Tugay.

Başımı iki yana salladığımda nefesim kalbime batıyordu. "Bu imkânsız gibi geliyor," dediğimde burnumu çektim.

"İmkânsızlıklar bile," dedi kulağıma doğru. "İmkân dahilinde, eğer Tugay Demir Çeviker var ise." Bu cümleler güven vermişti, garipti. "Uyu, uyu ki yarınlarını güzelleştireyim, ilk önce sen iyileş, sonra bizi iyileştireyim."

Silik bir şekilde başımı salladığımda nasıl devam edebileceğimi hiçbir şekilde bilmiyordum ama uyumaktan da başka bir çarem yokmuş gibi geliyordu. Hatta önümüzdeki bütün günlerde de uyuyabilirdim, gözlerimi açtığımda ise bütün bunlar bitmiş olurdu.

"Tugay," dedim bir kez daha.

"Efendim?"

"Beni yarın Sinan'ın yanına götürebilir misin?"

Kısa bir sessizlik oldu, o sessizlikte her ne düşündüyse bu beni tedirgin etti. O iyiydi değil mi? Ona da bir şey olmamıştı. Olamazdı. Olmamalıydı.

"Tamam," dedi Tugay fısıldayarak. "Götüreceğim."

Gözlerimi çok uzun bir süre kapattım ve sonrasında uykuya dalmadan önce, "Tugay," dedim bir kez daha.

"Efendim canımın içi?"

"Masal biliyor musun?"

Duraksadı, "Ben," dedi. "Kendi yarattığım masalları..." Sustu, tedirgin hissetmişti. "Yarın senin için yeni bir masal bulacağım."

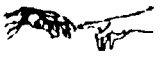
"Tugay," dedim yeniden.

"Efendim?"

CamScanner ile tarandı

"Bir gün," dedim zorlukla konuşarak. "Noel Baba'yı heyecanla beklediğim bir yılbaşında karşılıklı şarap içer miyiz?"

Cevabını duymadım ya da hatırlamıyordum çünkü onun sıcacık kollarında uykuya daldım, protez olan eline sımsıkı sarılarak üstelik.

Bir silah tam alnıma yaslı duruyordu. "Seç," diyordu o ses. "Tugay mı?" Bakışları Meryem'e döndü. "Meryem mi? İkisinden birisini seçmezsen ikisini de öldüreceğim."

Sağ tarafımda Tugay duruyordu, dizlerinin üzerine çökmüştü ve bakışları benim üzerimdeydi. Başını iki yana salladığında ne söylemek istediğini biliyordum, beni seçmemelisin diyordu.

Gözlerim soluma döndüğünde Meryem'i gördüm, onun da bakışları korkuyla benim gözlerimdeydi. Düştüğü bu çukurda çektiklerinin acısını kaldırabilmek neredeyse mümkün değildi.

"Ben," dedim titreyen bir sesle. "İkisini de seçemem, bunu yapamam."

"O halde," dedim adam sert bir sesle, ardından bir an bile düşünmeden tıpkı annemde olduğu gibi tek bir kurşunu ilk önce Meryem'e isabet etti ve kanlar içinde kaldı, ardından silah Tugay'a döndü.

"Özür dilerim," dedi, ölmeden önce kurduğu son cümle buydu.

Ve tek bir kurşun onu da öldürdüğünde Tugay'ın cansız bedeni önüme yığıldı.

O artık yoktu, hiç var olmayacaktı ve biz artık ne olursa olsun birleşemeyecektik.

Bağırmak istediğimde eller ağzımı kapattı, ağlamak istediğimde gözlerimi de bir örtüyle karanlığa mahkûm ettiler. Çırpınmak istediğimde kollar sıkıca beni kavradı. Artık kaçabilmek mümkün değildi, kurtulmak imkânsızdı.

Ben hem Tugay'ın hem de Meryem'in ölümüne boyun eğen bir aptaldım.

Avcumun içinde acıyla gözlerim açıldığında kendime gelebilmek için etrafıma baktım ve yatakta olduğumu fark ettim. Gördüğüm bir kâbustu ve dün Tugay'a kurduğum cümlenin tamamen saçmalık olduğunu fark ettim. Bu kâbus, hayatımdan bile daha kötüydü.

Sol elime baktığımda sımsıkı tutmaktan avcumun içine tırnakların battığını gördüm, onun acısıydı. Yutkunduğumda önüme gelen saçımı arkaya doğru attım ve yanıma baktım.

CamScanner ile tarandı

Tugay yoktu fakat hemen yanındaki komodinde saksıda çiçekler vardı. Nergis çiçeğiydi, güzelliği ve saygıyı temsil ederdi. Bütün yaşananlara rağmen kalbim heyecanla attığında uzanıp çiçeklere dokundum ve gülümsediğimi fark ettim. Aslında Tugay beni nasıl gülümsetebileceğini biliyordu ve bu bambaşka bir şeydi.

Elim çiçeğin üzerindeki nota gittiğinde heyecanla zarfı açtım ve onun el yazısıyla karşılaştım.

Günaydınnnnnn! ,)
Bunu bir lek senin için yaptığımın farkındasın değil mi?
Aramızda kalmalı bol n muhabbeli.
Bu sabah nergisleri sana layık gördüm,
onlar da umarım sana layıklardır.
Anlamından ziyade hikâyesini biliyor musun?
Güzelliğinin farkında olmayan bir Tanrıça, tıpkı senin gibi.
Ben ise Echo'yum, o Tanrıça'ya hayran olan ve mahkûmu olmaktan gurur duyan. Söz verdiğim masalı buldum bizim için.
Bir yılbaşı gecesi umuyorum ki birlikte özgürlüğümüze,
Gücünle güç bulan, Tugay Demir Çeviker.

Elim Tugay'ın bana aldığı boynumdaki kolyeyi sıkıca kavramıştı ve heyecandan ne yapacağımı bilmiyordum. Çiçekleri sevmeyen, hatta zerre anlamayan adam şimdi çiçekleri araştırıyordu, benim bile bilmediğim hikâyeleri önüme sunuyordu.

Hızlı bir şekilde komodinin üzerindeki telefonu elime aldım, kilidi açtığımda notlardaki o uzun yazıyla karşılaştım. Tugay benim için hazırlamıştı.

Bizi anlatan o masal:

Anne Liriope harika bir kız çocuğu doğurmuş ve kâhinin yanına götürmüş, kâhin ise kızı Narcissus kendisini hiç görmez ise uzun bir yaşam süreceğini söylemiş çünkü çok güzelmiş ve bu güzellik zarar görebilirmiş.

Narcissus büyüdüğünde çok güzel bir genç kız olmuş, onu gören bütün erkekler âşık oluyormuş fakat o kimseye ama kimseye yüz vermiyormuş. Bir yandan da kendisinin nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikri yokmuş, bu yüzden kendisinin çirkin olduğunu da düşünüyormuş.

Dağ perilerinden Echo da Narcissus'un âşıklarından biriymiş. Günlerce kendini ona göstermek için çevresinde dolanıp durmuş ancak Narcissus onu fark etmemiş.

CamScanner ile tarandı

Tugay ben onu tanımıyorken çevremdeydi ve ben bunu çok sonra fark etmiştim.

Echo en sonunda sessizliğe dayanamayarak konuşmaya karar vermiş. Ancak Tanrıça Hera tarafından lanetlendiği için Echo konuşamıyor, sadece kendisine karşısındaki kişinin söylediği son sözü tekrar edebiliyormuş. Yine de eğer Narcissus onu görüp güzel şeyler söylerse bunları tekrar edip aşkını ilan etme planlarıyla Narcissus'un karşısına çıkmış.

Narcissus tıpkı diğer herkese yaptığı gibi Echo'ya da tepkisiz kalmış, ancak Echo'nun aşkı bitmemiş ve yine sürekli onu izleyip durmuş. Birisi hiç güzelliğini göremiyor, diğeri de konuşamıyormuş.

Tugay bana kendimin farkında olmadığımı belli etmeye çalışıyordu, o ise çoğu zaman sessizliği tercih ediyordu.

Bir gün Narcissus kendisini görmemeye artık tahammül edememiş ve tepki vermiş. Nemesis ise bu başkaldırıya karşılık eğer kendisini görürse onun çok büyük bir ceza alacağını söylemiş.

Narcissus, onları dinlememiş ve ormanda dolaşırken kendisini görmek için göle eğilmiş ve kendi yansımasını görmüş. Karşısındaki güzelliğe o kadar hayran olmuş ki su başından ayrılmak istememiş ve ona güzelliğini fark ettiren aslında yansımadaki Echo'nun bakışlarıymış. O bakışlar, Narcissus'un ne kadar güzel olduğunu belli ediyormuş.

Günlerce kendi yansımasına bakmış durmuş, dokunmak istemiş dokunamamış, Echo'yla konuşmaya çalışmış konuşamamış ve imkânsız da olsa o an Echo'ya âşık olmuş, her şey için ise çok geçmiş. Nemesis'in cezası o an devreye girmiş, ayrılamadığı göletin başında kederinden yitip gitmiş ve vücudu nergis çiçeğine dönüşmüş. Nergis, çiçeklerin en güzeliymiş çünkü Narcissus'un ruhunu taşıyormuş.

Echo ise Narcissus'un göletin başında beklediğini ve yavaş yavaş öldüğünü görse de tek kelime edememiş çünkü lanetliymiş. Narcissus öldükten sonra Echo, yürüyüp dağları ve mağaraları dolaşmış. Kederinden ne bir damla su içmiş ne de tek lokma yemek yemiş. Böylece o da en sonunda ölüp doğaya karışmış ve birisi ne zaman dağlara ve mağaralara seslense rüzgârın sesiyle karşılık vermiş, Narcissus'u ne zaman özlese gökyüzünden kar olarak yere düşmüş. Narcissus ise onun toprağında ölümsüz olmuş ve birbirlerini tamamlamış.

Kurak topraklar ise hiçbir zaman onların bulunduğu ülkeye uğramamış çünkü Echo biliyormuş, eğer toprak kurak olursa Narcissus solup gidecek, yok olacak ve tamamen ölecekmiş.

CamScanner ile tarandı

Sonrası, Tugay'ın kendi dilinden dökülenlerdi.

Senin için topraklarımı daima canlı tutacağım, Narcissus, söz veriyorum. Yeter ki solup gitme, sen solup gidersen asıl o zaman kuraklaşır toprak.

Gözlerimin dolması tamamen saçmalıktı biliyordum ama bunu engellemek mümkün bile değildi. Düşündüğümden çok uzun bir süre o notta yazılanları defalarca okudum, ardından çiçeklere baktım.

En sonunda yataktan çıktığımda banyoya ilerledim. Çok kısa bir duş aldığımda Tugay'ın havlusunu kullandım. Aynaya bakmadan saçlarımı taradığımda dişlerimi fırçaladım ve sonrasında saçlarımdan sular damlarken havluyla duştan çıkıp odaya döndüm. Kendime bir şeyleri düşünmemek için verdiğim süre az önce gördüğüm çiçeklerin büyüsünü bozmaması içindi.

Bakışlarım valizin içindeki çiçekli elbiselere kaydığında yüzümü buruşturdum ve iyice karıştırdığımda en altta kalan siyah pantolonumu çekip çıkardım. İç çamaşırımı giydikten sonra pantolonu giydim, onun üzerine ise hiçbir şey bulamadığımda Tugay'ın dolabını açıp siyah, bol bir kazağı üzerime geçirdim. Saçlarımı örmek için hamle yaptığımda bundan vazgeçtim çünkü bundan sonra saçlarımı hep Tugay örsün istiyordum. Ayaklarıma çoraplarımı giyip siyah botları da geçirdiğimde çoktan üşümeye başlamıştım.

Saçlarımı kurutmadan yatağın üzerindeki telefonu almak için uzandım ve o anda sağ komodinin üzerindeki çerçeveyi gördüm. Tugay'ın annesi ve ikiziyle olan çocukluk fotoğrafının yanında, babamın anneme verdiği fotoğraf duruyordu, kan izleri tam olarak temizlenmese de silikleşmiş bir şekildeydi. Çerçevenin içindeydi ve hemen başköşede duruyordu. Tugay kendi aile fotoğrafının yanına koymuştu.

Zorlukla nefes aldığımda hızlı bir şekilde arkamı döndüm ve gözlerimi kapattım. Neden o fotoğrafa bakarken bile suçlu hissettiğimi bilmiyordum fakat ağırlığı omuzlarıma çöktüğünde telefonu cebime sıkıştırıp odadan çıktım.

Merdivenin basamaklarını inerken aşağı kattan gelen konuşmaları işitebiliyordum ama şu an öyle dinlemek istemiyordum ki sanki kulaklarım tıkalı gibiydi. Son basamaktan indiğimde Tugay, "Öyle bir akşam yaşatacağım ki," dedi sert ve öfke dolu bir sesle, "diğer güne uyanmak bile istemeyecekler. Öyle bir geri döneceğim ki bu dönüşümü en çok benden nefret edenler unutamayacak." Dün gece benim

CamScanner ile tarandı

saçlarımı ören, çorba içiren, kollarında uyutan o adam gitmişti, yerine öyle acımasız bir adam gelmişti ki tarif edilemezdi.

Büyük bir nefes verdiğimde kapıdan içeriye girdim ve herkesin salonda olduğunu gördüm. Beni gördükleri an ayağa kalktıklarında tek ayağa kalkmayan kişi Marco'ydu. Tugay ise zaten ayaktaydı. Herkese şöyle bir baktıktan sonra başımla selam verip içeriye girdim.

Tugay üzerime giydiklerime, ıslak saçlarıma baktı ve sonrasında duruşunu dikleştirdi.

"Avukat," dedi Marco diğer taraftan. Elbette ki elinde mandalinası vardı. "Ne denir bilmiyorum, yani..."

"Hiçbir şey," dediğimde başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım. "Birilerinin ölmesine alıştım." Hayır, alışmamıştım.

Marco dikkatli bir şekilde yüzüme baktı. "Alıştın mı bilmiyorum," dedi sakin bir sesle. "Fakat başka bir şeyden eminim." Gözlerini kıstı. "Sen Adnan Atalar'ın kızısın, o adamın kızı olmak zaten başlı başına güç demek." Sesindeki hayranlık beni şaşırtmıştı.

"Babamı tanıyor muydun?" diye sordum. "Çünkü o da güçlü olsaydı şu an aramızda olurdu öyle değil mi?"

Marco gülümsedi. "Emin ol, Adnan Atalar geçmişte attığı her adımla geleceğe iz bırakmıştır. Ölmüş olması burada olmadığı anlamına gelmez."

Ya artık geri zekâlıydım ya da Marco bir şeylerin imasını yapıyordu. "Anlamıyorum Marco," dedim gözlerimi devirerek. "Artık aptalın tekiyim, lütfen bana tane tane anlatır mısın?"

"Belki başka bir gün," dediğinde masaya uzattığı bacaklarını aşağıya indirdi. "Şu an sırası değil."

Yüzüne baktım, ardından diğerlerine bakışlarım döndü. Red, –yani artık red* olmuştu çünkü saçı kırmızıya dönmüştü– Gamze, Javier, Ufuk, Omar, Helen... Hepsi yüzüme öyle mutsuz bakıyordu ki, ne şekilde görünüyorsam bu onları mahvetmiş olmalıydı.

Tugay'a döndüğümde, "Ben hazırım," dedim sakin bir sesle. "Çıkalım mı?"

Tugay'ın üzerinde siyah boğazlı kazak vardı, altında ise siyah pantolonu. Kumral saçları dağınıktı, gözleri uykusuz görünüyordu fakat bana baktığında uykusuzluğu ışıkla örtülüyordu sanki. Dikkatimi çeken başka bir detay ise eldivenleri yine elindeydi, bunun ne demek olduğunu biliyorduk.

* (İng.) Kırmızı.

CamScanner ile tarandı

Tugay bir işler çeviriyordu.

"Tamam," dedi Tugay ardından Red'e bir kafa hareketi yaptı. Red salondan hızlı bir şekilde çıktı ardından elinde bir sandviçle döndüğünde gözlerimi devirdim. Tugay sandviçi eline aldığında "Çıkalım," dedi bana. Diğerleri bizi izliyordu biliyordum, hatta belki yan yana bile olmamamız gerekiyordu fakat bugün ikimizin de rol yapacak hali yoktu. Kapıdan çıkmadan önce Tugay, "Marco," diye seslendi dönüp bakmadan. "Konuştuğumuz gibi."

"TDÇ," dedi o da arkamızdan. "Aşk meşk işlerine koştururken dükkânı bana devrediyorsun, dikkat et de dolandırmayayım seni." Kısık bir konuşma sesi geldi ve sonrasında Marco, "Aşk meşk diyeceğim, ne diyeceğim?" dedi. "Düzeyli ilişkinizin bir tanecik meyvesi ne zaman geliyor mu diyeceğim?"

Başımı iki yana salladığımda dış kapıya doğru ilerledik. O sırada Tugay kapının yanındaki dolabı açtı ve içinden siyah montumu çıkarıp bana giydirdi. Diretmeden üzerime giydiğimde bir kez daha dolaba eğildi ve pespembe bir bereyi kafama geçirdi. "Tugay," dedim bereyi çıkarmak isteyerek. "İstemiyorum."

"Saçların ıslak," dedi kaşlarını çatarak. "Ayrıca bere olarak sadece bunu almışım kendime. Başka bir çaren yok." Pespembe bere.

Yüzümü ekşittiğimde, "Yalana bak," dedim. "Kendine pembe bere mi aldın yani?" Başımı dolabın yanındaki aynaya doğru eğdiğimde gözlerimi kocaman açtım. "Ve bu berenin kedi kulakları var!"

Tugay başını omzuna doğru yatırdı. "Kedileri seviyorum, o yüzden."

"Beni kandırıyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Senin için aldım demen yeterliydi."

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Kendime aldım."

"O halde bir gün sen de tak ve örgütünle toplantını öyle gerçekleştir."

Gözleri kocaman açıldı, ardından öksürmeye başladığında tek kaşımı havaya kaldırdım. "Sen," dedi ve sonrasında kapıyı gösterdi. "Renklerin cinsiyeti yoktur hanımefendi fakat bana pembe renk yakışmıyor ya, sen ise renkleri seviyorsun, öyle simsiyah giyinmekle olmaz."

"Delirmişsin sen. Her şeye bir cevabın var ve manipülatifsin." Kapıyı açtığımızda ters ters ona baktım. "Ve sen de üzerine bir mont almazsan..."

"Yine ölüm tehdidi geliyor galiba," dedi korkuyormuş gibi. "Hemen alıyorum, komutanım."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi devirdiğimde gülümsedim ve, dışarıya adım attığımda buz gibi hava yüzüme çarptı. Sabahın ilk ışıklarıydı, hafif kar yağışı vardı ve uzakta iki tane araç duruyordu. Tugay kapıyı kapattıktan sonra sırtımdan destek vererek beni siyah olan araca doğru yürüttü. Botlarım karlara batarken yürümekte zorlanıyordum.

Arabanın yanına geldiğimizde Jeep'in yolcu koltuğunu açtı ve geçmem için bekledi. "Hep böyle nazik bir adam mıydın?" diye sordum yarı imalı yarı ciddi. "Yoksa bu bana mı özel, merak ediyorum."

Yolcu koltuğuna oturduğumda o da sürücü koltuğuna geçti ve saçlarını karıştırdıktan sonra daha fazla dağılmasını sağladı. Sakal tıraşı olmuştu, yüz hatları daha fazla ortaya çıkmıştı ve fazlasıyla çekici görünüyordu.

Arabayı çalıştırmadan önce, "Kabalıktan hiç hoşlanmam," dedi o da yarı alaylı yarı ciddi. "Bana saygılı davranan herkese saygılı davranırım."

"Peki saygısız davrananlar?"

Gözlerini kıstı ve motoru çalıştırdıktan sonra, "Hmm," dedi kısık bir sesle. "Öldürüyorum."

Güldüğümde arabayı hareket ettirdi. "Derya'ya da böyle nazik miydin?"

Tugay'ın kaşları çatıldı ve cebindeki sandviçi çıkarıp bana verdi. "Yesene, aç gidemezsin."

"Soruma cevap vermedin ve konuyu değiştiriyorsun."

"Çünkü konuşmaya değer görmüyorum," dediğinde kaşları daha fazla çatıldı. Ben de ona karşı gelmeyerek sandviçi kâğıdından çıkardım ve bir ısırık aldım. Uzanıp torpido gözünü açtı ve oradan da elma suyunu çıkardı.

"Aa," dedim şaşkınlıkla. "Elma suyunu çok severim."

"Biliyorum," dedi kısık bir sesle.

"Nereden biliyorsun?"

İlk önce söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldı fakat en sonunda, "Üniversitedeyken kütüphaneye her gittiğinde yanında elma suyu oluyordu," dedi.

Şaşkınlıkla, "Buna dikkat ettin öyle mi?" dedim.

"Ben her şeye dikkat ederim," diye ucu açık bir yanıt verdi.

"O halde Derya'nın en sevdiği içecek neydi?"

Bakışları bana döndü. "Bu konuyu açmanın nedeni nedir?" Sesi oldukça ciddiydi. "Bu konu beni rahatsız ediyor."

"Merak ediyorum," dedim sandviçten bir ısırık daha alırken ama tadı nefis olsa da ben sanki saman yiyordum. Zaten o anda da bu

CamScanner ile tarandı

soruları sormamın nedenin kafa dağıtmak olduğunun farkındaydım. "Hayatına giren ve sevgilin olan her kadına aynı mısın yoksa bu bana mı özel, bilmek..."

Gülümseyerek yüzüme döndü. "Bir daha söyle."

"Neyi?" dedim elma suyundan bir yudum içtikten sonra.

"İlk söylediğini."

Anladığımda yutkunmakta zorlandım. "Hayatına giren," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Ve sevgilin olan..."

Daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Yakıştı ağzına," dedi. "Benim sevgilim olduğunu söylemek. Bunu bir ara bana art arda söyle fakat yüzünle yüzüm arasında mesafe bile olmasın, öyle çok daha net anlarım."

Utanmayı hiç beklemiyordum ama yanaklarım kızardığında gözlerimi kaçırdım ve ön camdan dışarıya baktığımda konuyu değiştirmek için, "Çiçek için," dedim, "teşekkür ederim ve o hikâye için... Yani bunu ben bile bilmiyordum. Çok etkilendim hatta Echo için üzüldüm."

"Neden ki?" dedi. "O halinden memnun."

"Ama aşkından ölmüş."

"Ama aşkı için ölmüş," dedi. "Aşkını yaşatmak için ölmüş. Ve aslında ikisi de ölümsüz olmuş. Toprak kurak olmadığı sürece Narcissus hep canlı kalacak, Narcissus hep canlı kaldığı sürece toprağı yani Echo'yu besleyecek. Birbirlerini tamamlıyorlar, birisi yok olursa diğeri de yok olur." Yola bakan ela gözleri bana döndü. "Tıpkı bizim gibi, güzelim. Ben Echo olmaktan çok memnunum."

Gülümsediğimde sandviçten bir ısırık daha aldım. "Ama yine de acaba Narcissus konuşsaydı son söylediği cümle ne olacaktı ve Echo neyi tekrar edecekti? Bunu hep merak edeceğim."

Tugay gülerek, "Senin kalbini deleceğim diyebilir," dedi. Kendimi tutamayıp güldüğümde kıkırtım arabanın içini doldurdu. "Sonuçta Narcissus da durmadan öldürmekle tehdit ediyor olmalı."

Araba evden çok uzaklaşmamıştı ve Tugay oldukça yavaş kullanıyordu. Klimayı sonuna kadar açtığı için saçlarım neredeyse kurumak üzereydi ve sandviçim bitmişti, elma suyum da öyle. Uzanıp arabanın radyosunu açtığımda ve ses verdiğimde spikerin sesini işittim.

"Krallık'ın Resmi Gazete'de yayınladığı 32544 sayılı belgeye, 3231 karardan başlamak üzere yeni yasalar günümüzde yürürlüğe girdi." Kaskatı kesildiğimde Tugay'm direksiyonu kavrayan parmakları sıkılaştı, o ne olduğunu biliyor olmalıydı. "3231. Karar: Polisler ve As-

CamScanner ile taran

kerler, kişi ayırt etmeden Krallık'a yemin edecek ve üzerlerinde onları takip eden bir chip yerleştirilecektir, bu chip onların can güvenliğini sağlamak içindir." Hayır, kendilerine bağlı kılmak için onları kendi adamları haline getiriyorlardı, aksi düşüncede olanları ise bu şekilde temizleyeceklerdi.

"3232. Karar: Bu ülke topraklarında yaşayan herkes, kadın erkek fark etmeksizin saçları tek tip üç numara kesilecek, olası bir savaş durumu için hazırlık sağlanacaktır." Kadınlar ve erkekler arasındaki ayrımı yıkmak, bu karara başkaldıran kadınları ayıklamak istiyorlardı.

"3233. Karar: Ülke topraklarında yaşayıp hayatını idame ettiren herkesin kazancının 1/4'ü Krallık'ın yardım kuruluşlarına bağışlanacak, aşırı ürün satın alımlarına ambargo koyulacak, artık karneyle ekmek, yağ ve bakliyat ürünleri alınacaktır. Karnedekinden fazla ürün satın alan ailelerin gelirlerinin 2/4'ü kesilecektir." Ülkede kıtlık başlamıştı, bunu gizliyorlar, göz boyayarak kazanılan paraya da el koyuyorlardı. Ayrıca açlık sınırının üstüne çıkmamak için ürünleri belirli ölçüde vermeye çalışacaklardı.

"3234. Karar: Krallık'a ait bütün devlet dairelerinde sadece Krallık'ın yeminini etmiş ve Krallık tarafından izni olan kişiler çalışabilecek, güvenlik için karşıt düşüncedeki herkesin işine son verilecektir, bu şekilde gizlilik esas tutulacaktır." Kendisinden olmayan herkesi ekarte edecekler, geçinmek zorunda kalan insanları da bu şekilde kendilerine zorunlu tutacaklardı.

"3235. Karar: Ailelerdeki bütün erkek çocukları altı yaşından itibaren eğitim için Krallık'a teslim edilecek ve onurlu bir asker olarak yetiştirileceklerdir. Kız çocukları ise on dört yaşından sonra eğitim hayatını tamamlayarak kadın işgücü gereken yerlerde çalışmaya başlayacaklar ve aile kurmalarına imkân verilecektir." Çocukların beyinlerini yıkamak, onlara kendilerinden başka hiçbir çıkar yolları yokmuş gibi hissettirmek istiyorlardı.

"3236. Karar: Ülkede artan ayaklanmalar ve direnişler dolayısıyla güvenlik için kadınların doğumu kesinlikle yasaklanacak, hamile her kadın 3236. kararın yürürlüğe girmesinin ardından kürtaj yaptıracak ve her aileye sadece tek bir çocuk düşecektir, geriye kalan çocuklar ya Krallık'a teslim edilecek ya da çocuğu olmayan ailelere verilecektir." Kıtlık ve sefalet arttıktan sonra bez, mama, süt gibi ürünlerde yaşanılan sıkıntılardan dolayı kadınların doğum haklarını bile ellerinden

CamScanner ile tarandı

alıyorlardı, ayrıca şu an toplum ayaklanmışken yeni doğan çocukların bu zihniyetle büyümesini engellemeye çalışıyorlardı.

"3237. Karar: Krallık karşıtı her örgüt üyesi; yaş, cinsiyet, kurum, meslek fark etmeksizin suçüstü yakalandığı an, yargılanmadan idam edilecektir." Krallık, kendilerine karşı olan herkesi öldürmek istiyordu.

"Bu kadarı," dedim zorlukla konuşarak. "Bu kadarı çok fazla. Resmen insanların yaşamlarını ellerinden alıyorlar ve bunu yaparken yalanlar söylüyorlar." Bakışlarım Tugay'a döndüğünde hâlâ gergin bir şekilde yola baktığını gördüm. "Bu ülkede şu an hamile olan kaç kadın vardır kimbilir? Belki de senelerdir o çocuğun olmasını bekleyen. Zorla o bebekler ellerinden mi alınacak? Peki ya altı yaşına gelmiş erkek çocukları? Besinsiz kalacak insanlar? Krallık'a zorunlu tutulan kişiler?" Başımı art arda iki yana salladım. "Nasıl hâlâ bu barbarlığı destekleyebilirler?"

"Çünkü barbarlar, kötülüklerini yalan ve manipülasyon maskeleriyle gizleyebilir," dedi Tugay. "Bir ülkeyi yakıp geçtiğinde ve bunu nefret için yaptığını söylediğinde herkes karşında dimdik durur, bir ülkeyi yakıp geçtiğinde bunu savaş için yaptığını söylediğinde bazı insanlar karşında durur ama bir ülkeyi yakıp geçtiğinde bunu sadece ısınmak için yaktığın ufacık bir kıvılcımdan başladığını söylersen herkes senin yanında durur." Yutkundum. "Vicdan en büyük manipülasyon kaynağıdır, barbarlar en çok vicdana oynar."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Haklısın," dedim. "Ve bu barbarlığın karşısında duranları da yok etmeye başlayacaklar, tamamen."

"Evet," dedi. "Eskiden yok etmiyorlardı asıl şimdi gerçekten yok edecekler çünkü gözleri döndü. Kaybetmek istemiyorlar, sadece BL örgütü destekleyenler değil, onlara karşı gelen de çok insan var artık. Ne yapacaklar? Zorunlu tutacaklar kendilerine ve emin ol bir süreden sonra manipülasyonu da yalanı da bırakacaklar, gerçek kimlikleriyle herkesi vurup geçecekler." Yutkunduğunda sola doğru döndü. "O zamana kadar umuyorum ki biz kazanmış oluruz."

Spiker sanki Tugay'ın bu cümlelerini bekliyormuş gibi, "Bugün akşam, saat sekizde, Meydan'da ibret için yüce Krallık'a karşı gelen altı kişi yargılanmadan idam edilecek," dedi. "Ve üç gün boyunca meydanda asılı kalacaklardır." Korkuyla irkildiğimde uzanıp hızlı bir şekilde radyoyu kapattım.

"Ve bu altı kişiden," dedi Tugay. "Dördü çocuk."

CamScanner ile taranc

"Ne?" Başını salladı ve başka bir yola döndüğünde araç hafifçe yavaşladı. "Orayı ateş altında bırakmak gerekir, hepsini yakmak gerekir, bu kadarı vicdansızlık!"

"Belki istedikleri de Meydan'da bunu gerçekleştirirken BL örgütünün acımasızlığını gözler önüne sermektir?" dediğinde aracı durdurdu ve bana baktı, kaşlarım havadaydı. "Ve bir barbarı tanımak istiyorsan maalesef ki onun gibi düşünmen gerekir, güzelim. Ben çok uzun zamandır onlar gibi düşünüyorum."

"Aklından..." dedim, fısıldayarak. "Neler geçiyor?"

Tugay gözlerini kıstı, parmakları önüme gelen saçlarıma gitti, ardından elinin tersiyle yüzüme dokunduğunda, "Eğer aklımdan geçen gerçekleşirse," dedi. "O zaman belki bir miktar ateşim harlanmayı bırakacak ama senin gördüğüm son gözyaşlarından sonra asla bir daha sönmeyecek."

"Tugay," dedim başımı sallayarak. "Benim yüzümden bir şey yapılmasını istemiyorum, bunu daha önce de yaptın ve onun ağırlığını taşımak... Bak, oldu ve bitti, bir savaştaysan elbette kayıplar vereceksin ayrıca o kayıplar..."

Tugay çenemi tutup hızlı bir şekilde bana yaklaştı ve dudakları dudaklarımın hizasındayken, "Önce sen," dedi. "Önce sen güzelim, sonra intikam ve en son özgürlük. Ama önce sen artık."

Burnu burnuma dokunurken nefesi dudaklarımı yalayıp geçiyordu. Yanaklarım ısındığında, "Bu kez," dedim. "Gerçekten korkutuyorsun çünkü geçen sefer çok ileri gitmiştin. Onlara ne yapacaksın?"

Gülümsediğinde geriye çekildi, bakışlarını ayırdığında ise o kötü adamı ela gözlerinde gördüm. "Geçen sefer mahkûmdum, şimdi bileklerimde kelepçeler bile yok. Özgür bir Tugay Demir Çeviker. Durdurabilene aşk olsun!" Tek kaşını havaya kaldırdı. "Tabii sen durdurmazsan."

"Ya!" dediğimde hafifçe omzundan itekledim ve emniyet kemerimi açtım. Gözlerim hemen yanında durduğumuz tek katlı, ahşap eve kaydığında, "Burada mı?" dedim heyecanla.

"Evet," dedi. "Fakat konuşmak yasak çünkü hâlâ dinleyici takılı."

"Ne? Neden?"

Omzunu indirip kaldırdı. "Öyle gerekti."

"Ne demek öyle gerekti?" Öfkeyi hissettim. "Ona hâlâ güvenmiyor musun? Bu da ne demek?"

CamScanner ile tarandı

Tugay boğazını temizledi, ardından üzerime doğru eğilerek kapımı açtı. "Ben seni bekliyorum."

Kaşlarım çatıldı, yüzüne uzun bir süre baktım fakat o bana bakmak yerine keskin gözlerle camdan dışarıya baktığında hiçbir şey söylemeden sertçe arabadan indim ve aynı sert adımlarla eve doğru ilerledim. Buradaki kar diz boyundaydı, daha soğuk bir yerdi ve etrafta bu ev hariç başka hiçbir ev yoktu. Öyle ki insan geçtiğini bile düşünmüyordum. Sinan için harika bir gizlenme alanıydı.

Kapının önüne gittiğimde elim kolum birbirine dolandı ve tam kapıya vuracağım sırada ahşap kapıdan kilit sesi geldi ardından kapı aralandı.

Sinan'ın yüzünü gördüğüm an kalbime uğrayan huzurun ve neşenin haddi hesabı yoktu, o da beni gördüğünde başını iki yana salladı, gülümsedi ve aynı anda gözleri de doldu. Konuşmak yasaktı ama sarılmak yasak değildi, bu yüzden onun öyle bir boynuna atıldım ki kaybettiğim herkese sarılıyor gibi hissettim. Oradaydı, babam onu eğitiyordu, oradaydı, Meryem ile oyun oynuyordu, oradaydı, annem tarafından görmezden gelinse bile saygıda kusur etmiyordu. Hatta çoğu zaman annemi bile gülümsetebiliyordu.

Geriye çekildim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve bir kez daha sarıldım. Sinan da bana o kadar sıkı sarıldı ki yalnızlığını tamamen hissettim. Birkaç saniye sonra içeriye girdiğimizde beni yönlendirdi.

Ahşap evin içi sıcaktı, kapının iki adım ilerisinde bir koltuk, yanında bir masa ve televizyon vardı. Sağında mutfak yer alıyordu, mutfağın karşısında ise banyo vardı. Büyük ihtimal televizyonlu odanın diğer tarafında da yatak odası olmalıydı. Camlarına karlar vuruyor, çatı katındaki camda karlar dans ediyordu. İçinin bu kadar huzurlu olmasını beklemiyordum.

Beni koltuğa oturttuktan sonra hızlı bir şekilde mutfağa gitti ve demlenen kahveden doldurup içine iki şeker katarak bana getirdi. Biliyordu, her şeyimi tanıyordu elbette. Kendine de kahve doldurduğunda şekeri önünden çektim ve onun şeker tüketmediğini belli ettim. İkimiz de güldük.

Karşıma oturduğunda onu inceledim. Kötü görünmüyordu, üzerinde temiz bir eşofman takımı vardı, hatta sakal tıraşı bile olmuştu. Mavi gözleri pek yorgun bakmıyordu, dinlendiğini bile söyleyebilirdim fakat bakışlarından anlıyordum, Meryem'i bilmiyordu, bilse böyle

CamScanner ile tarandı

olmazdı. Yaşadıklarımdan bihaberdi. Belki de haberler Meryem'le beraber annemi kaybettiğimi henüz söylememişti.

Ellerimi kaldırıp işaret diliyle, "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim," dedi hızlı bir şekilde. İşaret dilini bize babam öğretmişti, şimdi onun faydasını görüyorduk. "Tatil yapıyorum." Bir daha güldüğünde ona karşılık verdim.

"Seni," dedim ellerimi yavaşça hareket ettirerek. "Çok özledim." Sinan'ın yüzündeki gülümseme silindi, bakışlarına hüzün çöktü. "Hep yanımda olduğun o günleri çok özlüyorum. Varlığını çok özlüyorum." Yutkunduğumda şu an onun karşısında ağlamak istemiyordum ama artık kendimi tutabilmek konusunda pek de iyi değildim. "Mutsuz bir çocuktum ve sen benim çocukluğumun en güzel tarafıydın, Sinan." Yutkunduğunda tek kaşını havaya kaldırdı. "Seni de kaybetmek istemiyorum."

"Özür dilerim," dedi. "Yaşattığım her şey için. Eğer sana böyle hissettiren bensem, kendimden nefret etmeye hazırım."

"Hayır," dediğimde ellerim titriyordu. "Sana hep güvendim, şu anda da güveniyorum. Başka bir çaren olmasa bu yola girmezdin." Başımı iki yana salladım. "Zaten bunları konuşmak istemiyorum, ben sadece seni görmek istedim."

Sinan çok uzun bir süre yüzüme baktı ve en sonunda, "İyi değilsin," dedi. "Ne oldu?"

Başımı önüme eğdiğimde gözlerimi kapattım ve akan birkaç damla yaş, yanaklarımdan süzüldü. Gözlerim kapalı öylece dururken buraya gelmenin de yanlış olduğunu fark ettim çünkü henüz iyi bile değildim, onu da üzmeye hakkım yoktu. Sinan çenemi tutup başımı kaldırdı ve göz göze geldiğimizde ağladığımı gördü. Burun delikleri öfkeyle açıldığında kaşları havalandı, nefesi hızlandı. Bakışlarında hem öfke hem de ne olduğunu öğrenmek isteyen meraklı bir ifade vardı.

"Kaybettim," dedim ellerimi yavaşça hareket ettirerek. "Kaybettik, ailemizi. Tamamen."

Kastettiğimin babam olduğunu anladı, yutkundu ve büyük bir nefes verip, "Adnan Baba eminim bir yerlerde bizi izlerken gurur duyuyordur," dedi. Öylece hiçbir tepki vermeden yüzüne bakmaya devam ettim. İlk önce hüznü gördüm, ardından şaşkınlığı, sonra öfkeyi ve en sonunda da dehşeti. "Ne oldu?" dedi titreyen eliyle.

Ağlamaya başladığımda utançla başımı bir kez daha önüme eğdim, bir şey söylemek için dudaklarım aralandı ama yasaktı. Konuşmak için

CamScanner ile tarandı

ellerime baktım ama hareket bile ettiremiyordum. Kapana kısılmıştım, şu an tek yapabildiğim ağlamaktı. Konuyu değiştirip, "Hiçbir zaman ihanet etmeyeceğini biliyordum," dedim. "Sen öyle birisi değilsin, herkes Krallık'ın yanında olur, sen olmazsın çünkü aileni onlar yüzünden kaybettin. Seni buna nasıl zorunlu tuttular bilmiyorum, ne yaşadın bilmiyorum ama sen yaşa diye çok çabaladım." Gözlerimden yaşlar akarken transa girmiş gibiydim. "Sen yaşadın." Daha fazla ağladığımda ses çıkmasın diye elimle ağzımı kapattım. Bu kadarı gerçekten de çaresizlikti.

Sinan ayağa kalktı ve elini saçlarına geçirdiğinde ne olduğunu anlamaya çalıştı, ardından önümde çöküp bileklerimi tutup ellerimi yüzümden çekti, gözlerimin içine baktı, yine bakışlarından anladım. Meryem iyi mi, diye soruyordu. Biz bakışarak bile anlaşabiliyorduk. Durdum, gözlerinin içine baktım ve daha fazla ağladım. Başımı iki yana salladığımda elleri bileklerimi bıraktı ve kendisini yere bıraktığında âdeta yıkıldı. Onun da gözleri dolduğunda dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibi oldu ve sonrasında yumruğunu kaldırıp vuracak bir yer aradı. En sonunda ayağa kalktığında bağıramadığı için koltuğa tekme, duvara ise yumruk attı ve kahve bardaklarını yere fırlattığında daha fazla ağladım. Acıdan çok öfke hissettiğini düşünüyordum ama gözlerimiz yeniden birbiriyle kesiştiğinde yanağından bir damla yaş düştü. Elinin tersiyle sertçe sildiğinde çenesi kaskatıydı.

O yıkılmıştı.

Ve onu yıkan da ben olmuştum.

Titreyen ellerini kaldırdı ve tek bir cümle kurdu: "*Ben o yaşasın diye bu yükün altına girdim, beni onunla tehdit ettiler.*"

Daha fazla ağladığımda düştüğüm çukurdan ne kadar çırpınırsam çırpınayım çıkamayacağımı hissetmeye başlamıştım. Öyle bir tuzaktı ki Sinan, Meryem koz alınarak tehdit ediliyordu ve sonucunda benim için de bir tercih haline getiriliyordu. Kaybeden ise üçümüz oluyorduk. Geriye kalan ise bir daha asla var olmayacak bir aileydi.

"Özür dilerim," dedim acıyla. "Koruyamadım." Sinan sırtını bana döndüğünde ayağa kalktım ve yere dökülen kahveye baktım. Artık konuşmamız bitmiş görünüyordu, kendini benden gizliyordu, öfkesi bana mıydı yoksa yaşanılanlara mıydı bilmiyordum ama şimdi kendimi daha suçlu hissetmeye başlamıştım.

Hızlı bir şekilde dış kapıyı açıp kapatmadan arabaya doğru koştuğumda ayaklarım karlara batıp çıkıyor, nefesim kesiliyordu. Ona

CamScanner ile tarandı

sarılmak harika hissettirmişti ve şimdi ondan gitmek kocaman bir yıkımdı ama emin olduğum bir şey vardı, yüzleşme için henüz hazır değildim.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak yolcu koltuğunun kapısını açıp oturduğumda ellerimi yüzümü yerleştirip çocuk gibi ağlamaya devam ettim. "Özür dilerim," dedim ağlaya ağlaya. "Mahvettim her şeyi. Buraya gelmemeliydim. O bizim için çabaladı, ben ise kardeşimi bile koruyamadım."

"Hey hey hey," dedi Tugay, ellerimi yüzümden çekmeye çalıştı ama utançla kendi içime yönelmiştim, bakmak istemiyordum. "Ne oldu? Anlat bana, hadi dinliyorum." Hiçbir şey söylemeden başımı iki yana salladım, sadece ağladım, hâlâ gözyaşı üretebilmem imkânsızdı ama ben işte ağlıyordum. Sessizliğin ardından, "Geliyorum," dedi Tugay sabit bir sesle. "Sakın arabadan inme."

"Tugay," dedim gözlerimi açıp ona bakarak ama çoktan kapısını açmıştı. "Lütfen gidelim."

Tugay yüzüme baktı ve sonrasında gözyaşlarımı gördükten sonra, "Bana," dedi tane tane. "Beş dakika ver sadece, beş dakika."

Çırpınacak, karşı gelecek mecalim bile yoktu, öylece beni arabada bırakıp eve gitmesine ve kapıyı sertçe kapatmasına izin verdim. Yeniden ellerimle yüzümü kapattığımda bu gözyaşlarının son olması için kendime sözler verdim ama bu sözleri verirken bile ağlamaya devam ediyordum.

Her şeyin son bulduğunu düşündüğün bir an vardır, eğer o an bir ışık gözlerini alırsa artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilirdin; o ışık ise daima ama daima umut olurdu.

Her şeyin son bulduğunu düşündüğüm o anın içindeydim. Omuzlarım düşüktü, gücüm tükenmişti, kendimi kaybetmiştim, hatta artık kendimi Adnan Atalar'ın kızı olarak bile görmüyordum. Öyle kolay değildi benim gücümü tüketmek ama sonunda bunu başarmışlardı.

Fakat tek bir not kâğıdı, o ışıktı; umudun ışığıydı.

Aracın içindeydik, Omar, Gamze ve Ufuk benim yanımdaydı, arkamızdaki araçlarda ise örgütün diğer üyeleri ve Ölüm Timi askerleri vardı. Tugay, Sinan'la düşündüğümden daha uzun bir süre konuştuktan sonra araca gelmişti fakat benim ne konuşacak halim vardı ne de onu sorgulayacak mecalim. Sessizlik içinde eve dönmüş, o beni bıraktıktan sonra ortalıktan yok olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Yarım saat önce ise Gamze'nin elime tutuşturduğu not kâğıdı şimdi avcumun içindeydi.

"*Benim canımın canı,*" diyordu notta. "*Victor Hugo'nun dediği gibi, senin saç telin benim zincirimi koparacak kadar güçlüydü ama onların ölümüne sebep olacak.** *Kaldır başını, çeneni dik tut, sana herkesle beraber boyun eğmek için bekliyor olacağım.*"

Ne olduğunu bilmiyordum, tek hissettiğim kalbimdeki o umuttu. Giden kimse geri dönmezdi elbet ama cümlelerin intikam etkisi biraz da olsa bana kim olduğumu hatırlatmıştı.

Arabanın içinde radyonun sesi hariç sessizlik hâkimdi. Halkın büyük bir kesimi yeni çıkan kararların ardından sokaklara dökülmüştü ve insanları dizginlemekte artık zorlanıyorlardı. Bir yandan da bu işlerine gelmişti biliyordum çünkü herkesi temizleyebileceklerdi, hatta dakikalar sonra altı kişinin idamı birçok insanın sinmesine neden olacaktı.

Spiker, Eftalya Atalar'ın öldüğünü söylüyordu, sessizce terk edip gittiğini ve BL örgütünü yapayalnız bıraktığını. Onu destekleyenler de kimsesiz kalmıştı, insanlar gücünü kaybetmeye başlamıştı. Onlara sığınacak bir alan kalmadığını söyleyerek köşeye sıkıştırıyorlardı.

Öyle uzun zamandır sessizdik ki çıkarabileceğimiz hangi çığlık halkın kalbindeki umut ateşini alevlendirirdi bilmiyordum.

Kimse bana hiçbir şey söylemiyordu, ben de sormuyordum. Yollar dopdoluydu, insanların çoğu yürüyor, kimisi ıslıklarla protesto ediyor, kimisi de Krallık yanlısı olarak dövüşmeye hazırdı. Bütün bu kalabalık ortasında ilerlemekte zorlansak da Meydan'a çıktığımızın farkındaydım.

"Gizlenmemiz gerekmeyecek mi?" diye sordum yanımda oturan Gamze'ye. "Neden bu kadar rahatsınız?"

Ufuk ön taraftan, "Çünkü Eftalya Hanım," dedi. "Herkes tek tip olduğunda kim olduğunuzu tanımakta zorlanırlar."

Kaşlarım havalandığında Gamze önüme kar maskesini bıraktı. Hepimizin üzerinde siyah üniformalarımız vardı, maskelerimizi taktıktan sonra gizlenecektik elbet fakat yine de o Meydan'da hep beraber var olabilmemiz imkânsızdı.

Eğer ki önceden bir plan tasarlanmadıysa.

Normal şartlarda birçok olayı çözebilirdim ama şimdi kafam öyle karmaşıktı ki hiçbir düşünceye yetişemiyordum.

---

* Victor Hugo, *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü*, çev., Volkan Yalçıntoklu (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2022), 55.

CamScanner ile tarand

Kar maskesini alıp kafama geçirdiğimde bu kez Gamze beyaz eldivenleri kucağıma bıraktı. "Ne?" dedim.

"Emir böyle," dedi Gamze, kar maskesini indirmeden önce göz kırpıp. "Sen beyazları takacaksın, biz siyahlar içinde olacağız."

"Ama," dediğimde yutkundum. "Böyle diğer herkesten ayrılmayacak mıyım?"

"Belki de olması gereken budur hayranı olduğum Avukat Eftalya Atalar," dedi Omar geriye doğru bakarak. "Bugün hepimizin dönüm noktası ve başarılı olursak, kimse bugünü hafızalardan silemeyecek, yüz sene sonra bile bugün konuşulacak."

Heyecanlandığımı hissettiğimde belime sıkıştırdığım silah batmaya başlamıştı. "Başarılı olursak mı?" dedim şaşkınlıkla. "Yani başarısız olma ihtimalimiz var mı?"

En acımasız cümleler Gamze'den çıktı. "Kurucu yine kumar oynadı ve kaybederse başı urgana geçecek kişi bugün o olacak."

"Gamze," dedi Omar gözlerini açarak.

"Ne?" dedim zorlukla nefesimi vererek. "Bu da ne demek?" Hiçbirinden ses gelmedi. "Biriniz söyleyecek misiniz? Bu da ne demek?" Yine hiçbirinden ses gelmediğinde cebimden telefonu çıkarıp Tugay'ı aramak istedim fakat bunun çok yanlış olduğunu fark ettiğimde Gamze'ye dönüp, "Bu ne demek?" dedim bir kez daha. "Neden böyle bir şey yapsın?"

"Çünkü kumar oynamadan kazanılmayacak bir oyundu Avukat," dedi ve başını salladı. "Rahat ol, ben sonsuz bir şekilde güveniyorum, sen sevgiline güvenmiyor musun?"

"Gamze," dedi bu kez Ufuk uyarır bir ses tonuyla. "Bu kadar pervasız olma."

"Ne?" Kollarını bağlayıp kıkırdadı. "İkisinin sevgili olduğunu biliyoruz, kendi aramızda bunu mu saklayacağız?"

Gamze hep böyleydi biliyordum, örgütte de en fazla tevazu gösterilen kişiydi ama beni şu an ilgilendiren onun cümleleri değil, birazdan yaşanacaklardı.

Artık kulaklarımı uğulduyor, korkudan kalbim hızlı atmaya başlıyordu. Ellerim buz kestiğinde beyaz eldivenleri ellerime geçirdim ve büyük bir nefes vererek kendimi toparlamaya çalıştım. Bu kadar çabuk etkilenmemeliydim her şeyden, daha sakin olmalıydım, yaşanan her şey beni bu kadar yıpratmamalıydı.

CamScanner ile tarandı

Peki ya dakikalar sonra o iskemlenin üzerinde Tugay'ı bir kez daha görürsem? O urgan bir kez daha boynuna geçerse ve bu kez ölürse?

Yaşayamazdım. Tek kelime. Artık bu kadarını kaldıramaz ve yaşayamazdım.

Gözlerimi kapattığımda ellerimi yumruk yaptım ve ona güvenen tarafımı açığa çıkardım. Son zamanlarda kaybediyor olabilirdik, birbirimizle bile savaşıyor olabilirdik, hatta sessizleşmiş bile olabilirdik ama o Tugay Demir Çeviker'di, mahkûm olduğunda bile herkesi karşısında muma dönüştürürken şimdi öyle kolay kaybedemezdi.

Kaybedemezdi kaybetmesine ama benim içimdeki bu korku onun ela gözlerini canlı görene kadar asla geçmeyecekti.

"Burada inip yürüyelim," dedi Ufuk ve arabayı sola doğru çektiğinde ilerideki kocaman kalabalığı ve oraya doğru ilerleyen insanları gördüm. Genelde Krallık yanlısı insanlardı, eldivenleri olanlar ekarte edilmişti ve diğer taraftan yürütüyorlardı. Çekilen bariyerden de gördüğüm kadarıyla Meydan'ın ortasına sadece Krallık yanlıları geçebiliyordu.

Araçtan indiğimizde gökyüzündeki karlar durmaksızın yağmaya devam ediyordu fakat kalbim öyle ateş içindeydi ki üşümek imkânsızdı. Diğer insanlardan farklı olarak eldivenli kişilerin peşinden yürümeye başladık. Kalabalığın içinden sesler yükseliyordu, Krallık destekçisi insanlar Krallık'ın marşını söylüyor, kahkahaları birbirine karışıyordu.

Önümdeki eldivenli, el ele bir çift ise korkuyla onlara bakıyordu. Kadının sesini işittim. "Korkuyorum," dedi acıyla. "Bebeğimi benden alacaklar, ne yapacağız?" Eli karnına gitti, titriyordu ve eşi onu kollarının arasına aldığında şakağından öptü.

"Konuşacağız, bebeğim, konuşacağız Arzu," dedi sanki Krallık vicdanlıymış gibi. "Tutup seni öldürecek değiller ya, bulacağız bir çaresini. Senelerdir bu bebeği bekliyoruz biz."

"Yasin," dedi kadın ağlamaklı bir sesle. "Onlar kötü insanlar, laftan anlamazlar. Kaçmanın bir yolunu bulalım ya da BL örgütünden yardım isteyelim."

"BL örgütü bitti," diyen Yasin burnundan soluyordu. "Tugay Demir Çeviker öldü, Eftalya Atalar büyük ihtimal kaçtı. Kimsesiz kaldık. Bizim kaçabilecek başka hiçbir yerimiz yok, senin için gerekirse onurumdan vazgeçerim, kendimi Krallık'a adarım ama çocuğumuzu kurtarırım. Bana güven."

CamScanner ile tarandı

Yutkunduğumda kadın sessizliğe gömüldü, elbette ki bunun uçuk bir hayal olduğunun farkındaydı ama dile getirmek istememişti.

Tugay Demir Çeviker öldü, Eftalya Atalar ise kaçtı.

Eğer buradan kurtulabilirsem Arzu'nun bebeğini kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Bizden bu şekilde bahsetmeleri canımı yakmıştı, şimdi Tugay neyin kumarını oynuyorsa aynısını oynayabilecek güçte hissediyordum. Yıkılabilirdim, dağılabilirdim, delirebilirdim ama en sonunda döndüğüm kişi, avuçlarının içindeki güçle var olabilen o kadındı, bendim.

Kalabalığın gerisinde sol tarafta duvarın kenarında durduğumuzda bariyerler önümüzdeydi, bariyerlerin içinde ise yarımay damgalı insanlar ellerinde pankartlarla Başkan'ın adını haykırıyorlardı. Çoğu zayıflıktan ölmek üzereydi, çoğunun elleri kolları yara içindeydi fakat vazgeçmiyorlardı. Çünkü beyinleri yıkanmıştı, yıkanan bir beyin temizlenmesi en zor olandı; anlamak zor değildi.

Bakışlarım kalabalıktan bariyerin diğer tarafındaki idam sehpalarına kaydı. Tam altı tane idam sehpası yan yana dizilmişti, urganlar hafif rüzgârdan sallanıyordu ve bazılarının tahtası eskimişti. Görüntüler gözümün önünden geçerken sanki babamın nefesi hemen omzumun üzerindeydi, eli elimdeydi, gözleri benimleydi. Ölmeden saniyeler önce bana gülümsüyordu ve onuruyla ölüyordu. Tek fark şimdi vakit akşamdı, Meydan'ı sarı sokak lambaları aydınlatıyordu ve hava donducu derecede soğuktu.

Şimdi aynı idam sehpası karşımdaydı, belki de bir tanesi babamın öldüğü idam sehpasıydı diye düşünürken ortadaki idam sehpasının babama ait olduğunu gördüm çünkü öyle uzun uzun izlemiştim ki, köşesinin çatlak olduğunu ve üstüne silinmeyen kan lekelerinin geldiğini bile ezberlemiştim. Sol üst köşede kan lekeleri vardı.

Babamın idam sehpasıyla şimdi de Tugay'ı asmayacaklardı değil mi? *Korkularından vazgeç Eftalya Atalar, dur artık, daha ne kadarını kaybedebilirsin?*

"İyi misin?" Omar kolumu tuttuğunda dengemi sağlamak için duvardan destek aldığımı o an fark ettim. Onu onaylayarak başımı salladığımda gülümsemeye çalıştım ama bu da neredeyse imkânsızdı. Eğer Tugay'ın kumarı istediği gibi gitmezse Ölüm Timi'ndeki ve örgütteki herkes ölecekti. Hatta az önce bebeği için endişe eden önümdeki kadın da. İçten içe artık herkesle sanki son kez görüyormuşum gibi vedalaşmak bir hastalığa dönüşmüştü benim için.

CamScanner ile tarandı

İdam sehpalarının arkasından araçlar görüldüğünde kapalı yoldan bize doğru gelmeye başladılar. Tam üç araç sehpaların arka tarafında durduğunda kapılar birkaç saniye sonra açıldı ve içeriden beş tane Krallık üniformalı adam indi. Hepsi fazlasıyla korumalıydı ve olası her durum için tedbir alıyorlardı.

Krallık yanlıları mutlulukla çığlık attılar.

Sonrasında araçlardan idam edilecek kişiler indirilmeye başlandı. Bir, iki, üç, dört, beş ve altı. Altı kişi araçlardan indiğinde hepsinin ortak özelliği ellerindeki eldivenleri, mahkûm üniformaları ve kafalarındaki çuvallarıydı. Hepsi BL örgütündendi. Kalabalıktan alkış sesi yükseldiğinde elim kalbime doğru gitti, Omar dönüp bana baktığında daha fazla ayakta kalamadığım için ona tutunmak zorunda kaldım.

Kafasında çuval olan insanlar idam sehpasına çıktığında Krallık'ın adamları da arkasına geçti ve onları dizlerinin üzerine çöktürdüler.

Meydandaki sesler tamamen kesildiğinde Krallık yanlıları büyük bir heyecanla o masum insanların ölümünü bekliyordu, ben ise Tugay'ı bekliyordum çünkü biliyordum, o bir yerden gelecekti ve bu insanları düştükleri çukurdan kurtaracaktı.

Gelmeliydi, burada olmalıydı. Benimle olmalıydı.

Elbette kafasına çuval geçirenlerden birisi Tugay değilse. Adamları inceledim, mahkûmları. Tugay'la benzerlikleri olup olmadığını anlamaya çalıştım, bu çok kötüydü. Eğer onu son görüşüm o arabadaki halimse ağlayarak vedalaşmıştım, güçsüz bir şekilde.

Krallık'ın adamları, mahkûmları iskemlenin önüne itekledi ve sağdaki adam emri vermek için elini kaldırıp üçten geriye saymaya başladı.

Üç, iki ve bir...

Tam o esnada idam sehpalarının arkasındaki boşluktan bir patlama sesi geldi ve sonrasında gökyüzünde havai fişekler patlamaya başladı.

İşte şimdi başlıyordu!

Akşamın karanlığı havai fişeğin renkli ışıklarıyla aydınlandığında herkes büyük bir şaşkınlıkla gökyüzüne baktı. Gülümsediğimde etrafıma baktım, Tugay'ı görebilmek için ama başka havai fişekler de patlamaya devam etti, sonrasında ise geldiğimiz yoldan insan kalabalığı ortaya çıkmaya başladı. BL örgütünü destekleyen insanlar. Hepsi eldivenliydi, kadın ya da erkek fark etmeksizin, her köşeden çıktıklarında ve inanılmaz derecede kalabalık olduklarında Krallık yanlıları azınlık olarak kalmaya başlamıştı.

CamScanner ile taran

Havai fişekler patlamaya devam etti, insanlar her köşeden çıkıyordu ve bütün bunlara rağmen inanılmaz bir ölüm sessizliği vardı. Bakışlarım binaların çatılarına doğru döndüğünde Ölüm Timi'nin askerlerini gördüm, sadece bu kadar da değildi, Krallık bir şekilde BL'nin başkaldırı yapması için Meydan'ı seçmişti ama BL ve Ölüm Timi bunu kendi kazançlarına dönüştürmüştü. Artık hukuk yoktu, insanlar birbirini öldürmek için savaşıyordu.

Bakışlarım yeniden idam sehpalarının olduğu yere döndüğünde, "Tugay," dedim Omar'a. "O nerede?"

Kalbim onu hissetti, bakışlarımı kalbim yönlendirdi ve o tarafa döndüm.

Tam o esnada Krallık'ın adamlarından bir tanesi sol elini yavaşça havaya kaldırdı, siyah eldiveni gördüm, tersini çevirdiğinde timsah amblemiyle karşılaştım; gözlerim irice açıldığında sağ eliyle eldiveni çıkarıp idam sehpasının üstüne astı. Dudaklarım aralıklı, nefesimi tutmuştum çünkü o sol el, Tugay'ın protez elinden başka kimsenin eli değildi. O idam sehpasının üzerindeydi ama bu kez avlanan değil, avlayan kişiydi.

Tugay sağ eliyle yüzündeki kar maskesini söker gibi çıkardığında güzel yüzü gözlerimin önündeydi, onun bakışları ise direkt o kalabalıkta beni bulmuştu, dudaklarında silik bir tebessüm vardı.

Altı kişi idam sehpasında, arkasında Tugay ama bu kez yargılanan değil, onların diliyle onları yargılayan.

BL destekçileri alkışlamaya başladığında idam sehpalarının oradaki Krallık'ın diğer adamları yüzlerindeki koruma kar maskelerini çekip çıkardılar ve onları gördüğüm an kalbim çok daha hızlı atmaya başladı. Marco, Giray, Javier ve... Sinan.

Krallık yanlısı olanlar kaçışmaya başladığında BL destekçileri alkışlıyor, Tugay'ın adını haykırıyorlardı. Önümde duran o hamile kadın mutluluktan ağlıyordu, eşi ise ona sarılmıştı.

Tugay Demir Çeviker ölmemişti ve şimdi bunu her anlamda insanlara kanıtlıyordu.

Gözlerim bu kez mutluluktan dolduğunda Marco elindeki mandalinayı havaya atıp tuttu ve sırıtarak bana göz kırptı. Yanımdaki Omar ise gülmeye başladı.

Birbirlerine baktılar ve en sonunda önlerindeki adamlara döndüler ve tek tek çuvalları açmaya başladılar.

CamScanner ile tarandı

Javier'in açtığı kişi, Başkan'ın bütün pisliklerini temizleyen avukatıydı.

Marco'nun açtığı kişi, Başkan'ın özel kalemiydi ve kararların çoğu onun zekâsından çıkardı.

Giray'ın açtığı kişi, Başkan'ın yeni yardımcısıydı ve bütün karanlık işler ondan sorulurdu.

Sinan'ın açtığı kişi, Başkan'ın en yakını, bütün pisliklerini örten erkek arkadaşıydı.

Tugay'ın açtığı kişi, günler önce rehin aldığımız Başkan'ın erkek kardeşiydi.

Bir kişi kafasında çuvalla kaldığında ve çırpınmaya başladığında Omar sırtıma dokundu ve beni o yöne doğru yürütmek istedi.

Tam o esnada Tugay, sol protez elini öne doğru uzattığında beni davet etti. Şaşkınlıkla beraber heyecan kalbimi sıkıştırırken sanki bir robotmuşum gibi Omar'ın beni yönlendirmesine izin verdim ve idam sehpalarının önüne gittiğimde kalabalığa sırtım dönük olmasına rağmen insanlar bu kez de benim adımı haykırmaya başladı. Nereden tanıdıklarını düşünecekken aklıma eldivenlerim geldi fakat bakışlarım Tugay'dan ve bana uzattığı elinden ayrılmıyordu.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve geri açtığımda elim elini tuttu. Beni tek bir hamleyle idam sehpasına çıkardığında kafasında hâlâ çuval olan adamın arkasına götürdü ve herkesin gözü önünde itaat edermiş gibi eğilip elimin tersini öptüğünde bakışlarını bakışlarımdan ayırmadı, dudakları elimin tersindeyken günlerdir duymadığım o kelimeler dudaklarından döküldü. "Sevgili Avukat'ım, senin için hazırladığım gösteriye hoş geldin, güzel yüzüne kan gelmemesi için idam sehpasında onları sana itaat ettirdim, dizlerinin üzerinde. Beğendin mi?"

Alkışlar arttığında kalbim öyle hızlı atıyordu ki bir gün idam sehpasına çıkabileceğime neredeyse emindim fakat bu şekilde olabilme ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Babamın idam edildiği o sehpanın üzerindeydim, urgan benim için değil, önümdeki kafasında çuval olan adam için sallanıyordu ve hepsine bir adam düşerken bu altıncı adamı benim için ayırmışlardı.

Tugay geriye bir adım attı, beni ön plana çıkardı ve ellerini efendisiymişim gibi önünde birleştirdi. O öyle yaptığı an, kalabalıktan bazı insanların da bunu yaptığını gördüm. Karşımda öyle geniş bir kalabalık vardı ki, insanların bakışları benden bir an olsun bile ayrılmıyordu.

CamScanner ile tarandı

Kafamdaki kar maskesini yavaşça çıkardığımda bu kadar insanın gözü önünde lekelerimle olmaktan utanmıyordum, bugün değildi, öyle ki ben kar maskesini çıkardığım an kalabalıktan bir kadın sesi, "Çok güzelsin!" diye bağırdı.

O kadın az önce hamile haliyle ağlayan kişiydi, Arzu'ydu.

Çenemi kaldırdım, elim önümdeki adamın çuvalına doğru gitti ve büyük bir nefes verdikten sonra çuvalı çekip çıkardım. O an kalabalığa rağmen yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeden bakışlarım Tugay'a kaydı; gözlerim kocamandı.

Önümdeki kişi, Başkan'dan başka kimse değildi.

Tugay ve Sinan o an birbirlerine baktılar ve imayla gülümsediler.

Sekiz saat öncesi...

"Planın farkındasın değil mi?" diye sordu Tugay işaret diliyle.

Öfkeli olan Sinan acıyla, "Meryem," dedi. "Sana söylemiştim, ben onun için bu kadar şeyi göze aldım ve az önce Eftalya söyledi, o ölmüş."

Tugay kasıldı. "Meryem'den emin değilim," dedi yutkunarak. "Ve eğer yaşıyorsa zaten onunla Nida'ya da ulaşacağız, sen sadece bana ayak uydur." Öne doğru eğildi, sanki fısıldayacak gibi halbuki sadece elleri hareket ediyordu. "Fakat bu bir kumar. İkimiz de kaybedebiliriz. Seni rehin alabilirler ve beni de idam edebilirler. Bu plan bir yere kadar sadece ikimizin kontrolünde olacak, Sinan."

İkisi ilk kez birlik olacaklardı, Eftalya Atalar'ı yaşatmaya çalışmak dışında.

Ve bu birlik ya onların bağlarını sıkı tutacak ya da o bağın ebediyen yok olmasına neden olacaktı.

Sinan burnundan öfkeli bir nefes verdiğinde kızaran gözlerle, "Rehin alınmak da ölüm de umurumda değil," dedi. "Planı gerçekleştirelim."

Tugay, Sinan'ın cesaretini takdir ediyormuş gibi baktığında sırtını koltuğa yasladı, çenesini havaya kaldırdı. "Krallık'a ulaşacaksın," dedi. "Ve sadece Başkan'la konuşabileceğini söyleyeceksin. Yanında onlarca koruma ordusu olması önemli değil, tek istediğim onu Riva'daki evine götürmen çünkü orası kontrolüm altında, en başından beri." Sinan dikkatli bir şekilde Tugay'ın ellerini izliyordu. "İkinci önemli görevin, Riva'daki kapının şifresini öğrenmen. Askeriyede hafızanın iyi olarak anıldığını biliyorum, Sinan. Giray söyledi. On haneli şifreyi ezberlemen yeterli." Sinan başını kendinden emin bir şekilde salladı. "Bu ikisini gerçekleştirdikten sonra

CamScanner ile tarandı

onlara senin şu an kaldığın evin adresini verecek, avukatla beraber burada yaşadığımı söyleyeceksin, hatta diyeceksin ki kendimden eminim, onları bulana kadar beni rehin alabilirsiniz." Sinan yutkundu. "Başkan senin yanında kalacaktır, adamlarını ise buraya gönderecek. Sen bu evden çıktıktan sonra bu evin altındaki mayınları devreye sokacağım ve onlar girdiği an patlatacağım, bu yüzden sevdiğin bir kahve fincanın varsa cebine sıkıştır."

Sinan dayanamayıp güldü, Tugay da karşılık verdi.

"Sen," dedi Tugay elleriyle hızlı bir şekilde. "Onların maşasısın, bizden korktuğuna ve kaçtığına eminler, bu yüzden ne söylersen söyle sana inanmaya hazırlar. Tek yapman gereken planı gerçekleştirip beni beklemen. Bunu da elbette seni dinleyen cihazı kullanarak yapacaksın. Biz seninle kavga edeceğiz, sen en sonunda o insanlardan yardım isteyeceksin, bizi satmak uğruna."

"Peki ya," dedi Sinan, "ben şifreyi ezberleyemezsem ya da Riva'daki eve ikna edemezsem?"

Tugay gözlerini kıstı ve dudaklarını büzerek, "O halde," dedi korkutucu bir tebessümle. "İkimiz de el ele tutuşarak ölüp gideriz." Sinan, Tugay'ın pervasızlığına şaşırmıştı ama bir yandan da bu onu yeniden güldürmüştü. "Ölümle defalarca burun buruna gelince senin için komik bir şakadan ibaret oluyor, bilirsin."

Sinan başını olumlu anlamda salladı.

"Peki ya plan tamamen gerçekleşirse?"

Tugay çenesini havaya kaldırdı. "Kimseyi bulaştırmadan," dedi. "Tek başıma, Başkan'ın koruması gibi aralarına sızacağım, hem de en yakın korumasının yerine." Sinan'ın gözleri kocaman açıldı. "Sonrasında geriye kalan herkese ulaşmak çok kolay olacak, buna Meryem ve Nida da dahil." Yüzündeki ifade değişti, keder çöktü. "Elbet yaşıyorlarsa."

Sinan kasıldı, ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Korktuğu kendi ölümü değildi ve Tugay da bunun farkındaydı. "Bütün plan benim etrafımda dönüyor," dedi. "Ve ben başarısız olursam hepimiz yok olacağız."

Tugay cebinden bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi, ardından Sinan'a da uzattı. İkisi karşılıklı sigaralarını içtiklerinde, "Avukatım sana güveniyor," dedi Tugay. "Ve o sana güveniyorsa bir bildiği vardır, bu yüzden ben de şu an sana güveniyorum, Sinan." Başını salladı. "Bakma öyle, bir Suç Kralı olmam, Sevgili Avukat'ıma itaat etmediğim anlamına gelmez."

CamScanner ile tarandı

Şimdi...

Başkan'a nasıl ulaşabilmişlerdi? Onu nasıl avcunun içine alabilmişti? Öyle şaşkındım ki aralıklı dudaklarım kapanmıyordu. Başkan'ın ağzında örtü vardı ve sıkıca kapatılmıştı, bağıramıyordu bile. Ayakları çıplaktı, üzerinde mahkûm üniforması vardı. Gözleri ağlamaklıydı, dizlerinin üzerindeydi ve itaat ediyormuş gibi bakıyordu.

"Ne demiştim sana?" dedi Tugay bana doğru kısık bir sesle. "Herkes önünde diz çöküp itaat edene kadar bir an bile durmayacağım."

Başkan bana bakıp başını iki yana salladığında gözlerimin önünden Meryem'in görüntüsü geçti, ardından babamın ve sonra annemin... Sinan'ın yaşadıklarının, benim uğradığım işkencelerin... Tugay'ın çektiği acılar... Ülkenin geldiği durum. Bütün hepsi, şimdi kalbimdeki o acının yanında intikam duygusuyla alevlenmeye başlamıştı ve Başkan ayaklarımın ucunda dizlerinin üzerinde bana yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

Öne Başkan'ın kulağına doğru eğildim ve kısık bir sesle, "Merhaba," dedim. "Ben Eftalya Atalar. Adnan Atalar'ın kızıyım, ezbere biliyordun zaten ama bir de bu şekilde ezberlemiş oldun."

Benim cümlelerimin ardından ilk hamle Javier'den geldi, avukatı sert bir şekilde ayağa kaldırdı, iskemlenin üzerine çıkardı ve gözünü kırpmadan iskemleyi ittiğinde avukatın boynundan kırılma sesi geldi, meydanı ölüm sessizliği kapladı.

Sonraki hamle Sinan'ın, Başkan'ın en yakın arkadaşının iskemlesini itmesiydi, gözlerinde yaşlarla ayakları sallandı.

Giray geriye bile saymadan, hatta bizim bakmamıza bile fırsat vermeden Yardımcı'nın iskemlesini tekmelediğinde iskemle meydana doğru yuvarlandı, adamın ise boynu kırıldı.

Marco özel kaleme doğru eğildi, mandalinadan bir parça uzatıp, "Ölmeden önce bir parça ister misin?" diye sordu. "Vitamin, iyi gider." Adam şaşkınlıkla ona bakarken Marco, gülerek adamın ağzını açtı ve mandalinayı ağzına tıktığında o da iskemleyi itti. Adam işkenceler içinde ölürken Marco elinde kalan son mandalinayı da ağzına attı.

Geriye Başkan ve onun erkek kardeşi kaldığında ikisi birbirine ağlayarak baktı, Tugay ise gülmeye başladı. Tam o esnada uzaktan silah sesleri geldi, Krallık'ı korumak için polisler geliyordu ve bizi yakalayacaklardı ama beni başka bozguna uğratan bir olay daha yaşandı. Polislere karşılık veren Ölüm Timi ya da örgüttekiler değildi. Krallık tarafında gibi görünen polisler onlara savaş açtığında

CamScanner ile tarandı

bariyerin önüne etten duvar ördüler. Son çıkan kararlardan sonra artık onlar da taraflarını belli ediyorlardı. Krallık kendi arasında bölünmeye başlamıştı.

Tugay yeniden gülmeye başladığında Başkan'ın gözünün içine bakarak, "Seni uyardım," dedi. "Defalarca." Başını iki yana salladı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama sen anlamamakta direndin, yetmedi bana savaş açtın, o da yetmedi benim canımın canını yaktın." Tek kaşını kaldırdı. "Kafamın içinde defalarca seni öldürdüm, her türlüsünü yaşattım ama en makul olan neydi biliyor musun?" Bir anda erkek kardeşinin iskemlesini ittiğinde gözünün yaşına bile bakmadı, başını bile çevirmedi. Erkek kardeş işkence çeke çeke urganda sallanırken Tugay korkutucu bir şekilde gülümsemeye devam etti. "Seni kendi kazdığın kuyuda öldüreceğiz, hem de güvendiğin herkesle beraber." Protez olan sol elini öne doğru uzattığında keyifle, "Merak etme," dedi göstererek. "Ben senin cesedini timsahlara bile yem etmeyeceğim çünkü o şerefe nail değilsin."

Gözü dönmüşlüğün kaçıncı evresiydi bilmiyordum ama Omar haklıydı, bu yaşanılanlar yangın çıkarmaktan çok daha büyüktü, senelerce konuşulacak bir meseleydi, hatta hepimizin adı iyi veya kötü şekilde tarihte yerini alacaktı.

Beş adamın cansız bedeni şu an urganlarda sallanıyordu, yüzlerce insanın gözleri bizim üzerimizdeydi. İki kişiydik, Tugay Demir Çeviker ve Eftalya Atalar fakat gerçek olanı biliyorduk; biz gerçekten ne kadar kaybedersek kaybedelim sonucunda bir şekilde kazanmanın yolunu bulabiliyorduk.

Sıra bana geldiğinde Başkan'ın gözlerinden yaşlar akarken bana baktı, başını iki yana salladı ve ağzının içinde bir şeyler söylemeye çalıştı. Yüzümü buruşturduğumda acımayı bekledim, üzülmeyi ya da elimin titremesini, kendimi kötü hissetmeyi. O duyguların hiçbirisi bende olmadığı gibi tek hissettiğim nefretti, salt nefret. Ve öfke.

Başkan daha fazla yalvararak bana baktığında çırpınmaya başladı. Başımı omzuma düşürdüğümde, "Şerefine dil uzattığınız Adnan Atalar," dedim. "Onurlu bir şekilde öldü ama siz son nefesinizi bile vermeden önce onursuzsunuz." Alayla gülümsedim. "Bak sen," dedim üstün bir sesle. "Bir gün o urgan senin boynuna geçmeyecek miydi? Kendi ellerinizle büyüttüğünüz canavarlar dişlerini geçirirken acır mı peki size?" Tiksintiyle nefesimi verdim. "Benim gibi babasını

CamScanner ile tarandı

öldürdüğünüz kız çocukları bugün değil de elbet bir gün büyüyüp karşınıza çıkmayacak mıydı?"

"Daha fazla ağlamasını istersen ona işkence çektirebilirim, güzelim," dedi Tugay, sakin bir sesle. "Belki sol koluna veda etmek ister o da? Ne dersin?" Keyifle güldüğünde ben de ona katıldım, tıpkı babam ölürken onların güldüğü gibi.

Kalabalıkta silah sesleri vardı, insanların adımızı haykıran sesleri ve havai fişekler. Hepsi birbirine girmişti ama ben yine de kalbimin atışını kulaklarımda işitebiliyordum.

Gözlerimi kapattım, büyük birkaç nefes aldım ve o an kapattığım gözlerimin karanlığında kendimi gördüm, bir camın ardından babamla konuşuyordum. Bana ihtiyacı vardı, onu mahvediyorlardı. Gözlerimi daha sıkı yumdum, annem kanlar içinde yataktaydı. Nefesim kesildi, Meryem henüz bebekti, onun sakat kalmasına neden olmuşlardı.

Hepsi iç içeydi ve artık öfke tüm vücudumdaydı, ellerimdeydi, karnımdaydı, bacaklarımdaydı ve sonrasında dudaklarımın arasından bir çığlık çıktığında gözlerimi açıp sert bir tekmeyi iskemleye vurdum, Başkan'ın ölümü bir idam sehpasında benim tarafımdan gerçekleşti, bu Tugay'ın sadece bana değil, aileme de bir hediyesiydi.

Başkanın boynu urganın içinde sallanırken kırılmadı, ayakları çırpınmaya başladığında idam sehpası da titriyordu. Tıpkı babama yapmak istedikleri gibi. Gözleri karşıdaydı, kalabalıktaydı ve halkın gözü önünde yüzlerce insanı idam ettiren Başkan, şimdi o idam sehpasında çırpınıyordu.

Bütün masum insanların intikamı bir idam sehpasıyla alındı.

Son bir kez daha çırpındı, ardından başı öne doğru düştüğünde ağzının kenarından kan gelmeye başladı. Çenemi havaya kaldırdığımda yutkundum ve dimdik durmaya çalıştım, hatta çalışmama gerek yoktu; Tugay'ın sol kolu belime dolandığında benim dengemi sağladı. Bir adım öndeydim, o ise arkamdaydı. Herkes ise saygıyla bana bakıyordu.

O sırada kalabalık bir BL grubu kocaman bir pankartı açıp karşıma geçtiler.

"Benim mahkûmiyet zincirimi koparan tek bir saç telindi, beni kurtardın.
Canını yakanların boynuna dolanan urgan yine saç telindendi,
onları yok ettin."
BL ÖRGÜT KURUCUSU,
TUGAY DEMİR ÇEVİKER

CamScanner ile tarandı

Hemen yanında başka bir pankart daha açıldığında bu pankartı açan kişi havaya kaldırdı.

"Masum insanların boynuna doladığın urganın bir gün senin de boynuna dolanacağını bilerek yaşa çünkü o zaman korkuların, içindeki kötülüğü dizginleyecek!"

BL

Başka bir pankart daha.

"Krallık benim beş yaşındaki kardeşimin açlıktan ölmesine neden oldu, ben ise şimdi açlığıma rağmen onlara başkaldırıyorum!"

BL

Ve en çok canımı yakan.

"Gelecekte güneş doğacak mı bizler için? Eğer doğacaksa kaybettiğim her can için yaşamaya devam edeceğim çünkü onlara güneşin ilk doğduğu noktada veda edeceğim."

BL

Tugay'la bakışlarımız kesiştiğinde, "Umarım," dedi. "Bu intikam içini soğutmuştur." Bu intikam değildi, bu onlara yaşattığı cehennemdi. "Dilersen her saç teline bir urgan."

"Bu kadarı gerçekten..."

"Çok fazlaydı," diyerek cümlemi tamamladı ve göz kırptığında bir tane daha havai fişek gökyüzünü aydınlığa boyadı. "Harika değil mi?" dedi sanki altı kişi az önce asılmamış, hemen yanımızda durmuyormuş gibi. "Senin için yaptırdım, seviyorsun havai fişekleri."

Silah sesleri, siren sesleri, insanların bağırışları, çığlıklar, isimlerimiz, her yer her yerdeydi ve o elbette ki bana havai fişeklerden söz ediyordu.

Normalde delirdiğini söylerdim ama bu kez, "Evet, harikalar," dedim ben de gökyüzüne bakarak. "Bir ara da ben senin için böyle bir gösteri hazırlayayım, ne dersin?"

Bakışları bana döndüğünde ben de ona baktım ve aynı anda kahkaha attığımızda ne kadar korkutucu göründüğümüz ya da ne kadar delirdiğimiz umurumda bile değildi çünkü ben delirebileceğim kadar acı çekmiştim zaten. Belimden tutup beni kendisine sertçe çekti, dudakları şakağıma dokunduğunda gözlerimi kapattım ve onun

CamScanner ile tarandı

temasının verdiği heyecanı yaşadım. Flaş sesleri geliyordu, insanlar bizim fotoğrafımızı çekiyordu ama umurumda değildi.

"Söylesene," dedi kulağıma doğru. "Neden böyle anlarda nefesini kesene kadar seni delicesine öpmek ve vücudunun her zerresini hissetmek istiyorum?"

"Tugay," diye fısıldadım fakat içimde gizlediğim bütün hisler şimdi tek tek açığa çıkıyordu.

"Ve sanma ki bu kadarla sınırlı," dediğinde gözleri arkamdaki Sinan'la kesişti. "Sola dön, ileriye bak, seni bir şey bekliyor olacak."

Direkt o yöne döndüğümde Sinan da gülerek bana baktı ve elime bir dürbün tutuşturduğunda hızlı bir şekilde alıp gösterdiği yöne baktım. İlk önce bulanıktı ama sonrasında netleştiğinde dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

Meryem oradaydı, uzakta bir aracın içindeydi ve ölmemişti.

Gözlerimden yaşlar dökülürken bir kez daha güldüm, ardından ağlamaya başladım. Sinan'la göz göze geldik ve onu çekip sarıldığımda o da bana sarıldı.

İlk defa zafer bu kadar yakın bir şekilde hemen yanımda nefes alıyor gibiydi, ilk defa kurtulacağımıza inanıyordum ve ilk defa bizim kazanacağımıza inancım tamamen yüksekti.

Ta ki Marco'nun Tugay'a seslenmesinin ardından.

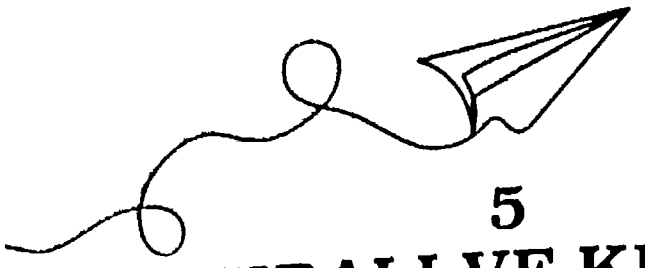
"Şuna bak," dedi bir not kâğıdı uzatarak. Yüzü sirke satıyordu. "Bunu görmen gerekecek."

Tugay yüzündeki gülümsemeyle notu elinden aldı ve okurken yüzündeki ifade tamamen değişti. Eğilip ben de notu okuduğumda aynı ifade artık bende de mevcuttu, zafer ise aslında bize hiçbir zaman uğramayacaktı.

"Babamı öldürdüğün için teşekkür ederim, planına ayak uydurmak büyük bir şerefli, beni o ihliyardan kurtardın neyse ki. Şimdi gösterin billiyse sahne sırası bende çünkü oyun asıl şimdi başlıyor, aranızdaki benim canavarımla birlikte. Yediğin yemeklere bile dikkat et."

X

CamScanner ile tarandı

5
SUÇ KRALI VE KRALİÇESİ

"Anne Liriope'nin doğurduğu kızı, Narcissus kâinatın en güzel kızlarından birisi olacakmış. Annesi onu bir kâhine götürmüş, kâhin ise Narcissus kendisini hiç görmezse uzun bir yaşam süreceğini söylemiş. Eğer kendisini görürse de ölebilir, hatta bir nergis çiçeğine dönüşebilirmiş."

Elim Meryem'in saçlarında gezindi, gözleri uykuya direniyordu ama merakla da beni dinlemeye devam ediyordu, onun merakını gözlerinin içinden bile görebiliyordum.

"Narcissus," dedim daha çok kendimden söz ediyormuş gibi. *"Aptalmış biraz. Aslında sanıldığı kadar da güzeldeğilmiş ama körmüş de çünkü çocukluğundan beri çevresinde dönüp dolaşan Echo'yu hiç fark etmemiş."*

Meryem yutkunduğunda heyecanla gözlerini kırptı.

"Narcissus'un laneti, kendisini hiç görmemesi gerektiğiymiş, Echo'nun laneti ise sessizliğiymiş. Karşısındaki kişinin söylediği son cümleyi tekrar edebiliyormuş sadece ve doğru cümle kurulursa o lanet kalkarmış."

Bakışlarım yatağın diğer yanındaki Sinan'a doğru kaydı, o da can kulağıyla beni dinliyordu, hatta gözlerinde çok büyük bir merak vardı.

"Bir gün Narcissus, daha fazla kendini görememeye tahammül edememiş ve bir gölün yanına gitmiş." Meryem yutkundu, korktuğu Narcissus'un başına kötü bir şey gelmesiydi. *"Göle doğru eğilmiş ve..."* Sinan'a baktığımda ellerini çenesine yerleştirip öne doğru eğildi, kaşları havadaydı.

Değiştir Eftalya, dedim kendi kendime. *Kaderi değiştiremezsin ama Narcissus sen isen ilerlediği yolları değiştirerek onu da bu kötü kaderden döndürebilirsin.*

"Ve göle baktığı an, yüzünün o kadar da güzel olmadığını fark etmiş hatta kendi annesinin, çevresindeki bütün kadınların bile ondan daha güzel olduğunu düşünmüş; annesi yalancıymış, çirkinliğini gizlemek için ona böyle bir yalan söylemiş. Sadece bu kadar da değil, Narcissus kendine baktıkça yüzünde, ellerinde, boynunda beyaz lekeler belirmeye başlamış, gitgide lekeleniyormuş."

Meryem'in gözleri iri iriydi, öyle bir merakla bana bakıyordu ki uykuyu bile unutmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Tam o esnada..." dedim Sinan'a bakıp gülümseyerek ve aynı karşılıkla Meryem'e yönelerek. *"Bir el, kolunu tutmuş Narcissus'un ve onu gölün kenarından çekmiş."* Yutkunduğumda Meryem'in saçında olan ellerimi, üzeri kabuk bağlayan ellerine koydum, ardından ıslak pamukla oraları ıslatırken bir kez yutkundum. Ona iyi bakmamışlardı, elbet bakmayacaklardı ama fiziksel olarak daha fazla çökmüş, her yeri yara olmuştu. Daima masallarla uyutmaya çalıştığım kardeşimi kâbusların içinde yaşatmışlardı.

"Evet," dedi Sinan, baskın bir sesle. "Sonra ne olmuş, söylesene? Merak ettim ben de." O da çocuk gibiydi.

Kendime getirdiğinde başımı iki yana salladım ve gülümseyerek, *"Kolunu tutan kişi Echo'ymuş,"* dedim. *"Onu gölün kenarından çektiğinde Narcissus'un bedeninin bir kısmı lekelerle kaplıymış ve utançla yüzünü kapatmış ama Echo buna izin vermemiş. Ellerini yüzünden çekmiş ilk önce, ardından gözlerinin içine bakmış. Narcissus o an görmüş ki sudaki yansımayla, onun gözlerinin içinde gördüğü yansıma aynı değilmiş, nasıl ki camdaki yansımayla aynadaki yansıma aynı değilse bu da öyleymiş."*

"Çok merak uyandırıcı," dedi Sinan, Meryem'in uzanıp saçlarını okşarken. "Senden daha heyecanlıyım, ha?"

Meryem gözlerini kırptığında büyük bir merakla bana bakmaya devam etti.

"Echo'nun gözlerinin içinde gördüğü kadını beğenmeye, sevmeye, kabullenmeye başlamış; bu, Narcissus'un üzerindeki laneti yavaş yavaş kaldırmış. O an fark etmiş ki güzellik kendi gördüğümüz değil, başkalarının gözlerinin bizi nasıl gördüğüyle ilgiliymiş. Echo'nun onu güzel gören ela gözleri, Narcissus'un lanetini yok etmiş."

Sustum. Echo'ya ne olduğunu merak ettiğini biliyordum.

Değiştir Eftalya, dedim bir kez daha kendi kendime. *Kaderi değiştiremezsin belki ama Echo'ya doğru yolları gösterirsen onu kurtarabilirsin.*

"Narcissus, Echo'nun yüzüne bakarken derin bir nefes almış, ardından," gülümsedim, *"ardından, seni seviyorum, diye fısıldamış, ela gözlerinden bir an bile olsun gözlerini ayırmazken."* Başımı omzuma doğru yatırdım. *"Ve o an, Echo da Narcissus'un son söylediği cümleyi tekrar ettiğinde ve seni seviyorum dediğinde aslında onun da lanetini kıran, Narcissus'un onu sevmesiymiş çünkü Echo da kendisini olduğu gibi bir türlü sevemeyen bir adammış."* Büyük bir nefes verdiğimde elimi alnına yerleştirip ateşine baktım, düşmüştü. *"O günden sonra ikisi beraber diyarın*

CamScanner ile tarandı

en güzel yerine gidip, her günü yılbaşıymış gibi kutlamışlar. Narcissus ne Nergis çiçeği olmuş ne de Echo toprağa karışmış. İkisi beraber sonsuza kadar mutlu bir hayat sürmüşler."

Meryem'in gözlerinin içi bu mutlu son karşısında gülümsedi. Onun gözlerinde mutluluğu görmek bile benim hayata daha fazla bağlanmama neden olmuştu çünkü ailemdi, benimleydi ve yaşıyordu. Ne olursa olsun işte buradaydı, beraberdik. Onun için bütün mutsuzlukları mutluluklara dönüştürebilirdim, bu bizim hayatımız olsa bile. Gerçekçi olmaya hiç ama hiç gerek yoktu, Tugay'm anlattığı benim nezdimde mutsuz bitiyordu.

Meryem gözlerini kapattığında ve birkaç dakika içinde uykuya daldığında ellerini, boynunu, kollarını, alnını bir kez daha pamukla temizledim ve Sinan'la göz göze geldiğimizde başıyla bana kalkalım işareti yaptı. Yatağın yanından kalkıp odadan dışarıya çıktığımızda geniş koridorda sadece ikimiz vardık.

Birkaç saniye birbirimize baktık, ardından derin bir nefes verip ona sarıldığımda ve başımı boynunun girintisine gömdüğümde o da bana sımsıkı sarıldı. Hiçbir şey söylemedik ve bu sarılma, senelerdir yan yana olduğumuzun bin katı kadar güçlü hislerle doluydu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda kelimeleri telaffuz etmekte çok zorlanıyordum çünkü yorgundum fakat içimde buruk bir mutluluk da vardı. "Onu bana getirdiğiniz için."

Tam altı kişinin idamına neden olmuştuk, birisi de ülkenin Başkan'ıydı. Halkın gözü önünde bu idamı gerçekleştirmiş, gözümüzü bile kırpmamış, herkese aslında Tugay'ın ölmediğini ve Eftalya Atalar'ın intikamını aldığını göstermiştik. Hem babası için hem annesi için hem belki de Başkan yüzünden ailesinden birilerini kaybedenler adına.

Bu idam hem kazanç hem de kaybedişle bize geri dönmüştü. Kazanmıştık çünkü Başkan artık yoktu, Meryem bizimleydi.

Kaybetmiştik çünkü Başkan'ın yerine gelen oğlu, Başkan'dan daha acımasızdı ve Nida ortalarda yoktu.

"Aslında TDÇ ile birlik olunca iyi bir ikili olduk," dedi Sinan ağzının içinde geveleyerek. "Ne kadar birbirimizden hoşlanmasak da. Hatta ikizi her an beni öldürecekmiş gibi baksa da." Yutkundu ve eli saçlarına doğru gitti. "Haklılığı yüzünden hiçbir şey yapamıyorum da. Defne'nin ölümünü..." Çenesi keskinleştiğinde gözlerini kapattı ve

CamScanner ile tarandı

geri açtığında, "Her neyse," dedi. "Şimdi benim iç hesaplaşmalarım hakkında konuşmamız yersiz."

Defne'nin ölmediğini bilmiyordu. Giray ve Sinan'ı o yaşananlardan sonra aynı odanın içinde görmek bile imkânsızken aynı görevi sırtlanmışlardı. Sebebinin Tugay'ın kuralları olduğunu anlayabiliyordum ama gerçekten Defne ölseydi, Giray'ın Sinan'ı öldüreceğinden adım kadar emindim. Ve belki de hâlâ öldürmek istiyordu, henüz ikisinin yüzleşmesine denk gelememiştim.

"Tugay'ın senden hoşlanmadığını düşünmüyorum," dedim yüzümü ekşiterek.

"Bilmiyorum," dediğinde omzunu indirip kaldırdı. "Başkan'ı kıskıvrak yakaladık ve yakaladığımız yerde Meryem de vardı, Nida ise yoktu. Ben bile ondan daha fazla dağılmış olabilirim ama onun yüzünde rüzgâr bile esmedi." Yutkunduğumda içinde kopan fırtınaları tahmin etmesi bile zordu, başkaları onun yüzünde rüzgâr bile esmediğini düşünüyordu. "Tek kelime etmedi, bir şeyler söylediğimde de dinliyormuş gibi değildi. Sonrasında plan nasılsa o şekilde ilerledik, bocalamadı. Hapishanenin insanı ruhsuzlaştırdığını askeriyede söylerlerdi fakat bu kadarı çok fazlaymış."

Hem haklıydı, onun açısından hem de haksızdı, tanımamasıyla. "İçinde neler yaşadığını bilemeyiz elbet," dedim açık uçlu konuşarak. "Ve Meryem'in hali hiç iyi değil, Sinan." Yutkunduğumda başımı iki yana salladım. "Her yeri yara içinde, yemek bile yedirmemişler doğru düzgün. Onu iyi bir doktora götürmemiz gerekiyor ama bu şekilde doktorun yanına bile gidemeyiz, resmen köşeye sıkıştık. Nasıl yapacağız?"

Sinan derin bir nefes verdikten sonra, "Buluruz bir yolunu," dedi. "Halledeceğim ben." Eli omuzlarıma tutundu. "Uyumak ister misin? Çok yorgun görünüyorsun." Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Eftal," dedi, omzumu sıvazlayarak. "Konuşalım seninle uzun uzun, nasılsın, için nasıl, kalbin nasıl, merak ediyorum. Eskiden daha berraktın, şimdi seni göremiyorum. Acını bile içinde yaşıyor gibisin."

"Belki de acıya alışmışımdır," dedim gülümsemeye çalışarak. "Durup da uzun uzun dertleşmeye çok ihtiyacım var ama hayatımız buna pek fırsat vermiyor gibi." Başımı kapıya doğru çevirdiğimde uyuyan Meryem'e baktım. "Bundan birkaç sene öncesini düşünüyorum da bu halimiz çok tuhaf. O zamanlar ödüllü bir avukattım, şimdi katil bir vatan hainiyim." Kendimi gizlemeye çalıştım ama imkânsızdı. "Gerçi

CamScanner ile tarandı

o zaman da Adnan Atalar'ın kızı olmak dışlanmama neden oluyordu ama en azından," ona bakıp hafifçe omzuna vurdum, gülümsedi, "oturup da seninle dertleşip gülebiliyorduk."

"Gelir mi bir daha o günler?" diye sordu, inançla.

"Bilmem," dediğimde ben de inançlı olmaya çalıştım. "Gelirse de biz aynı insanlar olur muyuz, meçhul."

"Hadi ama Eftal," dedi ardından beni kolunun altına çekip saçlarımı karıştırdı. "Bırak bu lafları, sen hâlâ benimle futbol maçı yapan o kız çocuğusun. O zamanlardan belliydi senin bu hallerin, liderliğin. Koskoca takıma kaptan olmak isterdin, kadınsın diye dışlandığında erkeklere taş atardın. Döneriz biz yine eskiye."

Gülmeye başladığımda, "Çünkü kızlar benimle oynamıyordu," dedim. "Ve ben futbolda gayet iyiyimdir, dostum."

Sinan elini saçlarımdan çekti.

"İyisin tabii," dedi nefesini vererek. "Sen her konuda iyisin, Eftal."

Kolumu onun beline doladığımda, "Başkan'ı nasıl yakaladığınızı anlatacak mısın?" diye sordum. "Yoksa gizemli takılmaya devam mı?"

Sinan, alayla güldü. "Canım, bunları sana sonra bir asker hikâyesi gibi saatlerce anlatmayacağımı düşündüren nedir?"

Gözlerimi devirdim. "Bittim ben, beş saat şöyle vurdum, böyle dövdüm, bir de bu tarafa yatırdım..." Gülmeye başladığımızda Sinan kafamı göğsüne doğru çekti ve gülmeye devam ettik. Geri çekildiğimde saçlarımı düzelttim ve yüzüne baktım. O da bana baktığında gözlerindeki o neşeyi özlemiştim. "Hiç pişman olmadım," dedim. "Sana güvendiğim ve koruduğum için." Yüzüne mutsuzluk çöktü. "Ve sen de hiç üzülme çünkü bir nedenin olmasa yapmayacağını biliyorum ben." Başını salladı ama inançsızdı. "Yine olsa yine korurum seni çünkü..." Göz kırptım. "...sen de benim ailemsin, çocukluk arkadaşımsın, çoğu zaman abimdin, bazı zamanlar erkek kardeşimdin, tek dostumsun ve yoldaşımsın. Başkaları için korumasın, benim için birçok şeysin."

Her kelimede Sinan'ın gözlerindeki ifade değişti ama ne düşündüğünü anlayamadım. "Sen de Eftal," dedi sadece. "Sen de birçok şeysin benim için ve söz veriyorum, bir daha seni aynı duruma düşürmeyeceğim."

Başımı salladım, asker selamı verdim ve en nefret ettiği hareketi yapıp yanağından makas aldığımda gülmeye başladım, o ise sinirle nefesini verip saçlarımı daha sert bir şekilde karıştırmaya başladı. Merdivenlerden sarılarak ve gülerek indiğimizde onu çok özlediğimi

CamScanner ile tarandı

yürekten hissediyordum; yeri öyle bir ayrıydı ki bir gün onu da kaybedersem boşluğunun verdiği hisle nasıl ilerlerdim bilemezdim çünkü babam olmadan da nasıl ilerliyordum, anlamıyordum.

Salona girdiğimizde yüzümdeki gülümsemeyle etrafa baktım ve masada oturanları gördüm. Kolum Sinan'ın beline sarılıydı, o da bana kolunu atmıştı.

Giray ve Marco masanın iki yanında oturuyordu.

Tugay ise baştaki sandalyedeydi.

Üçünün bakışları da bize döndüğünde Giray, Sinan'ı gördüğü an öfkeyle nefesini verdi, birkaç kez boynunu çıtlattı ve yüzünü çevirdi. İçinde yaşattığı öfke öyle bir dışarıya taşıyordu ki tahammül etmesi bile zordu.

Marco yine rahat bir pozisyondaydı fakat onun da yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Tugay'ın ise gözlerinin içine baktığım an mutsuzluğunu hissettim; Sinan ve diğerleri bunu nasıl görmezdi anlamıyordum ama ben görüyordum işte. Öyle mutsuzdu ki dışarıya taşıyordu fakat yine ve yine, beni gördüğü an gülümsedi. Her zaman olduğu gibi yüzündeki gülümseme beni gördüğü an ortaya çıktı.

Üzerinde siyah atlet, altında ise siyah bir eşofman vardı, protez kolu tamamen ortadaydı. Saçları nemliydi, duştan çıkmıştı, eve geleli üç saatten fazla olmuştu ve ben Meryem'le vakit geçirdiğim için onun yanına uğrayamamıştım.

Gözleri Sinan'a kaydığında kısıldı, başım Sinan'ın omzuna yaslıydı. Tugay burnunu çektiğinde bakışları yeniden masaya yöneldi; Sinan'a güvenmese bütün bunların ortasına onu yerleştirmezdi, anlayabiliyordum ama yine de ona olan güveninin altında bile ben olabileceğimi düşünüyordum.

Masaya doğru ilerlediğimde artık herkes rol yaptığımızın farkındaydı. Giray ve Tugay hiç düşman olmamıştı, Sinan hiç kaçmamıştı, Tugay aslında beni öldürmeyecekti. Diğerleri bir yana Marco da bütün bunlara kanan kişiydi ve yüzündeki öfkeyi şimdi daha net anlayabiliyordum.

"Dinliyorum," dedi Marco, Tugay'a dönerek. "Bana geçerli bir sebep ver."

Sinan'dan uzaklaşıp Tugay'ın olduğu tarafa doğru yürüdüğümde sandalyeyi çekip onun soluna oturdum, Sinan ise arkamda, Giray'ın onu göremeyeceği bir yerde ayakta kaldı.

CamScanner ile tarandı

Tugay bacağını histerik bir şekilde sallıyor, sağ elini açıp açıp kapatıyordu. Stres altında olduğunun farkındaydım fakat nedeni kesinlikle Marco değildi.

"Geçerli bir sebebim yok," dedi Tugay net bir sesle ve önündeki viski bardağını kafasına dikti, yanındaki sigarasından da bir duman aldı. "Bu hayatta güvendiğim iki insan var, onların ikisiyle bu yolda ilerledim."

Marco burnundan keskin bir nefes verdi, elini masaya sertçe koyduğunda öne doğru eğilip Tugay'a yaklaştı. "Sen bir baksana benim yüzüme," dedi sert bir sesle. "Ben kimim?" Tugay gözlerini kapatıp nefesini verdi. "Ölüm Timi'nin lideriyim ve artık kurucusuyum," dediğinde sesindeki öfke buz gibiydi. "Bunun anlamını ikimiz de çok net biliyoruz bence. Siktiğimin savaşında beni yanında tutup güvenmiyorum diyerek oyunlarına dahil etmemezlik yapamazsın, senin hayatını kararturım ve kimseden korkmayacağımı biliyorsun. Senden bile." Masanın üzerindeki eli yumruk oldu. "Kim olduğumu unuttuysan yüzümdeki bıçak izine bak, güven için açıldı bu yara."

Elimi Tugay'ın histerik bir şekilde sallanan bacağına yerleştirdiğimde titremesi durdu, gözlerini açıp elime baktı ve başını çevirdiğinde Marco'yla göz göze geldi. "Benim artık kimseye güvenim yok," dedi tek bir cümleyle. "Ve sen değil miydin bu savaştan uzak kalmak isteyen?"

"Ama görüyorsun ki buradayım," dedi Marco. "Ve senin götünü son günlerde toplayan da bendim."

"Öncesinde neredeydin, Ölüm Timi Kurucusu? Geç kalmadın mı?" diye sordu Tugay tek kaşını kaldırarak. Marco sessiz kaldı. "Her neyse, bunları konuşmak anlamsız. Zaten öğrenecektin ve öğrendin de herkesle beraber."

"Herkes dediğin siktiğimin örgüt üyeleri mi?" diye sorduğunda dişlerini sıkıyordu. "Hapishane gerçekten seni duygusuz bir şerefsize dönüştürmüş, sadece kazanmak için çabalayan öylesine bir adamsın. Bu yüzden de tek başına kalmak için çaba veriyorsun. Adam öldürme makinesi."

"Hey," diye çıkıştığımda daha fazla dayanamamıştım. "Abartıyorsun."

Marco beni duymazdan gelip Tugay'a bakmaya devam etti. "Sürekli tetiktesin," dedi. "Yanında ben varken bile elin silahın üzerinde, sırtını yürürken bana dönmüyorsun..."

"Bana da dönmüyor," dedi Giray dakikalar sonra, hayır o da bunu yapamazdı.

CamScanner ile tarandı

Marco güldü. "İkizine bile sırtını dönmüyorsun. Önüne koyulan hiçbir yemeği, hiçbir suyu içmiyorsun, bizim sürdüğümüz arabaya bile binmeye çekiniyorsun. Senin ruhun nerede ulan?" Marco sanki günlerdir içinde tuttuklarının patlamasını yaşatıyordu. "Ne yaptılar sana? Her ne yaptılarsa duygusuz bir adama..."

"Yeter," diye yüksek bir sesle onu engellediğimde ben de onun gibi elimi sertçe masaya koydum. "Neyse ne, öyleymiş böyleymiş, sırtını dönmüyormuş, silahını tutuyormuş, su içmiyormuş. Böyle rahat demek ki, oturup bunu mu tartışacağız?"

"Avukat," dedi Marco bana sert bir sesle. "Sen karışma."

"Marco!" Tugay'ın uyarıcı ses tonu.

Bu kez sözü Giray aldı. "Henüz yeni hapishaneden çıktı," dedi Marco'ya bakarak. "Bunlar çok normal, ayrıca..."

"Hapishane beni siktiğimin duygusuz bir katiline dönüştürdü." Tugay, Giray'ın lafını bıçak gibi kesti ve ikisine baktı, hapishanedeyken en korktuğu cümleler, kâbusları şimdi ona yönlendiriliyordu. Bana bahsettiği zaaflarından onu vuruyorlardı ve o zaaflarını bir tek ben biliyordum. "Bir piç oldum, hiçbir şey hissetmiyorum çoğu zaman, daima tetikteyim, herkes bir tehdit gibi, ayrıca bir şeylere ayak uydurmakta da zorlanıyorum. Zamanın gerisinde cahil bir adamım ben şu an. Bir hayvan gibiyim, eğitildiğimi de unuttum. Bu şekilde duracaksanız durun, durmayacaksanız gidebilirsiniz, ben buyum."

Marco ve Giray birbirine baktığında Giray, "En azından bana," dedi ona doğru yaklaşarak. "Bana karşı böyle olma. Kardeşinim senin, sarıldığımda bile sırtın geriliyor bir şey saplayacağım diye."

Tugay başını önüne eğdiğinde art arda nefesler verdi, çenesi kasıldı ve o an, utandığını hissettim. Daha fazla konuşulmaması, bunu onun yüzüne vurmamaları gerekiyordu. Onu anlamıyorlardı çünkü o hapishanede üç gün bile geçirmemişlerdi.

Tugay başını kaldırdığında gülümsemeye çalıştı, bacağı yeniden titremeye başladığında ise destek olmak istermiş gibi sıkıca tuttum. "Seninle bir alakası yok," dedi Giray'a. "Sadece alışkanlık. Tuhaf alışkanlıklarım oluştu." Avcunun içinde sigara söndürmek gibi. Masum bir şekilde, "Dikkat," dedi, ardından boğazını temizledi. "Dikkat ederim bundan sonra söz, sen sarıl yine de kaçma."

Ne kadar anladığımı düşünsem de o kadar anlayamazdım çünkü yaşayan kendisiydi. Ben gördüğüm kadarını bilirdim, gördüğüm

CamScanner ile tarandı

kadarına inanırdım. Belki de onunla o hapishanede tanışmasaydık bana karşı da bu şekilde olacaktı; orada tanışmamız, o iğrenç yerde yollarımızın gerçekten kesişmesi, onu sırtından vurmayacağıma inandırmıştı. Çünkü biliyordu, istesem orada vururdum.

Bakışları Marco'ya döndü. "Ve sen de kendi kardeşine bile sırtını dönmekte zorlanan bir adama akıl vermekten vazgeç."

Marco'nun bakışları bana döndü, ardından Giray'a baktı ve en sonunda Tugay'la göz göze geldiğinde, "Bir kez daha bunu yaparsan," dedi. "Ben yokum."

Tugay hiçbir şey söylemedi ama Marco'yu onayladığı anlamına geliyordu. Yüzünde hâlâ bir değişiklik yoktu, işte Sinan'ın gördükleri de bunlardı ama ben içinde nasıl savaşlar verdiğini şu an biliyordum; bilmek de beni mahvediyordu.

"Televizyona bakın," dedi Sinan, ardından kumandayla sesi açtı.

Alt başlık öyle trajikomikti ki kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

SUÇ KRALI VE SUÇ KRALİÇESİ VATANA İHANET ETTİ!

Daha sesli bir şekilde gülmeye başladığımda sinirlerim bozulmuştu, herkes bana baktığında Tugay neye güldüğümü biliyordu. "Sanırım," dedim Tugay'a doğru. "Ben de her eve lazım bir Suç Kraliçesi'yim artık."

Tugay da kendini tutamayıp güldüğünde diğerleri delirmişiz gibi bizi izledi. "Yok," dedi Tugay. "Sen sadece bana lazımsın."

O sırada spikerin sesi aramıza girdi, o görüntüler ekrana geldi. Tugay başındaki kar maskesini çıkarıyordu ve ben o an sadece ne kadar nefes kesici olduğunu düşünüyordum. Gözlerimi ekrandaki gözlerinden ayırmazken o birisine bakıp gülümsüyordu, gülümserken gözlerinin içi de gülüyordu, hatta daha fazlası. Bana bakarkenki o bakışları biliyordum ama şimdi televizyon ekranından izlemek çok daha fazlasını görmeme neden olmuştu.

O sanki bana...

O sanki bana âşık gibi bakıyordu.

Görüntüye ben geldim ve aynı gülümseme bende de vardı. Sonrası ikimizin acımasızlıklarıyla devam etti, altı idamın ardından ise gülüşlerimiz birbirine karışmıştı. Yukarıdaydık, bizi destekleyenler alkışlıyordu ve biz o an belki onlara göre en kötü planlarımızı gerçekleştirip gülüyorduk fakat aslında tek yaptığımız havai fişekler hakkında konuşmaktı.

Biz zaten en acımasız anlarda en tuhaf davranışlarımızla meşhurduk.

CamScanner ile tarandı

Görüntüde elimin tersini öptü ve o anda durdurdular, spikerin gözleri kocaman açıktı. "Bu iki kişi," dedi sesi titrerken. "Bu iki vatan haini, Başkan'ı öldürdüler. Bir ülkenin Başkan'ı halkının gözü önünde idam edildi! Acımasızca!" Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında yüzümü buruşturdum. "Ülkemizin itibarı ayaklar altına alındı." Ülke zaten başka ülkeler tarafından satın alınmıştı ve bunu bilmiyormuş gibi davranıyorlardı. "Halk, Başkan'ın ölümü için sokaklara döküldü, yollara karanfiller bırakmaya başladılar." Görüntüler sokaklara döndüğünde her yerdeki alevleri, terk edilmiş evleri, parçalanmış arabaları gördüm. Bütün o keşmekeşin ortasında elbet karanfiller olurdu, biz o karanfillerdik aslında.

"Ne boş yaptın be," dedi Marco kusar gibi bir ses çıkararak. "Altı üstü astık öldü, alışıksınız siz."

"Drama yapıp halkın sempatisini kazanmaya çalışacaklar," dedi Sinan. Giray, o konuştuğu an başını çevirip baktı, ardından benimle göz göze geldiğinde yeniden televizyona döndü. Sanki *senin için susuyorum* dermiş gibi.

"Başkan'ın ölümünün ardından yeni kurallar tamamen yürürlüğe girdi ve karşı çıkan herkesin de yargılanacağı tasdiklendi." Tugay'ın ağzının içinde bir küfür yuvarlandı. "Özellikle erkek çocuklarının Krallık'a emanet edilmesi konusunda bir kez daha uyarıyor, ardından hamile olan kadınlarımızı Krallık'ın hastanelerine davet ediyoruz. Üç gün içerisinde bunlar gerçekleşmezse maalesef ki kolluk kuvvetleri emirlerle kuralları yerine getirecek." Spiker elindeki peçeteyle gözlerini sildi. "Bütün bunlar gururlu Krallık'ımızın soyunun devam etmesi ve diğer ülkelerin karşısında güçlü bir şekilde durmamız için. Yeterince kan kaybetmiş bir ülkeyiz, kendi içimizde toparlanıp birbirimize destek sağlamadan ayağa kalkamayız. Herkes bilmeli ki Krallık hiçbir zaman bitmeyecek ve her zaman kazandığı gibi bu kez ülkedeki *kangren kollardan da* kurtulup yoluna devam edecek."

"Orospu çocukları," dedi Giray son cümlede yapılan imayla. "Bildiğiniz küçücük çocukları BL için silah gibi kullanacaklar, onları bizimle savaştıracaklar çünkü Tugay'ın onlara zarar vermeyeceğinden eminler." Giray ellerini saçlarına geçirdi. "Bu soktuğumun kararlarını da o X denilen şerefsizin bulduğuna eminim, Başkan'da bu zekâ yoktu."

Spiker yeniden konuşmaya başladı. "Ekonomik açıdan hiçbir sıkıntı yaşamamakla birlikte kemerleri sıkmamız gerekiyor çünkü olası

CamScanner ile tarandı

bir başka ülkenin bize savaş açmasıyla mühimmatlarımız da bitebilir. Bu yüzden süt, peynir, ekmek gibi ürünler sadece haftada bir kez verilecek ve idareli olarak kullanılacak."

"Ne?" dedim acıyla. "O evlerde çocuklar var, bu acımasızlık."

"Artık yok," dedi Marco. "Çünkü erkekleri kendileri alacak; eğitmek ve adamları yapmak için, kadınları ise ya hizmetçileri yapacaklar ya da eşleri. Değiştiremediklerini artık zorlukla kendi emirleri altına alacaklar. Kısacası," kaşlarını kaldırdı. "Avukat olduğun için anlayacağın dilden konuşuyorum: artık hukuk yok, siktiler; şu an eğer hâlâ bir avukat olsaydın çoktan asılmıştın çünkü Adnan Atalar'ın kızısın."

Tugay yutkunduğunda haklılığından dolayı herkes sessizleşti. Arada sırada düşündüğüm eğer BL örgütüne dahil olmasaydım ne olacağı senaryosu şimdi açığa çıkmıştı: Çoktan ölmüş bir kadın olacaktım.

"Ne yapacağız?" diye sordum sadece. Marco'nun da Giray'ın da bakışları Tugay'a döndü ama Tugay'ın gözleri televizyondaydı. "Yani biz Krallık'la savaşıyorduk fakat şimdi yaptıkları..."

"Şimdi yaptıkları Krallık'la beraber masum halkla da savaştırmak." Tugay cümlemi tamamladı. "Kadınların sadece bebeklerini almayacaklar, 'kendilerinden olmayan' bütün kadınların doğurganlığını yok edecekler çünkü bir tek kendilerinden olanlar üresinler istiyorlar. İşte bunu da yanlarına aldıkları kız çocuklarını belirli bir yaşa getirdikten sonra gerçekleştirecekler." Kan akışımın bile durduğunu hissediyordum. "Erkek çocukları ise yaşı fark etmeksizin silahlanacak. Bir anda bir çatışma ortasında karşınıza on iki on üç yaşında bir erkek çocuğu çıkabilir." Marco'ya ve Giray'a baktı. "O çocuğa silah sıkamazsınız çünkü çocuk ama sonucunda ne olur? Siz ölürsünüz." Dişlerini sıktı. "Bütün bunların dışında bizi destekleyenlerle desteklemeyenler de zaten birbiriyle savaş içerisinde olacak. Hukukla beraber her şey bitti. Birisi birini öldürdüğünde artık polise gidemeyecek çünkü açıkça söylemeseler de artık cinayet de serbest. Yani güzelim, senin söylediğin gibi bizim artık düşmanımız halk. En kötüsü."

Sessizlik oldu. Hepimiz buz kesmiştik çünkü asıl köşeye sıkışmak bu demekti. Bir gün karşımda silah doğrulttuğum kişi on bir on iki yaşında bir erkek çocuğu olursa onu asla vuramazdım, bunu çok iyi biliyordum. Ama o beni emir aldığı için direkt öldürürdü.

"Bu kadarını nereden biliyorsun?" diye sordu Giray, kaşlarını kaldırarak.

CamScanner ile tarandı

Tugay çenesini havaya kaldırdı. "Duygusuz bir piç olma aşamasında onlarla çok zaman geçirdim, dillerini bilmiyordum, öğrenmek zorunda kaldım."

Yine sessizlik oldu, bu kez acıtan cinstendi.

"Hapishane dedikleri ne o halde?" dedi Sinan.

"Büyük ihtimal cesetleri oraya atarlar," dedi Tugay rahat bir sesle. "Dolup taştıktan sonra da yakarlar. Ya da kendilerinin gizli ini de olabilir, ihtimal dahilinde. Tek bildiğim artık bir hâkim karşısına bile çıkılmayacağı." Alayla güldü. "Şanslıymışım, aptal Krallık yasalarıyla yargılanmışım."

Elim enseme doğru gitti ve ovuşturduğumda başıma şiddetli bir ağrı girmişti. "Bu çok acımasızca."

"Savaşta merhamete ve vicdana yer yoktur," diyen Tugay sesindeki merhameti silememişti. "Çünkü ne kadar merhamet gösterirsen o kadar kaybedersin, ne kadar vicdanını dinlersen o kadar sustururlar seni." Duruşunu dikleştirdi, ellerini masanın üzerine koydu. "Bunu deneyimleyecek kadar hapishanede kaldım ama aksini savunarak savaşmaya çalıştım."

"*Sana bir silah doğrultuluyorsa ve o silah doluysa doğrultan kişiye değil, namlunun ucuna odaklan,* der Ölüm Timi." Marco, parmaklarıyla masada ritim yaptı. "Kısacası onların acımasız olduğu kadar biz de acımasız olacağız."

"Yani sen," dedim Marco'ya. "Karşında on iki yaşında bir erkek çocuğu dursa onu öldürebileceğini mi söylüyorsun?"

"Ben de on iki yaşındaydım, karşımdaki kocaman adamlarla savaştım, ben vurmasam onlar beni vuracaktı."

"Bu sorumu cevaplamıyor," diyerek tepki verdim. "Bana bir cevap ver."

"Yüzünde maske olan herkesi vururum ben," dedi bu kez.

"Marco," dedim sesimi yükselterek. "On iki yaşında bir çocuğu öldürebilir misin, öldüremez misin? Buna cevap ver!"

Marco yine sorumu cevapsız bırakıp, "İşte tam olarak istedikleri de bu," dedi başını sallayarak. "Zaten bu şekilde en başından kaybettik biz."

"Biz de askeriyeye gittiğimizde küçük çocuklardık," dedi Sinan, Giray'a bakarak. "Krallık tarafından eğitildik ve bize öğretilen ne olursa olsun kendinden olmayanı öldürmektir. O çocukların da beyni bu şekilde yıkanacak. Bir süreden sonra zaten sadece makineye dönüyorlar ve..."

CamScanner ile tarandı

"Siz kafayı mı yediniz?" dedim Sinan'a. "Ne anlatıyorsunuz? O çocukları öldürmek..."

"Öldürmek mi yoksa," dedi Tugay lafımı yarıda keserek. "Onları yanımıza çekmek mi?" Dudaklarım aralıklı ona baktım, gözleri gözlerimle buluştu. "Beyinleri yıkananlar elbet olur ama yıkanmayanlar da olacak, Sinan gibi." Çenesiyle onu işaret etti. "Kendilerinden sanacaklar ama biz çoktan o çocukları yanımıza çekeceğiz, en azından bir kısmını kurtarabiliriz bu şekilde. Madem çıkar yol olmaksızın savaşacaklar, günü geldiğinde hepsi bizimle olsun." Giray'a döndü. "Askeriyedeki adamlarımızla konuş, her eğitim koğuşuna bir tane bizden adam koysunlar, onlar yönlendirsin. Zaten çoğu çocuk Krallık'ı sevmiyor."

"Peki ya kız çocukları?" dedim. "Peki ya aç kalacak insanlar? Hamile kadınlar? Terk edilmiş aileler, yaşlılar..."

"Eftal," dedi Sinan elini omzuma koyarak. "Bu bir savaş..."

Bakışlarımı Tugay'a çevirdim. "Onlar için hiçbir şey yapamaz mıyız?"

Dudakları aralandı, bir şey söyleyecekti fakat sonrasında vazgeçtiğinde dudaklarını birbirine bastırıp Sinan gibi, "Bu bir savaş, güzelim," dedi net bir sesle. "Ve savaşta kurtarmak yerine ilk önce kurtulmaya çalışırsın, ardından başkalarını da kurtarırsın. Hepsine yetişemeyiz."

Maalesef ki haklıydı. Gerçekten haklıydı ama empati kurduğum zaman kalbim sızlıyordu. "Kız çocuklarını biz yanımıza alıp eğitsek?" diye mırıldandım.

"Hangi birini alacağız?" dedi Marco. "Ülkenin nüfusunun farkında mısın? Kaç tane şehir olduğunun? Uyan artık Avukat, sen bir Suç Kraliçesi'sin, en vicdansız sen olmalısın."

Kaşlarım çatıldığında televizyon ekranına X'in görüntüsü verildi, ardından yanına bir bildirisi.

"Sevgili babamın ölümünü yürekten hissediyor, acımı paylaşan herkese minnetlerimi iletiyorum. Bilinmelidir ki Krallık artık sadece yüreğimde değil; sözlerimde, yeminlerimde ve yollarımdadır. Bu ülkeyi yeniden ayağa kaldırmak için çabalayacak, kangren olan kolları kesmekten bir an bile çekinmeyeceğim. Yardım nidalarına bile kulak vermeyecek, bu iç savaşı çıkaranların yolun sonunda yargılanmaları için elimden geleni yapacağım."

YENİ BAŞKAN
ÜNAL ULUSOYLU

CamScanner ile tarandı

Adı Ünal'dı öğrenmiş olduk ve aslında babasının ölümüne yatakhk hazırlayan da oydu. Bunu son dakika öğrenmiştik, aslında Tugay'ı ve Sinan'ı engelleyecek gücü vardı ama o engellemek yerine babasının ölmesini istemişti çünkü ülkenin başına geçip aslında ülkede katliamı hazırlamak planları arasındaydı. Bütün bu çıkan kurallardan ne kadar acımasız olduğunu anlamak zor değildi.

Ama bu bildiride dikkatimi, dikkatimizi çeken tek bir kelime vardı.

Nida.

Tugay'ın sağ eli yumruk olduğunda Giray hiddetle ayağa kalkıp ellerini saçına geçirdi. "Sikeyim," dedi acıyla. "Sikeyim, Nida'ya bir şey yaptı." Bakışları Tugay'a döndüğünde Tugay'ın yumruk yaptığı elinin titrediğini gördüm. "Ya öldürecek ya da öldürdü, bize mesaj veriyor." Giray'ın sesi titrediğinde öyle fevriydi ki direkt silahların olduğu dolaba doğru ilerledi ama önüne geçip engelleyen kişi Marco'ydu.

"Sakin ol," dedi omuzlarından hafifçe itekleyerek. "Ne yaparsan yap şu an Nida'ya daha fazla zarar verirsin."

Tugay gözlerini kapattığında, "Tugay," diye fısıldadım ona doğru.

"Nida'ya ulaşmam gerek," diye fısıldadı, onun da sesi titriyordu, Tugay'ın sesi öyle kolay titremezdi. "Ona ulaşmam, sesini duymam gerek."

"Tugay," dedi Giray öfkeyle ve acıyla. "Ne yapacağız, bir şey söyle."

"Onun sesini duymam gerek," diyen Tugay'ın sesinde öyle bir çaresizlik vardı ki başka bir çaresizlik buna benzemezdi. "Sesini duymam, yüzünü görmem gerek. Ölmediğini bilmem gerek. Ölmediğini bilmem gerek. Ölmediğini bilmem gerek..."

"Ona nasıl..." Gözlerim açıldığında oturduğum sandalyeden öyle bir kalktım ve masanın diğer ucundaki bilgisayarı aldım ki hiç bu kadar hızlı olmamıştım. Maillerime girdiğimde bütün o nefret ve övgü mesajlarının arasında X'in bana attığı maili buldum. Ekranı Tugay'a çevirdiğimde hemen arkamıza gelen kişi Giray'dan başka kimse değildi.

Tugay maili okurken titreyen eliyle ekranı kaydırdı ve mailin sonuna geldiğinde, tereddüt etmeden çok kısa bir yanıt verdi.

"Nida'yı bana göster.

Hemen.

Ne istiyorsan bunun üzerinde konuşacağız."

TDÇ

CamScanner ile tarandı

"Maili atma nedeni bu günler için." Marco'nun sesinde kocaman bir nefret vardı. "Bu orospu çocuğu düşündüğünüzden daha zeki, daha acımasız, daha psikopat. Onun en yakınıydım ve bildiğim kadarıyla..."

"Nasıl en yakınıydın?" Şaşkınlıkla ona baktım.

Marco hızlı bir şekilde cevap verdi. "O, babasına karşı gelmek için Ölüm Timi'ndeydi ve sonra hain olduğunu öğrendik. Büyük ihtimal BL örgütündeki hainle işbirliği yapan da X."

Tugay gözlerini bilgisayar ekranından ayırmazken ben büyük bir şaşkınlıkla Marco'nun yüzüne bakıyordum. Cevap vermek için dudaklarım aralandığında bilgisayardan ses yükseldi ve maile cevap geldi, düşündüğümden daha hızlı. Tugay direkt maili açtı.

Bir numara vermişti, altında ise kısa bir mesaj vardı.

"Beni bu numaradan yarım saat sonra ara.

Öpüyorum gözlerinden.

Aman ayrılık getirmesin. :)"

X

"Şerefini siktiğim." Giray öyle sert şekilde bilgisayarın ekranını kapattı ki, neredeyse fırlatıp atacaktı.

Birkaç dakika sonra Tugay ayağa kalktı ve "Ben," dedi etrafına bakarak, hiçbirimizle göz teması kurmadı. "Ben hazırlanayım, Nida beni görecek. Ben..." Korkuyla yutkundu. "Ben geliyorum."

Salondan öyle hızlı çıktı ki merdivendeki adımları oldukça sertti. Arkasından bakarken bir an bile şüphe etmeden ben de peşinden ilerledim. Odasının kapanma sesiyle bir süre kendi kendime savaş vererek kapalı kapıya baktım. Yalnız mı kalmak istiyordu? Kendini mi hazırlayacaktı? Belki de Nida'yla yüzleşmeye hazır değildi. İki yolum vardı; ya onun yanında olacaktım ya da yalnız bırakacaktım.

Elbette ilk yolu seçtim ve kapıyı açtım.

İçeriye girdiğimde karanlık odayla karşılaştım, sonrasında ise bir dirseği dizinde, eli saçında öne doğru eğilmiş Tugay'ı gördüm. Başını kaldırmadan, "Avukat," dedi. "Biraz yalnız kalmaya..."

"Hayır," dedim baskın bir sesle. "Asla bunu yapmayacağım, kovsan bile."

Bir cevap vermedi ya da duymadı bilmiyordum çünkü başını eğdiği yerden kaldırmadı bile. Yavaş adımlarla yanına doğru yürürken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ya da yanında nasıl olabileceğimi. Tek istediğim onun hissettiklerini paylaşmaktı.

CamScanner ile tarandı

Yatağa yanına oturduğumda elim sırtına dokundu ama ben dokunduğum an ayağa öyle sertçe kalktı ki irkilerek geriye çekildim. Sağ elini saçına geçirdi, ardından sol eline baktı, protez olana. Bir süre baktı ve hiç beklemediğim anda duvara sol koluyla öyle bir yumruk attı ki duvarın sıvası aşındı, durmadı bir kez daha yumruk attı, ardından bir kez daha ve bir kez daha...

Onu ilk defa bu kadar öfkeli, bu kadar kendini kaybetmiş gördüğüm için yataktan kalkıp geriye doğru çekildim. "Bak," dedi sol eliyle yumruk atmaya devam ederken. "Acı bile hissetmiyorum." Bir kez daha vurdu, halbuki dirseğinin üzerinden kan aktığını gördüm, protez kolunu zorluyordu. "Siktiğimin kolunda," diye bağırdığında ve bir kez daha vurduğunda, "acı bile hissetmiyorum." Duvarda kocaman bir yarık oluştuğunda bu kez sağ eliyle yumruk attı, art arda vururken duvarda kan izi vardı. "Ama," dedi dişlerinin arasından. "Bu tarafta acı var. Keşke diğeri de acısa." Gözlerim dolduğunda başımı iki yana salladım. "Siktiğimin hayatında ruhsuz bir pisliğim, hiçbir şeyim, bir katilim, ikizine bile sırtına dönemeyen korkak bir adamım ve o bir çocuk, benim ise kolum bile yok, nasıl sarılayım? Ona *abinin artık bir kolu yok, abin bir katil* nasıl diyeyim? Katil olmadan nasıl konuşayım?"

O Tugay değil gibiydi, o şu an gerçekten herkese zarar verebilecek kadar acımasız bir adamdı, bir katilden halliceydi. Kötü olan her şeydi.

Ve bu benim umurumda bile değildi, zarar görebilecek olsam bile.

Hızlıca ona koşup arkadan sarıldığımda yüzümü sırtına yasladım. "Tugay," dedim acıyla. "Lütfen." Sesim titriyordu ama aldırış etmedim. "Lütfen dur." O ise art arda duvara vurmaya devam etti. "Lütfen," dediğimde gözümden yaşlar aktı. "Yalvarıyorum, dur." Durmadı, kendi canını öyle bir yakıyordu ki, durdurmak imkânsızdı. Sadece Nida değildi, ikizi ve Marco'nun dedikleri de ağır gelmişti, biliyordum.

Bir an bile şüphe etmeden önüne doğru geçtiğimde ellerimle onu itmeye çalıştım ama gücüm yetmedi. "Tugay!" dediğimde yanağımdan yaşlar süzülüyordu. "Ne olursun!" dedim ona zarar gelme korkusuyla. "Lütfen! Korkuyorum!"

Eli havada kaldığında gözleri boşluktan bana doğru döndü, ağlamıyordu, yaş yoktu ama gözleri öfkeden öyle bir kızarmıştı ve çenesi öyle keskindi ki kırılmasından bile korktum. Bana bakarken bakışlarından ne düşündüğünü anladım.

Ondan korktuğumu düşünüyordu.

CamScanner ile tarandı

Geriye doğru çekildiğinde ellerini havaya kaldırdı, zarar vermeyecekmiş ve başını iki yana sallamaya başladı. Geriye doğru bir adım daha attı. "Bir şey yapmam," dedi. "Sana bir şey yapmam, asla yapmam. Yemin ederim yapmam."

"Hayır," diyerek ona koştum ve ellerimi yüzüne yerleştirdim. "Senden korkmuyorum, canının yanmasından korkuyorum, senden nasıl korkabilirim?" Elimin tersiyle yanaklarını sildiğimde, "Yemin ederim canının yanmasından korkuyorum," dedim ve uzanıp sağ elini tuttum. Şişmişti, kanıyordu fakat yüzüme acı hissetmiyormuş gibi bakıyordu. "Lütfen dur," dedim. "Senin canın acıdığında benim de canım acıyor çünkü. İstemezsin bunu."

Başını histerik bir şekilde aşağı yukarı salladı ve sonrasında beni tutup öyle bir çekti ve sarıldı ki neredeyse kemiklerimin kırılacağını düşündüm. Saçlarımın tepesinden, alnımdan, yanaklarımdan ve çenemden öptü, yüzünü boynuma gömdü ve boynumdan öpüp geriye çekildi, elleriyle yüzümü tuttu, başını aşağı yukarı salladı ve bir kez daha öptü, sarıldı. "Lütfen benden hiç korkma, bir de senin korkmana dayanamam," dedi, kısık bir sesle. "Özür dilerim."

"Kendinden özür dile," dedim yüzüm göğüs kafesindeyken. "Sen harika bir abisin ve Nida için de harika bir babasın, o senin kolunu umursamadan demir adam diyecek kadar tatlı bir çocuk. Korkmayacak senden, biliyorum."

Eli saçlarımın arasına karıştı, derin bir nefes verdi ve geriye çekildiğinde bir kez daha başını aşağı yukarı salladı. "Ne giyeceğim?" dedi yutkunarak. "Çocuk o, siyah karanlık gelir, beyaz giyineyim." Geriye çekilip banyoya doğru ilerledi ve aynadan yüzüne baktı. "İzleri fark eder mi?" Boynunda ve yüzünde işkencelerin izleri vardı. "Eldiven takarım, elimi görmez. Bakışlarım korkutucu mu?" Aynaya bakıp gözlerini kıstı. "Aynı değilim, anlar mı?"

"Halledeceğiz," dedim yutkunarak. "Kontrol edeceğiz her şeyi. İlk önce şu eline bakalım." Çeşmeyi açtım ve sağ elini suya tuttum, lavabo kanın rengine büründü ve şişlik daha fazla genişledi, morluklar ve yarıklar ise daha fazla ortaya çıktı. "Kırılmış olabilir," dedim ve ona baktım. "Acıyor mu?"

Acıdığını elbette biliyordum ama, "Acımıyor," dedi. "Hiç acımıyor."

Cevap vermedim, ne desem anlamsız olacaktı çünkü. Dolabı açıp tentürdiyot aldım ve elinin tersine pamukla sürdüm, yaktığını biliyor-

CamScanner ile tarandı

dum ama sesini bile çıkarmadı. Sonrasında gelişigüzel bir şekilde sargı beziyle sardığımda bakışlarımı ona çevirdim, o ise banyodan çıkıp giysi dolabına ilerledi. Kıyafetleri yatağın üzerine atarken beyaz bir kazak çıkardı ve üzerindeki atleti çıkarıp kazağı üzerine geçirdi. Odadaki aynaya doğru ilerlediğinde kendisine baktı ve başını iki yana salladı. "Hiçbir şey gizlemiyor sanki," dedi ağzının içinde.

"Tugay," dedim. "Gizlenecek hiçbir şeyin yok."

Bakışları dolaba asılı pilot üniformasın kaydı, ne düşündüğünü anladım. "O beni en son gördüğünde üzerimde bu üniforma vardı," dedi ve o tarafa doğru ilerledi. "Üniformayı giyersem belki beni eskisi gibi sanabilir. Hem görevden geldiğimi söylerim, öyle biliyor çünkü."

Karşı bile gelemedim, üzerindeki kazağı çıkarıp üniformanın üstünü giydiğinde altındaki eşofmandan da hızlıca kurtuldu ve pantolonunu giydi. Düğmeleri iliklerken üniformanın üzerindeki madalyaları, ödülleri gördüm. Üniformanın içindeki Tugay Demir Çeviker'in nasıl da güzel göründüğünü düşündüm, nasıl da nefes kesiciydi ve nasıl da asildi. Öyle güzeldi ki nefes bile alamadım.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemedim. "Oldu mu?" dedi merakla. "Tuhaf olmaz değil mi?" Yakalarını düzelttiğinde dimdik bir duruşa geçti, çenesini havaya kaldırdı, kalbim tekledi, hatta neredeyse durdu. Başını omzuna doğru düşürdüğünde, "Oldu mu güzelim, söylesene?"

"Oldu," dedim gülümseyerek. "Harika oldu." Ona doğru ilerledim ve yakasını bir de ben düzelttim. "O kadar harika oldu ki, bir kez daha sana..." Sustum. Susmalıydım.

Tugay ise öyle karmakarışıktı ki ilk kez beni duymadı. "Saçlarım çok dağınık," dedi. "Pilotum ben." Ellerine baktı, bir elinde eminim ki kırıklar vardı ve diğer eli protezdi. Hareket ettirebilirdi yine de ama fırsat bile vermedim.

Bir an bile düşünmeden parmaklarımın ucunda yükselip elimi saçlarına daldırıp düzelttim, taradım. Yumuşacık saçları vardı, karakterine zıttı. "İşte şimdi tam oldu," dedim başımı sallayarak. "Eskisi gibisin eminim fakat diğer türlü de hiçbir farkın yoktu Tugay."

Yüzüme bakarken başını iki yana salladı ama karşı gelen cümleler söylemekle savaş vermedi. Komodinin üzerindeki eldivenlerini aldım, ardından elimden çekip aldı ve zorlukla da olsa ellerine geçirdi.

O sırada kapı çaldı.

CamScanner ile tarandı

Tugay başını çevirip kapıya baktı, sonrasında çenesini havaya kaldırdı, bakışlarındaki ifade değişti, kaşları çatıldı, yutkundu ve acısı gözlerinden okunan adam gitti, yerine herkesin korktuğu adam geldi. Kendi kardeşi de dahil kimsenin onu bu şekilde görmesini istemiyordu.

Ben dışında.

Bütün zaaflarını, bütün acılarını benim yanımda yaşıyordu çünkü onu bütün bunlardan vurmayacağımı biliyordu.

"Gel," dedi Tugay sert bir sesle. Kapı açıldığında Giray içeriye elinde telefonla girdi ve o an Tugay'ı üniformayla gördüğünde şaşkınlıkla gözleri açıldı. "Nida görevden geldiğimi düşünsün," dedi. "Daha inandırıcı olur."

Giray'ın bakışları bana döndü, ardından duvardaki o oyuğa baktı, ne olduğunu belki anladı ama Tugay için konuyu açmadı. "Sinyal kesici devrede," dedi. "Çalışma odasında konuşalım." Sesi öyle gergin geliyordu ki onun da Tugay'dan hiçbir farkı yoktu.

Tugay cevap vermek yerine Giray'la beraber odadan çıkmak üzereydi ki bakışları bana döndü. Ben ise arkalarından bakıyordum. "Sen de gel," dedi tereddütsüz. "Nida seni seviyor."

"Ben," dedim ve çekingen bir şekilde Giray'a baktım, o rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Bu yanlış olur, siz konuşun, benim olmam yanlış olur."

Tugay başını iki yana salladı. Cevapsız kaldı, uzanıp protez olan eliyle elimi tuttu ve beraber odadan çıktık.

Çalışma odasına girdiğimizde Giray masaüstü lambasını yaktı, odanın içini sarı ışık kapladığında gözlerim iri bir şekilde açıldı ve çalışma odasına baktım. Üç duvarda da yerden tavana kadar raflarca dolu kitaplar vardı. Yazarlara göre ve türlerine göre ayrılmıştı. Romantizm en az, distopya ise en fazla olandı. Sadece bu kadar da değildi, birçok yazarın, tanınmış iş insanlarının, ressamların, siyasi insanların biyografileri vardı. Hukuk kitapları bile raflardaydı, benim okulda, derslerde gördüğüm kitaplardan.

Şaşırmamam gerekirdi ama bu kadarını beklemiyordum.

Onlar masadaki sandalyelere yerleştiğinde ben de yavaş adımlarla ilerleyip arkalarındaki siyah deri koltuğa oturdum.

Masanın üzerinde dört kitap vardı. Babamın yargılanmasına neden olan *1984*, bana içinden cümle bahşettiği *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü*, *Otomatik Portakal* ve *Şeker Portakalı*.

CamScanner ile tarandı

Şeker Portakalı'nı görmek neden şaşırtmıştı bilmiyordum.

Giray telefonu masanın üzerindeki büyük adalet terazisine yasladığında bu bile hayatımız için bir mesajdı. Telefonun ucunda bu aptal düzenle esir olmuş bir çocuk vardı, yaslandığı yer ise trajik bir şekilde adalet terazisiydi.

Giray verilen telefonu tuşladığında Tugay, "Dur," dedi ve derin bir nefes verip gülümsedi. "Nasıl görünüyorum Giray? Senin gördüğün kadar korkutucu muyum?"

Giray, "Hayır," dedi. "Korkutucu değilsin Tugay, hatta eskisi gibisin."

Yutkundu ve sonrasında gülümsemeye devam ederek, "Tamam," dedi büyük bir cesaretle. "O bir çocuk, bizim kardeşimiz ve ben eski Tugay'ım. Arayabilirsin."

Giray omzunun üzerinden bana baktığında dudaklarımı birbirine yasladım. Yeniden döndüğünde arama tuşuna bastı ve telefon çalmaya başladı.

Üçüncü çalışta telefon açıldığında görüntüye direkt Nida'nın girmesini beklemiyordum ama yüzü direkt ekrandaydı, yüzüne ise bembeyaz bir ışık vuruyordu, o ışık ise beyaz lekelerini daha fazla parlatıyordu. Gözlerini ovuşturduğunda uykudan mı kalkmıştı yoksa görmekte mi güçlük çekiyordu anlayamadım, yorgundu, saçları dağınıktı, hatta gözleri kızarmıştı. Beni arkada göremezdi ama ben onu net bir şekilde görüyordum.

"Nida!" dedi Giray, Tugay'ın sol tarafından, Tugay ise yutkunarak nefesini verdi.

"Giray abi!" diye bağırdı Nida ardından görüntüye doğru yaklaştı ve eliyle ağzını kapattı. "Baba!" dediğinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Gelmişsin! Buradasın! Beni kandırıyorlar sandım! Öldün sandım!"

Yanaklarından yaşlar süzülürken daha fazla ağlamaya devam etti. "Nida," dedi Tugay dikkatli bir sesle fakat onun da sesi titriyordu. "Ağlama abiciğim, döndüm." Nida daha fazla ağladı, Tugay'ın ses tonu daha fazla düştü. "Lütfen Nida," dedi yalvarır gibi. "Ağlama kızım, buradayım ben."

"Gelmişsin ve burada yoksun," dedi Nida hıçkıra hıçkıra. "Tatile diye getirdiler ama siz yoksunuz, burada çocuk da yok, kocaman kocaman adamlar var. Meryem de vardı ama gitti." Nerede olduğu anlaşılmıyordu, bembeyaz bir duvarın önündeydi. "Oyun oynamak istiyorum izin vermiyorlar, istediğim hiçbir şeyi de vermiyorlar

CamScanner ile tarandı

zaten. Yıldız teyzem ve Sadık amcam da vardı ama artık yoklar. Onları alıp götürdüler, sonra bir şeyin çarpma sesi geldi, pat diye iki ses. Havai fişekler gibi. Bir daha onları göremedim. Sorduğumda bana *havai fişekleri izlemeye gittiler* diyerek güldüler. Havai fişekleri izlemek bu kadar uzun sürmez ki." Burnunu çekti ve Giray'a baktı. "Abi, seni çok özledim." Bir kez daha ağlamaya başladı. "Girito ve Tugito nerede? Onların mamalarını veriyor musun? Çok özledim. Sizi de çok özledim. Ne zaman beni almaya geleceksiniz?"

Nefes almadan konuşurken sanki boğuluyormuş gibi hissediyordum, Tugay da öyle hissediyor olmalı ki eli boynuna doğru gitti ve parmaklarıyla sıktığında yüzündeki gülümseme artık silikleşiyordu. "Nida," dedi Giray boğazını temizleyerek ama onun da sesi titriyordu. "Bir süre orada kalman gerekiyor çünkü biz yine bir görev için başka bir ülkedeyiz. Yani, çalışmamız gerekiyor, insanları kurtarmamız gerekiyor ve..."

"Ben de insanım," dedi Nida. "Beni neden buradan kurtarmıyorsunuz?"

"Nida," dedi Tugay boğazını temizleyerek ve ellerini masaya yerleştirdi. "Orası kurtulabileceğin bir yer değil, sadece tuhaf bir tatil yeri. Ayrıca..."

"Baba," dedi Nida lafını bölerek. "Neden evin içinde eldivenler takıyorsun?"

Beynimden vurulmuşa döndüm ve o an Giray dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandığında ona neden eldiven takmayı akıl edemediğimizi düşündüm. İkisi sessizliğe gömülürken diyecek hiçbir şeyleri yoktu. Hatta öyle ki Tugay ellerini aşağıya indirdiğinde omuzları da düştü.

Daha fazla dayanamayarak arkadan çıktım ve kendimi gösterdim. "Nida!" dedim bağırarak. "Nasılsın?" Elimi salladığımda gözleri kocaman açıldı ve o da el salladı. "Abin eldiven takıyor çünkü ona ben takması gerektiğini söyledim, elleri buz gibiydi. Sen de ellerin buz gibi olduğunda eldiven takıyorsun, öyle değil mi?"

Nida heyecanla başını salladı. "Evet ama burası bazen soğuk oluyor ve kimse bana eldiven vermiyor." Hayran hayran bana baktı. "Eftalya abla, karlar daha fazla yağmış, baksana yanaklarında bile var, çok güzel görünüyorsun." Ellerini birbirine çarptı. "Biliyor musunuz, ben bu kez de sizin yüzlerinizi televizyonda gördüm. İkiniz de gülümsüyordunuz,

CamScanner ile tarandı

babam senin elini öpüyordu, insanlar alkışlıyordu. Baba, bir kez daha mı ödül aldın?"

Tugay yine sessiz kaldığında dudaklarından çıkacak her kelimeden korkuyordu ya da artık nasıl konuşması gerektiğini unutmuştu. "Evet Nida," dedi Giray sol taraftan. "İnsanlar ikisini de çok seviyor."

"Onlar evlendi mi?" diye sordu bir anda. "Yani Eftalya ablaya artık anne mi diyeceğim?"

Güldüğümde Tugay, "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu.

"Çocuk değilim ben," dedi Nida, kaşlarını çatıp kızaran burnunu çekerek. "Her şeyi anlıyorum. Siz ikiniz birbirinize âşıksınız. Giray abim niye Eftalya ablamın elini öpmüyor o zaman?" Yutkunduğumda Tugay gözlerini açtı. "Ayrıca televizyonda sizden kral ve kraliçe olarak bahsediyorlardı, demek ki masallara bile konu olacak kadar büyük bir aşk bu."

Gerçeklerle çocukların gördükleri nasıl da farklıydı birbirinden.

"Nida," dedi, Tugay boğazını temizleyip gülümseyerek. "Bebeğim, bunları yüz yüze konuşuruz, olur mu? Hem belki Eftalya ablana sen sormak istersin bana âşık mı, değil mi?" Göz kırptığında Nida da güldü ve eliyle ağzını kapattı.

Tam o esnada elinin tersindeki kocaman yanık izini gördük. Tugay telefonu eline aldığı gibi ayaklandı ardından, "Nida," dedi. "Eline noldu abiciğim?"

"Şey," dedi Nida, ardından telefonun arkasındaki birine baktı ve yeniden kameraya döndü. "Düştüm, elim kesildi."

"Nida," dedi Tugay dişlerinin arasından ardından gözlerini kapattığında kendine sakinleşme payı bıraktı. "Nida," dedi bir kez daha. "Ne oldu, güzelim? Söyle bana."

"Düştüm baba," dedi bir kez daha. "Sormasana, düştüm işte." Gözleri bir kez daha dolduğunda korkusunu gördüm, Giray kameranın açısından çıktığında eliyle sertçe masaya vurdu ve kısa bir küfür etti.

Nida'nın gözlerinden yeniden yaşlar düşmeye başladığında, "Sizi çok özledim," dedi ve elini kameraya doğru yaklaştırdı, dokunmak istiyor gibi. "Ve burada kimse beni sevmiyor, biliyorum. Burası tatil yeri değil, baba. Beni sevmiyorlar, hiçbir şey yok. Biliyorum, beni sevmiyorlar. Geceleri kâbuslar görüyorum, ağlamamam gerekiyor ama artık ağlamadan da duramıyorum. Siz olsaydınız ağlamazdım, keşke olsaydınız." Nida durdu ve ürkek bir şekilde "Baba," dedi. "Neden kızdın?

CamScanner ile tarandı

Neden öyle bakıyorsun bana? Yanlış bir şey mi söyledim?" Yaşanmışlıklar insanın bakışlarına bile yansırdı, Tugay'ın bakışlarına da yansımıştı. Üzüldüğünü biliyordum ama Nida konuşurken öyle stabil bakıyor ve hatta kaşları çatıktı ki, bu Nida'nın durmasına neden olmuştu. "Tamam kızma, biraz daha durabilirim burada."

Nida korkmuştu.

"Hayır," dedi Tugay. "Hayır hayır hayır, yanlış anladın. Sadece düşünüyordum." Kurtarıcı gibi ben ve Giray'a baktı, ardından Giray'ı gösterdi, Giray gülümseyip elini salladığında kendisi kameranın açısından çıktı. Sağ eliyle ağzını kapattığında derin bir nefes verdi, gözlerini kapattı, nefesini geri aldığında çenesini havaya kaldırdı, belki de kaldırmaması gerektiğini anlayıp geri omuzlarını düşürdü.

"Nida," dedi Giray. "Tugay abin tüm gün çalıştığı için uykusu var ve bilirsin, o senin gibi uykusu olduğunda hep huysuz olur." Sırıttığında Nida'nın gülme sesi geldi.

"Biliyorum ki," dedi. "Buradaki herkese babamdan söz ediyorum, onlar sadece gülüyorlar. Çok güçlü bir pilot diyorum, yine gülüyorlar. Bir de yarım adam ne demek?"

Tugay başını iki yana salladığında elim enseme doğru gitti. Sonrasında Tugay kameranın açısına girdiğinde, "Nida," dedi nefesini vererek.

"Efendim, babacığım," diye mırıldandı.

"Yakında seni almaya geleceğim, bebeğim. O zamana kadar benim sana anlattığım masalı defalarca içinden tekrar et, hatta kendi kendine yeni bir masal yarat, buluştuğumuzda sana soracağım. Orası bir tatil yeri değil, doğru..."

"Bana yalan söylediniz," diyen Nida'nın sesinde kırgınlık vardı. Halbuki kahraman sandığı abisinin bir katil olduğunu öğrense neler olurdu tahmin edemiyordum.

"Çünkü korkmanı istemedik," diyen Tugay yutkundu. "Orası bir askeriye gibi düşün, hani Giray abinin gittiği yer. Seni oraya bırakmak zorunda kaldık, almaya da geleceğiz."

"Peki Sadık amca ve Yıldız teyze de gelecek mi?"

Sessizlik.

Sanki Nida anlamış gibi başını salladı. "Peki ya beni uçağına bindirecek misin babacığım? Piyano çalacak mısın yeniden? Yapacağız değil mi bütün bunları?" Tugay sessiz kaldığında Nida, "Yine kızdın," dedi. "Tamam demedim bir şey."

CamScanner ile tarandı

Tugay bir şey söylemek için dudaklarını araladığında telefon Nida'nın ellerinden kayıp gitti ve başka birisi telefonu eline aldı. Arkadan Nida'nın *baba* diye ağlayışının sesleri yükseldi. Görüntüye X girdiğinde yüzünde geniş bir gülümseme vardı, sol elini sanki dalga geçermiş gibi salladığında Tugay öyle bir baktı ki bakışlarıyla bile onu öldürebilirdi. "Selamlar," dedi keyifle. "Nida gördüğün gibi çok iyi, Yarım Adam. Nasılsın?"

Tugay telefonu eline aldığında tutmakta zorlanıyordu. "Eğer," dedi dişlerinin arasından. "Onun canına bir zarar gelirse, seni meydanda herkesin gözünün önünde acı çektire çektire yakarım."

X gözlerini açıp arkasına baktı. "Sessiz ol, duyacak çocuk, sizin yalanlarınızı anlayacak sonra." Kahkaha attığında uzaklardan hâlâ Nida'nın ağlayış sesleri geliyordu. "Hem ne dersin, senin gerçekte nasıl bir adam olduğunu izletmemi ister misin?"

"Orospu çocuğu," dedi arkadan Giray.

"Ah," dedi X elini kalbine götürerek. "Deli âşık da buradaymış, çok çabuk atlatmışsın sevgilinin ölümünü."

Neyse ki Defne'nin yaşadığını bilmiyordu.

Tugay, X'in yüzüne bakarken dudaklarından hangi kelimeler çıksa Nida'nın canına zarar geleceğinin bilincindeydi. "Ne istiyorsun?" diye sordu net bir sesle. "Bir isteğin var."

"Canım babamın ölümünden başka mı?" Bir kez daha kahkaha attı, ardından bana doğru seslendi. "Avukat!" dedi son heceyi uzatarak. "Nasılsın? Hadi ama TDÇ kamerayı döndür de güzel avukatını göreyim."

Tugay'ın çenesi kasıldığında elindeki telefon titremeye başladı. "Ne istiyorsun?" dedi bir kez daha. İlk defa karşısında bu kadar pislik, bu kadar akıllı ve bir yandan da bu kadar acımasız birisi vardı. Belki de Tugay'la baş etme evresine gelebilecek tek kişiydi.

X gülümsedi, dilini dudaklarında gezdirdi ve "Çok basit aslında," dedi sakin bir sesle. "Kardeşini istiyorsan," çenesiyle beni işaret etti. "Avukatı bana ver."

"Ne?" dediğimde korkudan önce hissettiğim kocaman bir çaresizlikti. Giray koruyormuş gibi bir adım öne geldiğinde ben omzunun arkasında kalmıştım, Tugay ise nefes almadan telefon ekranına bakıyordu.

"Duydunuz," dedi ve bir kez daha kahkaha attı. "Ver güzel avukatı, al minik kardeşini. Çok basit aslında. Boş zamanlarında beni savunur,

CamScanner ile tarandı

harika vakit geçiririz." Tugay'ın dudakları aralandı ama X ondan önce lafa atlayıp, "Hemen cevap verme lütfen," dedi. "Biraz üzerinde düşün, küçücük bir kız çocuğu, senin kardeşin, birkaç aylık avukatından daha kıymetli olamaz değil mi?" Başını salladı. "Tabii zaman sınırlı," dedi. "Nida için."

Sonrasında kamera kapandı.

Tugay bir süre daha ekrana bakarken, "Siktiğimin şerefsizi," dedi Giray öfkeyle. "Siktiğimin şerefsiz piçi, onun sülalesini yok edeceğim." Önündeki sandalyeye tekme attığında sandalye kitaplığa çarptı. "Onu asıl ben cayır cayır yakacağım."

"Tugay," dedim ona doğru ve yutkundum. "Ne düşünüyorsun?"

Telefonu aşağıya doğru indirdiğinde bakışları bomboş duvardaydı. "Ne yapacağız?" diye sordu Giray bu kez.

"Tugay," dedim yeniden. "O küçücük bir çocuk daha. Eğer benim feda edilmem gerekiyorsa bunu yapabiliriz ve..." Tugay bana öyle bir dönüp baktı ki kelimeler dudaklarıma dizildi, hatta bakışlarındaki ifade yeniden cümle kuramayacağım kadar ağırdı.

"Marco!" diye bağırdığında gür sesi çalışma odasının duvarlarına çarptı. "Marco!"

Birkaç dakika sonra çalışma odasının kapısı açıldığında Marco hepimizin yüzüne baktı ve sonrasında da, "Ne oldu?" diye sordu.

"Planı devreye sokuyoruz," dedi Tugay ortaya doğru. "Herkes gece en şık kıyafetlerini giysin, maskeli baloya davetliyiz."

Giray'la birbirimize baktığımızda Tugay elindeki telefonu masanın üzerine fırlattı, ardından çalışma odasından sert adımlarla çıktı. Üçümüz birbirimize baktığımızda başımı iki yana salladım. "Ne balosu?" dedi Giray, Marco'ya.

"Krallık'ın gece daveti var," dedi Marco. "Bütün Krallık'a yakın insanlar katılıyor, düzenleyen de X. Babası öldü ama orospu çocuğu bunu bir anma töreni gibi kutlayacak."

"Ve biz de orayı yok mu edeceğiz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Marco. "Yok edemeyiz çünkü içeride çocuklar da olacak."

"O halde?"

"Krallık'ın gizli belgelerine ulaşmamız gerek," diyen Marco'nun sesinde ilk defa tereddüt vardı. Sanırım en zor yola giriyorduk. "Nida'yı tuttukları yeri ancak öyle öğrenebiliriz ama meşakkatli bir yol."

CamScanner ile tarandı

Giray nefesini verdiğinde başını iki yana salladı. Bir süre orada öylece durdum, ardından çalışma odasından çıkıp Tugay'ın odasına doğru ilerlediğimde kapının aralık olduğunu fark ettim. Çalmadan içeriye adım attığımda onu odanın içinde aradım fakat yoktu, başımı çevirdiğimde ise kapının arkasında duvara yaslı bir şekilde oturduğunu gördüm. Dirseklerini dizlerine yaslamış, bomboş bir şekilde önüne bakıyordu.

"Tugay," dedim eğilip karşısına çökerek.

"Sorun yok," dedi sakin bir sesle. "Sadece kafamı toplamam gerekiyor, halledeceğim. Bazen ağır geliyor ama bilirsin, gizlemek konusunda da acıları güce dönüştürmek konusunda da çok iyiyimdir."

Başımı aşağı yukarı salladığımda elimi yavaşça sağ elinin üzerine koydum ve okşadım. Orada o yere çökmüş bir şekildeyken kaç dakika onu izledim, o kaç dakika sustu bilmiyordum ama konuşmadıklarımız öyle büyüktü ki konuşacaklarımız yanında ufacık kalırdı.

"Sence," dedi en sonunda. "Benden çok korkmuş mudur?"

"Hayır."

"Sence," dedi yeniden. "Ben eskisi gibi olur muyum? Yeniden."

"Evet," dedim bu kez.

"Peki sence," dedi bakışlarını bana çevirerek. "O zamana kadar yapayalnız kalır mıyım? Kaçar mı herkes benden?"

"Tugay," dedim ve dayanamayıp ona sarıldım. Başı omzuma düştüğünde elimi ensesindeki saçlarına geçirdim. "Ben hiç kaçmayacağım senden, hiç gitmeyeceğim, tam burada duracağım, hep sarılacağım sana. Söz veriyorum, her şey üzerine. Ben ölmedim ya," dedim tıpkı onun gibi. "Ailen de olurum senin." Bu kez karşımda duvar kenarında duran oydu. "Tek başıma da olsam kalırım yanında."

Başını salladı, alnını yasladığı yerden çekmedi ve titrediğini hissettim. Çenemi saçının tepesine yasladığımda gözlerim doldu. Ağlıyor muydu, sinirden mi titriyordu bilmiyordum ama içimden bir ses birinci olduğunu söylüyordu. Saçlarını okşadım, saçlarından öptüm, ardından dakikalarca o benim omzuma yaslı kaldı, defalarca kez kendi içimde ondan hiç korkmayacağım ve kaçmayacağım adına söz verdim.

Aslında başka bir miladımız da bugündü çünkü Tugay hiç olmadığı kadar savunmasızken bana sığınmıştı ve sığındığı yerde ben de onun ailesi olmuştum, her anlamda.

CamScanner ile tarandı

Özgür Tugay Demir Çeviker hem ateş kadar sıcaktı hem de buz kadar soğuktu ama değişmez bir gerçek vardı ki ikisi de en çok beni yakıyordu.

O mahkûm olduğu zaman onu görmeden günlerin geçtiğine nasıl tahammül ettiğimi bilmiyordum çünkü şimdi iki saattir onu görmüyorken kalbimin bir tarafında eksiklik vardı.

Birbirine yakın iki kalp birbirinden uzun bir süre uzak kalırsa ve iki kalp de birbiri için atıyorsa en sonunda kavuşmanın bir yolunu bulurlardı.

Belki de senelerdir onu bana, beni de ona getirmeyen, kalbimin onun varlığını bildiği halde en uygun zamanı beklemeseydi.

Yalnızlığımın nedeni belki de Tugay Demir Çeviker'in Sevgili Avukat'ı olmaktı ben bilmeden.

Yalnızlığımın belki de en büyük sebebi Tugay için kalbimin zaten atıyor oluşuydu ben bilmeden.

Hayır, belki de bu hayata gelmemin en büyük nedeni onu sevmekti çünkü onu sevmek, benim ölümümdü ve onu sevmek, benim yaşamımdı.

Tugay Demir Çeviker hem intihardı hem kurtuluştu ve ben ikisine de razıydım.

Ayağıma topuklu ayakkabıları giydikten sonra çenemi havaya kaldırdım ve aynaya son bir kez daha baktım.

Üzerimde simsiyah, derin yırtmaçlı, saten bir elbise vardı, göğüs dekoltesi derin değildi fakat sırtında bel boşluğuma kadar dekoltesi vardı; oradaki lekelerimi kapatmakta zorlanmıştım fakat yapabileceğim pek bir şey yoktu. Göğsümdeki lekeleri kapatmak ise daha kolaydı. Ayağımda yüksek siyah topuklu ayakkabılar vardı. Saçlarımı uzun süre sonra ilk kez dalgalı şekillendirmiş, yüzümdeki lekeleri fondötenle kapatmış, dudaklarıma kırmızı bir ruj sürmüştüm. Bütün bunlar Tugay'ın kıyafetleri yatağın üzerine bırakmasıyla gerçekleşmişti, elimde ise siyah, tüylü bir maske vardı.

Biz ilk kez sanki özgürmüş gibiydik; aslında en büyük tutsaklıktı fakat kalbim neden delicesine atıyordu, bunu tarif etmesi zordu. Biz ilk kez beraber hazırlanıp dışarı çıkacaktık.

Yutkunduğumda saçlarımı geriye doğru attım, omuzlarımı dikleştirdim ve Tugay'ın odasından çıktım. Topuk sesleri koridoru doldurduğunda merdivenlere doğru ilerledim ve basamakları inerken kapıda bekleyen Giray'ı, Sinan'ı, Tugay'ı ve Marco'yu gördüm; onların da

CamScanner ile tarandı

bakışları bana döndüğünde hepsi aynı anda bakıp başını çevirdi, ardından bir kez daha baktılar.

Dördü de simsiyah takımlarını giymişti.

Tugay'ın altında siyah pantolonu, ayağında siyah ayakkabıları, üzerinde siyah gömlek, onun üzerinde de siyah blazer ceketiyle omuzlarına attığı paltosu vardı. Gömleğinin açık olan düğmesinden ay ve güneş olan kolyesi görünüyordu. Ellerinde timsah amblemsiz siyah eldivenleri vardı. Saçları derli topluydu, tıraşını olmuştu ve o kadar çekici görünüyordu ki yutkunmakta zorlandım.

O da bana bakarken gülümsediğinde baştan aşağı beni süzdü ve gözlerini ayırmadan, "Marco o ağzını kapat," dedi. "Yoksa çeneni kırmam beş saniyemi almaz."

Gerçekten de Marco ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu ve Tugay'ın cümlesiyle ağzını kapatmıştı.

"Bizim avukata bak," dedi Giray ıslık çalarak. "Aslında nasıl da..." Tugay dönüp ona baktığında Giray sırıttı ve göz kırptı. "Nasıl da avukatmış, öyle değil mi?"

Sinan büyük bir ciddiyetle bana bakarken bir kez daha yutkundum, ardından merdivenleri inerken, "Abartıyorsunuz," dedim sakince. "Sadece bir elbise işte." Tugay'ın yanına geçtiğimde normalde alnım göğüskafesine denk gelirken topukluyla çenesine denk gelmeye başlamıştı. Gözlerini gözlerimden ayırmazken, "Kısaldın ha, TDÇ?" diye mırıldandım ve omzundan hafifçe itekledim. "Bir doksan üç boyunda bir adama göre ufak kaldın."

Tugay haylaz bir şekilde gülümsediğinde diğerlerine baş hareketi yaptı ve onlar kapıdan çıkarken benle Tugay kapının önünde kaldık. "Sen," dedi Tugay, gözlerime, dudaklarıma ve ardından boynuma bakarak. Sağ elini kaldırdı, yanağıma dokundu ve gülümsedi. "Fazla nefes kesicisin şu an."

Gülümsediğimde, "Ve sen de öylesin," dedim. "Fazla siyahız ve sanırım yakıştı ha."

"Kırmızı da güzel olmuş ama," dedi dudaklarıma bakarak. "İstersen üzerime şarap döktüğün geçmişteki günden sonra şimdi de beni bir kez daha kırmızı renkle taçlandırabilirsin." Gözlerim açıldığında başını omzuna doğru düşürdü, nefes kesici görüntüsünün yanında bakışları tutku doluydu.

"Sanırım bu çok hadsizceydi," dediğimde yutkundum. "Ve..."

CamScanner ile tarandı

"Hadsiz olan her şeye tamamım," dediğinde elini yanağımdan boynuma doğru indirdi ve parmakları nefes boşluğumdan yukarıya doğru çıktı, çenemi kaldırdığında dudakları yüzüme doğru yaklaştı. Güzel kokusu burnuma dolduğunda dudaklarıyla dudaklarım arasında o kadar kısa bir mesafe vardı ki nefesi yüzümde dans ediyordu. "Ve ben gerçekten de terbiyesiz, hadsiz, yol bilmez, kibarlık ne anlamaz, durdurulamaz bir adamım."

Başımı iki yana salladığımda kalbim hızlı atmaya başladı.

Tugay Demir Çeviker'in yıkılışı zordu fakat ayağa kalkışı da bir o kadar kolay oluyordu. Saatler önce kollarımın arasında yere çökmüş adam gitmişti, yerine her zaman bildiğim o Tugay gelmişti; içinde neler yaşadığını bilemezdim ama şu an emin olduğum tek bir şey vardı, onu delicesine öpmek istiyordum. Çünkü yeniden ayağa kalktığında bana kurduğu tek bir cümle vardı: "Sen olmasan bu kez çok zorlanırdım, sen varsın daha az zorlandım."

"Bence," dedim ben de ona doğru yaklaşarak. Dudaklarım çenesine sürtündü. "Çıkalım da diğerlerini bekletmeyelim."

Diğer tarafa yürümek için hamle yaptığımda eli bileğimi tuttu ve beni kendine çektiğinde ona sertçe çarptım. "Bence bugün benimle bu kadar oynama." Güldüğümde elini bir anda yırtmacımdan içeriye soktu ve bacağımı okşayarak yukarı çıktığında gözlerim irice açıldı. Baldırlarıma geldiğinde jartiyerin ipini tutup çekti ve sonrasında minik bir çakı sıkıştırdı. Elini işkence çektirirmiş gibi bacağımdan uzaklaştırırken, "Lazım olur," dedi. "Yanında taşımalısın."

Başımı salladığımda kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Fakat sonrasında durmadı, elini ceketinin iç cebine attı ve sapı kesilmiş kırmızı bir gül çıkardı. Açılmamış gülü bana uzatmak yerine gerdanıma doğru yaklaştırdı, gül tenimi okşarken ve eldiveni tenimde gezinirken gülü iki göğsümün arasına oldukça yavaş bir şekilde sıkıştırdı. "Ve koyu renklerle olmak sana yakışmıyor," diye mırıldandı. "Sadece ikimiz üzerinde bir çiçek, bir renk taşıdığını bilsek yeter, döndükten sonra ilk kez sana verdiğim çiçeği geri alacağım."

"Sen manyaksın," diyebildim sadece.

"Bunu hapishaneye iki göğsünün arasında çikolata taşıyarak gelen kadın mı söylüyor?" Gülmeye başladığında kolunu açtı ve girmem için bekledi, siyah eldivenli elimi onun koluna doladım. "Buyurun, efendim," dedi itaatkâr bir şekilde. "Size eşlik edeyim bu gece."

CamScanner ile tarandı

"Teşekkür ederim," dedim alayla. "Bir katile göre fazla kibarsın yine."

"Ve sen de bir katile göre fazla seksisin."

Kapıdan çıkmadan önce üzerime siyah palto ve siyah bir çanta aldım. Çıktığımızda buz gibi hava yüzüme çarptı, karlar erimişti ama dondurucu hava gökyüzündeydi. Hemen önümüzde lüks bir araç duruyordu. Marco anahtarı Tugay'a doğru attığında Tugay anahtarı havada kaptı, sürücü koltuğuna doğru ilerler gibi oldu, ardından adımları durdu, Marco'yla Giray'a baktı. Anahtarı yeniden onlara attığında Marco tuttu. "İkinizden biriniz kullanın," dedi saatler önce konuşulanlara atıf yaparak. "Ben avukatımla arkada oturup keyif yapacağım."

Gülümsediğimde kendisi için attığı bu büyük adım çok hoşuma gitmişti. Arkaya ben, Tugay ve Giray oturduk. Sürücü koltuğuna Marco geçti, yanındaki koltuğa ise Sinan.

Karşılıklı koltuklardan yolu gören tarafa biz oturduk, Giray ise karşımızdaydı. Kapılar kapandıktan sonra Giray, "Önce," dedi gülümseyerek Tugay'a baktı. "Başka bir yere uğrayacağız, Marco. Ben sana tarif edeceğim."

"Mandalina mı alacağız?" dedi Marco.

Giray sanki bunu bekliyormuş gibi ceketinin cebinden mandalina çıkarıp ona doğru attı, Marco tuttuğunda gülmeye başladı.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum Tugay'a, bacak bacak üstüne atarak.

Tugay sırtını rahat bir şekilde yaslayıp kolunu kucağıma attı, eli yırtmacımdan görünen bacağıma tutundu. Ben de elimi omzuna attığımda gözlerimi ondan alamadım. "Gidince görürsün."

"Sürpriz," dedi Giray bana doğru.

Kaşlarım havalandığında Tugay bir anda, "Giray," dedi ve cebinden çıkardığı telefonu Giray'a doğru attı. "Bizim fotoğrafımızı çeksene."

"Ha?" dedi Giray.

"Çeksene."

"Nereden çıktı şimdi?" dedi Giray şaşkınlıkla. "Hem sen fotoğraf çekilmeyi sevmezsin ki."

"O, Avukat yanımda böyle güzel değilken olan zamanı kapsıyor," dedi ve bana göz kırptı. "Şimdi çekecek misin yoksa Krallık'ın karşısına çıkıp basının bizi çekmesini mi isteyeyim?"

Giray telefonu havaya kaldırdığında, "Sen gün geçtikçe daha fazla deliriyorsun," dedi. Bunu dediği an gülüp Tugay'a baktım, onun da

CamScanner ile tarandı

bakışları bana döndüğünde Giray'ın telefonundan fotoğrafı çekme sesi geldi. Sonrasında Tugay sırtını yasladı, çenesini havaya kaldırıp bana baktı, ben ise kadraja baktığımda bir fotoğraf daha çekti.

Yeniden telefonu Tugay'a uzattığında Tugay ekranı kaydırıp fotoğraflara baktı. Normalde kendimi fotoğraflarda asla beğenmezdim ama o fotoğraflarda o kadar çok beğendim ki gözlerim irice açıldı. Bana bakışı, gülüşü, duruşu... İlk kez dönüp diyebildim, Eftalya Atalar ve Tugay Demir Çeviker gerçekten de birbirine çok yakışıyordu.

Tugay gülümseyerek ekranda birkaç tuşa bastı, ardından güldüğümüz fotoğrafı duvar kâğıdı yaptığında bana dönüp göz kırptı. "Gerçekten," dedi ekranı çevirip bana göstererek ve fısıldayarak. "Şöyle bir bakıyorum da Sevgili Avukat'ım, sen benim için yaratılmış olmalısın."

"Ne yapacaksın şimdi o fotoğrafı?" diye sordu Giray, Marco'ya yolu tarif etmesinin arasından. "Çerçeveletip yatağının yanına koymak gibi bir planın var mı?"

"Planlarım içerisinde," dedi Tugay ciddiyetle ve başparmağı bacağımda daireler çizdi. "Ama ondan önce telefonumda duvar kâğıdı yaptım, daha güzel bir görüntü olamazdı çünkü."

Giray dudakları aralanmış bir şekilde bana bakarken Marco sürücü koltuğundan, "Şaka mı yapıyor? Eğer ciddiyse arabayı uçuruma doğru süreceğim de," dedi. Güldüğümde ondan bunu asla beklemedikleri açıktı. "Millet adamı gazetelere azılı katil, merhametsiz, Suç Kralı diye yazıyor, dünya basını yaptıklarını konuşuyor, kendisi duvarkâğıdına sevgilisiyle..." Güldü, boğazını temizledi, "...avukatıyla fotoğrafını koyup bundan keyif alıyor. İstediğiniz bütün ülkelere gidin, bundan daha manyak bir adam bulamazsınız."

"Bence," dedi Giray, Tugay'a bakıp kaşlarını kaldırarak, "senin çok konuşmaman gerekiyor." Öne doğru atıldı ve sürücü koltuğunun yan tarafındaki telefonu alıp Marco'nun küfürlerine aldırış etmeden ekranı bize döndürdüğünde mandalina bahçesi görseliyle karşılaştım. Yüksek bir kahkaha attığımda Tugay da bana katıldı. Hatta Sinan da gülmeye başladığında Marco geriye doğru eğilerek telefonu almaya çalıştı.

İkisi birbiriyle atışmaya başladığında bakışlarım ön koltukta oturan Sinan'a kaydı. "Ona artık güveniyorsun," diye mırıldandım Tugay'a.

"Çünkü sen güveniyorsun," diye yanıtladı.

"Tek sebep bu olmamalı."

CamScanner ile tarandı

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Ardından, "Çünkü seni gerçekten seviyor," dedi. "Ve benimle beraber seni en iyi koruyabilecek kişi Sinan. Gözünü kırpmadan senin için ölebilir."

Yutkunduğumda ölüm konusunu hızlıca kapatarak, "Peki Giray'la ne olacak?" diye sordum. "Eminim şu an sakin kalmasının en büyük nedeni sensin."

Tugay bıkkın bir nefes verdi ve sonrasında, "Durdurması zor elbet," dedi. "Ama ne kolay ki? En azından şimdilik hesaplaşmasını sonraya saklıyor ama Sinan ona dokunduğu an patlar. Öyle ki birazdan yaşanacaklar zaten yeni patlamaları yaratacak."

"Ne gibi?" Tugay bir cevap vermediğinde biraz daha ona sokuldum ve kulağına doğru, "Peki ya sen nasılsın?" diye sordum. "Umarım şu an bu yüzüne taktığın bir maske değildir Tugay."

"Senin karşında hiçbir zaman maske takmam." Bakışları bana döndüğünde yüzü yüzüme çok yakındı. "Sadece Tugay Demir Çeviker işte, yaşadı, acı çekti ve yeniden doğruldu. Benim dünyamda acılar dakikaları saate dönüştürmez canımın içi ama güç çoğu saat benimle olmalıdır."

"Eğer Nida'yı kurtarmak için beni ona..."

"Kapat konuyu." Dudaklarım bıçak gibi kesildi.

Tam o esnada araç karanlık caddede durdu, bir apartmanın önündeydik ama burada kimse yok gibiydi. Gözlerimi kıstığımda siyah camlardan dışarıya doğru baktım fakat ben göremiyorken Marco'nun, "Siktir," diye inleyen sesini işittim. "Nasıl olabilir?"

Bizim bulunduğumuz yerin kapısı kayarak açıldığında onu gördüm.

Defne'yi.

Üzerinde kan kırmızısı, dapdar, kolları bileklerine kadar, sırtı ise derin dekolteli bir elbise ve ayaklarında topuklu ayakkabıları vardı. Kısa saçları hafifçe omzuna doğru uzamıştı, gözlerinde simsiyah makyajı vardı. Giray elini öne doğru uzattığında Defne onun elini tutup arabaya bindi ve kapılar yavaşça kapanırken, "Herkese merhaba," dedi baskın bir sesle. "Ben geldim, Defne Tufan."

Giray gülmeye başladığında Sinan büyük bir dehşetle dönmüş Defne'ye bakıyordu, tam o esnada benimle göz göze geldi ve yaşadığını bildiğimle yüzleşti; yutkunduğunda bakışlarına kocaman bir kırgınlık oturdu.

CamScanner ile tarandı

Marco'nun elleri sıkı bir şekilde direksiyonu tutarken, "Artık sizin belanızı sikeceğim ben," dedi sert bir sesle. "Arabaya ölünün binmesi, onun canlı olmasından daha az öfkelendirir şu an." Kimseden ses çıkmadığında Marco kaşlarını çattı. "Ölü değil, değil mi?"

Giray uzanıp Defne'nin elinin tersini öptüğünde, "O hiç ölmemişti," dedi imayla, ardından omzunun üzerinden Sinan'a doğru baktı. "Yoksa birileri zaten bu arabada nefes alamazdı, anlaman lazımdı Marco."

Defne'nin bakışları benimle kesiştiğinde bildiğimin farkındaydı. Sonrasında Tugay'a baktı, ardından sırtını yasladığında bacak bacak üstüne attı. "Merak etme," dedi benim gözlerimin içine bakarak. "Onu bir gün sen değil, ben vuracağım."

Kaşlarım havalandığında Sinan başını iki yana salladı. "Defne," dedim başımı omzuma doğru yatırarak. "Yeniden hoş geldin." Gülümsedi sadece. Bana kırgın mıydı, öfkeli miydi yoksa bambaşka bir duygu muydu bilmiyordum ama aramızda buz gibi bir rüzgâr estiğine emindim.

"Tugay," dedi Marco arabayı yeniden çalıştırdığında. "Seninle baş başa kaldığımız an bana hatırlat, teke tek bir savaşımız olacak fakat şu an zamanı değil." Geriye doğru dönmeden omzuna doğru, "Defne," dedi başıyla selam verdi. "Seni kaybetmek üzücüydü."

"Pek sanmıyorum," dedi Defne kısık bir sesle. "Kimsenin acımı bile yaşamadığına eminim."

Marco sözü devralırken, "Çünkü bizim dünyamızda kimsenin yası tutulmaz," dedi rahat bir sesle. "Vaktimiz yok oturup üzülmeye, en yakınlarımız hariç. Biz bir aile değiliz, örgütüz."

Defne yutkunduğunda, "Harika bir hoş geldin," dedi Marco'ya. "Neyse ki sana alıştım."

"O halde," dedi Tugay öne doğru eğilerek ve cebinden sigara paketini çıkararak. Dudaklarının arasına yasladığında ateşi yaktı ve ucunu alevlendirdi. Derin bir nefes çektikten sonra, "Ne yapacağımızı konuşalım," dedi.

Defne boğazını temizledikten sonra, "Bana söyleyeceğin bir şey yok mu?" diye sordu yarı kırgın yarı alayla.

Tugay'ın bakışları birkaç saniye Giray'ın üzerinde odaklandı. "Ne gibi?"

"Bana güvenmedin."

Tugay kaşlarını kaldırdı. "Ben çoğu insana güvenmem."

CamScanner ile tarandı

"Fakat sen yokken bu örgütün başında ben ve Giray vardık." Tugay bir kez daha Giray'a baktığında Giray elini Defne'nin sırtına yerleştirdi ama o geri çekilmedi. "Bana kocaman bir teşekkürün olması gerekirken güvenmemeyi tercih ettin. Sence bunu sorgulamak garip mi?"

"Kimse seni zorlamadı, Defne," dedi Tugay. "Sen geldin, sen istedin, sen yaptın. Gitmek isteseydin giderdin ama kaldın. Merak ediyorsan örgütün başında siz varken bu örgüte bir hain girdi ve hepimizin hayatını sikiyor. Eğer bir şeyleri sorgulayacaksan ilk önce o hainin kim olduğunu sorgulamaya ne dersin? Çünkü benden önce onları en iyi tanıyan sensin."

Defne yutkunduğunda gardını indirmiş gibiydi. "Ben sadece," dedi ve başını iki yana salladı. "Bu kadar kolay gözden çıkarılacak birisi olduğumu düşünmemiştim ya da unutulacağımı. Haddim olmayarak kırıldım galiba bir şeylere."

"Gözden çıkarılmadın," dedi Tugay sigarasından bir duman çekerken. "Buradasın, bizimlesin ve sevdiğin adamın yanındasın." Tugay duraksadı, ardından cebinden sigara paketini çıkarıp ona doğru uzattı, bu aslında biraz da barış çiçeği gibiydi. Defne sigaradan aldıktan sonra Tugay ucunu yaktı. "Buradasın," dedi bir kez daha. "Çünkü sana ihtiyacımız var. Şimdi istersen kal, istersen git, kimse seni ikisinde de engellemeyecek."

Defne sigaradan birkaç duman çekti sonra Giray'a baktı. Gülümsediğinde, "Kalıyorum elbette," dedi bacak bacak üzerine atarak. "Fakat bu kez eskisinden daha nefret doluyum."

Tugay gülümsedi. "İşte bu hoşuma gitti."

Planlar yapıldı, kararlar verildi herkesin yüzüne o mistik gülümseme oturdu.

Bu arabanın içindeki altı kişinin de istediği tek bir şey vardı: Kazanmak.

Araç, balo salonunun uzak tarafında durduğunda Tugay ceketinin cebinden siyah maskesini çıkardı, bakışları bana döndüğünde ben de başımı salladım. Ben, Defne, Tugay ve Giray maskeleri yüzlerimize geçirdikten sonra Tugay başını omzuna doğru yatırdı. "Başlıyoruz," dedi ortaya doğru. Benim siyah tüylü bir maskem vardı, dudaklarım açıktaydı. Tugay'ın maskesi ise dümdüz siyahtı ve burnunun hizasına kadardı. Giray'ın maskesi siyah, Defne'nin ise kırmızıydı.

CamScanner ile tarandı

Sinan ve Marco ise sonradan aramıza katılacaktı.

Aracın kapıları yavaşça kayarak açıldığında buz gibi hava bize doğru çarptı. İlk inen kişi Giray oldu, eliyle Defne'ye yardım etti. Onun ardından Tugay indi ve elini uzatıp o da bana yardım etti. Yolun karşısındaki büyük balo salonuna baktığımda gökyüzünde havai fişekler patlıyordu, diğer sokakların karanlığına, ölümlerine, açlığına rağmen bu cadde ışıl ışıldı ve balo salonundan müzik yasak olmasına rağmen yüksek ses müzik geliyordu. İnsanların kahkahaları, şık kıyafetleri, benimki gibi tüylü maskeleri...

Krallık'ın kuralları ve yasaları sadece kendilerine işlemezdi. Bu değişmez bir gerçekti. Diktatörleri destekleyenler için ise bütün kurallar ve yasalar kanlı bir hançer gibiydi, o hançer masumlara saplanırdı.

Tugay kolunu yeniden açtığında sol koluna girdim. O da ceketini tutarken ikimiz de dik bir duruşa geçtik. Önden Defne ve Giray yürürken biz de arkalarından ilerledik. Yoldan en lüks araçlar geçerken resmen burası bambaşka bir evren gibiydi.

"Şerefsizler," dedim ağzımın içinde gülümseyerek. "İnsanlar ölüyor ama onların umurunda bile değil."

"Piç kuruları," dedi o da gülümseyerek. Tugay'ın yanından Krallık mensubu birisi geçip saygın bir şekilde selam verdiğinde Tugay da başıyla selam verdi, sonrasında da, "Amına koyduğum," dedi.

Birbirimize baktık ve aynı anda, "Tüh," dediğimizde gülmeye başladık.

Girişte iki koruma duruyordu, ellerindeki defterden gelen insanları yokluyorlardı. Bizim üç adım önümüzdeki Giray ve Defne korumaların yanına gidip bir şeyler söylediler, ardından Defne kahkaha atarak Giray'ın koluna girdi ve omzunun üzerinden bize bakarken Giray'ın arkasından *tamam* işareti yaptı.

"Sıra bizde," dedi Tugay. "Sen konuş, beni sesimden tanıyabilirler çünkü kulaklarından silindiğini düşünmüyorum."

Sakince başımı salladığımda kolunu daha sıkı tuttum ve aynı hizada yürüdük. Çevremizdeki birçok gözün bizim üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama bunun nedeni bizi tanıdıkları için değildi, hem yaşlarımızdan dolayıydı hem de ne olursa olsun biz hep dikkat çekebiliyorduk.

"Hanımefendi," dedi koruma başıyla selam verip, ardından Tugay'a döndü. "Beyefendi. İsimlerinizi alabilir miyim?"

CamScanner ile tarandı

"Nadir ve Ferda çifti," dedim gülümsemeye çalışarak. "Listenin başlarında olmalıyız."

"Ah," dedi koruma kâğıda bile bakmadan. "Elbette, Başkan adına çok üzgünüm." Tugay'a baktı. "Nadir Bey, iyisiniz değil mi?" Tugay sadece başını salladı. "Sizi içeri alalım lütfen."

Tugay bir kez daha başını salladığında içeriye girmemiz için beni önüne alıp elini sırtıma yasladığında büyük kapıdan girdik, girdiğimiz gibi rengârenk ışıklar, ışıklarla birlikte yüksek ses müzik kulaklarıma doldu. İnsanların kahkahaları, alkol bardaklarının tokuşturulması, şenlik... Başkan ölmüştü ve aslında buradaki herkes Başkan'dan ölesiye nefret ediyordu, anlamıştım. Onu öldürmemiz halk için artı kazançtı ama Krallık için kayıp olmamıştı.

"Nadir ve Ferda kim?" diye sordum Tugay'a dönüp.

"Başkan'ın kuzenleri," dedi Tugay.

"Ve?" dedim dehşetle. "Onlar şu an nerede?"

Tugay sırıttı ve büyük alana beni çıkarırken, "Güzelim, Krallık tarafında gibi görünüp örgütün içinde olan tek kişi Defne değildi," dedi. "İkisi de örgütümüzün bir üyesi." Şaşkınlıkla ona baktım, o ise belimden sarıldı ve büyük salona girerken şakağıma öpücük kondurdu.

Ortada masalar vardı, yuvarlak masaların üzerinde kumar oynanıyordu. Hemen arkasındaki bistro masalarda insanlar alkollerini içiyordu. Onun arkasındaki bar tabureleri ve büyük bar tezgâhı gözlerimin önündeydi. Duvarların bazı yerleri camlarla kapalıydı, camların içinde ise bikinileriyle dans eden kadınlar vardı. Herkes maskeliydi, çok şıktı, kimin kim olduğunu tanıyamazdınız ama etrafıma bakarken hiç böyle bir yer beklemediğimin şaşkınlığı içindeydim.

Hemen önümde dans eden insanların çoğu sarhoştu, bazılarına dikkatli bir şekilde baksam kim olduğunu bile tanıyabilecekmiş gibi hissettim.

"Gerçek Krallık dünyasına hoş geldin," dedi Tugay kulağıma doğru. "Onların nasıl bir pislik olduğuyla bir kez daha yüzleşiyorsun."

Bar tezgâhının arkasından yukarıya doğru uzanan şatolardaki gibi büyük merdivenler vardı, asma tavanda kristalden avizeler, duvarlardaki altın varaklar... İnsanlar açtı fakat buradaki çoğu masada yemeklere dokunulmamıştı bile ve çöplere gidecekti, biliyordum.

Krallık, toplumunun açlığından önce kendi tokluğunu düşünürdü. Bir ülkede aç yatanların sayısı, tok yatanların sayısından fazlaysa o ülkede adalet yok demekti.

CamScanner ile tarandı

Bir garson önümüzde durduğunda gözlerim duvarlardan ona doğru kaydı ve yaşı belki de on altısında bir kızla karşılaştım. "Almaz mısınız efendim?" dediğinde çekingendi.

Yutkunduğumda şimdiden o kız çocuklarını topladıklarını anladım. Yavaşça tepsideki şaraplardan bir tanesini aldığımda Tugay da viski aldı. Kız çekingen bir şekilde selam verip kaçar gibi gittiğinde, "Hayır," diye fısıldadım. "Bu çok kötü."

Kumar masalarının çevresinde de kızlar vardı ve on sekizini yeni doldurmuş gibi görünüyorlardı. Şık kıyafetleriyle kâğıtları dağıtıyorlar, zoraki gülümsüyorlardı. Başımı iki yana salladığımda Tugay'a daha fazla sokuldum ve onun bu ülke için neden savaştığıyla bir kez daha yüzleştim.

"Oda üçüncü katta," dedi Tugay kısık bir sesle. "Burası Başkan'ın oğlunun evi ve kendisi bir an bile gizlemeden sergiliyor çünkü o katlara çıkabilecek birisi daha anasının karnından doğmadı." Gülümsediğinde dudağının kenarında bir gamze oluştu. "Ben dışında."

"Nasıl yapacaksın?" diye sordum.

Tugay hiç çekinmeden, "İkinci kat, *günah odaları* diye geçiyor," dedi. "O katta seks, uyuşturucu, kadın ticareti, her türlü olay dönüyor. O kata çıktıktan sonra üçüncü kata ulaşmak daha kolay ama oraya da sadece X'in seçtiği kişiler çıkabiliyor çünkü Krallık'ın demir parmaklıklar arkasında saklanan sırları orada. Yakasında krallık ambleminin olduğu rozeti taşıyanlar ikinci kata istedikleri gibi çıkabilirler."

"Kendimizi nasıl seçtireceğiz?" Aklına yine yetişemiyordum.

"Zorunda bırakacağız."

"Ne?" Tugay viskisinden büyük bir yudum içti ve cebinden telefonu çıkardığında ekranda Giray'ın adı vardı.

Giray: Burada bizi yukarı çıkaracak iki kişi var.

Giray başını kaldırıp etrafına baktı ve uzakta duvara yaslı bir şekilde yavaşça yan tarafındaki masayı gösterdi. Üç kadın vardı, orta yaşlarında. Yakalarında da Tugay'ın tam da söylediği gibi yarımay amblemleri olan rozetler vardı.

"Ne?" dedim kafamın içinde şalterler atarken. "Unut bunu, o kadınlarla ikinci kata mı çıkacaksınız seks için? Onlarla flört mü edeceksin? Unut bunu!" Sesim düşündüğümden daha yüksek çıktığında kaşlarımı çattım. "Duydun mu beni? Unut bunu!"

CamScanner ile tarandı

"Avukat," dedi Tugay şaşkınlıkla. "Kadınlarla aramda nereden baksan otuz yaş vardır."

"Hayır," dedim baskın bir sesle ve dişlerimi sıktığımı fark ettim. "İsterse elli yaş olsun, isterse ölmüş birisi olsun, bomboş bir duvar bile olabilir, benden başka kimseyle flörtleşemezsin, izin vermiyorum."

İzin vermiyorum... Vay canına Eftalya Atalar, bu nasıl bir cesaret yine...

Tugay dudaklarını birbirine bastırdı, ardından gülmeye başladığında başını iki yana salladı. "Sakin ol, güzelim," dedi hoşuna gitmiş bir ses tonuyla. "Ayağıma basıyorsun şu an ve yakamı tutuyorsun."

O an ayağına bastığımı ve yakasını sıkıca kavradığımı fark ettim. Geriye çekildiğimde Tugay telefonu çıkarıp Giray'a mesaj attı.

Avukatım izin vermiyor, ben gelemem. Son söz hep onda.

Giray mesajı okuduğu anda yüzünü buruşturdu ve çok kısa bir yanıt verdi.

O iddiayı kaybetmemeliydin.

"Ne iddiasından söz ediyor?" diye sordum.

"Hiç," dedi. "Geçmişte çok büyük konuştum, sonra o büyük konuştuğumdan çok daha fazlasıyla karşılaştım, diyelim." Kaşlarım havalandı ve ona baktım, Tugay ise omzuma dökülen saçımı arkaya doğru attığında, "Lekelerini kapatman hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Bunu bir kez daha tekrar etme lütfen."

"Zorundaydım."

"Ve bir daha zorunda kalmayacaksın çünkü bu kez ikimiz de özgür iki insan olarak dışarı çıkacağız." O an ikimizin de aklından geçen maskeli başka bir baloda, yılbaşında, bir şarap kadehini onun üzerine dökmemle karşılaştığımız andı. "Yılbaşı gecesi olacak," dedi sağ eliyle omzumdan dirseğime kadar okşarken. "Şarap içeceksin sen yine fakat bu kez sarhoş olmaya benim yanımda başlayacaksın. Ben de sana bilerek çarpacağım, çarpacağım ki bir kez daha güzelliğini göreceğim. İstersen şarabı üzerime dökebilirsin ama dudaklarınla vücudumda lekeler bırakmanı daha çok isterim." Yutkunduğumda eli, dirseğimden bileğime doğru indi. "Sonra beraber yeni yılın gelişini kutlayacağız güzelim ve hemen ardından benimle dans edeceksin, bu kez tamamen özgür." Sağ eli, elime tutunduğunda acıdığını biliyordum ama bunu gizliyordu. "İşte o gün canımın içi, sen ve ben, hayatımızın en mutlu gününü yaşıyor olacağız çünkü hem özgür olacağız hem de ölümler bize uzak kalacak."

CamScanner ile tarandı

"Tugay," dedim nefesimi vererek. "Bu çok güzel ama bir o kadar da uzak geliyor kulağa."

Salonda piyano çalmaya başladı ve insanlar dansa kalktı; piyanonun sesi öyle güzeldi ki Tugay'ın anlattıklarının hayalini kurmak o müzik sesiyle daha fazla etkilemişti beni.

"Değil," dedi Tugay, başını sallayarak. "Bizim için imkânsızlıklar bile imkân dahilinde unuttun mu?" Çevremizde insanlar dans ediyordu, biz ise öylece durmuş konuşuyorduk. Bir adam piyanonun başına oturmuş, öyle etkileyici bir şekilde çalıyordu ki Krallık da olsa müziğin tutkusuna kapılmadan edemedim. Ne düşündüğümü anlamış olacak ki, "Hatta," dedi sol eli belime sarılıp sertçe kendine yasladığında. "Şu an benimle dans edebilirsin, sikerim her şeyi, an, şu an. Belki de başka bir zamanımız olmayacak. Dans et benimle."

Zaman tekrar ediyordu.

"Tugay," dedim fakat beni daha çok kendine yasladı, boştaki elini tuttuğumda diğer elim de ensesindeydi. Yavaşça hareket ettiğinde belimdeki sol eli yavaşça aşağı yukarı kayarak sırtımda dolaştı ve bu tenimdeki karıncalanmanın artmasına neden oldu. Adımlarım onun adımlarını takip ederken bacaklarım bacaklarına dolanıyor, her kaydığımızda vücudunu bana sürtüyordu.

Belimdeki eli aşağıya doğru kaydığında kalçamın hizasında durdu, ardından düşünmeden kalçamın üzerine yerleştirdi, gözleri ise gözlerimden ayrılmadı. Silik bir tebessümle ona baktığımda o da aynı şekilde karşılık verdi. Parmakları tenime gömülürken daha çok aşağıya indi, eli baldırıma tutundu, bacağımı yavaşça havaya kaldırdığında onun bacağına dolandı. Vücudunu vücudumun üzerine doğru eğdiğinde belim kavislendi, saçlarım aşağıya doğru sarktı.

Islak dudaklarını boynumda hissettiğimde ve yavaşça öpücükler dokundurarak dudakları çenemin çizgisine doğru ilerlediğinde omzundaki elim sıkılaştı, düşmekten korktuğum için değil, ona karşılık vermenin arzusuyla yanıp tutuştuğum için. Bacağımı tutan soğuk sol eline rağmen alev alev yanıyor gibiydim. Öyle ki sanki o da protez eline rağmen baskısını artırdı, vücudu daha fazla baskı yaptı.

Nefesi boynumdan kulağımın arkasına doğru ilerlediğinde dudakları bu kez ürpereceğim bir noktaya dokundu ve kulağıma doğru, "Sana piyano çalmak için söz vermiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu. Dudakları artık yanağımı okşuyordu. Nefesi tenimin her

CamScanner ile tarandı

zerresindeydi. "Buradan çıktığımızda ve evimize gittiğimizde beraber piyano çalacağız, tek elimle sana buradaki şarkılardan çok daha güzelini vadediyorum, söz veriyorum. Ama tek bir şartım var, güzelim." Beni kaldırdığında göğsüm göğsüne çarptı, saçlarım dağınık bir şekilde nefes nefese ona baktım. Delirecek gibiydim. "Dudakların en az bu kadar yakınımda olacak, diğer türlüsü çok güç çünkü."

Başımı hiç düşünmeden onaylayarak salladığımda, "Bana," dedim. "Piyano çalacaksın sahiden." Oysaki korkuyordu, istemiyordu, olmaz diyordu. Kendiyle barışmaya mı başlamıştı? Değişiyor muydu bir şeyler?

"Evet," dedi. "Senin için tek elimle bile piyano çalabilirim, Sevgili Güzel Avukat'ım ve sen de istersen o güzel ellerinle bana eşlik edebilirsin." Sol elimi kaldırıp avcumun içinden öptü. "Benim sol kolum biraz da sensin çünkü."

"Peki," dedim heyecanla. "Bir kadeh şarap da içer miyiz?"

Gülümsedi. "Sarhoş olacaksan seve seve, şarap, piyano ve biz. Güzel bir randevuydu."

Gülümsediğimde bakışları benden ayrılıp arkamda bir yere odaklandığında elimi yavaşça aşağıya indirdi, ardından yüzündeki gülümseme bütün içtenliğini kaybetti. Yüzümü çevirmek istediğimde, "Hayır," dedi. "X orada." Gözleri kısıldı. O an aklına bir şey gelmiş gibi olduğunda, "Siktir," dedi. "Tabii ya. Bu nasıl aklıma gelmedi?" Telefonu çıkarıp Giray'a tek bir mesaj attı ve yeniden bana döndü. "Bara geç, bir kadeh şarap iç ve olabildiğince Krallık'tan birisi gibi davran, onları az da olsa tanıyorsun." Alnıma bir öpücük kondurdu, yanımdan uzaklaştığında birkaç saniye arkasından baktım ve sonrasında kaşlarım çatıldığında bara doğru ilerledim. Tam o esnada Defne'nin de yavaş adımlarla benim olduğum tarafa doğru yürüdüğünü gördüm.

Bar taburelerinden bir tanesine bacak bacak üzerine atarak oturduğumda ve bir kadeh şarap istediğimde Defne de hemen yan tarafımdaki tabureye yerleşti, o benim aksime bir viski istedi, tek buzlu. Tugay ise sek içiyordu, artık ezberlemiştim.

Şarap bardağı önüme geldiğinde bir yudum aldığımda, "Yaşadığımı biliyordun," dedi Defne kısık bir sesle.

"Evet," dedim direkt.

"Peki ya ölseydim?"

"Ne?"

CamScanner ile tarandı

"Ya ölseydim," dedi ve bakışlarını bana çevirdi, gözleri kırmızı maskesine rağmen kırgınlıkla bana bakıyordu. "Ya senin koruman yüzünden ölseydim? O zaman da onu savunacak mıydın?"

Yutkunduğumda, "Onun bir suçu yoktu," dedim. "Meryem'le tehdit ettiler ve o da buna zorunlu kaldı, başka hiçbir çaresi..."

"Yani," dedi viski bardağını şarap bardağıma vurarak. "Ölüp gitmemin hiçbir anlamı olmayacaktı." Defne başını aşağı yukarı salladığında güldü. "Biliyor musun, senin neden seçildiğini anlıyorum." Kaşlarımı kaldırdım. "Çünkü farkında olmasan da çok acımasız bir kadınsın ve bilmelisin ki ben de öyleyim." Bir kez daha vurdu. "Ya çok iyi anlaşacağız Eftalya Atalar ya da düşman olacağız."

Güldüğümde saçlarımı arkaya doğru attım, bu kez bardağına ben vurdum. "Sinan'a dokunmadığın sürece seninle dost olmaya hazırım."

"Belki de dost olup Sinan'ı öldürürüm, ne dersin?" Gülmeye başladığında başını iki yana salladı. "Kimseye öfkeli değilim bu arada, sadece anlamaya çalışıyorum ve..."

"Anlaman gereken tek bir şey var, Defne," dedim ona doğru yaklaşarak. "Giray sana gerçekten deliler gibi âşık çünkü kaybetme ihtimalinde bile dönüştüğü kişiyi gördüm. Kendi ikizi de dahil hepimizi öldürebilirdi, gözünü kırpmadan üstelik." Defne yutkunduğunda gözlerini kırpamadı bile. "Dünyamızda aşka yer yokken siz bunu buldunuz, en azından sonunu bilmeden yaşamaya bak."

Defne derin bir nefes verdikten sonra, "Kendinden mi biliyorsun bütün bunları?" diye sordu.

Bakışlarımı kaçırdım ve şarap bardağının etrafında parmağımı gezdirdim. "Eh," dedim yarı şaka yarı ciddi. "Siz bizden daha az ip üstünde yürüyorsunuz diyelim."

Defne kahkaha attığında omzuyla omzumu hafifçe itekledi. "Fena ikizlere denk geldik, Avukat Eftalya Atalar, kaçıp gitmek için neyi bekliyoruz?"

Ben de gülmeye başladığımda, "Sahiden," dedim. "Bizimki de delilik."

"Hadi ben neyse," dedi Defne. "Bütün bunlar hiç yaşanmamışken tanıdım onu, savaş yoktu, âşık oldum, direttim, çabaladım ve onu kazandım. Ya sen? Bu, etrafında bombalar patlarken bir adamın gözlerinin içine bakıp kurşunları bile umursamamakla eşdeğer. Ben öyle bir durumda senin kadar cesur olabilir miydim bilmiyordum."

CamScanner ile tarandı

Omzumu indirip kaldırdım. "Belki de onunla beni birleştiren, bütün her şeyi yok edecek kuvveti olan savaştır," dediğimde dudaklarımı ıslattım. "Ve belki de bizim özgürlüğümüz bir savaşla başlamıştır, kimbilir? Çünkü ben onu tanıdığımda mahkûmdu, esirdi ama ben özgürlüğü en çok onun yanında hissettim."

Defne başını ağır ağır salladığında yanımdan bir erkek sesi yükseldi. "Hey," dediğinde irkilerek yanıma döndüm ve koyu kahverengi takımlı bir adamın yanımdaki tabureyi çekip oturduğunu gördüm, yakasında Krallık rozeti vardı. "Dakikalardır seni izliyorum," Defne'ye başıyla selam verdiğinde Defne keyifle elini çenesine koydu çünkü sonrasında olacaklardan neredeyse emindi. "Hem çok mutsuz hem de çok mutlu görünüyorsun." Bunlar ne saçma cümlelerdi böyle? "Ben Mete bu arada," dedi elini öne uzatarak.

Eline baktım, ardından yüzüne döndüğümde, "Teşekkür ederim," dedim ve başımı iki yana salladım. "Fakat yeni biriyle tanışmak istemiyorum."

"Neden?" Bardaki çocuğa parmak hareketiyle bir viski istediğini söyledi. "Bence," dedi dirseğini bar tezgâhına yaslayıp gülümseyerek, "bir şansı hak ediyorum."

"Yüzümü bile görmedin."

"Önemli olan yüz değildir."

"Karakterimi bile bilmiyorsun."

"Karakter de önemli değildir."

"O zaman ne önemlidir amına koyayım?" dedi Defne diğer taraftan ve viskiyi kafasına dikti.

Adam onu duymazdan gelip bana doğru yaklaştı, geriye çekildiğimde ise biraz daha eğildi. "Hisler önemlidir, hanımefendi," dedi gevşek bir şekilde gülümseyerek. "Ve ben sizinle tanışmam gerektiğini hissediyorum."

"Uzaklaş," dedim net bir sesle. "Yoksa kendi topuğuna sıkmış olursun, insani bir uyarı olarak gör bunu."

"Lütfen," dediğinde, elimle onu itekledim fakat alkol kokan nefesi yüzüme çarparken eli kolumu kavradı, beni zorladı. "Bir tanışsak ve sonrasında..."

Bir anda sert bir el adamın kolunu alıp öyle bir çevirdi ve yüzünü bar tezgâhına yapıştırdı ki Defne kahkaha atarken ben oturduğum yerden kalktım. Saçından tutup geriye çekti ve bir kez daha yapıştırdı.

CamScanner ile tarandı

tokat sesleri geliyordu. Küfürleri de işitebiliyordum. Öyle ki Tugay önüme geçip elimi tutarken aralıklı kapılardan insanların bazılarıyla bile karşılaşmıştım. Çoğu odada üç kişi, bazılarında dört kişi. Bir odada sadece uyuşturucu içiyorlardı. Hatta bir odada kadınlar istemeye istemeye dans ettiriliyordu. İğrenç bir koku hâkimdi. Ter, seks, uyuşturucu.

Midem bulandığında gözlerimi kapatıp yürümek istedim ama bu imkânsızdı. "Bir insan neden bunu yaşamak ister?" diye sordum tiksinerek. "Nasıl bundan zevk alır?"

"Bazı insanlar için seks sadece sekstir," dedi düz bir sesle. "Bazıları için ihtiyaçtır, bazıları için eğlencedir, bazıları için zaman öldürmektir, bazıları için kendini yüceltmektir, bazıları için yaşadığını hissetmektir." Omzunun üzerinden bana baktığında siyah maskesi mavi ışıkların altında parlıyordu. "Bazen de hislerden, tutkudan ve şehvetten ibarettir."

"Her zaman sonuncu olanı savunacağım," diye fısıldadığımda koridorun sonuna gelmiştik.

"Onun için aşk lazım," dedi. "Ve buradaki insanlar pek âşık olmaz."

Yutkunduğumda karnımda bir ateş kaynamaya başladı, *hayır*, dedim kendi kendime, Derya'nın ismini verme ama belki de tek bildiğim isim bu olduğu için durmadan ona dönüp duruyordum. Ateş daha fazla kaynadı, elimi yumruk yapıp karnıma vurmak istedim ya da susmalıydım ama içimde tutamıyordum.

Tugay koridorun sonundan sola döndüğünde, "Peki ya sen?" dedim çekingen bir şekilde. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Tugay neyi sorguladığımı anladığında, "Daha önce hiç âşık olmadım," dedi.

Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdiğimde, "O halde," diye mırıldandım. "Sonuncusu hariç hepsini yaşadın." Tugay başını çevirip bana baktığında gözlerimi kaçırdım. Bir cevap vermedi ve vermemiş olması doğrular cinstendi. "Anladım," dedim. "Yani çok normal, genç adamsın sonuçta, e yakışıklısın da, kaparlar hemen seni. Yine de böyle yerlerde..."

"Avukat," dedi başını iki yana sallayarak. "Böyle yerlerde seks yapmadım tabii ki, o kadar da değil."

Kaşlarımı çattım. "Takıldığın nokta bu mu?"

Tugay'ın adımları durdu ve kollarını dolayarak bana baktı, arkamızda inleme sesleri vardı. "Hiç olmadık zamanlarda, olmadık yerlerde

CamScanner ile tarandı

arıyordum bilmiyordum. Elbette artık bu dünyada ya ölürdün ya da öldürürdün, tek yasa aslında artık sadece buydu.

"Gidelim," dedi Tugay ve elini belime attı. "İlk önce ikinci kata çıkacağız, şuradaki dedektöre amblemleri okutacağız güzelim." Bizzat benimle konuşuyordu. "İkinci kata çıktıktan sonra hiçbir şeye odaklanmadan beni takip et, gizli merdivenlerden yukarı çıkacağız, oraya çıktığımız an Marco sadece beş dakikalığına elektrikleri kesecek, Sinan ise pencerenin aşağısında bekleyecek. Elektrikleri kesmesi gerekiyor çünkü gizli odanın kapısı otomatik şifreyle açılıyor ama elektrik olmadan kilitli kapıyı tek bir kurşunla açabiliriz."

Yutkunduğumda, "Peki biz sonra nasıl çıkacağız?" diye sordum.

Tugay hiç düşünmeden, "İki seçeneğimiz var," dedi. "Pencereden kaçacağız, Sinan bizi bekliyor olacak." Başını iki yana salladı. "Eğer oradan da kaçamazsak Giray ve Defne," ikisini gösterdi, "bizi oradan çıkaracak." O sırada Giray'ın da yakasındaki Krallık amblemini gördüm.

"Ya her ikisi de olmazsa?" diye sordum.

Tugay bu kez bir süre düşündü ardından, "Bıçağın var," dedi. "Ve çantanda da silahın. Ek olarak da yanında benim gibi birisi. Yapman gereken tek şey ne biliyor musun?" Yüzüme doğru eğildi. "Sırtını bana yaslamak ve sadece vurmak, ardından kaçmak çünkü durursak ölürüz ve biz ölürsek ülke de ölür."

Korkmam gerekirdi ama korkudan çok heyecanı hissetmiştim. Tugay gözlerimdeki ifadeyi görür görmez elimi tuttu ve beni merdivenlerin olduğu yere doğru yürüttü. Sanki ikinci kata çıkıp benimle öylesine bir seks yapacakmış gibi. Uzaktan gören tam da bunu düşünürdü.

Merdivenin başındaki kapıyla karşılaştığımda Tugay yakasındaki amblemi oraya okuttu, kapı açıldığında içeri girdi ve ben adımımı attığımda elektrik çarpıyormuş gibi oldu. Dudaklarımın arasından tiz bir çığlık koptuğunda, "Kendi amblemini okut," dedi Tugay. "Bir kez daha bunu tekrar edersen alarmlar öter." Lanet olsun, bu nasıl bir sistemdi?

Cihazdaki kırmızı ışığa amblemi tuttum, tanımadığım bir isimle karşılaştım, ardından kırmızı, yeşil rengine çevrildi. Bu kez korkuyla merdiven basamağına adım attığımda hiçbir şey olmadı, ben basamakları çıkarken ise sürgülü kapı sertçe kapandı. "Burayı hangi manyak dizayn etmiş?" Duraksadım ve hızlıca kendimi yanıtladım. "X. O tam bir pislik."

Merdivenin son basamağına geldiğimizde buradaki ışıklar masmaviydi, şarkı erotikti ve kapıların ardından cinsel sesler, çığlıklar, inlemeler,

CamScanner ile tarandı

tokat sesleri geliyordu. Küfürleri de işitebiliyordum. Öyle ki Tugay önüme geçip elimi tutarken aralıklı kapılardan insanların bazılarıyla bile karşılaşmıştım. Çoğu odada üç kişi, bazılarında dört kişi. Bir odada sadece uyuşturucu içiyorlardı. Hatta bir odada kadınlar istemeye istemeye dans ettiriliyordu. İğrenç bir koku hâkimdi. Ter, seks, uyuşturucu.

Midem bulandığında gözlerimi kapatıp yürümek istedim ama bu imkânsızdı. "Bir insan neden bunu yaşamak ister?" diye sordum tiksinerek. "Nasıl bundan zevk alır?"

"Bazı insanlar için seks sadece sekstir," dedi düz bir sesle. "Bazıları için ihtiyaçtır, bazıları için eğlencedir, bazıları için zaman öldürmektir, bazıları için kendini yüceltmektir, bazıları için yaşadığını hissetmektir." Omzunun üzerinden bana baktığında siyah maskesi mavi ışıkların altında parlıyordu. "Bazen de hislerden, tutkudan ve şehvetten ibarettir."

"Her zaman sonuncu olanı savunacağım," diye fısıldadığımda koridorun sonuna gelmiştik.

"Onun için aşk lazım," dedi. "Ve buradaki insanlar pek âşık olmaz."

Yutkunduğumda karnımda bir ateş kaynamaya başladı, *hayır*, dedim kendi kendime, Derya'nın ismini verme ama belki de tek bildiğim isim bu olduğu için durmadan ona dönüp duruyordum. Ateş daha fazla kaynadı, elimi yumruk yapıp karnıma vurmak istedim ya da susmalıydım ama içimde tutamıyordum.

Tugay koridorun sonundan sola döndüğünde, "Peki ya sen?" dedim çekingen bir şekilde. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Tugay neyi sorguladığımı anladığında, "Daha önce hiç âşık olmadım," dedi.

Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdiğimde, "O halde," diye mırıldandım. "Sonuncusu hariç hepsini yaşadın." Tugay başını çevirip bana baktığında gözlerimi kaçırdım. Bir cevap vermedi ve vermemiş olması doğrular cinstendi. "Anladım," dedim. "Yani çok normal, genç adamsın sonuçta, e yakışıklısın da, kaparlar hemen seni. Yine de böyle yerlerde..."

"Avukat," dedi başını iki yana sallayarak. "Böyle yerlerde seks yapmadım tabii ki, o kadar da değil."

Kaşlarımı çattım. "Takıldığın nokta bu mu?"

Tugay'ın adımları durdu ve kollarını dolayarak bana baktı, arkamızda inleme sesleri vardı. "Hiç olmadık zamanlarda, olmadık yerlerde

CamScanner ile tarandı

en tuhaf şeyleri konuşmanı çok seviyorum," dedi dürüstçe. "Ama bu konuştuğumuz neden benim seks hayatım?"

"Ha yani var şu an?"

"Ne var şu an?"

"Hayatın."

"Ne hayatı?"

Kaşlarımı çattım, gülmeye başladığında, "Avukat," dedi gülüşünün arasından. "Ben genç bir adamdım, gerçekten farkmdasın değil mi?"

"Bu hâlâ hayatın olacağı anlamına gelmez."

"Öleyim mi yani?"

"Anladın," dedim ciddiyetle. "Yani şu an sen..."

"Hapishaneden kendime birini mi bulacaktım, Avukat? Hangi ara?" dedi kaşlarını çatarak, ardından yeniden gülmeye başladı. "Yani sözüm meclisten dışarı."

Omzuna vurduğumda, "Benim duymak istediğim şeyi bildiğin halde inadına üzerime geliyorsun," dedim utançla ve öfkeyle. "Söylesene işte, *kimse yok hayatımda şu an* desene."

"Nasıl yok? Var."

"Kim var?"

"Sen varsın."

Beklemediğim için bir anda gülümsedim ve gözlerim açıldı. Bir şey söyleyecek gibi oldum ardından sustum. "Ve," dedi elimi tutup yeniden yürütürken. "Bu saatten sonra âşık olduğum kişiden başka kimseye dokunmam çünkü hislermiş asıl yaşadığını hissettiren, diğerleri anlık."

Tugay bana âşık olsun, dedim içimden. Tugay bana âşık olmalı. Âşık olacağım demedi, âşık olduğum dedi, kelimelerin anlamlarına bakıldığında şu an âşık gibi konuştu ama geniş zamana da yayıldığında...

"Şu taraftan," dedi Tugay bir duvarın önünde durup gizli merdiveni gösterirken.

"Burayı nereden biliyorsun?"

"Bilmeyen yok ama kullanmazlar çünkü kullanıldığı an alarmlar öter, alarmlar öttüğünde de birisinin üçüncü kata çıkmaya çalıştığını anlarlar. Tuzak kısacası." Tugay telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa basıp bana göz kırptı. "Ve biz bu tuzağı fırsata çevireceğiz." Beni önüne aldı, yukarı tırmanan merdivene tutunmamı sağladı. "Işıklar kapanır kapanmaz tırman ve koş, sadece beş dakikamız olacak."

CamScanner ile tarandı

Kendi içimden üçe kadar saydım fakat ikinci saniyede ışıklar kapandığında sanki suya giriyormuş gibi nefesimi tutarak demir merdiveni tırmanmaya başladım, arkamızdaki mavi ışık ise tamamen sönmüştü; o sönmenin ardından insanların söylenmelerini işitiyordum.

Üst kata çıktığımızda Tugay yolu kendi evi gibi biliyormuşçasına bileğimden tutarak koşmaya başladı. Sadece yirmi sekiz adımın ardından bir kapının önünde durduğumuzda aşağıdaki söylenmeler gitgide artıyordu.

Belindeki silahı çıkardığını hissettim, her yer zifiri karanlıktı, hiçbir şey göremiyordum. Susturucuyu taktığını işittim, ardından minik bir patlama sesi geldi, sonrasında bir klik sesi.

Önümüzdeki kapı açıldığında pencereden vuran ayışığıyla gözlerimi ovuşturdum, Tugay içeriye adım attığı gibi ben de onun peşinden ilerledim. Odanın her tarafı belgelerle ve kasalarla doluydu, resmen Krallık'ın gizli ini gibiydi ya da X'in, tam bilmiyordum.

"Sekizinci ve dördüncü dosya," dedi. "Bulduğun an bana ver." Heyecanla çantamın içinden telefonumu çıkardım ve flaşını açarak raflara tuttum, alfabenin harfleriyle karşılaştığımda diğer raflara yöneldim, ardından diğerlerine ve diğerlerine...

Sonrasında Adnan Atalar ismiyle karşılaştım, mavi bir dosyaydı. Hiç düşünmeden onu alıp çantama sıkıştırdığımda diğer dosyalara bakmak için dolaştım. "Sekiz burada," dedi Tugay. Pencerenin camını dirseğiyle kırdı ve aşağıya bile bakmadan dosyayı fırlattığında onu bekleyen kişinin Sinan olduğunu biliyordum.

"Dört," dedim heyecanla ve dosyayı ona doğru uzattım, yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. "Burada." Tugay dosyayı elimden alıp pencereden dışarıya attığında cam daha fazla çatladı ve birkaç parçası yere düştü.

Sonrasında ise Tugay'ın sırtı dönükken ve karanlığa doğru bakarken arkamda bir gölge hissettim, ardından bir klik sesi daha, bu kez silahın kilidinin açılma sesiydi. Sonrasında ise ensemde soğuk bir namlu.

Işıklar açıldığında Tugay'ın sırtı bana dönüktü, arkamda kim olduğunu tahmin edebiliyordum fakat Tugay da tahmin ediyor olmalıydı ki bir süre dönüp bakmadı.

Ta ki o sese kadar.

"Bu kez," dedi keyifli bir sesle X. "Bakalım nasıl kurtaracaksın avukatı? Çünkü sevgilinin beynini dağıtmama sadece on saniye var, tabii

CamScanner ile tarandı

kendini onun için feda etmeyeceksen." Kahkaha attı. "Hadi ama sizi fark etmeyeceğimi düşündüren neydi? O aptal dansı Krallık'tan başka kimse yapamazdı zaten."

Tugay'ın omuzları dikleşti, ardından bize doğru dönüp baktığında gözlerimdeki korkuyla karşılaştı. Ensemdeki soğuk namlu üşütmeye başlamış olmalıydı ki titriyordum.

Tugay yutkundu, başını önüne eğdi, ellerine baktı. "Ona zarar vermeyeceksin," dedi tek bir cümleyle.

X kahkaha atmaya başladı. "Beni nasıl engelleyeceksin? Yalvararak mı?"

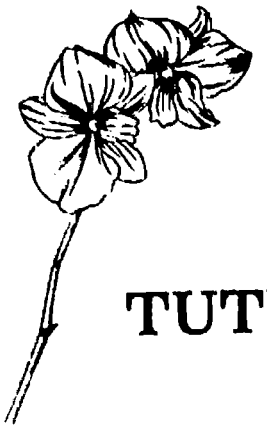
Tugay başı öndeyken sadece birkaç nefes aldı, ardından başka bir kilit sesi daha duyuldu. Ne olduğunu anlamadığımda Tugay eğdiği başını kaldırdı, ardından kirpiklerinin arasından X'e bakarken korkutucu bir şekilde gülümsedi.

Kilit sesi kapıdan gelmişti.

"Şimdi," dedi Tugay o korkutucu gülümsemeyi yüzünden silmezken. "Söyle bakalım, kendi ininde, kilitli kaldığın yerden asıl sen şimdi nasıl kurtulacaksın?" Yüzündeki maskeyi çıkardı, diğer tarafa attı, ardından parmaklarını çıtlattı. "Ne diyorduk? Ben Tugay Demir Çeviker, asıl şimdi tanışıyoruz."

Tugay Demir Çeviker düştüğünde onu yeniden ayağa kaldıran gücünden önce zekâsı ve sarsılması zor itibarıydı.

CamScanner ile tarandı

6
TUTKUNUN NOTALARI

Zaaf hiç iyileşmeyecek bir yara gibidir, bir kere gösterdiğinizde gizlemesi imkânsızdır ve düşmanınızın ilk hamlesi daima o yarayı daha fazla derinleştirmektir.

Ya o yarayı yok etmek gerekir ya da gizlemek. Yok etmek için o zaaftan vazgeçilmelidir, gizlemek için ise o yaranın kanamasına izin verilmelidir.

Yaranın iyileşmesi ise bağlılıktan vazgeçtiğinde gerçekleşir.

Anlamıştım, ben Tugay Demir Çeviker'in zaafı olmuştum, en başından beri üstelik. Bundan olmalı ki herkes ona silah doğrultmadan önce o silahın namlusunu benim şakağıma dayıyordu.

Tugay benden vazgeçerse yok olurdum, zaafı olmadığımı söylerse canımı yakarlardı, benden vazgeçerse aramızdaki o bağ kopardı.

Belki bu yolda ben olmasaydım işi daha kolay olacaktı lakin beni seçen de oydu, zaafına dönüşeceğimi bilmediğini sanmıyordum. En başından beri, ben ondan bihaberken bile onun avukatıydım kafasının içinde.

Asıl önemli ve zor olan ise zaafını ne olursa olsun, her şeye rağmen koruyabilmekti.

Enseme dayalı soğuk namlu ölüm demekti, Tugay'ın ela gözlerindeki ifadede ise koruyucu bir adam vardı. Ne olursa olsun, her şeye rağmen seni koruyacağım der gibi bakıyordu.

Fakat bir gün, o namlunun ucundaki kurşunun beni öldürebileceğini ve bunun Tugay'ın gözlerinin önünde olma ihtimalini düşünmeden edemiyordum. O zaman zaaf yok olurdu, zaaf vazgeçilmeden yok olursa o zaafa sahip kişi de ölürdü.

Benim ölümüm, ikimizin ölümü demekti. Her anlamda.

"Tugay Demir Çeviker," dedi X, silahı enseme daha fazla dayarken. Sonrasında güldü ama gülüşü eskisi kadar rahat değildi. "Elim tetikte, namlu sevgilinin o güzel başına yaslıyken fazla cesur konuşmuyor musun sence de?"

Tugay gözlerini benim gözlerimden ayırdığında yüzündeki gülümseme ürpertici bir hal aldı. Geriye doğru bir adım attı, ardından bir

CamScanner ile tarandı

adım daha ve sonrasında rahat bir şekilde kendisini odadaki ahşap sandalyeye bıraktığında bir ayağının bileğini dizine yasladı, sırtı rahat bir hal aldı. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktığında gülümsemesi bir an bile silinmedi. Bütün bunlar olurken de benim ensemdeki o namlu daha fazla yaslanıyordu.

"Ben," dedi Tugay, sigarasından bir duman çektikten sonra. "Cesur bir adam olmasaydım bu yola çıkar mıydım sence?" Gözlerini kıstı, duman yüzünü örtüyordu. "Beni tam anlamıyla tanımadığını düşünmüyorum, biliyorsun beni ama bilmediğin başka bir şey var." Dişlerini göstererek güldü, sigara dudaklarının arasındayken diliyle hareket ettirdi. Parmaklarının arasına izmariti yeniden sıkıştırdı. "Senin kafanın içinde dönen tilkileri ben besleyip sana gönderdim, bu yüzden nasıl bir yol izleyeceklerini en iyi bilirim."

X hareketlendi, hemen yanıma geçtiğinde silah da onunla aynı hizada ilerledi, bu kez namlu şakağıma dayandığında yutkundum ve çenemi havaya kaldırmaya çalıştım fakat X'in parmağı tetikte hareketlendiğinde ölümün aslında nasıl yakınımda olduğunu gördüm. Tek bir hamleye bakardı, eğer Tugay'ın bir planı olmasaydı ben şu an ölüydüm. Hayatım bir bıçak sırtında ya da ince bir ipte değildi, ben artık kurşunların ortasında yaşayan bir kadındım.

"Kafamdan neler geçtiğini hiçbir zaman bilemezsin," dedi X.

Tugay güldüğünde sigaranın külünü yere attı ve botuyla iteledi. "Bu daveti verdin," dedi Tugay. "Çünkü iki şeyi kanıtlamaya çalıştın. Birincisi yeni hükümdarın sen olduğunu, ikincisi beni yenebileceğini." Tugay yerde olan bakışlarını X'e çevirdi. "Buraya davet ettin, Nida'yı konuşturduğun yer burasıydı." Kaşlarım havalandı. "Burada olduğunu düşünmemi istedin, ardından ben de katılayım diye davet verdin."

X nefesini verdiğinde, "Gerçekten bunu planladığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedi Tugay hiç düşünmeden. "Hem de kendine fazlasıyla inanarak." Tugay güldüğünde kahkahası odanın içini doldurdu. "Eh," dedi keyifle. "Ben de davetine icabet ettim, üşenmedim geldim işte. Harika bir geceydi, uzun zaman sonra kendimizi ilk defa bu kadar özgür hissettik." X'in kasıldığını hissettim. "Ama bundan sonraki daveti ben gerçekleştireyim mi? Kibar adamımdır, ayıp olmasın sana. Alkollerde de senin gibi ucuza kaçmam."

CamScanner ile tarandı

X de güldüğünde Tugay kadar rahat değildi. "Benim inimdesin, Tugay Demir, benim odamda kilitlisin ve silahımın ucunda âşık olduğun kadın var." *Âşık olduğun kadın...* "Senin de aptallığın burada başlıyor işte. Bu kadar savaşın ortasında bir kadına âşık oldun. Zor rakiptin, kolaya dönüştün."

Tugay kaşlarını kaldırdığında bakışlarını bana çevirdi. Düşündüğümden daha uzun süre sessiz kaldığında yutkundum. "Aksine," dedi en sonunda gözlerini benden ayırmazken. "Avukatım olmasaydı, ben çoktan ölmüştüm ve siz kazanmıştınız. Güçlüydüm ama silahı doğrulttuğun kadına sırtımı dayamasam çoktan düşmüştüm. Kısacası onu bir kadın diye aşağılamadan önce dikkat et de seni çoktan bıçaklamış olmasın." X korkarak geriye çekildiğinde gözleri aşağıya kaydı. Kendimi tutamayıp güldüğümde Tugay da bana katıldı. Halbuki hareket edecek bir durumda bile değildim ama Tugay âdeta dalga geçiyordu.

X dişlerini sıktığında bu kez öfkesini gizlemiyordu. "Yine de bu onu öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Silahı biraz yumuşak tut." Tugay çok rahattı. "Canı acımasın güzeller güzeli avukatımın."

X'in bakışları kapıya doğru döndüğünde ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Hâlâ müzik sesi geliyordu, aşağıda parti devam ediyor olmalıydı, kimsenin hiçbir şeyden haberi yoktu. Giraylar neredeydi? Tugay'ın planı her ne ise fazlasıyla merak ediyordum.

"Şimdi," dedi X silahı inadına daha fazla bastırırken. "Buraya kaç kişiyi çağırıp sizi yok edeceğimin farkında mısın peki?"

"Elbette," dedi Tugay sigarasından son dumanı çekerken. "Ama bunun için kilitli olduğun odadan çıkman gerekiyor, öyle değil mi?" Dudaklarını mutsuzmuş gibi büktü ve bir anda ayağa kalktığında gözüme daha uzun geldi. "Dene bakalım, çıkabiliyor musun?"

X'in gözleri irileşti, bir anda beni kolumdan tutup geriye doğru yürüttüğünde dudaklarımın arasından tiz bir çığlık koptu. Kapının yanındaki düğmeye parmağını okuttuğunda kırmızı ışık yandı, ardından şifre kısmı devreye girdi. X hızlı bir şekilde altı haneli şifreyi girdi fakat yine kırmızı ışıkla karşı karşıya kaldı. "Seni," dedi X dişlerini sıkarak. "Seni orospu çocuğu." Bakışları sertçe Tugay'a döndüğünde beni de aynı hızda kolunun altına alıp boynuma sarıldı, sırtımı göğüskafesine yasladı ve silahı daha fazla şakağıma bastırdı. "Her ne yapacaksan ona veda etsen iyi olur."

CamScanner ile tarandı

Tugay, X'in bana dolanan koluna baktı ve çenesi kasıldığında, "Eğer onun üzerinden kollarını çekmezsen yapacağımın on katıyla karşılaşırsın," dedi. "Ve ben asla boş konuşmam. Şimdi, hemen, *benim avukatımın* üzerinden kollarını çek."

X'e hiçbir kuvvet beni bıraktıramazdı fakat Tugay öyle bir bakıyor, sesinde öyle bir tehdit vardı ki, beni sertçe iteklemesine ve kollarının benden uzaklaşmasına neden oldu. Yine de şakağıma dayalı silah bir an bile olsun benden uzaklaşmadı.

Odanın içini sessizlik kapladığında Tugay derin bir nefes verdi. Ardından, "Davete girdiğimiz ilk an zaten bizi gördün," dedi. "Ve nasıl bir yol izleyeceğimi bekledin. Burayı patlatabilirdim, kavga çıkarabilirdim, basına bir şov düzenleyebilirdim çünkü bunların hepsine hazırlıklıydın." Tugay bulunduğumuz odayı gösterdi. "Bu odaya girmeme bile hazırlıklıydın, tanıyordun çünkü beni. Bu odaya girecektim, Nida'yı arayacaktım değil mi?" Tugay gülümseyerek gözlerini kıstı. "Tanıdığını sandın, şimdi biraz da gerçekleri konuşalım."

"Buraya Nida için gelmediğini mi iddia edeceksin?"

"Hayır," dedi Tugay. "Elbette onun için geldim ama senin kafandakiyle benim kafamdaki birbirinden apayrı şeyler."

"Ne?"

Tugay burnunu çekti ve elini saçlarına geçirdiğinde birazcık dağıttı. Üzerine giydiği siyah takım elbisesiyle ne kadar nefes kesici göründüğünü düşündüm. Evet, şakağımda bir namlu dayalıyken üstelik.

"Burası bir kapandı, biz de farelerdik," dedi Tugay. "Sen de bizi o kapana kilitledin." Nefesini verdi. "Kilitleyeceğini sandın," diye düzeltti. "Ama ne oldu biliyor musun?" Ellerini birbirine çarptığında X irkildi. "Kendi kapanına kendin kilitlendin çünkü bir süre burada kilitli kalman gerekecek. Kapının önünde ikizim bekliyor, tek bir lafımla o kapıyı açacak, merak etme. Kapalı alan fobin yoktur umarım?"

X öfkeli bir hırlamanın ardından, "Orospu çocuğu!" diyerek bağırdı. "Asıl olana gel, neyi uzatıyorsun?"

Tugay, "Sakin olsana ya," dedi keyifle. "Ne diyordun az önce? Öldürüyordun avukatımı, köşeye sıkışmıştık filan." Tugay bir kez daha dudaklarını büktü. "Hatırım kalır, ilk önce beni vur." Öyle bir eğleniyordu ki sanki şakağıma dayalı olan silah oyuncakmış gibi hissetmeye başlamıştım.

"Bu odadan elbet bir gün çıkacağımı biliyorsun değil mi?" dedi dislerinin arasından X. "İşte o gün..."

CamScanner ile tarandı

"Elbette çıkacağız beraber," dedi Tugay. "Çünkü seni öldüremem, kardeşim elinde." Gözlerini kıstı, nefretle X'e baktı. "Ama sence de karşılık vermek için senden bir şey almam gerekmez mi babasının küçük, şımarık oğlu?" Tugay aşağılayıcı bir bakış attı. "Babanın senden utandığı için adını bile gizlediği doğru mu? Senden neden utandığını anlamamıştım, şimdi bakıyorum da sen babandan bile daha aptalmışsın çünkü o beni hiçbir zaman küçümsememesi gerektiğini bilirdi."

Cümleleri bir kurşundan daha acı vericiydi, X sanki bin tane kurşun darbesi almış gibi titriyordu ama nedeni öfkeydi, anlayabiliyordum. "Beni aşağılıyorsun..." diye konuşmaya başladı X ama Tugay lafını kesti.

"Hayır," dedi. "Sen acımasız bir adamsın ve acımasız adamların aşağılanmaması gerektiğini biliyorum çünkü ne yapacağını kestiremeyiz ama ne var biliyor musun? Ben de istediğim zaman acımasız bir adam olabiliyorum, aklın şaşar. Sana benden nasıl bahsettiler bilmiyorum ama ülkenin yarısını karşısına alan adamın delirdiğinde neler yapabileceğini hiç mi düşünemedin?" Bakışları bana kaydı. "Sen," dedi. "Her şey bir yana, benim avukatımı ağlattın. Hiç mi öğretmediler sana, Tugay Demir Çeviker'in Sevgili Avukat'ının, Tugay Demir Çeviker'den daha kıymetli olduğunu?"

"Peki ya sen," dedi X, onun da gülümsediğini hissettim. "Beni Kerem Karaman mı sandın? Hani şu avukatının eski aşkı? Ne diyordu Kerem? Bildiğim kadarıyla sen gelene kadar onun yatağını sıcak tutuyordu." Tugay gözlerini bile kırpmadan X'e bakıyordu fakat bakışlarında öyle bir değişim vardı ki az önce bile bu kadar korkutucu bakmıyordu. X hassas noktasını bulduğunu fark edip devam etti. "Bilmediğin çok şey olduğuna eminim ya da avukatının senden gizlediği birçok şey olduğuna. Sizin o büyük aşkınız ne zaman başladı bilmiyorum ama senle beraberken Kerem'in evine hâlâ gittiğini biliyorum mesela." X güldü. "Sanırım haklısın, Avukat'ı küçük görmemem gerekiyor çünkü ikinizi de parmağında oynattığı kesin."

Kerem Karaman konusunun Tugay'ı neden bu kadar gerdiğini biliyordum çünkü biz tanıştığımızda parmağımda bir nişan yüzüğü vardı, hayatımda ise Kerem. Hiçbir zaman sormamış, sorgulamamıştı onunla ne yaptığımı ama şimdi X, onu tanıdıktan sonra da Kerem'le görüştüğümü söyleyerek damarına basıyordu.

"Kerem Karaman ölürken yalvarmıştı," dedi Tugay sadece. "Senin yalvarmana izin bile vermeden keseceğim o dilini."

CamScanner ile tarandı

X durmadı, devam etti. "İtibarı için yaşayan adam, itibarını çiğneyip nişanlı bir kadına âşık oldu demek?" Kahkaha attı. "Bir de onu paylaştın öyle mi?" Bana baktı X. "Bu kadar rahatsan benimle de paylaşmak ister misin?" Bakışları yüzümde gezindiğinde tiksintiyle nefesimi verdim. "Senden daha fazla zevk..."

X'in benden uzaklaşmasıyla duvara yapıştırılması ve Tugay'ın onun boğazına sarılması aynı anda oldu. Elindeki silah kayıp yere düştüğünde hızlı adımlarla yürüyüp silahı yerden aldım ve ona doğrultttum. Tugay bütün gücüyle X'in boğazını sıkarken onu geriye çekip sertçe bir kez daha duvara çarptı, ardından yüzüne protez eliyle öyle bir yumruk geçirdi ki X yere yığıldı. Tugay tutup yeniden kaldırdığında bu kez yakalarından kavrayıp duvara yasladı, X'in burnundan kan geliyordu. "Nida benim yanıma geldiği an," dedi Tugay dişlerinin arasından, "senin ilk önce dilini koparacağım, ardından kafanı ezip cayır cayır yakacağım."

X güldüğünde ağzının içinde de kan vardı. "İşte dostum," dedi alayla. "Kastettiğim tam olarak buydu, bir kadını zaafın yapmak, özellikle savaşın ortasında, seni aptallaştırır. Nasıl da delirdin ama kıskançlıkla?"

"Tugay," dedim geriden. "Bilerek yapıyor."

"Hayır," dedi X bana bakarak. "Neden ona Kerem'le geçen harika gecelerinden..." Tugay bir kez daha yüzüne yumruğu indirdiğinde yakasından tuttuğu gibi diğer tarafa fırlattı. X gülerek tutunduğunda eli burnuna doğru gitti, avcunun içine kan doluyordu. "Çok iyi," dedi gülüşünün arasından. "Gerçekten keyif aldım."

Tugay onu ensesinden tuttuğu gibi kalktığı sandalyeye oturttuğunda omuzlarına bastırdı. Yüzüne yaklaşıp, "Şimdi sana asıl keyfi yaşatayım mı?" diye sordu. "Sıra bana geldi, davetime icabet et piç kurusu!"

X gülerek Tugay'a baktığında bir yandan da korktuğunu anlayabiliyordum. "Benim zaafım yok," dedi X.

Tugay alayla güldüğünde, "Herkesin bir zaafı vardır," dedi, geriye doğru bir adım attı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Bazen bir insan, bazen bir his, bazen bir yer, bazen de insanın zaafı kendisidir." Çenesiyle X'i gösterdi. "Kendine olan aşkını bitirme vakti."

Merakla Tugay'a baktığımda cebinden çıkardığı telefonundan birkaç tuşa bastı, telefonu hoparlöre aldığında yüzüne yeniden o korkutucu gülümseme oturdu. Üçüncü çalışta telefon açıldığında Sinan'ın sesini işittim. "Evet," dedi rahat bir sesle.

CamScanner ile tarandı

Tugay çenesini havaya kaldırdığında, "Neredesin?" diye sordu.

"Dosyadaki yerdeyim," dedi Sinan, nefesini verdiğini işittim. "X'e ait bütün silah, bomba, ölüm makineleri... Teçhizatları burada, ayrıca Krallık'ın gizli belgelerinin de burada olduğuna eminim." X'in gözleri irice açıldığında benim de dudaklarım aralandı. "Aracı bekliyorum, taşıma için." Tugay, X'i buraya kilitlemiş, insanlara haber vermesini engellemişti. Aldığı dosyalar ise Nida için değildi, X'e ait gizli belgelerdi. Şimdi onun elindeki bütün silahlarını alacak, onu savunmasız bırakacaktı. X dişlerinin arasından hırladığında Tugay kahkaha attı.

"Tamam," dedi Tugay, Sinan'a. "İşe yarar başka bir şeyler var mı oralarda?"

Sinan da güldü. "Başkan'ın fotoğrafı asılı duvarda, ister misin?"

"Yok," dedi Tugay. "Üzerine işeyebilirsin, keyifli olur." Sinan kahkaha attığında Tugay telefonu kapattı.

"Seni orospu çocuğu, seni..." Tugay dilini damağına üç kez vurup onu susturdu.

"Çok ayıp," dedi. "Baban sana bu şekilde öğretmiş olamaz, öyle değil mi? Kibar ol biraz, karşında Tugay Demir Çeviker var."

Silahı daha sıkı bir şekilde kavradığımda Tugay telefonundan başka bir tuşa bastı ve bu kez daha uzun çaldı, ardından ağzı dolu bir şekilde, "Alo," diyen Marco'nun sesini işittim. "İnanmazsın ama burası bir harika."

Tugay gülümsediğinde, "Neredesin?" dedi X'in gözlerinin içine bakarak. "Daha açık ol."

Marco anladığında gülerek, "X'e ait askeri birliğin önündeyim," dedi. "Bizimkileri bekliyorum. İçeride sanırım beş yüzden daha fazla adam var, tek başıma onları hizaya getirmemi beklemiyorsun herhalde. Eh, zaten yarısı X'i sevmiyor."

Tugay güldüğünde X kulaklarına kadar kızarmıştı. "Tamam," dedi Tugay. "Konuştuğumuz gibi. Seninle gelmek isteyen herkesi al, seninle gelmek istemeyenleri direkt öldürün, çocukları ise bizim yanımıza çek. Kız çocuklarını da al." X'in gözlerine hiddetle baktı, "Onlara köleliği değil, savaşmayı öğretelim çünkü bu dünya kız çocukları için bu kadar zorken boyun eğmek yerine çenelerini kaldırmayı ve kendilerini korumayı öğretmek gerekir." Tugay'ın bakışları bana döndüğünde gözlerim heyecanla ona bakıyordu. "Bunun için harika bir öğretmenim var."

CamScanner ile tarandı

Tebessüm ettiğimde, "Peki ya X'in kardeşi?" dedi Marco. X bunun bilinmesinin verdiği öfkeyle ayağa kalkmak istediğinde Tugay onu omzundan itekleyip öyle bir oturttu ki neye uğradığımı şaşırdım.

"Elbette onu da al," dedi, rahat bir sesle. "X kendisini sevmez ama bize vereceği birçok sırrı olduğuna eminim."

"Tamam," dedi Marco. "Bir de çok önemli iki şey söyleyeceğim."

"Nedir?"

"Birincisi, X'in yüzüne sağlam bir yumruk geçir," dedi. "İkincisi de eve gelirken mandalina al, bitti çünkü."

Gülmeye başladığımda Tugay da güldü, ardından telefonu kapattı.

Tugay, X'in yüzüne bakarken, "Ne diyordun?" dedi. "Burada kilitli kalmıştık öyle değil mi? Bakıyorum da fare kapanında olan sensin, yardım çığlığı bile atamıyorsun ve ben elinden her şeyini alıyorum. Kaçsan kaçamazsın, bağırsan kimse duymaz, silahı kullansan sen de ölürsün. Hadi ama, gülmeyi severdin sen. Neden öyle bakıyorsun? Altı üstü yüzlerce silah ve yüzlerce adamın. Kaç senedir hazırlıyordun? Dört mü?"

X burnundan kinle nefesini verdiğinde Tugay'ın yüzüne doğru yaklaştı ve ağzının kenarından kan akarken, "Dinle beni," dedi. "En sevdiklerini elinden almadan ölmeyeceğim." Ürperdiğimi hissettim, birçok kişi Tugay'ı gözümün önünde tehdit etmişti ama neden X'in cümleleri bu kadar ürpertmişti bilmiyordum. "Gözlerinin önünde öldüreceğim hepsini, terk edecekler ve sen de bana ölmek için yalvaracaksın."

Tugay ciddiyetle X'in yüzüne baktıktan sonra, "Cesaretini bana değil, etrafımdaki insanlara gösterecek kadar korkak bir adamsın," dediğinde oldukça haklıydı. "Ama merak ediyorsan söyleyeyim, çoğu da sana yenilmeyecek kadar zekidir."

X gülümsediğinde gözleri öfkeden dolmuştu. Bir insanı bu hale getirmek oldukça zordu ve Tugay bunu başarabiliyordu.

Yine durmadı, telefonuyla birkaç tuşa daha bastı ve ekrana yüzünü çevirdi. Üçüncü çalışta görüntü geldiğinde Javier ile karşılaştım, karanlık bir yerdeydi, ağzından soğuktan dolayı duman çıkıyordu, burnu ise kıpkırmızıydı. Tugay kamerayı X'e doğru çevirdiğinde, "Javier," dedi keyifle. "Neredesin?"

X çoktan anlamıştı. "Onların yanındayım," dedi Javier ardından kamera iki kişiye döndüğünde birisi kadın, birisi erkekti. X gördüğü

CamScanner ile tarandı

anda haykırdı ve ayağa kalkmak istedi ama Tugay geriye çekildiğinde telefonu havaya kaldırdı ve X'i yerine geri oturttu.

"Birisi onu büyüten ve Krallık'ın gizli işbirlikçisi, X'in manevi babası," dedi Tugay, daha çok bana açıklıyormuş gibi. "Diğeri ise," X başını iki yana salladı, "herkesten gizlediği annesi." X dişlerinin arasından hırladığında vücudu titriyordu, tıpkı benim o gün sinir krizi geçirdiğim gibi. Aynısı hatta daha kötüsüydü, annemi gözünü kırpmadan öldürmüştü. Tugay, çenesini havaya kaldırdı, X'in yüzüne sakince baktı. "Kimse zaafın değil ya," dedi aşağılayıcı bir ses tonuyla. "O halde seç bakalım, manevi baban mı yoksa annen mi?"

Tugay Demir Çeviker'in intikamı bazen öyle acımasız oluyordu ki düşmana bile üzülebiliyordum.

"Yapma," dedi X fısıldayarak.

"Saniye mi saymalıyım?" dedi Tugay. "Senin gibi." Tugay'ın bakışları bana döndüğünde gülümsedi. "Sen saymak ister misin, güzelim?"

"Yapma," dedi bir kez daha X, sesi yalvarıyormuş gibiydi. "Şu an sen de sadece benimle savaşmıyorsun."

"Sen bana nasıl gelirsen aynı şekilde karşılığını bulursun." Tugay'ın sesinde nefret vardı. "Benim kardeşimin canını yaktın, o ufacık bir kız çocuğu, adım atarken bile benim elime ihtiyacı olduğu zamanlar sen onu benden aldın, elimi de yok ettiniz üstelik. Yetmedi, benim avukatımın canını yaktın, hiçbir suçu yokken. Gün gelir de intikam seni bulmaz mı sanıyorsun?"

X dudaklarını ıslattı, kameradaki görüntüye yeniden baktı ve görüntüdeki iki kişinin de korkuyla ekrana baktığını gördüm. Öfkeden mi hüzünden mi bilinmez gözünden bir damla yaş aktığında, "Ba..." dedi zorlukla. "Babam. Onu öldürün." Tercih etmesi bu kadar kolay ise annesine bağlılığını tarif bile edemiyordum.

Tugay kaşlarını kaldırdı, dik bir duruşa geçti. Dudaklarından iki kelime çıktı, hissiz ve acımasız bir şekilde. Gözleri ise X'ten ayrılmadı. "İkisini de öldür, tercih yok."

Javier beklemedi, iki kurşun sesi duyuldu. Sadece iki kurşun. Ardından X'in haykırışı o kurşun sesiyle beraber odanın içini doldurdu, sonrasında yere dizlerinin üzerine çöktüğünde elleri yumruk halinde avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Tıpkı benim gibi.

Tugay ona baktı, ayaklarının ucundaydı. Burnunu çekti, paçasını temizledi ve sonrasında kapıya doğru yürümeden önce, "Nida'nın

CamScanner ile tarandı

kılına zarar gelirse bu saatten sonra," dedi. "Seni nasıl bitireceğimi çok iyi biliyorsun çünkü artık avcumun içindesin. Ya bitir savaşı, siktir git ya da kal ve meydan oku bana. Tercih senin."

"Sana," dedi X elleri titrerken. "Bedelini öyle bir ödeteceğim ki bana yalvarmak zorunda kalacaksın."

Tugay kaşlarını kaldırdı. "Seninle oturup konuşmak isterdim ama harika bir randevuya davetliyim, vakit kaybetmemem gerekiyor." Bana baktı, yanıma yaklaştı, sol elimi kaldırıp tersini öptü. "İyisin ya," dedi gülümseyerek. "Sıkılmadın umarım."

Yutkunduğumda bakışlarım X'in bulunduğu yere döndü, üzülmeli miydim hiçbir fikrim yoktu ama hissettiğim sadece nefretti. Annemi gözünü kırpmadan öldürmüştü, Meryem neredeyse ölecek durumdayken onu kurtarmıştık, Nida'nın ise ne durumda olduğunu bilmiyorduk. O da bana baktığında gözlerinde öyle korkunç bir ifade vardı ki bakışlarımı kaçırdım.

Tugay bir kez kapıya vurduğunda birkaç saniye sonra kapının açılma sesi geldi. Kapının önündeki Giray ve Defne'yle karşılaştım. Giray keyifle bakarken Defne de tıpkı benim gibi şaşkındı. Giray'ın bakışları yerdeki X'le kesiştiğinde, "Ne oldu lan?" dedi tiksinerek. "Kalk ayağa, dik dur, baban bile böyle eğilip bükülmüyordu."

Tugay elimi sıkıca tuttu, kapıdan çıkmadan önce son kez X'e bakıp, "Gözlerinden öpüyorum," dedi alayla. "Aman ayrılık getirmesin."

Kapıdan çıktığımızda geride sadece X'in öfkeli haykırışı vardı. Her adımda Tugay'ın elini daha sıkı tuttum. Koridoru dönüp merdivenden indiğimizde ikinci kattaydık, bütün o sevişme sesleri bir an bile kesilmemişti. Benim ise kanım donmuştu. Nida, X'in elindeydi, biz ona muhtaçtık fakat şimdi o da bize muhtaç kalmıştı çünkü hem sırları hem adamları hem de erkek kardeşi bizimle beraberdi. Savaşmadan, bombalar patlatmadan, yüzlerce kişiyi öldürmeden kıvrak bir zekâyla X'i avcunun içine almıştı Tugay.

Ana salona inmeden önce Tugay maskesini yeniden taktı, önümüzde Giray ve Defne vardı, biz ise arkalarındaydık. Salondan içeriye girdiğimizde herkes olması gerektiği gibiydi, kimsenin yaşananları ruhu bile duymamıştı fakat Tugay çoktan X'in dört yıllık planını yerle bir etmiş, sunduğu tercihle aynı hisleri yaşatmıştı.

Salonun ortasına geldiğimizde, "Ne oldu?" diye sordu Giray. "Planda bir sıkıntı yok değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedi Tugay rahat bir sesle. "Her şey olması gerektiği gibi. Kardeşi artık elimizde, şimdi karar sırası onda. Ya Nida'yı bize verecek ya da aptal oyunlarına devam edecek."

Yutkunduğumda bunu asla yapmamam gerektiğini bilsem de, "Annesi," dedim solgun bir sesle. "O masum bir kadın mıydı?"

Tugay'ın bakışları bana döndüğünde düşündüğümden daha uzun bir süre bana baktı. "Masumdu," dedi başını sallayarak. "Sadece bir anne, Krallık'la hiçbir alakası yok."

Burnumdan nefesimi verdiğimde gözlerimi kapattım, biliyordum bu bir savaştı ve bazen masumlar da ölürdü ama nedense kalbime bir ağırlık çökmüştü. "Anladım," dedim zorlukla, ardından gözlerimi açtım. "Bunun olması gerekiyordu ve..."

"Ölmedi." Kurduğu tek kelimeyle hızlı bir şekilde ona baktım, o ise çıkış kapısına doğru bakıyordu. "Sadece benim de acımasızlaştığımı göstermek istediğim bir oyundu, ölen sadece manevi babası. Annesini biz yanımıza alacağız." Sanki bu histen nefret ediyormuş gibi yüzünde tiksinen bir ifade oluştu. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi kısık bir sesle, sanki utanıyormuş gibi. "Hatta bu savaşta kimsenin gözünün yaşına bile bakmamam gerekir ama..." Sessizleştiğinde ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Başkaları merhametini dinlediği için kendisini iyi bir insan olarak görebilirdi ama Tugay için iyi bir insan olmak daima kayıp demekti.

Elini sıktıktan sonra çenemi omzuna koydum ve kulağına doğru, "Eğer o kadın ölseydi," dedim fısıldayarak. "Benim tanıdığım Tugay Demir Çeviker olmazdın sen."

Başını bana çevirdiğinde gülümsedi, dudağının kenarında minicik bir gamze oluştu. "Senin tanıdığın Tugay Demir Çeviker belki de senden sonra böyle olmuştur Sevgili Avukat, kimbilir?"

Önümüzde yürüyen Giray arkaya doğru, "Ee," dedi Tugay'a. "Şu bizden büyük hanımefendilere bi' veda etmeye gitmeyelim mi? Keyiflendim ben."

Burnumdan nefesimi verdiğimde Tugay etrafa bakıyormuş gibi davranıp, "Neredeler?" diye sordu. "Sarışın olan tam benlik gibi görünüyordu." Omzumla omzunu iteklediğimde şaşkınlıkla bana baktı. Defne de aynı şekilde Giray'ın kulağına doğru bir şeyler söyledi.

"Öyle mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak ama maskeden göremiyordu. "O halde benim de Mete'yi bulmam gerekecek, bir alkol borcu var bana."

CamScanner ile tarand

"Mete kim amına koyayım?" diye sordu bir anda. Ardından, "Tüh," dedi. "Tüh ama kim amına koyayım?"

"Az önce kafasını bar tezgâhına yasladığın şu çıtır adam," dedim gülümseyerek. "Tam zamanında gelmeseydin..."

"Avukat," dedi lafı ağzıma tıkayarak. "Düşündüğünden daha kıskanç bir adamım ben."

"Beni kıskanıyorsun yani?" diye sordum alayla.

"Hayır," dedi. "Sana sarkıntılık yapan herkesi öldürmek istiyorum sadece, o kadar." Güldüğümde o gülmüyordu, kahkaha attım ama hiçbir tepkisi yoktu.

"Pekâlâ," dedim çekimser bir şekilde. "Bunu bir lise kantininde söyleseydin tatlı bir kıskançlık cümlesi olabilirdi ama Tugay Demir Çeviker söylediğinde ciddi olma ihtimali var."

"Güzel," dedi ve tebessümüyle beraber omzuma minik bir öpücük kondurdu. "Ayrıca bugün sadece bana alkol borcun var, sarhoşluğunu istiyorum."

Yanaklarım kızardığında bu utançtan değil, heyecandandı. "Biz seninle," dedim az önce söylediklerinin ciddiyetini kavrayarak. "Gerçekten normal bir gece geçireceğiz öyle mi? Piyano, şarap..."

"Sen, ben..." dedi kulağıma doğru, nefesi tenimi okşadı, "...biz, güzelim. Bu gece bize ait, diğer geceler gibi."

Heyecanımı dizginleyemezken salonun çıkış kapısından çıkmış, soğuk havayla yeniden tanışmıştık. Az önce bir adama cehennemi yaşatmış olan Tugay Demir Çeviker, şimdi bana cenneti vadetmenin sözünü veriyordu. Bu zıtlığa alışmıştım ama bu kadar çabuk beklemiyordum.

Gözlerim sokağı dolduran ışıklara kaydı, yürüyen insanların topuk seslerine, geçen araçlara... Şehrin bu canlı görüntüsünü ne olursa olsun sevmiştim. Burası sadece Krallık'ın bir reklam panosu bile olsa sanki geçmişteydim, Tugay ile oldukça normal bir zamanda tanışmıştık, bir partiden çıkıyorduk.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu biz arabaya ilerlerken. Defne ve Giray diğer tarafa doğru ilerliyorlardı, sorgulamadım, büyük ihtimal baş başa vakit geçireceklerdi.

"Özgürlüğü," dedim derin bir nefes vererek. "Bugün bir maskenin ardında bile olsak iyi hissettim. İnsanlar, müzikler, ışıklar... Sanki her şey normal gibiydi." Gözlerimi gökyüzünden ayırdım ve ona baktım, beni izlivordu. "Sen de öyle hissetmedin mi?"

CamScanner ile tarandı

Yutkunduğunda, "Belki bir gün mahkûm olmadan önceki Tugay Demir Çeviker'e ulaşırsam ben de senin gibi hissedebilirim," dedi içten bir sesle.

"Bugün o adam ol." Dehşetle gözlerini açtığında yolun ortasında geri geri yürüdüm, kornalar bize basılıyordu, trafiği kilitlemiştim. "Bugün seneler önceki adam olsana. Benimle partide çarpışan, taksiye bindiren, yanımdan yürüyüp geçen..." Uzanıp elini tuttum ve onu da yürüttüm, kornalar daha fazla arttı ama umursamadım. "Bugün nasıl davranalım biliyor musun? O partiden beraber ayrıldık, ben senin kollarında. İkimiz de o güne aitmişiz gibi."

Tugay gülmeye başladığında bir anda belinden tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve omzuna attığında çığlık atmaya başladım. Herkes bize bakarken, "O Tugay Demir Çeviker," dedi keyifle. "Bu heyecanını görseydi bir an önce eve gidebilmek için seni böyle omzuna atardı."

"Tugay," dedim kahkaha atarak. "İndir beni aşağıya!" Daha fazla güldüm ama o taşımaya devam etti. "Tugay!" dedim kıkırtıyla. "Rezil olduk!"

"Sevgili Avukat," dedi Tugay da gülerek. "Başkan'ın asılmasına sebep olduktan sonra sokak ortasında omzuma atılmaya mı çekiniyorsun sen?"

"E sen de küfür ettiğinde özür diliyorsun," dedim bağırarak. "Ama bunu yaparken üç kişiyi aynı anda öldürüyorsun, aynı şey!"

"Küfür ayıp bir şey," dediğinde bacaklarıma daha sıkı dolandı, üst bacağımdan hafifçe ısırdı, acıyla karışık kahkaha attım. "Ben terbiyeli ve beyefendi bir katilim." Bacaklarımı sallamaya başladığımda beni yere indirdi, ayaklarım yerle buluştuğunda acıyla inledim.

"Bu ayakkabılar canımı yakmaya başladı," dediğimde Tugay yolcu koltuğunun kapısını açtı, beni belimden tutup koltuğa oturttuğunda gözlerim açık bir şekilde ona baktım. Bir an bile çekinmeden yere, dizlerinin üzerine çöktü, ayakkabımın kemerini açtı ve topuklu ayakkabımı çıkardıktan sonra diğeri için de aynı şeyi yaptı. Sonrasında bacaklarımı içeriye doğru itekledi, ayakkabıları da boşluğa koydu. "Bu," dedim. "Gerçekten çok centilmence bir hareketti."

"Söylemiştim," dedi Tugay sırıtarak. "Ben centilmen bir katilim, bir insanı öldürmekten nasıl çekinmiyorsam topuklu ayakkabılarından kurtulmanı sağlamandan da çekinmem." Yüzüne şaşkın şaşkın baktım. "Tamam," dedi gülerek. "İkisi bambaşka şeyler ama avukatlığı bırakıp

CamScanner ile tarandı

harika bir savunmaymış gibi yaklaşsana bana. Katil adam da kendini bu şekilde savunuyor işte."

"Vay canına," dedim dublaj gibi. "Sen harika bir katilsin, adamım!" Gülmeye başladığında kapımı kapattı ve sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığında baş başaydık, bizden başka kimse yoktu.

Arabayı durdurduğu yerden çıkardığında ve u dönüşüyle geldiğimiz yola döndüğünde maskeyi de yüzünden söker gibi çıkardı ve arkaya doğru attı. Ben de aynısını yaptığımda yüzüme bakmadan torpido gözünü açtı ve kucağıma ıslak mendil kutusunu bıraktı. "Sil," dedi. Kaşlarım havalandı. "Sil, lekelerini kapatmanı istemiyorum."

"Ben," dedim şaşkınlıkla. "Sanmıştım ki..."

"Sanma, Avukat," dediğinde bakışları bana döndü. "Senin kusursuz güzelliğin lekelerinden geliyor, temizle lütfen."

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra zaten makyaj ağır geldiğinden ötürü ıslak mendili yüzüme sürdüm ve kocaman bir fondöten tabakası mendile bulaştı. "Ben küçükken bunu yapmıştım, biliyor musun?" dedim konuşmaya başlayarak. "Bütün lekelerimi kapatmak için fondöteni resmen her yerime sürdüm, dudaklarıma kadar. Annem beni görüp çok kızdı, hatta ellerime defalarca cetvelle vurdu. Kızardı ellerim, babama söyledim, babam da anneme bir daha bunu yapmaması gerektiğini söyledi ama ben ondan sonra makyaj malzemelerinden hep uzak durdum. Sonra yeniden üniversite zamanı sürmeye başladım." Islak mendili alnıma sürtmeye başladım. "Bir balo vardı, kızların hepsi şık ve kusursuz olacaktı, ben de öyle olmak istedim ve makyaj yaptım. O gün güzel olmuştum sahiden ama ne oldu biliyor musun? Yağmur yağdı! Ve bütün makyajım dağıldı! O gün eve ağlaya ağlaya dönüp patlamış mısırla beraber *Titanik*' izledim. Sen Titanik izledin mi? Bir gün beraber izleyelim mi? Sonunda ağlar mısın acaba? Filmlere hiç ağlıyor musun? Ben çok ağlarım, hatta bazen ağlamak için açarım." Nefesimi verdiğimde ıslak mendili boynuma sürtmeye başladım. "Hep filmlerdeki gibi bir aşk yaşamak istedim, o adamlar çok havalı oluyorlardı ama benim çevremdeki herkes aptaldı. Sonra seninle tanıştım tabii. İlk gördüğümde aşırı havalı gelmiştin gözüme, bir yandan da *deli bu* demiştim." Kıkırdadım. "Aşırı yakışıklısın bu arada, mahkûmiyet bile yakışıklılığını bozmamış. Bu adam filmlerdeki adamlara benziyor ama

* Titanik, *İng. Titanic*, başrollerinde Kate Winslet ve Leonardo DiCaprio'nun oynadığı 1997 yapımı romantizm, felaket temalı filmdir. (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

kesin katildir, dedim. E katilsin de ama bir yandan da filmlerdeki o adamlar gibisin. Ben de o başrol kadınlardan olursam biz harika bir aşk yaşar ve harika bir sevişme yaşadıktan sonra..." Gözlerim açıldığında dehşetle ona baktım, Tugay gülüyordu. "Şey," dedim yutkunarak. "Ben kaç dakikadır konuşuyorum?"

Tugay gülüşünün arasından, "Yaklaşık on dakikadır," dedi. "Lütfen devam et, harika gidiyordun, özellikle son kısımda kalmıştın. Biz seninle sevişiyorduk ve..."

"Ne?" dedim iri gözlerle ona bakıp. "Uyduruyorsun. Nelerden söz ettim ben? Çok mu saçmaladım?"

"Hayır elbette," dedi Tugay yolun diğer tarafına dönerken. "Aşırı önemli ve hayatımızı etkileyecek detaylar verdin, mesela onları öğrenmeden önce hayata nasıl devam ediyormuşum bilmiyorum." Utançla ellerimi yüzüme yerleştirdim. "Yapma," dedi Tugay uzanıp ellerimi yüzümden çekerek. "Hayatımın son beş dakikası olduğunu bile bilsem yine seni dinlemek isterim ben."

"Bu çok saçma ama," dedim başımı iki yana sallayarak. "Neden beni dinlemek isteyesin ki?"

"Hoşuma gidiyor," dedi. "Seninle alakalı her şey."

Yüzümü buruşturduğumda, "Acaba sen de bir gün benim kadar konuşur musun?" diye sordum. "Pervasızca konuştuğum anları görebilmek için ömrümden bir beş sene verirdim galiba."

Tugay dudaklarını büktü. "Sanırım hiç öyle bir şey yaşamadım."

"Derya'yla da mı yaşamadın?"

"Avukat," dedi bakışlarını bana çevirerek. "Derya neden aklından çıkmıyor senin?"

Omzumu silktiğimde ıslak mendille vücudumdaki fondöteni de temizlemeye başladım. "Çünkü," dedim utançla yutkunduğumda, "onu kıskanıyorum çünkü o senin özgürlüğünde yanındaydı." Islak mendili daha fazla sürttüm. "Ben ise mahkûmiyetinde tanıştım. Kimbilir ne güzel anılarınız olmuştur..."

Sessizlik oluştu. "Bana mahkûmiyetimin ortasında özgürlüğü tattıran o kadınsın sen," dedi ve uzanıp çenemi tuttuğunda başımı kaldırıp ona baktım. "Ben mahkûmken güneşi görmek için seninle geçirdiğim o beş dakika bütün hayatımdaki özgürlüklere bedeldi. Asma yüzünü, sana değil, bize geç kaldım işte hepsi bu."

"Belki de," dedim yutkunarak. "Ben sana geç kalmışımdır." Sustu, biliyordum, geç kalan aslında bendim çünkü onu hiçbir zaman

CamScanner ile tarandı

göremiştim. "Sana sadece tek bir şey soracağım," dedim. "Ve sonra bu konuyu kapatacağım."

Sanki sorunun içeriğini biliyormuş gibi umutsuz bir sesle, "Sor," dedi.

"O seni aldatmasaydı devam eder miydiniz?" Bir tarafım delicesine onu sevmediğini söylemesini istiyordu ama diğer tarafım Tugay'ın böyle olmadığına son derece emindi.

"Hayır," dedi rahat bir sesle. "Devam etmezdi, edemezmişim, o da benimle edemezmiş ki aldattı, bir yandan da daima beni eleştirirdi, onun istediği gibi bir adam değildim çünkü. Kendine laf söyleyip duruyorsun ya ben de normal bir adam değilim, Avukat. Kabullenilmesi zor biriyim. Herhangi bir kadınla sadece bir saat geçirsek benden nefret edeceğine neredeyse eminim."

"Saçmaladın şu an," dedim gözlerimi devirerek. "Eğer konu katil bir adam olmanla ilgiliyse..."

"Sadece o değil," dedi. "Ama o da var elbette."

"O halde hiçbir kadın sana hayır demez." Burnumdan nefesimi verdim. "Maalesef."

Tugay başını iki yana sallayarak, "Senin bakış açından elbette böyledir," dediğinde gözlerini kıstı. "Mesela örgütteki diğer kadınlara sorsan hiçbirisi benim gibi birisiyle olmak istemez. Söylesene mesela bir kadın beni neden istesin?"

Rahat bir şekilde sırtımı yasladığımda kollarımı önümde bağladım. "Nazik bir adamsın," dedim madde madde ayırıyormuş gibi. "Yakışıklısın ve seksisin."

"Bunu biraz daha söylersen arabayı köşeye çekip..." Sustu, sırıttı, gözlerim açıldı. "Devam et lütfen."

"Bir kere güven veren bir adamsın, çağın adamları gibi değilsin, cümlelerin çok etkileyici. Bazen öyle bir konuşuyorsun ki insan ne diyeceğini bilemiyor ve..."

"Tamam," dedi lafımı bölerek. "Peki ya o cümleler sadece sana özelse?"

Yutkunduğumda, "Bu," dedim kendimi tutamayıp gülümseyerek. "Farklı hissettirdi."

"Hisset," dediğinde başını salladı. "Çünkü bir tek sana böyleyim, insan kendisini bazen başka bir insanın gözlerinde gördüğünde tanır. Ben senin gözlerinde gördüğüm kişiyle tanıdım Tugay Demir'i. Ben

CamScanner ile tarandı

söylemiyorum, bana sen söyletiyorsun bu cümleleri ve bunu sadece öyle durup bakarak ve gülümseyerek başarabiliyorsun."

Alayla güldüğümde, "Hemen bir sosyal medya hesabı açıp senin hayranlarına beraber fotoğrafımızı atacağım ve diyeceğim ki, *o bir Suç Kralı olabilir ama onun kraliçesi de benim*," dediğimde kahkaha attım. "Çok komik, rezalet. Bayılacağım şimdi."

"Yine de sen hayranlarımı çok üzme," dediğinde kahkaham ağzıma dizildi. "Bir gün yolda karşılaşırsak benden korkmalarını istemem."

"Ne?" dedim aptal aptal yüzüne bakarak. "Sen hiç adını aratıp baktın mı yazılanlara?"

"Hayır."

"Neden?"

"Niye bakayım?"

Parmaklarımla burnumun kemerine bastırdım. "Tüm dünya seni tanıyordur ama sen, günaydın mesajında bile kaç n olursa tatlı göründüğünü bilmiyorsundur. Belki de haklısın, ben senin bu yüzünü bildiğim için farklı bir bakış açısına sahibim."

"Tatlı mı?" dediğinde yüzünü buruşturdu. "Ben günaydın dediğimde tatlı mı oluyorum?" Yüzünü çocuk gibi buruşturduğunda kıkırdadım.

"Sen zaten çoğu zaman tatlı bir adamsın." Tugay öyle bir kahkaha attı ki sanki çok komik bir şakaydı. "Ciddiyim," dedim ve kolundan itekledim. "Ayrıca yanlış anlama ama madem Derya ile yürümeyeceğini biliyordunuz niye başladınız ki böyle bir yola? İkiniz için de saçmalık."

"Benim adıma sorarsan," gözlerini kıstı, "insan bazı duyguları bazen kabullenemiyor ya da çok sonra fark edebiliyor. Ben onunla aslında devam edemezmişim, olmazmış çünkü aklım, fikrim, kalbim onunla değilmiş, sonradan fark ettim." Gülümsedi, gözlerimi kısıp ona baktım. "Yani," dedi geçiştirerek. "Aklım, fikrim, kalbim şu aptal özgürlük savaşındaymış işte, aklım ermezmiş aşka meşke."

"Senin bir şeyleri geç fark edebilmene şaşırdım," dedim başımı omzuma yatırarak. "Halbuki zeki bir adamsın."

"Zekâyla bile alt edemeyeceğim bir duyguydu belki de," dedi. "Ama haklısın, geç kaldım, bu benim en büyük aptallığımdı."

Sessizleştiğimde başımı cama yaslayıp Derya'nın güzelliğini düşündüm. Filmlerdeki başrol kadınlar kadar güzeldi, Tugay da o adamlar

CamScanner ile tarandı

kadar yakışıklı. Ben ise Eftalya Atalar'dım, başrol erkeğin hayatından geçip gidecek o kadındım aslında.

Fakat kalbim, Tugay'ın beni hayatının başrolü yaptığını söylüyordu; bunu bana hissettirmesi bile hayatım boyunca ona minnettar kalmam için bir nedendi.

Araç Tugay'ın evinin önünde durduğunda evin içinde tek bir ışık bile yanmıyordu, ikimiz dışında kimse yoktu, bir de Meryem odasında uyuyor olmalıydı.

Tugay sürücü koltuğundan indikten sonra kapımı açtı ve yeni yağmaya başlayan karların birikintisine basmamam için beni kucağına aldı. Bir kolu omuzlarımın altından geçerken diğer kolu bacaklarımın altından geçti. Kollarımı boynuna doladığımda bakışlarımı onun yüzüne sabitledim, o ise hafif bir tebessümle kapıya doğru yürüyordu.

"Benim evim olacaktı ve sen pencereden benim evime girecektin," dedim gülümseyerek. "Çok büyük bir çılgınlıktı, nasıl da kaçırdın ama bunu?"

"Henüz kaçırmış değilim, Sevgili Avukat," dedi sırıtarak. "Elbet bir gün o ev bitecek ve ben pencereden içeriye gireceğim. Hem baksana," anahtarla kapıyı açtı ve içeriye girdikten sonra ayağıyla geri kapattı fakat beni yere bırakmadı. "Yatak odamın her yerini, tavanına kadar ayna yapma fikrim de vardı, unuttun mu?"

"Saçmalama," dedim gözlerimi açarak. Omzuna hafifçe vurduğumda beni aşağıya indirdi. "Elbette bunu yapmayacaksın, bin tane Eftalya görmeye hazır değilim."

Yavaş adımlarla mutfağa doğru ilerlerken peşimden geldi. "Fakat ben hazırım," dediğinde sesindeki çekicilik başımı döndürecek derecedeydi. "İstediğim zaten bin tane Efta..." Ona öyle bir baktım ki lafını yarıda kesti. "Beni korkutuyorsunuz efendim, lütfen öyle bakmayın."

Gözlerimi devirdim ve buzdolabını açtığımda ağzıma bir tane zeytin attım. "Acıktın mı?" diye sordu, Tugay.

"Evet," dedim dudaklarımı bükerek. "Maalesef."

Beni nazik bir şekilde diğer tarafa itekledikten sonra buzdolabının önüne geçti. "Sana bir sandviç yapayım," dedi. "Sadece beş dakika ver bana."

"Vay," dedikten sonra tezgâhın üzerine oturdum ve bacaklarımı sallamaya başladım. "Gerçekten her eve lazım bir Suç Kralı'sın sen."

Tugay güldü ve üzerindeki ceketten kurtulup gömleğin bir düğmesini daha açtı, sonrasında eldivenlerinden kurtulup gömleğin kollarını yukarıya doğru sıyırdı. Yutkunduğumda elini saçlarına geçirip dağıttı

CamScanner ile tarandı

ve buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başladı. O sadece buzdolabının önünde sandviç malzemeleri çıkaran bir adamdı, benim kanım niye ateş gibi kaynıyordu?

Sandviç ekmeğini açtığında ve malzemeleri tek tek yerleştirecekken bir anda onu durdurup, "Hayır," dedim peyniri itekleyerek. "Bunu istemiyorum." Tugay başını kaldırıp bana baktı ve sonrasında pişman bir şekilde başını salladığında peyniri hızlı bir şekilde gözlerimin önünden kaldırdı. Peynirli makarnadan sonra olabildiğince peynirden uzak duruyordum.

Sandviçimi hazırladıktan sonra tabağa koydu ve önüme itekledi, ardından mutfağın köşesindeki alkol dolabını açıp bir şarap şişesi çıkardı. Şişenin kapağını açtıktan sonra iki şarap kadehi çıkardı ve ikimize de kırmızı şarabı doldurup bir tanesini yine önüme itekledi.

Sandviçten kocaman bir ısırık aldım, şarap bardağını kafama diktiğimde son damlasına kadar içtim. Elinde kadehle durup bana baktığında kaşları havadaydı. Kendi bardağına baktı ve aynısını yaptığında gülmeye başladım. Bir kadeh daha doldurdu ve onu da kafama diktim, ardından bir kadeh daha. Hızlı hızlı içerken gözlerindeki şaşkınlık bir an bile olsun uzaklaşmadı ama keyif aldığı çok açıktı.

Sandviçin son lokmasını yediğimde, "Harikaydı," dedim keyifle ve kadehi öne doğru uzattım. "Lütfen bir bardak daha doldurur musunuz efendim?"

Tugay başını omzuna düşürüp kadehi doldurdu ve şişenin sonuna geldiğimizi anladım. "Sanırım," dedi ağız ucuyla. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım güzelim." Bir şişe daha çıkardı ve yeniden kadehimi doldurdu. "Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun fakat inat ettiğin için benden daha önce sarhoş olacaksın."

"Hayır!" dedim, bardağı havaya kaldırıp gülmeye başladım. "Seni sarhoş edene kadar durmak yok."

Başını iki yana salladı, karşıma geçtiğinde sallanan ayaklarım onun bacaklarına çarptı. Bir an bile durmadan biraz daha yaklaştı, sol eliyle bacaklarımı ikiye ayırdıktan sonra arasına yerleşti ve beni sertçe belimden tutup çektiğinde vücudum vücuduna yapıştı. Gözleri gözlerimin hizasındayken elindeki kadehi kafasına dikti ve gülümseyerek yüzüme bakmaya devam etti. O an dünyanın daha hızlı dönmeye başladığını, yüzünü birazcık bulanık görmeye başladığımı ve cesaretin damarlarımda kol gezdiğini fark ettim. Kahkaha atmaya başladığımda alnımı

CamScanner ile tarandı

omzuna yasladım, kokusu öyle güzeldi ki diğer elimle de omzuna tutundum. "Demek o gün partiden çıkıp beni evine getirseydin böyle sarhoş edecektin, öyle mi?"

Tugay belimdeki elini yukarı aşağı hareket ettirirken sırtı açık elbisede verdiği his kanımın daha fazla alevlenmesine neden oldu. "Sen zaten sarhoştun," dedi, geriye çekildi ve başımı kaldırdığımda aşağıdan ona baktım. Önüme gelen saçlarımı geriye doğru attığında gözlerimi kırpıştırıyordum. "Ve yine böyle bakıyordun."

"Nasıl bakıyordum?" dedim.

"Dünyanın en güzel kızı, sıradan bir erkeğe hayran hayran bakıyordu," dediğinde gülümsedim, eli saçlarımdan enseme doğru kaydı. "O gecenin en sıradan adamı bendim ve sen öyle güzeldin ki eğer çarpışmasaydık bile seni fark ederdim."

"O an beni tanıdın değil mi?" diye sordum ve anılar zihnime dolarken kollarımı iki yana açıp heyecanlı heyecanlı, "seni gördüğüm o anı hatırlıyorum," dedim. "Birine çarptım ve kocamandı! Upuzun boyu vardı, kokusu çok çekiciydi ve bakışları derindi. Tamam, bu kadarını hatırlamıyorum yalan söyledim ama hatırladığım tek şey o seksiliğindi." Duraksadım ve elimle ağzımı kapattım. "Bu çok hadsizceydi değil mi?" Gülmeye başladı. "Terbiyesizce, kendini bilmezce..." Başını iki yana salladı. "Ama gerçekten de öyleydi, mesela o gün kafam güzel olmasaydı seni öpebilirdim, niye öpmedim ki?" Yanaklarımın kızardığını hissediyordum, Tugay ise ensemdeki saçları yavaş yavaş okşuyordu. "Sana bir itirafta bulunayım mı?" diye sordum. "Ben aslında oraya bir erkek tarafından davetliydim." Tugay kaşlarını kaldırdı. "Üniversiteden birisiydi ve beni yılbaşı partisine çağırdı, normalde gitmezdim ama yapayalnızdım. Annem hep kadınların yalnız dolaşmasının rezalet bir şey olduğunu söylediği için onunla gitmeye karar verdim. Her neyse o gün buluştuk ve o partiye geldik, annemle kavga ettiğim için canım çok sıkkındı, ben de içmeye başladım. O adam da ben içtikçe sürekli sokulmaya başladı, amacını anladım tabii. Belki hoşlanırım diye düşündüm ama hiçbir şey hissetmedim. Sonra tuvalete gitmek için kalktığımda peşimden gelip beni sıkıştırdı. Sonrasını tam hatırlamıyorum, tekmeyi geçirmiş olmalıyım, ondan kaçarken de sensle çarpıştık işte." Nefesimi verdiğimde ona baktım. "Beni o gün haberin olmadan yine kurtarmış oldun kısacası."

Boğazını temizledi, başını omzuna düşürdü. "Bir sapığı bile hatırlayıp beni sonradan anımsamışsın ama," dediğinde sesinde kırgınlık

CamScanner ile tarandı

yoktu ama bu hissi biliyordum. Fark edilme arzusuydu. "Madem o gece senin için bu kadar değerliydi, ben neden bu kadar kolay silindim?"

Utançla başımı iki yana salladığımda şaraptan daha büyük yudumlar aldım ve zaman kazanmaya çalıştım ama gözlerini benden ayırmıyordu. "Bilmiyorum," dedim en sonunda. "Belki pişmanlıkla hatırlayacağımı düşündüğüm için belki seni arayıp bulurum diye belki de tamamen sarhoşluk. Şu an düşündüğümde hâlâ kalbimin atışını hissediyorum. Aslında Tugay, seni hapishanede ilk gördüğüm gün de öyle tanıdık gelmiştin ki..." Çenemi göğüskafesine yasladığımda o da çenesini saçımın tepesine yasladı. "Keşke o gün bana numaranı bıraksaydın."

Gülümsedi, ensemdeki eli belimin hizasına doğru hareket ettiğinde, "Numara değil," dedi. "Ama seni taksiye bıraktıktan sonra bir cümle kurdum, onu da hatırlamıyorsun öyle değil mi?"

Pişmanlıkla başımı iki yana salladığımda, "Lütfen söyler misin?" diye mırıldandım. "Lütfen bu yaşlı kadına yardımcı ol..."

Güldüğünde, "Boş ver," dedi ve geriye çekildi. "Belki bir gün hatırlarsın. Dudaklarımı büktüğümde gözlerimin baygın baktığına emindim.

"Ama seni o hapishanede gördüğüm günü sayfa sayfa anlatabilirim," dedim gönlünü almaya çalışarak. "Bir adam, gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. İlk kelimeleri *Sevgili Avukat*, bakışları sert ama bir o kadar çekici. Mahkûm, canını yakmışlar ama o güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş. Sinir bozucu belli ama hayatımı hem kaydıracak hem de tamamen değiştirecek, o hayata dahil olduğumu hissettirecek." Yutkunduğunda sağ eli çıplak bacağımın üstünde hafif hafif gezinmeye başladı. "Eğer seni kabul etmeseydim gerçekten o videoyu Krallık'a verecek miydin?"

"Kabul edeceğini biliyordum," dedi işaretparmağını iç bacağıma doğru hareket edip daireler çizerken. "Çünkü ilk an çok önemliydi, göz göze geldik ve sen beni dinledin. Biliyorsun değil mi, beni dinlemeyebilirdin." Haklıydı, o gün etkisi altına almıştı.

"Peki," dedim çekingen bir şekilde. "Diğer avukatların gibi mi olacaktım ben de?"

"Hmm," dedi Tugay bacağımı hafifçe kaldırıp beline dolarken. Elbise yukarıya doğru sıyrıldı. "Diğerlerinden farklı olduğuna eminsin yani," dedi alayla.

CamScanner ile tarandı

"Bilmem," dediğimde kaşlarım çatıktı. "Bütün avukatların bacaklarını beline bu şekilde mi doluyordu?"

Tugay gülmeye başladı. "Genelde avukatlarımla bu mesafeden konuşmayı tercih ederim, özellikle erkek olanlarla." Bacağımı okşamaya devam etti, ben ise sertçe omzuna vurdum, sarhoş oluyordum ve bunun farkındaydım. Gülmeye başladı.

"Diğer avukatlarından bir farkım olduğuna eminim," dediğimde lafı değiştirmeye çalıştım. "Sonuçta örgütünü bile bana emanet ettin."

"Zaten sana da aitti," dediğinde başını salladı. "Sadece geç tanıştın."

Başımı iki yana salladım. "Neden bekledin bu kadar?" diye sordum, solgun bir sesle. "Neden geç kaldın? Sen yokken ben..." Aklıma Kerem geldiğinde yutkundum, o da ne düşündüğümü anladı. "Neden Tugay? Neden daha erken değil?"

"Vardır bir nedeni, güzelim," dediğinde diğer bacağımı okşamaya başladı, parmakları iç bacağımdan yukarıya doğru tırmandığında kasıklarım yanıyordu. "Vardır bir izi, vardır bir lekesi," gözlerimin içine baktı, "vardır bir sözü."

Başımı salladığımda şişedeki son damlaları kafama diktim, ardından yeni bir cesaretle, "Biliyor muydun?" diye sordum.

"Neyi?"

"Bizi."

"Bizi," diye tekrar etti.

"Bizi işte," dedim utanarak. "Böyle olacağımızı."

Gözlerini kıstığında diğer bacağımı da beline doladı ve kendini tamamen bana yasladı, elimdeki şarap bardağıyla onun boynuna dolandım. "Bizden kastın," dedi yüzüme doğru yaklaşarak. "Senin benim," kelimeleri tane tane tekrar etti, "sevgilim olman mı?"

Şu an sanki bir lise talebesi gibi heyecandan titreyemezsin Eftalya ama titremeye başladın. Utançla gülmeye başladığımda yanaklarım, kulaklarım her yerim kızarmıştı. Öyle bir güldüm ki o da bana katıldı. "Biz şimdi sevgili miyiz?" diye sordum yarı ciddi yarı alaylı. "Dünyanın en tuhaf çifti."

O da güldüğünde, "Seninle tanıştığımda tek bir şey benim önümde engeldi," dedi ve yüzüne ciddiyet bulaştı. "Parmağındaki o siktiğimin aptal yüzüğü. Seninle ne olacağımızı elbette bilemezdim ama bir süreden sonra sana baktığımda ne istediğimi biliyordum." Üzerime doğru eğildiğinde dudakları neredeyse dudaklarıma dokunacaktı. "Seni

CamScanner ile tarandı

istiyordum. Sadece seni. Mahkûmiyetime rağmen seni istiyordum ve parmağında o aptal yüzük vardı. İnsan bir yüzüğü kıskanabilir mi? Bir süreden sonra minik bir halka düşmanım oldu benim." Nefesi yüzüme çarpıyordu. "Ama sen de bana öyle bir bakıyordun ki o yüzüğü parçalamam gerektiğini bana söylüyordun. İlk ne zaman emin oldum biliyor musun o yüzüğün anlamsız olduğuna?" Kulağıma doğru eğildi, fısıltısı beni cezbederken, "Revirde elimi tuttuğunda," dedi. "İlk temastı ama birçok şey barındırıyordu, sonrasında hiçbir kuvvet beni durduramazdı, o yüzük bile. Durdurmadı da."

Yutkunduğumda, "Ya gerçekten sevdiğim biriyle nişanlı olsaydım?" dedim sorgulayarak.

Tugay bu ihtimali yok etmek istiyormuş gibi, "O zaman mahkûm Tugay Demir Çeviker olurdum, *senin mahkûmun* olmazdım," dedi. "O zaman sen de sadece avukat olurdun, Tugay Demir Çeviker'in gözünden bile sakındığı Sevgili Avukat'ı olmazdın."

Dürüst bir itirafla, "Kerem'i sevmeye çalıştım," dedim.

"Biliyorum."

"Ve sevemedim."

"Biliyorum."

"Ve pişmanım."

"Biliyorum."

"Ve o aptal yüzüğü parçaladığın için sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

Tugay gülümsedi, gözlerinin içinde güneş açtı sanki. "Minnettar kalma sadece," dedi kısık bir sesle. "Bu kez benim yüzüğümü tak parmağına, kelepçeden değil, hislerden gelsin, bizi birbirimize bağlasın."

Dudaklarım aralandığında bir şey söyleyecek gibi oldum, ardından sustum ve bir kez daha dudaklarımı araladığımda sertçe omzuna vurup, "Bana şunu yapma!" diye bağırdım. "Heyecandan bayılacak gibi oluyorum!"

Tugay gülmeye başladığında, "Ben ciddiydim," dedi ve sol elimi kaldırıp yüzükparmağımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Bir yüzük değil, Tugay Demir Çeviker'in parmağına taktığı yüzük inanılmaz yakışmaz mı benim güzelime?"

Gülmeye başladığımda alayla, "Evet, evet, evet!" diye bağırdım ve boynuna atıldığımda o da kahkaha atmaya başladı. Hiç şüphe bile etmeden beni havaya kaldırdı ve bacaklarım beline tamamen dolandığında

CamScanner ile tarandı

kucağındaydım. Sol kolu belime sarılıyken sağ eli bacağımı sıkıca kavradı ve yukarıya doğru çıkarken jartiyerimdeki çakıya dokundu, gülümsedi, onu çıkarmak yerine daha yukarıya tırmandı ve parmaklarını sürterek geri aşağıya indiğinde mutfaktan çıkmak için adımladı, ben de tezgâhın üzerindeki şarap şişesini aldım.

Merdivenleri ben kucağındayken çok rahat bir şekilde çıktı. Odasına girdiğimizde küçük adımlar attı, beni bir koltuğa bıraktığında gözlerim arkama doğru döndü ve piyanoyla karşılaştım. "Ne?" dedim gözlerim kocaman açık bir şekilde. "Buraya getirmişsin!"

Tugay gülümsediğinde bir yandan kasıldığını da hissedebiliyordum çünkü uzun zamandır piyano çalmadığına emindim. "Senin evindeki çatı katına gidene kadar benim odamda durması gerektiğini düşündüm," dedi gülümseyerek. Üzerindeki çarşaf kaldırılmış, tozu alınmıştı. Siyah piyano öyle temiz görünüyordu ki sanki çalmayı hiç bırakmamıştı. "Ama..." duraksadığında yutkunduğunu fark ettim. "Çok uzun zaman oldu çalmayalı. Unutmuş bile olabilirim ve..." Sol eline baktığında bir kez daha yutkundu. "Bu, yetersiz biraz, eksik kalacağıma eminim ve..."

Uzanıp sargılı sağ elini tuttum ve onu kendime çektiğimde ben oturuyordum, o ise ayakta önümdeydi, sanki dizlerimin üzerine çökmüşüm gibi görünüyordum. "Ben," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Buradayım, sana yardım edeceğim, söz veriyorum."

Eli, çenemin altını tutunduğunda bana öyle çekici bir ifadeyle baktı ki dudaklarım aralanmak zorunda kaldı. "Biliyorum," dedi fısıldayarak ve başparmağı altdudağıma sürtündü. "Bugün benim sol kolum sen olacaksın ve ben bu piyanoyu da sadece senin yanında çalacağım çünkü sensiz çalamam, sensiz hiçbir anlamı olmaz."

Piyanonun üzerine bıraktığım şarap şişesini kafasına dikip büyük yudumlar içtikten sonra şişeyi geri bıraktı ve hemen yanıma oturdu. Gömleğinin kollarını biraz daha yukarıya çektiğinde kol kasları gömleği zorluyordu. Boynunu çıtlattı ve sonrasında bana baktığında büyük bir heyecanla ona bakıyordum, gözlerim de kocamandı biliyordum. Tugay piyanoya parmaklarını yaslamadan önce bacaklarımı tutup bacağının üzerine attı ve bu şekilde ona daha yakın olmamı sağladı. "Böyle," dedi bacağımı okşarken. "Çok daha iyi."

Bu heyecanım sarhoşluktan olmalıydı çünkü çok tuhaf bir heyecandı, hissettiğim bambaşka bir çekimdi. Sanki vücudundaki kan

CamScanner ile tarandı

akışını bile görebiliyordum; boynundan, şakağından, dudaklarından, ellerinden... Bulduğum her noktadan öpme arzumu durduramıyordum. Ona dokunmalıydım, ona bu gece dokunmazsam nefes alamazmışım gibi geliyordu.

Bakışlarını piyanoya çevirdi, bir kez daha şişeden kocaman yudumlar içti, boynunu çıtlattığında elleri piyano tuşlarının üzerinde kaldı. Sabırla onu bekledim ama saniye dakikaya dönüştüğünde başımı omzuna yaslayıp sol elimi sol elinin üzerine götürdüm. "En son ne zaman çaldın?" diye sordum.

"Hapishaneye girmeden önceki gece," dediğinde sesi kısık bir fısıltı gibiydi ama azap gibi de geliyordu kulağa. "Anneme bir veda gibiydi. Bir daha dokunmayacağımı biliyordum ama bunun nedeninin tek kollu bir adam olduğum için çaresizlikle çalamayacağımı düşünmemiştim." Başımı iki yana salladığımda nefesini verdi. "Sanırım yapamayacağım," dedi hem utançla hem de tedirginlikle. "Bence rezil olmama hiç gerek yok."

"Rezil olmayacaksın," dedim ve elimi sakince sol elinin altına yerleştirdim. "Farz et ki bana öğretiyorsun, tuğay. Hem insan tek eliyle de piyano çalabilir, ben de senin sol elin olayım, beraber çalalım, olmaz mı?" Çenemi yaslayıp ona baktığımda bakışları bana döndü, dudağıyla dudağım arasında bir nefes kadar bile boşluk yoktu. "Lütfen," diye fısıldadığımda yutkundum. "Yapamazsan da olmadı der geçeriz, güzel bir anı olarak kalır. Hem bak ben de piyano çalamıyorum, sen de çalamamış olursun, beni yalnız bırakmazsın."

Gülümsediğinde dudaklarını alnıma yasladı ve uzun bir süre öptü, sanki teşekkür ediyormuş gibi. Onun dudaklarının temasıyla bile sanki yeryüzüyle gökyüzü yerini değiştirdi. Piyano hemen pencerenin yanındaydı, kar taneleri gökyüzünden dökülüyordu ve o, harika bir tablo gibi bütün güzelliğiyle karşımdaydı. Bu hayatımın en güzel anlarından birisiydi, sarhoşluktan değildi, aklı başında halimle de ona bu denli hayrandım ama şimdi gizleyemiyordum da. Ve o sarhoş bile değildi, bir gün onu da delicesine sarhoş etmek için her şeyi yapacağımdan emindim.

Yeniden piyanoya döndüğünde sol elini elimin üzerine tamamen yerleştirdi, büyük bir nefes verdi, ardından sağ eliyle bir tuşa bastı. Bana ise, "İşaret," dedi parmağımı belli ederek. Aynı şekilde işaretparmağımı tuşa bastığımda durmaksızın devam etti ve diğer eliyle tuşlara

CamScanner ile tarandı

basmaya devam etti, bana ise parmaklarım için komutlar verdi. Onun kadar hızlı olmasam da bütün komutlara uydum ve ortaya yavaş yavaş bir melodi çıkmaya başladı. Odanın içine müziğin sesi dolduğunda sağ eli sargılı olmasına rağmen öyle hızlıydı ki her hareketinde aslında tek eliyle bile harika çaldığını fark edebiliyordum ama bana verdiği komutlarla müzik öyle bir tamamlanıyordu ki ben gerçekten onun sol eli olmuştum.

Parmaklarının her hareketinde kolundaki damarlar açığa çıkıyor, gözleri yoğunlaşıyor, vücudu kasılıyordu. Ben ise müzik yükseldikçe ona daha fazla hayran kalıyordum.

Müziğin sesi yükselirken sanki benim varlığımı bile unuttu ve kendisini müziğe öyle bir kaptırdı ki ben de farkında olmadan artık vermediği komutlarla ona ayak uydurmaya çalıştım. Öyle harika, öyle güzel çalıyordu ki gözlerimin dolduğunu hissettim, bakışlarım ona döndüğünde gözleri kapalıydı. Her tuşa basışı bana bakışı kadar narindi ama müzik aramızdaki çekim kadar da sertti. Müziğin ritmi yükselirken kendisinin tek başına çaldığının farkında bile değil gibiydi, benim tek yaptığım ayak uydurmaktı. Nemli dudakları aralandı, nefesini verdi ve başını eğdiğinde büyüleyici bir tablodan farksız değildi.

Boştaki elimle şarap şişesini aldım ve katana diktiğimde gözleri açıldı. O kadar yoğun bir şekilde bana baktı ki şişeyi onun dudaklarına yasladım, büyük yudumlar içmesine neden oldum. Geriye çekildiğinde gülümsedi, ben de gülümsediğimde gözleri dudaklarıma kaydı, sağ eli hâlâ piyanonun üzerinde dans ederken bakışları dudaklarımda bana doğru yaklaştı, ardından ıslak dudaklarını dudağımın altında hissettim. Dili yukarıya tırmandı ve sonrasında dudağımın kenarını emdiğinde şarabı aldığını fark ettim. Karnıma heyecandan şiddetli bir ağrı girdiğinde burnu burnuma dokunurken, "Kucağıma gel," diye fısıldadı. "Hemen, daha fazla yaklaş bana."

Kalbim delicesine çarparken ikiletmeden bacaklarımı iki yana açtım ve kucağına oturduğumda ellerimi ensesinde birleştirdim. Gözlerimin içine bakarken tek eliyle çalmaya devam ediyordu ve hızlı nefesi yüzüme çarpıyordu. Elbisem yukarıya doğru çıkmıştı, göğüskafesim ona yaslıydı ve bacaklarımın arasında onun her zerresini hissediyordum.

"Tugay," diye fısıldadığımda dudakları dudaklarıma yaklaştı, çeneme dokundu ve sonrasında çene çizgimde dolaşıp boynuma doğru indiğinde nefesini boynumda, ıslak dudaklarını tenimde hissettim. Müzik devam

CamScanner ile tarandı

ederken dudaklarını boynumdan omzuma doğru yavaş yavaş indirdi, her öpüşünde nefes alışım değişti ve yeniden yukarıya çıktığında ensesindeki ellerim saçlarını kavradı. Çalmayı bırakmadı, hem müzikle dans ediyordu hem de benim tenimle. Bu an hayatım boyunca bir daha denk gelemeyeceğim kadar güzel bir andı, masal gibiydi.

Nefes boşluğumdan öptü, yeniden boynuma çıktı ve dudaklarını diğer omzuma sürttü. Yukarıya doğru çıktığında dudakları yanağımdaydı, ardından şakağımdaydı ve burnumun ucundaydı. Alnı alnıma yaslandığında sol eli belime yerleşti, sağ eli ise zorlukla çalmaya devam etti ama artık tek bir eli olmasından ziyade hızlı nefeslerinden kontrol edemiyordu.

Alnını alnımdan çektiğinde göz göze geldik. O göz göze gelişimizde sanki ateşler yeniden yandı, ikimiz arasında daha önce belki bu kadarına denk gelmediğim bir çekim oluştu. Sol eli kalçama doğru indiğinde yutkundu, bacaklarımın arasında daha fazla sertleştiğini hissettim. Tırnaklarımı ensesine geçirdiğimde gözlerim dudaklarından bir an bile ayrılmadan elime şarap şişesini aldım ve onun dudaklarına yasladım, sarhoş değildi, görebiliyordum ama benim için dünya öyle hızlı dönüyordu ki hem heyecan hem onun kollarında arzuyla yanıp tutuşurken beni tarif edebilecek herhangi bir duygu yoktu.

Tugay gülümsedi, şarap şişesini kendi dudaklarıma götürdüğüm anda sol eliyle şarap şişesinin arkasını havaya kaldırdı ve şarap, çenemden göğüskafesime doğru döküldüğünde soğukla ürperdim ve şaşkınlıkla ona baktım. "Tüh," dedi fısıldayarak. "Bu kez de ben senin üzerine şarap döktüm." Şarap çenemden göğüskafesime, oradan da göğsümün arasına hareket ederken kendisinin gitmeden önce koyduğu gül de şaraba bulanmıştı.

Bulanmıştı bulanmasına ama bu hareketi hem çok daha fazla heyecanlandırdı hem de gerçek, hiç hatırlamadığım bir anının zihnime dolmasına sebep oldu. Beni taksiye bindirmeden hemen öncesiydi, sırtım araca yaslıydı, o hemen karşımdaydı ve şimdi bana kurduğu o cümleyi hatırlıyordum.

Ben hatırlıyordum.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadım müziğin son notalarına basarken. "Bana ne söylediğini."

Gözleri parladı, nefesini verdi. "Söyle," dedi baskın bir sesle. "Ne söyledim?"

CamScanner ile tarandı

"Ya öleceğim," dedim onun söylediğini tekrar ederek. *"Ya da sana âşık olacağım."* Yutkunduğumda heyecandan göğüskafesim kalkıp iniyordu. *"Ya beni öldür ya da sana âşık olup uğruna ölmeme izin ver."*

Müzik durdu, ellerim, vücudum, her yerim titrerken çok yoğun bir şekilde bana baktı, ardından dudakları dudaklarımın üzerine sertçe kapandığında sırtım piyanonun tuşlarına çarptı, odanın içini sert bir ses doldurdu.

Sağ eli çenemi tuttuğunda, sol kolu belime sıkıca dolandı. Dudakları dudaklarımın üzerinde bir süre o şekilde kaldı, şarabın tadı onun dudaklarında çok daha güzeldi. Hareket ettiğinde üstdudağımı dudaklarının arasına alıp işkence çektirecek kadar yavaş bir şekilde emdi ve sonrasında dilini emdiği yerin üzerinde gezdirdiğinde bu kez altdudağıma geçti.

Ensesindeki saçları sıkı bir şekilde kavradığımda derin nefesler verip alıyordum, tenimde şarap geziniyor, soğuğu ürpertiyor, onun sıcağı beni yakıp kavuruyordu. Sağ eliyle çenemi daha sert bir şekilde kavrarken dişlerini dudaklarıma geçirip çekiştirdi ve yeniden öptüğünde nefesini sesli bir şekilde verdi. Bacaklarım heyecandan titremeye başladığında dengemi sağlamakta zorlanıyordum, sırtımı yasladığım piyanodan yükselen sesler kanımın daha fazla alevlenmesine neden oluyordu.

Bir anda Tugay beni belimden kavrayıp kaldırdığında dudaklarını dudaklarımdan bir an bile olsun ayırmadı ve bacaklarım onun beline dolanmış bir şekildeyken beni piyanonun hemen yanındaki duvara yasladı.

Sırtım duvara çarptığında ensesindeki saçları sertçe kavradım, sağ eliyle elimi tutup duvara yasladı ve ağırlığını benim üzerime daha fazla verip dilini dudaklarımda gezdirdi. Nefes seslerim inleyişlere dönüştüğünde bileğimi daha sıkı kavradı, yüzünü geri çekti ve benimle göz göze geldi. Gecenin karanlığından, camdan vuran ayışığından başka hiçbir şey yoktu ama ben onun tutkudan parlayan gözlerini öyle net bir şekilde görüyordum ki daha fazlasını isteme arzusuyla bu kez ben onun dudaklarına yapıştım ve elim gömleğinin düğmelerine gitti. Heyecandan titreyen ellerimle düğmeleri açamadığımda daha fazla uğraşmadan gömleği ikiye ayırdım ve birkaç düğme yere düştü. Tugay, dudakları dudaklarımın üzerindeyken güldüğünde bu kez ben onun dudaklarını ısırdım.

CamScanner ile tarandı

Cayır cayır yanıyordum ve söndebilmek mümkün bile değildi. Dudaklarımı dudaklarından ayırdığımda dişlerimi çenesine geçirdim ve Tugay, belimden tutup beni kendisine daha fazla yasladığında sağ eli bacağımda dolaştı. Dudaklarım boynunda izler bırakırken nefes sesim gitgide yükseliyordu ve bunu engelleyemiyordum.

Tugay, jartiyere takılı olan çakıyı çıkardığında lastik sertçe bacağıma çarptı, dudaklarımdan inleme döküldüğünde başımı geriye yatırdım, saçlarım omuzlarımdan onun omuzlarına döküldü. Sol kolu belimden sıkıca kavrarken, dudaklarını tenimden uzaklaştırdı ve gözlerim gözlerine dokunana kadar bana bakmaya devam etti. En sonunda göz göze geldiğimizde gülümsedi ve çakının kilidini açtıktan sonra sivri tarafını bana doğru yaklaştırdı. Ucunu hafifçe omzumda gezdirdi, boynumda ardından daha aşağıya indi. Verdiği his, kanımın daha fazla alevlenmesine neden oldu.

Ne yapacağını anlamadığımda bir anda çakıyla elbisenin ipini kesti ve sol taraf aşağıya düştü, elim heyecanla elbiseme gittiğinde elinde çakı olan eliyle elimi kavradı ve yeniden duvara yasladıktan sonra dudaklarını göğüskafesime dokundurup dökülen şarabı emmeye başladı. Dilinin her darbesinde artık nefes değil, inlemeler dudaklarımdan dökülüyordu.

Şarabın bıraktığı izleri dudaklarıyla emdikten sonra diğer ipin askısını da çakıyla kesti ve artık elbiseyi üzerimde tutan tek şey onun bana yaslı vücuduydu.

Göğüslerim onun çıplak göğüskafesine yaslıyken, "Tugay," diye inledim, bu kez dudakları diğer şarap lekelerini emmeye başladı, çenemden dudaklarıma çıkarken ellerimle omuzlarından destek alarak tırnaklarımı geçirdim ve kendimi engelleyemeyerek kalçamı hareket ettirdim. Bu kez onun dudaklarından hırıltılı bir nefes döküldüğünde sertçe üzerindeki gömleği söker gibi çıkarıp yere fırlattı, tırnaklarım sırtındaki o darbe izlerine dokundu, acıyla değil, şehvetle. Tugay'ın dudakları ise dil darbeleriyle birlikte tenimde gezinirken köprücükkemiğimde dişlerinin izini bıraktı.

Dudakları yeniden iki göğsümün arasına doğru ilerken kırmızı gülü gördü ve güldüğünde sağ eliyle elimi bırakıp çiçeği eline aldı. Gözlerimin içine bakarak, "Bu sanırım," dedi derin bir sesle, sesi bile öyle çekici geliyordu ki çıldıracak gibiydim. "Tek saklayacağım çiçek olacak, bana ait. Çerçeveletip komodinime koymam gerekecek."

CamScanner ile tarandı

Hafifçe geriye çekildiğinde ayaklarım aşağı doğru düştü, elbise vücudumdan kaydı ve sadece altımdaki iç çamaşırımla karşısında kaldım.

Gözleri gözlerimden ayrılmadı, sakince ayaklarımı yere indirdiğinde elleri beni keşfetmek istiyormuş gibi boynuma dokundu, hafifçe sonra göğüskafesime, ardından karnıma. Tüy gibi hafif ama ateş gibi yakıcı.

Dudakları zamana meydan okuyacak kadar yavaş bir şekilde alnıma dokundu, ardından burnumun ucuna, dudaklarıma sürtündü, oradan çeneme. Her hamlesinde dizlerim titredi, dengemi sağlayan yine sadece oydu. Çenemden boynuma indi, boynumdan omzuma ve omzumdan göğüs kafesime doğru. Bakışları lekelerimin üzerinde dolaştığında şehvet dolu bakışlarına resmen hayranlık oturdu.

Dudaklarını iki göğsümün arasına yasladı, ardından dili sol göğsümün üzerinde dolaştığında ve ucunda daireler çizdiğinde, "Tugay!" diye inledim ve omzuna sıkıca tutundum. Diğer göğsüm için de aynısını yaptığında saçlarını sıkıca kavradım, öyle yavaş ve bazen öyle sert nemli dudaklarını hissediyordum ki aldığım nefes artık yarım çıkmaya başlamıştı.

Gökyüzündeki güneş ve mahkûmiyetindeki hücre... Şimdi ikisi de alev alev yanıyor gibiydi, biz ise ne kadar yanarsak yanalım sönmüyorduk.

Dudakları göğsümden aşağıya doğru indi, yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, Tugay Demir Çeviker karşımda tutkuyla dizlerinin üzerine çöktü.

Karnımdan öptü, ardından dudaklarını uzaklaştırmadan daha aşağıdan... Kasıklarımın üzerine geldiğinde aşağıdan bana baktı, dizlerim öyle bir titriyordu ki nasıl ayakta durabiliyordum bilmiyordum, özellikle bana bakan ela harelerindeki o istek kasıklarımdaki kanın daha fazla kaynamasına neden oldu. Elleri bacaklarıma dokundu ve parmakları bacaklarımda dolaşmaya başladı.

Siyah iç çamaşırımın üzerinden kasığımdan öptü, daha aşağıya indiğinde nefesini verdi, dudaklarımın arasından çıkan inleme sesiyle kadınlığımdan ve sonra bacaklarımın içinden öptü. "Tugay," dedim ağlamaklı bir sesle. "Delireceğim."

Doğruldu, beni yeniden kucağına aldı. "Ben çoktan delirdim," dedi dişlerinin arasından. "Ve bir tek senin için deliriyorum, geçmeyecek bu hiçbir zaman." Bacaklarım beline dolandığında yatağa doğru döndü ve beni yatağın üzerine attığında bir süre çıplak vücudumu izledi. Sonrasında dizini yatağa yaslayıp o cüssesiyle üstten üstten bana baktı. Hayır, asıl nefes kesici görüntüsü tam olarak şu an beni izleyen yarı çıplak tutku dolu Tugay Demir Çeviker'di.

CamScanner ile tarandı

Birkaç titrek nefes verdikten sonra üzerime çıktı ve diziyle bacaklarımı iki yana doğru açtı.

Üzerime ağırlığını verdiğinde erkekliği tam kadınlığımın üzerindeydi ve verdiği his kalçamı hareket ettirmeme neden oldu. Tugay bu hareketimden sonra sol koluyla belimi kavradı ve beni kendisine daha fazla yasladı. Şimdi her parçası sanki benimle beraberdi ve onunla bütün olmak için çıldırıyordum.

Ben hayatım boyunca başka kimseyi bu kadar arzulayamaz, başka hiçbir adam için böyle deliremezdim. Dudaklarının her darbesi öyle bir baştan çıkarıcıydı ve her teması öyle bir tutku doluydu ki bir kez daha dokunsa parçalara ayrılacakmışım gibi hissediyordum.

Tırnaklarım ensesinde, sırtında gezindi ve sonrasında göğüskafesine doğru indi, ardından karnına ve oradan...

Bir anda elimi tuttuğunda gülümseyerek başını iki yana salladı. "*Sevgili Avukat,*" dedi, öyle bir Sevgili Avukat'tı ki sanki daha önce hiç söylememiş gibiydi. "Sevgili Avukat," dedi bu kez dişlerinin arasından ve bakışlarındaki ifade değiştiğinde yeniden dudaklarıma yapıştı, bu kez daha sert. Kalçası hareket etmeye başladığında dudakları öyle bir öpüyordu ki çok daha fazlasını istiyor gibiydi. Sağ eli sıkıca çeneme, boynuma ve oradan da göğüslerime doğru hareket ettiğinde inledim, o da benimle aynı anda inledi. Parmakları göğsümde dans ederken bazen acı verici şekilde parmaklarıyla beni tatmin ediyordu, bu acı hoşuma gitmişti, Tugay'ın sık nefesleri ise yüzümde geziniyordu.

Sağ eli aşağıya doğru karnımdan kasıklarıma indi ve parmağı iç çamaşırımın kenarını sıyırdığında belim kavislendi, elim sertçe saçlarını kavradı. İç çamaşırımı çıkarmadı, sağ elini iç çamaşırımın içine doğru itekledi ve parmakları kasıklarımda gezinip en hassas noktama doğru indiğinde geriye çekilip yüzüme baktı, dudaklarım aralıklı bir şekilde dudaklarına doğru, "Tugay," diye inlediğimde dudağımdan öptü ve geri çekti, bir kez daha yaptı bunu ve bir kez daha. Yeniden öptüğünde parmağı en hassas noktamda yavaş yavaş daireler çizmeye başladı, her hareketinde daha fazla inledim, terliyordum ve kalbimin atışı artık kulaklarımdaydı.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve sonrasında lekelerimin olduğu yerlerden öptüğünde yeniden göğüslerime doğru yöneldi. Aldığı her nefes hırıltılı bir şekilde dudaklarından dökülürken, "Sikerim özgürlüğü," dedi edepsiz bir şekilde. "Bu hayatta senden başka hiçbir şey istemiyorum ben. Bir tek sen, senden başka her şeyi yok ederim, sadece sen."

CamScanner ile tarandı

Parmağının uyguladığı daireler hızlanmaya başladığında başını kaldırdı ve yüzümü görmek istiyormuş gibi bana baktı. Gözlerimi kapattığımda protez elini çeneme yerleştirdi, gözlerimi geri açtım ve ela gözleri beni öyle bir izliyordu ki bakışlarını görüp de dağılmamak zaten imkânsızdı.

"Tugay," diye fısıldadığımda artık heyecandan sesim bile çıkmıyordu. Saçım dağılmıştı, ter içindeydim ve vücudum zevkten titriyordu. Beni öptüğünde bu kez sert değil, yumuşaktı ama daha fazla meydan okuyordu. Yavaşça dudaklarımı emerken daireler de bir o kadar hızlıydı. İnlemelerim düzenli bir hal aldığında o da nefesini ağzıma veriyordu.

Bir anda beni kaldırdığında kucağındaydım, eli hâlâ kadınlığımdaydı ve dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Omuzlarına tutunduğumda ve alnımı omzuna yasladığımda saçlarım vücudumu örtüyordu. Artık onun elinden ziyade ben de onun için kalçamı hareket ettiriyordum.

İnlemeler minik çığlıklara dönüştüğünde omzuna dişlerimi geçirdim ve başımı yavaşça kaldırdığımda o görüntüyle karşılaştım.

Aynadaki halimizle.

Hasarlı ve geniş sırtı aynaya dönüktü, karanlıktı ve ben kucağında dağılmış bir vaziyetteydim, kahverengi saçlarım ikimizi örtüyordu. Kendimi gördüğüm an utanmam gerekirdi belki de ama ben kendime bakarken derin bir nefes verdim ve yeniden ona döndüğümde bunu bilerek yaptığını anladım, güzelliğimi göstermek için.

"Şu an," dedi fısıldayarak. "Hiçbir kelime bu gördüğüm güzelliği tanımlayamaz ama aynalar gerçeği gösterebilir, *benim güzelim.*"

Gülümsedim, anladı ve bu kez ben dudaklarımı onun dudaklarının üzerine örttüğümde zirvede olduğumun farkındaydım, o da farkında olmalı ki hareketlerini yavaşlattı. Nefesimi dudaklarına verirken, "Tugay," dedim heceleyerek. "Tugay." Adını seviyordum. "Tugay." Tenini seviyordum. "Tugay." Kokusunu seviyordum. "Tugay!" diye sesim yükseldi ve tek bir darbesiyle daha düşeceğimi biliyordum.

Durdu, geriye çekildi, gözlerimin içine baktı ve bir kez daha hareket ettiğinde dağılarak, "Tugay!" diye inlediğim an dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve kollarım ona dolanırken kasılarak titremeye başladım. "Tugay," dedim titremeye devam ederken ağzına doğru. "Tugay," dedim bir kez daha. Adını seviyordum, tenini seviyordum, kokusunu seviyordum.

Vücudum bir çuval gibi kucağında dağıldığında Tugay, elini iç çamaşırımdan çıkardı ve ona dolanan omzuma bir öpücük kondurdu,

CamScanner ile tarandı

ardından her zamanki gibi sol avcumun içinden öptü. Kasıklarımı, bacaklarımı, kollarımı, vücudumu hissedemiyordum.

Tek hissettiğim yer kalbimdi; delicesine, onun için atan kalbimdi.

Adını seviyordum, tenini seviyordum, kokusunu seviyordum. "Tugay," diye fısıldadım omzundayken. Ve kendime bir kez daha itiraf ettim.

Ben Tugay'ı delirecek kadar çok seviyordum.

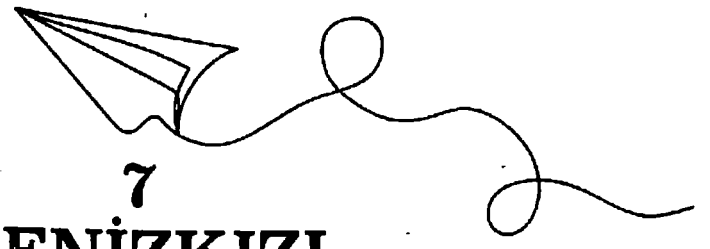
Hayır, ben delicesine Tugay'a âşıktım.

Kollarını belime sardığında yerde şarap lekeleri, elbisem ve yatağın üzerinde gül vardı... Bitmiş bir şarap şişesi. Hepsi bir fotoğraf karesi gibi gözlerimin önündeyken düşünebildiğim tek bir şey vardı, ona olan tarifsiz aşkım.

"Tugay," dedim ama bu kez devamını getirdim. "Sana bir şey söyleyeceğim ve hiçbir cevap vermeni istemiyorum." Sessizce bekledi ama onun da hızlı atan kalbi, benim kalbimin üzerindeydi. "Bu bir konser," dedim elimi kalbinin üzerine yerleştirerek. Başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Bu bir kaçış," dediğimde kastettiğim gözleriydi. Elim yüzünü okşadı. "Bu bir sanat," dediğimde gülümsedim. "Duy," dediğimde kastettiğim kalplerimizin atışıydı. "Bu bizim şarkımız." Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Nefesimi verirken, "Bir avukat," dediğimde neredeyse fısıldıyordum, "bir müvekkiline âşık oldu." Yutkunduğumda kalbim daha da çok hızlandı. "Avukat Eftalya Atalar, Suç Kralı Tugay Demir Çeviker'e âşık oldu." Başımı salladım, vücudum yanıyordu. "Ya sevecektim ya ölecektim," dedim tane tane konuşarak ve gözlerimi gözlerinden ayırmayarak. "Her ikisini de göze aldım ve ben sana âşık oldum."

Duzenleme
Ny.ozlem

CamScanner ile tarandı

7
DENİZKIZI

Bir rüya görüyordum.

Üniversite öğrencisiydim, hava yağmurluydu ve sonbahara yeni girmiştik. Sabah evden çıkarken hava çok sıcak olduğu için sadece siyah bir tişört giymiştim ama öğlen sicim gibi yağmur yağmaya başlamış, başımın tepesine çantamı yaslayarak yağmurda koşturarak babamın davet ettiği yere yetişmeye çalışıyordum.

Bunun bir rüya olduğunun bilincinde olmamı sağlayan kalbimde babamın ölümünün acısını yaşamıyor oluşumdu. Nefes alıyordu, henüz ölmemişti ve biz birazdan buluşacaktık. Uyurken bile rüya sonsuza kadar devam etsin istedim çünkü onu öylesine özlemiştim ki rüyanın devamını bilerek ona sarılacağım anı bekliyordum.

Çaresizlik, öldüğünü bildiğiniz birini rüyanızda gördüğünüzde, ne olursa olsun o rüyayı devam ettirmek istediğinizde sizi çepeçevre sarabiliyordu.

Önümde bir araç durduğunda ve penceresi kayarak aşağıya indiğinde babamın o gülümseyen yüzüyle karşılaştım. "Nereye böyle denizkızı?" dedi, beni sinirlendirmek istediği zamanlar denizkızı derdi çünkü anlamını sevmediğimi bilirdi. "Bu yağmurun altında yüzmen gerekirdi senin."

"Baba!" dedim şaşkınlıkla ve neşeyle. Hızlıca arabanın kapısını açtığımda yana doğru kaydı, benimle beraber bütün soğuk ve ıslaklık arabanın içine doldu. "Sen de nereden çıktın? Geleceğini söylememiştin." Elimi saçlarıma geçirdim ve dağılanları toplamaya çalıştım ama çoktan kabarmıştı. "Ve bana denizkızı dediğine göre seni öfkelendirmiş olmalıyım."

Babam başını yapay bir öfkeyle iki yana sallayıp, "Telefonun nerede senin Eftal?" diye sordu. "Arıyorum kapalı." Gözlerim kocaman açıldı ve çantamdan telefonumu çıkardım, şarjı bitmişti, hoş zaten pek telefonla ilgilenebilen birisi değildim. "Bir gün başına bir şey gelirse sana ulaşamayacağız."

CamScanner ile tarandı

Öfkesini geçirmek için sevgiyle koluna girdim ve başımı omzuna yaslayıp, "Sevgilim de hep bu yüzden kızıyor ya," dediğimde babam gözlerini devirdi. "Ne? İnanmadın mı?"

"Sevgilin kim? Kitaplar mı?"

"Hadi ama baba," diyerek onu dürttüm. "Benim sevgilim olamaz mı?"

"Olur elbet, şu inatçı burnunu indirip etrafına bakabilirsen." Kıkırdadım. "Lafı da değiştirme, bir daha o telefonun açık olacak, sevgilin olmasına gerek yok. Baban iki kızı için de çok endişeleniyor, daima da endişelenecek, bunu biliyorsun."

"Pekâlâ komutanım," dediğimde ona daha fazla sarıldım. "Şimdi bana tek ayak üzerinde bir ceza vermeden önce nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?"

Babam burnundan silik bir nefes verdi, huysuzlandığı ortadaydı. "Yeni kuruluş için adımlar atılıyor," dedi, hükümeti kastederek. "Bir gösteri var, bütün ülke yetkilileri ve aileleri davetli. Tek gitmek istemedim." Şoför koltuğunda babamın can dostu vardı, senelerdir onunla beraberdi lakin babam içeri girdiği an onu sırtından ilk bıçaklayan kişi olacaktı, ben bunu rüya olduğu için biliyordum ama o zaman ikimiz de bilemezdik. "Öylesine bir gösteri işte. Hem çok saygın savcılar da olacak, onlarla tanışırsın."

Heyecanla gözlerimi açtım. "Yoksa annem oradan bana koca bulmanı mı söyledi?" Babam gülmeye başladığında ben de kahkaha attım, annemden bahsettiğim an nasıl da gözleri parlıyordu. "Gidelim Adnan Atalar ve orayı patlatalım, ne dersin? Keyifli bir parti olacak." Babam bir kez daha güldü.

Rüyamda şaka olan her şey gelecekte gerçekleşmişti, en acımasız şekilde.

Rüya değişti ve kutlamanın bulunduğu alandaydık.

İnsanlar bir sinemayı izler gibi dizilmişti ve sahnede Krallık'ın zamanla başa geçecek adamları vardı, arkalarında ise yakın korumaları, yakın korumalarının arkasında baş askerler, askerlerin arkasında gizli ajanlar, o ajanların arkasında kolluk kuvvetleri... Hepsinin üzerindeki üniformalar, omuzlarındaki amblemlerle süslüydü.

Şu an buradaki herkes yeni kuruluşun adımlarını biliyordu, halk da birkaç gün sonra öğrenecekti. Elbette o salonda oturanların yarısı bu yaşananlardan memnun değildi ama kimse gelecekte büyük bir cehennemin geleceğini bilemezdi.

CamScanner ile tarandı

Zaten diktatörlük biraz da öngörülemez kötülük demekti; gülümseyen bir yüzün size bıçak saplayacağını hemen kavrayamazdınız. Diktatörlük de ilk başta gülümserdi, sonrasında size bıçağı sapladığında acısını hisseder, kan kaybından yavaş yavaş ölürdünüz.

"Eftal," dedi babam, gözlerimi sahneden ayıramazken. Başımı ona doğru eğdim ama sahneye bakmaya devam ettim heyecanla. "Adnan Atalar'ın kızı olarak yaşamayı hiç bırakma olur mu?" Gülümsediğimde dikkatim sahnedeydi. "Bütün bu ışıklar, yapay saygılar, insanların güç gösterileri seni hiç cezbetmesin." Her cümlesi yüreğime işlemişti aslında ama o an başarılı bir avukat olmanın hayali içindeydim. "Özgürlüğün parlak bir ışığı vardır, güzel kızım. Eğer bir gün yanılgıya düşersen o ışığa doğru ilerle, doğru oradadır. Sakın senden bu ışığı almalarına izin verme."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinde hüzün vardı. "Bunlar da nereden çıktı baba?"

"Sadece," dedi dudaklarını ıslatarak. "Bütün çabam iki evladım için." Başını salladığında gülümsemesi kederliydi. "İki güçlü kadın, bu sizsiniz. Başkaldırmaktan hiç vazgeçme, ben sizin için çabalayacağım fakat bir gün ben gidersem sen kardeşin için çabalamaya devam edeceksin."

"Baba," dedim öfkeyle onu hafifçe omzundan itekleyerek. "Bu yersiz konuşmanın sırası mı şimdi? Neyin var senin?" Elimi alnına koydum, gülmeye başladım. "Annemsizlikten delirmiş numarası mı yapıyorsun yoksa?"

Babam bana katılarak, "Çok mu belli ediyorum?" dedi. "Aşk da böyle bir şey işte. O olmayınca insan deliriyor."

Gözlerimi devirdim. "Ben hiç âşık olmayacağım çünkü birisi için aklını kaybetmek tam bir aptallık, ben aklı başında bir kadın olarak öleceğim."

"Aşk elinde olan bir duygu değildir, Eftal'im."

"Elimdedir."

"Değildir."

"Elimdedir." Çatık kaşlarla ona döndüm. "Birini görürsün ve seversin, zaman ise sana geleceği gösterir. Eğer sonu karanlık ise o yolda yürümemeyi tercih edersin. Ben o karanlığa yürümek isteyecek kadar aptal bir kadın olmadım hiç."

Babam derin bir nefes verip çok kısa bir düşüncenin ardından, "Bazen karanlık olduğunu bile bile yürümeyi tercih edersin," dediğinde

CamScanner ile tarandı

sesinde keder vardı, anneme yönelikti. "Çünkü aydınlıkta yalnız kalmaktansa âşık olduğun kişiyle karanlıkta kalmayı yeğlersin. Ayrıca elinde de değildir böyle şeyler küçük hanım." Burnuma fiske vurdu. "Tam da söylediğin gibi birisi olmanı isterdim ama benim kızımsın işte. Pervasızsın. Gözünü kararttın mı önünde durabilecek tek bir duygu yok. Âşık olduğun adama da yazık, nasıl bir deliyle uğraşacağını henüz bilmiyor."

Kahkaha attığımda, "Benim saatlerce konuşmalarımı, çiçeklerimi, komik olmayan şakalarımı, yersiz yükselmelerimi kaldırabilecek bir erkek yok," dedim. "Hem varsa da istemiyorum işte. Başarılı bir avukat olacağım ben. Herkesi dize getireceğim, bütün suçluların baş belası olacağım. Benden kaçacak delik arayacaklar." Babam derin bir nefes verip beni dinlemeye devam etti. "Eftalya Atalar denildiğinde hepsi korkuyla titreyecek."

Rüyamın içinde farkındaydım, öyle bir tutkuyla bağlıydım ki avukatlığa, vazgeçişim can yakıcı olmalıydı ama ben o can yakıcı evresini bile hissedemeden başka acıların koynuna girmiştim.

Sahnenin olduğu yerden bir alkış fırtınası koptuğunda ikimizin de bakışları o yöne döndü, dönemin Başkan'ı çıkıp bizi selamladığında henüz ölmemişti.

Gözlerim o ışıkların altındaki insanlarda, alkışlarda, saygıda geziniyordu ama tam o anda dikkatimi çeken aslında bütün bunların dışında gelişen ve beni tam kalbimden vuran başka bir detaydı.

Başkan'ın arkasında, askerlerin bulunduğu yerde bir adam duruyordu. Üzerinde pilot üniforması vardı, aralarında en uzun boylu olanıydı, ellerini önünde bağlamıştı. *Bir kolu sağlamdı.* Yüzü fazlasıyla ciddiydi, gözleri ise kalabalıktaydı. Hayır, kalabalıkta değildi, direkt benim üzerimdeydi. Bana bakıyordu.

O Tugay Demir Çeviker'di, benim geleceğimdi, bütün karanlığa rağmen karanlığımızdaki en aydınlık özgürlük oydu, mahkûmiyetinde bile.

"Baba, haklıydın aslında," dedim heyecanla, anı değişmişti, artık gerçekler yoktu, rüyanın varlığını unutmuştum. Babama sadece Tugay Demir Çeviker'e olan hislerimi anlatmak istiyordum. Yaşasaydı da ilk ona anlatırdım, biliyordum. "Bak şu adam," dedim işaretparmağımla göstererek. "O adama gelecekte âşık olacağım çünkü o adam benim kalbimdeki solmuş çiçekleri bile canlandırabilecek."

CamScanner ile tarandı

Tugay Demir Çeviker her zaman olduğu gibi benimle göz göze geldiği an gülümsedi; anının içinde gülümsememişti, belki de orada yoktu bile ama rüyaydı ve bana gülümsüyordu. O daima bana gülümserdi.

"Baba," dedim bir kez daha. "Biz çok mutlu olacağız gelecekte." Bakışlarımı yanıma doğru çevirdiğimde kalbimden vuran bu kez acıydı. Yanımdaki koltuk bomboştu, babam yoktu çünkü ölmüştü, rüyayı ben bozmuştum, şimdi gerçekler buradaydı. "Baba," dedim gülümsememe yüzümde donup kalırken. "Biz çok mutlu olacağız." Yutkundum. "Oluruz değil mi baba?" Salonun ışıkları söndü, karanlıktı, sadece ben vardım. "Baba," dedim bu kez. "Seni çok özledim, bir kez daha sarılsam ya sana?"

Kulaklarıma piyanonun kısık sesi doluyordu, gözlerimi zorlukla araladığımda gözümden bir damla yaş benden izinsiz bir şekilde süzüldü ve yastığımla buluştu. Cenin pozisyonundaydım, bir elim yastığın altındaydı, yüzüm pencereye dönüktü ve tam karşımda Tugay vardı.

Piyanonun başındaydı, *Bohemian Rhapsody** şarkısını tek eliyle yavaşça çalıyordu. Döneminin fazla ses getiren şarkısı aslında nasıl da Tugay Demir Çeviker'di şu an fark ediyordum. Hem sözleriyle hem ritmiyle hem hissettirdikleriyle. Savaş vardı, acı vardı, mutluluk vardı, kahkahalar vardı, gözyaşları vardı. Sözlerinde diyordu ki, *anne bir adam öldürdüm, anne her şeyi mahvettim, anne seni ağlatmak istemedim.* Belki de Tugay Demir Çeviker'in içinde yaşadığı vicdan mahkemesinin bir nedeni de annesi şu an yaşasaydı onu nasıl göreceğini bilememekti. Belki de onun da korkacağını ya da affetmeyeceğini düşünüyordu...

Yeni aydınlanmaya başlayan havanın ışığıyla beraber gördüğüm kadarıyla üzeri çıplaktı, altında belinden düşmek üzere olan gri bir eşofman vardı, saçları dağınıktı ve gözleri kapalıydı. Sol protez elini piyanonun üst tarafına koymuştu, diğer eli hareket ettikçe kollarındaki kaslar da aynı oranda dans ediyordu. İtirafımın ardından sanki duyabileceğim her cümle beni mahvedecekmiş gibi konuşmasına izin bile vermemiştim, saniyelerden bile fazla uzun bir süre yüzüme bakmıştı, şaşkın gibi değil, cümlelerimin ağırlığıyla baş etmek istermiş gibi. Başkaları *sana âşığım* kahkahalar eşliğinde söylerken ben bunun bir intihar olduğunu bilerek söylemiştim.

* Bohemian Rhapsody, Queen grubunun A Night at the Opera albümünden bir şarkıdır. (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

Sevgi aklı başında bir duyguydu fakat aşk gerçekten öngörülemez bir delilikti.

Tam da bu yüzden sevgi yaşamdı, aşk ise başlı başına bir intihardı.

Eftalya Atalar'ın Tugay Demir Çeviker'e olan aşkı, seve seve intihar urganını boynuna dolamak demekti.

İkimizin de ağzını bıçak açmadığı o anlarda beni kollarının arasına çekip sarılmıştı, vücudum hem heyecandan hem aldığım hazdan hem de itirafımın ağırlığından tir tir titrerken kolları arasında uyuyakalmıştım.

Tugay Demir Çeviker ile tutkunun doruklarında dolaşmak, kısacası onunla sevişmek, insana bu dünyadan değilmiş gibi hissettiriyordu ve bu değişmez bir gerçekti.

Her teması, her nefesi, her hareketi insanı çıldırtacak kadar iyiydi fakat bütün bunların dışında aramızda öyle bir elektrik vardı ki tam olarak hiçbir şey yaşamamış olmamıza ve bütün bunlar henüz hiçbir şeyken artık ona dokunmadan nasıl durabilirdim bilemiyordum. Ya da o bana dokunmadan. Bunu düşünmekten de utanmıyordum. Onu delicesine, her parçamla istiyordum. Bana elleriyle çiçekler veren adam, konu tutkular olduğunda aslında o acımasız adama dönüşüyor gibiydi ve bu benim fazlasıyla hoşuma gitmişti.

Hayatımın sonuna kadar ondan başka kimseyi istemezdim, artık bundan son derece emindim.

Aslında ben bundan beni öptüğü ilk gün de emindim.

Birkaç dakika yarı açık gözlerle onu izledim, yüzünde hafif bir tebessümle piyanonun son notasına bastığında çenesini havaya kaldırıp gözlerini açtı, pencereden dışarıya doğru baktı. Alnına düşen bir tutam koyu kumral saçı sağ eliyle geriye doğru itti, gülümsemesi silinmedi, gözleri ise parlıyor gibiydi. Muhteşem görüntüsünün farkında mıydı acaba? Hayır, bu aşkla ilgili olmamalıydı, o gerçekten harikaydı. Keşke elimi kaldırıp telefonu alıp onun fotoğrafını çekmeye halim olsaydı.

Bakışları pencereden bana doğru döndüğünde gözlerimiz kesişti. Onu izlediğimi fark ettiği anda kaşları havalandı, bu kez tamamen içten bir şekilde gülümsediğinde, "Çok güzel çalıyorsun," diye mırıldandım uykulu bir sesle. "Hep çalacaksın değil mi artık?"

Oturduğu sandalyeden yavaşça kalktığında pencereden vuran ışığı koca gövdesi gölgeledi, yavaş adımlarla bana doğru yürürken, "Evet," diye mırıldandı. "Sen olduğun sürece hep çalacağım."

"Ben olmazsam çalmayacak mısın yani?" dedim şımarık bir şekilde.

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dediğinde yatağa yanıma geldi ve üzerimdeki battaniyeyi kaldırıp hemen yanıma uzandı. Kokusu burnuma dolduğunda sol kolunu açıp geçmem için bekledi. "Sen olmazsan piyano bu kez gerçekten çürür çünkü varlığın güç veriyor." Yatakta kayıp başımı göğüs kafesine yasladığımda kolunu sıkıca bana doladı, sağ elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşadı ve kokumu içine çekti. Şu an. Tam şu an öyle huzurluydu ki. "Ben mi uyandırdım seni?"

Kalbimdeki heyecanı mı kastediyorsun, Tugay Demir?

"Hayır," dedim uykulu bir sesle. "Sadece..." O sırada Tugay'ın yanağımı okşayan eli, ıslakla buluştu. Ağladığımı anladığında yavaşça doğrulup yüzüme bakmak istedi ama elimle göğsünden itekleyip, "Hayır," diye karşı çıktım. "Kötü bir şey yok, sadece çok güzel bir rüya gördüm."

Tugay nefesini verdi. Sorup sormamak konusunda kararsız kaldığında, "Rüyalar ağlatmaz," dedi.

"Rüyalarda kaybettiklerimiz var ise ağlarız," diye karşı çıktım. "Güzel bir rüyaydı ama. Ağladığımın farkında bile değildim, aldırış etme." Çenemi göğüskafesine yaslayıp ona baktım. "Sence," dediğimde gözleri tavandaydı. "Biz seninle kaç kez birbirimizi tanımadan yan yana yürüyüp geçmişizdir?"

"Benim bilmediklerim yoktur umarım," dediğinde gülümsedi, dudağının kenarındaki gamze açığa çıktı. "Neden sordun?"

Yutkunduğumda, "Seneler önce kuruluşun ilk aşamalarında bir gösteri düzenlenmişti," diye fısıldadım. "O zamanlar hukuk öğrencisiydim daha ve babamlaydım. Biz de oraya katılmıştık. Rüyamda sen de oradaydın, hemen Başkan'ın arka tarafında pilot üniformanla duruyordun. Ya bu benim aklımın oyunuydu ya da sen gerçekten..."

"Oradaydım." Bakışlarını bana çevirdiğinde kaşları havadaydı. "Ve siz de oradaydınız."

Yutkunduğumda, "Peki biz göz göze geldik mi?" diye sordum.

Tugay gözlerini kıstı. "Hayır."

"Bana gülümsedin mi?"

"Gülümsedim."

"Ben gülümsedim mi?"

"Beni görmedin ki. Sen beni hiç görmüyorken gülümsedim ben sana hep. Haberin yoktu ama sana gülümsemek hep iyi hissettiriyordu, alışkanlık oldu, şimdi gülümsemeden yapamıyorum."

CamScanner ile tarandı

Dudaklarımı büktüğümde başımı yeniden göğüskafesine yasladım ve parmaklarımı yavaşça göğüskafesindeki kırbaç izlerinde gezdirdim. Her iz, bir acı demekti. Bir gün hepsini tek tek öpmek istiyordum. "Keşke o gün sana gülümseseydim. Biz seninle sevgili olmak zorunda değildik ki..." Duraksadım. "Yani şu an şey..." Tugay gülmeye başladı. "Of, biz seninle iki arkadaş da olabilirdik yani. Ne var?"

"Sevgili Avukat'ım," dedi Tugay gülerek. "Senin gibi biriyle arkadaş olup zaman kaybedeceğimi düşündüren ne? Hadi ama hangi ihtimali düşünürsen düşün, hepsinin sonunda ben seni öpmeden bırakmazdım."

Gülmemek için kendimi zorladığımda, "Ama mahkûm olduğun zamanlar, *biz seninle arkadaş olalım* demeyi biliyordun," dedim gözlerimi kısarak.

"Ve sen de buna inandın öyle mi?" Hafifçe göğsüne vurdum. "Siktiğimin sınırlarını söyleyip duruyordun, ben de o sınırları siktir etmek için seninle arkadaş olmayı bile göze aldım işte. Başka türlü bana gülümsemeyecektin." Dilimle damağıma vurdum üç kez. "Tüh, çok ayıp oldu, küfür ettim değil mi?"

"Sen çok terbiyesiz bir adamsın." Güldüm. "Ama düşünsene, ben avukatım ve sen pilotsun. Tanışmışız ve arkadaşız, hayır, beni öpmüyorsun ve..."

"Umarım göğüslerinden şarap içiyorumdur." Gözlerim kocaman açıldı ve hızlıca ona dönüp baktım, Tugay gülmeye başladı ve sonrasında yüzüme yaklaşıp, "Ya da," dedi kısık bir sesle. "Umarım altımda adımı sayıklıyorsundur."

"Sen," dedim yutkunarak ama çoktan kalbim heyecandan atmaya başlamıştı. "Daha da terbiyesiz bir adam olmaya başladın, böyle açık konuşma haddini kendinde..."

Sağ eliyle çenemi sertçe tuttu ve dudaklarını dudaklarımın üzerine yaslayıp öptüğünde parmaklarının baskısı öyle bir hoşuma gitmişti ki kendimi ona doğru ittekledim. Dişlerini dudaklarıma sürttükten sonra altdudağımı işkence çektirecek kadar yavaş bir şekilde emip geriye çekilerek, "Biliyor musun?" dedi fısıldayarak. "Bu kez sınırları öyle bir yok ettim ki ne dersen de fayda etmez, beni asla durduramazsın çünkü bir kez tadını aldım, daha fazlası için yaşıyorum. Bu evren, başka evrenler, başka ihtimaller, başka türevler, hangisi olursa olsun ben bir tek senin için deliriyor olurum ve olacağım da."

CamScanner ile tarandı

Yutkundum ve gözlerimi kaçırıp yanağımı göğüskafesine yasladım. Ateş bastığında yüzümdeki gülümsemeyi gizlemek istemiştim ama kalp atışım kulaklarımdaydı. Tugay elini yanağımdan koluma doğru götürdü, kolumdan elime doğru indi ve parmakları parmaklarımın arasına geçtikten sonra yüzükparmağımdaki o boşluğu okşadı, duraksadı, her ne düşünüyorsa elimi yeniden tuttu.

Gözlerimi kapattığımda, "Bugün çok güzeldi," diye mırıldandım. "Özgür gibiydik. Bir partiye gittik, dans ettik ve sarhoş oldum. Bana piyano çaldın..." *Seviştik*... "Her şey çok normaldi. Sanki biz iki normal insandık. Hayatımız açısından garipti, yarın yeniden savaş başlar ama bugün çok güzeldi."

"Özgürlüğümüze, Güzel Avukat'ım," dedi karşılık olarak. "Ve umarım özgürlüğümüzde biz seninle tamamen arınmış iki insan olarak dans edeceğiz, gülümseyeceğiz ve ben son nefesime kadar sana piyano çalmaya devam edeceğim."

Güzel bir hayaldi, gerçekleşmeliydi.

"Yarın sabah harika bir kahvaltı yapalım, biliyor musun ben kahvaltı hazırlamayı çok severim. Artık peynir yemiyorum ama peynirden bir tabak; zeytinler göz, salam da gülümseyen ağız olur... Pul biber de yanaklarındaki allık... Ee saç için de biraz maydanoz..." Gülmeye başladım. "Yarın Marco'yu çağırsana, hep beraber kahvaltı edelim, örgüttekiler ve timdekiler de gelsin..."

Tugay duraksadı. "Sevgili Avukat," dedi tereddütle. "Gerçekten sakız çiğnermiş gibi adam çiğneyen kişilere maydanoz saçlı bir peynir mi sunacağız?" Gözlerimi kısıp ona baktım, gözleri açıldı. "Hayır," dedi hiddetle. "Harika bir fikir, ben maydanoz saçlı peynirlere bayılırım ama sanki bir oda dolusu katil için çok tatlı bir hayal gibi geldi."

"Ne yapayım?" dediğimde kaşlarımı çattım. "BL örgütünün lideri kim?" Tugay hem şaşkınlıkla hem gülümseyerek bana bakmaya devam etti. "Sana söylemiştim, benim de sözlerim geçer. Hep beraber bir kahvaltı sofrasına oturup gülebiliriz, maydanoz saçlı peynir de yiyebiliriz, hatta Marco için inadına mandalinanın suyunu sıkacağım, eminim bundan nefret edecektir." Gülmeye başladım. "Hem adam öldürenler kahvaltı edemez diye bir kural mı var? Zaten yeterince kurallarla boğuşuyoruz, savaşımız da bunlar için. Evin içinde normal genç insanlar gibi takılsak ne olur ki?" Gözlerimi kocaman açıp heyecanla ona baktım. "Masanın ortasına çiçekler de koyar mıyız? Getirir misin çiçek?

CamScanner ile tarandı

Küçükken kahvaltı hazırlamayı çok severdim ama annem oynama onlarla dediği için kuru kuru yerdim, çikolatalı krep sever misin? Bayılırım!" Gülmeye başladım. "Sana çikolata krep yapacağım, herkesin önünde yiyeceksin, çok güzel olacak. Sütle de güzel oluyor, süt de içersin öyle değil mi? Tamam bakma öyle, muzlu süt içeriz o zaman." Kıkırdadım. "İtiraf etmek gerekirse sen mahkûmken hep beraber yemek yapar mıyız diye düşünüyordum, bence sen de bana yardımcı olursun. Hem Meryem çok seviyor, en çok onun için yapmak istiyorum bunu. Yumurtaları çığlık atan adamlara dönüştürür müsün? Çok basit, bıçakla yavaşça ağzını açıp..." Gülmeye başladığında kahkahası odanın içini doldurdu, sessizliğe gömüldüğümde yine durmaksızın konuştuğumu fark ettim.

Kollarıyla beni sımsıkı sardığında neredeyse nefes alamayacaktım ama o öyle bir gülüyordu ki neşesi katlanarak artıyordu. "Çocuk gibisin," dedi gülerek. "Ve eğer sen olmasaydın benim özgürlüğüm öyle bir mahkûmiyete dönüşürmüş ki tahmin bile edemiyorum. Düşünsene, sabahları uyanacaktım ve dümdüz bir peynir yiyecektim, iğrenç." Gülmeye devam etti, art arda ona vurdum ama ben de gülüyordum. Bakışları gözlerime kaydığında gülüşü tebessüme dönüştü, ardından yüzüme bakarak, "Benim güzelim," dedi içten bir sesle ve çok uzun bir süre beni inceledi. "Ne desem eksik kalacak," dedi. "Ne söylesem anlatamayacağım. Öyle büyük."

"Dene," diye fısıldadım. "Vardır senin güzel cümlelerin."

"Bazen yetmiyor."

"O kadar mı?"

Bir kez daha nefes verdi. "Sensiz olduğum her gün mahkûmiyetmiş, seninle olduğum her gün özgürlük. Öylesine bir cümle değil bu, senelerce hapishanede mahkûm olan bir adam olarak söylüyorum. Her sabah seni göreceğimi bilerek uyanmak güzel hissettiriyor." Göz kırptı. "Beş dakika güneşi görmek gibi düşün."

Kıkırdadığımda, "O halde yumurtaları çığlık atan adama dönüştürecek misin yoksa," onun sesini taklit ettim, "biz katiliz Sevgili Avukat, yumurtalara çığlık attırmak da ne demek," gülmeye başladı yeniden, "mi diyeceksin?"

Gülüşünün arasından, "Tamam," dedi. "Bütün yumurtaları bıçaklayacak ve onlara çığlık attıracağım, hatta o güzel yemekleri yemeyenlere de zorla yedireceğim."

CamScanner ile tarandı

"Hayır, biz adil insanlarız. Zorla yedirmeyiz."

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Rica ederim o halde..." Hiç inandırıcı değildi...

"Ve başka bir söz daha ver o zaman şimdi," dedim uykuya direnirken, başımı yeniden göğsüne yaslayıp. "Bir gün sen de benim yanımda sarhoş olacaksın, hem de delice."

Güldü. "Sarhoş olunca neye dönüşeceğimi bilmiyorum çünkü hiç olmadım, kontrolümü tamamen kaybedersem neler olur tahmin bile edemiyorum. Saçmalarım, gereksiz konuşurum, yanlış bir şeyler..." Kaşları çatıldı. "Ben canım sıkkın olduğu zamanlar çok içerim zaten, ülke meseleleri çok zor."

"Of," dedim gözlerimi kapatarak. "İlla canını sıkmam mı gerek sarhoş olman için? Söz ver. Lütfen. Bir kez. Sadece bir kez benimle sarhoş ol ya da benim için fark etmez."

Göğsü inip kalktığında derin bir nefes verdi. "Söz ama tek bir şartla."

"Nedir?"

"Sarhoş olduğum o gece," dedi derinden, tutkulu bir sesle. "Bu odanın içinde aynalar olacak, tavan da dahil ve sen, sabaha kadar, hatta bir sonraki ve bir sonraki sabaha kadar yorulmadan, uyumadan, durmaksızın saatler önce olduğu gibi kollarımdayken adımı söyleyeceksin."

Uykuya dalmadan önce bir an bile düşünmeden, "Keyifli bir anlaşmaydı," dedim. "Kabul ediyorum."

"O halde," diye fısıldadı kulağıma doğru. "En yakın zamanda sarhoş olmak için can atıyorum, güzeller güzelim."

Kollarında uyuyakaldım.

Bu sanki gördüğüm son rüyaydı, her anlamda.

"Başkan'ın ölümü, halk tarafından büyük bir hüzünle karşılanırken cenazesine binlerce insan katıldı."

Peynirin alt tarafına salamı koyup gülümseyen bir ifade yarattım.

"İdam cezasıyla hayata gözlerini yuman Adnan Atalar'ın kızı, eski Avukat Eftalya Atalar, Başkan'ı bütün halkın gözlerinin önünde astı!"

Bir tabakta peynirlerin gözleri siyah zeytinlerdi, diğerine yeşil zeytinleri koydum.

"BL Örgüt Kurucusu Tugay Demir Çeviker, dünya basınında son yüzyılın en acımasız katilleri listesinde ilk elliye girdi!"

CamScanner ile tarandı

Burnunu havuçla yapmam saçma olacaktı, burunsuz bir insan da olmayacağıma göre salatalığı ince bir şekilde doğrayıp burun yaptım.

"Suç Kralı ve Suç Kraliçesi olarak anılan bu ikilinin ne zamandan beri bu planı yürüttüğü ve ne kadar ileri gidecekleri tartışma konusu. İkisine de ulaşıldığı an yargılanmadan idam sehpasına çıkarılacaklar."

Pul biberi peynirin yanaklarına dökerken gülerek televizyona baktım, tam o esnada arkadan bir el saçımı omzuma doğru atıp boynuma öpücük kondurdu, ardından omzumun üzerinden uzanıp maydanozlarla peynire saç yaptı. "Sanki daha güzel oldu?" Tugay gerçekten neşeli miydi yoksa beni mi mutlu etmeye çalışıyordu bilmiyordum ama bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinin içinin güldüğünü fark ettim.

Büyük salonda örgütten ve timden sevdiğim insanlar vardı, sesleri kulaklarıma doluyordu. Sabah Tugay'dan bile önce uyanıp mutfağa koşmuş, belki de keyifle yiyebileceğim en güzel kahvaltı için hazırlığa başlamıştım. Diğerleri neler olduğunu anlamıyordu elbet, henüz onları görmemiştim ama Tugay'ın bu dağınık duruşu onları şaşırtmış olmalıydı. Normalde örgütündekilere son derece sert bir duruş sergileyen Tugay, bugün hep gülümsüyordu. Altında hâlâ eşofmanı vardı, üzerinde beyaz bir tişört. Saçları dağınıktı, eldivensizdi.

Öyle ki, sanki biz evliydik ve sevdiğimiz arkadaşlarımızı kahvaltıya davet etmiştik. Ne aptalca bir hayaldi şu durumda ama yine de keyif alamadan duramıyordum.

Kalçasını mutfak tezgâhına yasladığında ellerini peçeteye sildi. "Diğer tabakları götürdün mü?" diye sordum emir verir gibi.

"Evet, efendim."

"Bardakları?"

"Tabii, efendim."

"Çatal, bıçak, kaşık?"

"Elbette, efendim."

"Peçeteler?"

"Emrettiğiniz gibi, efendim."

"Yumurtalara çığlık attırdın mı?"

Tugay gülmeye başladı ve başını iki yana salladı, ardından dik bir duruşa geçerek köşedeki haşlanmış yumurtaları önüne çekti. Çekmeceden bir bıçak çıkardığında sağ eliyle sahiden bıçaklayacakmış gibi tuttu ve havaya kaldırdı. "Hey!" diye bağırdım bıçağı elinden alırken. "Sakin ol, nazik davran." Kayarak önüne geçtim ve sırtımı ona yaslarken

CamScanner ile tarandı

kalçamı onunla bir bütün haline getirdim. Tugay yutkundu. "Bak," dedim bıçağı aşağı kaydırıp ufak bir delik açarken. Gülümseme şeklinde bir boşluk bıraktıktan sonra, iki tane çörekotunu da alıp göz yaptım, ardından domatesin bir parçasını o boşluğa tıktım. "İşte böyle."

Tugay başını iki yana sallarken çekilmek için hamle yaptım fakat izin vermeyerek kendini bana daha fazla yasladı ve tezgâhla onun arasında kaldım. Nefesi saçlarıma karışırken kollarını benim etrafımda dolayıp, "Pekâlâ," dedi kısık bir sesle. Bu kez yutkunma sırası bendeydi. Nazik bir şekilde yaptığımın aynısını yaptıktan sonra, "Bu şekilde mi?" diye mırıldandı. Başımı salladım ama çoktan heyecanlanmaya başlamıştım. "Sana hep söylüyordum," dedi gülümseyerek. "Nazik bir adamım ben, yumurtaları bile nasıl güzel bıçaklıyorum, görüyor musun?"

Gülümsediğimde, "İçeridekiler ne diyor?" diye sordum.

Tugay duraksadı. "Yani," dedi dürüst olmaya çalışarak. "Masaya götürdüğüm çikolataya bandırılmış muzları görünce hepsi büyük bir şaşkınlıkla bana baktı ama bilirsin, katiller biraz da sanatçıdır."

"Bir şey demediler mi?"

"Marco, mandalinalarının başına bir şeyler gelmemesi için dua ediyordu." Kahkaha attığımda o yumurtaları şekillendirmeye devam etti.

"Abartıyorlar."

"Alışık değiller," diye mırıldandı. "Ben de değilim. Hiçbirimiz değiliz. Kahvaltıya çağırdığımda bile, kahvaltının bir şifre olduğunu düşündüler. Hoş, hepsi bu planın senden çıktığına emin."

Gülümsedim ve sırtımı ona daha fazla yasladım. "Deli olduğum için mi?"

O da güldü. "Hayır aramızda hâlâ renklerden vazgeçmeyen tek kişi olduğu için." Eğildi ve yanağıma masum bir öpücük kondurduğunda donakaldım. "Bir katile çiçekler ektirdin sen, farkında değil misin renklerinin? Senin yanındaki benim herkes farkında."

Yavaşça ona doğru döndüğümde üzerimde açık pembe bir eşofman takımı vardı. Kollarımı boynuna doladığımda parmaklarımın ucunda yükselip ben de yanağına bir öpücük kondurdum. "Asıl sen farkında değil misin?" diye fısıldadım. "Hiç inancı olmayan bir kadını mahkûmken bile özgürlüğe inandırdın sen. Belki daima renklerim vardı ama onları sen açığa çıkardın, gurur duy kendinle. Alışkanlığa dönüşen gülüşün bana da gülümsemeyi öğretti."

CamScanner ile tarandı

Hareket halindeki eli duraksadı. Başını omzuna doğru yatırdığında, "Bir şey itiraf edeceğim," dediğinde gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "Özgürlüğe kavuştuğumdan beri ilk kez seneler önceki Tugay gibi hissediyorum bugün. Normal, sıradan... Bizim için normal bir hayattan pek de ümidim kalmamıştı ama şimdi düşünüyorum da..." Elinin tersi yanağımı okşadı. "Sen ve ben... Biz... Belki de bizim için de bu dünyada bir yer vardır, Sevgili Avukat, ne dersin?"

Ben de elimi yüzüne yerleştirdiğimde bütün izlerine rağmen yumuşak olan tenini okşadım. "Buluruz belki bize bir yer bu dünyada," diye fısıldadım. "Eksik kaldığın her şeyi tamamlarız seninle. Kaybettiklerimize rağmen tamamlanırız. Umut değil bunun adı, çaba. Biz seninle çabalarız Tugay, öyle değil mi?"

"Çabalarız elbet," dediğinde sağ eli kolumu okşayarak aşağıya indi ve eli elimi tutarken yüzükparmağımı hafifçe okşadı. "Neyi yanlış yaptıysak doğrusuna kavuşuruz, bütün bunlar bittikten sonra." Yutkundu, ardından gerçekten gözlerinin içinde hiç görmediğim bir adamı gördüm. Tanıştığım adamdan çok daha farklı birisi. Belki de masum, belki de masumiyeti dilenen bir adamı. "Sanki," dedi kendi de şüpheye düşerken. "Affediyorum. Sanki iyileşiyorum. Sanki..." Sustu. Elimi kaldırdı ve tersini öperken yutkundu. "Dün gece ilk defa kâbus görmedim ben, değişiyor bir şeyler."

Huzurlu bir nefes verdikten sonra, "Bütün bunlar da bitecek," dediğimde inancım var mıydı bilmiyordum ama her şeyden çok bunu istiyordum.

"Bütün bunlar bittiğinde," dedi sanki utanıyormuş gibi. "Geri kalıp izleyemediğim bütün filmleri benimle beraber izler misin?"

"Seve seve, Tugay. Gerçekten seve seve."

Başını salladığında içten bir şekilde gülümsedi, sanki bir katil gibi değil, sanki bir Suç Kralı gibi değil, sanki ellerinde onlarca insanın kanı yokmuş gibi. Gerçekten herkes için normal bir adam da benim hayatımın aşkı gibi gülümsedi. Geride kalan televizyondan ses geliyordu, bizim ellerimizdeki kanın geçmeyeceğini söylüyordu ama biz buna meydan okuyormuşçasına gülümsedik. Belki de kazanç buydu.

Ya da kayıp, bu sonsuz inancımızdı, bilmiyordum.

Arkamda kalan yumurta dolu tabağı ona uzattığımda, "Hadi," dedim. "Ben de geliyorum."

Tabağı alıp güldü, "Bunu," dedi tereddütle. "Benim yaptığımı söyleme, olur mu?"

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi devirdikten sonra, "Tamam," dedim son heceyi uzatarak. "İlerle asker."

Kahkaha attı, tabağı alıp mutfaktan çıktıktan sonra ben de arkasından son işlerimi halledip peşinden ilerledim. Salona girdiğimde kocaman masanın etrafında oturanları gördüm, hepsinin yüzünde sahiden de büyük bir şaşkınlık vardı.

Tugay sandalyenin başındaydı, hemen yanına, sağdaki sandalyeye ben oturdum.

Diğer tarafta başta Marco ve Giray olmak üzere yayılmışlardı. Marco'nun yanında Sinan oturuyordu, Sinan'ın hemen yanında Gamze, Gamze'nin yanında Green –saçını bu kez de yeşile boyatmıştı– Green'in karşısında Ufuk, Ufuk'un yanında Javier, Javier'in yanında Omar, Omar'ın yanında Helen... Aslında eksik olan tek kişi Defne gibi görünüyordu, birazdan Meryem'i de kahvaltı için aşağıya indirecektim.

"Günaydın," dedim masanın başında heyecanla dururken.

Gözleri masadaki bıçaklanmış yumurtalarda gezinen Marco'ya bakarak önüne bir sürahi sıkılmış mandalina suyu koydum. "Bu ne?" dedi gözleri irileşirken.

"Mandalina suyu," dedim keyifle.

"Sen," dediğinde kaşları çatıldı ve elleri havaya kalktı, yüzünde büyük bir öfke vardı. "Gerçekten bir meyvenin suyunu mu sıktın? Bunu yaparken şüpheye bile düşmeden üstelik? Meyvelerin suyu sıkılmaz, vitamini gider. Özellikle mandalinaya mı yaptın bunu?"

Giray başını iki yana sallayıp, "İki gün önce canlı bir adamın karnını deşen kişi söylüyor bütün bunları tabii," dedi.

"Bir adamla mandalinayı eşdeğer tutma nedenin ne?" Marco gerçekten öfkelenmişti. "Asla tahammül edemem böyle bir terbiyesizliğe."

Gülmeye başladığımda Javier, "Abi," dedi gülmemek için kendini durdururken. "Masanın üzerinde bize şaşkınlıkla bakan bir peynir tabağı var ve sen mandalina suyuna mı takıldın?"

"Ayrıca muzun paçalarından çikolata akıyor," diyen Omar, muzu Ufuk'un suratına doğru uzattı, Ufuk ise kaçıştı.

"Eftalya Hanım," dedi Ufuk boğuk bir sesle. "Benim muza alerjim var, tabağı başka bir köşeye koysak olur mu?"

Tugay boğazını temizledikten sonra eline çatalı aldı ve ciddiyetle, "Bence her şey çok iyi görünüyor," dedi ama sanki masanın üzerindeki dil uzatan peynir tabağı onunla alay ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Marco gülmeye başladığında, "Gerçekten," dedi çatalı yumurtaya batırıp havaya kaldırarak. "Bana ağzından kan akarak bakan yumurtaya karşı ciddiyetle mi konuşacaksın TDÇ? Sen adam öldürüyorken daha az delisin."

Gamze kıkırdadığında Green de ona katıldı, bir yandan da Tugay'dan çekindiklerini anlıyordum ama Tugay güldüğünde bu kez diğerleri de gülmeye başladı. "Öncelikle," dedi Tugay yeniden ciddileşirken. "Onun adı çığlık atan adamlar, çok ince işçilikle yapıldı." Herkesin kaşları havalandı. "Ve yemeyeni öldürürüm." Elimle ağzımı kapatıp kıkırdamaya başladım. "Çünkü ben yaptım, herkes çığlık atan adamlarımın tadına baksın."

Giray'ın ağzı şaşkınlıkla açıldığında bu duruma alışık olan tek kişi Sinan'dı çünkü onunla beraberken de sık sık böyle şeyler yaptığımı bilirdi.

Salonda açık olan televizyondaki spiker o cümleyi söyledi. "Tugay Demir Çeviker'in bir sosyopat olduğu da tartışmalar arasında, acımasız katilin cesetlerden bir koleksiyonu olduğu bile söyleniyor." Bu cümlelerin ardından masada öyle bir kahkaha yükseldi ki...

Marco çatalını yumurtaya batırıp ağzına attığında Tugay masanın altından Marco'nun bacağına vurdu ve Marco daha fazla güldü. O sırada Giray, peynirin dil şeklindeki salamını ağzına atarken Gamze sanki Marco'ya inatmış gibi bardağına mandalina suyunu doldurdu.

Ne kadar şaşırırlarsa şaşırsınlar ya da onlara tuhaf gelirse gelsin ayak uydurdular çünkü Tugay'ı ilk kez böyle görüyorlardı. Belki de çoğunun gözünde Krallık'ın düşündüğü gibi Tugay acımasız bir katildi ama bugün o duvarlarını yıkmıştı. Soğuk görüntüsü silinmişti. Onlar örgütün bir üyesi değillerdi, sanki arkadaşlarımız gibiydiler. Ben de öyle hissetmiştim. Hepsi aslında içinde fazlasıyla iyi insanları barındırıyorlardı.

"BL Örgüt Kurucusu Tugay Demir Çeviker," dedi Marco, Giray'a göz kırpıp. "Süslü yumurtalarını yememiz için bizi tehdit etti."

Giray alayla ikizine baktı. "Aynı sofrayı umarım Krallık'a onların etleriyle yapma gibi bir planı yoktur." Bıçağı havaya kaldırıp salladı. "Sosyopat katil," dedi sesini kalınlaştırarak. "Katliam çıkardı."

Tugay gülerek mandalina suyundan imayla büyük yudumlar aldı ve geri masaya koyarken, "İkiz olmak böyle bir şey," dedi gülümseyerek. "Asılanların cesetlerini saklıyorum, Krallık'a ziyafet verdirmek için." Gülen sadece Marco ve Giray olduğunda diğerleri büyük bir

CamScanner ile tarandı

şaşkınlıkla Tugay'a baktı. Hatta Gamze öksürmeye başladığında Ufuk önüne su itekledi. Marco ve Giray daha fazla kahkaha attığında Tugay onların gözündeki kendisini gördü. O da gülerek, "Sadece," dedi diğerlerine. "Şaka yapıyorum." Hepsi rahatlamış bir nefes verdiğinde Tugay başını salladı. "Onların etlerini biz yiyebiliriz sadece." Giray'ı dürttü, salamı işaret ederek. "Şu Başkan'ı bana uzatır mısın?" Bu kez daha büyük bir şaşkınlık masayı doldurduğunda Giray, ben ve Marco öyle bir kahkaha attık ki diğerleri de neyse ki bize katıldı.

"Ben," dedim gülüşümün arasından. "Meryem'i alıp geliyorum. Sinan, anahtarı atar mısın?" Sinan, cebinden Meryem'in odasının anahtarını çıkarıp bana doğru attığında havada yakalayıp güldüm ve salondan hızlı adımlarla çıktım. Merdivenleri tırmanırken aşağı kattaki gülüş sesleri öyle hoşuma gidiyordu ki özgürlük biraz da dilediğin gibi kahkaha atmak demekti.

Meryem'in odasının kilidini açtım ve yavaşça içeriye girdiğimde onun uyuyan yüzüyle karşılaştım.

Televizyonda sevdiği bir dizi açıktı, büyük ihtimal Sinan açmış olmalıydı. Yatağın hemen yanında bir su bardağı ve sevdiği bir çikolata vardı. Saçları benim taradığım gibiydi.

Yatağa doğru yavaşça yaklaşırken onu uyandırmamayı düşündüm ama bu harika kahvaltı sofrasını da kaçırmasını istemiyordum. "Meryem," diye fısıldadım yatağın yanına giderek. "Uyan ablacığım." Gülümsediğimde hemen yanına oturdum ve elimi saçlarında gezdirdim. "Meryem," diye mırıldandım bir kez daha. "Harika bir kahvaltı hazırladım, hatırlıyor musun, babam yanımızdayken de hazırlardım. Sen çikolatalı muzları çok severdin, tam da öyle bir kahvaltı. Gülümseyen peynirler de var. Korktuğunu biliyorum, hatta seninle çok fazla ilgilenemediğimi de ama her şey o kadar da kötü bir durumda değil." Elim saçlarında duraksadı. "Dün gece rüyamda babamı gördüm, onun cümleleri kendime getirdi beni biraz da. O bize bakmış, seni de bana emanet etmiş aslında. Bütün bu cehennemin ortasında bile sana güzellikleri sunmak istiyorum." Önüne gelen saçları geriye doğru attım. "Birçok şeyden haberin olduğunun farkındayım ama çekiniyorum seninle yüzleşmeye işte. Acaba sen ne kadarının farkındasındır?" Gülümsedim, gözlerim kapıya doğru döndü, aşağı kattan hâlâ gülme sesleri geliyordu. "Ben..." dedim çekingen bir şekilde. "Bütün bunların ortasında, bir de âşık oldum biliyor musun?" Bakışlarımı yeniden

CamScanner ile tarandı

ona çevirdim, dışarıda şiddetli bir şimşek çaktı, karla karışık yağmur yağmaya başladı. "Küçükken seninle oturup aşk filmleri izlerdik, şimdi sanki o aşk filminin içinde gibiyim. Her şeyi anlatacağım söz ama öncelikle bütün bunların bitmesi gerekiyor."

Elimi saçlarından ayırdım ve yüzüne yerleştirdim. O anda yüzümdeki gülümseme donuklaştı çünkü teni buz gibiydi. Meryem hep soğuk olurdu ama bu kez fazlasıyla üşümüş gibiydi, halbuki üzerinde kalın bir battaniye vardı. "Meryem," diye fısıldadım elimin tersini alnına yerleştirerek. "Çok hastasın sen." Kapıya baktım, ardından yeniden ona döndüm. "Meryem," dedim daha yüksek bir sesle. "Ablacığım." Gözleri bile hareket etmedi, bayılmış gibiydi ya da öyle hastaydı ki bir tepki bile veremiyordu. "Meryem," dedim daha yüksek bir sesle ve üzerindeki battaniyeyi yavaşça aşağıya doğru kaydırdım.

Tam o anda bir kâbustan bile kötü olan o görüntüyle karşılaştım ya da bütün yaşadıklarım aslında bir rüyaydı ve ben yeni uyanmıştım.

Meryem'in boynunda bir urgan vardı, gevşek bırakılmıştı ama o urganın altında oluşan morluğu görebiliyordum. Battaniyeyi sertçe çektiğimde beyaz geceliğinin altındaki çelimsiz vücudunu gördüm. Ellerim saçlarıma geçtiğinde oturduğum yerden kalktım ve "Meryem," dedim zorlukla. Tırnaklarımı derime batırdım, ardından kollarıma indirdim ve bu kez kollarıma batırmaya başladım. Bu bir kâbus olmalıydı ve ben uyanacaktım, hayır, şu an her şeyi yanlış anlıyor olmalıydım. Bu odanın anahtarı sadece üç kişide vardı, birisi ben, birisi Tugay, birisi de Sinan. Bu imkânsızdı. Sinan'ın bana hazırladığı aptalca bir şaka mıydı? Belki de kıymetini anlamam için oynanan bir oyun. Meryem'le şakası. "Meryem," dedim gülmeye başlayarak. "Ablacığım, ne yapıyorsunuz siz?" Kolunu tutup kaldırdım ve geri bıraktığımda yatağın üzerine düştü; Meryem zaten pek hareket edemezdi, bu çok normaldi. "Hadi ama," dedim gözlerimi devirerek. "Tamam, haklısınız, saçmalıyorum biraz ama bu şakayı da hak etmedim." Kapıya doğru baktım. "Sinan! Seni öldüreceğim!"

Gülüyordum fakat gözlerimden neden yaşlar dökülüyordu bilmiyordum. Bakışlarım komodinin üzerindeki çikolataya kaydığında, "Öldün ve ölmeden önce en sevdiğin çikolatayı yedin öyle mi?" diye sordum. "Aptalca bir şaka! Aptalca, aptalca ve aptalca."

Krallık'ın kurallarından birisi, kişi idamdan önce en sevdiği yiyeceği yer, en sevdiği kokuyu alırdı.

Kaşlarım havalandığında daha fazla güldüm ve Meryem'e doğru

CamScanner ile tarandı

yaklaşıp boynunu kokladım. Babamın parfümü gibi kokuyordu. Urgan, babam kokuyordu. Daha fazla güldüm ve Meryem'in yüzünü ellerimin arasına aldım. "Meryem," diye fısıldadım, onun yüzüne yaşlar düştü. "Bu gerçekleşmedi." Tuttuğum yüzü titriyordu, o canlıydı.

Hayır, ellerim titriyordu.

"Bu olmadı," dedim gözlerimi kapatarak. Sol elim, yüzünden boynuna doğru indiğinde tam nabzının olduğu tarafa geldim, parmaklarımı bastırdığımda hiçbir şey hissetmedim ama ellerim titrediği için olabilirdi. Eğilip kulağımı kalbinin üzerine koydum, hiçbir ses, hiçbir atış yoktu ama bu da kulaklarım uğuldadığı için olabilirdi. Bu kez elimi atışı hissetmek için kalbinin üzerine koydum ama hiçbir şey yoktu. Öyle soğuktu ki dışarıda yağan karlar sanki onun üzerine de yağmıştı. "Meryem," dedim kulağım kalbindeyken. "Gözlerini açar mısın?" Sesim bana ulaşırken vücudum titriyordu. "Meryem," dedim. "Lütfen." Yalvarıyordum, hem ona hem babama hem kendime hem Tanrı'ya. "Lütfen!" diye bağırdığımda "Hayır, ölmedin!" dedim. "Yeter. Ölmedin!" Başımı kaldırdım ve yüzünü ellerimin arasına alıp sarstım. "Meryem!" dedim bağırarak. "Ölmedin değil mi ablacığım? Sen de gitmedin değil mi? Kalmadım değil mi kimsesiz?" Hiçbir tepki yoktu, o zaten hareket edemezdi ve yaklaşıp baktım, nefesi de yoktu. "Meryem!" diye haykırdığımda onu bütün gücümle sarstım. "Ölemezsin! Ölmeyeceksin! Bunu bana yapmayacaksın! Söz verdim babama!"

Odanın içindeki haykırışlar ağlamalara dönüştüğünde kendi sesim bile kulağıma yabancı geliyordu. Bu bağıran kadın kimdi? Daha kaç kez daha bağıracaktı? Kaç kez daha kaybedecekti? Kaç kez daha yok olacaktı? Meryem'e sımsıkı sarıldığımda o an anladım, sarıldığım beden ölüydü çünkü ben ne olursa olsun Meryem'e sarılsam o gülerdi. Gülerdi, hissederdim ama şimdi hiçbir şey yoktu.

Daha sıkı sarıldım, çok daha fazla ve adını haykırdım.

İçeriye birileri girdi, birisi beni Meryem'den uzaklaştırdı, bir başkası Meryem'e baktı ve sonrasında bir gürültü koptu. Kendimi yere bıraktığımda haykırmaya devam ettim, bir kurşun değildi onu öldüren, bir urgandı yine. Tıpkı babam gibi idam edilmişti, en sevdiği yemeği yemişti ama bu kez öldüren ben değildim, o nefes bile alamadan ölmüştü.

"O çırpınamaz ki," dedim titreyerek. "O çırpınamaz ki." Beni tutan kişiye baktım, Tugay'dı, kolları, belimden sarılmıştı, arkamdaydı. "O çırpınamaz ki Tugay," dedim. "O bağıramamıştır bile. Yardım bile

CamScanner ile tarandı

isteyememiştir. Çığlık bile atamamıştır. Ölmüştür öylece." Bacaklarımı hareket ettirip ayağa kalkmaya çalıştım, Meryem'in hemen yanında Sinan vardı ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Sinan," dedim ona. "O bağırmamıştır bile. Ölmüş değil mi? Baktın mı? Ölmüş mü?" Marco, Sinan'ı çekerken yeniden Tugay'a döndüm. "Kahvaltı edecektik," dedim başımı sallayarak. "Onun içindi. Neden böyle oldu? Yine mi oldu?" Ellerime baktım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim. "Yeter," dedim iç çeke çeke. "Ya uyanmak istiyorum bu kâbustan ya ölmek istiyorum ya da gitmek." Gözlerimi tavana çevirdim. "Baba," dedim acıyla. "Özür dilerim baba, çok özür dilerim."

Babama verdiğim sözü tutamadım, Meryem'i kaybettim ve onu koruyamadım. Önce babam öldü, ardından annem öldü ve en sonunda kardeşim öldü. Yapayalnız kaldım, ailemi katlettiler benim, biz dört kişilik bir aileydik, şimdi Atalar ailesinden bir ben kaldım, başka kimse kalmadı.

Meryem öldü, zaten yaşayamıyordu, aldığı bir nefes vardı, onu da çekip aldılar.

Annem öldü, zaten beni sevmezdi, bir kez bile yürekten sarılamadan terk etti beni.

Babam öldü, onuru için yaşıyordu, onuru için öldü ama yarım bıraktı beni, sığındığım kolları yok oldu.

Babam öldü benim, annem öldü, kardeşim öldü. Ailem öldü benim, bir savaşta her şeyimi kaybettim, geriye ben kaldım, kalan ben de kalbini kaybetti Meryem'in ölümüyle, aklını öldürdü, son nefesini sanki kardeşiyle beraber verdi.

"Babacığım, bir gün yine hep beraber mutlu bir aile fotoğrafı çeker miyiz?" diye sormuştum hapishaneye ilk girdiği zamanlar. "Belki annem de kabul eder."

"Çekiliriz elbet Eftal'im," demişti yürekten inanarak. "Hem belki annen bana geri döner, Meryem iyileşir, senin ise çiçeklerin daima büyür. Çekiliriz çiçek bahçende, hepimiz gülümseriz, ömrümüzün sonuna kadar da saklarız o fotoğrafı. Biz bir aileyiz Eftal, aile öyle kolay kolay gitmez birbirinden."

Kahkaha attım. "Buruş buruş yakışıklı bir adam olduğun gün, o fotoğrafı çekileceğiz o halde, söz ver."

"Söz veremem," dediğinde gülümsedi. "Ama sen söz ver, ne olursa olsun, en çaresiz anında bile bu aileyi ayakta tutmak için çabalayacaksın."

CamScanner ile tarandı

Bir an bile düşünmeden "Söz," dedim. "Son nefesime kadar çabalayacağım babacığım."

O aileden bir ben kaldım canlı. Benim de zaten artık ayakta duracak halim kalmamıştı.

Ya bir daha yıkılmamak üzere tamamen güçlenecektim çünkü kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ya vazgeçecektim her şeyden çünkü kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı işte.

Savaşmak mı gerekirdi, ölmek mi?

Eftalya Atalar, söylesene, artık gerçekten yaşayabilmek için ne yapmak gerekirdi?

Peki ya artık yaşanır mıydı?

Bir insanın babası öldüğünde elleri yanardı çünkü bir çocuk korktuğunda hep babasının elini tutmak isterdi.

Bir insanın annesi öldüğünde saçları yanardı çünkü bir çocuk şefkat görmek istediğinde hep annesi saçlarını okşasın isterdi.

Bir insanın kardeşi öldüğünde bacakları yanardı çünkü bir çocuk kaçmak istediğinde ilk kardeşine koşardı.

Bir insanın ailesi öldüğünde kendisi bir yangının içinde kalırdı; söndürmek de pek mümkün olmazdı.

İlk önce ellerim yandı, ardından saçlarım ve en sonunda bacaklarım. Şimdi söndürmek mümkün değildi, yerimde bir başkası olsa gözlerini açamazdı ama ben gözlerimi açtığımda artık kalbimde acı bile hissedemiyordum.

Bakışlarım beyaz tavandan yanıma doğru döndüğünde Tugay ve Sinan'la karşılaştım, ikisi de başımda bekliyordu. Sinan'ın gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, Tugay'ın ise son gördüğüm gülümseyen yüzü uzaklaşmış, yerine yine o acımasız adam gelmişti, acısıyla beraber.

Bayılmıştım, bunu anlayabiliyordum ama ne zamandan beri bayginidim bilmiyordum. Yutkunmaya çalışıp doğrulduğumda Tugay eliyle yardım ederek benim yatakta doğrulmama izin verdi. Komodindeki bir bardak suyu titreyen eliyle bana uzatan Sinan'a bakarken, "Meryem," dedim boğuk bir sesle hatta donuk. "O nerede?"

Sinan yutkundu, sanki bir cevap verebilecek durumda bile değildi ama kısık bir sesle, "Ölüm Timi'nin mezarına gömülecek," dedi başını sallayarak. "Anne ve babanın yanına."

Bu kadar basit miydi?

CamScanner ile tarandı

"Ben ne zamandan beri bayginim?" diye sordum.

"Bir buçuk gündür," dedi Tugay bu kez. "Uyandın bazen, hatırlamıyor musun?" Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Sakinleştirici vurdular çünkü kendine zarar veriyordun." Eli yüzümü buldu, ardından alnıma dokundu. "Fakat artık uyumaman gerektiğini düşündüm."

Bu kez başımı olumlu anlamda salladığımda Tugay'ın odasındaydım. Köşede piyano vardı, cama kar taneleri vuruyordu, odanın içi sıcaktı.

Ve Meryem de ölmüştü.

Sinan çekimser bir sesle, "Öğlen," dedi ve sesi öyle bir titriyordu ki ağlamamak için kendini tuttuğu belliydi. "Meryem gömülürken gitmek istiyorsan..."

"İstemiyorum." Sinan'ın cümlesi yarıda kaldı, bakışlarımı pencereden ayırmadım. "Ailemi çürüten toprağa ihtiyacım yok, onlar artık burada değil." Donuk bakışlarla onlara döndüm. "Bunu kimin yaptığını bilmiyoruz değil mi?"

İkisi de birbirine baktı. Sorumdan dolayı değil de sanki bende her ne görüyorlarsa bu onları rahatsız ediyordu. Ağlamam gerekirdi biliyordum, dövünmem, belki ebediyen uyumam, kaçmam, mezara gidip özürler dilemem... Fakat benim tek istediğim intikamdı.

"Hayır." Tugay'ın net cevabı. Başka hiçbir şey demedi. "Fakat arkasında kimin olduğunu..."

"X?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Cevapsız kaldı, elbette X. "O halde neden hâlâ duruyoruz? Neden bir şeyler yapmıyoruz?" Yeniden birbirlerine baktılar. "Ne var?" dedim üzerimdeki battaniyeyi atarken. "Bu şekilde duracak mıyız? Hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

"Eftal," dedi Sinan bana doğru yaklaşıp yatağın yanına otururken. O sırada Tugay geriye çekilip ikimize fırsat tanıdı. "Seni tanıyorum, şu an bu durumdan kaçmak istiyorsun ama en azından bir süre durup sindirmek ve yaşananları..."

"Sindirmek istemiyorum," dedim dişlerimin arasından. "Neyi sindireceğim hem? Hangi birini? Ne kadar sindirebilirim? Bu şekilde durarak hangisini alt edebileceğim?" Bakışlarım Tugay'a döndü. "Kime güveniyorsan onu çağır, kaç kişi olduğumuz umurumda bile değil. Ne gerekiyorsa onu yapacağız."

"Avukat..." dedi Tugay.

CamScanner ile tarandı

"Tugay," dedim dişlerimin arasından ve çıplak ayaklarım yere dokunduğunda ayağa kalkıp dik bir şekilde ona baktım. "Ne diyorsam o," dediğimde nefes almakta bile zorlanıyordum. "Herkesi çağır, bu kez ben konuşacağım."

Katledilen bir kahvaltı masası vardı ve o masa şimdi tam karşımdaydı. Hazırladığım her şey hâlâ duruyordu, bazılarına dokunulmamıştı bile. Bir buçuk gün geçmişti, toplanmamıştı bile. Ve o masanın etrafında bu kez Tugay'ın güvendiği insanlar oturuyordu; mutlulukla değil, dehşetle ve tedirginlikle.

Hemen sağında ise ben vardım.

Bir buçuk gün önceki o kahkaha sesleri artık uzaklaşmıştı.

Ben ve Tugay yan yanaydık, hemen yan sandalyelerde Marco, Sinan ve Giray vardı. Giray'ın yanında ise Defne. Onun gelmesini ben istemiştim çünkü desteğine ihtiyacım olabileceğini düşünüyordum.

Javier yoktu, Marco mu getirmeyi tercih etmemişti yoksa Tugay mı istememişti bilmiyordum.

"Avukat," dedi Marco boğazını temizleyerek. "Öncelikle kardeşin için..."

Lafını bölüp önümdeki yemek tabağını itekledim ve beyaz eldivenleri koydum. Üzerimde siyah kargo pantolon ve onun üzerinde de siyah kazak vardı, Defne de aynı şekildeydi, hatta diğerleri de öyle. Hemen yanımda oturan Tugay'ın ellerinde eldivenler vardı, çoktan takmıştı. "Bir planı olan var mı?" diye sordum hepsinin yüzüne bakarak. Gözlerim bulanık görünüyordu ve başım dönüyordu, nefretten olma ihtimalini bile düşündüm ama sanki bünyem artık zayıf düşüyordu. "Eğer yoksa..."

"Bir plan yapabilecek kafa şu an hiçbirimizde yok," diyen Giray'ın sesinde hüzün vardı, yaklaşıp çekinmeden elini elimin üzerine koydu. "Avukat, gerçekten biraz dinlensen iyi olacak, kötü görünüyorsun." Eline baktım. Giray, Tugay'a baktığında onun da sözünü dinlemediğimi anlamıştı. "Elbet alacağız intikamını ama bir durup dinlensen..."

"Durup dinlendiğim her an birini kaybediyorum ben," dediğimde boğazımda şiddetli bir acı vardı. "Daha kaç kişi ellerimin arasından kayıp gidecek, Giray? Kim kaldı?" Kaşlarım havalandığında sesim titriyordu ama bu umurumda değildi. "Söylesene, senelerce dinlensem

CamScanner ile tarandı

ne olacak? Ne geçecek? İzin verin de durmayayım, bir şeyler yapayım, yapayım ki nefes alayım yoksa boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

Giray geriye çekildiğinde onaylamasa da hiçbir şey demedi. "Az kişiyiz," dedi Defne, kısık bir sesle. "Ne yapabiliriz ki?"

Kaşlarımı çattım, haklıydı; insanın güvendikleri az olduğu zaman gireceği her savaşta yenilgiyle ayrılması oldukça normal görünüyordu. "Bu piç kurusu nerede saklanıyor ki?" dedi Marco hiddetle. "Ulaşabilmek imkânsız, gölgesi bile görünmüyor."

"Sadece kendisi istediği zaman açığa çıkabiliyor," dedi Giray. "Diğer türlü Krallık bile ona ulaşamıyor."

Gözlerimi kıstım. "Peki ya onu en iyi tanıyanlar?" Bakışlarım Marco'ya döndü. "Onu çok iyi tanıdığını söylemiştin, bir tahminin yok mu?"

Marco soruma hazırlıksız yakalanmıştı. "Ben onu tanıdığım zamanlar bir piç kurusu değildi, bu yüzden tahmin edebileceğim her yeri yok etmiş olmalı."

"Peki ya diğer onu tanıyanlar?" diye sordum.

"Nasıl yani?"

"Ölüm Timi'nde onu tanıyan başka kimse yok mu?"

Marco duraksadı. Ardından, "Tanıyanlar öldü," dedi, göz ucuyla Tugay'a bakıp. "Çünkü çok eskidendi. Sadece bir kişi var onu tanıyan ama burada olamaz çünkü güvenilmiyor ve güvenilmediği için..."

"Kim?"

"Gamze."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Gamze, X'i nereden tanıyor ki?"

Marco derin bir nefes verdi, gözlerini kapattı ve geri açtığında, "Gamze de Ölüm Timi'ndeydi," dedi, bu kez şaşkınlık beni çepeçevre sarmıştı. Benimle beraber herkes şaşırırken şaşırmayan tek kişi Tugay'dı. "Sonrasında da Ölüm Timi'nden ayrılmak istedi, Tugay onu örgüte aldı. En başından beri bizimleydi, X'i o da tanıyor."

"Ne?" dedi Giray şaşkınlıkla. "Bu yüzden mi onu koşulsuz şartsız aramıza aldın?" Giray'm sorusu Tugay'a olmuştu. "Bu yüzden mi bu kadar pervasızdı?"

"Aslında," dedi Defne düşünceli bir sesle. "O kadar göz önünde bir şeymiş ki bu. Her hareketinden Ölüm Timi'ne ait olduğu belliydi."

"Peki neden ayrıldı?" diye sordum Marco'ya.

Marco bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Bunu ona sor."

"Ayrıldıysa biz neden aldık?" diye sordu Giray.

CamScanner ile tarandı

"Çünkü gidecek hiçbir yeri yoktu," dedi Tugay cevap olarak. "Ve Marco onun güvende kalmasını istedi, ben de onu yanıma aldım."

Marco'nun yüzüne baktığımda öfke yerine kırgınlık görüyordum. Onun ayrılışı bir ihanet değil de sanki bir terk ediş gibiydi. Sadece Marco'ya bakarak, "O güvenilmez biri mi?" diye sordum.

"Daha neler," dedi Giray, kızgınlıkla. "Onu yanımıza almayı düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Marco," dedim ve sonrasında da Tugay'a döndüm. "O güvenilmez biri mi?"

Tugay hiçbir şey söylemeden Marco'nun yüzüne baktığında Marco, "Bakış açına göre değişir, Avukat," dedi sakin bir sesle. "Eğer kastettiğin ihanet ise asla bunu tercih etmez benim nezdimde çünkü kibri buna izin vermez fakat yarı yolda bırakma konusunu soruyorsan..." Gülümsedi. "O savaşın tam ortasında bir insanı yarı yolda bırakıp gidebilir, yapayalnız kalırsın. Bu konuda ona asla güvenemezsin."

Ben de gülümsediğimde mutluluktan uzaktı. "Eh," dedim dalga geçermiş gibi ama kederliydi. "Bu o kadar da üzücü değil benim için, bir gün herkesin gideceğini biliyorum artık." Tugay'ın nefesini tuttuğunu hissettim. "Gamze'yi ara, onunla konuşmak istiyorum."

Marco direkt Tugay'a baktı ama Tugay bütün dizginleri bana bırakmıştı, anlayabiliyordum. Şu an o emirlerim altındaydı, ben ne dersem o olacaktı. Yanlış olduğunu düşünseydi bir şekilde engeller miydi bilemiyordum ama içimden bir ses Gamze'den rahatsız olmadığını söylüyordu.

"Bende numarası yok," dedi Marco başını iki yana sallayarak. "Birbirimizden hazzetmiyoruz."

"Bende var." Sinan'ın cümlesinin ardından hepimizin bakışları ona döndü, Marco ise tek kaşını havaya kaldırdı. "Tugay bize telefonları verdikten sonra Gamze de hemen numaramı aldı." Cebinden telefonunu çıkardığında Marco dikkatle onu inceliyordu, diğerleri gibi. "Arada sırada komik mesajlar atıyor, o kadar."

"Arar mısın?" diye sordum Sinan'a. "Ve telefonu bana ver."

Sinan telefonundan birkaç tuşa bastı, ardından bana uzattığında sakince telefonu elinden aldım. Üçüncü çalışta telefon açıldığında, "Hey," dedi Gamze şaşkınlıkla. "Beni böyle bir günde aramanı beklemiyordum, Bebek Adam."

Sinan başını önüne eğdiğinde Marco yüzünü buruşturdu. "Gamze," dedim donuk bir sesle. "Benim, Eftalya."

CamScanner ile tarandı

Kısa bir sessizliğin ardından, "Avukat," dedi ve hareketlenme oldu. "Bir saniye, sen aradığında yatakta doğrulma ihtiyacı hissettim. Nasılsın? Seni merak ediyordum."

"İyiyim," dedim kısaca. "Ve yardımına ihtiyacım var."

"Ne?" dedi Gamze. "Benim mi? Nasıl yani?"

Gözlerim Tugay'a kaydı, yapıp yapmamak konusunda kararsızdım ama içimden bir ses öyle bir yap diyordu ki sonucunda ne olursa olsun katlanacağımın bilincindeydim, hem daha nelere katlanabilirdim ki?

Büyük bir nefes verdikten sonra, "Eskiden Ölüm Timi'ndeymişsin," diye mırıldandım. "Bundan haberim yoktu ve..."

"O aptal Marco çenesini tutamayıp bunu sana söyledi değil mi?" Bağırmaya başladı. "Ona söyle, istediği kadar hakkımda konuşsun, o aptal Tim'e geri dönmeyeceğim, beni rahat bıraksın!"

"Kapa çeneni," dedi Marco hiddetle. "Hiçbirimizin de seni istediği yok zaten, dünya etrafında dönmüyor Gamze."

"Hayır Marco, dünyayla beraber sen de benim etrafımda dönüyorsun ve bil diye söylüyorum, asla geri dönmeyeceğim."

Marco alayla gülmeye başladı. "Bunun hayalini kurduğunu biliyorum ama inan umurumda bile değilsin, Gamze. Şimdi kapa çeneni de Avukat'ı dinle, o zaman belki biraz utanırsın."

"Kendine gel," dedi Gamze öfkeyle. "Karşında Ölüm Timi'ndeki adamın yok, benimle böyle konuşmaya devam edersen senin boynunu kırar, eline verir sonra da..."

"Gamze," dedim lafını bölerek. "Marco doğru söylüyor, benim sana ihtiyacım var."

Gamze öfkeyle nefesini verip, "Neden?" diye sordu. "Bunun Ölüm Timi'yle ne ilgisi var?"

"Aslında Ölüm Timi değil," dediğimde ayağa kalktım ve masanın etrafında dolaştım. "X ile ilgili." Gamze sessizleşti. "Onu en az Marco kadar tanıdığını biliyorum ve ulaşmak istiyorum. Hayır, seni hiçbir şeye bulaştırmayacağım merak etme, sadece bana saklanma yerini tahmin edip etmediğini söylesen yeterli." Sessizlik düşündüğümden daha uzun sürdü, hareketlenme oldu bir kez daha. Öyle bir sessizlikti ki bir kez daha, "Gamze?" demek zorunda kaldım.

Derin bir nefes verdikten sonra, "Bilmiyorum," dedi ama dürüst değil gibi gelmişti, bu çok tuhaftı. "Ben sadece insanları öldürüp geçen tarafta olsam yetmez mi?" Gamze kendi isteğiyle aslında güvenilen o kadın olmak istemiyordu ya da rol yapıyordu, anlamıyordum.

CamScanner ile tarandı

"Gamze," dedim kısık bir sesle. "Öyle ya da böyle ona ulaşacağım ama yolumu ne kadar kısaltırsam o kadar iyi." Başımı iki yana salladım. "Tek bir şey söylemen bile yeterli."

Marco parmaklarını burnunun kemerine götürdü ve tahammülsüz bir şekilde kendi kendine bir şeyler söyledi. "Ben bilmiyorum," dedi Gamze en sonunda. "Ama bilen birisi olabilir." Adım seslerini işittim. "Annesiyle arası iyiydi, ona ulaşabilirseniz..." Duraksadı Gamze. "Fakat annesi de sizinle pek konuşmaz çünkü güvenmez. O kadın beni severdi ama nerede olduğunu bilmiyorum, bilseydim..."

Tugay'la direkt bakıştık. Ardından, "Gamze," dedim. "Annesine ulaşabileceğini söylesem bana yardım eder miydin?"

Gamze büyük bir şaşkınlıkla "Nasıl yani?" diye sordu.

"Annesi elimizde," dedim hiç düşünmeden. "Ve onunla konuşursan eğer..."

"Ben o kadınla..." Boğuk bir nefes verdi Gamze. "Bak, o kadın kötü birisi değil, bütün bunların dışında, beni tanıma nedeni de bir süre beni tedavi etmesi. Kendisi psikiyatrist." Başka bir şaşkınlık daha bünyeme uğramıştı. "Geçip de bana oğlunun yerini söyleyecek değil."

"Belki," dedim yalvarır gibi. "Onun ağzından bir laf alabilirsin." Gamze bıkkın bir nefes verdi. "Lütfen," dedim bu kez. "Tek bir şey, başka hiçbir şey istemiyorum. Bana yardım eder misin?"

Aslında neden bu kadar kaçtığını da anlayabiliyordum, ne kadar bizimle yakın olursa o kadar yanardı. Çukurun dibini gören insanlara eşlik etmek cesaret isterdi çünkü geri nasıl çıkılacağını kimse bilmezdi. Gamze de o çukura girmemek için çaba veriyordu.

Fakat beni şaşırtarak, "Tamam," dedi boğuk bir sesle. "Sana yardım edeceğim ama tek bir şartım var."

"Nedir?"

"O kadın bir zarar görmeyecek." Kaşlarım çatıldı. "Çünkü ona minnetim var, minnetim olduğu insanların zarar görmesine göz yummam."

"Yalancı," dedi Marco ağzının içinde.

"Tamam," dediğimde başımı salladım, Tugay'la göz göze geldik. "Tugay'ın evine gel, buradan çıkalım."

"Geliyorum." Telefon kapandığında herkesle tek tek göz göze geldim. Tugay'ın ağzını bıçak bile açmıyordu çünkü içimin rahatlaması için bana izin veriyordu. Her ne yaparsam aydınlığa kavuşacağımı düşünüyordu ama benim verdiğim her çaba sanki içsel olarak biraz daha dibi boylamama neden oluyordu.

CamScanner ile tarandı

"O halde," dedi Giray ayağa kalkıp. "Biz de şu X'in erkek kardeşini sorgulamaya gidelim." Tugay hareket etmeden beklemeye devam etti. "Elbet bir şeylere ulaşabiliriz."

"Ben, Avukat ve Gamze'ye katılacağım," dedi Defne, başını sallayarak. "Eğer Eftalya da isterse tabii ki."

Dudaklarımı ıslattığımda, "Olur," diye mırıldandım. "Eğer Gamze de onaylarsa."

"Tugay," dedi Giray, ona bakarak. "Ne düşünüyorsun?"

Tugay elini saçlarına geçirip, "Beni Avukat'la beş dakika yalnız bırakın," dedi baskın bir sesle.

"Tugay," dedim yutkunarak.

"Yalnız bırakın."

İkiletmeden herkes salondan çıktığında sadece ben ve Tugay kaldık, bakışları bana döndüğünde oturduğu sandalyeden kalktı ve elinde yanmakta olan sigarayı söndürüp bana doğru yürüdü. Bakışlarımı ondan ayıramazken, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedim başımı sallayarak. "Delirdiğimi düşünüyorsun, dinlenmem gerektiğini düşünüyorsun, hızlı karar verdiğimi düşünüyorsun, hatta hata yaptığımı düşünüyorsun ama ben bu zamana kadar senin bütün kararlarına ayak uydurdum, sıra sende Tugay. Madem bu örgütün lideri benim, bu kez sen bana boyun eğeceksin."

Elini yüzüne geçirdi, ovuşturduktan sonra, "Avukat," dedi net bir sesle. "Yapacağın şeyden korkmuyorum, gidip bir kadına sorular soracaksın ve cevaplar almaya çalışacaksın, bunda hiçbir şey yok. Sıkıntı ne biliyor musun? Şu sakinliğin ve donukluğun." Elleri yüzümü buldu ve başparmağı hafifçe yanağımı okşadı. "Yak, yık, yok et, bağır çağır, katlet herkesi ama böyle sakin kalma çünkü bu sakinliği biliyorum, yaşadım daha önce." Gözlerimi bile kırpmadan ona bakıyordum. "Hapishaneye düşmeye karar vermeden önceki gece tıpkı senin gibi sakindim ve kendimi cehenneme sürükledim. Durup dinlenme tamam ama durup bir..." Yutkunduğunda gözlerinden acı geçti. "Durup bir ağlayayım mı seninle? Durup acı çekeyim mi?"

"Sen daima savaşırsın, Tugay," dedim şaşkınlıkla. "Sahiden de bunu mu teklif ediyorsun bana?"

"Çünkü bana dönüşmek seni iyi etmeyecek," dedi. "Beni de etmedi. Her şeyi yaparız, her şeyi yakarız, yok ederiz. Yaparım, Sevgili Avukat, yapmadım mı? Senin için dünyayı yakarım, yakmadım mı? Öldürürüm,

CamScanner ile tarandı

öldürmedim mi? Ama *önce sen*, dedim sana da. Önce sen, sonra intikam artık." Dişlerini sıktığında gözlerinden öyle bir öfke geçti ki ateşler çıkacak sandım. "Kendimi nasıl zor tuttuğumun farkında mısın sen?" dedi dişlerinin arasından. "Nasıl aklımı kaçırmadan, yıkıp yok etmeden öylece durabiliyorum bunu görmüyor musun?" Sağ eli yanağımda yumruk halini aldı. "Ne yapsam yetmeyecek, hangi kötülüğü düşünsem eksik kalacak ama önce sana bakıyorum, önce seni görüyorum."

Bütün bunların dışında beni bozguna uğratan çok büyük bir şey görmüştüm onun gözlerinde. "Tugay," dedim büyük bir şaşkınlıkla. "Sen korkuyorsun. Sen ilk defa bu kadar korkuyorsun."

"Korkuyorum," dedi hiç çekinmeden.

"Onlardan mı?" diye sordum.

Tugay alayla güldü. "Onların gelmişini geçmişini sikerim, Avukat," dedi. "Onlar kim ki beni korkutabilir?"

"O halde?" dedim acıyla.

"Sen," dedi. "Beni sadece sen korkutabilirsin, seninle alakalı her şey korkutabilir." Sol elimi tuttu ve kalbine doğru götürdü. "İçimde bir korku var, bir his var, geçmiyor. Aklımdan geçenlere tahammül edemiyorum." Kalbi çok hızlı atıyordu. "Ben hiç yanılmam ama bir kez yanılmak istiyorum." Elimi sıkıca tuttu. "Sadece bir kez burnunun dikine gitme ve beni dinle, bırak ben halledeyim her şeyi."

Kalbinin üzerindeki parmaklarımı kalbini tutmak istiyormuş gibi içeriye doğru kıvırdım. "Daha kötü ne olabilir ki Tugay?" diye sordum. "Her şeyi kaybettim, daha ne olabilir?"

"Birbirimizi kaybedebiliriz," dedi net bir sesle. "Ben seni kaybedemem."

"Kaybedersek beraber," dedim gülümsemeye çalışarak. "Bunu unuttun mu?"

Tugay başını iki yana salladı, kalbinin üzerindeki elime baskı yaptı. "Buradasın," dedi. "Buradasın, Sevgili Avukat, solumdasın. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"O halde verdiğin her kararda beni de düşün," dedi sanki bir emirmiş gibi ama yakarıştı, anlıyordum. "Çünkü sol tarafıma zarar verecediğini çok iyi biliyorsun artık."

Uzanıp yavaşça ona sarıldım ve kollarım boynuna dolanırken büyük bir nefes verdim. "Bütün çabam," dedim. "Bütün çabam artık ikimiz de daha fazla kaybetmeyelim diye Tugay, söz veriyorum."

CamScanner ile tarandı

Onun da kolları benim belime dolandığında sıkı bir sarılıştan öte hüzünlü bir sarılıştı. İçi rahat değildi fakat beni engelleyemeyeceğini biliyordu. Dışarıdan nasıl görünüyordum bilmiyordum ama onun, onların gördüğü sadece çabalamaya çalışan bir kadından ibaretti bunu biliyordum.

"Peki ya sen," dedi Tugay sarıldığı yerde. "Sen korkuyor musun?"

"Evet," dedim.

"Neyden?" diye sordu.

Cevap vermedim.

Gamze çok büyük bir şaşkınlıkla Defne'nin yüzüne bakıyordu. Öyle büyük bir şaşkınlıktı ki neredeyse çenesi aşağıya düşecekti.

Evin kapısının önündeydik, iki araç da kapının önünde bekliyordu. Tugay, Giray, Marco ve Sinan, erkeklerin tutsak tutulduğu yere gidip X için sorgulayacaklardı. Ben, Defne ve Gamze ise X'in annesinin yanına gidecektik. X'in annesi, Ölüm Timi'nin ininde tutuluyordu, diğerleri ise örgütün gizli mahzeninde eğitilmek üzere bekliyorlardı. Yüzlerce kişi orada bir savaşa hazırlanmak için bekliyorlardı, kadınlar da erkekler de.

"Bana öyle bakmayı bırak artık, Gamze," dedi Defne başını iki yana sallayarak. "Ölmedim işte."

"Bakışları bir kez daha bize döndü, ardından yeniden Defne'ye ve sonrasında Giray'a baktı. "Siz çift olarak ölüp ölüp geri dönmeyi çok mu seviyorsunuz?" diye sordu. Herkesten en farklı tepkiyi vererek Defne'yi çekip sarıldı, kocaman. Defne şaşkınlıkla gözlerini açtığında Gamze güldü. "Yine de ölmemene sevindim, ne yalan söyleyeyim, öl de yerine geçeyim diye merakla bekliyordum."

Defne güldüğünde o da sarıldı. Tam o esnada omzuma bir şey atıldığını fark ettiğimde Tugay'ın renkli atkıyı boynuma doladığını fark ettim. Üzerinde siyah bir palto vardı, dudaklarının arasında yine bir sigara. "Üşüme," dedi sakin bir şekilde. "Hava daha da soğuyacak."

Renkli atkıya bakıp gülümsedim. "Bugüne çok yakıştı bu atkı," dedim alaylı bir şekilde.

"Alışkanlıklar işte," dedi Tugay da gülümseyerek. "Seni renkler arasında görmeden duramıyorum."

"O halde," dedi Marco arabaya yürürken. "Gidelim, birkaç saat sonra evde görüşürüz." Bakışları bize döndü. "Siz zaten bizim yoldan

CamScanner ile tarandı

gideceksiniz, karşınıza birinin çıkması imkânsız, gizli yol. Ama olur da çıkarsa arabada kırmızı bir düğme var, telefonuma bağlı, ona bastınız mı imdadınıza yetişebileceğiz."

"Abartma," dedi Gamze gözlerini devirerek. "On beş dakika ilerisi için helikopter de kaldıracak mısın?"

Marco onu duymazdan gelip Sinan ve Giray'a başıyla hareket verdi. Giray, Defne'yi alnından öptü, Sinan ise bana el salladı. Herkes araçlara bindiğinde Tugay ve ben kaldık. Birbirimize çok kısa bir an baktık. "Arabayı sen kullanma," dedim gülümsemeye çalışarak. "Onlar kullandığında mutlu oluyorlar, güvendiğini hissediyorlar."

Tugay da gülümsedi ve başını salladı. "Marco," dedi bana bakarak. "Arabayı sen kullan." Bir kez daha gülümsediğimizde bana doğru eğildi, alnıma uzun bir öpücük kondurdu ve geriye çekilirken tam gözlerimin içine baktı. Dudakları aralandı bir şey söyleyecekmiş gibi fakat sonrasında vazgeçtiğinde geri geri yürüyüp arabaya ilerledi. Onun başına bir şey gelmezdi, değil mi? Hayır, Tugay Demir Çeviker'e hiçbir şey olmazdı, onu da kaybetmezdim, biliyordum.

Bu sadece delice bir düşünceydi, herkesi kaybettiğim gibi onu da kaybedeceğimi düşünüyordum.

Onun ardından ben de arabaya bindiğimde sürücü koltuğunda Gamze vardı, yolcu koltuğuna Defne geçti, ben ise arka koltuktaydım.

Gamze arabayı hareket ettirdiğinde evin önünden ilk ayrılan biz olduk, diğerleri arkamızda kaldı. Gaza bastığında arabanın içinde kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Tugay'ın evinden Ölüm Timi'ne giden gizli bir yol vardı ve bu yolu sadece bizler biliyorduk, diğerlerinden bilen kimse yoktu. Bu yüzden Tugayların hangi yoldan gittiğini bile bilmiyordum.

Elim yavaşça boynuma doğru gittiğinde avcuma kolyemi aldım ve sıkıca tutarken gözlerimi kapattım. Düşünmemek için geriye ittiğim her ihtimal, şimdi bir karanlık gibi kalbimin üzerine çöküyor, araba ilerledikçe ben sanki ait olduğum yerden uzaklaşıyordum. Yanlış ya da doğru bir karar verip vermediğimi düşünmeme gerek yoktu çünkü bir savaşa gitmiyordum, sadece o adamın canını istiyordum. Başka hiçbir şey değil çünkü öyle bir adamdı ki kendisiyle beraber bizim aramıza kazandırdığı o hainin yarattığı her yıkım bizi mahvediyordu.

"Sinan'ı affettin mi?" diye sordu Gamze rahat bir sesle, Defne'ye.

CamScanner ile tarandı

Bu yersiz konuşmaya hazır değildim ama kulak kabartmak zorunda kaldım. "Benden af dilemedi," dedi Defne rahatsız bir sesle. "Özür bile dilemedi."

"Kendisinin önemli bir nedeni olmalı." Gamze, Sinan'ı savunmaya geçmişti. "Yoksa böyle bir şeyi göze alabilecek birisi değil."

"Ne kadar tanıyorsun ki onu?"

"Tanımıyorum ama anlayabiliyorum, dürüst bir adam." Aynadan benimle göz göze geldi Gamze. "Sevdiği herkes için canını verir, eminim her ne yaptıysa da sevdiği birileri içindir."

"Ben de birilerinin sevdiği kişiydim, Gamze," dedi Defne, sesindeki öfke ve kin açıkça okunuyordu. "Ve ölebilirdim, öylesine atılmadı o kurşunlar bana. Bunun farkında mısın? Hatta ölmüştüm hepinizin gözünde ama biriniz bile Sinan'a hesap sormadınız öyle değil mi?"

"Defne," dedi Gamze başını iki yana sallayarak. "Biliyorsun, örgütte hesapları biz sormayız, Tugay veya Giray sorar. Senden sonra adam günlerce tutsak kaldı, aç susuz bırakıldı fakat..."

"Fakat şu an çok rahat." Defne'nin sesindeki nefret daha da arttı. "Her şeyi geç, Avukat'ı anlıyorum ama ya Giray?" Kaşlarım havalandı. "Onunla aynı ortamda bulunabiliyor, sevgi bu mu? Tam zıttı olsaydı, Avukat'ı vuran kişi örgütte nefes bile alamazdı."

Gamze'nin bir cevap vermesini bile beklemeden, "Ne olmasını istiyorsun?" diye sordum. "Aynı şekilde vurulmasını mı?"

"En azından yaptığının bedelini ödeyebilirdi," dedi, aynı öfkeyle bana karşı. "Vurulmasına gerek yoktu ama bu kadar güvenle hemen yan tarafımda nefes almasına gerek yoktu."

"Defne," dedi Gamze. "Biz bir arkadaş grubu değiliz, herkes kendi götünü kurtarma peşinde. Giray konusunda haklı olabilirsin ama diğer konularda herkes kendi çıkarını düşünür. Sinan iyi bir asker, sadık bir adam ve cesur da. Kurucunun ona ihtiyacı var demek ki."

"Kurucunun mu, Avukat'ın mı?" diye sordu Defne.

Dişlerimi sıktığımda, "Defne," dedim. "Seni anlıyorum, haklı olduğunu da görebiliyorum tam da bu yüzden susuyorum ama tam tersi olsaydı sen de Sinan'ı vururdun çünkü o, Meryem ile tehdit ediliyordu. Senelerdir bizimle büyüdü, tercih ettiği sen değil elbette biz olacaktık. Merak ediyorsan da sen konusunda epey üzgün, öldüğünü öğrendiğinde mahvolduğunu kendi gözlerimle gördüm."

CamScanner ile tarandı

Defne tam da aklımdan geçeni dile getirerek, "Bu bir savaş, Eftalya," dedi. "Hepimiz sevdiklerimiz tarafından tehdit ediliyoruz ve kaybediyoruz. Görüyorsun ya kimle seni tehdit ettiyse..." Sustu, kaybettin diyemedi ama devamını biliyordum, *Meryem öldü*, diyecekti.

Büyük bir nefes verdim, omuzlarımı dikleştirdim. "Belki de aramıza dönmek için çok acele ettin," dedim. "Çünkü bu öfkeyle her şeye zarar vereceksin gibi görünüyor. Giray'la ilişkin de dahil fakat sevgi de her şeyi yener, affeder."

Sessizlik oldu. Karlara saplanan tekerleklerin sesinden ve cama vuran kar tanelerinden başka hiçbir ses yoktu. En sonunda Defne, "Belki de onu hiçbir zaman gerçekten sevmedim," dedi tek nefeste.

Tek bir cümle, ben ve Gamze'nin donakalmasına neden olduğunda Gamze, "Ne?" diye mırıldandı. "Ne saçmalıyorsun? Sen sahiden de iyi değilsin, kaptan. İyi bir uykuya ihtiyacın var."

"Eğer," dedi Defne çenesini kaldırarak. "Onu gerçekten sevseydim, sence beni öldürmeye çalışan adamla omuz omuza olmasını bu sakinlikle karşılayabilir miydim?"

Yutkunduğumda, "Bunu," dedim. "Giray'la konuştun mu?"

Sessiz kaldı.

"Defne," dedim öfkeyle. "Bunu Giray'la konuştun mu? O seni gerçekten seviyor."

"Evet," dedi Gamze başını iki yana sallayarak. "Senin için Avukat'ı bile öldürmeyi göze aldı, eğer Sinan'la yan yanaysa bu sadece örgüt için. Bundan başka hiçbir şey değil."

Defne yine sessiz kaldı.

"Sikeyim," dedim yüksek bir sesle. "Bize olan öfkeni ona yansıtma, Giray böyle söylediğini duyarsa..."

Tam o esnada tek yol olan yerden karşımıza siyah bir minibüs çıktı ve son hızda bize doğru sürmeye başladı. "Asıl ben sikeyim," dedi Gamze öfkeyle. "Bu da neyin nesi?"

Elim direkt belimdeki silahıma doğru gittiğinde Gamze'ye, "Düğmeye bas," dedim, Defne'nin önündeki düğmeyi göstererek. "Bunlar bizimkiler değil."

Gamze düğmeye basmak için hamle yaptığında Defne belindeki silahı çıkardı, bakışları bana döndü, ardından namluyu alnıma yasladığında nefesim bile kesildi. "İntikam harika bir duygudur, Avukat,"

CamScanner ile tarandı

dedi solgun bir sesle, gözlerinden öfke ve nefret akıyordu. "Beni en iyi sen anlarsın."

Gamze sert bir fren darbesiyle aracı durdurduğunda karşımızdaki minibüsten de adamlar inmeye başladı, inen hiçbir adamı tanımıyordum. Son kişiye kadar. Son kişi X'ti ve arabadan inip bizim aracımıza doğru yaklaşırken başımı iki yana salladım, namlu alnımda sürtündü. "Sen," dedim Defne'ye. "Hain sendin."

Defne gülümsedi, gözleri dolmuştu, hangi duyguydu bilmiyordum ama gözünden bir damla yaş aktığında omzuna sildi. "Kendini hiç çok yalnız hissettin mi, Avukat?" diye sordu. "Ben o yalnızlığın ta kendisiyim. Öldüğümde bile mezarımı ziyaret etmek isteyecek kimse yoktu, kanım bile yerde kalacaktı." Aracın kapıları açılmak için zorlandı.

"Sendin," dedim bir kez daha ve benim de gözlerim doldu. "Meryem'i sen öldürdün."

Defne uzanıp düğmeye bastı, aracın kilitli kapıları açıldı. İçeriye bir kol uzandığında ve Gamze'yi çekip çıkardığında Gamze'nin dudaklarından tiz bir çığlık çıktı.

"Hayır," dedi Defne. "Hiçbir zaman hain değildim." Çenesini havaya kaldırdı, tam o esnada bir el ağzıma dayandı ve beni arabadan çıkardı. "Şu ana dek."

Sonrası ise karanlıktı çünkü kafama bir çuval geçirildi ve o çuvalın içinde her ne var ise karanlığın içinde savruldum, soluğum kesildi.

Hücrede ikinci gün...

Kanın kokusunu alabiliyordum, öyle yakından geliyordu ki başımı kaldırabilecek gücüm bile yoktu ama kokusu genzimi yakıyordu. Gözlerimi açmaya çalıştığımda sırtımı yasladığım duvardaki ıslaklığın sebebinin kan olmasından korkuyordum; kan ise ben neredeydim? Gamze neredeydi? Defne bunu Giray'a nasıl yapabilmişti? Hayır, ben değildim konu, Defne bunu Giray'a nasıl yapabilmişti?

İnleyerek gözlerimi açmaya çalıştığımda bulanık gözlerimle tam karşımda birisini görür gibi oldum ve irkilerek hareket ettiğimde bir el, önüme gelen saçlarımı geriye itti. Öksürmeye başladığımda aynı el dudaklarımın arasına bir şişe su uzattı, zorlukla yutkunarak içtiğimde hareket etmeye çalıştım ama her ne soluduysam nefes bile almakta zorlanıyordum.

CamScanner ile tarandı

İçtiğim büyük yudumların ardından boğazımdaki kuruluk azaldı, gözlerimi açmaya zorlayarak bu kez daha net bir şekilde tam karşıma baktığımda bir kız çocuğunu gördüm. O kız çocuğunu tanıyordum.

Nida.

Nida tam karşımdaydı.

Saçları omuzlarından dökülüyordu, üzerinde beyaz bir elbise vardı, uçları fırfırlıydı. Büyük ihtimal kaçırıldığında olan elbisesiydi çünkü fazlasıyla kirlenmişti. Yüzündeki beyaz lekeler tıpkı benim gibi çoğalmıştı, ben onun yaşındayken bu kadar fazla değildi ama o, bu yaşında benim kadar lekelere sahipti.

"Nida," dedim şaşkınlıkla ve bunun da bir kâbus ya da rüya olabileceğini düşündüm.

Nida gözleri dolu dolu bana bakarken, "Eftalya abla," dedi. "Beni kurtarmaya mı geldiniz?" Halbuki farkında olduğunu biliyordum, kurtaran insan bu kadar berbat bir halde olmazdı.

Geldiğimiz yere baktım, bir hücreydi, sol tarafta eski bir yatak vardı. Yatağın yanında kullanılmış oyuncak bebekler, korkunçlardı, bazılarının gözü yoktu. Duvarlara resimler çizilmişti, Nida çizmiş olmalıydı çünkü iki adamın elini tutan bir çocuk vardı. Birisi Tugay, diğeri Giray. Emindim.

Bu hücre Nida'nın tutulduğu hücreydi ve biz onunla görüntülü konuşurken aslında bunu bizden gizlemişti. Ufacıktı ama buna rağmen yaşadığı yeri bizden gizlemeye çalışmıştı, üstelik bizim ona yalan söylediğimizin de farkındaydı.

Hemen sol tarafımda yerde baygın yatan Gamze'ye baktım, başımı iki yana salladığımda düşündüğüm gibi kanın kokusu duvarlardan geliyordu. Bu hücrede, belki de ufacık bir çocuk olan Nida'nın gözlerinin önünde birilerini öldürmüşlerdi.

"Nida," dedim bir kez daha, çekip sarıldığımda onu son gördüğümde bu kadar zayıf olmadığını fark ettim, burada güçten düşmüştü. Onu mahvetmişlerdi. "Nida," dedim titreyen bir sesle. "Buradayım güzelim." Geriye çekildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen ne zamandan beri burada tutuluyorsun?"

Nida burnunu çektiğinde ağlamamak için kendini tutuyor gibiydi. "Babam da geldi mi?" diye sordu fısıldayarak. "Tek mi geldin?" Gamze'yi işaret etti. "O kim?" Başını iki yana salladığında elbisesinin

CamScanner ile tarandı

düşen omzunu yukarıya doğru kaldırdım ama bir kez daha düştü. "Ben hep burada kalıyorum, burası yatağım," dedi eski, üzerinde kan lekeleri olan yatağı göstererek. "Bunlar oyuncaklarım. Şurası tuvalet." Kirli tuvaleti gösterdi. "Ama benden başka kimse yoktu, siz geldiniz şimdi. Babam da gelecek mi? Abim peki? Soruyorum ama cevap vermiyorlar." Gözleri kocaman açıldı. "Suyumu sana verdim ama istersen yemek de verebilirim." Geriye doğru yürüdü, dizleri yara içindeydi. Yastığının altından bir parça ekmeği bana uzattı. "Dün akşamdan ayırmıştım, bazen sabahları yemek vermeyi unutuyorlar, onun için saklıyorum. Yemek ister misin?"

"Hayır," dedim titreyen bir sesle, ardından yutkunmakta zorlanarak yavaşça ayağa kalktım, başım hâlâ dönüyordu. "Nida, bebeğim, biz seninle konuşurken de burada mı tutuluyordun sen?"

"Ben hep buradaydım ki," dedi ekmeği geri yastığının altına koyarken. "Ama söylemek istemedim. Bir de korktum söylersem sizi de aç bırakırlar diye." Tek ayağının üzerinde durduğunda dolu gözlerle ona baktım. "Neden öyle bakıyorsun? Korkutucu mu görünüyorum?"

"Hayır," dedim dizlerimin üzerine çöküp kollarımı omuzlarına yerleştirerek. "Hayır, asla. Sadece..." Ne diyeceğimi bilemedim ve gülümsemeye çalıştım. "Buraya alışmaya çalışıyorum çünkü belli ki," burnuna hafifçe dokundum, "seninle bir süre burada duracağım."

"Peki babam ve abim?" dedi Nida gözlerini açarak. "Onlar ne zaman gelir? Eğer gelirlerse onlara burada yaşadığımızı söylemeyelim olur mu? İğrenç çünkü utanıyorum ben."

"Onlar da gelecektir," dedim dürüstmüş gibi ama hiçbir şey bilmiyordum. Hücrenin kapısına doğru baktım, ağır demir kapı kapalıydı, hücrenin içinde sadece tavandan sarkan sarı bir ışık vardı, gündüz mü gece mi, onu bile bilmiyordum. "Burada kimin olduğunu biliyor musun?"

Başını olumlu anlamda salladı. "İki tane kocaman adam var, kapının önünde bana yemekler veriyorlar bir de tek gözlü olan adam var. O arada sırada yanıma uğrayıp bana babam hakkında yalanlar söylüyor ama ona inanmıyorum."

Yutkunmakta zorlandığımda, "Ne anlatıyor?" diye sordum. Susru ve başını önüne eğdi. "Ne anlatıyor Nida?"

Tam o esnada ağır demir kapının üst penceresinden ses geldi ve içeriye bir adam baktı. Çöktüğüm yerden hızlı adımlarla oraya doğru yürüdüğümde dengemi sağlamakta zorlanıyordum. X'i görmeyi umarken

CamScanner ile tarandı

Nida'nın bahsettiği kapıdaki korumalarla karşılaştım. "X'le konuşmak istiyorum," dedim dişlerimin arasından.

"Kendisi seninle konuşmak isteyeceği zaman gelecek."

Sertçe kapıya tekme attım. "X'le konuşmak istiyorum," dedim haykırarak. "Küçücük bir çocuğu burada tutamaz, o piç kurusunu buraya çağırın!"

Adam güldü. "Kendisi keyfi istediği zaman seninle konuşacak," dedi bir kez daha. "Eğer bir derdin varsa bana söyle."

Dişlerimi sıktım ve küçük demir parmaklıklara yaklaştığımda her nasıl bakıyorsam ona bir şey yapacağım diye korkuyla geri çekildi. "O piç kurusuna söyle," dedim dişlerimin arasından. "Onun kanıyla bu hücrenin duvarlarına ismini yazacağım."

Adam yeniden güldüğünde, "Sen ve sevgilin," dedi. "Harika bir çiftsiniz. Onunla konuşmak ister misin?" Tugay burada mıydı? Gözlerim açıldığında adam cebinden telefonu çıkardı ve dudaklarını büktü. "Tüh ya," dedi alayla. "Burada sinyal çekmiyor, yerin iki kat altındayız, oksijenini boşa harcama Kraliçe, ciğerlerine önümüzdeki günlerde ihtiyacın olacak."

Küçük pencereyi sertçe kapattığında kapıya tekmeler savurdum ve haykırdım, tam o esnada ise arkamda bir çocuk olduğunu hatırlayıp gözlerimi sıkıca yumdum. Omzumun üzerinden arkama doğru baktığımda Nida duvarın kenarından çekingen bir şekilde bana bakıyordu.

Geriye doğru yürüyüp onun yanına gittim ve yere oturup dizlerimi karnıma doğru çektim.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu ama artık çalışan bir beynim, atan bir kalbim yok gibiydi; bütün bunlar bir yana yanımda cehennemin ortasında bir kız çocuğu duruyordu.

Hücrede dördüncü gün...

Kusma sesiyle gözlerimi açtığımda ne zaman uyuyakalmıştım ya da ne zaman yere yatmıştım bilmiyordum, belki de bayılmıştım ama hücreye arada sırada verilen bir gazla sanki kendimden geçiyordum.

Hemen sol tarafımdaki Gamze öğürerek kusuyor, safradan başka hiçbir şey çıkarmıyordu. Doğrulup yanına doğru ilerlediğimde elimi sırtına koydum, o ise kusmasının arasından, "Sikeyim," dedi nefes nefese. "Sikeyim, Avukat, sikeyim. O Defne pisliğini öldüreceğim, biz

CamScanner ile tarandı

neredeyiz?" Elinin tersiyle ağzını sildiğinde bakışları bana döndü, yüzü bembeyazdı ve solgun bakıyordu. Bakışları benden ayrılıp karşısına döndüğünde yatakta yatan kız çocuğunu gördü. "Sikeyim," dedi bu kez daha kısık bir sesle. "Bu da kim?"

Büyük bir nefes verdikten sonra, "Nida Çeviker," dedim. "Tugay ve Giray'ın kız kardeşi."

Gamze büyük bir şaşkınlıkla bana bakıp, "Ne?" dedi ve inleyerek elini karnına koydu. "Canım çok acıyor."

Başımı iki yana sallayıp, "Sanırım sana her şeyi en başından anlatmam gerekecek," dedim Gamze'ye. "Ama ondan önce," çenemle Nida'yı gösterdim, "ona abilerinin yaptıklarını söylemeyeceğiz ve olabildiğince normal davranacağız."

Hücrede altıncı gün...

Burada nefes almak öylesine zordu ki Nida'nın ufacık ciğerleri buraya nasıl katlanmıştı bilemiyordum. Sadece uyutuluyorduk, arada sırada içeriye bir sandviç atılıyordu ve onun dışında su içiyorduk. Bazı saatler konuşmaya dermanımız bile olmuyordu, beynimizi kaybetmek üzereydik. Günlerden neydi, bilmiyordum. Tugay neredeydi, bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Tek bildiğim bizi bulmaları imkânsızdı çünkü burada sinyaller bile çekmiyordu.

X hiçbir şekilde karşıma çıkmıyor, sanki beni test ediyordu.

"Eftalya abla," dedi Nida yatağında doğrulup gözlerini ovuşturarak. Yerde uzanmış ona bakarken Gamze de hemen ayaklarımın ucunda yatıyordu. Kaç dakikadır gözüm açık boşluğu izliyordum, bilmiyordum. Bundan aylar önce böyle bir hücrede sakince kalabileceğimi söyleseler asla inanmazdım ama beni buna bile alıştırmışlardı.

Başımı kaldırıp ona bakarak, "Efendim canım?" dedim içten bir sesle.

"Ben," dedi ardından ağlamaya başladı bir anda. "Ben kâbus gördüm. Tugito ve Girito'yu da öldürüyorlardı, Sadık amcayla Yıldız teyzem gibi." Gözlerim kocaman açıldı ve hızlı adımlarla onun yanına gidip kollarımın arasına çektim, daha fazla ağlamaya başladı. "Eftalya abla, onlar yaşıyor mu?" Kapıya doğru baktı. "Babamla abim gelmeyecek mi? Sadık amcamlar bir daha dönmeyecek mi?" Başını iki yana salladı. "Ben ağlamak..." Burnunu çekip kendini durdurmaya çalıştı

CamScanner ile tarandı

ama gözlerinden yaşlar art arda akıyordu. "...ben ağlamak istemiyorum ama dayanamıyorum, çok korkuyorum!"

"Nida," dedim ve onu göğsüme çekip kollarımın arasın alarak uzandım. "Biliyorum, Kar Kraliçesi ağlamaz diye öğretti sana abin..."

"Babam," diye düzeltti.

"Baban," dedim. "Ama benim bildiğim masalda da eğer dayanamayacak duruma gelirsen ağlamalısın diyordu, her gözyaşı yere düşermiş, yere düşen her gözyaşı da çiçek tohumuna dönüşürmüş." Şakağından öptüm ve saçlarını sevdim.

"Ama ben ağladığımda yere düşmüyor ki," dedi ve o an bile beni güldürmeyi başardı. "O zaman ağlarken yere doğru mu ağlamalıyım?"

Gülerek, "Hayır," dedim. "Yani evet. Hem evet hem hayır. Her neyse..." Sırtını sıvazladım. "Uyu, bu kez kâbus görmeyeceksin."

"Benimle uyursun değil mi?" diye sordu, merakla.

"Evet," dedim.

"O halde bana masal da anlatır mısın?"

Gözlerimi yumdum, günler önce Meryem'e anlattığım masalı anlattım, Narcissus ve Echo'nun masalını. Mutlu biten o masalı ama zaten Nida masalın yarısında uyuyakalmıştı.

Hücrede sekizinci gün...

Nida yine kollarımın arasında uyuyordu, hatta öyle ki artık benden bir an bile olsun ayrılmıyordu, önüne gelen her sandviçi benimle paylaşmak istiyor, benim gibi dakikalarca hiç susmadan konuşuyor, kendi kendine masallar uyduruyor, bazen gülebiliyor, bazen de sadece ağlıyordu.

Uyumadan önce son cümlesi daima *babam ve abim gelecek mi*, oluyordu.

İrkilerek gözlerini açtığında sıkıca bana tutundu ve nefesini verirken, "Baba," dedi bana doğru.

"Benim," dedim fısıldayarak. "Buradayım."

Nida etrafına baktı, bana baktı, ardından idrak etmekte zorlanırken, "Babam gelmişti," dedi. "Çok güzel bir rüyaydı, bizi kurtarıyordu."

Gelecek diyemedim, ne olduğunu bile bilmiyordum, tek söyleyebildiğim, "Kurtulacağız," demekti. "Kurtulacağız, Nida, söz veriyorum, ben kurtaracağım seni buradan."

"Ya kurtulamazsak?" diye sordu Nida bana. "Eftalya abla, anlatsana bana, dışarısı nasıl?" Cümleleri nasıl da abisine benziyordu. "En son kar yağıyordu, hâlâ kar yağıyor mu?"

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim titreyen bir sesle. "Evet, Nida. En son, ben buraya gelmeden önce kar yağıyordu."

"Peki güneş de açıyor mu?" diye sordu.

"Arada sırada."

Nida hiç ummadığım bir cümle kurarak, "Bana güneşi de gösterir misin peki?" diye sordu.

Gözümden bir damla yaş aktığında, "Gösteririm, Nida," dedim. "Gösteririm, söz."

Başını salladı. Ardından, "Sana sorular sorayım mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, soru sorma oyununu çok seviyordu.

"Babama âşık mısın?"

Güldüm. "Bu da nereden çıktı?"

"Ama net cevaplar verecektin!" dedi omzunu silkerek. "Evet veya hayır."

"Pekâlâ," dedim nefesimi vererek. "Evet, babana âşığım."

"Peki o sana âşık mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Bilmiyorum."

"Bence âşık." Sustum. "Peki şimdi sen benim annem mi olacaksın?"

Gülmeye başladığımda onu gıdıkladım, Nida da kıkırdadı. "Bana anne demeye çalışıyorsun gibi geldi," dedim.

"Çünkü anne gibisin," dedi Nida keyifle. "Yani anne nasıl olur bilmiyorum ama Yıldız teyzemin anlattığına göre kötülüklerden korurmuş, aç bırakmazmış, saçlarını severmiş, hep sevgi verirmiş. Hepsini yapıyorsun. Çok tatlısın. Çok tatlı bir annesin sen. Çocuğun yok değil mi?"

Kendi annemi hatırladığımda beni böyle görmesi şaşırtmıştı. "Hayır," dedim. "Yok."

"İyi işte," dedi haylaz bir şekilde. "Ben olurum çocuğun." Bir kez daha güldüğümde kollarını bana sıkıca doladı. "Peki sana bir şey daha sorabilir miyim?"

"Evet," dedim.

"Babam masum insanları mı öldürüyor?"

Günlerdir X'in onun zihnine işledikleri şimdi açığa çıkmaya başlamıştı. "Hayır," dedim ucu açık bir yanıtla. "Masum insanları öldürmüyor."

"Babam kötü birisiymiş, doğru mu?"

"Hayır Nida, baban harika bir adam."

CamScanner ile tarandı

"Peki babam neden artık hep," kaşlarını çattı ve bana baktı, "böyle bakıyor? Sürekli kızıyormuş gibi. Eskiden hep gülümserdi bana. En son konuştuğumuzda çok öfkeliydi."

"Çünkü," dedim hızlı bir şekilde. "O düşünceli olduğunda hep kaşlarını çatar, son zamanlarda da çok düşünceliydi, bir de senin için endişeleniyor. Yoksa baban bir tek senin için nefes alıyor, Nida."

"Peki," dedi çekingen bir sesle, ardından korktuğunu hissettim. "Babamın artık bir kolu yokmuş, bu doğru mu?"

Sustum ve ne diyeceğimi bilemedim, bir gün yüzleşecekti elbet buradan sağ çıkarsak, onlar yüzleştiğinde Tugay ne derdi bilmiyordum.

Ben cevap vermeyince devam etti. "Çok mu korkunç görünüyor? Korkar mıyım ben ondan?"

"Hayır," diyerek karşı çıktım direkt ardından büyük bir nefes verdim ve bu ağırlığı ben yüklendim. "Kollarını kaldır, Nida'm." Nida kollarını kaldırdı, ben de kollarımı kaldırdım. "Bak ikimizin de kolları var, görüyor musun, babanın da var ama bir tanesi demirden artık." Nida'nın gözleri kocaman açılıp bana baktı.

"Nasıl yani!" dedi heyecanla. "Demir Adam gibi mi?"

"Evet," dedim heyecanla. "Sol kolu artık demirden ve o daha da güçlü." Yatakta oturur bir pozisyon aldım ve kollarımı iki yana açtım. "Böyle," dedim heyecanla. "Bir vuruyor, her yer yıkılıyor. Tam bir masal karakteri gibi. Hatta sen kocaman bir kız olsan bile seni kucaklayacak kadar kuvvetli olmasını sağladı." Nida hayranlıkla bana bakıyordu, o da oturup ellerini yüzüne yerleştirdi. "Eldivenler takıyor çünkü demir olan eli o kadar güçlü ki bunu saklaması gerekiyor. Eldivenlerin üzerinde tıpkı benim eldivenlerimdeki gibi," uzakta çıkardığım beyaz eldivenleri gösterdim, "timsahlar var. Gücünü ise timsahlardan alıyor."

Nida ellerini birbirine çarptığında Gamze'nin sesini işittik. "Hatta," dedi o da uykulu bir sesle, bize doğru yatağa yürürken. "Biz de bazen o eldivenleri takıyoruz ki, güçlü hissetmek için." Gülümsedi ve ellerini kaldırdı, eldivenleri hâlâ takılıydı. "Mesela ben bunu çıkarınca," sol elindeki eldiveni çıkardı ve yatağa düştü, "ay güçten düştüm Nida, eldivenimi tak çabuk." Gülmeye başladığımda Nida hızlıca sol eline eldiveni taktı ve güçlenmesini sağladı. Gamze yeniden ayaklandı, sesini kalınlaştırıp, "İşte şimdi," dedi heyecanla, "çok daha güçlüyüm!"

Hep beraber güldüğümüzde Nida hevesle ellerini birbirine çarpıp, "Ben de takmak istiyorum!" dedi.

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedi Gamze hevesle. "Sen takarsan..."

Lafını ben tamamladım. "Biz güçten düşeriz. Sen takmadığında biz daha güçlü hissediyoruz çünkü gücümüzü bölüşemeyiz."

Nida kaşlarını kaldırıp bana baktı. "O halde sen de şimdi taksana, güçlenirsin hem." Hevesle yataktan indi ve eldivenlerimi getirirken Gamze'ye göz kırptım. Eldivenleri önüme bıraktığında ellerime geçirdim, sanki havalanıyormuş gibi yatakta ayağa kalktım ve "Uçuyorum sanki!" diye bağırdım. Nida kahkaha attığında parmaklarımın ucunda yükseldim. "Böyle bir güç olamaz!"

"Ya!" dedi Nida. "Ben de ben de!"

Yataktan aşağıya zıpladım, öylesine gücüm yoktu ki aslında zor dengede duruyordum ama kendi etrafımda döndüğümde Gamze de bana katıldı ve sonrasında Nida da bizim yaptığımızı yaptı. Dudaklarımın arasından tatlı bir şarkı söylemeye başladığımda Nida'yı zorlukla kucağıma aldım ve o kucağımdayken bir kez daha döndüm; kahkahası hücrenin içini doldururken biz de güldük. Sonrasında Gamze gövdesinden tuttu, ben bacaklarından ve onu uçurmaya başladık.

Bir hücredeydim, o hücreyi bana Tugay sevdirmişti; şimdi yine bir hücredeydim, Nida'ya o hücreyi ben sevdirmiş, güldürmüştüm.

Zaman, çok farklı şekillerde karşımıza çıkabiliyordu.

O an fark etmiştim, bu hücre işkence hücresi değildi, bu hücre, benim sınandığım yerdi.

Nida yeniden kucağıma atladığında kollarını omzuma doladı ve içten bir sesle, "Sana anne diyebilir miyim?" diye sordu yanağımdan öperken.

Dudaklarım aralandı, ne diyeceğimi bilemedim ve Gamze'ye baktım fakat Nida cevap vermemi bile beklemeden bir kez daha yanağımdan öpüp, "Annemsin işte," dedi. "Çünkü anne kadar sıcaksın."

Hücrede on ikinci gün...

Gamze'yle ben sırtımızı duvara yaslamış, yatakta uyuyan Nida'nın yüzüne bakıyorduk. Sanki yüzüne renk gelmişti, ilk geldiğimiz halinden eser kalmamıştı çünkü sevgi iyileştirirdi, bunu görebiliyorduk. Oyunlar oynuyorduk, masallar anlatıyorduk, yere duvardaki talaşla sek sek çizmiş, az önce oynamıştık ve Nida uyuyakalmıştı.

Gamze fısıldayarak, "Sana çok bağlandı," dedi. O an, ben de Nida'ya haddinden fazla bağlandığımı hissediyordum, hatta Gamze'ye de

CamScanner ile tarandı

bağlanmıştım. İşkenceler görsem daha az canım acırdı, bu hücrede bir çocuğun nefes almaya çalışmasını görmek beni daha fazla yıpratıyordu. "Hatta gerçekten annesi gibi görüyor seni. Geçen gün sen uyuyordun ve gözünü açtığında direkt adını sayıkladı, birbirinize de benziyorsunuz. İki Kar Kraliçesi." Nida elbette ki Gamze'ye masaldan söz etmişti. "Fakat bana geçen gün ölmekten korktuğunu söyledi, sonra da bizim ölümümüzden korktuğunu. Ufacık bir çocuğun bu hale gelebilmesi..." Başını iki yana salladı. "Çok da vicdanlı bir kız değilimdir ama Nida'ya bakınca kalbim sızlıyor."

Yutkunduğumda diyecek çok da bir cümlem yoktu, sadece kendime verdiğim sözü biliyordum. Ne olursa olsun onu kurtarma sözümü. Onun nefes alma sözünü.

"Sana da çok bağlandı," dedim omzumla omzunu itekleyerek. "Ve ben de sana bağlandım."

Gamze kıkırdadı. "Bu bir aşk itirafı mı, Avukat?"

Ben de güldüğümde başımı iki yana salladım. "Sayılır, insan burada kaldıkça yanındaki kişiye âşık oluyor."

"Kurucuya böyle mi âşık oldun?" Omzumla omzunu bir kez daha itekledim, yeniden kıkırdadı. "Tamam, köşeye sıkıştırmak yok, susuyorum."

"Ama ben susmayacağım," dedim ellerimle oynayarak. Bütün tırnaklarım kırılmıştı, ellerimin tersi yara olmuştu, ayaklarım da öyle. Yüzümde bile yaralar oluştuğuna emindim. Kimbilir lekelerim ne durumdaydı? Gamze merakla kaşlarını kaldırdı. "Ölüm Timi'nden," dedim sakince, soruyu anladığı an bakışlarını kaçırdı. "Neden ayrıldın?"

İlk başta cevapsız kalmak istediğini anladım fakat sonrasında gözlerini kapattığında, "Gerçek kurucu aramızdan ayrıldı," dedi Gamze. "Onun ardından Marco başa geçti ve ben onun emrinde olmak istemedim."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

Tatmin olmamıştım. "Başka bir şeyler var gibi geliyor," dedim tereddütle.

Gamze güldü. "Avukatlığının sırası mı sence?"

Ben de güldüm. "Hadi ama, sadece bu kadarla sınırlı değildir, öyle değil mi?" Vücudumu ona çevirdim, dizlerim dizlerine dokunduğunda elim de eline dokunuyordu. "Kaç gündür buradayız bilmiyorum

CamScanner ile tarandı

Gamze ama bu geçirdiğim günlerde biz seninle birçok şey paylaştık." Bazı günler babamı anlatmıştım ona, bazı günler Meryem'i. Sonra Tugay'la tanışma hikâyemizden kısaca söz etmiştim, Sinan'dan... O da bana Ölüm Timi'nden ve örgütten söz etmeden flört ettiği erkekleri anlatmıştı, öldürdüğü adamları... "Senin hakkında doğru düzgün bir şey bilmiyorum, bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum," dedi hızlıca.

"O halde?"

"Güveniyorum fakat kendimden çok söz etmeyi sevmiyorum, gülelim, eğlenelim, dans edelim ve adam öldürelim işte. Ne yapacaksın beni?"

Başımı omzuma doğru yatırdım. "Daha önce böyle bir şey hissettiğimde..."

"Âşığım demeyeceksin değil mi?" diye sordu dehşetle.

Güldüm. "Daha önce böyle bir şey hissettiğimde Sinan benim dostum olmuştu ve şimdi aynısını seninle hissediyorum. Dost muyuz bilmiyorum, belki hiç olmadık ama ben seni tanımak istiyorum."

Gamze ellerini kaldırıp teslim oluyormuş gibi, "Tamam," dedi. "Seninim." Başını salladı ve Nida'ya doğru baktı. "Yetiştirme yurdunda büyüdüm çünkü annemle babam, benim doğumumdan on gün sonra eve gelen bir hırsız tarafından canice öldürülmüşler. Ben neden öldürülmedim bilmiyorum, kimse bilmiyor ama yetiştirme yurduna bırakılmışım. Belli bir yaşımdan sonra yetiştirme yurdundan kaçtım fakat durmadan yakalandım, o sırada da beni psikiyatriste sevk ettiler, sağlıklı bir birey olmadığımı düşündükleri için." Kaşlarım çatıldı, Gamze aklımdan geçeni okudu. "Bipolar teşhisi koyuldu, ben öyle olduğumu düşünmüyorum ama koydular teşhisi işte, sonra ilaçlar falan filan." Başını iki yana salladı. "O hastanede Ölüm Timi'nin asıl kurucusuyla tanıştım, bütün sağlık masraflarımı üstlendi çünkü babam, onun aile dostuymuş." Hayranlıkla gözlerini tavana çevirdi. "Bir süreden sonra beni yanına aldı, büyüttü, başka çocuklarla birlikte. Aslında hepimizin kendi hayatları vardı ama dövüşmeyi öğreniyorduk, kendimizi korumayı, savunmayı... O aralarda da Marco ve X ile tanıştım. X'in annesi de bana hep bakıyordu."

Sustu.

"Ve sonra?" dedim.

"Sonra da işte asıl kurucu gitti ve ben de örgüte geçtim."

CamScanner ile tarandı

"Atlıyorsun."

"Of." Yüzünü buruşturdu. "Ne duymak istiyorsan söyleyeyim, evet, aptal bir şekilde Marco'ya âşık oldum, onun tarafından reddedildim ve bunu kaldıramayıp örgüte geçtim. Aslında örgüt de kafamda yoktu ama Marco, Tugay'dan rica etmiş galiba. İnanmıyorum."

Gözlerim açıldı. "Nasıl reddetti?" diye sordum.

"*Sana âşık oldum*, dedim ona, o da bana *sen gerçekten deliymişsin*, dedi. Bırakmadım tabii, ta ki bana açıkça, beni hiçbir zaman sevemeyeceğini söyleyene kadar. Çünkü gidermişim, bırakırmışım. Aptal." Öfkeyle nefesini verdi. "Ben de gerçekten gittim işte."

Kısa bir sessizlik oldu. "Peki sen hâlâ..."

"Asla!" diye bağırdı, Nida yatakta hareketlendi. "Asla," diye fısıldadı bu kez. "Aklını mı kaçırdın? Üzerinden seneler geçti, ona karşı hissedeceğim tek duygu salt nefret çünkü kendini bir şey sanıyor." Sonrasında gülmeye başladı. "Ama düşünmeden de edemiyorum, eğer biz olsaydık, sizin gibi kafayı yemiş bir çift olurduk kesin."

Ben de güldüğümde, "Peki ya Sinan?" diye sordum.

"Sinan," dedi gülümseyerek elini kalbine koyup. "Hayatımda gördüğüm en masum adamlardan birisi, en başında gülüp eğleniyordum ama sonrasında fazlasıyla dikkatimi çekmeye başladı. O da soğuk davranıyor, bir ret de ondan yememek için senden hoşlanıyorum demek istemiyorum." Hiçbir şey söyleyemedim çünkü emin değildim. "Zaman geçiyor Avukat, diğer türlü çok sıkılırım."

Gülümsedim. "Haklısın."

"Rahatladın mı?"

Gözlerimi kıstım. "Müvekkilimin her zaman bilmediğim başka sırları da olur ve ben merakla onları da bekliyorum." Gülerek omzumdan ittiğinde ben de onu ittim. Tam o esnada kapının küçük penceresi sertçe açıldı, yine adamlardan birisini göreceğimi düşünerek bakışlarımı o yöne çevirdim fakat gördüğüm X'in yüzünden başka kimse değildi.

Hızlıca ayağa kalktığımda koşar adımlarla kapıyı ilerledim ve sertçe kapıyı ittiğimde gülmeye başladı. "Eftalya'm," dedi iğrenç sesiyle. "Sevgilin kafayı yemiş durumda!"

"Seni şerefsiz!" diye bağırdım, ardından omzumun üzerinden Nida'ya baktım, derin bir uykudaydı. Kendimden önce Nida'yı kastederek, "O kız çocuğunu buradan çıkar!" diye inledim. "Bunu hak etmiyor."

CamScanner ile tarandı

"Demek aklınla oynadığım bu küçük hücremi çok beğendin," dedi X sanki amacına ulaşmış gibi. "İşkence yok, bebeğim. İnan bana yok. Üçünüz beraber nasıl da mutlusunuz, görüyor musun?" Kaşları havalandı. "Yoksa o küçük kıza bağlandın mı?"

"Onu," dedim acıyla, "buradan çıkar ve abisine ver. O sadece bir çocuk, anlamıyor musun?"

X gülümseyerek, "Yalvaracak mısın peki?" diye sordu. "O kız çocuğu için."

Dişlerimi sıktım, neredeyse kırılacak kadar kuvvetli bir şekilde, ardından kendimden bile beklemezken, "Gerekirse," dedim. "Gerekirse yalvaracağım, onu buradan çıkar."

"Eftal," dedi Gamze arkamdan.

X gözleri parlarken, "Gerçekten istediğime ulaştım desene," dedi hücrenin içine bakarak. "Burası büyülü bir yer." Eğilip Gamze'ye selam verdi. "Nasılsın Gamze? Arada sırada selam ver."

Gamze onunla tek kelime bile konuşmadı. Onun yüzüne bile bakmadı.

"Seni öldüreceğim," dedim bütün yüreğimle. "Ben öldürmesem bile Tugay..."

"TDÇ tam bir deli!" dedi heyecanla ve cebinden telefonunu çıkardı. Galerisinden videolara girdi ve hızlı bir şekilde bir haber videosunu bana gösterdiğinde alt başlık can yakıcıydı.

TUGAY DEMİR ÇEVİKER BÜTÜN ÜLKEYİ ATEŞ ALTINDA BIRAKTI!

"Son günlerde Tugay Demir Çeviker'in ülkenin her köşesinde Krallık'a ait her yetkili binada bir yangın çıkardığı, Krallık'ın içindeki her adamı canice öldürdüğü kesinleşmiş bir şekilde önümüzdedir. Öyle ki artık kendini gizleme zahmetine bile girmiyor, öldürdüğü her Krallık yetkilisinin altında aynı notu bırakıyor. Gözünü bu kadar döndürenin ne olduğunu bilemiyoruz fakat artık halk, yürürken bile arkasına bakıyor, bir yerlerden Tugay Demir Çeviker çıkacak diye."

Not kâğıdı ekrandaydı.

"Ülkeyi cehenneme çevireceğim, cennet bana gelene dek."
TDÇ

CamScanner ile tarandı

"Onu resmen delirttim!" dedi X keyifle. "Gerçekten bu kez delirdi. Şaka bir yana korkmadığımı söylesem yalan olur, yine de burayı bulması imkânsız. O zamana kadar ya bizi de yakacak ya da biz ona gideceğiz."

Gözü dönmüş bir Tugay Demir'in neler yapabileceğini az çok biliyordum, bir zamandan sonra kendini bile yakmak pahasına her şeyi yok edecekti çünkü Tugay'ın en güçsüz hali aslında en acımasız haliydi ve o acımasızken olduğundan çok daha korkunç bir adama dönüşüyor, o korkunç adamın gücü ise herkesi mahvedebiliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, X'e.

X çok kısa bir zaman düşündükten sonra, "Sana geleceğim," dedi. "Konuşmak için. Bekle beni."

Ardından pencereyi sertçe kapattı ve karanlık kapıyla karşı karşıya kaldım.

Bir süre öylece bakarken aklımdan geçenleri durdurabilmem neredeyse imkânsızdı; bir şeyler oluyordu, olacaktı ve bu şekilde devam ederse kendime çizdiğim yoldaki engebeleri ve geri dönüşleri görebiliyordum.

"Eftalya," dedi arkamdan Gamze. Ona baktığımda oturduğu yerden kalktı ve üzerini silkeleyerek bana doğru yaklaştı. "Biz seninle," dedi yutkunarak. "Eğer dost olduysak seninle bir şey paylaşmak istiyorum."

Kafam karışık bir şekilde ona baktım.

"Ben dostlarımdan hiçbir şey saklamam," dedi başını sallayarak. "Senin Ölüm Timi hakkında bilmediğin çok önemli bir şey var."

"Ne gibi, Gamze?" diye sordum sırtımı kapıya yaslayıp ona dönerek.

Gamze büyük bir nefes verdi sonrasında sakince, "Ölüm Timi'nin kurucusu," dedi rahatsız bir sesle. "Adnan Atalar." Söylediklerini idrak etmekte zorlanırken yüzümü buruşturdum ve doğru mu duydum diye anlamaya çalıştım. "Adnan Atalar, yani baban," dedi bu kez yüzümü gördüğünde. "Kısacası Ölüm Timi'nin asıl sahibi artık sensin, Marco değil."

"Sen," dedim kekeleyerek. "Ne? Nasıl yani?"

Gamze elimi tutup yere oturttu. "Dinle," dedi. "Sana her şeyi anlatacağım, babanın timi nasıl ve ne için kurduğunu. Her şey Adnan Atalar'ın İngiltere'ye gitmesiyle başladı..."

CamScanner ile tarandı

Hücrede on dördüncü gün...

Yattığım yerden sertçe dürtüldüğümde gözlerimi yavaşça açtım, Nida kollarımda uyuyordu, Gamze ise hemen alt tarafta, yatağın ucundaydı.

"Gel," dedi X baskın bir sesle. "Şimdi seninle konuşma zamanımız geldi."

Yutkunduğumda bakışlarım Nida'ya kaydı, ardından sakince onu kollarımın arasından uzaklaştırıp yatağa geri yatırdım ve yanağına silik bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktım. X her anımı izlerken alayla güldü ardından beni hücreden dışarıya çıkardı.

Konuşma ise hücrenin başka bir odasında gerçekleşti.

Hücrede on altıncı gün...

"Gamze," dedim onu dürterken. Hücrenin aralık kapısından vuran ışık, tam da onun yüzüne vuruyordu. "Gamze, kalk. Gidiyoruz."

"Ne?" dedi Gamze, saçlarını geriye doğru atarken ve gözlerini ovuşturarak kapıya doğru baktı. "Ne?" dedi bu kez heyecanla, ardından Nida'nın olduğu yere baktı, Nida yatakta uyuyordu. "Nida," diye fısıldadı. "Hey, ne oluyor?"

"Hadi," dedim boğuk bir sesle. "Çıkıyoruz."

"Nasıl Eftal?" dedi Gamze. "İki gündür sessizsin, nasıl çıkıyoruz? Ne oldu?" Nida'ya baktı bir kez daha. "Onu nasıl alacağız? X nerede?"

Büyük bir nefes verdim, sarsak adımlarla ona doğru ilerledim, ardından yere çöküp, "Birkaç gün sonra," dedim net bir sesle. "Birkaç gün sonra onu almak için geleceğiz, şimdi bizim gitmemiz gerekiyor. Bazıları için özgürlük vakti, bazıları için ise mahkûmiyet. Sonsuza dek."

On yedinci gün...

Özgürlük

Gecenin karanlığı gökyüzündeydi, şubat ayı bitmek üzereydi, biliyordum lakin karlar yağmaya devam ediyordu. Belki de son yüzyılın en soğuk kışıydı, en karlısı ve en kötüsü.

Her açıdan en kötü kışıydı.

Bakışlarım Tugay'ın evindeydi, birazdan gün aydınlanacaktı; Tugay'ın odasının ışığı yanıyordu. Gökyüzünde sanki ateşin kokusu vardı, gerçekten de ülke kül gibi kokuyordu ve Tugay'ın ne durumda olduğunu tahmin bile edemiyordum.

CamScanner ile tarandı

Yavaş adımlarla eve doğru ilerlerken çıplak ayaklarım karlara batıp çıkıyordu, üzerimdeki kıyafetler yırtılmıştı ve üstüm başım yara, kir içindeydi.

Ama işte gelmiştim, ona gelmiştim. Tek başımaydım, bugün onunla olmak istiyordum, ben aslında daima onunla olmak istiyordum.

Elim kalbime doğru gitti, dolan gözlerimi geriye attım ve gülümseyerek zile bastım. Çenemi havaya kaldırdım, açılmasını bekledim o kapının. Tugay'ı görecektim, *on yedi gün*, onu görecektim; on yedi gün sonra ona sarılacaktım.

On yedi gün sonra ona sığınacaktım.

Kapının önünde hareketlenme oldu, birisi delikten baktı, ardından kapı öyle sertçe açıldı ki görmeyi umduğum Tugay'ın yüzü öfkeliydi, hırslıydı, sinirliydi fakat gördüğüm Tugay'ın yüzü âdeta hüzünden çökmüş bir adamdı. Sakalları uzamıştı, saçları dağınıktı, gözlerinin altı mosmordu ve üzeri çıplaktı. Beni gördüğü an, "Ben," dedi, "yine rüya," durdu, elleri havalandı ardından inanamıyormuş gibi saçlarımdan tuttu. "Sen," dedi bu kez. "Burada." Gülmeye başladı, ardından kaşları çatıldı ve beni öyle bir kendine çekip sarıldı ki sıcacık kollarında kendimi buldum; o bana sarıldığı an, geriye attığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Tugay elleriyle yüzümü kavradı, alnımdan, burnumdan, yanaklarımdan, dudağımdan öptü. Sonrasında kapıyı kapatıp beni içeri çekti ve yeniden sarıldığında nefes bile alamayacak kadar yüksek bir sesle ağlıyordum.

"Ben aradım," dedi. "Sikeyim, her noktaya baktım, çaresizliği sikeyim, her şeyi yaptım, sinyal kesicilerin olduğu bir yerdeydin." Eli kolyeme uzandı. "Sikeyim," dedi bir kez daha. Yüzümün her zerresine baktı, yara izlerimi gördü, gördüğü anda gözleri doldu ya da öfkedendi bilmiyordum. "Ne yaptılar?" dedi dişlerini sıkarak. "Ne yaptı? Ne oldu?"

"Tugay," dedim ağlayarak. "Anlatacağım. Sadece sarıl bana, ne olursun..." Bitirmemi bile beklemeden yeniden sarıldı, hatta kucağına aldı, on beş günde o hücrede öyle bir kilo vermiştim ki sanki bir çocuğu kaldırıyormuşçasına çok rahattı. Beni merdivenlere yönlendirdi ve basamakları çıkarken yüzümün her zerresini öpmeyi bırakmadı. Her basamakta bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım.

Odasına gittiğimizde, "Yara olmuş her yerin," dedi, en çok o bilirdi bu yaraları. "İşkence mi çektirdiler?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak ama yanaklarımdan yaşlar sessizce dökülmeye devam ediyordu.

"Dövdüler mi seni?"

"Hayır."

"Aç mı bıraktılar?"

"Hayır."

İç çekti, gözlerinin içi kıpkırmızıydı. "Ne yaptılar güzelim sana?" dedi elinin tersi yanağımdaki izde dolaşırken. Betonda yatmaktan yanağımda yara oluşmuştu.

"Görmemi sağladılar," dedim başımı sallayarak.

"Neyi?"

"Bir çocuğun gözünden dünyayı."

Tugay anlamıyormuş gibi yüzüme baktığında ellerimi vücuduma geçirip kucağından inmek için hamle yaptım. "Çok pisim," dedim titreyerek. "Çok pisim, kan kokuyorum, pislik kokuyorum, vücudumdan nefret ediyorum. Duş almak istiyorum, temizlenmek istiyorum, kurtulmak istiyorum."

Tugay bir an bile düşünmeden beni banyosuna soktu. Bu kez izin bile almadan üzerimdeki siyah paltomu çıkardı, ardından siyah kazağımı, sonrasında altımdaki pantolonumdan kurtuldu. İç çamaşırlarımla kaldığımda onları da çıkarması için bekledim ve gözlerim, banyodaki aynayla buluştu. O an gördüm. Saçlarımın neredeyse yarısının beyazlaştığını, beyaz lekelerimin yüzümün birçok kısmında yayıldığını. Yaraların bile lekeleri kapatamadığını.

Daha fazla ağlamaya başladığımda çirkinliğim karşısında aynaya karşı gözlerimi kapattım.

Tugay beni iç çamaşırlarımdan da kurtardı ve kucağına çektiği gibi duşun altına yerleştirdi. Ayakta durmakta zorlandığımda yavaşça yere çöktüm, dizlerimi karnıma doğru çektiğimde o da musluğu açtı ve ılık su yüzüme doğru dökülmeye başladı. Gözlerimi kapattım, o ılık su bütün yaşananları, bütün cümlelerimi, bütün anlaşmalarımı, bütün vazgeçtiklerimi ve bütün kazançlarımı benden alıp götürsün istedim.

Tugay'ın üzerinde hâlâ kıyafetleri vardı ama umursamadan şampuanı aldı ve güzelce temizledi beni, bunu birkaç kez daha yaptı, sonrasında vücudumu güzel kokulu duş jeliyle temizledi. Sessizce ağlamaya devam ederken kendime daha fazla sarıldım, o ılık su hep beni yıkasın istedim. Yıkarsa zaman geçmezdi, zaman geçmezse ben kurtulurdum.

CamScanner ile tarandı

En sonunda suyu kapattığında sırılsıklam bir şekilde arkamdan çıktı ve elinde bir havluyla beni sarıp kucakladı. O anda onun da sırılsıklam olduğunu gördüm fakat bunu umursamadı. Kucakladığı gibi yatağa götürdü, oturttuktan sonra başını iki yana sallayarak beni havluyla tamamen kuruladı ve sonrasında bana kendi kıyafetlerini giydirdi.

Üzerimde siyah bol bir kazak, altımda siyah kalın bir eşofman altı. Saçlarımı taramak için hamle yaptığında elini durdurup, "Tugay," dedim kısık bir sesle, bakışları bana döndü. "Uyumak istiyorum sadece. Kollarında uyumak istiyorum. Bırak, uyu benimle yalvarırım. Lütfen." Eli havada öylece kalırken, "Lütfen," dedim ağlayarak. "Sadece kollarında olmak istiyorum, sadece bana sarılmanı istiyorum, konuşma bile, sadece sarıl bana. Uyut beni sonra."

Dudakları bir şey söylemek istermiş gibi aralandı fakat geri sustu, bir kez daha tekrar etti bunu ama faydasız olacağını anladığında üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtulup yatağa, yanıma geldi ve beni kollarının arasına çekip üzerimi sıkıca örttü.

Boğuluyordum, öyle bir boğuluyordum ki ağlamalarımı durduramıyordum. Nefes alamıyordum, gözlerimi kapatıyordum o hücredeydim, gözlerimi açıyordum o hücreden çıktığım an geliyordu aklıma. Öyle bir boğuluyordum ki Tugay ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın yetersiz geldi bana.

Sağındaydım.

Arkamdan bana sımsıkı sarıldı, sırtım güvendeydi, kolları vücudumdaydı, nefesi ensemdeydi. Boynumdan öptü, yanağımdan öptü, saçlarımdan öptü ve art arda tekrar etti bunu. Öyle bir ağladım ki bitmeyecek gibiydi. Sonrasında onu ellerinden öptüm, hem sağ elinden hem sol elinden. Sonrasında ona doğru döndüm ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp öptüm. Bir şey söyleyecek gibi olduğu her an dudaklarından öptüm. Saçlarından öptüm, kokusunu içime çektim.

"Canımın içi," dedi Tugay en sonunda.

"Lütfen," dedim gözlerimi kapatarak. "Bugün değil. Bugün konuşmayacağım."

"Ne zaman konuşacaksın?"

Sustum.

"Nasıl kurtuldun?"

Sustum.

"Ne oldu?"

CamScanner ile tarandı

Sustum.

"Lütfen."

Sustum.

"Yalvarıyorum." Sesi titriyordu Tugay'ın. Ensemdeydi nefesi. "Yalvarıyorum, bir şey söyle. Korkuyorum." Tugay Demir Çeviker bana yalvardı, bu yalvarışı daha fazla ağlattı beni.

Sustum, bir kez daha sustum.

Ve en sonunda, "Uyu Tugay," dedim. "Yalvarırım uyu benimle bugün ve ışıkları kapat. Çünkü biz yan yanayken hiçbir karanlık korkutmaz bizi, ayrıyken ise en aydınlık anlarda bile kör gibi hissederiz."

Bu kez o da sustu. Ne anladı bilmiyordum, ne düşündü onu da bilmiyordum ama uzanıp ışıkları kapattığında onun kollarında sanki son kez gözlerimi kapattım ve son kez yüzüne baktım; o benim âşık olduğum adam, o benim kaçtığım kollar ve o benim intiharımdı.

On yedinci gün

Sabah 07.29

Mahkûmiyet

Günlerden 22 Şubat.

O gün gökyüzü bile güneşin görünmesine müsaade etmedi, o gün karlar bile yağmadı, o gün yağmurlar bile kendisini paylaşmak istemedi.

Kuru bir soğuk vardı.

Kupkuru soğuk, Tugay'ın cayır cayır yanmasına neden olacaktı, bilmiyordu.

Başını yavaşça çevirdiğinde zorlukla kapayabildiği gözlerini araladı ve hemen yanına baktı; yanındaki yastıkta iz vardı, boşlukla karşılaştı. Avukatın izi hâlâ silinmemişti, nereye gitmişti? Yeniden duş mu alıyordu? Yavaşça başını kaldırdığında duşa kulak verdi, su sesi yoktu.

Elini saçlarına geçirip yanındaki telefondan saatine, ardından gözlerini ovuşturarak odanın içine baktı. İlk önce komodindeki çerçevelenmiş güle, ardından yanındaki aile fotoğraflarına, hem kendisinin hem de avukatının ailesinin. Diğer tarafa döndü, avukat cübbesiyle pilot üniformaları orada duruyordu.

Avukat nereye gitmişti?

Merdivenlerde o sarsak adım seslerini duymak için kulak kabarttı ama herhangi bir ses yoktu. Eli boynuna doğru gittiğinde yataktan yavaşça doğruldu ve tam o anda piyanonun üzerindeki deste şeklindeki mektupları gördü.

CamScanner ile tarandı

Bir yumru oturdu boğazına, bir ihtimal geldi aklına ama bunu direkt aklından çıkardı çünkü biliyordu, güveniyordu, tanıyordu; Avukat'ı aklından geçeni yapmazdı.

Yataktan ayrıldığında hızlı adımlarla mektup destesine doğru ilerledi ve mektupların üzerinde duran kâğıttan laleyle karşılaştı, ona hapishanede vermişti; yapay bir şekilde kâğıtla yaparak. O kaybolmamıştı ve şimdi mektupların üzerinde duruyordu.

Hayır, Avukat'ı aklından geçeni yapmazdı, emindi bundan. Gülümsedi, arkasına baktı ve sonrasında, "Sevgili Avukat," diye seslendi. "Bunlar da nereden çıktı güzelim?"

Deste şeklindeki mektuplar, Tugay'ın ona mahkûmken gönderdiği mektuplar, o mektupların hemen yanında ise telefonu duruyordu.

Hayır, zaten avukatı telefon kullanmayı çok sevmezdi, bunu biliyordu.

Mektup destelerinin hemen üzerinde bugünün tarihine ait yeni bir mektup vardı.

Sevgili Müvekkilime, demiyordu.

Eftalya Atalar'dan Tugay Demir Çeviker'e yazıyordu üzerinde.

O Eftalya Atalar değildi ki diye düşündü, Tugay. O Sevgili Avukat'tı. Sevgili Avukat'ından, Sevgili Müvekkiline yazması gerekirdi diye düşündü.

Sanki kalbinde bir yangın çıktı, o yangın bütün vücudunda dolaştı, sanki hiç olmayan elini bile yaktı ama Tugay yine de ihtimal vermedi. Sevgili Avukat'ı aklından geçeni yapmazdı, günler önce korktuğu hiçbir şeyi yapmazdı, söz vermişti; söz verdiği hiçbir şeyi yapmazdı.

Tugay'ın elleri öyle kolay kolay titremezdi ama mektubu açarken elleri titredi, kendini piyanonun sandalyesine bıraktığında bu son kez kendisini o sandalyeye bırakışı olacaktı, henüz bunu bilmiyordu.

***"Tugay,"** diye başlıyordu mektup. Çok da uzun bir mektup değildi, kısaydı. Ama sevgili müvekkilim neredeydi, Tugay çok yabancıydı, mektuplara böyle başlanmazdı.*

"Sana bir mektupla veda ettiğim için üzgünüm."

Veda ne demekti, anlamını unuttu Tugay. Hayır, Sevgili Avukat'ı aklından geçeni yapmazdı, gitmezdi, terk etmezdi onu.

"Seninle geçirdiğim her an için sana minnettarım çünkü bana renklerimi gösterdin, aynaları sevmemi sağladın ve çiçeklerimin bile yüzünü gülümsettin; senin gülüşün, bir çiçeğe bile sevgi verebilecek kadar yüceydi, bunun farkında ise hiçbir zaman olamadın.

CamScanner ile tarandı

Fakat ben artık renklerimi istemiyor, aynalardan kaçmak istiyor ve çiçeklere küsüyorum. Çünkü fark ettim ki ikimizin de elleri böyle kan içindeyken hangi çiçeğe dokunursak dokunalım onu kuruturuz, hangi aynaya baksak kendimizden utanırız, hangi rengi üzerimize giysek eğreti durur.

Her şeyimi kaybettim; kaybederken hemen yanımdaydın. Sanma ki bu mektup aklını kaybetmiş bir kadının mektubu, son derece aklı başında bir şekilde yazıyorum, ben artık bu acıya katlanamıyorum. Ben artık bu kayıplara katlanamıyorum. Ben artık...

Ben artık çok korkuyorum, Tugay.

Hem kendimden.

Hem senden.

Her ihtimali düşündüm; kalmayı da öyle, ölmeyi de, sevmeyi, hatta seve seve ölmeyi de fakat fark ettim ki ben yaşamayı da seviyormuşum ve biz seninle yaşayamıyormuşuz. O özgür gibi hissettiğim gün, benim gerçek bir nefes aldığım gündü.

Şimdi kendime bu ülkeden başka gidebilecek bir yer bulmuşken öylece kalıp savaşmak, kaybedeceğimi bildiğim bir kumara girişmek, bir de kendimden vazgeçmek istemiyorum.

Seni sevdim.

Sana âşık oldum.

Ve bu intihardı. Seni sevmek ve sana âşık olmak intihardı; boynumda bir urgan varmış gibi hissettiren bu duyguya artık tahammül edemiyorum. Kendime tahammül edemiyorum, yaşananlara tahammül edemiyorum.

Bir gün belki seneler sonra eğer yaşıyor olursak, sen savaşında kazanırsan ve karşılaşırsak bana küskün bakma; küsmezsin hem bana sen, bilirim. Gülümsemezsin de artık, onu da bilirim ama öfkeyle bakma bana yeter. Seneler önce olduğu gibi, birbirimizi hiç tanımıyormuş gibi yan yana geçip gidelim, kokumuz bile birbirimize ulaşmasın.

Şayet birimizden birimiz de ölürsek, anlaşma asla gerçekleşmeyecek. Ben ölürsem sen yaşa; sen ölürsen ben yaşamaya devam edeceğim; o anlaşmayı yırtıp attım. İkimiz de başka yerlerde ölüp gideceğiz.

Bu hayatta kimseye verdiğim sözü tutamadım; babama, kardeşime, hatta anneme bile fakat bir kez olsun sana verdiğim sözü tutmak isteyerek mutfakta sana bir hediye bıraktım.

CamScanner ile tarandı

Bu sana âşık olan Eftalya Atalar'ın değil, avukat olduğu zamanlar sana söz veren kadının hediyesi.

Seni terk edip gitmek çok ağır, biliyorum ama ben bir yandan bizi de terk ediyorum, bunu unutma.

Merak etme, yaşayacağım; avukat olamayacağım belki bir daha ama kendime küçük bir ev tutacağım, arkadaşlarım olacak ve sevdiğim her şeyi yapmaya devam edeceğim. Lütfen bana ulaşmaya çalışma çünkü ben savaşla birlikte bizden de kaçıyorum.

Sen de yaşamaya çalış, en azından o kahvaltı masasındaki gülümseyen adama veda etme çünkü o adam, benim çocukluğumu iyileştirdi.

Şimdi artık bana Sevgili Avukat demek zorunda değilsin çünkü adımı kabullendim.

Eftalya Atalar'ım ben, üstelik adımın anlamı denizkızı. Sen de tekrar et, Eftalya Atalar diye, ezberle. Bu kez canım yanmayacak.

Çünkü çiçekler yanınca ölür, yandım ve ölmedim; okyanusta boğuluyorum şu an, ölmek mümkün değil, denizkızıyım. Bütün çiçekleri simgelemiyorum, simgeleyemem, öğrendim bunu da.

Hayatı boyunca seni ne olursa olsun unutmayacak fakat bir kez daha gözlerinin içine bakamayacak o kadın,

Eftalya Atalar

Özgürlüğümüze değil ama mahkûmiyetimizden kurtuluşumuza...

Gece, 23.29

Tugay mutfak masasında oturmuş, öylece boşluğu izliyordu.

Ses yoktu, kimse yoktu, yalnızdı; kimse gelmemişti, giden gitmişti zaten.

Ve masanın üzerinde bir tabağın içinde sözü verilen yaprak sarmaları vardı.

Tabağın hemen yanında ise Tugay'ın günler önce aldığı, güneş simgeli evlilik teklifi yüzüğü.

Ne ağzına sarmadan sürebilmişti ne de yüzüğü yeniden eline alabilmişti. Gözyaşı yoktu, öfke yoktu, nefret yoktu; tek bir duygu vardı: Acı. Sadece acı. Avukat'ına bütün bu savaşlara, acılara rağmen bir umutla evlilik teklifi edecek, belki bir gün kurtulurlarsa bu kez o yüzüğü huzurla parmağına takmasını sağlayacaktı.

Aşkla. Gerçek bir aşkla.

CamScanner ile tarandı

İnandığını sandığı ama inanmaması gereken aşkla.

Üçüncü paket sigarasını bitirirken ikinci şişe viskisini de içiyordu. Biliyordu elbet, bir nedeni vardı gidişinin. Fakat bunların hiçbirisi Tugay'ın içini soğutmazdı çünkü ne olursa olsun Tugay Demir Çeviker, Eftalya Atalar'ı bırakmazdı. Hiçbir sebep onu terk etmesine itmezdi, yapayalnız bırakmazdı. Şu an onu bıraktığı gibi.

Sarmaya doğru uzandı, yüzünde silik bir tebessüm oluştu. Acaba tadı nasıldı? Güzel olmamalıydı, güzel miydi? Neden güzeldi? En son annesinin ellerinden yemişti, o gitmişti; şimdi Avukat'ı yapmıştı, o da terk etmişti.

Öyle sert bir şekilde tabağı fırlattı ki tabak duvara çarpıp tuzla buz oldu.

Biliyordu elbet, bu cümleleri kurmasa Tugay'ın onu bırakmayacağını fakat böyle bir terk ediliş annesinden sonraki en acı tecrübesi olmuştu.

Evin kapısının açıldığını duyduğunda baştan sonra ezberlediği mektubu itekledi ve koşar adımlarla, "Sevgili Avukat," diyerek kapıya doğru ilerledi. Bu ona son Sevgili Avukat demesiydi, bilmiyordu.

Bugünden sonra artık ezberleyecekti; o Eftalya Atalar'dı, anlamı denizkızı olan.

Kapı açıldı, ardından Giray'ı gördü ve Giray'ın elini tuttuğu küçük kardeşi Nida'yı.

Birisi gitti, bir başkası geldi; gözleri dolduğunda Tugay daha fazla ayakta kalamayarak dizlerinin üzerine çöktü. Bu yıkımla son dizlerinin üzerine çöküşüydü.

Avukat, Eftalya Atalar aklından geçeni yapmıştı; Tugay Demir Çeviker'i terk etmişti.

CamScanner ile tarandı

8
AYNANIN İKİ YÜZÜ

Üç ay sonra...
İngiltere

Kitaplar insanların kaçıp saklanmalarını değil, saklandıkları yerden özgür kalmalarını sağlardı çoğu zaman.

Gerçeklerin yüzünüze tokat gibi çarptığı kitaplar vardır, o kitaplarda bazı cümleler hiç eskimez, değişmez, her gördüğünüzde defalarca altını çizersiniz. Çünkü sizi büyütür, gerçeği gösterir, saklandığınız yerden özgürleştirir, yalnız olmadığınızı hissettirir.

Belki de tam da bu yüzden yirmi dokuzuncu kez aynı cümlenin altını çiziyordum.

"İtiraf edeyim, hâlâ umutluydum," diyordu kitapta ve devam ediyordu. *"Şimdi Tanrı'ya şükür, hiç umudum kalmadı."*

Sayfa otuz üç, Bir İdam Mahkûmunun Son Günü, Victor Hugo.

İnsan bazen umutlu, neşeli, huzurlu insanlar görmek yerine umudu tükenmiş, kendisi gibi bitap düşmüş birilerini görmek, onların varlığına inanmak istiyordu. Bu bir kitap karakteri, herhangi bir kitaptaki cümle bile olsa.

Bu kitaptaki cümle beni üç aydır yalnız hissettirmeyen tek dayanaktı. Victor Hugo beni yalnızlığımla baş başa bırakmadı, yalnızlığımda yanıma oturup bir cümleyle bana sarıldı, *ben de yalnızım* diyerek. İşte bu yüzden kitaptaki mutluluklardan ziyade mutsuzluklar da insanı ayağa kaldırabiliyordu. İnsanı saklandığı yerden çıkarıp bir tokat gibi yüze çarpabiliyordu.

"*Mermaid,*"** dedi kütüphane sorumlusu George. İngiliz aksanı ve akıcı İngilizcesine alışmakta zorlanmamıştım fakat bazen kelimeleri beni zorlamak için öyle bir döndürüyordu ki kaşlarımı çatmama neden oluyordu. Ellili yaşlarındaki adam sevecen bir şekilde masaya doğru eğildi. "Vakit gece yarısına geliyor, ne zaman çıkacaksın?"

---

* Victor Hugo, *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü*, çev., Volkan Yalçıntoklu (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2022), 33.
** (İng.) Denizkızı. (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

Başımı kitaptan kaldırıp gözlerimi kırpıştırdım. "Gece yarısına geldiğini fark etmemişim," diyerek yalan söyledim. Kolumdaki saate baktığımda on ikiye on vardı. "Ah ya," dedim gözlerimi kısarak. "Sanırım yine burada kalmam gerekecek."

George şüpheyle bana baktı, ardından geriye çekilip ellerini cebine yerleştirdi. "Burada kalmanda hiçbir mahsur yok," dedi rahat bir şekilde. "Fakat arada sırada evine gitmen gerekiyor." Dikkatli bir şekilde bana baktı. "Ayrıca gözlerin çok yorgun bakıyor, en son ne zaman uyudun?"

En son ne zaman uyudum? Hatırlamıyordum. Sahiden de hatırlamıyordum. Çoğu zaman uyumak bile istemeyerek yenik düşüyordum ve maalesef defalarca aynı kâbusu gördüğüm için gözlerimi açıyordum.

Derin bir nefes verip kitabı kapattım. "Çok uyuduğum zamanlar da yorgun bakabiliyorum." Gülümsemeye çalıştım ama elbette ki inanmadı. "Ardiyedeki koltuğu seviyorum, çatı katı keyif veriyor."

Hayır, çatı katındaki eskimiş ve artık tuşları düşmüş piyanoyu saatlerce izlemeyi seviyorum fakat bunu bilmek zorunda değilsin, bunu kimse bilmek zorunda değil.

Hayır, vardı elbet bir nedeni, vardı elbet bir izi, vardı elbet bir lekesi fakat vardı da bir terk edişi.

"O ardiyede fareler var!"

Bu kez gerçekten güldüm. "Farelerden korkmuyorum çünkü onlar bazen iyi bir dost olabiliyor." Anlamıyormuş gibi yüzüme baktı. "Bir mahkûmu düşün, yapayalnız kaldığında fareler ona dost olabilir." Yine yüzüme tuhaf tuhaf baktı, çoğu insan için garip bir karakter olduğumun farkındaydım ama bana alışmışlardı.

"Fareler bedenini kemirmeye başladığında onları sevmeyi bırakırsın," dedi.

"Bir mahkûmun bedenini kemiren hiçbir zaman fareler olmaz çünkü onlar da mahkûmdur." Bu ona etkileyici gelmiş olacak ki kaşlarını kaldırdı.

"Bazen şiir gibi konuşuyorsun."

Kahkaha attım. "Sadece bu aralar çok sık kitap okuyorum."

Yaklaşık bir buçuk aydır evimin köşesindeki kütüphanede çalışıyordum. Çalışmak denirse elbet. Paraya ihtiyacım olduğu için değil, sadece birisi olabilmek için çabalıyordum. Ve genelde kütüphanelere gelen insanlar sizin yüzünüzle ilgilenmezlerdi. Burası biraz da benim

CamScanner ile tarandı

saklandığım yerdi. Kütüphanede herkesin bir mahlası vardı, isterlerse elbet. Ben de denizkızı denilmesini tercih etmiştim, bu beni biraz daha gizlemek yerine bana gerçekleri göstersin diye.

George sırıttı. "O halde bir ara kitap yaz," dedi ve sonrasında başıyla arka tarafını gösterdi. "Koltuğumda yatman benim için problem değil ama arkadaşın geldi ve seni bekliyor."

Kaşlarım havalandı. "Sinan mı?"

Başka arkadaşın mı var senin?

George başını salladı. "Ona ne söylememi istersin?"

Büyük bir nefes verdim, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ayağa kalktım. "Bir şey söylemene gerek yok. Biraz daha burada kalırsam kütüphanenin camlarını kırabilir." George gözlerini kocaman açtı. "Sadece şaka yaptım." Derin bir nefes verdi.

"Yarın kaç gibi gelirsin?"

"Sabah altı?"

Başını iki yana salladı. "Ne zaman uyuyacaksın ki?"

"Önemi yok."

George tavana baktı, ardından anahtarı bana uzattı. "O halde yedek anahtarı yeniden al çünkü eşimle yarın evlilik yıldönümümüz. Onu güzel bir yemeğe çıkaracağım, en sevdiği çiçekleri alacağım ve doyasıya öpeceğim."

Yutkunduğumda elim yavaşça masaya tutundu. "Ya," dedim bir kez daha yutkunarak. "Hangi çiçeği seviyor?"

George beni bozguna uğratan bir yanıt verdi, bana benzeyen bir cümle. "Benim aldığım her çiçeği seviyor."

Düşündüğümden daha uzun süre yüzüne baktığımı gözlerini kaçırmasından anladım. Genelde insanlar bakışlarımdan rahatsız olurdu ve aslında insanların benden duydukları rahatsızlıklarla yeniden yüzleşmeye başlamıştım. Bu da başka bir detaydı.

"Anladım," dedim gülümsemeye çalışarak. "Umarım beraber el ele ölürsünüz, aynı anda. Birbirinizden hiç kopmazsınız."

"Umarım huzurla yaşarsınız demen gerekmez miydi?"

Duraksadım ve haklılığı karşısında, "Doğru," dedim. "Fakat biriniz daha erken ölürse diğeri de yaşamın tadını çıkaramaz."

Sandalyeye asılı ince ceketimi aldım. Aylardan mayıstı fakat İngiltere'de özellikle bu saatlerde hâlâ soğuk olabiliyordu. Saçlarımı ceketin içinden çıkardıktan sonra sırt çantamı da omzuma attım ve masanın etrafında yürüdüm.

CamScanner ile tarandı

"Hey," dedi tam yanından geçerken. "Eğer..." duraksadı. "Yalnızsan ve sıkılıyorsan..." gözlerinde acıma vardı, "...bize katılabilirsin. İlk önce baş başa yemek yiyeceğiz, ardından bizim arkadaşlarla bir şeyler içeceğiz." Gözlerini devirdi. "Senden epey büyük insanlar ama eğlencelidirler. Görüyorum ki sen biraz..." Yalnızsın diyemedi ama bakışlarından anladım. "Eğer istersen..."

"Teşekkür ederim," dedim kolunu hafifçe okşayarak. "Ama yarın çok önemli bir planım var."

Şaşırdı. "Özel birisi mi?"

Gülümsedim, insanların gözlerindeki acımayı görmeyeli uzun zaman olmuştu. "Sayılır."

"Vay," dedi hevesle. "Senin adına mutlu oldum."

Hiçbir cevap vermeden masanın üzerindeki kitabı düzelttim ve başımı sallayarak çıkışa doğru yürüdüm. Küçük kütüphanenin içinden çıktığım anda Sinan'la karşılaştım, sokak lambasının altında durmuş, elleri ceplerinde bana bakıyordu. Göz göze geldiğimiz anda yüzünü buruşturdu. "Seni öldüreceğim, Eftal," dedi öfkeyle. "Beş gündür eve geldiğin yok!"

Gülerek, "Burada uyuduğumu biliyorsun," dedim. "Sana mesaj attım."

"Uyumak mı?" Sinan'ın üzerinde siyah bir ceket vardı, saçlarını kısacık kestirmişti ve gerçekten fazlasıyla öfkeli bakıyordu. "Senin uyuduğun mu var? Yüzün saçlarından daha beyaz!"

Üç aydır saçlarım bembeyazdı, griye çalıyordu. Ve omuzlarımda kestirmiştim. Eğer saçımın önünde bir tutam beyazlık var ise ben de hepsini boyamayı seçmiştim, hem tanınmamak hem de kendimden kaçabilmek için.

Yüzümde ise her zaman fondöten oluyordu. Bazen istemeyerek de olsa aynaya baktığımda ben de kendimi tanıyamıyordum, verdiğim kilolardan mıydı yoksa saçlarımın renginden miydi bilmiyordum.

Belki de mahkûmiyet insanı tüketiyordu, özgürken hissedilen mahkûmiyet özellikle.

Konuyu değiştirerek koluna girdim ve "Geldim işte," dedim. "Sadece yoğundum, çalışmam gerekiyordu."

"Yoğundum dediğin kütüphaneye her gün en fazla on kişi geliyor, Eftal," diye öfkeyle soludu. "Ve dokuzu altmış yaş üstü, birisi de on yaşında her gün kahvaltı yaptığın o çocuk. Neydi adı..."

CamScanner ile tarandı

"Brad," dedim sırıtarak.

Sinan gözlerini kaçırdı. "Brad'le bile kahvaltı yapıyorsun ama benimle tek lokma yediğin yok."

"Brad'i kıskanıyor olamazsın değil mi?" diye sordum gülerek.

"Ne demek istediğimi anladın."

Yeniden konuyu değiştirdim. "Yoğundum çünkü rafların tozunu almam gerekiyordu."

"Her gün yüzüncü kez yaptığın gibi."

"Ayrıca kitapları ardiyeye taşımam gerekiyordu."

"Aynı kitapları taşıyıp duruyorsun."

"Kitap da okumam gerekiyordu."

"Hep aynı kitabı okuyorsun."

Sustum ve büyük bir nefes verdim. "Tartışacak mıyız?" diye sordum koluna daha sıkı dolanarak. "Eğer tartışacaksak ben kaçacağım çünkü bu gece kütüphanede..."

"Eftal," dedi bir anda adımları bıçak gibi kesilirken. Gözleri gözlerime döndüğünde bakışlarımı kaçırdım. Artık Sinan'ın yüzüne öyle uzun uzun bakamıyordum, sürekli gözünü kaçıran bir kadın var ise o bendim. Sinan da bunu fark etmiş olacak ki çenemi tutup gözlerine bakmam için diretti. En sonunda yenik düştüğümde "Eftal," dedi kısık bir sesle. "Bugün günlerden 6 Mayıs."

Kaşlarımı çattım. "Ve yarın da 7 Mayıs?"

"Eftalya," dedi üzerine basa basa. Eftalya, anlamı denizkızı. Öyle bir denizkızı ki, boğulan bir denizkızı.

"Eftalya," dedi bir kez daha üzerine bastıra bastıra. "Bugün günlerden 6 Mayıs." Yine ona anlamsız gözlerle baktım, başını iki yana salladı, kırgın bir sesle, "Bugün," dedi. "Benim doğum günüm." O an, o cümlenin ardından kendime kocaman bir yumruk atmamak için beni durduran tek şey Sinan'ın çenemi tutan eliydi. "Ve ben doğum günümü her gün tanıştığım farklı insanlarla değil, seninle kutlamak istiyorum, evde yalnız başıma oturup bir ruh gibi seni bekleyerek de geçirmek istemiyorum."

Yutkunduğumda, "Sinan," dedim kekeleyerek. "Özür dilerim, aklımdan çıkmış, o kadar yoğun çalışıyorum ki, ben ne yapacağımı bilemedim ve..." Bana inanmadığını belli eder şekilde baktı. "Ben," dedim afallayarak. "Tarihleri unuttum, mayıs ayında olduğumuzu bile..."

CamScanner ile tarandı

"Unutmadın Eftal," dedi. "Unutmuş numarası yapıyorsun ama her günü saydığını duvarına attığın çentiklerden biliyorum."

Odama girmesi yasaktı, bunu ona söylememiştim ama kapıyı kilitlediğimden ötürü anlar sanmıştım. Elektrik çarpmış gibi geriye çekildiğimde, "Odama mı girdin?" diye sordum hiddetle.

"Evet," dedi tek kaşını kaldırarak. "Ve duvardaki o çentikleri gördüm, resmen hapishanede gibi buraya geliş tarihimizden itibaren çizik atıyorsun, sen mayıs ayında olduğumuzu biliyorsun ama mayıs ayını bilme nedenin ondan ayrı kaldığın..."

"Sinan," dedim yüksek bir sesle. "Bir daha odama sakın ama sakın girme."

Onu geride bırakıp yürümeye başladığımda soğuk bir rüzgâr yüzüme çarptı. Sinan'ın sert adımları arkamda bittiğinde, "O odanın da senden bir farkı yok zaten," dedi öfkeyle. "Bomboş. Sen gibi."

Bilerek yapıyordu, beni öfkelendirmeye çalışarak üzerime geliyordu ki içimi dökeyim, bağırayım çağırayım, kendimi mahvedeyim ve rahatlayayım. Hayır, bunu yapmayacaktım.

Aniden durup ona baktım. "Doğum gününü kutlamaya gidelim."

"Ne?"

"Hadi," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Doğum gününü kutlamaya gidelim." Koluna yeniden girdim ve çekiştirmeye başladım. Öyle hızlı adımlar attım ki yerdeki su birikintileri siyah pantolonuma lekeler bıraktı. "Karşı sokakta harika bir bar var, kokteylleri çok lezzetli, müzikleri de eğlenceli. Gidip bir şeyler içelim, dans edelim ve..." Güldüm. "Sarhoş olalım."

"Eftal," dedi Sinan. "Bu konuşmayı doğum günümü kutlaman için değil, kendinin farkına varabilmen için..."

"Sinan," diyerek lafını böldüm. "Dans etmek istiyorum." Ciddiyetle baktı bana. "Her genç kadın gibi dans etmek, içmek ve tek dostumun doğum gününü kutlamak istiyorum." Yine bana inanamıyormuş gibi baktı. "Lütfen," dedim yalvarır gibi. "Gerçekten bunu çok istiyorum çünkü bu şekilde eve gidersek kalbini kırdığım için içim hiç rahat uyuyamayacağım."

Sen artık gönlün rahat değil diye uyuyamıyorsun ki zaten Eftalya. Sen artık hiç uyuyamıyorsun.

"Kalabalık yerlere girme," dedi tedbir gibi. "Değiştiğini düşünüyor olabilirsin ama ülkemizdeki durum ortada ve seni tanıyan çıkarsa..."

CamScanner ile tarandı

"Çıkmaz çünkü karanlıkta kimse kimseyi tanımaz." Başımı salladım. "Yalvarayım mı? Gerçekten çok istiyorum." Biliyorum inanmamıştı ama bıkkın bir nefes verdikten sonra başını sallayıp benimle beraber yukarıdaki sokağa kadar yürüdü.

Ülkemizdeki durumu sormamak için içim içimi yiyordu. Dilimin ucundaydı, dilimi koparmak istiyordum. Görmek istemiyordum, hiçbir şeyi bilmek istemiyordum ama artık kütüphaneye gelen o on insandan beşi bile yanımdan geçerken ülkenin cehenneme döndüğünü söylüyordu.

Örgüt, diyorlardı, ülkeyi cehenneme çevirmiş.

Sadece tek bir şey görmüştüm, o da metroda giderken yanımdaki kızın tabletindeki haber yazısından.

Bir duvar yazısıydı.

"Artık her yer cehennem gibi yanacak çünkü cennet beni çoktan terk etti."
TDÇ

Bunu görmemin üzerinden ay geçmişti, ne zamanın yazısıydı bilmiyordum ama ondan sonra konuşmalardan anladığım kadarıyla artık insanlar bir örgüt kurucusundan değil, gözü dönmüş bir adamdan söz ediyordu. *Delirmiş* demişti bir keresinde George, arkadaşına. Hemen arkamda konuşuyorlardı. *Derdi değişim değil de ülkeyi komple yakmak sanki. Gözlerindeki ifadeyi gördün mü? Adamın gülüşü bile korkutucu.*

Hayır, onun gülüşü hiçbir zaman korkutucu değil, olmadı, olamaz da.

Sadece bir kez ama bir kez adımı duymuştum.

Eftalya Atalar öldü demiş, BL örgütü. Kimse inanmamış ama örgüt benden öldü diye söz ediyormuş.

"Eftal," diyen Sinan'ın sesiyle kendime geldim. "Sana sesleniyorum, duymuyor musun?" O an barın önüne geldiğimizi fark ettim, müzik kulaklarımı acıtacak kadar yüksekti fakat yine de bir miktar iyi gelebileceğini hissediyordum. Genelde tanınmamak için pek bir yere çıkmıyor, insan içine karışırken bile şapka takıyordum.

Ama bugün pek de umurumda değildi.

"Müziğe dalmışım," dedim. Elbette ki bana inanmadı. "Hadi gidelim ve deliler gibi dans edelim!" Öyle yapmacıktım ki Sinan dayanamayıp yapmacık oluşuma güldü. "Of," dediğimde ben de güldüm, ardından sırtından itekledim. "Hadi doğum günü çocuğu, bugün seni eğlendireceğim."

CamScanner ile tarandı

Kapıdaki iki güvenlik yüzümüze bile bakmadı ve önümüzü açtığında kocaman renkli ışıkları olan aynalı koridorla karşılaştım. Her adım attığımızda renkler değişiyordu ve bu Sinan'ın da dikkatini çekmiş olacak ki kocaman gözlerle etrafına baktı. "Seni nasıl bir yere getirdim, görüyorsun değil mi?" diye sordum göz kırparak. "Keyfini çıkar."

"Biliyorum biliyorum," dedi o da alayla. "Benim için çoktan hazırlamıştın burayı." Güldüğümde o da bana katıldı.

Bar taburelerinin hemen arkasındaki boş bir masaya geçtiğimizde üzerimdeki ceketten kurtuldum ve siyah tişörtümü çekiştirerek etrafı inceledim. Genel olarak bizden daha genç insanlar vardı, bunun farkındaydım ama bunun dışında umursamaz tavırlar huzurlu hissetmeme neden olmuştu.

Yanımıza İngiliz bir garson gelip, "Hey," dedi sırıtarak. "Ne istersiniz?"

Sinan'ı susturup, "En ağır kokteylini getir bize," dedim bağırarak. "Bir de bir mum istiyorum, dilek dilemesi gereken bir doğum günü çocuğu var da."

Garson güldü, ardından Sinan'ın omzuna hafifçe vurdu, bu hareketinden sonra Sinan çevik bir hareketle geri çekilip garsonun elini kaptı. Yaşadıklarımızın bizi dönüştürdüğü insanlar içler acısıydı. Garson çekingen bir şekilde ellerini kaldırdı, Sinan ise utançla özür diledi. Kaçar adımlarla yanımızdan uzaklaştığında Sinan parmaklarını şakağına bastırdı.

İçini rahatlatmak istedim ama benim de içimi rahatlatacak cümlelerim kendime kullanırken bitmişti. Sadece omzunu sıvazlamakla yetindim, tam o esnada ise Sinan'ın masanın üzerindeki telefonuna mesaj geldi.

Gamze'den.

Kendi ülkemden konuştuğum tek kişi Gamze'ydi ve onunla da ne zaman konuştuğumu hatırlamıyordum. Harika bir sırdaş olduğundan şüphe yoktu, hatta geçirdiğimiz o hücre günlerinde çok kısa bir sürede arkadaş kazanmak benim de hazırlıksız yakalandığım bir durum olmuştu ama o zaten gideceğimi biliyordu; ondan saklayamazdım.

O bütün planı biliyordu. O hislerimi biliyordu.

Sinan mesajı açtığında Gamze'nin sırıtan fotoğrafıyla karşılaştım, Sinan'a kendini atmıştı, altına ise not düşmüştü.

Seni bu güzel yüze hasret bırakmak istemedim, bebek surat.

Sinan güldüğünde hızlı bir şekilde cevap verdi fakat o esnada elinden telefonu aldım, ne yapacağıma şaşkınlıkla bakarken ön kamerayı

CamScanner ile tarandı

açtım ve fotoğrafımızı çekip ona attım, altına bir notla. "Bugün bu bebek suratın doğum günü, onun için sen de bir mum üfle."

Birkaç saniye sonra Gamze'den art arda mesajlar geldi.

Eftal!

İnanamıyorum, Eftal! Saçların!

Oha çok güzel olmuşsun!

Eftal, beni ara!

Sessizlik ardından tek mesaj.

Yani eğer istersen... ben buralardayım.

Sinan telefonu yeniden masaya bıraktığında, "Sık sık konuşuyorsunuz galiba?" diye sordum.

"Yani," dedi Sinan bocalayarak. "Arada sırada..." Utançla gözlerini kaçırdı. "Öyle birkaç kez görüntülü konuştuk ve..." Sustu, ondan hoşlanıyor gibiydi ama bir yandan da sanki benimle paylaşmaya çekiniyordu. "En son aradığında üstü kan içindeydi ve bana seksi görünüp görünmediğini sordu, tuhaf birisi..." Kaşlarımı kaldırdım. "Komik." Duraksadı. "Öyle."

Omzumla omzunu hafifçe iteklerken garson hiçbir şey söylemeden ve yüzümüze de bakmadan kokteylleri bırakıp gitti. Kokteylden büyük bir yudum aldıktan sonra imayla, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

İçkisinden bir yudum alan Sinan öksürmeye başladı. "Ne?" diye sordu. "Hayır. Ne alakası var?"

"Hoşlanıyorsun." Sırıttım ve daha büyük bir yudum aldım, gerçekten fazlasıyla sert bir alkoldü. "Hoşlanmasan mesaj attığında böyle gülümsemezsin."

"Hayır," dedi kaşlarını çatıp. "Sadece ülkeden birileriyle konuşmak iyi geliyor, yani evimde gibi hissettiriyor, ondan haber almak filan." Kaşlarını çattı. "Hem hoşlansam ne olacak, birbirimizi görme ihtimalimiz bile yokken nasıl..." Sustu. O sustu ama ben, onu mahkûm ettiğim hayatıyla bir kez daha yüzleştim. İşte tam da bu yüzden Sinan yanımda olduğu halde yalnız hissetmeye devam ediyordum çünkü onu buraya çağırmamıştım fakat o babam için, Meryem'im için gelmek zorunda hissetmişti. Belki güzel bir ilişkisi olacaktı, belki savaşmaya devam etmek istiyordu, belki istediği kendi ülkesiydi, belki de artık benden bile nefret ediyordu. Ama buradaydı işte. O Sinan Yaman'dı, ne olursa olsun Eftalya Atalar'ı yalnız bırakmak istemezdi. Sırf bu yüzden, ölmek bile istemezdi.

CamScanner ile tarandı

"Öyle demek istemedim," dedi eğilerek. "Asma yüzünü."

"Hayır," dedim kendimi toparlayarak. "Haklısın, sadece başka bir şey düşünüyordum." Daha büyük bir yudum aldım içkiden. En sonunda bitirdiğimde ikincisini de sipariş ettim. Çok geçmeden ikincisini de oldukça hızlı bir şekilde içtim ve üçüncüsünü de istedim. O aralıkta ise Sinan'la konuşmaya çalıştım, gülmek için uğraştım ve olduğum yerde hareket ettim.

Bugün benim dostumun, çocukluk arkadaşımın, ailemden geriye kalan tek yadigârımın doğum günüydü. Hayır, mahvetmemem gerekiyordu.

Sinan da oldukça hızlı bir şekilde içtikten sonra benim aksime daha çok rahatladı ve yüzündeki gülümseme arttı. İstediği belki de buydu, normal bir insan gibi eğlenebilmek. Herkes kalbinde bir enkazla yaşamak zorunda değildi, ona bunu zorunlu kıldığım için de kendimi affetmeyecektim.

Yan tarafımızda duran sarışın kızlardan bir tanesi yavaşça dans ederek yanımıza geldiğinde Sinan'ın etrafında döndü, ardından onu kolundan tuttuğu gibi dansa davet ettiğinde Sinan kocaman gözlerle bana baktı. Destek veriyormuş gibi başımı salladığımda gülmeye başladım. O sırada kız Sinan'ın etrafında dönerek dans etmeye başladı, Sinan ise baştan aşağı kıpkırmızı kesildi.

Hemen yanındaki erkeklerden bir tanesi de benim yanıma geldiğinde, "Selam!" dedi, o an Türk olduğunu fark etmemle gözlerimi açmam bir oldu. Direkt başımı çevirdiğimde korkuyla yutkundum. Bu kez İngilizce, "Selam!" dediğinde beni tanımadığını düşündüm fakat öyle bir güvensizlik içindeydim ki ne yapacağımı bilemedim.

En sonunda İngilizce, "Ben kadınlardan hoşlanıyorum!" dediğimde adam bu cümlemle kahkaha attı, ardından kendisinin derdinin sapıklık olmadığını dile getirdi, bir şeyler anlattı ama öyle bir sessizliğe gömüldüm ve alkolü kafama diktim ki hangi ara uzaklaştı ya da hangi ara Sinan hemen yan masada dans etmeye başladı bilmiyordum. Kafası inanılmaz güzeldi, geldik geleli ilk kez onu böyle görüyordum ve bunun bir patlama olduğunu düşünüyordum.

Ve fark ediyordum, kafası güzel olan tek kişi Sinan değildi, ben de gitgide kayboluyordum.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak ellerimi birbirine çarptım ve boş bardağımı kaldırıp onlara katılmak için adımlar attım, bir yandan da

CamScanner ile tarandı

diğer elime mumu aldım fakat o anda adımlarımı bıçak gibi kesen, yüzümdeki gülümsemeyi donduran, zamanı bile durduran bir an yaşandı.

Hemen hemen yüz metre ileride, barın diğer tarafındaki bar taburelerinden birisinde bir adam oturuyordu. Saçları kumral, dağınık, üzerinde beyaz gömlek, gözleri bütün karanlığa rağmen ela. Ela olmalıydı, ela bakışlarını biliyordum.

Ve bütün bunların dışında gülümseyen yüzü. Onun gülümseyen yüzü. Nerede görsem gülümseyen yüzü. Bana gülümseyen yüzü.

Tugay.

Tugay Demir Çeviker.

Elimdeki bardak yere düştüğünde önümde dans eden kızın bacaklarına camlar dokundu fakat gözlerim bir an bile olsun bar tabüresinden ayrılmazken ışıklar öyle hızlıydı ve bar öyle bir dönüyordu ki dengemi sağlamak için tutunacak bir yer aradım fakat yoktu.

Gözlerini ayırmıyordu, gözlerimi ayırmıyordum ve beni izliyordu; yüzünde o gülümsemesi vardı, ezberlemiştim, oydu ve benim gözlerimin içine bakıyordu. Birisi ismimi söyledi, yüzümde eller hissettim fakat geriye doğru adım attığımda bacaklarım birbirine dolandı.

Sonrasında geriye dönüp koşmaya başladım, *kaçmaya. Bir kez daha kaçmaya.*

Barın kapısına kadar koştuğumda ve kendimi dışarıya attığımda öne eğilip kusmaya başlamam aynı anda oldu. Dengede duramadığımda dizlerimin üzerine düştüm ve içtiğim bütün alkolü çıkardım. Bütün gözler üzerimdeydi biliyordum, utanmam gerekirdi ama utanç duygumu da kaybetmiştim. Ben Eftalya Atalar, bir barın önünde kusuyordum ama kimse umurumda değildi. O içerideydi. O içerideydi, bana bakıyordu, yüzüme bakıyordu, gözleri oradaydı. Gülümsemesi oradaydı.

"Eftal," dedi Sinan'ın sesi, önümde çöktüğünde avcumun içinde sıkıca tuttuğum mum canımı yakıyordu. "Eftal," dedi yüzümü tutarak. "Ne oldu? Birisi bir şey mi dedi? İyi misin?"

"Gidelim," dedim zorlukla ve elimin tersiyle ağzımı sildim. "Gidelim, yalvarırım gidelim."

"Eftal," diye fısıldadı, Sinan, o sırada arkasında yan masadaki gençlerin de durduğunu fark ettim. "Ne olduğunu söyle bana."

Bakışlarımı yerden kaldırdığımda onu bulanık gördüğümü fark ettim. Karnım ağrıyordu, kalbim acıyordu, hayır ağlamıyordum, rüzgâr yüzüme çarpıyordu. "O," dedim fısıldayarak. "O burada."

CamScanner ile tarandı

"Kim?" Gözlerinin içine dikkatli bir şekilde baktım. Sinan, arkamda duran gençlere baş işareti verdiğinde onların uzaklaştığını fark ettim, barın önünde sadece ikimiz ve kaldırımda uyuklayan birkaç sarhoş genç kaldı. "Kim?" dedi bir kez daha.

"O," dedim dişlerimi sıkıp. "Burada. Gördüm, barda oturuyor. Bana gülümsedi, hem de her zaman olduğu gibi."

Sinan'ın gözlerindeki ifade değişti, normalde içeri gidip bakardı biliyordum ama artık bakmıyordu, yapmıyordu bunu. Burnundan nefesini verdikten sonra, "Sarhoşsun," dedi. "Hadi eve gidelim."

"O burada, içeride," diye fısıldadım. "Oturuyor. Bana bakıyordu." Hayır, gözlerim daha bulanık göremezdi. "Gülümsedi bana." Gülümsedim, uzun zamandır böyle gülümsememiştim. "Bana gülümsedi, gülümsemez sanıyordum. İçeride o." Korkuyla omzumun üzerinden barın girişine baktım, kapı duvardı. O yoktu ama içerideydi. "Gelmiş," diye fısıldadım, "gördüm."

"Eftal," dedi Sinan, sabırla nefesini verdi. "Hadi eve gidiyoruz."

"Sinan, o burada..."

"Eftal, hadi, gidiyoruz ve..."

"Sinan," dedim titreyen bir sesle. "O içeride duruyor, gördüm, bana baktığında..."

"Yeter! Hayır!" diye bağırdı bir anda, sesi sokakta inledi. "Hayır, içeride değil, iki hafta önce restoranda da değildi, ondan önceki hafta sokakta da yoktu ve bir ay önce kütüphaneye de gelmedi!" Nefesim kesildiğinde ellerimi yere öyle bir bastırıyordum ki canımın acısını o an fark ettim. "Şu hayalleri görmeyi bırak artık, deliriyorsun!" Başımı iki yana salladım, saçmalıyordu. "Kimsenin geldiği gittiği yok, kendine gel artık!" Zaman sanki durdu, bir tokat yüzüme çarptığında o gerçeklerin tokadıydı. Elleri yüzümü tuttuğunda beni sarstı. "Eftal," dedi kısık bir sesle. "Kendine gel," dedi yalvarır gibi. "Kimsin sen? Ölüsün sen, öldün. Yoksun. Göremiyorum seni. Nefes alan bir canlısın, hiçbir şeysin artık."

Başımı iki yana sallayıp inkârla, "Ama," dedim, "o içeride."

"Değil," dedi üzerine basa basa. "Değil, Eftal, değil. Eğer çok bilmek istiyorsan söyleyeyim, bırak buraya gelmeyi, adını bile anmıyormuş."

Kaşlarım havalandı. "O zaten Eftalya demez ki, adımı niye ansın? Anmasın adımı, Avukat'ım desin. Sevgili Avukat'ım."

CamScanner ile tarandı

Sinan bana öyle bir baktı ki ilk kez onun gözlerinden acımayı net bir şekilde gördüm. "Üç ay," dedi. "Üç aydır nefes almaktan başka hiçbir şey yapmadın. Yemek yemiyorsun, gülümsemiyorsun, konuşmuyorsun." Yutkundu. "Bir karar verdin, kararın senin mezarın oldu, o toprağın altında şimdi nefes almaya çalışıyorsun. Madem oradaydı, neden gitmedin yanına?" Sinan acıyarak gülümsedi. "Çünkü gerçek olmadığını sen de biliyorsun, sadece kendini kandırmak istiyorsun. Madem gerçek Eftal, neden şöyle bir dönüp haberlere bakmıyorsun? Adamın dönüştüğü kişi bu ülkeyi bile yakar, bunu biliyor muydun? Öyle birine dönüşmüş ki sadece kötü bir adam." Başımı iki yana salladım. "Bundan mı kaçıyorsun? Hem kaçıyorsun hem koşmak istiyorsun ona. Sen ne istiyorsun?"

"*Aşk geçici bir his midir, baba,*" diye sormuştum bir kez.

"*Değildir,*" demişti. "*Hayatın boyunca kalbinde bir yangınla yaşarsın, Eftal'im. Bazen o yangın seni yakar, bazen söndürmek istersin ama sönen senin ruhun olur. Aşk bir kez gelirse sana, tüketmeden bırakmaz; tükenmek istemiyorsan o aşkı sonuna kadar yaşa, sonunda ölüm olsa bile.*"

"*Nasıl yani ben istersem unutamaz mıyım âşık olduğu kişiyi?*"

"*Hayır.*"

"*Aşk bir kez mi olur peki?*"

"*Evet.*"

"*Birçok insan defalarca olur diyor.*"

"*Birçok insan daha önce âşık olmadığı için o kadar emin konuşuyor, gerçekten âşık olan herkes bilir o duygunun bir kez yaşandığını.*"

"*Peki unutulmaz mı ilk aşk?*"

"*Unutmak ne mümkün, Eftal? Aşk seni delirtene kadar yakanı bırakmaz, delirdikten sonra da seni yakmaya devam eder, durmaz.*"

Ben deliriyordum. En ağır tabirle ve tek kelimeyle deliriyordum aşk için.

Geçeceğine inanmamıştım elbette ama biraz iyileşirim sanmıştım, güzel hatırlarım, yüzü aklıma gelince huzur bulurum. Hayır, öyle olmamıştı, öyle bir aşktı ki her gün başka bir azaptı. Ve terk edilenden daha çok terk edenin yandığı ateş asla sönmezdi, benim ateşim gitgide daha fazla artıyordu çünkü her gün biraz daha terk ediyordum.

"Ben ne istiyorum..." dedim kendi kendime. "Ben ne istiyorum, ben ne istiyorum..." Yere baktım, yeniden Sinan'a baktığımda ayağa kalkmaya çalıştım ama gücüm pek yoktu. "Ben ne istiyorum?" Gülmeye

CamScanner ile tarandı

başladığımda gözlerimden yaşlar dökülüyordu. Kendimi yere bıraktığımda dizlerimi karnıma çektim ve alnımı dizlerime yaslayıp gülerek ağlamaya başladım. "Ben ne istiyorum?" diye sordum bir kez daha. "Sanırım bir şarap şişesi istiyorum, bir piyano istiyorum, bir dans istiyorum, kâğıttan bir lale istiyorum." Başımı iki yana salladığımda elimdeki mum yere düştü. "Özür dilerim, çok özür dilerim, ben kaybettiğim her şeyi istiyorum, bütün bencilliğimle." Artık gülüşler de yoktu, sadece ağlamalar vardı. "Ben kendi ellerimle öldürdüğüm babamı istiyorum, beni belki de hiç sevmeyen annemi istiyorum, bana muhtaç olan ama koruyamadığım kardeşim Meryem'i istiyorum. Hepsi benim yüzümden öldü. Meryem vuruldu, ben kurtaramadım. Annem bir tercih oldu, kurtaramadım. Babam asıldı, ben zehirleyip öldürdüm. Çok özür dilerim." Kimden, neyden? "Çok özür dilerim," dedim başımı kaldırıp Sinan'a bakarken, dolu gözlerle o da bana bakıyordu. "Çok özür dilerim, ben onu istiyorum. Ben," nefesimi verdim, "Tugay'ı istiyorum," dedim ağlaya ağlaya, "ben kendi ellerimle kaybettiğim ailemi istiyorum."

Sinan son cümlemin ardından beni çekip sarıldığında kollarının arasında yok oldum. Öyle bir sarıldı ki belki de bu zamana kadar olan bütün sarılmalardan en acıma dolu olanıydı çünkü itiraf etmesi en güç olanlar dudaklarımdan dökülmüştü. Geceydi, bir sokak ortasında dizlerimin üzerine çöküp ağladım, güçsüzlükse güçsüzlük, haykırış ise haykırış, acıysa acı fark etmez, mahvolmayı da göze aldım.

"Aslında," dedi Sinan. "En bencil olmayan davranışın terk etmekti, Eftal'im." *Eftal'im* dedi babam gibi. Elleri saçlarımda dolaştı, yüzümü göğsüne gömüp ağlamaya devam ettim. "Ve anla artık senin de gücün bitebilir, neler neler kaybettin, yerinde başkası olsa nefes alamazdı, sen yürümeye devam ettin. Hayranım sana ve söz veriyorum, son nefesime kadar hep yanında olacağım."

"Olmasan ya," dedim nefesimi vererek. "Çünkü yanımda olursan ya ölürsün ya terk edilirsin."

"Olsun," dedi Sinan saçlarımı okşamaya devam ederken. "Ölürsem korumalığımı yapmış olurum, son kez senin için bir iyilik yapar senin için ölürüm; terk edersen de..." nefesini verdi, "terk etme Eftal, benim için değil, kendin için terk etme beni çünkü bu kez gerçekten seni tamamen yalnızlığında kaybederim."

"Sinan," dedim nefesimi verirken. "Boğuluyorum." Yüksek sesle ağlamaya devam ettim. "Nasıl geçer bu?"

CamScanner ile tarandı

Sinan daha fazla canımı yaktı. "Sarılırsan geçer, kurtarır seni boğulduğun yerden."

"Bazen sarılamazsın."

"Neden?"

Başımı iki yana salladım. "Ben onun sol kolu oldum, sonra bir kez daha kestim o kolu giderek, çok istesem de sarılamam ki artık, sarılmaz bana."

Sessizlik.

Kocaman bir sessizlik. Başka hiçbir şey değildi. Çünkü söylediği gibiydi, Tugay artık değişmişti, o gelmezdi, benim ismimi anmazdı, çiçeklere dokunmazdı.

O Tugay Demir Çeviker'di, Eftalya Atalar'ın sevgili müvekkili değildi; ihaneti affetmezdi, terk edişler de biraz ihanet demekti.

Bize ihanet etmiştim.

Gün aymak üzereydi, pencereden vuran güneşin ışığı gözlerimi alıyordu ve başımda şiddetli bir ağrı vardı. Saatler önce eve gelmiştik, Sinan dakikalarca yanımda durmuş, bir kez daha konuşmamı beklemişti ama o kadar gücüm yoktu ki tek kelime bile edememiştim.

Artık gözyaşları tükenmişti, zaten gözyaşlarından kaçmak da anlamsızdı. Geriye kocaman bir sessizlik, yalnız bir ben ve duvardaki çentikler kalmıştı. Odamda bir komodin, bir yatak ve bir giyinme dolabı vardı. Giyinme dolabının içi simsiyah kıyafetlerle doluydu, komodinin üzerinde ağrıkesiciler vardı ve yatak dağınıktı. Aynaya yer yoktu, aynalardan öyle bir kaçıyordum ki bazen camdaki yansımayla bile karşılaşacağım için ödüm kopuyordu.

Gözlerim kolumdaki saate kaydı, kütüphaneye gitmeme bir buçuk saat vardı.

Nefesimi verdim, delirmenin en kötü evresinde olduğumu mu düşünüyordum?

Çok daha kötü evresi vardı, benim tek başıma sır gibi sakladığım.

Komodinin üzerindeki küçük bilgisayarı elime alıp ekranı açtım ve hızlı bir şekilde şifreyi girdim.

020817.

O her yere bu şifreyi koyuyordu, ben de artık onu taklit ediyordum.

Duraksadım, bakışlarım ekranda gezindi. Parmaklarım klavyede dolaştı, ardından Google'a girdim. Bir nefes verdim ve yeniden alırken

CamScanner ile tarandı

klavyeden T harfine bastım. İsmini yazmak bu kadar zor olmamalıydı ama uzun zamandır ilk kez onun adını yazıyordum, kaçmak yoktu, Sinan haklıydı, dönüştüğü adamı görmem gerekiyordu. Benden artık nefret ettiğini bilmem gerekiyordu.

Tugay, yazdım arama motoruna. *Tugay Demir Çeviker.*

Âşık olduğum ve adını harf harf yazdığımda bile kalbimin attığı kişi.

Sırayla haberleri çıkmaya başladı. En başta ülkeyi cehenneme çeviren katil, yazıyordu. Hemen altında sosyopat katil, diyorlardı. Hemen altında onu teslim edene servet verileceği söyleniyordu, servetle beraber kellesi karşılığında büyük bir cennet vadedilecekti.

Ekranı kaydırırken bir hafta öncesinin haberiyle karşılaştım, başlık diğerlerinden çok daha farklıydı.

"Tugay Demir Çeviker, ortağı ve sevgilisi olan avukatı Eftalya Atalar'ı kendi elleriyle öldürdü mü?"

Başımı iki yana salladığımda habere tıkladım, elle tutulur hiçbir şey yoktu fakat biraz daha aşağıya indiğimde kalbimi sıkıştıran o görüntüyle karşılaştım, bir videosu vardı, on beş saniyelik. Gözleri kadrajdaydı, bir binanın tepesinde duruyordu ve o bina, bizim dans ettiğimiz X'e ait evin binasından başka hiçbir yer değildi. Anılarımızın olduğu binaydı.

Bir videoyu açmak için öyle uzun süre bekledim ki doğan güneş bile halime acıdı. İşte oradaydı, yeni bir video olduğuna emindim çünkü gördüğüm adam, bıraktığım adama benzemiyordu.

Titreyen parmağımla videoyu oynatma tuşuna bastım ve gizli kamerayla çekilen görüntü hareket etmeye başladığında Tugay'ın gözleri tam karşıdaydı, çenesi kaskatıydı, gözleri ruhsuzdu, öyle bir adamdı ki sanki yabancıydı. Hayır, bu adam benim hapishanede gördüğüm adama bile benzemiyordu. Benim Tugay'ım değildi, benim Tugay'ımdan çok uzaktı evet ama kamera uzaklaştıkça binanın tepesindeki Tugay'la beraber binadan aşağıya doğru sarkan pankartı gördüm, üzerindeki yazıyla.

"Anılar yangınla yaşamaya devam eder çünkü aşk ateşten doğar; kıvılcımla başlar her şey, külle son bulur, kül olana kadar bu şehir durmayacağım."

Elinde bir kibrit çaktı, havaya kaldırdı ve sonrasında aşağıya doğru attığında binanın aşağısına isabet etti; isabet ettiği yerde yangın çıkmaya başladı. Bizim dans ettiğimiz o evi cayır cayır yakmak istedi.

CamScanner ile tarandı

Kamera biraz daha ona yaklaştı; tam o anda, işte tam o anda yutkunduğunu gördüm, ardından başını yavaşça omzuna doğru düşürdü. Video durdu. Durduğu anda parmaklarım ekrana dokundu çünkü oradaydı, görüyordum, hayal değildi, oradaydı.

Boynunda hâlâ bize aldığı kolyesi duruyordu, çıkarmamıştı.

Elim benim de boynuma gittiğinde parmaklarımla kolyeyi sıkıca tuttum, ben de çıkarmamıştım.

Yüzüne öyle uzun süre baktım ki içimde katlanarak artan özlem hem acıya dönüştü hem daha fazla sevgiye. Oradaydı, görüyordum, biliyordum. Orada bir yerlerdeydi, bakışlarındaydı, omzuna düşürdüğü başındaydı. Hayır o hâlâ benim Tugay'ımdı, sadece kül etmeye çalışıyordu anıları. Tek savaşı buydu.

Hızlıca mailime girdim ve büyük bir delilik olmasına rağmen Tugay'a doksan birinci mailimi atmaya hazırlandım, bazı günler dayanamayıp ona iki mail attığım bile oluyordu.

Bir mail adresi vardı bende. Seneler önce henüz pilotken kullandığı bir mail adresiydi, hatırlamadığına bile emindim çünkü girip de bakmazdı, biliyordum. Ona oradan yazabileceğimi düşünmezdi. Bir günlüktü benim için esasen. Veya ona yazdığım yalandan mutluluk mektupları. Kimseye uzun uzun konuşmuyordum üç aydır ama ona hiç susmamıştım çünkü ben saatlerce konuşsam da beni dinleyen tek kişi oydu, biliyordum. Okumuyor olması dinlemediği anlamına gelmezdi. Sanki hiçbir şey yokmuşçasına, sanki aramızda hiçbir şey olmamışçasına her günümü ona anlatıyor, onunla uyuyor, onunla kalkıyordum.

Sanki o dinliyormuş gibi maili yazmaya başladım.

"BL Örgüt Kurucusu, Tugay Demir Çeviker,

Bugün doksan bir gün oldu, dün doksanıncı gündü ve sana dün çok kısa yazdığımı fark ettim, özür dilerim. Dün biraz halsizdim, parmaklarımı bile hareket ettirecek halde değildim; uyumak istedim ama uyuyamadım çünkü daha önceki maillerimde de söz ettiğim gibi durmaksızın aynı kâbusu görüp duruyorum. O kâbusu görmemek için uyumak istemiyorum.

Hem neden uyuyayım ki?

Sen yoksun.

Bugün tüm gün yine kütüphanedeydim. Biliyor musun, Brad bana oyuncak getirdi, küçük bir tavşan. Çöpten bulmuş, temizlemiş, hediye etti. Evsiz bir çocuk, benim evim oldu bu üç ayda. Uzun zamandır hiç böyle

CamScanner ile tarandı

iyi hissetmemiştim çünkü bir çocuk tarafından sevilmek, en azından bir yerlerde kalbimin temiz kaldığını gösteriyor olmalı.

Çocuklar kirli kalpleri olan kimseleri sevmezler, bunu unutma.

Bugün sen ne yaptın? Mailime dönüş sağlamamışsın, zaten diğerlerine de sağlamadın, yoğun olmalısın. Biliyorum, yoğunsundur, birkaç bina yakman gerekir. ,)

Kahkaha attım şu an.

Bugün Sinan'ın doğum günüymüş, unutmuşum, ben kocaman bir aptalım, insan ailesinden kalan tek kişinin doğum gününü unutur mu? Kırıldı bana, hissettim, gönlünü almak istedim, mahvettim her şeyi.

Bu arada seni gördüm ben yine.

Sürpriz mi yaptın bana?

Bir bar taburesinde oturuyordun bütün ihtişamınla. Yüzünde gülümseme vardı, biliyorum bana artık gülümsemezsin, biliyorum beni artık sevmezsin de ama oradaydın. Bana baktın, beni izledin, üzerinde beyaz gömleğin vardı.

Hayır, seneler önce seni gördüğüm o beyaz gömleğinle değildin, hayır üzerinde şarap lekesi de yoktu.

Evet, vardı, evet ben deliriyorum, bugün itiraf ediyorum. Diğer maillerimde sana laflar söyledim fakat artık kabullendim, ben delirdim çünkü her yerde seni görüyorum. Söylediğin gibi normal bir adamla tanışmadım, normal adamların canı cehenneme. Bana yaklaşıp numara istiyorlar, vermediğimde sanki bir pislikmişim gibi yüzüme bakıyorlar. Geçenlerde bir tanesinin yüzüne sağlam bir yumruk geçirdim, sen olsan hayranlıkla izlerdin ama elim acıdı.

Arkadaşlarım da olmadı bu arada, George var elli sekiz yaşında, onun eşi Rimmy var, elli altı yaşında. Ah, bir de yetmiş yaşındaki tatlı dede var, onlar benim arkadaşlarım. Bir de Brad.

Ama hayır, merak etme, çok mutluyum, sana ihtiyacım yok. Burada çok umutluyum, bugün seni gördüğümü sandığımda bile ağlamadım, hatta gördüğüm an kaçtım, yüzleşmemize gerek yoktu çünkü.

Çıkma karşıma, gelme bana, gülümseme.

Bitti. Bittik biz.

Aşk bitmez derdi babam bana, bitiyormuş, öğrendim sayende.

Sadece bir çentik daha attım, bir günümü daha anlattım sana o kadar çünkü bu dünyada beni senin kadar dinleyen kimse olmadı, olmayacak da.

CamScanner ile tarandı

Şimdi de aynı hevesle dinlemezsin diye buradan yazıyorum, yüzüne konuşsam dönersin yüzünü; burada yüzün yok, ruhun yok, sen yoksun.

Burada bir hayalin var, ben o hayalle senelerimi geçiririm, sen gelmesen de olur."

"Eftalya Atalar, anlamı denizkızı olan"

Maili gönderdiğimde yeniden ağlamaya başladığımı fark ettim. Bütün maillerimde ona mutluluklarımdan söz ediyordum ve her mailin sonunu denizkızı olduğumu hatırlatarak kapatıyordum. Bir hayalle konuşurken bile savaş veriyordum çünkü bir yanım, kalbimde bir yanım onun bu mailleri okuduğunu söylüyordu ama artık anlamıştım, o yoktu. Doksan bir gündür hiç olmamıştı.

Kimi kandırıyordum? Neden kandırıyordum?

Bu mailler, bu günlük, bu mektuplar benim bana olan ızdırabımdı, acılarımdı, itiraflarımdı; şimdi en büyük itirafımı utana utana kendime yapacaktım çünkü acı artık taşıyordu, Tugay'ın bahsettiği kül yoktu, olmayacaktı.

Yeniden maile girdim ve titreyen ellerle kısacık olan o maili attım. Doksan bir gündür ilk kez dürüst oldum, doksan bir gündür ilk kez denizkızı olmaktan vazgeçtim.

"Tugay,

Çiçeklerim yok, sana elli ikinci mailimde yalan söyledim, bütün çiçeklere küstüm.

Çiçekli elbiseler giymiyorum, sana otuz sekizinci mailimde yalan söyledim, hep siyahlara büründüm.

Lekelerimi kapatıyorum, sana birinci mailimde yalan söyledim, aynalara bile bakmayacak kadar lekelerimden utanıyorum.

Biliyorum yakmışsındır bana hazırladığın o çiçekli bahçeyi, biliyorum yıkmışsındır benim için yaptırdığın evi, biliyorum yırtmışsındır bütün mektupları ama dinle, ilk ve son kez söyleyeceğim.

Tugay, aynanın iki yüzü vardır, bu diğer yüzüm.

Sana yalan söyledim, bütün maillerimde sana yalan söyledim, en kısa ve en net tabirle itiraf etmek gerekirse ben sensiz ne özgürüm ne mahkûmum; ben sensiz sadece ve sadece ölüyorum.

Bana gel, ölmek istemiyorum."

"Eftalya Atalar, anlamı daima çiçek olan"

Gönderdim maili, ardından bilgisayarı yatağın köşesine fırlatıp içim çıkana dek ağladım, geçer sandım, geçmedi; biter

CamScanner ile tarandı

sandım bitmedi, kalbimde yaşattığım biz ölürüz sandım ama sadece ben öldüm.

Türkiye

Tugay Demir Çeviker'in evinde artık sadece ölüm sessizliği hâkimdi. Ne bir müzik çalardı ne bir gülüş olurdu ne de ufacık bir neşe kırıntısı.

Sanki biri ölmüştü ama ölen aslında sadece avukat ve müvekkiliydi; yaşayan ise bedenlerinden başka hiçbir şey değildi.

Büyük salondaki masada Giray ve Marco oturuyordu, önlerinde kâğıtlar vardı ve Tugay'ı bekliyorlardı. O günden beri değişen her şey gözlerinin önündeydi, bir adam vardı, dizlerinin üzerine çökmüştü fakat fiziksel olarak bir kez daha bunu tekrar etmemişti ama hem Giray hem de Marco farkındaydı; o diz çöküş aslında bir daha doğrulmayış demekti.

Tugay, Eftalya onu terk ettikten sonra bir daha doğrulamadı; ruhu daima kambur kaldı.

Salonun kapısının önünden adım sesleri geldiğinde Marco ve Giray birbirine bakıp kaşlarını kaldırdılar. "En son ne zaman uyuduğunu biliyor musun?" diye sordu Marco, Giray'a kısık sesle. "Ne kadar az uyursa o kadar çok deliriyor."

Giray başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "En son uyurken üç gün önce gördüm zaten biliyorsun, odasında uyuyamıyor." Marco yüzünü buruşturdu, Giray salondaki koltuğu gösterdi. "Arada şurada sızarsa... Artık hiçbir ışığı da kapattırmıyor..." Kapının önündeki sesler yaklaştığında Marco rahat bir pozisyona geçip mandalinasını aldı.

O sırada içeriye Tugay Demir Çeviker girdi. Altında siyah pantolon vardı, üzerinde ise siyah tişörtü. Saçları dağılmıştı, elinde bir viski bardağı tutuyordu.

O günden beri ayık geçirdiği bir gün olmamıştı; sarhoş olacağını söylemişti, sözünü tutuyordu. Yine de ne kadar içerse içsin dik duruşundan ödün vermiyordu, kaldırdığı çenesinden de öyle. Öyle yıkılmış bir sarhoşluk değildi, aklı başında bir sarhoşluktu; terk edildiğini her an kendine anlatır cinsten.

"Günaydın," dedi Giray gülümsemeye çalışarak. "İyi uyudun mu?" Dalga geçtiği bariz belliydi.

Marco mandalinayı havaya atıp tuttu. "Bebekler gibi uyuduğu her halinden belli oluyor. Şu yüzündeki huzura bak."

CamScanner ile tarandı

Tugay baştaki sandalyeye oturdu, viskisindeki son yudumu içti, bardağı masaya bırakıp ikiziyle Marco'ya baktı. "Bugün Krallık'a ait anıtı yakacağız."

Marco ve Giray'ın ağzı iki karış açık kaldı. "Yok artık amına koyayım!" dedi Marco şaşkınlıkla. "Ölen adamları yeniden mi öldüreceksin?"

Tugay ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. "Evet."

Giray nefesini verdi. "Onlar zaten ölü, Tugay."

"Canım onların ölüsüne bile saygısızlık yapmak istiyor." Sırtını yasladı, bir ayağının bileğini dizine yasladı, ardından sallamaya başladı. "Sonrasında da şu geriye kalan Krallık binalarını..."

"Tugay," dedi Marco lafını bölerek. "Biraz ara vermemiz gerekiyor çünkü adamlarımızı kaybediyoruz, öfkeni anlıyorum, onlardan almak istediğin intikamı da ama bu şekilde gerçekten seni destekleyenlerin bile korkmasına neden olacaksın."

Tugay kaşını kaldırdı. "Zaten başta onları bağlayan korku değil miydi Marco? Hiçbiri beni tanımıyordu, oluşturduğum korku rüzgârına kapıldılar. Böyle bir şeyin olmayacağını ve asıl derdinin ne olduğunu biliyorum, dert etme, ben keyif alıyorum."

"O yüzden mi bu kadar güler yüzlüsün TDÇ?" Marco gözünü devirdi. "Kötü bir adam olmanın savaşı içerisindesin, merak ediyorsan bütün ülkenin gözünde çok kötü bir adamsın ama Avukat'ın gözünde..."

"Baba." Nida'nın sesiyle Marco'nun cümlesi yarıda kesildi, hepsinin bakışları kapıya döndü.

Nida'nın üzerinde pembe çiçekli bir pijama takımı vardı, elinde ise yine sıkıca tuttuğu eldivenler, Eftalya'nın beyaz eldivenlerinden başka eldivenler değildi. Gözlerini ovuştururken uykulu gözlerle onlara baktı. Yüzündeki lekeler, saçları, üzerindeki çiçekli pijaması, tuttuğu eldivenler...

Tugay'ın yüzündeki o sertlik, gözlerindeki o acımasızlık uzaklaşırken sıcacık gülümsedi, tıpkı Avukat'ına gülümsediği gibi. "Güzelim," dedi ayağa kalkıp ona yürüyerek. Önünde yere çöktü ve saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben mi uyandırdım seni canım benim?" Nida gözünü ovuşturmaya devam ederken bir elini Tugay'ın omzuna yerleştirdi, ardından ona sarıldığında Tugay da sarıldı. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Sadece uyuyor musun diye bakmaya girmiştim odaya."

Hayır, Tugay her gün ama her gün Nida'nın yüzünü izleyerek kendini affetmemenin yollarını düşünüyordu.

CamScanner ile tarandı

Tugay'ın annesinin odası artık Nida'ya ait olmuştu çünkü o odayı istemişti, piyano da oraya kaldırılmıştı.

Ebediyen çalınmamak üzere.

"Hayır," dedi Nida yüzünü Tugay'ın boynuna gömerken. Giray uzaktan el sallayıp göz kırptığında Nida da ona el salladı, Marco ise sanki yakalayacakmış gibi mandalinayı Nida'ya doğru attı. Mandalina Tugay'ın kafasına çarptığında Nida kahkaha atmaya başladı, onunla beraber Marco da güldü. Tugay çatık kaşlarla Marco'ya döndüğünde Marco daha fazla güldü.

"Yapma," dedi Nida gülüşünün arasından Tugay'ın başını okşarken. "O çok hassas, canı acıyor."

"Sorma," dedi Marco gözünü devirip. "Öyle hassas ki kalbim yumuşacık oldu. Hassas olmasa neler olurdu tahmin edemiyorum."

Giray aşağıdan Marco'nun bacağına vurduğunda Marco gözünü bir kez daha devirdi.

Tugay, Marco'ya aldırış etmeden geriye çekildi ve protez olan sol eliyle Nida'nın saçını geriye doğru attı; Nida, her seferinde ürperdiği gibi ürperdi ama belli etmemeye çalıştı. Onu ilk gördüğünde de şaşırmıştı ama Eftalya'nın söylediği gibi belli etmemeye çalışıyordu çünkü bir gece, Nida'nın başına gidip binlerce kez Nida'dan özür dilemişti, kolu olmadığı için.

Sonrasında dönüştüğü adam için.

En sonunda da dönüşeceği adam için.

Tugay, Nida'nın belinden sarıldığı gibi kucakladı. "Yeniden uyumak ister misin canımın içi?"

Nida dilini damağına vurdu. "Hayır, hadi bahçeye gidelim."

Tugay nefesini verdi ve arkasındaki bakışları görmezden gelerek, "Daha dün gittik," dedi.

"Bugün de gidelim," dedi Nida kollarıyla Tugay'ın boynuna sarılarak. "Çünkü o bahçe Eftalya anne gibi kokuyor."

Tugay gözünü kapattı, ardından Giray'ın arkadan, "Anne değil," demesiyle kendisine zaman tanıdı. "Abla. Eftalya abla."

"Anne." Nida inatla devam etti. "Anne gibi." Dudaklarını bükerek Tugay'a baktı. "Götürmeyecek misin beni?" Eldivenleri daha sıkı tuttu. "Sen hep o şeyden kokuyorsun," masadaki alkol bardağını gösterdi, "ama annem hep çiçek gibi kokuyordu. Sen de çiçek gibi kok, oraya gitmeyelim."

Tugay yutkundu. "Pekâlâ," dedi başını sallayarak. "Bugün de gidelim ama yarın gidemeyiz."

CamScanner ile tarandı

"Neden?" dedi Nida gözlerini açarak. "Yoksa yine boya yapmaya mı gideceksiniz?" Güldü. "Kırmızı boya." Bir keresinde eve geldiğinde Nida'yı uyanık görmüştü ve Tugay'ın üzerinde kan lekeleri vardı, o an bir çocuğun gözündeki korkuyu görmüş, pişmanlıkla daha fazla kendi içine gömülmüştü.

"Hayır, güzelim," dedi Tugay hızlı bir şekilde, ardından uzanıp şakağına uzun bir öpücük kondurdu. "Yemin ederim beni bir kez daha o kırmızı boyalarla görmeyeceksin, söz veriyorum, unut o görüntüyü."

Nida hiçbir şey söylemeden öylece yüzüne baktı, Tugay ise gülümsedi, bir kez daha öptü şakağından ve kokusunu içine çekti. Farkında değildi ama kendisi de çiçek gibi kokuyordu. Tugay, Eftalya'dan daha zor durumdaydı esasen çünkü kaçıp saklanamıyordu, Nida koşulsuz bir sevgiyle Avukat'a bağlıydı.

Nida'yı kucağından indirmeden evden dışarı çıktılar, uzun koru yolunda yürümeye başladılar. Her adımında biraz daha geriye gitti Tugay fakat ne kadar geriye giderse gitsin asıl olandan hiçbir zaman vazgeçemiyordu, bunun farkındaydı.

Bahçenin önüne geldiklerinde Nida'yı kucağından indirdi.

Hayır, Tugay Demir Çeviker elbette ki Eftalya'ya hediye ettiği bahçeye ufacık bir zarar bile vermemiş, yakmamıştı; onun yokluğunda, her gün çok daha iyi bakmıştı.

Bütün çiçekler büyümüştü, bahçe renk renk çiçeklerle kaplıydı, seranın altındaki çiçekler parlıyordu, kokuları yüz metre ileriden bile alınıyordu. Sadece bu kadar da değildi.

Hayır, Tugay Demir Çeviker elbette ki Eftalya'ya özel yaptırdığı evi yıkmamış, zarar vermemişti, aksine daha fazla hızlandırmıştı çalışmaları. Eftalya'nın tam da istediği gibi dizayn edilecekti.

Tugay Demir Çeviker bütün ülkeyi cehenneme çevirdi, her yeri yaktı ama kanlı elleriyle gelip avukatının çiçeklerini sevmeyi ihmal etmedi, uğruna yapılacak evden ise hiçbir zaman vazgeçmedi. Çiçekleri yakmazdı, yanarsa ölürdü; ölürse Eftalya dağılırdı, biliyordu.

Kendi elleriyle baktı çiçeklere, sonra elleri kirlensin diye kötülüklere sarıldı. Bu bir cezalandırmaydı; bu bir acıydı, bu biraz da her ne olursa olsun, Tugay Demir Çeviker'in kalbinde her yer yangın yeri olsa da avukatının olduğu yere ateş sıçramasın diye yine kendisinin önüne siper oluşuydu.

"Baba," dedi Nida. "Çiçek bakmayı sana annem öğretti değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Tugay savaş vermek yerine, "Sayılır," dedi. "O çok seviyor çiçekleri, ben de onun için çiçekleri sevdim; onun kadar iyi bakamıyorum ama en azından hâlâ yaşıyorlar."

"Onlar da seni seviyorlar."

"Biliyorum, bu hayatta benden korkmayan tek canlılar."

Ben senden korkmuyorum, demedi Nida, anlamadı bile o an. Tugay için bir yıkım daha oldu.

"Evet," dedi Nida heyecanla. "Hepsi çok güzel görünüyor. Bir tanesi solduğunda bile nasıl çabaladığını ben biliyorum." Ellerini birbirine çarpıp bahçenin ortasına geçti. "Peki o geri geldiğinde bu bahçeyi görüp ne der? Beraber baktık diyeceğiz bak!" Kaşlarını çattı.

Tugay yutkundu. "Nida," dedi Tugay. Sonra bir kez daha tekrar etti, defalarca tekrar ettiği cümleyi. Adını vurgulayarak üstelik. "Eftalya bir daha gelmeyecek."

Nida duymazdan geldi. "Evi ne zaman biter?"

"Bir aya biter."

"İçinde bana da oda yapacak mısın? Geldiğinde orada kalırım."

"Nida, güzelim," dedi Tugay yeniden. "Eftalya," adını söylerken yutkundu, "bir daha geri gelmeyecek." Bir cümle daha kurdu, o cümle sanki bütün çiçekleri soldurdu. "Eftalya gitti bizden."

Yine duymazdan geldi. "Benim odamın duvarlarını çiçeklerle süsleyelim mi? En sevdiğim oyuncakları koyalım mı? Bir tane de Tugito için yatak istiyorum, onunla uyumayı seviyorum hem Tugito da Eftalya anneyi çok seviyor, ona sarılırlar. Odam annemin odasının yanında olsun mu? Geceleri korkarsam yanına giderim, sen de olursun. Senin odan var mı?" Kıkırdadı. "Yoksa beraber mi uyuyorsunuz?" Gözlerini açtı. "Peki evin içinde oyun odası olacak mı?" Ellerini çarptı bir kez daha. "Annem geldiğinde onunla beraber..."

"Nida," dedi Tugay ciddiyetle kaşlarını çatıp. "Eftalya bir daha gelmeyecek." Bu kez öyle baskın bir şekilde söyledi ki Nida'nın bakışları sert bir şekilde Tugay'a döndü.

"Geri gelmeyecekse neden çiçeklerine bakıyorsun o zaman? Neden evini yaptırıyorsun?" Kaşlarını çattı ve ayaklarını yere vurdu. "Geri gelmeyecekse neden her gün ona mektup yazıyorsun?" Tugay gözlerini açtı. "Kaç mektup oldu? Çok fazla mektup var. Her gece ona yazıyorsun, bilmiyorum sanki ben." Kollarını önünde bağladı. "Gelmeyecekse sen neden gelecekmiş gibi davranıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Tugay yutkunduğunda sadece, "Seksen altı," dedi. "Seksen altı mektup oldu çünkü her gün ona cevap vermem gerekiyor."

"Ne?"

Tugay cevap vermedi.

"O geri gelecek, annem geri gelecek, bunu sen de iyi biliyorsun."

Bu kez Tugay büyük bir nefes verdiğinde Nida'ya yaklaştı, yüzünü sevmeden önce, "O geri gelmek istemiyor," dedi bu kez. "O geri gelmemek için çabalıyor, o yeni bir hayat istiyor." Başını salladı. "O artık beni istemiyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Nida," dedi Tugay en çok canını yakanı söyleyerek. "O benden korkuyor, o bizden korkuyor."

Tugay sustu, tam o esnada Nida bir an bile şüphe etmeden Tugay'a yaklaşıp elini yüzüne yerleştirdi ve sanki bir çocuk gibi değil de bir anne gibi yüzünü okşarken, "Babacığım," dedi mutsuz bir sesle. "İlk geldiğimde neden o kadar ağladığını biliyorum ben." Tugay gözlerini kapattığında Nida biraz daha yüzünü sevdi. "Babacığım, ben senin Eftalya'ya âşık olduğunu da biliyorum." Tugay gözlerini açıp Nida'nın yüzüne baktı. "Babacığım ben senin onu çok özlediğini de biliyorum." Nida'nın gözleri dolduğunda Tugay'ın yüzünü bir anne gibi sevmeye devam etti. "Ben geldim, o gitti. Özür dilerim geldiğim için."

"Nida," dedi Tugay gözlerini açarak. "Nida, sakın!" Onu kendine çekip sıkıca sarıldığında saçlarını okşadı. "Sen olmasaydın, ben o zaman mahvolurdum asıl. Bir daha böyle bir cümle kurmayacaksın."

Başını salladı Nida ve sonrasında elini Tugay'ın pantolonunun cebine attı, Tugay şaşkınlıkla ona bakarken yüzüğü çıkardı Nida. Eftalya'ya evlenme teklifi edeceği yüzüğü Tugay yanından bir an bile ayırmıyordu. "Her gece neden buna bakıyorsun?" Tugay sustu, yüzleşmek ağırdı. "Peki neden hep yanında taşıyorsun?" Tugay yine sustu. "Baba, bunu Eftalya anneme mi vereceksin?"

Tugay, Nida'nın yüzünü okşadı ve sakince, "Hepimiz yanımızda çok sevdiğimiz bir eşyamızı taşımalıyız, Nida," dedi. "Taşımalıyız çünkü hasyatın ne getireceğini bilemeyiz." Kastettiği ölümdü ama bunu açıkça söylemek istemedi, Nida da anlamadı.

İçinden devam ettirdi cümleyi.

Eğer bir gün ölürsem bu yüzüğü Eftalya görmeli Nida, görmeli ve sadece onunla evlenmek istediğimi bilmeli. Üzerimden sadece bu yüzük çıkmalı, bir yüzüğün bizim hikâyemizi başlattığı gibi bitirdiğini de bilmeli.

CamScanner ile tarandı

Bütün bu kötülüklerin, savaşların, korkuların ortasında bile sanki her şey güzelleşecekmiş gibi sadece onunla olmak istediğimi bilmeli.

"Belki o dönmez," dedi Nida bu kez. "Ama belki sen gidersin."

Tugay gülümsedi. "Bunun için," dedi, "benim avukatım olması gerekiyor, bunun için beni sevmesi gerekiyor, bunun için denizkızı olmaması gerekiyor ama o okyanusundan vazgeçmiyor, beni ise istemiyor."

İngiltere

Uzun zamandır ilk kez bu kadar çok uyumuştum.

Tam sekiz saat. Aralıksız uyumuştum, bu öylesine şaşırtıcıydı ki kütüphaneden içeriye girerken yüzümdeki utancı bir türlü silemiyordum çünkü çoktan George gelmiş, kepenkleri açmıştı.

İçeriye adımımı atar atmaz onunla göz göze geldik. Hızlı bir şekilde, "Çok özür dilerim," dedim. "Çok çok özür dilerim, neden bu kadar çok uyudum bilmiyorum." Direkt masama gittim ve üzerimdekileri çıkardım. "Bu çok sorumsuzca bir hareketti, gerçekten yapılmaması gereken bir şeydi, bana hiç yakışmadı ve..."

"Sakin ol," dedi George ellerini kaldırarak. "Uyumana çok sevindim, bugün kimse gelmedi zaten. Şöyle bir kitapları toplarsın, ödünç kitapları ayıklarsın o kadar."

"Tabii ki," dedim özür dileyen bakışlarımı gönderirken. "Dilersen sana sevdiğin çikolatalı sufleden de alabilirim, ne dersin?"

George güldü. "Teşekkürler ama Rim duyarsa seni de beni de mahveder." Ben de gülerek ona karşılık verdim. Göz kırptıktan sonra yanımdan sakin adımlarla uzaklaştı, bir ayağı topaldı çünkü askerken yediği kurşun iz bırakmıştı.

George ise ödül diyordu.

Eğer kendi ülkemde olsaydım, George'un ölümünden onu öldürmelerinden korkardım fakat burada neyse ki tehlike yoktu; onlara kimse zarar veremezdi, bu yüzden içimden geldiği gibi onlarla konuşabiliyordum.

Sırt çantamı sandalyeye astım, ardından masama dönüp kalemlerimi ve önümdeki kitabımı düzenlerken ellerimi buz kesen bir görüntüyle karşılaştım.

Masamın üzerinde kâğıttan bir uçak vardı ve bu kadar harika bir şekilde katlayacak tek kişi Tugay Demir Çeviker'di.

Elektrik çarpmış gibi sandalyeden kalktığımda, "George!" diye bağırdım. "George! Bir bakar mısın?" Birkaç saniye sonra George geldi-

CamScanner ile tarandı

ginde şaşkınlıkla bana baktı. "Lütfen," dedim ona. "Bana gerçeği söyle, şu an masamın üzerinde kâğıttan bir uçak mı var yoksa benim delilik-im en üst düzeye mi çıktı?"

George masaya baktı ardından hiç düşünmeden, "Evet," dedi. "Ve harika görünüyor. Sen iyi misin?"

Hiçbir cevap vermeden kendimi yeniden sandalyeye bıraktım ve titreyen ellerle yavaşça uçağı elime aldım. Tam o esnada iç kısmında yazan kelimelerle karşılaştım. "Sayfa elli sekiz."

Bakışlarım önümdeki Bir idam Mahkûmunun Son Günü kitabına kaydı, defalarca altını çizdiğim o kitap. Şimdi önümde kâğıttan bir uçak vardı, sayfasıyla. Geçmişin anıları, şimdinin içinde gizliydi. Daha önce de önüme bir uçak uçurulmuştu, sayfa sayısıyla. Şimdi de aynısını gerçekleşiyordu.

Biliyordum, oydu. Biliyordum, bu kez gerçekten hayal değildi. Ben öleceğimi söyledikten sonra sanki beni yaşatmak istiyormuş gibi karşıma çıkması rastlantı olamazdı.

Kalbim gümbürderken kitabın sayfalarını açtım ve elli sekizinci sayfaya geldiğimde benim değil, kendisinin çizdiği altı çizili cümleyle karşılaştım.

*"Hiçbir şey söylemiyorsun, diyordu annem, üzgün gibi bir halin var. Oysa yüreğime cenneti sığdırmıştım."**

Altı çizili cümlenin hemen yanında bir not yazıyordu, onun el yazısıyla.

*"Senin bizi içine alhğın okyanusla ben çoktan boğuldum, şimdi sıra sende, benim gökyüzümü paylaşacaksın, yükseklik korkuna rağmen. Benimle akşam sekizde Londan Eye'da** buluş, örgütümün eski liderine emrimdir."*

"Tugay Demir Çeviker,
BL Örgüt Kurucusu ve Tek Lideri"

Kalbimin atışları kulaklarımdaydı ve titreyen ellerim bir an bile durmuyordu. İki yolum vardı ya gelecektim ve her şeye rağmen onunla yüzleşecektim ya da kaçacak, bir kez daha onu terk edecektim.

*Victor Hugo, *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü*, çev., Işıtan Tual Şekercigil (İstanbul: İndigo Kitap, 2021), 140.

**London Eye, Birleşik Krallık'taki en yüksek dönme dolaptır. (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

Hayatımda bir kez ikinci yolu seçip onu terk etmiştim aylar önce. Şimdi elbette ki yine birinci yolu seçmiş, Londan Eye'a doğru ilerliyordum.

Bu onunla tekrardan aynı yolu ilerleyeceğim anlamına gelmiyordu, iki medeni insan gibi konuşabilirdik aslında. Biz ikimiz... Bıraktığı notta o üstten tavrı, benim damarıma basmaya öylesine müsaitti ve beni o kadar iyi tanıyordu ki, bu bile beni çıldırtmaya yetmişti.

Hiçbir şeye değil de neden eski lider demesine takılmıştım ki? Vazgeçmiş olması mıydı beni üzen ya da öfkelendiren?

Bütün maillerimi, bütün o aptal mailleri okumuş muydu? Peki ya neden şimdi gelmişti? Son mailim, onun gerçekten sabahında hemen gelmesine mi neden olmuştu? Bu bana karşı bir şeyler hissettiğini gösterirdi, hayır, geliş nedeni bu değildi muhakkak. Belki de artık onun için hesaplaşma zamanı gelmişti.

Hesaplaşacaktık, yüzleşecektik ve sonra yollarımıza devam edecektik.

Üstelik onu bu denli özlemişken artık hayal yerine gerçeğini görmeye fazlasıyla ihtiyacım vardı, ne düşündüğü de zerre umurumda değildi.

Üzerime giydiğim siyah, dar elbiseyi çekiştirdim, altımda ise siyah postallarım vardı. Saçlarımı gördüğünde ne kadar şaşıracaktı? Peki ya fondötenim? Ben artık eski ben değildim, bunu o da çok iyi biliyordu.

Hayır sadece yüzleşecek, hesaplaşacak ve yollarımıza devam edecektik. Bunun olması gerekiyordu, biz iki medeni insandık, bunu yapabilirdik.

Yapmalıydık.

Böyle yaşanmıyordu çünkü yaşayamıyordum ben.

Yolun sonuna doğru gelirken büyük dönme dolabın arka tarafında sırtı dönük, elleri ceplerinde bekleyen bir adam gördüm; o adamı duruşundan bile tanırdım, Tugay Demir Çeviker'den başka kimse değildi.

Nasıl bakacaktı bana? Ne diyecekti? Geri dönmeli miydim? Notta tehdit vardı, notta üstünlük vardı, notta ilk tanıştığım Tugay vardı. Notta kırgınlık da vardı.

Yutkunduğumda biraz daha yaklaştım ve ben yaklaştıkça ayağımın altındaki çakıllardan ses geldi. Bu esnada Tugay'ın omzu inip kalktı, sanki derin bir nefes aldı ve sakince, oldukça yavaş bir şekilde bana doğru döndüğünde renkli ışıkların altında yüzünü gördüm. Üstelik hayal de değildi.

CamScanner ile tarandı

Üzerinde siyah bir gömlek, altında siyah pantolon, ayaklarında postalları vardı. Elleri ise cebindeydi. Kalbim duracak kadar hızlı atarken geri kaçmak için beni durduran tek şey güçsüzlüğümdü çünkü gözlerine baktığımda anlamıştım, ben bu ana hiç hazır değildim.

Yutkundum, onun gözleri benim gözlerimden bir an bile olsun ayrılmadı. Saçıma şaşırmadı, fondötenime şaşırmadı, belki de şaşırdı bilmiyordum çünkü ben onun ela gözlerinden başka hiçbir noktaya bakamıyordum.

Saçları derli topluydu, sakal tıraşını yeni olduğu belliydi, kilo verdiği açıktı ama her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu.

Bir kez daha yutkunduğumda bir şey söylemek isteyerek dudaklarımı ıslattım ama sanki sesim çıkmıyordu.

Hazır değildim, hazır olmadığımı o da gördü; yüzünde gülümseme yoktu, yüzünde öfke de yoktu, yüzünde duygularını öyle bir gizliyordu ki benden anlayamıyordum.

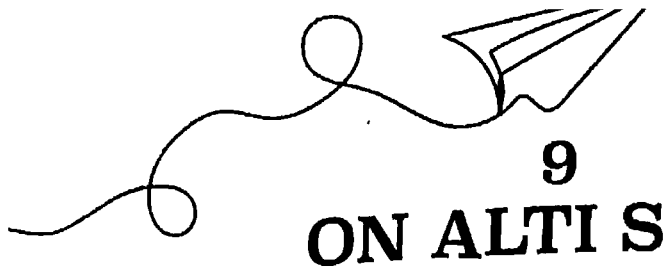
Unutmuştu beni, yakmıştı bahçeyi, yıkmıştı evi, atmıştı her şeyi.

Onun benden istediği intikamdı, öyle değil mi? Ölmeyeyim diye değil, ellerinde öleyim diye gelmiş olmalıydı.

Nefesini verdi, sağ elini cebinden çıkardı; siyah, üzerinde timsah amblemi olan eldiveniyle karşılaştım, yavaşça eldiveni dişleriyle söküp çıkardı, ardından bana doğru uzattı.

Ela gözleri gözlerimden ayrılmazken, "*Sağ* elimi sıkmak istemez misin?" Duraksadı, kaşları havalandı. "Neydi mahlasın? *Mermaid?*" diye sordu, ardından beklemeden avcunun içini döndürdü. "Ama dikkat et, avcumun içi sigara yanıklarıyla dolu, sen gittiğinden beri ben de hiçbir sözümü tutmadım." Gözlerim avcuna kaydı, sağ avuçiçi sigara yanıklarıyla doluydu; sen varsan yakmam demişti, ben gitmiştim, ilk önce kendisini yakmıştı. Demek asıl bahsettiği cehennem buydu.

CamScanner ile tarandı

9
ON ALTI SAAT YİRMİ DOKUZ DAKİKA

Üç ay önce...

Saat 07.45

Asla unutulmayacak o gün ve geceydi; tam on altı saat yirmi dokuz dakika sürmüştü.

Tugay Demir Çeviker'in odasının içinde ölüm sessizliği vardı. Öyle bir sessizlikti ki Tugay'ın kulaklarına dolan tek ses mektuptaki Eftalya'nın sesiydi. İmkânsızdı ama sesini duyabiliyordu, duymalıydı, duymak istiyordu.

Birinin ölümünü kabullenmek en zorudur diye düşünürdü her zaman fakat şimdi bir terk edişi kabullenmesi gerekecekti fakat bu terk ediş, ölümden çok daha beterdi, bunu anlamak zor değildi.

Çünkü ölen bir insan zorunlu olduğu için terk ederdi; Avukat yaşıyordu ve kendi isteğiyle Tugay Demir Çeviker'i terk etmişti.

O mektubu okuduğunun ilk saniyeleri ve ilk dakikaları piyanonun yanındaki sandalyeye sadece oturdu ve mektuptaki her satırı tekrar tekrar okudu; öyle çok okudu ki kaçıncı satırda hangi cümlenin yazdığını bilecek kadar okudu. En çok ezberlediği cümle ise Eftalya'nın korkusuydu.

Ben çok korkuyorum demişti. Hem kendimden.

Hem senden.

Zaaflarından vurmam demişti Avukat'ı; şimdi hissettiği tek duygu, zaafından vurulmuş olmasıydı.

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 08.38

Piyanonun yanındaki sandalyeden hâlâ kalkabilmiş değildi. Mektubu okurken artık zaafı için değil, bir kurtuluş için okumaya yeniden başladı. Belki de gizli bir mesaj vardı, anlatmak istediği bir şeyler. Bu kez ezberlediği her cümleyi daha detaylı inceledi. Her cümlenin altından başka anlamlar çıkardı.

CamScanner ile tarandı

Ama içindeki bir ses aynı cümleyi tekrar ediyordu: Ne olursa olsun, ne anlatmak isterse istesin senden korktuğunu söylemez çünkü bunun senin zaafın olduğunu bilir.

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 10.12

Saatlerdir o sandalyeden kalkmamıştı; kalkmamış değil, kalkamamıştı. Artık mektup piyanonun üzerindeydi, gözleri yataktaydı, ardından kapıdaydı ve en sonunda da aralık olan kapıdan koridora bakıyordu.

Belki de bir şakadır, diye düşündü Tugay. Ve belki de birazdan o kapıdan içeriye girecek.

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 13.22

Tugay'ı yatak odasından kaldıran dürtü aşağıdaki kapıdan gelen sesti. Öyle bir koşarak aşağıya indi ki belki de ilk kez dengesini sağlamakta bu kadar zorlandı. Basamakları inerken yüzündeki o umutlu ifadeyi bir başkası görseydi Tugay'a katil değil, küçük bir erkek çocuğu diyebilirdi.

Fakat aşağıya indiğinde kapının açılmamış olduğuyla karşılaştı, sadece yanlış duyduğu bir sesti.

O an bakışları salona döndü, geri gelmiş olabilirdi; çekindiği için yatak odasına çıkmamış olabilirdi.

İlk önce salona girdi, ardından diğer odaları dolaştı ve bunu defalarca tekrar etti. Her odaya girdiğinde bir kez daha Avukat'ını görebileceğini düşündü.

Tek girmediği yer mutfaktı çünkü biliyordu, o mutfağa girerse asıl vedayla karşılaşacaktı. Tugay da en çok bunu bildiği için gerçekle yüzleşmedi, her odada Eftalya'yı aramaya devam etti, mutfak dışında.

Çünkü o biliyordu, umut biterse veda gerçekleşirdi; umudu bitmesin diye evin her odasında tekrar tekrar aramaya devam etti.

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 15.42

Koşarak Eftalya için hazırlattığı bahçeye gitti. Kendisinden korkuyor olabilirdi ama biliyordu, Eftalya çiçeklerini bırakmazdı. Sığınmak istemediği kendisi olmayabilirdi ama belki de sığındığı çiçekleriydi; onlar Eftalya'yı korkutmazdı.

Ama gittiğinde o bahçede de yoktu. Sanki gözle görülür değilmiş gibi bahçenin her tarafında dolaştı, inşaatın çevresinde döndü ama yoktu.

CamScanner ile tarandı

Sonrasında birazdan gelebileceğini düşünerek çiçekleri suladı.

Zaten Tugay Demir Çeviker'in, Eftalya'nın çiçek bahçesinden vazgeçmemesinin bir nedeni de bir gün gelirse çiçeklerinin öldüğünü görüp üzülmesin diyeydi.

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 16.55

Bütün riskleri göze alarak Ölüm Timi'nin inine gitti, ailesinin mezarları için. Belki de Eftalya ondan korkup kendi gerçek ailesine sığınmak istemişti. Biliyordu, kolyeden nereden olduğunu öğrenebilirdi, biliyordu, aslında onu bulmak hiç de zor olmazdı ama bir umut kendi içinde onu aklayarak durmadan Eftalya'yı aradı çünkü umudunu bitirmek istemedi.

Tugay Demir Çeviker, biraz da Eftalya Atalar'ın onu terk ettiği düşüncesinden kaçarak kendini kandırıyordu.

Mezarlıkta yoktu. Hatta hiç uğramamıştı bile.

Tugay'ın bakışları Adnan Atalar'ın mezarıyla kesişti ve dudaklarından tek bir cümle döküldü: "Kızın benden gitmez, öyle değil mi? O benden korkmaz." Derin bir nefes verdi. "Sen korkar demiştin."

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 18.12

Dışarısı soğuktu, kar yağıyordu, Eftalya Atalar paltosunu almamıştı.

Ve Tugay Demir Çeviker dış kapıya sırtını yaslamış otururken tek düşündüğü buydu; her şeye rağmen.

Bir yandan da verdiği sözleri düşünüyordu, hiç tutmazsa nasıl geçerdi hayat?

Henüz en güzel uçağını bile yapmamıştı.

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 19.48

Yeniden yatak odasındaydı ama bu kez durup izlediği ne bir mektuptu ne bir yataktı ne de piyanoydu.

Önünde bir halka vardı, o halka bir yüzüktü. Başparmağıyla işaretparmağının arasında tuttuğu yüzüğe dakikalardır bakıyordu. Normalde gülünmezdi ama Tugay yüzüğe bakarken öyle bir gülmeye başladı ki daha çok kendisiyle alay ediyordu.

O bir Suç Kralı'ydı, katildi, kötü adamdı fakat her şeyden önce Eftalya Atalar'ın korktuğu kişiydi. Mektupta da bahsettiği gibi özgürlüğü tam anlamıyla tadamazken evlenmek de ne demekti?

CamScanner ile tarandı

Belki bir gün bu gerçekleşir umuduna bürünmesi bile aslında kendisinden vazgeçtiğinin bir kanıtıydı. Gerçekleşmezdi, o daima bu adam olarak kalacaktı.

O an ya o yüzüğü dümdüz edecekti ya da umudunu öldürmeden o yüzüğü saklamaya devam edecekti.

Tugay o an yüzüğü dümdüz edemedi, umudunu yaşatmaya devam etmek istedi çünkü biliyordu, o yüzüğü mahvederse bir daha bu hayatta hiçbir şeye inanmazdı. Belki bir ihtimal kendisinin iyi bir insan olabileceğine bile.

Eğer o yüzüğü yok ederse bu artık Eftalya Atalar'ın onun için tamamen bittiği anlamına gelirdi.

Sırf bunun için kendini kandırmayı seçti ve odadan çıktığı gibi ilk gittiği yer içki dolabı oldu; eline geçirdiği viski şişesini kafasına dikti. Söz vermişti, bu şekilde belki de sözünü tutacaktı.

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 21.29

Mutfak kapısının pervazına omzunu yaslamıştı, sol protez avcunun içinde yüzük vardı ve hâlâ sağlamdı, sağ elinde ise alkol şişesi.

Tam karşısındaki masanın üzerinde ise yaprak sarması. Bir saattir o tabağı izliyordu fakat düşündükleri artık Eftalya'nın çok ötesindeydi.

Küçüktü, henüz bir çocuktu, bir yemek masasındaydı; annesiyle babası yine kavga ediyordu, masanın üzerinde ise annesinin yaptığı yaprak sarmaları vardı. En sevdiği yemek yaprak sarmasıydı, bu yüzden Tugay için yaprak sarması hazırlamıştı.

Çünkü o gün günlerden 29 Kasım'dı, Tugay Demir Çeviker'in doğum günüydü.

Babası elini sertçe masaya vurdu, ardından masadaki bir bardak yuvarlanarak yere düştü; Tugay çocukluk güdüsüyle yaprak sarmasının olduğu tabağı sıkıca tuttu. Bu kez babası bir kez daha masaya vurduğunda ve sert bir tokadı annesinin yüzüne indirdiğinde elinde tuttuğu tabak titremeye başladı. Bir kez daha tokat attı, annesinin ağzından kan gelmeye başladı; Tugay babasının o bağıran sesini kulaklarından silemedi.

Sonrası her zaman şahit olduğu o görüntülere sahipti ama devamında hayatındaki en büyük acısıyla yüzleşeceğinden habersizdi.

Babası annesine her zamanki gibi bağırdı, annesi bu yüzden Tugay'la Giray'a kadınlara bağırmamaları gerektiğini öğretti. Ben korkuyorum,

CamScanner ile tarandı

demişti bir keresinde. Görüyorsunuz korktuğumu. Siz de başkalarını korkutmayın. Babanıza benzemeyin.

Sonra babası annesine bir tokat daha attı, annesi Tugay'la Giray'a hiçbir insana, özellikle kadınlara el kaldırmayın diye öğütlemişti. Ben korkuyorum, demişti bir kez daha. Vücudum izlerle dolu, siz başkalarının izlerine sebep olmayın, güzel izler bırakın insanlarda, yaraları olanların yaralarını sarın.

Fakat bu kez babası durmadı, tokatlar ona yetmedi, eline masadaki ekmek bıçağını aldı. O sırada Tugay'ın elindeki tabak korkuyla yere düştü, yaprak sarmaları parçalara ayrılarak dağıldı.

İçgüdüyle annesinin önüne gitti, babasının elinde bir bıçak vardı, havaya kaldırmış, sıkıca tutuyordu. O an bir çocukluk güdüsü müydü yoksa babasının gözlerinde gördüğü ifadeden mi bilinmez, annesini öldüreceğini anlamıştı. O bıçak kendisine saplansın istedi çünkü kendisi çocuktu, yaşamayabilirdi fakat annesi hep acıyla yaşamıştı, mutlu bir hayata devam ederdi.

"Baba," dedi Tugay korkuyla titrerken. "Yapma, anneme vurma. O çok ağlıyor." Annesinin arkadan ağlayan sesi geliyordu, bir yandan da Tugay'ı çekmeye çalışıyordu fakat Tugay hâlâ küçük boyuyla annesinin önünde durmuş babasını engelliyordu. "Vurdun ya ona, yetmez mi? Geçmedi mi sinirin?" Aniden sırtını döndü kendisine vurması için. Babası hep sırtına vururdu. "Ben buradayım."

Her kavga ufacık bir konuyla başlardı, her kavganın sonunda annesi şiddet görürdü ve her şiddetin sonunda annesi, Tugay'ın veya Giray'ın kucağında ağlardı.

Birbirini hiç sevmeyen ebeveynlerle büyüyen çocuklar, günü geldiğinde ya sevgiye aç olurlardı ya da olmaktan korktuğu ebeveynine dönüşürlerdi. Sevgiye aç olan çocuk, büyüdüğünde bir saç okşanmasını bile merhamet sanabilirdi, halbuki o eller bazen saçlara zarar vermek için dokunurdu ama bilemezdi çünkü sevgiyle saç nasıl sevilir görmemişti.

Zarar vermiyorsa seviyordur, düşüncesiyle büyüyen bir çocuğa merhameti öğretmek için saçlarını sevmekten önce gerçek sevginin aslında nasıl olduğunu göstermek gerekirdi.

Daha kötüsü sevgiye aç kalmayıp korktuğu ebeveynine dönüşmekten korkan ve en sonunda korktuğunu yaşayan çocuklardı. Zarar vermiyorsa seviyordur, demezler; sevgi zarar vererek gösterilir olarak kendilerini büyütürler. Bu yüzden nice insan dövülmenin şiddetinden ziyade, dövüldük-

CamScanner ile tarandı

ten sonraki özre muhtaçlardı çünkü kendi çocukluklarından kimse özür dilememiştir.

Tugay, hem sevgiye aç büyüyecek hem de babasına dönüşmekten delicesine korkacaktı.

Ellerini kaldırıp babasını durdurmak istedi, annesini kurtarmak için bıçağın önüne atlamayı bile göze aldı ama babası bu kez de onun yüzüne tokat attığında diğer tarafa doğru savruldu. Ağzında kan tadı vardı.

Sonra bir canın yok oluşu, sadece yedi saniye sürdü. Tam yedi saniye, yedi bıçak darbesi. Babası ilk önce karnından bıçakladı annesini, ardından kalbinden, sonra bir kez daha karnından ve art arda kalbinden. Oluk oluk kan akarken annesinin çığlığı sadece yedi saniye duyuldu, yedi saniyenin sonunda annesi yere yığıldı. Gözleri açıktı, yüzü Tugay'a dönüktü ama artık ölüydü.

Ve o masadaki tartışmalarının nedeni, babasının yaprak sarmasını tuzlu bulmasıydı.

Bir önceki kavgalarının nedeni annesinin gülüşüydü, ondan önceki kavgaları yemek sofrasının beş dakika geç kurulmasıydı.

Fakat o gün annesinin ölümü, Tugay için hazırlanan bir yaprak sarmasıydı; eğer doğum günü olmasaydı ve annesi Tugay için o yaprak sarmasını yapmasaydı belki de ölmeyecekti.

Babası elinde bıçakla Tugay'a baktı; sinir krizi geçiriyordu, Tugay ise o an bir çocuğun yapabileceği en kolay şeyi gerçekleştirdi: Kaçtı.

Ve kaçtığı yer bir mutfak dolabından başka hiçbir yer değildi, o aralıktan babasını izledi. Bir umut annesine baktı ama ölmüştü, bunu çok iyi biliyordu. Çünkü annesi yaşasaydı, odasına gitmesini ve bütün bunları izlememesi gerektiğini söylerdi.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve sonrasında babası ortadan yok oldu; dolabın içinden neredeyse geri çıkacağında babası elinde bir baltayla geri döndü ve annesini o koridordan sürükleyerek çıkardı. Birçok insan Tugay'ın annesinin baltayla öldürüldüğünü düşündü ama balta sadece babasının annesini tamamen yok etmesi için kullandığı bir silahtı.

Annesinin mezarının içi boştu, annesinin vücuduna ne olduğunu bile bilmiyordu.

Babası evden çıkıp gittikten sonra dolabın içinden çıktı ve dağınık yemek masasına baktı, yerdeki yaprak sarmalarına, kan lekelerine.

Sonra sakince başka bir tabağa yaprak sarmalarını aldı, hayır gözyaşı yoktu ama ellerinde kan vardı, vücudunda kan vardı, görebildiği sadece annesinin onun için hazırladığı yaprak sarmalarıydı.

CamScanner ile tarandı

Uzun bir süre o yaprak sarmasının olduğu tabağa baktı, yemesi gerekirdi ama yiyemedi, devam edemedi, sonra sanki annesinden kalan tek hatıraymış gibi gidip o tabağı odasına sakladı, yatağının altına.

Ta ki o sarmalar küflenip babası tarafından bulunarak çöpe atılana kadar.

Tugay'ın en büyük pişmanlığı ise o yaprak sarmalarını gömmemekti.

Adımları mutfağın içine ilerledi, kendisini sandalyeye bıraktı ve elindeki yüzüğü masaya bıraktı. Gözleri yaprak sarmasından ayrılmazken annesi onu terk ettiği gün, yaprak sarması yapmıştı.

Şimdi yeniden yüzleşti.

Eftalya Atalar onu terk etmeden önce yaprak sarması yapmıştı.

Annesi öldüğünde şaşkınlıktan akıtamadığı gözyaşlarını o masada oturup akıtmaya başladığında Tugay hıçkıra hıçkıra ağladı. İyileşir sandı, daha fazla yara açıldı, geçer sandı, daha da derinleşti; affeder sandı, kendinden biraz daha uzaklaştı. "Anne," dedi ağlayışının arasından, ilk defa, seneler sonra bir çocuk gibi anne diye ağlıyordu. "Anne," dedi bir kez daha. Annesi olsa anlatırdı, annesi olsa geçebilirdi.

Ne çocuk olan Tugay Demir Çeviker ne de yetişkin Tugay Demir Çeviker bir kez daha terk edilişi kaldıramadı.

Masanın başında öyle bir ağladı ki biliyordu, ağlayan çocuktu, çocukluğuydu, kendisi değildi. "Anne," dedi bir kez daha. "Çok acıyor, sen zorunluydun, o kendi isteğiyle gitti."

Eftalya Atalar bu kez bilmeden başka bir zaafına bıçağı saplamıştı, belki de gitmeden iyilik yapmak istemişti ama bu Tugay'ın en büyük acısı olmuştu.

Kollarını masaya yasladı, başını kollarına ve çocuk gibi ağlamaya devam etti.

Yine de o tabağı kaldırıp fırlatamadı, içinde bir ümitle Eftalya gelirse diye. Çünkü geri dönerse yaprak sarmalarıyla da barışırdı.

Hayır, terk edilmiş olamazdı; biliyordu, Avukat'ı geri gelecekti.

Saat 23.29

Tugay mutfak masasında oturmuş, öylece boşluğu izliyordu.

Ses yoktu, kimse yoktu, yalnızdı; kimse gelmemişti, giden gitmişti zaten.

Ve masanın üzerinde bir tabağın içinde sözü verilen yaprak sarmaları vardı.

Tabağın hemen yanında ise Tugay'ın günler önce aldığı, güneş simgeli evlilik teklifi yüzüğü.

Ne ağzına sarmadan sürebilmişti ne de yüzüğü yeniden eline alabilmişti. Gözyaşı yoktu, öfke yoktu, nefret yoktu; tek bir duygu vardı.

CamScanner ile tarandı

Acı. Sadece acı. Avukat'ına bütün bu savaşlara, acılara rağmen bir umutla evlilik teklifi edecek, belki bir gün kurtulurlarsa bu kez o yüzüğü huzurla parmağına takmasını sağlayacaktı.

Aşkla. Gerçek bir aşkla.

İnandığını sandığı ama inanmaması gereken aşkla.

Üçüncü paket sigarasını bitirirken ikinci şişe viskisini de içiyordu.

Biliyordu elbet, bir nedeni vardı gidişinin. Fakat bunların hiçbirisi Tugay'ın içini soğutmazdı çünkü ne olursa olsun Tugay Demir Çeviker, Eftalya Atalar'ı bırakmazdı. Hiçbir sebep onu terk etmesine itmezdi, yapayalnız bırakmazdı. Şu an onu bıraktığı gibi.

Sarmaya doğru uzandı, yüzünde silik bir tebessüm oluştu. Acaba tadı nasıldı? Güzel olmamalıydı, güzel miydi? Neden güzeldi? En son annesinin ellerinden yemişti, o gitmişti; şimdi Avukat'ı yapmıştı, o da terk etmişti.

Öyle sert bir şekilde tabağı fırlattı ki, tabak duvara çarpıp tuzla buz oldu.

Biliyordu elbet, bu cümleleri kurmasa Tugay'ın onu bırakmayacağını fakat böyle bir terk ediliş, annesinden sonraki en acı tecrübesi olmuştu.

Evin kapısının açıldığını duyduğunda baştan sona ezberlediği mektubu itekledi ve koşar adımlarla, "Sevgili Avukat," diyerek kapıya doğru ilerledi. Bu ona son Sevgili Avukat demesiydi, bilmiyordu.

Bugünden sonra artık ezberleyecekti; o Eftalya Atalar'dı, anlamı denizkızı olan.

Kapı açıldı, Giray'ı gördü ve Giray'ın elini tuttuğu küçük kardeşi Nida'yı.

Birisi gitti, bir başkası geldi; gözleri dolduğunda Tugay daha fazla ayakta kalamayarak dizlerinin üzerine çöktü. Bu yıkımla son dizlerinin üzerine çöküşüydü.

Avukat, Eftalya Atalar aklından geçeni yapmıştı; Tugay Demir Çeviker'i terk etmişti.

Saat 23.58

Terk ediliş, Nida'nın tek bir sorusuyla cümlelere döküldü.

"Eftalya," dedi Nida. "Eftalya anne nerede?"

Tugay duyduğu kelimenin yıkımıyla derin bir nefes verdi, hemen sırtını döndüğü yerde yaprak sarmaları vardı.

Yüzük ise belki de ebediyen artık yok olacak, umut tamamen bitecekti.

"Eftalya," dedi Tugay. "O denizkızıydı, okyanusuna döndü, bizi terk etti."

Tam on altı saat yirmi dokuz dakika. Tugay'ın Eftalya'nın onu terk edişini kabullenme süresiydi ve hayatında birçok işkence görmüştü fakat en acı vericisi on altı saat yirmi dokuz dakikada gizliydi.

CamScanner ile tarandı

Öyle ki iki dakika on yedi saniye artık Tugay için hiçbir şeydi çünkü Eftalya onun sol kolu olduğunu söyledikten sonra gitmiş, bir kez daha o kolunu kaybetmesine neden olmuştu.

Evet, Tugay Demir Çeviker terk edilmişti; artık gerçeği biliyordu, Avukat'ı geri gelmeyecekti.

Eftalya Atalar

Tugay Demir Çeviker, ela gözleri, kumral saçları, uzun boyu, kuvvetli duruşu ve keskin bakışlarıyla üç ay sonra tam karşımdaydı, hayal değildi.

Zihnimin bir yerinde onun gibi bir adamın hayal ürünü olabileceğini düşündüğüm için belki de o yokken bir hayale dönüşmüştü ama şimdi her zerresiyle karşımdaydı. Canlıydı. Canlıydı değil mi?

Bakışlarından anlıyordum ki canlıydı çünkü hayallerimde bana bu kadar uzak bakmazdı.

Bugün ya en acı verici yüzleşme gerçekleşecekti ya da gerçek bir veda. Bunu hissediyordum.

Kalbimin atışları kulaklarımdaydı, sanki yerinden çıkıp dile gelecekti ve Tugay'a bütün sırları dökülecekti, öyle bir kalp atmasıydı bu. Tugay'a her şeyi tek tek anlatacak, anlattığı her sırrın ardından bir kez daha ve bir kez daha ona sarılacaktı.

O beni öptüğünde bile kalbim bu kadar hızlı atmamıştı ama aylar sonra onu görmüş olmak ve üzerine bu yüzleşmeyi yaşamak aslında nasıl da hazır olmadığımı gösteriyordu. Sanki içimde daha dün görmüşüm gibi bir his de var ama bir yandan da bunun durmadan onun hayalleriyle kendimi iyileştirdiğimden ötürü olduğuna emindim. Aslında dün görmüştüm, bir hayal de olsa benim yanımdaydı.

Delirdiğimin farkında mıydı acaba? Deli gibi görünüyor olabilir miydim? Beni öyle bir izliyordu ki sanki onun hayal ürünü de bendim, öyle bir bakıyordu ki sanki o da benim gerçekliğimi sorguluyordu.

Gözlerim gözlerinden ayrılıp sağ eline doğru kaydığında avcunun içindeki sigara yanık izlerini gördüm, çok fazlaydı. Aylar önceki sohbetimiz aklımda dönmeye başladı.

"Hey," diye inledim ve uzanıp sağ elini tuttum. "Ne yapıyorsun sen?"

Bir anlık afalladı, bana baktı, ardından eline baktı ve yutkunduğunda, "Ben," dedi duraksayarak. "Alışkanlık." Avcunu açtığında sönmüş izmarit yere düştü, avuçiçinde hafif bir yanık izi kaldı. "Hapishanede gizli

CamScanner ile tarandı

gizli içildiğinde bu şekilde söndürüp saklıyordum," dediğinde kendisi de yaptığının şaşkınlığındaydı çünkü artık özgürdü. "Boş bulundum."

Kötü hissetmemesi için, "Anladım," dedim ve sağ eline uzanıp avcunun içine üfledim. "Yine de bence insanlar sigarayı avcunun içinde söndürmemeli." Güldürmeye çalıştım ama gülümsemedi. "Bir daha bunu yapma lütfen."

Avcunun içine bakarken büyük bir nefes verdim. "İşte," dedi ağzının içinde. "Belki gittiğin yerde avcunun içinde sigara söndürmeyen normal bir insanla tanışırsın."

Başımı iki yana salladığımda, "Ben sigaranın yanığından bile korkan insanları sevmem Tugay Demir Çeviker," dedim. Gözlerimiz kesişti. "Fakat senin de kendi canını böyle yakmana izin vermem."

Gülümsemesi hüzünlüydü. Protez eli havaya kalktı, yanağıma yerleştirdi. Yaklaşıp alnımdan öptüğünde bir kez daha derin bir nefes verdi. "O halde sen varken sigarayı avcumun içinde söndürmemem gerektiğini bileceğim," dedi. "Teşekkür ederim."

Ben gitmiştim ve o şimdi bütün o hapishane alışkanlıklarına geri dönmüştü.

Tugay Demir Çeviker, herkesin gördüğü Tugay Demir Çeviker'e dönüşmüştü, benim Tugay'ım ise fazlasıyla uzak görünüyordu çünkü biliyordum; benim Tugay'ım sağ elini uzatmaz, o elini benden gizlerdi.

Şimdi bana yerimi belli etmek istercesine sağ elini uzatıyordu, bu da bir çeşit savaştı.

Yutkunduğumda sağ eline bakmaya devam ettim. Benim tarafımı gösteriyordu ve olur da elini sıkarsam onun sağını kabullenmiş olacaktım. Fakat bir kez olsun ona dokunma hissiyle elini sıkmak istediğimi fark ettim, sağ eli olsa bile. Her ne olursa olsun bir kez ona dokunsam hissettiğim acı da geçecekmiş gibi geliyordu.

Eftalya Atalar'ın yine iki yolu vardı, ya sağ eline dokunmayacak solunda kalmaya devam edecektim ya da o eli sıkacak, kendimi sağına layık görecektim.

Gözlerim yeniden gözlerine tırmandığında sakin bir şekilde bana baktığını gördüm; ifadesine öyle bir perde çekmişti ki sadece bir anlık beni zerre umursamadığını bile düşündüm. Bunu düşünmek, Tugay tarafından umursanmadığını düşünmek neden bu kadar kötü hissettiriyordu? Olması gereken bu değil miydi?

Sağ elini tutmamı mı istiyordu?

CamScanner ile tarandı

Hayır bunu asla yapmayacaktım, ben yine ve yine birinci yolu seçtim, Tugay'ın sağ elini sıkmadım.

Dudaklarımı ıslatıp kollarımı hızlıca önümde bağladım, eli havada kaldı. "Sağ elini sadece sigara yanıklarına merhem sürmek için tutarım," dedim çenemi havaya kaldırarak. "Onun dışında indir elini, bunu asla yapmayacağımı biliyorsun. Sen beni sağına layık gör, ben seni sağıma almayacak, solumda tutacağım."

Tugay kelimelerimin ardından kaşlarını havaya kaldırdı fakat elini de indirmedi. "O halde bu hiçbir zaman tutmayacağın anlamına geliyor," dedi. "Çünkü merhemle geçmeyecek kadar derin izler oluştu."

Derin bir nefes verdikten sonra, "Bu alışkanlığından vazgeçmiştin," dedim elini göstererek. "Yeniden..."

"Ve yeniden mahkûm oldum, hapishaneye döndüm, alışkanlıklarım da geri geldi. Özgürlüğüm sendin ya, gittin bak mahkûmiyeti gökyüzüne rağmen hissediyorum. Üstelik bu hücrede çok daha fazla işkence gördüm." Lafı ağzıma tıktığında sesindeki o baskın ifade hem bir yandan rahatsız etmiş hem de bir yandan yutkunmama neden olmuştu. Kurduğu cümlenin altında birçok anlam vardı.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığımda gözleri sadece bir anlık beyaza boyanmış saçlarıma kaydı. Neden güçlü durmak için bir çaba içerisindeydim ki? Neden kendimi iyiymiş gibi gösteriyordum ki? Kötüydüm, berbattım, hatta nefes bile alamayan bir kadından ibarettim sanki.

"Son mailimi aldın," dedim sadece sakin görünmeye çalışarak. "Önemseyip gelebileceğini düşünmemiştim."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne maili?"

Yüzüme ağır bir tokat yemiş gibi hissettim. "Sen," dedim, ardından bağladığım kollarımı açtığımda nasıl hareket edeceğimi bilemedim. "Sen," dedim bir kez daha. "Neden geldin ki buraya?" Soruyu sorma nedenim farklıydı ama sanki onu burada istemiyormuş gibi algılandığına öylesine emindim ki ağzımdan çıktığı an çoktan pişman olmuştum.

Tugay'ın sanki bir anlık yüzündeki perde kalktı, gerçek ifadesi gün yüzüne çıktı ama öyle profesyonel bir şekilde bunu düzeltti ki tam olarak anlayamadım. Boğazını temizledi, kaşlarını kaldırdı, ardından, "Ne mailinden söz ettiğini anlamadım," dedi, omzunu indirip kaldırdı ve sağ elini cebine attı. "Ben babana verdiğim bir sözü gerçekleştirmek için geldim."

CamScanner ile tarandı

Babamın adını duyduğum an ürperdiğimi hissettim. "Ne sözü?"

Tugay cebinden bir mektup çıkarıp bana uzattı; o mektubu gördüğüm an bu kez kalbim acıyla kasılmaya başladı. "Bu mektubu sana vermemi istemişti. Geçen gün," umursamaz bir ses tonu vardı, "odamda dolaşırken bu mektuba denk geldim. Halbuki aklımdan çıkmıştı, bir söz verdiğimi hatırladım, sana vermem gerekiyordu." Mektubu bana biraz daha yaklaştırdı. "Ve sözümü tuttum, mektup senindir artık."

Afallamış bir şekilde ona bakarken, "Yani sen," dedim, ardından sol elimi uzatıp titreyen bir şekilde mektubu elinden aldım. "Mailleri almadın mı?"

"Ne mailinden söz ediyorsun?" diye sordu bir kez daha. Protez olan sol elini yavaşça saçlarına daldırdı, eldivenler yoktu; takmak bile istememişti.

"Hiç." Bakışlarım mektup zarfında gezindi. "Ben sanmıştım ki..." *Ben sanmıştım ki beni merak ettin, kötü olduğum için geldin, bir kez olsun sarılmak için. Bir kez olsun gülümsemek için. Bir kez olsun beni görebilmek için.* Gözlerimi sıkıca yumdum ve geri açtığımda bakışlarımı ona çevirdim. "Teşekkür ederim, sözünü tuttuğun için."

Başını salladı, derin bir nefes verip etrafa baktı, sonrasında ise gökyüzüne. "Havayı bu kadar soğuk beklemiyordum, Türkiye'de hava epey sıcak." Gözlerini kıstı ve sırıttığında çekici görüntüsü daha da çekici bir hal aldı. "Eh, sıcak, çıkardığım yangınlardan da olabilir tabii." Bakışları yeniden bana döndü. "Sen de değişmişsin," saçlarıma baktı, "renkler filan." Başını salladı. "Tanınmıyorsundur umarım. Nasıl gidiyor hayat?"

Dikkatli bir şekilde ona bakarken, "Sen," dedim. Ardından, "Ne?" diye mırıldandım. "Sen bana..." boğazımı temizledim. "Bana söyleyeceğin bir şey yok mu?"

Başını omzuna doğru yatırdı, gözleri dikkatli bir şekilde beni süzdü. "Ne gibi *Mermaid?*"

Ya harika bir oyuncuydu ya da gerçekten umurunda değildim. Birinci seçeneğin daha kuvvetli bir ihtimal olduğuna emindim ama bir yanım da Tugay'ın bu ihaneti asla affetmeyeceğine neredeyse emindi. Birini unutmak isterse unuturdu, yine de bu kadar rahat davranmazdı, bilirdim.

"Bilmiyorum," dedim kekeleyerek. Beni resmen bir geri zekâlıya dönüştürmüştü. "Hesaplaşma yok mu? Yaşanılanları konuşmak? Bütün bunları..."

CamScanner ile tarandı

"Neyin hesabını soracağım?" dedi rahat bir sesle ve çenesiyle beni işaret etti. "Bir zamanlar avukatımdın, sonra aramızda *ufak tefek, gelip geçici* bazı yakınlaşmalar oldu ve sonrasında da..."

"Ufak tefek, gelip geçici?" diyerek sözünü kestim.

Tugay bocaladı. "Yani hatırladığım kadarıyla..." gözlerini kıstı, "yanlış da hatırlıyor olabilirim, bu aralar hafızam çok kötü... Pek düşünmedim üzerinde."

"Sen," dedim bu kez. "Unutmazsın ki benimle ilgili hiçbir şeyi."

Tugay başını iki yana salladı ve lafımı duymazdan geldi. "Hatırladığım kadarıyla öpüşmek ve benim senin üzerine şarap döküp sonrasında da yatağa yatırarak elimle seni..."

"Hey," dedim ellerimi kaldırarak. "Tamam, evet, öyle." Daha fazlasını dinlersem yüzümden her duygumu okuyacaktı, biliyordum. "Evet, öyle ama ufak tefek demek..." Dudaklarımı ıslattım. "Yani bilmiyorum..."

Tugay alayla dudaklarını büktü. "Ufak tefek olmasa ayrılmazdık öyle değil mi *Mermaid?*" dedi. "Beni bırakmamış olurdun. Demek ki ufak tefekmiş ki bitebilmiş, gidebilmişsin, unutabilmişiz." Cümleleri öyle ağır bir bıçak gibi saplandı ki bir süre konuşamadım.

"Yine de," dedim lafı değiştirerek. "Bütün o yakınlaşmalarımız bir yana, seni bu özgürlük yolunda yalnız bıraktım ve sen yarı yolda bırakılmaktan hoşlanmazsın."

"Kim hoşlanır ki yarı yolda bırakılmaktan?" diye sordu. "Sen hoşlanır mısın?" Soruları bile diken etkisi yaratıyordu. "Elbette hoşlanmadım ama sana da ağır geldi bir şeyler. Lider olamadın, o dürtü yoktu sende." Kaşlarım çatıldı. "Bir örgütü yönetmek sana göre değildi, ağır geldi, yaşadıkların da ağırdı. Kaçmayı tercih ettin. Kişisel değil, mantıklı tarafından baktığımda hak veriyorum, biz biraz duygusal baktık sanırım olaya ya. Şimdi karşımda örgütümün eski bir üyesisin, lider bile değilsin." Dişlerimi sıktığımda öfkelenmeye başlamıştım, amacı bu muydu? Beni daha fazla delirtmek miydi? "İlk günler öfkeliydim elbet ama sonra hak da verdim, kim olsa benden kaçardı."

"Bu da ne demek?"

"Senin de söylediğin gibi," dedi keskin bir sesle. "Korkunç bir adamım demek."

Sessizlik.

"Bıraktığım mektupta yazanlar..."

"Pek hatırlamıyorum," dedi bir kez daha. "Bir kez okudum, ardın-

CamScanner ile tarandı

dan sana daha fazla öfkelenmemek için yırtıp attım."

"Tugay," dedim kendimi tutamayarak. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun şu an?"

"Neden?"

"Bana," dedim, geriye doğru bir adım atıp ellerimi iki yana açtım. "Aylar sonra bir mektubu vermek için buraya geliyorsun, öfke yok, acı yok, nefret yok, sevgi..." Sustum, dikkatli bir şekilde beni izlemeye devam etti. "Hiçbir şey yok. Öylesine biriymişim gibi benimle sohbet mi edeceksin sahiden?"

"*Mermaid,*" dedi üzerine bastıra bastıra. "Ben bağırıp çağıran bir adam değilim, bilirsin. Ama yeniden tanışmamızı mı istersin?"

"Bu da ne demek? Beni tanıyorsun zaten, biliyorum."

"Elbette," dedi, ardından dudakları alayla kavislendi, her zamanki gülümsemesi yoktu; o hep bana gülümserdi. "Adın Eftalya, anlamı denizkızı, zorla öğrettin bana, öğrendim artık. Aksini ikimiz de iddia edemeyeceğimiz kadar sert bir şekilde öğrettin hem de."

Mailimi almamıştı, bunu görebiliyordum; bunu bana gösteriyordu.

Diğer söylediklerini duymazdan gelerek, "Bağırıp çağırmanı istemedim zaten," dedim ama bunu söylerken sesim yüksek çıkıyordu. "Sadece..." Sustum. Haklıydı, neyin hesabını soracaktım ki? Demek ki beni atlatmıştı, demek ki söylendiği gibi adımı bile anmıyordu, demek ki beni gerçekten öldürmüştü.

Fakat tam o esnada gözlerim göğüskafesine doğru indi; açık olan gömleğinin düğmelerinden bize hediye aldığı kolyesini gördüm.

Dayanamadım, üzerinde düşünsem belki yapmazdım ama o an açık olan gömleğinin ilk iki düğmesinden görünen kolyesine uzanıp sertçe tuttum, temasım karşısında kasıldı ama hareket dahi etmedi. Kokusu burnuma dolduğunda yüzüm yüzüne bir karışlık mesafedeydi, kolyeyi yavaşça çekiştirdim. "Bu kolyeyi neden takıyorsun o halde?" diye fısıldadım.

Gözlerimin içine bakarken, özellikle bu kadar yakın mesafedeyken kalbimdeki özlem öyle bir harlanıyordu ki tutup çekmek, öpmek, sarılmak, kollarının arasında saatlerce ağlamak istiyordum. Ama tek yapabildiğim onun yüzüne bakmak oldu.

O da sağ elini havaya kaldırdı, elimi itekleyecek sandım ama boynuma doğru yaklaştırdı ve ateş gibi teni, benim tenimi yakarken heyecandan neredeyse bayılacaktım. Elini yavaşça boynumdan aşağıya

CamScanner ile tarandı

indirdi, parmakları gerdanımı okşadı ve zincirini tutup kolyemi açığa çıkardığında dudaklarını ıslattı, yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırıp, "Sen neden takıyorsun?" diye sordu. "Çünkü bu benim hediyemdi, kendi kolyemi takabilirim ama sen, benim sana aldığım o kolyeyi hâlâ takıyorsun. Terk etmek bu değildir, *Mermaid*, birini terk ediyorsan üzerinde ondan bir parça taşımamalısın."

Dudaklarımı ıslattığımda daha fazla dayanamayıp geri çekildim ve birbirimizden uzaklaştık. Sorusuna cevap vermek yerine, "Yani bana karşı bir öfken yok mu?" diye sordum.

"Yok."

"Kırgınlık?"

"Yok."

"Nefret?"

"Yok."

"Özlem?"

Ani sorumun karşısında duraksadı, bir kez daha beni süzdükten sonra, "Arada sırada arkamı toplayacak bir avukata ihtiyacım olmuyor değil," dedi alaylı bir sesle. "Ama hallettim onu da."

"Hallettin mi?"

"Hallettim."

"Nasıl?" Tugay sessiz kaldı. "Bir avukat mı buldun?" Yine sessiz kaldı, gözlerim irileşti. "Örgüte birini mi aldın?"

"Avukat'ımı buldum mu?" dedi dilini damağına vurup. *Avukatım.*

"Avukat'ım mı?"

"Sen beni sorguluyorsun şu an, ben sorgulamıyorken üstelik." Hafifçe omzuma dokunup sıvazladı, bir dostmuş gibi. Dost gibi. Dost! "Biz düşman değiliz, bana iyiliğin çok dokundu, sana düşman olamam, biliyorsun."

"Sen," gülmeye başladığımda artık öfkeden titriyordum, "beni delirtmek için..." yüzümü avuçlarımın arasına aldım, "o halde madem her şey bu kadar normal, neden geldiğini kâğıttan bir uçakla haber verdin?" Gözlerini kıstı. "Pekâlâ, yerimi biliyorsan kendin de gelebilir..."

"Ben senin gibi güzel olan saçlarımı boyayıp onları gizlemedim, senin mucize gibi olan lekelerini kapattığın gibi ben de izlerimi kapatmadım, senin bütün renklerine rağmen renksiz kıyafetlerin ardına gizlendiğin gibi olduğum kişiden farklı bir şekilde giyinmedim." Tek tek beni sıraladı, ardından kendini işaret etti. "Ben Tugay Demir

CamScanner ile tarandı

Çeviker'im, dünya üzerindeki birçok insan artık bu yüzü tanıyor, öyle elimi kolumu sallayarak bir kütüphaneye giremem."

Başımı iki yana salladım. "Tek neden bu mu?"

O an beni şaşırttı. "Elbette tek neden bu değil."

"Peki ya ne?"

"O uçağı bırakarak başka bir sözümü gerçekleştirdim diyelim." Çenesiyle beni işaret etti. "Senin aksine, ben sözlerimi tutmak konusunda oldukça iyiyimdir çünkü."

"Ne sözü?"

"En güzel kâğıttan uçağı yapmayı başarabildim çünkü onu doksan bir gündür beklettim."

"Ne?"

Elleri ceplerinde arkasında kalan dönme dolaba baktı, gecenin yıldızları ve sokaktaki ışıklar onun yüzünü aydınlatıyordu; dönme dolaba bakarken aklından ne geçtiğini çok iyi biliyordum. "Yükseklik korkun var biliyorum ama biraz cesur bir kadınsın ve benimle..."

"Biraz cesur mu?"

Başını bana çevirdi. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Sen," dedim üzerine bastıra bastıra. "Beni öfkeden deliye döndürmek istiyorsun çünkü beni çok iyi tanıyorsun. Üstünlük kuracaksın, o çeneni kaldırıp bana bakacaksın, umursamayacaksın hatta ve ben delireceğim öyle mi? İntikamın bu mu?" Başımı iki yana salladım. "İstediğini vermeyeceğim, ayrıca bir daha omzuma dostummuşsun gibi dokunursan o elini kırarım senin." Üstün bir şekilde bana bakmaya devam etti ve alayla güldü. "Beraber yatağa girdiğim, çıplaklığımı paylaştığım, öpüştüğüm, âşık olduğumu söylediğim adam benim dostum olamaz, duydun mu beni? Beni unuttuysan hatırlamış oldun böylelikle."

Yüzüme uzun bir süre baktı, ne düşündüğünü anlayamadım ama en sonunda, "Ne?" dedi başını yana eğerek. "Tam dinleyemedim, aklımdan başka bir şey geçiyordu, ne söyledin, bir daha söyler misin?"

"Benimle savaşıyorsun, öyle değil mi?" Dişlerimin arasından konuştuğumu o an fark etmiştim. "Pes edene kadar da bana bu adamı oynamaya devam edeceksin. Umursamaz, kötü, beni görmezden gelen, hatta herkes gibi davranan..." Alayla gülümsedi. "Herkese nasılsan şimdi bana da öyle mi davranacaksın?"

Bütün cümlelerimin ardından, "Buralarda güzel bir bar var mı?"

CamScanner ile tarandı

diye sordu. "Soğuk bir bira güzel gidebilirdi."

Dudaklarım aralandı, ardından kahkaha atmaya başladığımda işte şimdi gerçekten delirmiştim. "Tamam," dedim gülüşümün ardından. "Biz seninle bir dönem takıldık, örgütünün lideriydim, avukatındım, sonra kaçtım ve bana öfken bile yok." Hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. "Buraya mailimi gördüğün için değil, mektubu vermek için geldin, gelmişken de şöyle bir benimle sohbet edesin geldi, eski arkadaşmış gibi." Bakmaya devam etti. "Doğru mu anlamışım?" Tek kaşını havaya kaldırdı. "O halde şimdi veda vakti değil mi?" Ellerimi ona salladım. "Mektup için teşekkürler, sen sözlerini tutan harika bir adamsın fakat ben o dönme dolaba binmeyeceğim, sen istersen tek başına binebilirsin." Arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Bir şeyler söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi, omzumun üzerinden ona baktığımda elleri ceplerinde beni izlediğini gördüm. Yeniden önüme dönüp yürüdüm fakat durdurmadı.

Sanırım Tugay gerçekten ciddiydi. O beni unutmuştu, hiçbir şey eskisi gibi değildi. Öfke bekliyordum, nefret bekliyordum, acı bekliyordum ama görmeyi beklediğim kesinlikle bu değildi. Bir kez daha beni şaşırtmayı başarmıştı.

Aniden durdum ve derin bir nefes alıp geri ona doğru yürüdüm. "Bak ne diyeceğim," dedim ve ben ona doğru yürümeye başladığımda zaten gidemeyeceğimi biliyormuşçasına kendinden emin bir şekilde kafasını salladı. "Madem aramızda bir problem yok, soruların yok, her şey bu kadar basit, neden gidip bir şeyler içip sohbet etmiyoruz?" Hazırlıksız yakalanmıştı, bir anlık afalladı. "Eğer senin için bir problem yoksa benim için de yok. Eski takıldığın kadına ayıracağın birkaç saatin vardır, öyle değil mi?"

"Bu," dedi bocalayarak, ardından başını salladı. "Olabilir ama bilirsin, ben Tugay Demir Çeviker'im, nereye gitsem tanırlar ve..."

"Bana bırak," dedim başımı sallayarak. "Bildiğim harika bir mekân var, kimse kimseyi tanımaz, umursamaz ve eğlenceli bir yer. Sadece..." Gözlerimi kıstım. "Metroya bineceğiz ve giderken seni tanımamaları için yüzünü gizlememiz gerekiyor." Hızlı bir şekilde elimi çantama attım ve pembe şalımı ortaya çıkardım. "Bunu boynuna dolayıp yüzünün bir kısmını eğer örtersek..."

"Sen," dedi lafımı bölerek. "O pembe şalı gerçekten takacağımı düşünüyor musun?"

"Hadi ama," dedim gözlerimi devirerek. "Seni burada kimse ta-

CamScanner ile tarandı

nmasın diye çabalıyoruz, hem emin ol seni TDÇ'ye benzetseler bile böyle bir şal takmayacağından emin oldukları için vazgeçerler. Harika bir plan." Şalı bir anda boynuna attığımda nefesini tuttu, kaskatı kesildi. Sakince ağzının olduğu kısmı kapattığımda simsiyah kıyafetlerinin arasında o pembe şal öylesine komik ve tatlı görünüyordu ki kendimi tutamayıp gülmeye başladım, Tugay ise kaşlarını çattı. "Giderken de bir şapka aldık mı tamamdır, oldu bu iş."

"Şaşırtmıyorsun beni," dedi ağzının içinde. "Ve ben de her defasında boyun eğdiğime şaşırmıyorum artık."

"Bu da ne demek?"

"Sen," dedi şala dokunarak. "Renklerinden vazgeçmemişsin aslında."

Yutkundum. "Sadece artık o renkleri göstermek istediğim kimse yok, Tugay."

İki gün önce bana Tugay'la bir metroya bineceğimi, onun benim pembe şalımı takacağını söyleseler gülüp geçerdim ama şimdi gülüp geçemeyeceğim kadar gerçekti her şey. Bir kez daha hayal mi diye düşündüm ama kokusu burnumun ucundaydı, vücudu da öyle. Arada sırada bana temas eden kolu da. Öyle ki birkaç kez kendimi tırnaklamıştım acıyı hissediyor muyum diye, hayır hayal değildi, o buradaydı.

Tugay metroda pembe şalıyla ve kafasındaki beyzbol şapkasıyla hemen yanımda oturuyordu. Ben de kafama şapka takmıştım, zaten metro da kalabalık değildi. Tugay'ın ağzını bıçak açmıyordu, ne düşündüğünü ise anlayamıyordum. En sonunda dayanamayıp, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Yoksa bu açtığın savaş sana göre değil miymiş?"

"Kokun değişmiş," dedi hızlı bir şekilde, ardından burnunun ucundaki şalımı kokladı.

Kaşlarım havalandı, ona baktım ama onun bakışları metronun camındaydı, yansımadaki bize bakıyordu. "Çiçeklerden artık hoşlanmıyorum," diye mırıldandım. "Çiçek kokularından da öyle."

Yansımadaki bakışlarını bana doğru çevirdi. "Çiçeklerin ne suçu vardı?" diye sordu.

Çok kısa bir nefes alıp, "Çiçeklerin suçu yoktu," dedim. "Suçlu olan bendim, o suçlulukla onlara dokunmak istemedim."

Düşündüğümden daha uzun bir süre yüzüme baktı, hayatımda ilk

CamScanner ile tarandı

defa birisinin aklından geçenleri bu kadar çok duymak istediğimi hissediyordum. Ne düşünüyordu? Gerçekten umurunda değil miydim? Eğer umurundaysam en çok hissettiği duygu şu anda neydi?

"O halde bahçendeki bütün çiçeklerin solmuş olmasını da umursamazsın?" dedi soru soruyormuş gibi. Birkaç gün önce bu cümlenin bu kadar canımı yakacağını söyleseler de inanmazdım ama ondan duymak kalbimi öyle bir acıtmıştı ki bir süre sessizliğimi korudum. Bana hediye ettiği bahçedeki bütün çiçekler solmuştu, öyle değil mi? Zaten buna hazırlıklıydım ama hiç çekinmeden söylemesi canımı acıtmıştı.

"Solmuştur," dedim başımı sallayarak. "Çünkü onları yalnız bıraktım."

"Evet," dedi. "Yalnız bıraktın."

"Ve onlara bakacak kimse yoktu."

"Yoktu. Kim bakacaktı ki zaten?"

Başımı önüme eğdim ve ellerimle oynamaya başladım. "Bir sera yangınında kaybettim çiçeklerimi ve mahvoldum. Sonra bir bahçe hediye edildi, o bahçeyi de ben mahvettim. Üzülmeye pek de hakkım yok aslında." Fakat canım öyle bir acıyordu ki bunu ona yansıtmamak için verdiğim çaba kemiklerime kadar acıyı hissetmeme neden oluyordu, kendimi sıkıyordum.

"Boş ver," dedi Tugay omzunu hafifçe omzuma dokundurduğunda. Eskiden olsa üzüldüğümü anlayıp bir şekilde beni normale döndürmeye çalışıyor diye düşünürdüm ama şimdi işler daha farklıydı. "Solmuş çiçekler bazen yeniden canlanabiliyor."

"Toprak ölmüşse canlanmaz," dedim.

"Toprak ölür mü?" Başımı yeniden ona çevirdiğimde gözlerimin içine bakıyordu. "Ben senin çiçeklerinin hiçbirini kurak topraklarıma ekmedim, ölmezler bu yüzden. Hatta ben senin çiçeklerin için en kurak topraklarımı bile iyileştirmeye çalıştım."

Ses tonu, bakışları, duruşu... O an cümlesinin yarısında neden gözlerim dolmuştu çok iyi biliyordum. Konu çiçekler değildi, konu bahçe değildi, konu bizdik. Konu ona olan özlemimdi. Konu onun cümleleriydi. Konu ona olan bu ihtiyacımdı. Bir kez sarılsak olmaz mıydı? Sadece bir kez. Dostça değil ama rolden de değil, eskisi gibi. Gözümden bir damla yaş aktığında hızlı bir şekilde elimin tersiyle silip ayağa kalktım. "Geldik."

CamScanner ile tarandı

Benim ardımdan o da ayağa kalktığında uzun boyundan dolayı başı metronun demirlerine denk geliyordu. Sanki beni güldürmek istermiş gibi, "İngiltere başkanına yazacağım TDÇ olarak," dedi. "Şu metroları benim boyuma göre yapsınlar." Kendimi tutamayıp güldüğümde ikimiz de metrodan indik. Hayır sadece bir şakaydı, beni güldürmek için çabalamıyordu elbette.

Yoldan karşıya geçtiğimizde cadde fazlasıyla kalabalıktı, her yer rengârenkti ve insanların kahkahaları kulaklarımıza doluyordu. "Türkiye'den sonra tuhaf gelmiş olmalı," dedim adımlarımı ona uydurmaya çalışarak. "Işıklar, renkler, müzik sesleri, hatta insan kahkahaları... Orada durumlar çok kötü, ha?"

"Örgütümle alakalı hiçbir şeyi örgütüm dışındakilerle konuşmam." Yüzümü buruşturup ona baktım. "Eski lider olabilirsin ama artık bizden değilsin."

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"*Mermaid,*" dedi Tugay, gözlerini açarak. "Bilirsin, ben kimseye güvenmem, mahkûmiyet alışkanlığı."

"Ama bana..." Sustum, *eskiden güvenirdi Eftal, artık değil.*

O da sustu.

Bir anda benim sağ tarafıma geçtiğinde kaldırımın yol tarafından o yürümeye başladı. "Gerçekten," dedim gözlerimi devirerek. "Yürürken bile beni sağına..."

"Sol ve sağ ile alakası yok," dedi hızlı bir şekilde. "Bir kadın ve erkek birlikte yürüyorsa kadın her zaman duvar tarafından yürütülür, caddedeki araçların yönüne göre değişir bu." Şaşkınlıkla ona baktım, başını salladı. "Seninle şöyle bir yolda yürümediğimiz için bilmemen çok normal ama artık biliyorsun."

"Vay," dedim etkilenerek. "Bu çok nazik bir davranıştı."

Tugay kendini tutamayıp, "Bilirsin," dedi. "Ben oldukça nazik bir Suç Kralı'yımdır ve her eve gerçekten de lazımım. Senden sonra Türkiye'de hayranlarımla yemeğe bile çıkmaya başladım."

"Ne?" dedim büyük bir şaşkınlıkla.

"Sadece şaka," dediğinde başını iki yana salladı. "Birkaç kişiyle flörtleştim o kadar."

Dik dik ona baktım. "Bu açtığın savaşta doğruları mı söylüyorsun yoksa oyun mu oynuyorsun bilmiyorum ama sen birisi sana hayran diye flörtleşmezsin," diye mırıldandım.

CamScanner ile tarandı

"Neden?" dedi ciddiyetle. "En azından benden korkmuyorlar. Nazik bir adam olduğuma inananlar da var."

Başımı salladığımda, "Aynı anda iki kişiyi öldürüp yüzüme gelen kanı silmek isteyecek kadar," dedim anılara dalarak.

"Şimdi hiç kan akmıyor."

"Neden?" dedim barın önünde durduğumda. "Artık öldürmüyor musun?"

En acımasız bakışını gözlerime dikti. "Hayır, artık direkt yakıyorum."

"Ah." Başımı ağır ağır sallayıp, "Anladım," dedim kekeleyerek. "Ve böylelikle kan bulaşmıyor. Harikaymış. Mükemmelmiş." Korkunç. Barın kapısına doğru baktım. "Hadi içeriye girelim."

İçeriye girdiğimizde bardaki alternatif rock şarkısı kulağımıza doldu, masmavi ışıklar ise her yerdeydi. "Bu barın en büyük özelliği ne biliyor musun? Teknolojiye karşı olması." Çenemle etrafı gösterdim. "Asla telefonlar çekmez, televizyon yoktur, müziği sadece müzisyenler çalar, fotoğraf çekimi yasaktır." Gülümsedim. "Bu yüzden buraya takılanlar da genelde dünyadan bihaber, sadece eğlenmeye gelen insanlar oluyor. Yani yüzde yetmiş oranında seni tanıyacaklarını düşünmüyorum, yüzde otuz oranında da tanırlarsa fotoğraf bile çekemezler çünkü yasak." Sırıttım ve ilerideki boş masaya doğru ilerlettim. "Buraları pek bilmiyorum ama bu barı keşfettiğimde sürekli geliyordum. İnsanlar çok iyi, her geldiğimde biriyle sohbet ediyorum ve sonra iki yabancı gibi ayrılıyoruz. Bir yandan da iğrenç tipler de olabiliyor elbette. Her çeşit insan var."

Masaya geldiğimizde Tugay boş bulunarak sandalyemi çekti ve sonra bu yaptığına öfkeleniyormuş gibi ses çıkarıp karşımdaki sandalyeye doğru yürüdü. Bazı huylar ne yaparsan yap değişmezdi, onun da değişmeyen huyları vardı.

Oturduğumuz gibi pembe şaldan ve şapkasından kurtuldu, ben de aynı şekilde şapkayı çıkardığımda saçlarımı dağıttım. Tam o esnada yanımıza garson geldi. "Hoş geldiniz, ne alırdınız?"

Tugay yüzünü gizlemek istiyormuş gibi başını önüne eğdi ama garsonun onu tanımadığı her halinden belliydi. Her şey bir yana, bu karanlıkta birini tanımak da oldukça zordu. "Ben şarap..." diye lafa gireceğim sırada Tugay lafımı ağzıma tıktı.

"Bir şişe tekila getirebilir misin?" dedi akıcı İngilizcesiyle. "Limona ve tuza gerek yok çünkü karşımdaki kadının teninden o tuzu emmek istediğim zamanlar geride kaldı." Garson onaylayarak yanımızdan ay-

CamScanner ile tarandı

rıldığında bakışlarını bana çevirdi. "Şaraptan hoşlanmıyorum, görmekten de öyle. Ayrıca çok yumuşak bir alkol seçimi, bence tekila iyidir."

Söylediği cümleler kanımda öyle bir yangın başlatmıştı ki bir süre afallamış bir ifadeyle ona bakakaldım. "Sen önceden benim tenimde tekilayı içmeyi..."

"Var bazı hayallerim," dedi yayvan bir şekilde oturup bacaklarını iki yana açarak. Yüzüne vuran ışıklarla öylesine yakışıklı görünüyordu ki aklımın bulanmasına izin vermemeye çalıştım. "Aynaları da seviyorum örneğin, eğer cebimde taşıdığım..." Duraksadı, bakışları bana döndü. "Vardı bazı hayallerim mi demeliydim?"

"Ama sen sert alkoller içip sarhoş olmayı istemezsin ki," dedim konuyu değiştirerek çünkü gerçekleşmeyeceğini konuşmak canımı acıtıyordu.

"Aslında," dedi masanın üzerindeki peçetelikle oynayarak. "Benim de isteklerim değişebiliyor."

Sadece başımı olumlu anlamda salladım, ardından garson bir tekila şişesiyle ve iki küçük *shot* bardağıyla gelip masaya bıraktı. Geri giderken Tugay teşekkür etti. Yayvan oturuşunu düzeltti, şişenin kapağını açtı ve bardaklara doldurdu, beni beklemeden birinciyi kafasına dikti, ardından ikinciyi doldurdu, onu da içti ve üçüncüyü doldurduğunda benim bardağıma vurdu ve onu da içti. Bardağı masaya bıraktığında boğazını temizledi. Bir şey söylemek yerine ben de iki tane art arda içtim ve sonrasında tekilanın yakıcı tadıyla yüzümü buruşturdum.

"Evet," dedim sırtımı sandalyeye yaslayıp kollarımı önümde bağlayıp. "Türkiye'de durumlar nasıl?"

"Güzel."

"Örgütte?"

"Harika."

Nida'yı sormayı düşündüm çünkü döndüğünü elbette ki biliyordum ama bunu yapmaya cesaretim yoktu. Onun yerine, "Gamze nasıl?" diye sordum. "Onu özledim."

Tugay masanın üzerindeki bakışlarını bana çevirdi. "O da seni özlüyor olmalı çünkü benim olmadığımı düşündüğü yerlerde durmadan senden ve Sinan'dan söz ediyor." O da benim gibi kollarını önünde bağladı. "Aranızdaki bağ o hücrede epey kuvvetlenmiş görünüyor."

Gamze tam da istediğim gibi anlatmıştı her şeyi. "Evet," dedim bocalayarak. "Kendisini tanımak harikaydı, Marco onu kaybettiği için başını dağlara taşlara vurabilir."

CamScanner ile tarandı

Tugay kaşlarını kaldırdı. "O kadar derin sohbetlere girdiniz yani," dedi şaşırarak. "Gamze için Marco kırmızı çizgidir aslında."

"Pek öyle görünmüyor," dedim. "Çünkü Sinan'dan hoşlanıyor gibi. Sürekli konuşuyorlar."

Tugay uzun bir süre düşündü, ardından sadece, "Gamze, Marco'ya âşıktı," dedi net bir sesle.

"Biliyorum." Devamını bekliyormuş gibi yüzüme baktı. "Evet, âşıktı ama unuttu, hem başka birisi de olabilir, neden olmasın ki?"

Tugay yaslandığı yerden doğruldu, tekiladan bardağa doldurdu ve onu da fondip yaptı. "Aşk biter mi?" diye sordu umursamaz bir şekilde.

"Gerçek bir aşk değilse elbette," dedim. "Belki de Gamze, Marco'ya gerçekten âşık değildi. Hem karşılıksız aşk uzun sürmez."

Tugay yüzünü buruşturdu. "Karşılıksız mı?"

"Evet, Marco Gamze'yi istememiş ki."

Tugay başını iki yana salladı ama bu konu hakkında konuşmak yerine, "Sinan nasıl?" diye sordu. "Burada mutlu mu?"

Dürüst davranarak, "Değil," dedim ve elimde bir peçeteyi parçalamaya başladım. "Hem de hiç değil, Türkiye'yi özlüyor. Onunla ilgilenemiyorum hiç, bazen onu buraya hapsettiğimi düşünüyorum." Neler anlatıyordum? Bunları ona anlatmamalıydım. Bakışlarımı ona çevirdim. "Her neyse, sen söyle, gerçekten bir avukatla mı anlaştın?"

Tugay çaprazımda bir noktaya neredeyse iki saniye boyunca baktı. Yeniden bana döndüğünde, "Evet," dedi sakince. "Örgüte yeni katıldı, iyi bir avukat ve harika bir kadın. Çok iyi anlaşıyoruz, bana arada sırada meydan okuyor ama boyun eğmekten başka çarem yok çünkü kendisi *benim avukatım.*"

Avukat değil, benim avukatım. Onun avukatı. Sahiplik eki. Hayır, bu şu an hayal olmalıydı çünkü çıldırıp ağzıma geleni saymakla bunu hak ettiğimi düşünmek arasında gidip geliyordum. Yapmazdı, biliyordum, roldü. Rol olmalıydı.

Yutkunduğumda kalbimin üzerinden bir ateş geçti. "Sen," dedim, "o yani, yeni bir kadın avukat." Aptal bir kıskançlığa mı girecektim? "Yani senin avukata ihtiyacın yoktu ki."

"Krallık için çalışıyor," dedi ve gözleri bir kez daha çaprazıma kaydı, çenesinin kasıldığını hissettim. Dayanamayıp baktığımda iki masa arkadaki kız grubuyla karşılaştım, bir kız bize doğru oturuyordu,

CamScanner ile tarandı

onunla mı bakışıyordu? Yeniden ona döndüğümde gözlerini gözlerime dikti. "Her sırrı getiriyor ve fazlasıyla zeki bir avukat, bizimle kalıyor."

"Bizimle derken?" dedim.

"Bizimle işte," dedi. "Çoğu zaman geceleri o kadar çok çalışıyoruz ki benim evimde uyumak zorunda kalıyor. Yatağımı ona verdim." Hayır, bu ateş beni birazdan cayır cayır yakacaktı. "Seni de tanıyor, hatta seni anlamam konusunda epey yardımcı oldu, o olmasaydı sana belki de bu kadar anlayışlı yaklaşamazdım. Bir teşekkürü hak ediyor olmalı."

Çenemi sıktığımı acıdığında anladım, *tut kendini Eftalya, tepki verme, olması gereken belki de budur.* "Harikaymış," dedim gülümsemeye çalışarak. Tugay'ın bakışları yine çaprazıma kaydı, burnunu çekti ve boynunu çıtlattı; yeniden baktığımda kız grubundaki sarışın olanın bize doğru döndüğünü fark ettim. "Harikaymış," dedim bir kez daha ve şişeden bardağa doldurup içtim, bunu birkaç kez daha tekrar ettim. "Haberlere pek bakamadığım için senin avukatını göremedim hiç, basın onun da peşindedir şimdi."

Tugay dilini damağına vurdu ve bardağın ağız kısmına daireler çizerken gözleriyle gözlerime hükmetti. "Hayır, onu bir sır gibi saklıyorum, kimsenin bilmemesi gerekiyor."

"Neden?"

"Bir zarar gelmesin diye."

"Vay," dedim gülerek. "Beni bütün basının önünde öpen adama bakın, avukatını korumak için sır gibi saklıyor."

"*Mermaid,*" dedi kaşlarını kaldırarak. "Biz seninle ortaktık, o sadece avukat. Canını düşünmem gerekiyor avukatımın."

"Bir kere daha sahiplik eki getirirsen şişeyi kafanda kıracağım, Tugay." Cümleler dudaklarımdan çıktığı an çoktan pişman olmuştum çünkü kendi başlattığı savaşta bana kaybettirmeye çalışıyordu.

Eskiden olsa üzerine gitmezdi fakat sakin bir şekilde, "Benim avukatımın," dedi üzerine basura basura. "Sana nasıl bir zararı..."

Bir an bile düşünmedim ve masanın üzerindeki tekila şişesini aldığım gibi sertçe yere fırlattım. İçindeki alkol oluk oluk yere dökülürken ağız kısmı tuzla buz oldu. Şüpheye düşmedim, yerden bir cam parçasını aldım ve elimde sıkıca tutarak ona yaklaştırdım. "Devam et."

Gözleri açıldı, sadece bir anlık hayranlığı hissettim ama sonrasında, "Demek bu kadar çabuk yenildin," dedi fakat bir kez daha avukatım demedi çünkü kendimi tanıyordum, derse bu camı bir yerine saplardım.

CamScanner ile tarandı

"Sana kaybettirmem beş dakikamı bile almaz, Tugay Demir Çeviker," dedim üstün bir sesle. "Ama ben savaşmıyorum bile."

Elimde hâlâ sıkıca tuttuğum cam parçasına bakıp parmağıyla garsona işaret verdi, garson bir şişe daha getirdiğinde yerdeki camları temizlediler, ben ise elimde tuttuğum parçayı masanın üzerine koydum ama atmadım.

Tugay sadece gülümsedi. *Hayır Eftalya, titreme, olması gereken oluyor, bu bir savaş ise sen yenilmeyeceksin.*

Büyük bir nefes verdim ve gülümseyerek başımı salladım. "Giray nasıl?"

"İyi."

Sor dedi bir tarafım, diğer tarafım ise aksini iddia etti ama yine de dayanamayıp, "Defne?" dedim yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak. "O nasıl?"

Bir şeyler bilip bilmediğini anlamaya çalıştım, Tugay ise çok kısa bir an yüzümü inceledi fakat umduğunu bulamamış olacak ki, "İyiler," dedi. "Giray neredeyse Defne'yle evlilik planı yapıyor." Alayla güldü. "Aptallığa bak, dünyamıza rağmen evliliği düşünüyor."

Giray için canım acıdığında Gamze'nin yine verilen sözü tuttuğunu fark ettim; olması gerekeni gerçekleştiriyordu, Defne'nin yaptıklarını kimse bilmiyordu.

"Aşk işte," dedim gelişigüzel bir şekilde konuyu kapatıp. "Delirtir insanı."

Tugay tekiladan bardağa doldurdu ve iki tane daha fondip attıktan sonra sanki kendisini soracağı soruya hazırladı. "Sen," dedi elinin tersiyle ağzını silip. "Sen ne yaptın? Bulabildin mi avcunda sigara söndürmeyen normal bir adam?"

Savaş mı istiyordu? O halde şansımı deneyecektim.

Avaz avaz iç sesimle hayır diye bağırırken dilimden, "Görüştüğüm birileri oldu elbette," döküldü. Tugay'ın bakışlarındaki ifade değişti, bu kez perdeler de o keskin gözlerini örtemedi. "Dört ya da beş kişi."

"Dört mü, beş mi?" dedi ciddiyetle.

"Ne önemi var?" dedim gülerek. "Öldüreceğin kişileri mi sayıyorsun?" Gülmeye devam ettim ama o asla gülmedi. "Tamam, şakaydı."

"Kaç?" diye sordu yine.

"Beş olması gerek," dedim ve yeniden peçeteyi ufalamaya başladım. "Harika bir arkadaş ortamım var." *Yapayalnızdım.* "Bazen bana ayak uydurmakta zorlanıyorlar, bilirsin, çok konuşurum ben ama alıştılar

CamScanner ile tarandı

da." Sen yokken konuşmuyorum eskisi kadar çünkü kimse senin kadar güzel dinlemiyor beni. Peçeteden gözlerimi çevirdim ve ona baktığımda çaprazıma odaklandığını fark ettim. Boğazımı temizlediğimde sertçe bardağı masaya koydum. "Bu beş kişiden bir tanesiyle delicesine dans ettim ve onunla öpüştüm."

"Hım," dedi bakışlarını çaprazımdan ayırarak. "Adı ne?" Ona bir adamı öptüğümü söylüyordum ve o, çok rahat bir şekilde sadece adını mı soruyordu? Bu savaşı kazanamayacak gibi görünüyordum.

Nefesimi verdim ve geri alırken, "Arthur," dedim kafadan uydurarak.

Tugay başını omzuna doğru yatırdı. "O halde tanıştırsana beni."

"Kendisi," dedim afallayarak. "İspanya'ya gitti, bir süre gelmeyecek. Ailesi orada ve..."

"Bana biraz müsaade eder misin?" dedi Tugay ayağa kalkıp benim lafımı yarıda keserek. "Barmene bir kokteyl tarifi vereceğim de canım çok istedi." Cevap vermemi bile beklemeden ayrıldığında barın köşesine gitti ve barmene bir şeyler söylemeye başladı. Şaşkınlıkla ona bakarken daha ne kadar rol yapabileceğimi bilmiyordum.

Tam o esnada yan tarafımdan, "Pardon," diye bir ses yükseldi, İngiliz aksanıyla. Bakışlarımı çevirdiğimde hemen çaprazımda oturan masadaki adamla karşılaştım. Alt kat komşumuzdu, esasen bana burayı öneren de oydu ama bir yandan da bana karşı olan ilgisi rahatsız ediciydi. Orta yaşlarda, alkolik ve çoğu zaman kapımın önüne işeyen asalağın tekiydi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim gülümsemeye çalışarak. "Senin nasıl gidiyor?"

Gözleri baygın bakarken bakışları vücudumda dolaştı ve bacaklarımda oyalandığında neden daha önce onun yüzüne bir tane vurmadığımı bir kez daha sorguladım. Soruma cevap bile vermeden, "Eve giderken haber ver," dedi yayvan bir şekilde. "Beraber geçelim."

"Ben," dedim tiksiniyormuş gibi. Tam o esnada karşımdaki sandalye çekildi, Tugay oturdu. Kurtulmuşçasına ona bakıp, "Ben," dedim adama. "Bugün eve geçmeyebilirim."

Adam, Tugay'ı umursamadan, "Neden ya?" dedi rahat bir şekilde. "Geçen gün de reddettin."

Tugay gülümseyerek adama baktı. "Arkadaşın mı?" *Tugay. Gülümseyerek. Adama. Baktı.*

"Hayır," dedim. "Yani evet. Hayır. Her neyse." Sandalyemin sırt

CamScanner ile tarandı

kısmını adama döndürdüm ve konuşmayı sonlandırdım. "Önemli bir şey değil, aldırış etme."

"Yoksa şu beş kişiden biri mi?" dedi Tugay gülümsemesi silinmezken. Öyle bir gülümsüyordu ki ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Eğer rahatsız ediyorsam sizi..."

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey değil." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Her neyse, ne diyorduk?"

Tugay masanın üzerindeki bir peçeteyi aldı ve onunla oynamaya başladı. "Harika hayatından söz ediyordun, mutluluğundan, dansından, avcunun içinde sigara söndürmeyen normal adamlardan, Arthur'la öpüştüğünden."

"Bu seni rahatsız etmişe benzemiyor," dedim alayla.

"Medeni insanlarız," dedi ama gülüşü öyle bir hal alıyordu ki medeniyet yoktu. "Mesela şu adam," alt kat komşumu işaret etti, "eskiden olsa ona yapacaklarımı tahmin edebiliyor musun?" Gülmeye başladı. "Şimdi her şey çok değişti." Fakat cümlelerine zıt bir şekilde tekila şişesini kafasına dikti, kulaklarına kadar öfkeyle kızardı ve dişlerinin arasından nefesini verdi. "Yani," dedi boğazını temizleyerek. "Eskiden olsa o piçin kafasını duvara sürtüp nefesi kesilene kadar döver, bayıldıktan sonra da üzerine işerdim."

Tugay savaşı kaybetmek üzere gibiydi; artık tanıdığım o adam sanki buradaydı.

Sanki olması gereken gerçekleşiyormuş gibi çaprazımdaki adam ayağa kalkarken omzumdan destek aldı ve parmakları omzumu sıktığında irkilerek geriye çekildim. Adam ise, "Pardon," dedi sarhoş bir şekilde. "Başım dönüyor da bebeğim. Hadi gel ve bana yardım et." Gevrek bir şekilde gülümsedi, ardından yanımızdan geçip gitti. Arkasından bakarken Tugay da sadece yarım saniye baktı ve kahkaha attı.

Tam o esnada garson yanımıza gelip, "Kokteyliniz hazır," dedi. "Tadına bakmak isterseniz eğer..."

"Pardon," dedi Tugay yeniden ayağa kalkıp. Ardından gömleğinin kollarını yavaşça yukarıya doğru katlayarak sıyırdı. "Şu kokteylin icabına bakmazsam içim rahat etmeyecek, canım çok çekti." Yine hiçbir cevap vermemi beklemeden ortadan yok oldu.

Bu kez hemen gelmek yerine neredeyse on dakika ortalıktan yok olduğunda kendimi tutamayıp çaprazıma baktım, kızlar hâlâ orada mı oturuyor diye. Evet, orada oturuyorlardı ve keyifleri oldukça ye-

CamScanner ile tarandı

rinde görünüyordu. Peki ya ben ne yapıyordum? Bu nasıl bir oyundu? Kalbimin bir tarafı acıyla kasılıyordu, diğer tarafı ise özlemden deliye dönmüştü. Öyle ki aklım bile çalışmıyormuş gibiydi, zaten alkolden de iyice beynimin bulandığını hissediyordum.

Hem çok tanıdık bir adamdı hem de bir o kadar yabancıydı; biz sanki iki yabancı burada oturmuş normal sohbet ediyor gibi görünüyor olabilirdik ama benim kalbimdeki acı yükseldikçe ne yalandan gülümsemeye tahammül edebiliyordum ne de söylediğim yalanların aptallığıyla yüzleşebiliyordum.

Belli ki o ne olursa olsun, ne şekilde gerçekleşirse gerçekleşsin normal hayatına devam etmeye başlamıştı. Bu saatten sonra yapabilecek en büyük şey onu kalbimde de terk edebilmekti.

Peki ben Tugay'ı kalbimde nasıl terk edecektim?

Sandalye çekildi ve Tugay karşıma oturduğunda gömleğinin yukarıya kıvrılan kollarını aşağıya indirdi, saçları dağılmıştı, yüzü ise az önceye göre çok sertti. Boynunu çıtlattığında burnunu çekti ve direkt Tekila şişesini kafasına diktiğinde kocaman gözlerle ona baktım.

Sonrasında bir anda ve hiç beklemezken sandalyemin altından tutup sertçe kendisine doğru çekti. "Sikerim savaşını, öpüşmesini, dansını," dedi baskın bir sesle. Bacaklarım bacaklarına çarptığında dudaklarımın arasından tiz bir çığlık döküldü. Yüzüyle yüzüm arasında birkaç santim kalmışken, "Dört mü?" dedi sakince ama sesinde korkutucu bir hava vardı. "Beş mi?"

Kokusu, bakışları, teni... Yutkunmakta zorlandığımda gülümseme yoktu, perdeler yoktu, hangisi roldü bilmiyordum ama şu an oldukça ciddi görünüyordu. Başka birisi olsa şu an ondan korkardı, başka birisi olsa meydan okuyamazdı, başka birisi olsa tıpkı benim gibi çenesini de kaldıramazdı ama ben hepsini gerçekleştirip, "Sen söyle," dedim, neredeyse burnum burnuna dokunacaktı. "Ona da *Sevgili Avukat* dedin mi? Bunun cevabı beşi, on beş bile yapabilir çünkü."

Çenesi kasıldı, dudaklarını ıslattığında başını omzuna doğru yatırdı. "Bana hâlâ nasıl meydan okuyabilirsin?" diye sordu gerçekten büyük bir şaşkınlıkla.

"Neden okumayayım? Bitti mi oyunun?"

"Çünkü," dedi gözlerini gözlerimden ayırmazken. "Benden korkuyorsun, ben korkulacak bir adamım. Benim sağım solum belli olmaz. Özellikle sağım hiç belli olmaz."

CamScanner ile tarandı

Tam o esnada barın orada hareketlenme oldu, ardından konuşmalar üst üste bindi. Birkaç saniye sonra iki garsonun koluna girdiği yüzü kanlar içindeki alt kat komşumu gördüm. Ayakları yere sürünüyordu, yüzü yediği yumruklardan kan ve şişlik içindeydi, baygındı. Hemen Tugay'ın arka tarafından onu dışarı çıkarırlarken büyük bir şaşkınlıkla adama baktım, Tugay ise gözlerini benden ayırmadı. "Sen," dedim. "Ben sandım ki, o kızlara baktığını..."

"Ne kızları?" diye sordu hızlı bir şekilde. "Gözlerini bana çevir, ilk defa benim tarafımdan dövülmüş bir adam görmüyorsun, kapat o güzel ağzını."

Zorlukla da olsa bakışlarımı ona çevirdiğimde çatık kaşlarını gördüm, gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. "İntikam için geldin," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi Tugay başını iki yana sallayarak. "Bir hesabı kapatmak için geldim."

İşte şimdi gerçekleri konuşacaktık ve bunu bilmek korkunun beni çepeçevre sarmasına neden oldu. Ne diyecektim? Ne yapacaktım? Yüzleşmeye hazır değildim, yüzleşeceğim her detaydan kaçıyordum.

"Mailleri okudun," diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

"Mailleri okudun, öyle değil mi?"

Yine cevap vermedi.

"Tugay," dedim başımı iki yana sallayarak. "Burada konuşmak ve bu şekilde yüzleşmek..."

Tugay lafımı yarıda bölerek sağ elini havaya kaldırdı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan parmağıyla üç kez şıklattı. Bunun ardından müzik sesi sustu ve mekândaki herkes tek tek çıkarılmaya başlandı. Yine büyük bir şaşkınlıkla etrafıma bakarken neredeyse beş dakika içerisinde bütün müşteriler dışarıya çıkarıldı, son kalan garson Tugay'ın önüne bir kutu bıraktı ve sonrasında başıyla selam verip o da mekândan çıktı. Sadece beş dakika. Beş dakika içerisinde barın içinde ikimiz kaldığımızda yine büyük bir şaşkınlıkla, "Biliyordun," dedim kekeleyerek. "Seni buraya getireceğimi biliyordun."

Tugay başını omzuna doğru yatırdı. "Kırk beşinci mailinde buradan bahsettin ve altmış üç, yetmiş bir. Sık sık geldiğini anlamak zor değildi." Elbette mailleri okumuştu. "Seni tanımanın kumarını oynadım, *Mermaid* ve kazandım, seni çok iyi tanıyormuşum."

Başımı iki yana salladım. "Ne istiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Ne istediğimi sonradan söyleyeceğim," dedi, ne o geri çekiliyordu ne de ben. Öylesine yakınımdaydı ki mantıklı düşünmekte zorlanıyordum. "Şimdi bana mektubun sekizinci paragrafındaki cümleyi yüzüme bakarak söyle."

Boğuk bir nefes verdim. "Mektubu sadece bir kez okuduğunu söylemiştin."

"Altıncı paragraf, *ben artık çok korkuyorum, Tugay,*" dedi cümlelerimi tekrar ederek. "Yedinci paragraf, *hem kendimden.*" Yutkundu. "Ve sekizinci paragraf. *Hem senden.*" Başını iki yana salladı, sağ eli sandalyenin altından çıktı ve hemen sandalyemin sırt tarafına doğru gittiğinde yavaşça ayağa kalkıp üzerime doğru eğildi. "Yüzüme söyle, benden korktuğunu."

"Tugay..."

"On üçüncü paragraf," dedi bu kez. "*Seni sevmek ve sana âşık olmak intihardı.* Şimdi bu cümleyi de yüzüme söyle."

"Ben bunları..."

"On beşinci paragraf," dediğinde dişlerini sıktı ve iki eli de sandalyemin sırt kısmına sıkıca tutundu. "*Şayet birimizden birimiz ölürsek, anlaşma asla gerçekleşmeyecek. Ben ölürsem sen; sen ölürsen ben yaşamaya devam edeceğim; o anlaşmayı yırtıp attım. İkimiz de başka yerlerde ölüp gideceğiz.*" Her cümleyi ezbere biliyordu. "Söyle bunların hepsini yüzüme."

Çenemi kaldırmaya çalıştım ama bu kez meydan okuyamıyordum. "O mektupta yazan her cümleyi tek tek yüzüne söylememi mi istiyorsun?" diye sordum. "Peki ya neden?"

"Çünkü," dedi nefesini verirken ve o gözlerindeki perde kalktı, ifadesizlik silindi; gördüğüm adam, acılar içinde bir adamdı. Oyun gerçekten sona ermişti, ikimiz de yenilmiştik. "Siktiğimin kalbinden ve siktiğimin aklından seni atabilmem için bunları senin sesinden duymam, o güzel gözlerinden bana olan korkunu görmem gerekiyor. Seni unutabilmem için beni biraz daha mahvetmen gerekiyor." Sandalyeyi öyle sıkı tutuyordu ki neredeyse titriyordu. "Beni tamamen öldürebilmen için bunu yap, bizi yok et çünkü ben bu hayatta bizi yok edemiyorum."

Sessizlik oldu. Öyle uzun bir sessizlikti ki ona bakarken aklımdan geçenleri duyacak diye ödüm kopuyordu. Ve öyle güzel gözleri vardı ki ben bu cümleleri onun yüzüne bakarak nasıl söylerdim bilmiyordum. "Bun-

CamScanner ile tarandı

ları söylediğim zaman biz yok olabilecek miyiz Tugay?" diye sordum.

"En azından," dedi dişlerinin arasından. "Bu hayatta senin benim için, benim de senin için var olduğum düşüncesinden kurtulacağım."

"Bu da ne demek?"

"Sana dokunmak, seni öpmek, hatta şu nefesini bile hissetmek benim için bu hayata geldiğini hissettiriyor. Doğdun, o kaderinde ben vardım, doğdum, benim kaderimde sen vardın. Bu düşünceden kurtulmam gerekiyor. Senin bana, benim de sana ölene dek ait olduğumuz düşüncesinden kurtulmam gerekiyor." Ayağa kalktığı yerden yavaşça yere, önüme çöktü, yüzüyle yüzüm aynı hizaya denk geldi. Hayır, o dizlerinin üzerine çökmemişti, o aslında biraz da bana ona hissettirdiklerimi gösteriyordu. "Seninle eskiden tanıdığım birisiymiş gibi oturmak bile beni yok etmeye yetiyor."

"Peki ya söylemezsem?" diye fısıldadım. "Peki ya söyleyemezsem?"

"Söyle," dedi Tugay kısık bir sesle. "Söyle, sana her şey adına söz veriyorum, bir kez daha karşına çıkmam; bu kez son olur ama söyle."

"O mektuptaki her paragrafı ezberleyecek kadar okumuşsun, Tugay," dedim ve o anda gözlerimin dolduğunu hissettim. "Ve benden nefret etmedin öyle mi?"

Soruma cevap vermek yerine, "Sen," dedi çenesiyle işaret ederek. "Benim kim uğruna, ne için, ne şekilde öleceğime karar veremezsin, asla." Sesi baskındı ama cümleleri acılıydı. "Ben istersem senin için ölürüm. Gördüğün gibi öldüm de."

"Tugay..."

"Sen," dedi yeniden. "Bana olan aşkını intihar olarak göremezsin çünkü o urgan boynuna dolanmasın diye ben bin kez daha o urganı boynuma dolardım, bunu biliyorsun."

Başımı iki yana salladığımda gözlerim doldu.

"Sen," dedi kısık bir sesle. "Sen, Eftalya Atalar, ister adının anlamı denizkızı olsun ister çiçek, hiç fark etmez, benden korkamazsın çünkü sen Tugay Demir Çeviker'in Eftalya'sısın, Sevgili Avukat'ısın, benden korkmak da ne demek? Ben sana kıyabilir miyim?" Başını iki yana salladı, yüzüme dokunmak isteyerek elini kaldırdı fakat hemen vazgeçti. "Benden nasıl korkabilirsin? Hesabını ver, söyle bana."

Gözlerimi kapattığımda gözümden yaşlar art arda dökülmeye başladı. "Bunları," dedim bocalayarak. "Konuşmak istemiyorum, lütfen bunu sonradan..."

CamScanner ile tarandı

"Sen," dedi bir kez daha. "Yaprak sarması yapıp beni terk edemezsin, bunu bana bir kez daha hissettiremezsin, ölmedin de üstelik." Derin bir nefes verip o cümleyi söyledi. "*Sen beni annem gibi terk edemezsin,* bir kez daha küçük bir çocuk gibi hissettiremezsin bana. Bir kez daha ben kendimi suçlayamam." Çaresizce başını iki yana salladı. "Ama suçladım işte ve sen terk ettin beni."

Gözlerimi açtığımda onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. Tugay'ın ela gözleri dolu dolu bana bakıyordu; en büyük acısı bu cümlelerin ardından ortaya çıkmıştı. "Ben de sözümü tutmak istedim," dedim acıyla, nefes alamayacak kadar kötü durumdaydım. "Yani bunu yaparsam en azından sana vermiş olduğum bir sözü tutacaktım."

"Sen bana ne yaptığını bilmiyorsun," dedi sadece. "Sen öylece gittin sanıyorsun ama ben hayatımın en uzun işkencesini yaşadım, tam on altı saat yirmi dokuz dakika sürdü. Şimdi bana o mektupta yazanları gözlerimin içine bakarak söyleme borcun var. Söyle ki senden kurtulayım ben. Söyle ki daha fazla ölmeyeyim."

Bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda, "Tugay," dedim iç çekerek. "Bunu benden isteme, yalvarıyorum."

"O halde," dedi, ardından sağ eli çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. "Bana seni affetmem için yollar göster. Söylesene, ben seni nasıl affedeceğim? Görüyor musun, gelip senden yardım istiyorum, seni affedebilmek için."

Yeniden başımı iki yana salladım ve kalbimin şiddetli sızısı bir an bile kesilmedi. Her yüzleşmeye hazırdım ama bu en hazırlıksız olduğumdu.

"Herkesi kaybettin diye mi?" dedi bu kez ve çöktüğü yerden ayağa kalktı, gözlerim yerdeydi. "Ailen de oldum ya senin, olamadım mı? Beceremedim mi? Aile nasıl olur bilmiyorum, çabaladım en azından. Neyi başaramadım?"

İç çektim ve daha fazla ağladım.

"Bu kadar acımasız bir adam olmam mı terk etmene neden oldu? Kötü birisi olduğum için mi? İyi bir adamdım hani? En azından sana iyi birisi olmaya çalıştım."

"Tugay, sus," dedim ağlayarak.

"Kendini feda ettin yine değil mi?" diye sordu bu kez. "Nida için kendini feda ettin öyle değil mi?" Hıçkırıklarımdan onu zor duyuyordum. "Ama benden korktuğunu söyledin, en kötü durumda bile söylemezdin, bu feda değil."

CamScanner ile tarandı

Geriye doğru adımlar attı, ardından kendi oturduğu sandalyesine sert bir tekme attığında tahta sandalye bar duvarına çarptı ve ikiye ayrıldı. "Mahkûmiyetimden dolayı normale ayak uyduramıyorum diye mi? Sizden geri kaldığım için mi? Tuhaf alışkanlıklarım olduğu için mi?" Sağ elini önüme getirdi, sigara yanıklarıyla doluydu. "Sen varken yoktu, sen gittin oldu, sen olsaydın olmazdı. Mahkûmdum, çok uzun bir süre güneşi bile görmeden hayvan gibi eğittiler beni, sadece yırtıcı bir hayvandım, canavardım ben ama o canavarlığıma rağmen yine de bütün bunların ortasında sana kâğıttan lale yaptım." Yutkundu, sesinin ayarını düşürdü. "Ve sen o laleyi bile bırakıp gittin, bu nasıl bir feda, bu nasıl bir terk edişti, bu nasıl bir ölümdü, *Eftalya*?"

Kendimi tutamayıp ayağa kalktığımda, "Bütün ailem öldü benim," diye inledim. "İlk önce babam öldü, sonra annem ve en sonunda Meryem'i kaybettim ben. Yaşadıklarımın çeyreğini başka birisi yaşasa normal hayatına devam edemezdi, bak ben hâlâ nefes alıyorum, delirmedim." Gülmeye başladım. "Aslında delirdim de. Görmüyor musun?" dedim kendimi göstererek. "Bu savaşın en büyük kaybedeni bendim, ellerimden kayıp gitti her şey, fedaysa kendimi de feda ettim, her şeyimle."

Yüzüme bakarken sanki söylediğim cümlelerin altında neler yattığını anlamaya çalışıyordu ama detayların hepsinde boğulursa neler olacağını ikimiz de biliyorduk. "Güzel miydi?" diye sordu.

"Ne?"

"Yaprak sarması. Baktın mı tadına?"

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Yemedin değil mi?"

"Nasıldı?" dedi bir kez daha.

"Bilmiyorum," dedim. "Ağlaya ağlaya yaptım, kötüydü, pişmemişti, diriydi." Büyük bir nefes verdim. "*Tuzluydu.* Yeseydin, bilirdin."

Tugay gülmeye başladığında mutluluktan tamamen uzaktı; şimdi artık o da delirmiş gibi görünüyordu. Gülüşünün arasından, "Tuzluymuş," dedi fakat sesinde acı vardı, sonrasında öyle sert bir şekilde masayı tutup diğer tarafa fırlattı ki tahta masa da kırıldı ve üzerindeki kutu yere düştü. "Siktiğimin geçmişi yakamı bırak artık!" İrkilerek geriye çekildiğimde gözleri bana döndü, o sırada ne düşündüyse, "Korktun," dedi ve elleri yüzünü buldu. "Babama benzedim. Sikeyim, ben babama benzedim şu an. Korktun benden."

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedim ve ona doğru bir adım atmak istedim ama elini kaldırıp beni öyle bir durdurdu ki adımlarım bıçak gibi kesildi. "Tugay, bir gün konuşacağım ama bugün..."

"Bana bol bol zamanım varmış gibi konuşma artık," dedi net bir sesle. "Bana biz sanki özgürmüşüz gibi konuşma, görmüyor musun, eskisinden daha mahkûmum ben."

Çekinerek yarım adım daha attım ve o anda ayaklarımın altında ezilme sesi işittim, bakışlarımı yere çevirdiğimde siyah kutuyla karşılaştım. Kutunun içinde çiçekler vardı, hepsi solmuştu. Güller, laleler, orkideler... Neredeyse her çeşit çiçek kutunun içindeydi.

Yavaşça yere eğildiğimde ve sakince elimi çiçeklerin üzerinde gezdirdiğimde, "Yine de ne olursa olsun bana çiçekler mi getirdin Tugay? Vazgeçmedin mi bundan?" diye sordum.

"Yine de ne olursa olsun sözümü tuttum," dediğinde hemen önümdeydi, ben ise yere çökmüştüm. "Her gün bir tane çiçek koydum köşeye, sana verebilmek için."

Yutkundum. "Ve onları sakladın mı?"

Tugay'ın bakışları benimle beraber kutunun içindeki solmuş çiçeklere yöneldi, ne düşündüğünü çözemiyordum ama benimle aynı hisleri paylaştığını biliyordum.

"Sana ilk gönderdiğim çiçek bir dalı solmuş orkideydi," dedi kısık bir sesle. "Sonrasında ise sen vardın ve bütün çiçekler artık canlıydı." Bakışları bana döndü, ela gözleri bir an bile olsun bakışlarımdan ayrılmadan devam etti. "Sen gittin, doksan bir gün oldu, sana vermek için ayırdığım bütün çiçekler soldu. Bu kutunun içinde doksan bir adet çiçek var, söylesene tek bir orkide dalını canlandırdığın gibi bunları da canlandırabilir misin?"

Gözlerinin içine bakarken kelimeler dudaklarımdan firar edemiyordu.

"O halde," dedi devam ederek. "Her gözyaşı bir yangın, her saç teli bir urgan," nefesini verdi, "her veda ise bir solmuş çiçek."

Cümlelerinin etkisi kurşundan daha sertti, bıçaktan daha keskindi; bunların farkında mıydı, bilmiyordum. Her cümlesi, bende bıraktığı yarayla kanıyordu.

Kutunun içine sakince çiçekleri koyarken, "Babam *çiçekler solunca değil, yanınca ölür,* derdi," dedim ve her çiçeği öyle narin bir şekilde yerleştirdim ki solan çiçekler döküldükçe sanki benden bir parça eksildi.

CamScanner ile tarandı

Kutuya tamamen yerleştirdikten sonra kucağıma aldım ve yavaşça ayağa kalktım. "Onların ölmediğini mi iddia ediyorsun?" diye mırıldandı.

"Hayır," dedim. "Babam eksik biliyormuş, bir çiçeği toprağından ayırdığın zaman da ölür, onları hayata döndüremem, tamamen solmuşlar." Çiçeklere baktım, içimi çektim. "Ama onları yeniden doğurabilirim, tohumlarından." Aslında bu konuşma nasıl da ikimize aitti.

Tugay, başını ağır ağır aşağı yukarı salladı ve sonrasında "Doksan bir tane çiçek yeniden doğsa o doksan bir günü siler mi peki, *Eftalya*?" diye sordu. "Bu imkânsız öyle değil mi?"

"İmkânsızlıklar imkân dahilinde," dedim onun söylediği cümleyi tekrar ederek.

Mutluluktan uzak bir şekilde tebessüm etti. "Haklısın," dedi başını sallayarak. "Bu sen terk edip gittiğinde tamamen kanıtlandı çünkü gidişin benim için imkânsızdı."

Bir anda elimden kutuyu çekip aldı, yere attı, ardından cebinden zippo çakmağını çıkardı; tepki bile vermeme izin vermeden zippoyu kutunun içine attığında çiçekler cayır cayır yanmaya başladı. Babamın söylediği gibi çiçekler yandı, onlar yandığında tamamen öldü, yeniden doğmaları ise artık imkânsızdı.

Tugay bana doğru bir adım attı, ardından bir adım daha ve sonrasında karşımda durduğunda hemen alt tarafımızda kutu cayır cayır yanıyordu, alevler ela gözlerini parlatıyordu. "Yanımda olmadığın ve karanlıkta sensiz asla uyuyamadığım doksan bir geceyi yeniden yaşatamazsın, geri getiremezsin," dedi fısıldayarak titreyen bir sesle. "Çünkü ben o gecelerde tıpkı böyle cayır cayır yandım, ülkeyi cehenneme çevirmişim çok mu?"

Bakışlarım kutuya döndüğünde gözümden bir damla yaş kutuya düştü sanki söndürebilirmiş gibi ama bütün çiçekler yanıyordu; babam haklıydı, çiçekler yanınca güzel kokmuyorlardı, sadece ateşin o kötü kokusu vardı.

Tugay geriye doğru birkaç adım attığında, "Sanırım," dedim kutuya bakarak. "Buraya kadardı, öyle değil mi?"

"Hayır," diye karşı çıktı. "Sen benim örgütümün eski liderisin ve ben o örgütün kurucusuyum." Gözlerim yeniden ona döndü. "Ya isteyerek ya da emrimle benimle geliyorsun." Yutkunduğumda kaşlarım havalandı. "Kendi ağzından dökülmeyecek her sırrı ben senden almanın yolunu bulacağım." Bu kez çenesini kaldırdığında gerçekten üstünlük vardı. "Ye-

CamScanner ile tarandı

terince bana meydan okumana izin verdim ama biliyor musun, aylardır bir demir halka da bana meydan okuyor dalga geçermiş gibi."

"Bana," dedim yine de son direncimle. "Emir veremezsin."

Gülümsedi, bu kez içten bir gülümseme gibiydi ya da ben öyle istiyordum. "Sana öyle bir emir veririm ki," dedi derinden gelen bir sesle. "Sözümden çıkamazsın çünkü bu zamana kadar ben istediğim için o güzel çeneni kaldırıp duruyordun bana."

Aynı şekilde gülümsediğimde kahkaha atmaya başladım. "Sen benim ne kadar delirdiğimin farkında bile değilsin," dedim. "Ben seni kaybettim, başka neyden korkabilirim?"

"O halde eşitiz," dedi ve sonrasında cebinden bir ıslak mendil çıkarıp bana doğru attı. "Meydan okumaya yüzündeki boyayı silmekle başla çünkü lekelerin yokken benim tanıdığım korkusuz kadından fazlasıyla uzaksın ve ben sadece yüzündeki seni sen yapan lekelerini görmek istiyorum."

Tercih ettiğimiz her yol bizi bambaşka cehenneme ya da cennete sürüklerdi. Ben bugün tercih ettiğim yolla nasıl bir yola gireceğimden tamamen habersizdim. Araf en kötüsüydü ve ben kendimi arafın ortasında kalmış gibi hissediyordum.

Elimdeki ıslak mendille yüzümdeki fondöteni temizlerken bakışları benim üzerimden ayrılmamıştı, bileğinde ise benim pembe şalım bağlıydı. Yüzümde çoğalan lekelerimle tam karşısında kalakaldığımda gözlerini bir an bile olsun benden ayırmamış, her lekemi sanki biraz daha ezberlemek istermiş gibi incelemişti. Biliyordum, yüzümdeki lekeler öyle bir çoğalmıştı ki kendi tenimi bile unutacak duruma gelmiştim ama Tugay da öyle bir bakıyordu ki sanki benim yüzümde elmaslar vardı. O elmaslar parlıyor, Tugay'ın gözlerini alıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sormuştum.

"London Eye," dedi.

"Yeniden mi?"

"Evet," dedi Tugay. "Henüz orada işimiz bitmedi."

Güldüm. "Yükseklik korkumla beni alt edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Tugay da güldü ve sessizliğe gömüldü.

Şimdi London Eye'daydık, vakit gece yarısıydı ve karşımda gördüğüm görüntüyle beni nasıl bir yolun beklediğinden ziyade nasıl bir

CamScanner ile tarandı

arafın içine düşeceğimden tamamen bihaberdim.

"Hadi," dedi Tugay sakin bir ses tonuyla. "Şu güzel İngiltere manzarasının keyfini çıkaralım artık." Başıyla bana dönme dolapların olduğu yeri gösterdi ve nazik bir şekilde davet etti. "Tek istediğim benimle yükseklere çıkman, yenmek istemiyor muydun bu korkunu?"

Korktuğum artık sadece yükseklik değildi, içimden bir ses gecenin bu kör ışığında gerçekleri göremiyor olduğumdu. İçimden bir ses, beni kocaman bir sürprizin beklediğini söylüyordu. Gerçek bir korkuydu, Tugay'dan korkmuyordum, yaşanacaklardan korkuyordum çünkü onun bakışlarında net bir şekilde bir başkaldırı vardı.

Yutkunduğumda karşı gelmeyi düşündüm, savaş açmayı da öyle fakat ne yaparsam yapayım ondan korkacağımı düşündüğü için sakin bir şekilde onayladım. Bir adım attı, onun adımına ayak uydurdum, ardından onunla beraber dönme dolaba kadar yürüdüm. Gecenin bir vakti görevli dışında kimse yoktu. O adama ne kadar para saymıştı bilmiyordum ama ikimize başıyla selam verdiğinde adamın bakışlarındaki korkudan anlamıştım: Tugay Demir Çeviker'i tanıyordu.

Basamakları tırmandık ve bize en yakın olan dönme dolabın vagonunun önünde durduk. Tugay bir an bile düşünmeden vagona bindiğinde arkasında öylece duruyordum, kalbim ise bu kez neler olacağını bilmemenin korkusuyla atıyordu.

Bakışları bana döndü ve sonrasında sağ elini binmem için bana doğru uzattı.

İlk önce yüzüne baktım, ardından sağ eline ve sonra asla sağ eline tutunmadan kendimi vagondan içeriye attım. Ben bindiğimde vagon yavaşça sallanmaya başladı, sola oturdum, derin bir nefes verdim ve gözlerimi sıkıca yumdum.

İçimden ona kadar saydım, bu korkunun ona kadar geçmesini bekledim fakat yanımda bir ağırlık hissettiğimde Tugay'ın oturduğunu fark etmemle gözlerimi açmam ve ona bakmam bir oldu. O ise bana bakmak yerine az önce tırmandığımız merdivenlere bakıyordu. Yavaşça gözlerimi o tarafa çevirdiğimde işte şimdi her şeyin başladığına emindim çünkü London Eye'da kesinlikle yalnız değildik.

Hemen karşımda birkaç adım ötemde Marco duruyordu, Marco'nun hemen yanında Gamze, Gamze'nin yanında ise Sinan. Sinan'ın bakışlarından hiçbir şey bilmediğini anlayabiliyordum, gözlerinde büyük bir şaşkınlık ve bir yandan da koruma içgüdüsü vardı. Elbette sorgulayabilirdim, daha derinlere dalabilirdim, tepki verebilirdim ama

CamScanner ile tarandı

beni engelleyen bu üç kişiyi karşımda görmek değildi, beni engelleyen dördüncü kişiydi.

Defne hemen önlerindeydi, ağzı ve elleri bağlanmıştı, gözleri de öyle. Kendi kendine inleyerek bir şeyler söylemeye çalışıyordu fakat ne söylediği anlaşılmıyordu. Hemen arka tarafında duran Gamze'yle birkaç saniyelik bakışlarımız kesişti, bana ihanet etmediğini âdeta bakışlarıyla söylüyordu ama hemen sağında duran Marco her hareketimizi incelediği için onunla daha fazla göz teması kuramadım. Solundaki Sinan ise başını silik bir şekilde iki yana salladı.

Her şey o kadar hızlı değişti ki boğulduğumu hissettim; aslında Tugay'ın buraya gelişinden şu ana kadar birçok şey planlıydı, görebiliyordum.

Tugay anlamıştı, elbette anlardı Defne'nin bir işler karıştırdığını fakat planı neydi bilemiyordum. Yutkunduğumda dudaklarımdan sadece, "Giray," döküldü. "O nerede?"

"Haberi yok," diyen Marco'nun sesi sertti ama bir yandan da onunla da aramızdaki sır ikimizin bakışlarından geçiyordu. Sır da değildi belki de. Benim İngiltere'ye gelmemi sağlayan ve babamla ilgili bütün sırları anlatan kişi Marco'ydu. O gece hücreden döndükten sonra gece yarısında Marco'yla yaptığımız konuşma, her şeyin başladığı ve bir o kadar da bittiği gündü.

Bakışlarımı yavaşça Tugay'a çevirdim. "Giray, burada mı?" Sadece başını olumlu anlamda salladı, Defne bir kez daha inleyerek ses çıkardı. "Bunu," dedim Defne'ye dönerek. "Neden?"

Tugay gülümsedi; gülümsemesinde herkesin korktuğu o adamı gördüm. "Meydan okuyordun," dedi. "Başkaldırıyordun, şimdi yaşanacaklardan mı korkuyorsun?" Kaşlarını kaldırıp bana döndü. "Gözlerimin içine bak, benden kaçarak daha fazla köşeye sıkışıyorsun, şimdi gerçeklerin zamanı. Hani korkmuyordun?"

"Ben..." dedim. Boğazımda yanma vardı, vücudumu tamamen Tugay'a çevirdiğimde aramızdaki o sözsüz bakışmadan birçok anlam çıkabilirdi. "Aklından her ne geçiyorsa..."

"Aklımdan geçenleri tahmin bile edemezsin," yüzündeki o ifadesizlik silindi, bana doğru yaklaştı, bakışlarında tatmini olmayan bir acı geçti. "Bu şekilde," dedi kendini göstererek. "Yaşanmıyor. Ya öğreneceğim her şeyi ya da," nefesini verdi, "öğreneceğim. Diğer türlüsü çok güç. Karşımdasın, kıvranıyorsun, susuyorsun. Sen söyleyemiyor mu-

CamScanner ile tarandı

sun? Alacağım senden söyleyemediklerini."

"Tugay," dedim boğuk bir sesle.

Tugay beni duymazdan geldi, ardından Marco'ya bir baş hareketi yaptığında Marco, Defne'yi sırtından yavaşça itekleyerek vagona doğru getirdi. Defne bir şeyler söyledi, acılı bir inleme gibi fakat asla anlaşılmadığı gibi ne uğruna savaştığı da belirsizdi.

Hemen karşımıza oturduğunda Marco geriye bir adım attı, şimdi hepsi buradaydı ve hesaplaşma herkesin gözü önünde olacaktı.

Tugay hiçbir şey söylemeden başını görevliye çevirdi ve salladı. Birkaç dakika sonra motorun sesiyle beraber dönme dolap yüksek bir ses çıkararak hareket etmeye başladı, Defne daha fazla acıyla inledi ben ise kendimi tutamayarak demire tutundum.

Vagon çok yavaş bir şekilde yukarıya tırmandı, ardından İngiltere'nin o büyüleyici görüntüsü gözlerime dolduğunda bir yandan da yüksekte olmanın verdiği hisle midem bulanmaya başladı. Aşağı bakmak istiyordum, Gamze'yle göz göze gelmek istiyordum ama bakarsam başım dönecekti, biliyordum; Tugay'a bakmak istiyordum ama bakarsam her şeyi anlardı, farkındaydım.

Sıkıca demire tutunurken vagon, dönme dolabın en tepesine geldiğinde durdu, en yüksek noktada hafifçe rüzgârın etkisiyle sallanmaya başladığında gökyüzü neredeyse uzanıp tutabileceğim kadar yakınımdaydı. Gözlerimi sıkıca yumduğumda derin bir nefes almaya çalıştım, kulaklarımda uğultular vardı, Defne'nin inlemelerini bile artık neredeyse duyamıyordum.

Yanımda bir hareketlenme oldu, sonrasında derin bir nefes sesi işittim; Defne konuştuğunda Tugay'ın onun ağzını açtığını anladım. "Eftalya," dedi bana, gözlerimi daha sıkı yumdum. "Tugay'a bütün gerçekleri anlattım."

Gözlerimi Tugay konuşana kadar açmadım, ta ki o cümleleri işitene kadar. "Kaçabilecek tek bir nokta yok," dedi, sesi bir fısıldayış gibiydi. "Şimdi burada her şey çözülecek."

"Eftalya," dedi Defne bir kez daha. "Ona bütün gerçekleri anlattım ve senin de bilmen gerekiyor. Gamze'nin gerçek yüzünü ona anlatman gerekiyor." Defne oyun oynuyordu, Tugay ise benim tek bir cümlemle gerçeği öğrenme taraftarıydı.

Tugay'da olan bakışlarımı yavaşça Defne'ye çevirdim, yüzünde öyle korku dolu ve bir yandan da öyle baskın bir ifade vardı ki o sözsüz ba-

CamScanner ile tarandı

kışmamızda bana sağlamaya çalıştığı üstünlüğü görebiliyordum.

Soru bile soramadım, sözü Tugay devraldı. "O gün," dedi, hangi günü kastettiğini biliyordum, hücreye düştüğümüz gündü. "O aracın içinde birisi ihanet etti." Tugay büyük bir nefes verdi. "Defne, ihanet edenin Gamze olduğunu söylüyor." Dudaklarım aralandığında Defne'den bakışlarımı bir an bile olsun ayıramıyordum. "Gamze aşağıda," dedi, bakamadım ama varlığını biliyordum. "Ve eğer Defne'nin söylediği gibiyse Marco'nun elinde tuttuğu silah onu tam kalbinden vuracak." Gözlerim açıldığında kendimi tutamayarak aşağıya baktım, çok uzakta görünüyorlardı, bir nokta gibiydi fakat farkındaydım, Marco Gamze'nin hemen arkasındaydı, belki de elinde bir silah tutuyordu. "Ama eğer ihanet eden Gamze değil, Defne ise," Tugay'ın sesindeki ifade değişti, "itirafınla her şey açığa çıkacak." Defne'nin elleri kolları bağlıydı, şüphelendiği oydu, farkındaydım fakat emin olmak için bana soruyordu. "Şimdi bana bir cevap ver, bu sorunun cevabı, geriye kalan bütün soru işaretlerini kaldıracak. Defne miydi, Gamze miydi?"

Her şey bir pamuk ipliğine bağlıydı çünkü Defne'yi itiraf edersem Nida ölürdü ve Nida'nın ölümü demek, bir çocuğun ölümü demekti. Gamze'ye ihanet edersem eskiden âşık olduğu adam tarafından öldürülürdü ve ben çok geç tanıştığım bir dostumu kaybederdim. Peki ya Giray? Peki ya onun hissedecekleri?

"Söylesene," dedi Tugay. "O gün araçta sana ihanet eden kimdi? Gamze mi, Defne mi? Bu sorunun cevabı bana birçok sırrın da cevabını verecek ve belki de doksan bir gündür cebimde taşıdığım bir yüzük ya ebediyen yok olacak ya da umudu bana yeniden gösterecek."

CamScanner ile tarandı

10
YÜZÜK

Altı sene öncesi...

Dışarıda sağanak yağmur vardı ve Tugay Demir Çeviker'in gözleri akşam güneşiyle beraber ortaya çıkan gökkuşağından ayrılmıyordu. İngiltere'nin havasını çoğu zaman severdi çünkü kapalı havalara kendini daha ait hissederdi.

Ta ki seneler sonra bir avukat ona güneşi gösterip o güneşi sevdirene kadar.

Sol elinde, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı çevirirken dalgın düşüncelerle yanlışlıkla ateşini avcunun içine dokundurdu ve hafif bir inlemeyle beraber elinden sigarası düştü. O zamanlar avcunun içine değen sigara canını yakardı, şimdi kendi avcunun içini bilerek yakıyordu.

"Korkma bu kadar TDÇ," dedi Marco karşısındaki sandalyede otururken. "Altı üstü bir yanık, ölmedin ya."

Tugay yere düşen izmariti sakince yerden aldı ve uzanıp kül tablasında söndürdükten sonra, "Sadece dalmıştım," dedi lakin avcunun içi hâlâ acıyordu. Halının üzerinde ufak bir delik oluşmuştu, o deliğe bakarken kapının önünden ses geldi, Marco duruşunu düzelttiğinde Tugay aynı şekilde oturmaya devam etti.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında içeriye Adnan Atalar, jilet gibi bir takımla girdi; elinde dosyaları tutuyordu, duruşu ciddiydi, saçları dışarıdaki yağmurdan dolayı dağılmıştı ama Marco ve Tugay'ı gördüğünde yüzünde bir gülümseme oluştu. Yorgun ve uykusuz bakışlarının arasından, "Çocuklar," dedi. Çocuklar kelimesi basitti, Adnan Atalar'ın ağzından çıktığı zaman anlamlı geliyordu. "Bekletmedim, öyle değil mi?"

Tugay konuşmamayı tercih ederken Marco omuzlarını dikleştirip, "Hayır," dedi. "Biz de laflıyorduk." Aslında Tugay oldukça gergindi ve lafladıkları da yoktu.

Adnan Atalar göz ucuyla Marco'ya baktı, ardından Tugay'a döndüğünde belindeki silahını ve çelik yeleğini masanın üzerine bıraktı, ardından ceplerindeki kurşunları boşalttı.

Adnan Atalar'ın aslında iki yüzü vardı; kurucu ve baba.

CamScanner ile tarandı

Ve ikisi de fazlasıyla merhametli bir adamdı.

Marco boğazını temizlediğinde Tugay'a kaş göz yaptı fakat Tugay, Adnan Atalar'ın yüzüne bakmaya devam etti; baktığı yerde, hemen arkasındaki sehpanın üzerinde fotoğraflar vardı. Bir fotoğrafta Eftalya Atalar tek başına gülümseyerek kadraja bakıyordu. Üzerinde siyah bir elbise vardı, elinde ise rengârenk çiçekler.

Burası Atalar ailesinin İngiltere'deki eviydi. Eftalya Atalar burada, bu evin içinde doğmuştu.

Adnan Atalar, Tugay fark etmeden onun baktığı yönü anladı, ardından Marco'ya, "Bize biraz müsaade et," dedi. "Benimle konuşmak için İngiltere'ye kadar geldiğine göre senin olduğun yerde konuşmayacaktır delikanlı."

Marco rahat bir şekilde ayağa kalktı ve başıyla selam verip Tugay'a da kaşlarını kaldırdı, ardından odadan rüzgâr gibi çıkıp gitti.

Tugay çok iyi biliyordu, Marco kapıyı dinleyecekti.

Adnan Atalar da bunu bildiği için masasının üzerindeki bilgisayarını açtı ve geriden çalabilecek sert bir şarkı açtı. İkisinin de bakışlarından Marco'ya engel oldukları belli oluyordu.

Fakat Tugay konuşmak yerine sessizce Adnan Atalar'ı izlemeye devam etti; cesaretsizlikten ziyade tam olarak nereden başlayacağını bilmiyordu. Üzerine giydiği siyah tişörtü, deri ceketi ve altına giydiği siyah pantolonu onu karanlık gösterebilirdi ama Adnan Atalar ona baktığı zaman derinlerde yatan aydınlık o adamı tanıyabiliyordu.

Kendisine benziyordu.

Adnan Atalar oturduğu yerden kalkıp masanın çevresinde döndü. Marco'nun kalktığı koltuğa oturduğunda Tugay'ın hemen karşısında yerini aldı. O sırada Tugay göz ucuyla bir kez daha fotoğrafa baktı ama bu kadar o kısa sürdü ki kimse fark etmezdi.

Adnan Atalar dışında.

"Bu kadar düşündüğüne göre kafanda iki şey var," dedi. "Ya beni öldürmek için geldin..."

Tugay'ın kaşları havalandı.

Adnan Atalar ciddiyetle devam etti. "Ya da kızıma olan aşkını itiraf edeceksin."

Tugay'ın dudakları aralandığında sağ elinde tuttuğu viski bardağı anlık olarak titredi. "Ben," dedi Tugay kolay kolay kekelemezdi fakat şimdi kekeliyordu. "Öyle bir şey..."

CamScanner ile tarandı

Adnan Atalar ciddiyet maskesini kaldırıp, "Şaka yapıyorum sadece delikanlı," dedi ona takılarak. "Takılıyorum sana. Eğer âşıksan en yakın çıkış noktasından kaç diyecektim." Adnan Atalar gülmeye devam etti ama Tugay kasılmıştı. "Çünkü benim kızım delidir, tehlikelidir ve tıpkı babasına benzer. O insana kafayı yedirtir."

Tugay boş bulunup, "Nasıl bir tehlikeden söz ediyorsun?" diye sordu, ardından hızlıca devam etti. "Timi bile henüz bilmiyor, bu tarz işlerle pek alakası yok gibi görünüyor."

"Kızımı mı araştırdın?"

Tugay yüzündeki ifadeyi değiştirmeden, "Ben herkesi araştırırım," dedi. "Seni çok araştırdım."

Adnan Atalar bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tehlikelidir," dedi. "Eğer kötü bir yola yürüyorsan seni o yoldan döndürmeye çalışmaz, seninle beraber o yolda yürür. Bunun adı da tehlikedir. Delidir, o yolda kahkahalar atar."

"Kafayı yedirtir çünkü o kötü yolu sevmemi sağlar," dedi Tugay. Adnan Atalar tek kaşını havaya kaldırdı. "Sadece bir çıkarım."

"Çıkarım." Adnan Atalar kollarını önünde bağladı ve uzun uzun Tugay'ı inceledi. "Benden ne istiyorsun delikanlı?"

Tugay başını omzuna doğru düşürdü, kapıya doğru baktı, ardından öne doğru eğilip sessizce, tek seferde söyledi. "Bir örgüt kuracağım ve o örgütle Krallık'ı bitireceğim."

Adnan Atalar birkaç saniye Tugay'ın yüzüne baktıktan sonra gülmeye başladı; kahkahası odanın içini doldururken Tugay ciddiyetle ona bakmaya devam etti. Neredeyse birkaç dakika güldükten sonra masanın üzerindeki viski şişesinden bardağa viski doldurdu, birkaç yudum içti ve sonrasında da gülümseyerek Tugay'a baktı. "Sen de bana benziyorsun."

"Hangi konuda?"

"Gözü karalık konusunda."

Tugay hafifçe tebessüm etti. "Henüz ne kadar gözümün kara olduğunu bilmiyorsun."

Adnan başını salladı. "İstediğin çok uçuk bir hayal, neden Ölüm Timi'ne dahil olmuyorsun?"

Tek seferde yanıtladı. "Ben kimsenin emrinde çalışmam."

"Ben bile olsam mı?"

"Sen bile olsan."

CamScanner ile tarandı

"O halde," dedi Adnan Atalar. "Neden Ölüm Timi varken bir örgüt kurmak istiyorsun?"

Tugay başını salladı. "Çünkü Ölüm Timi halkın kaçtığı bir topluluk, cinayet makinesi, Krallık'ın korkulu rüyası evet ama Krallık'ın yanında olduğu için bir başkaldırı değil, sadece sırta saplanan bir bıçak olabilir." Nefesini verdi ve biraz daha eğildi. "Ben bir başkaldırı istiyorum, ben halk tarafından da desteklenmek istiyorum çünkü kesin olan bir şey vardır, hiçbir örgüt, hiçbir başkaldırı bir Krallık'ı yıkamaz, yıkabilecek olan sadece halktır. Ben o halkın gözünü açmak istiyorum."

Adnan Atalar ciddiyetsiz bir sesle, "Bu istediğin imkânsıza yakın," dedi.

"İmkânsızlıkları imkân dahiline getiririm o halde," dedi Tugay düşünmeden.

"Ciddiye alınmazsın."

"Ciddiye alınana kadar çabalarım."

"Seni destekleyen bir güç olması gerek."

"En büyük güç, inançtan gelir."

Adnan Atalar başını iki yana salladı. "Bir kişiye hükmetmek kolaydır delikanlı fakat bir topluluğa hükmetmek çok zordur. Bunu nasıl başaracaksın? Ölüm sadece sessizleştirir halkı, birilerini öldürmeden nasıl sevgilerini kazanacaksın?"

Tugay gülümsedi ve viski bardağını kafasına dikip koca bir yudum içti, geri masaya bırakırken, "Ben insanım," dedi. "Sen insansın ve onlar insan. Aynı gökyüzünü paylaşıyor, aynı hükümet tarafından yönetiliyor, aynı acıları çekiyoruz. Bazen seni anlayan biriyle konuşmak o insana sevgi duymana neden olabilir. Bir siyasi liderin söyledikleri çıkar uğruna gibi görünebilir ama ben siyasi bir figür değilim, öylesine bir insanım, onlar gibiyim ve anlıyorum." Adnan Atalar farkında olmadan dik bir duruşa geçtiğinde ciddiyetle Tugay'ı dinlemeye devam etti. "Cümlelerin etkisi Adnan Atalar, onları hor görmemek gerekir çünkü bazen savaşlar tek bir cümleyle başlar, bazen de tek bir cümleyle son bulur."

Adnan Atalar uzun bir süre Tugay'ın yüzünü izledi, zekâsı, düşündükleri ve inandıkları karşısında şaşırsa da bunu belli etmemeye çalışarak, "Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Neden Krallık'ı devirmek istiyorsun?"

"Aklı başında her insan ister bunu."

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedi Adnan Atalar. "Herkes ister ama herkes bir örgüt kurmak istemez, bunun altına giremez. Sen neden bu kadar ateşle dolusun? Neden bunu istiyorsun?"

Tugay'ın bakışlarından savaşan bir adamın gücü geçtiğinde birçok cevap verebilirdi. Çocuklara güzel bir dünya bırakmak için diyebilirdi, hayatım güzelleşmeli diyebilirdi, hırsıma yenik düştüm diyebilirdi.

Krallık annemi aldı benden, babam bir Krallık adamıydı da diyebilirdi. İntikam için diyebilirdi.

Ama dudaklarından tek bir cümle döküldü: "Annem benimle gurur duysun istiyorum çünkü hep önemli bir adam olmamı isterdi."

Adnan Atalar'ın yüzündeki ifade değişirken merhamet açık bir şekilde okunur hale geldi. Beklediği cevap bu değildi, hiç olmamıştı. Birçok cevap alabilirdi ama aldığı cevabın kocaman bir adamdan değil de küçücük bir çocuktan gelmesi onu şaşkına uğratmıştı.

"Tek neden," dedi yutkunarak. "Bu mu sahiden?"

"Başka bir neden daha var," dedi Tugay gülümseyerek, gözlerinin içine neşe doldu.

"O nedir?"

Yarı alaylı yarı ciddi, "Süper kahraman olmak istiyorum," dedi, Adnan Atalar gülmeye başladı. "Bir kız çocuğu bana süper kahramanların gerçek olduğunu söylemişti, ben de o süper kahraman olurum belki."

Adnan Atalar gülmeye devam ederken, "Sen ne tuhaf bir adamsın, Tugay Demir Çeviker," dedi. "Bir yandan bu kararına şaşırıyorum ama bir yandan da tam senden beklenecek bir hareket. Fakat biliyorsun değil mi, süper kahramanlar iyi olur, sen bu yolda iyi adam olarak kalabilecek misin?"

Tugay sessiz kaldı, aklından geçenleri dile getirirse Adnan Atalar onun deli olduğunu düşünebilirdi. Kısa bakışmalarının ardından, "Bir deli olduğumu düşünüyorsun öyle değil mi?" diye sordu.

"Aksine," dedi Adnan. "İnanılmaz akıllı bir adam olduğunu düşünüyorum ama bana anlatmadığım bir şeyler olduğuna da eminim. Bana söylesene Tugay Demir, senin birisi olmaya ihtiyacın mı var?"

Tugay yutkunduğunda, "Birisi olmaktan ziyade benim savaşmaya ihtiyacım var," dedi başını sallayarak. "Çünkü artık kendi içimdeki savaşımı bitirmem gerek. Bu yolun sonunda kime dönüşeceğim önemli değil ama tek istediğim ne biliyor musun? Haksızlığa bıçak çekmek çünkü kimse haksızlığa bıçak çekmezse bir gün haksızlığa uğradığımızda kimse bizi savunamaz."

CamScanner ile tarandı

"Ve sen susarsan, ben susarsam, onlar susarsa biz bir insan olmayız, kuklalara dönüşürüz, öyle değil mi?" Adnan Atalar gülümsemeye devam etti. "Peki diyelim ki bu örgütü kurdun, benden ne istiyorsun?" Tugay sustu. "Askeri destek mi?"

"Hayır, bu yola ikizimle çıkıp binlerce kişiyi çevreme toplayabileceğim zaten."

"Silah?"

"Hayır, Krallık'tan çalınabilir."

"Para?"

"Yine Krallık'tan temin edebilirim."

Adnan Atalar'ın kafası karışmıştı. "Akıl mı almak istiyorsun benden?"

"Hayır," dedi Tugay kibirli bir şekilde. "Ben akıl almaktan hoşlanmam."

Kısa bir sessizlik oldu. "Krallık bilgilerini mi istiyorsun?"

Tugay başını iki yana salladı. "Senelerdir onların içindeyim, her bilgiye erişimim sağlanabiliyor."

"O halde?" dedi Adnan Atalar çıkışarak. "Benden ne istiyorsun?"

Tugay'ın gözlerine inanç doğdu. "İki isteğim var senden."

"Nedir?"

"Birincisi," dedi Tugay, ardından başını omzuna doğru yatırdı ve çekingen bir ses tonuyla Adnan Atalar'a bakarken alacağı olumsuz cevaptan korktuğu açıktı. "Bana," dedi kısık bir sesle. "Babalık yapabilir misin, Adnan Atalar?"

"Ne?" Öyle bir şaşırmıştı ki Tugay'ın cümlesiyle şaşkınlığını gizleyememişti.

"Bana babalık yap," dedi. "İçinden gelmese de yap, merhamet göster, şefkatini gizleme, koru ama bu silahlarla, dövüşerek ya da dayakla olmasın. Sen harika bir babasın, o babalığın birazını bana da ver çünkü anne sevgisiyle büyüyen bir çocuk iyi bir insan olabiliyor ama baba sevgisiyle büyüyen bir çocuk kendini daha güçlü hissedebilir. Her şeyim var; hırsım, nefretim, ateşim, inancım fakat tek eksiğim gücüm. Eğer beni bir baba gibi korursan gücümü de sen verebilirsin çünkü diğer türlü yenilirim."

Adnan Atalar duyduklarıyla beraber bakışlarını yavaşça kızlarının olduğu çerçeveye doğru çevirdi ve sonrasında Tugay'a yeniden baktığında, "Sen güç istemiyorsun," dedi. "Sen ölmeden önce bir kez olsun baba sevgisini hissetmek istiyorsun."

CamScanner ile tarandı

Tugay karşısındaki adamın zekâsının elbette ki farkındaydı fakat bu kadar çabuk anlayacağını düşünmemişti. "Her katilin bir zaafı vardır, Adnan Atalar, benim de zaafım aslında bu. Bir yola çıkacağım ve bu dünyada hissetmediğim hiçbir duygu kalsın istemiyorum."

Anılarındaki bakışma uzun sürerken, "Peki ya diğer isteğin?" diye sordu, birinci isteğine bir cevap vermeden.

Tugay gülümsedi, dudağının kenarında hafif bir gamze belirdi. "Seneler sonra öğreneceksin onu," diye mırıldandı. "Çünkü buna ikimiz de karar vermeyeceğiz."

Adnan Atalar ne demek istediğini anladı mı anlamadı mı Tugay çözememişti ama ayağa kalktığında ve diğer tarafa doğru yürüdüğünde gözleriyle onu takip etti. Birkaç dakika sonra ise sanki iki isteğini de kabul etmiş gibi, "Örgütüne bir isim buldun mu?" diye sordu ciddiyetsiz bir sesle. Halbuki onu son derece ciddiye alıyordu.

"Evet."

"Nedir?"

"BL."

Adnan'ın kaşları çatıldı. "Açılımı ne?"

Tugay sustu.

"Bu adı nereden aldı?"

"Bir kız çocuğundan."

"Neden bir kız çocuğundan?"

"Çünkü çocuklar masumiyettir, bu kanlı düzeni yıkıp geçebilecek ismi sadece bir çocuk verebilirdi."

Adnan Atalar kafasını salladı, elinde tuttuğu bardağı yavaşça çalışma masasının üzerine koyarken "Peki ya sonra?" diye sordu. "Başarısız olursan zaten kaybedersin ama başarılı olursan? O zaman ne yapacaksın?"

Tugay hiç düşünmeden cevap verdi. "Öleceğim."

"Ne?"

"Listenin sonuna adımı yazacağım ve istediğim her şeyi aldıktan sonra ölüp gideceğim. Öylesine bir adam olarak kimsesiz ölmeyeceğim, herkes tanıyacak beni. Öldükten sonra bütün manşetlerde adım yazacak, hafızalara kazınacak ismim, seneler sonra bile adımı anacaklar. Hayalin bu mu deme, birisi olamamak ne demek bilemezsin."

"Peki ya ölmek istemezsen? Kaçacak mısın?" Adnan dikkatli bir şekilde Tugay'ın yüzüne baktı. "Genç bir adamsın, bu hayattan alacağın çok şey var ama sen delirmiş gibi bir ülke için savaşacak ve sonradan da ölüp gideceksin, kaybedecek hiçbir şeyin yok öyle değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Tugay sustu.

"Babalık mı istiyorsun benden?" Tekrardan Tugay'ın karşısına oturdu ve elini hiç çekinmeden onun omzuna koydu. "Yolunda senin yanındayım fakat ölümünde değilim, evlat. Eğer bu yolda yaşamaya devam edersem sen de yaşa diye çabalayacağım fakat ölürsem..." Sessizlik, omzunu hafifçe sıktı. "İşte o zaman, belki de ikinci isteğin senin ölmeni engelleyecektir."

Tugay donakaldığında aralarındaki sözsüz bakışma aslında birçok sırrın ortaya çıkışı demekti.

"Bir baba seni bu yoldan döndürürdü ama dünyamız o kadar kötü ki senler sonra hepimiz öleceğiz, bunu görebiliyorum. İşte bu yüzden iki evladım için çabalıyorum ben de. Gün gelecek, benim evlatlarım da savaşmak zorunda kalacak." Gururla Tugay'a baktı. "Umuyorum ki evlatlarımın seçtiği yol benimki değil, seninki olur çünkü sen umutlusun, ben ise sadece bir savaş askeriyim."

"Ya savaşacağız ya öleceğiz," dedi Tugay. "Başka çaremiz yok."

"O halde şimdi sen de bana bir söz ver." Adnan Atalar fısıldamaya başlamıştı. "Bir gün eğer ölürsem," cümleyi söylerken neredeyse öleceğinden emindi, "ailemi koruyacaksın. Senelerdir yanımda olup büyüttüğüm oğlum Sinan'ı, beni hiç sevmeyen ama hâlâ âşık olduğum eşimi, savaşa çok erken yakalanıp sakat kalan Meryem'i ve..." Adnan'ın bakışları değişti, "... çocukken süper kahramanlara inanan Eftalya'yı."

"Peki ya sen?"

"Ben öleceğim zaten."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü iyi bir adam olarak hayatına devam eden herkes bir gün kaybeder, kötülüğü tercih etmeyeceğim." Başını hafifçe önüne doğru eğdi. "Umarım gururumla ölüp giderim, tek dileğim bu."

O anda Tugay sanki bu konuşmanın gerçekleşeceğini biliyormuş gibi elini cebine attı ve iki tane yüzük çıkardı. Bir tanesini masanın üzerinden Adnan Atalar'a doğru kaydırırken, "Bu yüzüğün içinde zehir var," dedi kendinden emin bir sesle. "Kendim için hazırlattım, her şey son bulduğunda bunu içip yok olmak için çünkü başkaları yok etsin istemedim. Bir tanesini de şimdi sana hediye ediyorum, bir gün seni çiğnemeye çalışırlarsa, gururunu yok ederlerse ve onurunu hiç ederlerse ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Adnan Atalar gülmeye başladı. "Bir babaya intiharı hediye ediyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Hayır, bir babaya onurunu hediye ediyorum." Tugay da gülümsedi. "Şimdi bana söyle, benim yanımda mısın Adnan Atalar?"

Adnan Atalar bir cevap vermedi ama yüzüğü yavaşça sol ortaparmağına taktığında aslında bunun bir onay olduğunu çok açıktı. Tugay da aynı şekilde yüzüğü sol elindeki ortaparmağına geçirdiğinde ileride o elini kaybedeceğinden habersizdi.

Birbirlerine baktılar; bu onların ilk anlaşmalarıydı, son anlaşmaları ise en içler acısı olacak olandı, bilmiyorlardı.

Tugay başıyla selam verip ayağa kalktığında kapıya doğru yürümeden son kez dönüp Eftalya'nın fotoğrafının olduğu çerçeveye baktı, ardından kapıya doğru döndüğünde Adnan Atalar arkasından, "Tugay Demir," diye seslendi. Tugay, eli kapının kolundayken omzunun üzerinden baktığında Adnan Atalar parmağındaki yüzükle oynuyordu. "Kızım Eftalya," dedi. "Ya senden kaçacak ya da bir tek sana koşacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o annesi kadar korkak ama benim kadar cesurdur; hangi yolu seçeceğine sadece kalbi karar verecek."

Tugay yutkundu. "Sen hangisinin gerçekleşeceğini düşünüyorsun?"

Adnan Atalar bambaşka bir cevap verdi. "Seni intihardan bile vazgeçirebileceğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü bir tek Eftalya uğruna ölmek isteyeceksin ve bunun adı intihar değil, aşktır. Senin bile haberin yok ama sen benim kızıma âşıksın, gözlerinden belli."

Tugay hiçbir cevap vermeden çıkıp gitmek istedi çünkü ne karşı gelirdi ne de kabullenirdi fakat o an dönüp, "Eftalya Atalar, bu evde doğdu değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Adnan Atalar.

"Saat kaçta doğdu?"

"11.29."

Eftalya Atalar

Her şey bir pamuk ipliğine bağlıydı çünkü Defne'yi itiraf edersem Nida ölürdü ve Nida'nın ölümü demek, bir çocuğun ölümü demekti.

Hayatım tercihler üzerine kuruluydu ve ben seçtiğim her yolun ardından biraz daha yok oluyordum, bunu fark ediyordum.

Tugay'ın avukatı olmayı tercih etmek beni bir cehenneme sürüklemişti ama ben o cehennemin ortasında bir adamı öpmüş, cenneti

CamScanner ile tarandı

hissetmiştim. Örgütün lideri olmuştum, o örgütün lideri olmak herkesin gözünde beni vatan haini olarak göstermişti ama ben lideri olduğum örgüt için bile canımı verecek duruma gelmiştim. Ya katil olacaktım ya da kaçacaktım, istediğim herkesi öldürdüm, kendimden parça parça vazgeçtim ama savaşın da tadını çıkardım. Babamı kurtaramadım, kendi ellerimle öldürmeyi tercih ettim; onun ölümü beni daha fazla parçaladı. Annem beni sevmese bile onu kurtarmak istedim, kurtarmak için verdiğim çaba onu kaybettirdi. Meryem'i yanıma alıp kollarımın arasında korumak istedim ama asıl ölümün kollarına itekleyen bendim.

Bütün tercih ettiğim yollar bana kayıplarla gelmişti. En başa dönseydim, onun avukatı olmak yerine Hâkim Ali'yi öldürdüğümü itiraf eder miydim?

Ne olurdu?

Bir hapishanede çürüyüp giderdim belki, babam ise yine de idam edilirdi çünkü onurundan vazgeçmezdi ama annemle Meryem yaşamaya devam edebilirdi. Çünkü Meryem göze batmazdı, annem ise o mutlu hayatına devam ederdi. Biz Tugay'la birbirimizi hiç tanımasaydık, o yine aynı adam olurdu, yine şu an olduğu gibi savaşırdı ama ben bu kadar kaybetmiş bir kadın olmazdım.

Fakat biliyordum eğer onun avukatı olmasaydım da Adnan Atalar'ın kızı olmazdım, korkak bir avukatın hücrede çürüyen bedenini bulurlardı.

Şimdi yine bambaşka bir tercih karşımdaydı, fark etmiştim ki Tugay'ın avukatı olmayı tercih etmek dışında diğer bütün yollarımı sevdiklerim için inşa etmiştim.

Tugay'la birbirimize bakarken ona duyduğum özlemin yanı sıra ondan başka gidebilecek hiçbir yolumun olmadığını da görebiliyordum. Onunla cehennem gibi bir hayatı, onsuz öylesine bir hayata tercih ederdim ve o bana sanki bunu bilmiyormuş gibi bakıyordu.

Parmaklarım demirleri daha sıkı kavrarken en tepede, gökyüzünde yükseklikten dolayı titreyen vücudum bir yana, ona bakarken bütün kayıpları görebiliyordum. Yanımda duran Defne'nin inlemelerini bile duyamamaya başlamıştım, tek işittiğim kendi korkularım ve cesaretimdi.

"Tugay," diye mırıldandığımda demiri daha sıkı tuttum. "Sen zaten bu sorunun cevabını çok iyi biliyorsun, öyle değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Tugay'ın ela gözleri kısıldı, onu bu kadar iyi tanımak hem çok kötüydü hem de çok güzeldi; bir yandan acımasızlığını görebiliyordum bir yandan da merhametini. "Söylesene," dedi Tugay kısık bir sesle. "Sana ihanet eden kimdi?"

Hafifçe tebessüm ettiğimde mutluluktan son derece uzaktım. "Her şeyin farkındasın," dedim başımı sallayarak. "Beni en tepeye çıkardın, bu tepede sinyal çekmiyor, dinlenme ihtimalimi bu şekilde hiçe saydın, öyle değil mi? Yükseklik korkusu değildi mesele." Tugay ciddiyetle bana bakmaya devam etti. "Bal gibi de biliyorsun her şeyi ama benden duymak istiyorsun. Bunun iki sebebi var."

Tugay yutkunduğunda gözlerini bile kırpmadan beni izlemeye devam ediyordu. "Söyle o iki sebebi."

"Birincisi," dedim, bakışlarım yavaşça Defne'ye döndü. "Onun ihaneti gerçekleştirdiğine eminsin ama bana itiraf ettirmeye çalışıyorsun çünkü ikizinin âşık olduğu kadın benim itirafımla ölürse vicdanın Giray'a karşı daha çok rahatlayacak." Tugay bir kez daha yutkundu ve ürperdiğini hissettim. "Hatta kafanın içindeki bir başka plan da ona itiraf ettirmeye çalışırken aşağı atlaması ve buna intihar süsü vermek öyle değil mi? Bu şekilde Giray'a karşı daha suçsuz hissedeceksin."

Defne'nin acılı nefesinin ardından Tugay da ben de ona asla bakmadık. Ağzı geri kapatılmıştı ama açık olsa da ne söylerdi bilmiyordum.

"Söylesene Tugay, itiraf etsene, ikizimi karanlığa sürükleyen insan olmak istemiyorum desene. Aylardır ona dönüp de bu ihanetten söz edemedim, desene. Marco'nun elinde bir silah bile yok değil mi? Bilerek Marco'nun elinde bir silah var diyorsun ki *Gamze* dememi bile engellemeye çalışıyorsun." Tugay çenesini hafifçe kaldırdı ama gözlerindeki ifade köşeye sıkışmış gibiydi. Hafifçe tebessüm ettiğimde öne doğru eğildim, yüzüne doğru yaklaştığımda, "Tugay Demir Çeviker," dedim fısıldayarak. "Ben Eftalya Atalar'ım, senin Sevgili Avukat'ınım, boşa seçmedin beni, unuttun mu benim aklımı bu kadar çabuk? Biz seninle bu kurnaz yolları beraber inşa ettik."

Gözleri gözlerimde dolaştı, ardından dudaklarıma doğru indiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. "Senin beni bu kadar iyi tanımanın sebebi biraz da benim."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Tek sebep tanımak değil, senin kalbin. Ben senin kalbini biliyorum."

CamScanner ile tarandı

"O kalbe verdiğin zararın farkındasındır o halde," diye mırıldandığında oturduğumuz yer rüzgârdan hafif hafif sallanıyor, cama yağmur taneleri çarpıyordu. Sesindeki kırgınlık, kalbimi acıtmıştı. "Şimdi o zarara karşılık bana bu itirafı borçlusun."

Üstün bir şekilde gülümsedim. "Diğer nedeni sormayacak mısın?" diye sordum.

"İtiraf et," dedi başını sallayarak. "Söyle, Defne ihanet etti de."

"Diğer nedeni sor."

"İtiraf et."

"Korkak." Çenesi kasıldığında gülümsemeye devam ettim. "Bir başkası öyle kolay Tugay Demir'e korkak diyemez, değil mi? Sen korkaksın ama."

Tugay başını yavaş yavaş iki yana sallarken, "Her ne sebep olursa olsun, korkup giden kadın mı söylüyor bunu?" diye sordu.

"Ben bir Suç Kralı'nın avukatı oldum," dedim baskın bir sesle. "Geçtim, bütün ülkenin gözü önünde onu savundum, yetmedi kendi babamı ellerimle öldürdüm, o da yetmedi o örgütün lideri olmayı kabul ettim, bütün bunlar da yetmedi, kalbim bir Suç Kralı'na âşık oldu, gizlemedim, herkesin ortasında resmen sana olan aşkımı gösterdim. Birini öldüremezdim, katil oldum, hücreden korkardım, orada yaşamayı öğrendim, şiddetten kaçardım, şiddet gördüğüm halde birçok şeye sustum sırf senin için. Göğsümü damgaladılar benim," diye hiddetle çıkıştım, "henüz sana âşık olduğumun farkında bile değildim, cesaretle göğsümü gerdim ben o damgaya. Küfürler edildi, bir fahişe olduğum söylendi, vatan hainliğim ilan edildi, bulunduğum yerde öldüreceklerdi beni ama ben yine de seninle kaldım. Her şeyimi kaybettim, savaşacak kimsem kalmadı, ben yine de senin için savaşmak istedim. Ben her şey oldum herkesin gözünde ama asla korkak bir kadın olmadım. Ya kalacaktım ya kaçacaktım, ben kalmayı seçtim, bir kere gittiysem o gidişimde kendimden kaç kez vazgeçtim sen bunu biliyor musun?"

Tugay'ın dudakları aralandı ama izin vermeden devam ettim. "Ve ben senin de hep nedenlerin olabileceğine inandım, sorgulamadım. Babanı öldürdüm ellerimle, bunu istedin, sorgulamadım. Babam Ölüm Timi'nin lideri, bunu biliyordun, söylemedin, sorgulamadım. Beni aldın yanına, avukatın yaptın, sevgilin yaptın, örgütünün lideri yaptın, hepsi bir plan dahilindeydi fakat yine de sorgulamadım. Neden biliyor musun? Çünkü sana inandım. Bana verecek hesapların vardı,

CamScanner ile tarandı

ben o hesapları kendi içimde çözüme kavuşturdum. Neden biliyor musun?" Gülümseyip başımı salladım. *"Vardır bir nedeni."*

Çenemi havaya kaldırdım. "Benim neden yoktu bir nedenim? Suçsuzum demiyorum, şu an sana avukatlık yapmıyorum ama sen benden gitseydin..."

"Ben senden asla gitmezdim," dedi Tugay lafımı bölerek. "Bulurdum bir çaresini, seni terk etmezdim."

"Demek ki yoktu bir çaresi," dedim başımı iki yana sallayarak. "Diğer nedenin kendi içinde beni aklamak. Defne ihanet etti diyeceğim ve sen, her ne düşünüyorsan kendi içinde beni aklayacaksın. Hayır, bu itirafa ihtiyacın olmadan da aklayamadın mı beni? Üste çıkmıyorum, verdiğim zararın farkındayım, belki de biz bir daha geri dönemeyeceğimiz bir yoldayız çünkü bana bir daha güvenmeyeceksin ama seni terk etmek bile sadece senin içindi, sen yaşa diyeydi."

"Avukat," dedi dişlerinin arasından. *Mermaid* değil, Eftalya değil, Avukat. Defne'ye baktı göz ucuyla, bütün konuşmalara şahit olması o kadar umurumda değildi ki onu görmezden geliyordu. "Beni senin gidişinden başka ne öldürebilirdi?"

"Nida'nın gidişi öldürebilirdi," dedim hiç düşünmeden.

Tugay'ın zaten tahmininde olan bir cümle dudaklarımdan döküldüğünde geriye doğru çekildi ve elini sertçe saçlarına geçirdi, ardından yeniden öne eğildiğinde, "Anlat," dedi keskin bir sesle. "Bana ne olduysa anlat."

"O halde sen de anlatacaksın," dedim. "Babanı neden öldürdüğümü, babamı, İngiltere'yi, geçmişi. Her şeyi."

Tugay bir kez daha Defne'yi baktı ve sonrasında çaresizce elleriyle yüzünü ovuşturdu. Hem kırgınlığı hissediyordu hem de sevgiyi, bunu biliyordum. Hem affedemiyordu hem de gidemiyordu. Aslında onun da iki yolu vardı. Ya bana koşulsuz güvenecekti ya da güvenmemeyi tercih edecek, çekip gidecekti. "Ben ne yapacağım?" dedi, sesinde ilk defa bu kadar çaresiz bir tını vardı.

"İlk önce o cebinde bahsettiğin intihar yüzüğünü çöpe atacaksın," dedim hiddetle. "Babama da hediye ettiğin o yüzükten söz ediyorum."

Yüzünü ovuşturan Tugay'ın elleri duraksadığında gözleri direkt bana döndü, ardından gülmeye başladığında sesi yankılandı. "Sen," dedi. "Cebimdeki yüzüğü intihar yüzüğü mü sanıyorsun?" Defne'ye döndü delirmiş gibi. "Duydun mu? Cebimdeki yüzüğü intihar yüzüğü

CamScanner ile tarandı

sanıyormuş, ne komik değil mi?" Kaşlarım havada ona bakarken gözleri yeniden bana döndü, bir anda protez eliyle çenemi tuttuğunda havaya kaldırdı. "Benim cebimde taşıdığım yüzük, beni intihardan döndüren yüzük, asıl onu çöpe atarsam ölürüm. Doksan bir gün boyunca ölmemek için avcumda sıkıca tuttum ben o yüzüğü, onunla uyudum; umuttu, inançtı, bir gün o yüzüğü çöpe atarsam asıl yerine intihar yüzüğü geçer, beni duydun mu?"

Aynı ifadeyle yüzüne bakmaya devam ettim. "Ben seni..."

"Anlamadın, bütün şeytani planlarımı çözüyorsun ama benim de genç ve artık hayalleri olabilecek bir adam olduğumu unutuyorsun. Ben de insanım, benim de kalbim var, benim de artık bir hayatım olabilir. Aptallık mıydı? İstedim işte inandım, bütün inançların yanında en kuvvetli olan duygu buydu. Oturdum sen yokken sanki geri gelecekmişsin gibi bütün eksik kaldığım filmleri izledim, kitapları okudum, yetmedi dünyada neler olduğunu öğrendim. Yetmek istedim, sana yetemediğimi düşündüm çünkü. Sonra bir gün geri gelirsin diye bir yüzük beni hayatta tuttu işte. Suç Kralı, katil, ölüm makinesi, vatan haini, tek kollu korkunç adam... Ama bütün bunların ötesinde senin müvekkilin, en gerçek olan. Geri al lafını, çöpe at deme, yapma bunu."

Hem beynim durmuş gibiydi hem de her şey o kadar hızlı bir şekilde zihnimin içinde dönüyordu ki nefeslenmek için elimi göğüskafesime doğru götürdüm ve bakışlarım yavaşça aşağıya doğru kaydığında bütün yükseklik korkusunun verdiği baş dönmesinin yanında aşağıda duran adamı gördüm, diğerlerinden farklı, bir kişi daha fazla.

Giray. Giray hemen aşağıdaydı ve elleri saçlarında yukarıya doğru bakıyordu.

"Tugay," dedim korkuyla, ardından Defne'ye baktım. "Giray gelmiş."

Tugay benim ardımdan aşağıya baktığında ağzının içinde bir küfür yuvarladı ve Defne'ye öyle bir bakış attı ki çaresizliğin yanında nefreti de hissettim. Defne'ye bakarken bana, "İtiraf et," dedi, "Defne ihanet etti değil mi sana?"

Bunu duymanın ağırlığını biliyordum, o ağırlıkla yaşamanın ne olduğunu da öyle ama istediğini eline verdim. "Defne," dedim başımı sallayarak. "Defne o gün bize ihanet etti."

Defne inleyerek ses çıkardığında olduğu yerde hareketlenmeye başladı ve oturduğumuz yer sarsıldı. Tugay zaten bildiği itirafı duyduğunda yüzünde herhangi bir değişim olmadı ama bakışlarındaki ifade daha

CamScanner ile tarandı

çaresiz bir hal aldığında, "Peki," dedi ağzının içinde ve sonrasında bana döndü. "Ben şimdi ne yapacağım?" Onu böylesine çaresiz görmek zor rastlanan bir durumdu. "Ben ne yapacağım?" diye sordu bir kez daha ve sonrasında şüpheye bile düşmeden elini arkasına attı ve bir silah çıkarıp Defne'nin alnına yasladığında Defne korkuyla âdeta haykırdı. "Bana şunu söyle, sence bu ihanete zorunlu mu kaldı senin gibi yoksa kendi isteği miydi?"

Yutkunduğumda her cümlemin Giray'ın hayatını etkileyeceğini biliyordum. Defne'ye baktım, bana öyle bir bakıyordu ki gerçekler ilk defa bu kadar canını yakıyormuş gibiydi. "Hayır," dedim dürüstçe. "Zorunlu değildi, kendi isteğiyle ihanet etti bize."

Tugay'ın emin olmadığı tek konu buydu, görmüştüm ve şimdi öyle bir öfkeyle bakıyordu ki elinde tuttuğu silahın kabzasını kavrayan parmakları bembeyaz kesilmişti. "Peki ya Giray?" dedi daha çok Defne'ye soruyormuş gibi. "Onu hiç mi düşünmedi?"

Yine dürüst oldum. "Onu sevmediğini söyledi."

Tugay bunun ardından bana dönüp baktığında gözleri açıldı. "Hiç mi?" Öyle kırıcı bir soruydu ki dudaklarını birbirine bastırıp susmaktan başka çarem yoktu. "Ama benim kardeşim," dedi Giray'ı kastederek. "Defne'yi beni karşısına alacak kadar çok seviyor. Ama benim kardeşim bu kız için canını verir." Sert bakışları Defne'ye döndü. "Onun seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Defne başını aşağı yukarı salladığında gözleri dolmuştu. Ölüm korkusundan mıydı yoksa kendini mi affettirmeye çalışıyordu, anlamıyordum. İçimde bir yerlerde Defne'ye karşı nefret aradım fakat öyle bir duyguyu bulamadım; ihanet hissi vardı elbet ama bir yanım neden onun ölmemesini istiyordu bilmiyordum. Belki de Giray içindi, belki de nedenlere inana inana onun da nedenleri olabileceğine inanmaya başlamıştım.

Tugay, "Sikeyim," diye inledi. "Birçok şey uyuşsa da birçok şey uyuşmuyor, hain sen olamazsın çünkü eğer hain olsaydın çok daha fazlasını yapacak kadar bilgi var elinde, bunu biliyorum." Bir anda uzanıp sertçe Defne'nin ağzındaki bezi açtı, Defne büyük bir nefes verdi. "Sen hain değilsin," dedi baskın bir sesle. "İhanet ettin ama en başından beri yanımızda olan o hain değilsin."

Defne'nin gözlerinden yaşlar dökülmeye başladığında korkunun gözyaşları olduğunu anladım. "Beni öldürürsen," dedi Defne üstün bir

CamScanner ile tarandı

sesle ama bir yandan da titriyordu. "Seni hayatı boyunca affetmeyecek, bunu çok iyi biliyorsun." Bir anda bana döndü. "Beni öldürürse Nida ölür, bunu da biliyorsun." Başını salladığında gözlerindeki korkunun yanındaki kin duygusu açıkça okunuyordu. "Beni öldüremezsin, ben senin yok edemeyeceğin bir bombayım Tugay Demir Çeviker, boşu boşuna o silahı alnıma dayıyorsun."

Tugay'ın boğazından hırıltılı bir nefes döküldüğünde, "Fakat ben seni öldürebilirim, Defne," dedim hiç ummadığı anda, ardından cebimde tuttuğum cam parçasını açığa çıkardım ve Defne'nin boynuna dayadığımda gözleri bu kez korkuyla bana döndü. "Çünkü tepedeyiz, şu an kimse senin burada olduğunu bilmiyor. Öldürürüm seni, ardından bunu sadece biz biliriz, gerisi emin olamaz. Giray'ın nefretini de ikizi değil, ben kazanırım."

Defne kaşını kaldırdığında gözünden damlayan yaşı omzuna sildi ve sonrasında, "Beni neden öldürmemen gerektiğini sen de çok iyi biliyorsun aslında," dedi hem tehditvari hem de bana anlaşmayı göstermek istiyormuş gibi.

"Tugay," dedim Defne'nin yüzüne bakarken. "Nida nerede?"

"Bizimle," yanıtını duyduğumda tebessümüm daha fazla genişledi, Defne ise yutkundu fakat korkusunu gizlemeye çalıştı.

"O halde bazı kurallar esnetiliyor gibi görünüyor ha?" diye sordum Defne'ye. "Bana seni öldürmemem için tek bir sebep sunsana, Defne."

Defne sunabilecek birçok neden varken yine en acımasız olanını seçip, "Giray," dedi sesi titrerken. "Onun senden nefret etmesini umursamıyor olabilirsin ama onun üzülmesini ister misin?" Bakışları Tugay'a döndü. "Beni şimdi öldürdüğünüz an, hiçbir gerçeği tam anlamıyla bilmeyecek."

Çenem kasıldığında ona karşı nefret duygusunu hissetmeyi bekledim fakat yine yoktu; hissedemiyordum. Cam parçası boynuna dayalıyken kısık bir sesle, "Problem BL örgütü değil, değil mi?" diye sordum. "Problem Tugay da değil, hatta Krallık'tan sen de nefret ediyorsun." Hiçbir cevap vermeden bana bakmaya devam etti. "Problem benim, öyle değil mi Defne? Problem Sinan bile değil, problem tamamen benim."

Bakışları yeniden Tugay'a kaydığında ifadesine yenilmiş bir kadın yüzü geldi, bir kez daha yutkundu ve sonrasında gözlerinden yaşlar yeniden dökülmeye başladığında bu kez korku değil, tamamen

CamScanner ile tarandı

duygularından ibaretti. "Senelerimi örgüte verdim," dedi Tugay'a bakıp ve sonrasında da bana dönerek. "Kimse beni buna zorunlu tutmadı elbet ama kaç kez ölümden döndüm, kaç kez boyun eğdim bilmiyorum. Beni burada tutan ise hiçbir zaman aşk değildi, savaşma isteği ve kardeşimin öcünü almaktı ama bir süreden sonra işler değişti." Tugay'ı çenesiyle işaret etti. "Askerindik, her şey tamamdı ama sonrasında bir avukat geldi. Bu kıskançlık değil, onu örgüt lideri yaptın, hayır yine kıskançlık değil, o her şeyin üzerinde tutuldu, hayır hayır yine kıskançlık değil ama ben, o ve koruması tarafından vurulduğumda kimse yanımda değildi benim. Öldüğüm düşünüldü, gözlerimi açtığımda yanımda Giray'dan başka kimse yoktu. Örgütteki birçok kişinin götünü kurtarmışımdır ama hiçbiri beni umursamadı, hatta şu Gamze bile beni umursamadan Sinan'la yakınlık kurmaya devam etti. Eğer vurulan sen olsaydın," gözleri bana döndüğünde bir damla yaş düştü, "bu örgütte taş, taş üzerinde kalmazdı, ben vuruldum, tek bir taş bile titremedi. Tek konuşulan ihanet oldu, hatta öyle ki uyandıktan sonra bile hâlâ şüpheli bakışlarla karşılaştım. Hiçbir anlamım kalmadığını düşündüğümde ise orada Sinan vardı, o masada duruyordu, beni vurmuştu ama oradaydı işte ve ben silik bir ruhtan ibarettim. Bütün emeğim, bütün ölümden dönüşlerim, bütün o askerliğim," yeniden Tugay'a baktı, "hepsi hiç oldu. Yerime kimse intikam almadı, kimse beni düşünmedi. Giray bile." Çenesini kaldırdı, hiç pişman değilmişçesine. "Ben de gururumu hiçe saydım, kendimi sattım ve seni onlara verdim." Bakışlar yeniden bana döndü. "Ölseydin üzülmezdim fakat ölmeyeceğinden emindim çünkü anlaşmayı en başından itibaren biliyordum. Sen ve Sinan gittikten sonra her şey normale dönecekti." Büyük bir nefes verdi. "Şimdi bir ihanet yüzünden beni öldürüyorsanız öldürün fakat bunu yaparken ikili oynamayın, başka bir ihaneti affettiğinizi de unutmayın."

Konuşması son bulduğunda gözlerinde korku yoktu fakat bir başkaldırı olduğu çok açıktı. Sessizce ona baktığımızda gözlerimi Tugay'a çevirmedim ama derin nefesini işitebiliyordum. Cam parçası hâlâ boynuna dayalıyken o an aslında onu öldüremeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bunu başaramayacağımı.

"Her şey bir yana," dedi Tugay bütün konuştuklarına yorum getirmeyerek. "Bunu Giray'a yaptın."

Kaşlarını kaldırdı. "İkizini iyi tanıyorsun, Tugay Demir Çeviker, bu şekilde ona konuşsam sence beni affetmez mi? Beni anlamaz mı?"

CamScanner ile tarandı

Nasıl da zeki bir kadındı aslında. "Beni öldürmek istiyorsun çünkü ikizini senin himayenden aldığımın da farkındasın bir yandan. Sinan'ı öldürtmek istesem öldüremez miydim sanıyorsun?" Yeniden bana baktı. "Ben öldüremez miydim peki?" Dilini damağına vurup başını iki yana salladı. "İhanete karşılık ihanet daha harika bir plandı. O sıktığımın Krallık'ı umurumda bile değil, o X denilen herif de ve geriye kalan hiçbir şey. Tek bir şeyden eminim ben." Öne doğru eğildi hafifçe, cam parçası boynuna neredeyse saplanacaktı ama korkmadı. "Ben örgüte hiç ihanet etmedim ama örgüt bana aylar önce ihanet etti."

Tugay bir şey söyleyeceği sırada lafını kesip, "Her şeyi anlıyorum," dedim baskın bir sesle. "Anlamaya çalışıyorum ama ne var biliyor musun?" Yüzümü buruşturdum. "Sen geçip beni bıçaklasaydın affedilirdi, sen bir çocuğu, benim kardeşimi öldüren bir adamın yanında yer aldın. Bu cümleleri kuran keskin zekâ beni başka türlü de alt etmek için planlar üretebilirdi ama sen, kanı bozuk bir adamla anlaşma yapmayı kabul ettin. Bu konuda kendini nasıl affedeceksin Defne? Kardeşim diyorsun, kardeşin seni nasıl affedecek?"

Defne çenesini sıktığında gözleri bir kez daha doldu ve bu kez gerçek bir öfke vardı. "Çünkü başka kimsem yoktu, düşmana sığındım." Konuyu kapatıp duruşunu dikleştirdi. "Şimdi hanginiz beni öldürüyorsanız öldürün ve sonrasında bu aptal hayatınıza devam edin, çabuk olun."

Gözleri hem çok boş bakıyordu hem de fazlasıyla öfkeli. Bakışlarım boynuna dayalı cam parçasına döndüğünde büyük bir nefes verdim, ardından cam parçasını aşağıya doğru indirdiğimde benimle aynı anda, bunu yapamayacağını fark eden Tugay da silahını aşağıya indirdi.

"Ölüm korkusu olmadan bana bir cevap ver," dedim başımı sallayarak. "O gün arabada Giray'ı hiç sevmediğini söyledin, bu doğru muydu peki? Yoksa öfkeden dolayı mıydı? Çünkü bana olan öfkenle hiçbir ilgisi yok bunun."

Sessizlik oldu. Defne'nin hislerini anlamaya çalıştım ama bariz hiçbir sonuca varamadım. Neredeyse birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra dudaklarından, "Sevdim," döküldü ve sonrasında daha kırıcı olanı söyledi. "Ama hiçbir zaman onun bana duyduğu gibi bir sevgi değildi bu."

"Sikeyim," dedi Tugay dişlerinin arasından ve sağ elinin yumruk halini aldığını gördüm.

"Kardeşimin intikamını almam gerekiyordu," dedi Defne, Tugay'ı görmezden gelip bana konuşarak. "Ve tek çarem ya Giray'a

CamScanner ile tarandı

yaklaşmaktı ya da Tugay'a." Dudaklarım aralandı. "Tugay'ın hiç umurunda olmadım ve sonrasında kafamın içinde tamamen duygusuz bir adam olduğunu düşünüp eledim." İmayla gülümsedi. "Ve öyle değilmiş." Gözlerinde kırgınlık mı vardı? "Ve belki de onunla olsaydım bu şekilde ötekileştirilmeyecektim öyle değil mi?" Başını salladı. "Giray'a yaklaştım, zorladı ama sonunda onu elde ettim. Onu elde etmek beni bu örgütün liderlerinden birisi yaptı. Güç, saygı ve sevgiyi kazandım. Onu sevdim elbet ama hiçbir zaman aşk değildi bu. Zamanla âşık olabileceğimi düşündüm ama o, biz âşık olsak bile sevgili ikizinin kurallarından dolayı bunu gizlemek istedi. Ben güç seviyordum, acımasızlık seviyordum ama Giray fazla merhametliydi." Omzunu indirip kaldırdı. "Uymuyoruz işte birbirimize, hiç uymadık." Başını salladı. "Eğer merak ediyorsanız o gün vurulmasaydım da seninle bir savaşım olurdu Eftalya, hatta belki de Giray'ı da yanıma alıp savaşırdım sizinle ama o gün, bütün dengelerimi kaybettirdi." Gözlerini kapatıp büyük bir nefes aldı ve Tugay'a baktı gözlerini açıp. "Aslında senin kurallarını gerçekleştiren tek kişi bendim, duygusuzdum, sevemiyordum ve sadece bir askerdim. Sen de dahil hiçbiriniz bu kurallara uymadınız."

Tugay dişlerinin arasından, "O," dedi ikizini kastederek. "Senin aksine, sana öylesine âşık ki bana her şey son bulduktan sonra seninle evlenebileceğini bile söyledi." Yutkundu, acısını hissediyordum, öyle bir acıydı ki belki de ikisinin paylaştıkları bizim bildiklerimizden bile çok daha fazlaydı. "Bunu hiçbir zaman hak etmedi."

"O halde bırak da oyunuma devam edeyim, Tugay," dedi Defne duygudan uzak bir sesle. "Onu kandırayım, o pembe bulutların çevresinde onunla dans edeyim ve bu bizim aramızda sır olarak kalsın." Gülümsedi, duyguları o kadar karmaşıktı ki anlayamıyordum. "Şimdi de bana geçip kardeşime gerçekten âşık ol kuralı mı koyacaksın?"

Başımı ağır ağır iki yana sallarken, "Sana inanmak istemiyorum," dedim kendimi tutamayarak. "Ona nasıl baktığını gördüm, ona bakışların..."

Defne lafımı bölerek, "Eftalya," dedi baskın bir sesle. "Ben hayatımda sadece tek bir kişiye âşık oldum ve o, şu an burada değil."

Dudaklarım aralandığında kalbim acımaya başlamıştı Giray için fakat tam o esnada dönme dolap yüksek bir ses çıkarıp hareketlendi ve yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı. Aşağıya doğru baktığımda Giray'ın bunu yaptığını gördüm, kimse engelleyemiyordu, âdeta çıldırmış gibiydi.

CamScanner ile tarandı

"Ben," dedi Tugay çaresizce, hatta hiçbir yolu yokmuşçasına. "Ben ne yapacağım?" Elinde tuttuğu silaha baktı, sonra Defne'nin yüzüne ve en sonunda aşağıya. Gözleri bana döndüğünde öyle çaresizdi ki yutkunmakta zorlandı, bunu Defne'den de gizlemedi. "Ben ne yapacağım?" diye fısıldadı bana doğru. "O benim kardeşim."

Aşağıya yaklaşırken sadece birkaç saniye düşündüm ve sonrasında Defne'ye dönüp, "Bütün bunları Giray'a itiraf edeceksin," dedim başımı sallayarak. "Yüzüne, her şeyiyle. Ve sonrasında çekip gideceğini söyleyeceksin." Tugay'a baktım. "Onu biz tutacağız, hem bu şekilde o anlaşma diye bahsedilen kuralı çiğnememiş olacağız hem de sırtlanın inindeki yılanın zehrini elimizde tutacağız." Defne ürkütücü bir ifadeyle güldü. "Şu an bunu yapmayacağını düşünüyorsun değil mi Defne? Güçlü olduğunu ve ne yaparsan yap alt edebileceğini." Ben de onun gibi gülümsedim. "Ama ne var biliyor musun? Seni öldüremem fakat elinden sevdiğin birini alabilirim."

"Kimsem yok," dedi Defne rahat bir sesle.

Üstün bir sesle "Âşık olduğun o adam," dedim, Defne'nin yüzündeki ifade değişti. "Çünkü ben, o adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Defne'nin yüzündeki gülümseme silinirken ne diyeceğini bilemedi ve afallayarak, "Blöf yapıyorsun," dedi fakat neredeyse aşağıya varmıştık. "Sadece tahmin edebilirsin, kim olduğunu hiçbir zaman bilemezsin."

"Beni küçük görme," dedim gülümsemeye devam ederken. "İstersen dene şansını ve sonrasında neler olduğunu gör." Ona doğru yaklaştım, bir anlık korktuğunu hissettim. "Tugay'ın tek derdi sarayı kurtarmaktı ama ben o sarayın içindeydim, bütün her şeyi görebiliyordum, entrikaları anlayabiliyordum. Belki blöf belki de gerçek, bunu sen de hiçbir zaman bilemeyeceksin ama aşağıya indiğimizde söylediğin her cümle bir risk." Defne'nin öfkeden kızardığını gördüm. "Şimdi sen bir karar ver asıl."

Başka yüksek bir sesin ardından kabin en aşağıya geldiğinde kapılar açıldı ve kapıların açılmasıyla beraber Giray'ın yüksek sesini işittik. "Defne!" dedi korkuyla, ardından içeriye atılmak için hamle yaptı ama onu arkadan tutan tek kişi Marco'ydu.

Sadece birkaç saniye daha bakıştık Defne'yle ve kabinden ilk inen kişi ben oldum, ardımdan Tugay elindeki silahını beline sıkıştırmadan aşağıya indiğinde Giray o silahı gördü. Sonrasında kabine

CamScanner ile tarandı

atladı ve hızlı bir şekilde Defne'nin bağlı olan ellerini açtı, ardından onu kendisine çekip öyle bir sarıldı ki kalbimdeki acı daha fazla kat-landı. Alnından öptü, saçlarını okşadıktan sonra bir kez daha sarıldı. Omzunun üzerinden bana bakan Defne'nin yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu.

İkisi beraber o kabinden indikten sonra gecenin karanlığında Giray bir anda ikimize döndü ve sonrasında Tugay'ın elinde tuttuğu silaha baktı. "Sen," dedi dişlerinin arasından, ardından bağırmaya başladı ve Tugay'ın üzerine yürüdü, Tugay hareket bile etmedi. "Bunu ona bir kez daha yaptın, öyle mi? Bir kez daha ondan şüphelendin öyle mi?" Daha yüksek bir sesle bağırmaya başladı. "Ondan şüphelenemezsin! O bana, bize hiçbir zaman ihanet etmez! O arabada birinin ihanet ettiğine inanıyorsun ama o arabadaki herkes günlerce tutsak kaldı! Gamze geldi, Defne hâlâ o adamın elinde tutsaktı! Geldiğinde dayak yemişti! Hâlâ ondan nasıl şüphelenebilirsin?" Bakışları bir anda bana döndü. "Ve sen her seferinde benim âşık olduğum kadının suçlu çıkmasına nasıl zemin hazırlayabilirsin? Bunu nasıl engelleyemezsin? Beraberdiniz, o hücre-deydiniz!" Diğerlerine döndü sertçe. "Hepiniz ondan şüpheleniyorsu-nuz!" Gamze'nin kolunu tuttu bir anda ve Marco'yla Sinan aynı anda öne doğru bir adım attı ama Giray'ın amacı canını yakmak değil, onu sarsmaktı. "Sana sordum, baş başaydık ve sordum, Defne konuşmuyor, hiçbir şey anlatmıyor, canı çok yandı mı dedim. Yandı, dedin bana. Şimdi buna nasıl boyun eğebilirsin?" Saçlarını kavrayıp herkese dönüp baktı. "Ondan uzak duracaksınız, Defne'den uzak duracaksınız."

Tugay nefesini verdi ve benim bakışlarım Defne'ye kaydı, ardın-dan tek kaşımı havaya kaldırdım. Bu kez onun iki yolu vardı, ya itiraf edecekti ya da inkar edecek ve âşık olduğu adamın zarar görmesini engelleyecekti.

"Giray," dedi Defne yüzüme bakarak. "Beni dinle, sana söyle-mem..."

Giray bir anda Defne'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi baskın bir sesle. "Hiçbir şey söyleme, savunma bile kendini, biliyorum ben. Anlatmadığın her şeyi de biliyo-rum, yaktılar canını ama bir de burada yanıyor canın." Daha sıkı tuttu yüzünü. "Lütfen," dedi Defne'ye, Defne ise ona ciddiyetle bakmaya devam etti. "Ben her şeyi biliyorum, sakın savunma bile. Bırak ne dü-şünürlerse düşünsünler."

CamScanner ile tarandı

"Giray..."

Giray, Tugay'a döndü ve bir anda elinden silahı tutup çekti ve bana doğrulttu. "Bunu yapmam mı gerekiyor?" dedi bir anda. "Beni anlaman için."

Tugay sakince Giray'ın yüzüne bakarken ben de aynı sakinlik içindeydim çünkü bunu yapmayacağını hepimiz biliyorduk ama yine de herkesin gerildiğini anlıyordum. "Giray," dedi en sonunda Tugay. "Defne'yi dinle."

"Dinleyecek bir şey yok!" diye bağırdı Giray ve silahı aşağı indirip geriye doğru bir adım attı. "Ne istiyorsun? Bütün bu cehennemin ortasında beni de kaybetmeyi mi? Eğer bunu istiyorsan..."

"Giray," dedi Tugay bir kez daha. "Defne'yi dinlemekten kaçma çünkü bunu bilerek yapıyorsun."

Giray kasıldığında dudakları aralandı ve sonrasında gülmeye başladı, ardından ciddileşti. "Neden kaçacağım ki?"

"Çünkü," dedi Tugay. "İnsan hisseder."

Giray başını inkarla öyle bir iki yana salladı ki gülüşü kahkahaya dönüştü. "Sen şu anda beni manipüle etmeye çalışıyorsun çünkü..."

"Giray," dedi bir anda Defne baskın bir sesle. "O arabada ihanet eden kişi bendim, Eftalya ve Gamze'yi X'e verdim."

Giray gözlerini Tugay'dan ayırmıyordu fakat Defne'nin cümleleri öyle bir tokat etkisi yaratmıştı ki yüzündeki gülümseme donup kaldı. Her şeyi beklerdim, Defne'ye bağırmasını, haykırmasını, hatta yeniden gülmesini ve belki de bana çıkışmasını ama bir anda elindeki silahı çıkarıp Tugay'ın alnına dayadığında irkilip öne doğru gittim çünkü bu kez bunu yapmayacağını düşünmüyordum, gözlerindeki ifade bana aksini söylüyordu. "Onu tehdit mi ettin?"

Tugay hiçbir şekilde hareket etmeden Giray'ın gözlerinin içine bakarken her ne görüyorsa öyle bir merhamet oturdu ki altdudağının hafifçe titrediğini fark ettim.

"Giray," dedi Defne arkasından. "Beni kimse tehdit etmedi, doğruları söylüyorum."

Giray yeniden Tugay'ın gözlerinin içine baktı. "Neden böyle söylüyor?" dedi sanki Tugay her şeyin suçlusuymuş gibi. "Neden bunu söylemesini istedin?"

"Giray!" diye bağırdı Defne bu kez. "Şu üç maymunu oynamayı bırak ve bana bak! Gerçekten o arabanın içinde Eftalya'yı ve

CamScanner ile tarandı

Gamze'yi X'e verdim, onunla anlaşma sağladım, X'in bütün planına ayak uydurdum. Gamze bunu söylemek zorundaydı, Eftalya gizlemek zorundaydı çünkü eğer bunu yapmazlarsa Nida ölecekti fakat köşeye sıkıştım, şu an itiraf etmek zorunda kaldım!" Giray, Tugay'ın yüzüne bakmaya devam etti, elindeki silah titriyordu fakat aşağıya indirmemişti. "Çünkü benim intikamımı kimse almadı, kendi intikamımı kendim almak istedim! Onu bu örgütte istemedim!"

Giray'ın gözünden bir damla yaş düştüğünde Tugay'a çok kısık bir sesle, "Sen söyletiyorsun," dedi, ardından canımı acıtan o cümleyi kurdu. "Lütfen. Ben söyletiyorum de."

"Ve zaten sen bunu hissediyordun," dedi Defne bir anda. "Gözlerinden anlamaz mıyım sanıyorsun? Şüpheleniyordun benden ama kaçtın, şimdi de kaçıyorsun, kendini kandırmayı tercih ediyorsun. Aptallığı bırak, açıkça sana itiraf ediyorum, o arabada ihanet eden bendim!"

"Lütfen," diye fısıldadı Giray bir kez daha ve elindeki silah yavaşça aşağıya inerken gözünden başka bir yaş daha düştü. "Bunu sen yaptırırsan söz hiçbir şey demem, bir kez ben yaptırdım de, Defne ne derse desin inanmam."

Defne öne doğru atıldı, ardından Tugay'ın önüne geçip silahın bir anda kendi alnına dayanmasına sebep oldu, Giray'ın tam gözlerinin içine bakarken, "Bana bak," dedi, Giray onun gözlerinin içine baktığında öyle bir dudaklarını birbirine bastırdı ki elindeki silah daha fazla titredi. "Ben yaptım, Giray."

Giray kısık bir sesle, "Seni," dedi. "Buna zorunlu mu tuttular?"

"Hayır."

"Peki Krallık mı zorunlu tuttu?"

"Hayır."

Giray başını omzuna doğru yatırdı. "Bir nedeni olmalı," dedi, "tek neden yediğin kurşunlar olmamalı. Bir nedeni olmalı."

Defne hiç beklemediğim şekilde dürüst olarak, "Birçok nedenim var, Giray," dedi. "Ve seni bu nedenlerle kandırabileceğimin de farkındayım ama bunları dinleme, bilme, önemseme. Ben X'le işbirliği yaptım."

Giray dudaklarını ıslattı, silahı indirmek istedi ama Defne bileğini tutup alnına daha fazla yasladı. "Pişman mısın peki?" dedi Giray onu aklamak istermiş gibi.

"Değilim." Öyle dürüst konuşuyordu ki Marco'nun bile hareketlenip yumruklarını sıktığını gördüm.

CamScanner ile tarandı

"Haklısın aslında," dedi Giray bir anda, Defne kendini bile savunmuyorken onu savunmaya geçerek. "Sen vuruldun, kimse yanında olmadı sonra şu herif," Sinan'ı işaret etti, "bizimleydi, kimse seni umursamadı, saygı duymadık ve..."

"Giray." Defne bıçak etkisi yaratacak şekilde ismini söyledi. "Aklından geçeni sor, hissettiğini sor."

Giray'ın çenesi titremeye başladığında o sorunun ne olduğunu hepimiz biliyorduk ama dile getirmesi gereken kişi Giray'dı. Sessizlik devam ederken dakikalara dönüşmeye başladı; yağmur hafif hafif yağmaya devam ederken gözlerim bir anlık diğerleriyle kesişti. Hepsinin yüzündeki ifade aynıydı: ihanet. Bana olan ihaneti değil, Giray'a olan ihaneti.

"Sorsana Giray," dedi Defne bir kez daha. "Bütün bunları siktir et, bana o soruyu sorsana."

"Ama soramam ki," dedi Giray. "Sorarsam senden nefret ederim ben. Senden nasıl nefret edilir ki?"

Defne yutkunduğunda Giray'ı gerçekten sevdiğini görebiliyordum ama sahiden de bizim sandığımız gibi değildi çünkü bakışlarına oturan bir acıma duygusu da vardı. "Sor."

"Sen benim bu hayattaki ilk aşkımdm."

"Sor."

"Ve bunu biliyordun."

"Giray," dedi Marco dayanamayıp.

"Biliyordun, her şeyimi biliyordun."

Defne'nin sesi titremeye başladığında artık acıma, vicdan azabına dönüşmüştü, görebiliyordum. "Sor," dedi sanki son kez.

Giray'ın dudaklarından tek bir soru döküldü. "Birazcık bile mi?" Çaresizlik. Birazcık bile sevse onu affedecekti, bu öyle çaresiz bir histi ki boğulduğumu hissettim.

Defne bir saniye bile düşünmedi. "Bunun adı aşk değildi, hiç olmadı. Başka birine âşıktım ben. Hep."

O an kalbinin ortasına hançeri yiyen sanki bendim; senelerdir beraberlerdi, Giray için her şey demekti, biliyordum çünkü ona baktığında sanki canını bile verebilecekmiş gibiydi. Fakat bazen nedenler de olmazdı, bunu da anlayabiliyordum. Defne bir insandı; öylesine bir insandı ve bunu yapmıştı. Bir nedeni olsun isterdim, bir intikamı, bir öfkesi, hatta kandırsın istedim ama hayır Defne, Giray'ı sevmiyordu çünkü başka birine âşıktı.

CamScanner ile tarandı

Giray'ın gözünden sanki son bir damla yaş düştü, sanki son kez nefes aldı ve sanki son kez eli titredi. Büyük bir nefes verdi ve iç çekti, o iç çekişe bütün hisleri doldu sanki ve geri verdiğinde o hislerin ölümünü gördüm.

Elinde tuttuğu silah aşağıya doğru indiğinde başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı ve sonrasında gülümseyerek, "Biliyordum aslında," dedi. "Ama işte insan aşk ne bilmeyince bir yalana bile inanabiliyor, ben o yalana inanmayı seçtim."

Tugay başını önüne eğdiğinde gözlerini kapattı ve sonrasında, "Sen ne istersen o olacak," dedi Giray'a. "Bu kez benim kurallarım geçerli değil, senin kuralların geçerli."

Giray geriye doğru bir adım attı ve sonrasında bakışları bize kaydı. İlk bana döndü. "Onu öldürmek istiyor musun?" diye sordu. "Sana ihanet ettiği için."

Hiç düşünmeden "Hayır," dedim.

Bu kez Tugay'a döndü. "Onu öldürmek istiyor musun? Örgütüne bu hatayı yaptığı için."

"Sen ne istiyorsan," dedi Tugay sanki emirler Giray'dan geçiyormuş gibi. "Sen ne istiyorsan o olacak."

Giray başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı ve sonrasında son kez Defne'ye baktı. "Gidebilirsin."

"Ne?" dedi Marco sert bir sesle. "O ihanet etti."

"İhanet ettiği insan onu öldürmek istemiyor," dedi Giray sadece.

"O hata yaptı," dedi Gamze bu kez.

"Hata yaptığı insan kararı bana bırakıyor," diye mırıldandı. "Ben de gitmesini istiyorum."

Defne bile bu yanıtı beklemediği için oldukça şaşkındı ve biliyordum, Tugay'a dönüp baktığımda onun da bildiğini gördüm. Defne'nin öylece çekip gitmesi içimizden bir düşmanın artık özgür olması demekti.

Ve bunun dışında Nida'nın ölüm fermanıydı.

"Tugay," diye fısıldadım fakat beni duymazdan geldi.

"Öylece çekip gittikten sonra bize yapabileceklerini düşünebiliyor musun peki?" dedi Marco sert bir sesle. "O bizim yanımızdayken bile ihanet..."

Giray gülümseyerek Defne'ye baktı, ardından ona doğru bir adım attı; bu hareketi alnına dayalı olan silahtan daha korkutucu gelmişti

CamScanner ile tarandı

gözüme. "Elinden geleni ardına koymasın," dedi Marco'ya ama cümleleri Defne'ye yönelikti. "Bırakın her kötülüğü yapsın, sınırlarını göstersin bize. Şu an hiçbir şey yapamam ama bir gün ona neler yapabileceğimi de en iyi Defne bilir. Çünkü sevgimi bildiği kadar nefretimi de biliyor."

Defne yutkunduğunda korktuğunu anladım; Giray tarafından sevilmeyi tatmıştı ama Giray tarafından nefret edilmek onun korkusuna dönüşmüştü.

"Peki ya sana yaptığı?" dedi Gamze kendini tutamayarak. "Bunun bir cezası..."

"Bir insanı seni sevmediği için suçlayamazsın, cezalandıramazsın, öldüremezsin," diye fısıldadı. "Sevmiyorsa sevmiyordur; ben hiç sevilmemişim."

Marco sertçe nefesini verdi. "Ona hâlâ kıyamıyorsun."

"Hayır," dedi Giray ve sonrasında elinin tersiyle Defne'nin yüzüne dokundu, okşadı; bir tokat etkisinden bile daha ağırdı Defne için çünkü beklediği bunlar değildi. Giray'ın her hareketi daha büyük bir vicdan azabıydı. "Ben artık kendime kıyamıyorum çünkü biliyorum, şu an ona ne yaparsam yapayım sonrasında bunun pişmanlığını yaşayacağım. Değer mi?" Eli çenesine kaydı, hafifçe kaldırdı, ardından gülümsedi ve geriye çekildi. "Değmez."

Defne'nin dudakları aralandığında Giray, Defne'ye gitmesi için başıyla işaret verdi. O an gitmesini hiç istemesem de engelleyemedim, Tugay da engelleyemedi.

Defne'nin bir şey söylemesini bekledim, son bir cümle, belki bir veda, belki de bir özür. Ama hiçbiri yoktu; belki yüzü yoktu belki de düşündüğümden daha kötü bir insandı. Ağlamadı bile, hatta gözlerinde pişmanlıktan ziyade vicdan azabından başka hiçbir şey yoktu.

Giray'ın yüzüne bakarak geriye doğru adımladı ve sonrasında sırtını dönüp yürümeye başladı. Dönüp bir kez daha bakmasını bekledim ama bakmadı; karanlıkta kaybolurken sessizce arkasından bakmaya devam ettik.

"Eskiden üzerinde ceketi yok diye üşümesinden korkardım," dedi, halbuki eskiden dediği dakikalar öncesiydi. Dudakları aralandı, bir şey söylemek istedi ama sonrasında hiçbir şey söylemedi.

Büyük bir nefes verdim, Gamze'yle birbirimize baktık ve sonrasında aynı anda, "Nida," dedik. "O şu an büyük bir tehlikede."

CamScanner ile tarandı

"Değil." Giray çok netti. "Çünkü onu başka bir yere aldım, buraya gelmeden önce."

Kaşlarım havalandığında Tugay, "En başından beri biliyordun aslında," dedi.

Giray, "Ben aptal bir adam değilim," dedi. "Sadece kendimi kandırmaktan keyif alıyordum ve ihtimallere tutunuyordum." Gözlerini kısıp sol kolunu kaldırdı ve saate baktı. "Hatta," dedi rahat bir sesle. "Onu çok iyi tanıdıysam eğer şüphelendiğimin farkında olduğu için onu öldürebileceğimi düşünerek bir tedbir almıştır."

"Nasıl yani?" dedi Gamze fakat bu soruyu sorduğu anda uzaktan, son hızda bize doğru yaklaşan arabaları gördüm. Tam beş araba bize doğru yaklaşırken gözlerim kocaman açıldı.

Giray başka bir ihanetle başını salladı. "İşte tedbir," dedi. "Bir kez daha ihanet etti ve yeniden karşıma çıktığında onu öldüreceğimi bilerek yaptı bunu."

Birbirimizle konuşmamıza fırsat bile kalmadan arabaların bir tanesinin içinden bize bir kurşun sıkıldı, kurşun arkamızdaki duvara isabet ettiğinde, "Sikeyim," dedi dişlerinin arasından Tugay, ardından beni bir anda kendisine doğru çekip arkasına aldığında dönme dolabın demirinin arkasına geçti ve önüme etten duvar ördü.

Marco'yla Gamze sağa doğru koşarken Sinan bizim yanımızdaki demirin arkasına geçti. Giray ise hareket etmeden belindeki silahı çıkardı ve tek bir kurşun sıktı, o kurşun bir arabanın şoförüne denk geldiğinde araba takla attı. Gözünü öyle bir karartmıştı ki ne ölmekten korkuyordu ne de artık eskisi gibiydi.

Fakat bunları düşünmeye bile vaktim yoktu çünkü silah sesleri art arda yükselirken Tugay beni sertçe önüne çekti, belime sarıldı ve silahı sağ elinde sıkıca tuttu. Büyük bir nefes verdi, nefesi saçlarımda gezindi, ardından demirin arkasından çıkıp iki el ateş etti ve saklandığı yere geri girdi. O sırada beş araç bulunduğumuz yerde durdu ve içinden neredeyse kırka yakın adam indi.

Giray koşarak hemen karşımızdaki duvarın arkasına geçtiğinde kapana kısıldığımız çok belliydi.

Gamze bulunduğu yerden çıkıp iki el ateş etti ve yerine döndüğünde Marco'nun hafifçe onun önüne doğru geçtiğini gördüm. Kısık sesle, "Delirmiş gibi davranmayı bırak," dedi. "Savunma yap, onları öldürmeye çalışma."

CamScanner ile tarandı

"Bana emir verme," dedi Gamze de sert bir sesle.

"Veriyorum." Marco'nun kaşları çatıldı ama Gamze bu kez yine dinlemedi ve demirin arkasından fırlayıp iki üç el ateş ederek karşı demirin olduğu yere geçti.

"Al o emirleri," dedi Gamze, ardından sırıttı. "Mandalinalarının içine koy Marco çünkü ben senin askerin değilim."

Sinan derin nefes alırken Marco, Sinan'a dönüp kısık bir sesle, "Delilik yapmasını engelle," dedi. "Stres anlarında ne yaptığını bilmiyor."

Sinan, Marco'nun söylediğinden sonra kaşlarını kaldırdı, her ne kadar ikisinin arasında yaşananları bilmese de Marco'nun ona güvenmesi bozguna uğratmış olmalıydı. Bulunduğu yerden hızlıca ayrılırken kendisini korumaya aldı ve geri geri yürüyerek Gamze'nin hemen yanına gitti. Adamlar gitgide bize yaklaşırken ne kadar kendimizi savunursak savunalım hiçbir fayda etmeyeceğinin farkındaydım.

Ve bütün bu faydasızlığın ortasında bile Tugay'a dayalı olan sırtımdan dolayı kendimi güvende hissediyordum. "Tugay," diye mırıldandım. "Kaçışımız yok gibi görünüyor, kapana kısıldık ve ben şimdi susmak istemiyorum. Senin hep söylediğin gibi, zamanımız yok bizim; an, şu an. Kolların bana dolanmışken öldürmek istemiyorum şu anı." Nefesimi verdim ve geri alırken, "Özür dilerim," dedim, "doksan bir gün boyunca bizsiz kaldığımız için ve özür dilerim, bir daha biz olmayacaksak bile seni üzdüğüm için."

Tugay belime sarılı olan koluyla beni kendisine daha fazla yasladı, sıcak teni, tenimi kavurmaya başladı. Vücudumuz neredeyse tek bir vücut halini aldığında uzun boyundan dolayı çenesi saçlarımın tepesine dokundu. "Kalbin korkudan yerinden çıkacak gibi atıyor."

"Korkudan değil," kendimi tutamayarak. "Aylar sonra ilk kez bana sarılıyorsun ve bu beni korumak için. Aylar önce de bana ilk sarılışın aynı bu şekildeydi. Tarih tekrar ediyor, biz yine seninle yan yanayız." Gözlerimi kapattım ve geri açtığımda sol elimi, sol protez elinin üzerine koydum. "Vardı bir nedenim, bu sence bizim için yeterli değil mi?" Omzumun üzerinden ona doğru baktığımda dudağıyla dudağımın arasında neredeyse birkaç santim vardı. "Tugay," dedim dudaklarına doğru. Onun da sırtıma dayalı duran göğüskafesi kalkıp iniyor, nefesi hızlanıyordu, kalbi ise hızlıydı. Sağ elini yavaşça tuttuğumda silahı elinden aldım ve sonrasında avcunun içinden öptüm, ben yokken oluşan bütün yanık izlerinden öperken gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

CamScanner ile tarandı

"Gözlerime bak," diye fısıldadım. "Ne görüyorsun?" Tugay yutkunduğunda belime sarılı eli yukarıya doğru tırmandı. "Bak ve gör çünkü ben bu zamana kadar sen hiçbir şey söylemeden gözlerinin içine bakarak anladım her şeyi. Dile getirilmeyenleri, dile getiremediklerini."

Tugay'ın dudakları aralandığında nefesi yüzüme çarptı. "En çok neyi gördün?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Bağlılık," dedim. "Ve kader." Başımı salladığımda gözlerimi kapattım ve alnımı çenesine yasladım, kokusunu içime çektim. "Biz seninle bütün tercihlere, bütün yanlışlara ve bütün terk edilişlere rağmen yine birbirimize döneriz çünkü birbirimiz olmadan her savaşı kaybederiz. Biz birlikte olmazsak," gözlerimi araladım ve ona baktım, bakışlarım dudaklarına indi ve hafifçe dudaklarına dudaklarımı dokundurduğumda minik bir inleme döküldü sesinden. "İkimiz de nefes alamayız. Sen benim suç ortağımsın, müvekkilimsin, aşkımsın," dudaklarına doğru fısıldadım, "sen benim *ailemsin*. Bu hiçbir zaman değişmeyecek, her ne olursa olsun."

Tugay yutkunduğunda gözlerinde öyle bir ifade vardı ki yine bana hiçbir şey söylemeden birçok şeyi anlatıyordu. "Başka," diye fısıldadı. "Başka ne görüyorsun gözlerimde?"

Gülümsedim. "Söylemediğin her şeyi." Ve kendimi tutamayıp devam ettim. "Bir kez bile olsun dile getirmediğin o aşkı." Kendimi kandırmak mıydı? Hiç sanmıyordum, insan yanılmazdı.

Gözlerimin içine bakmaya devam etti, sonrasında dudaklarıma odaklandı ve yeniden gözlerime tırmandığında gülümsedi; onun gülümseyişini gördüğüm anda sanki derin bir suyun içinde boğuluyormuşum gibi hissettim ve bunun nedeni mutluluktu çünkü Tugay, aylar sonra o en sevdiğim gülümsemesiyle bana bakıyordu. Her zaman olduğu gibi, beni her gördüğünde gülümsediği gibi. Sanki ben sana âşığım der gibi, sanki biz yeniden biz olmuşuz gibi.

Bana doğru yaklaştı, o da dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu ve sonrasında öpmeden nemli dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra, "Baban haklıydı," dedi en sonunda. "Bunun adı intihar değildi, en başından beri hem de."

"Hangi konuda haklıydı?"

Sustu ve sonrasında bir anda beni tutup çektiği gibi açık alana götürdü. Elimden aldığı silahı şakağıma dayadıktan sonra o silahlı adamların karşısına çıktı ve gözlerini bile kırpmadan silahın kilidini indirdi.

CamScanner ile tarandı

Neredeyse karşımızdaki kırka yakın silah bize doğrultulmuşken, "Anlaşmayı kabul ediyorum," dedi ne anlaşması olduğunu bile bilmeden. "Ama eğer siz anlaşmaya uyum sağlamazsanız hem suç ortağımı öldüreceğim hem de ardından kendimi öldüreceğim. Sonucunda da istediğiniz hiçbir şeye ulaşamayacaksınız çünkü Türkiye'nin bizi canlı istediğini ve size de karşılığında neler vadettiğini biliyorum."

İngiliz olanlar birbirine bakıp ne söylediğini anlamaya çalıştı fakat Türk olanlardan sadece bir tanesi, "Seni burada tam olarak tanımıyorlar Tugay Demir Çeviker," dedi. "Senin o kurnaz zekânı da bilmiyorlar ama biz biliyoruz, bir planın olduğu ortada."

"Plan," dedi keskin bir sesle. "Anlaşmayı kabul etmiş olmam. Büyükelçiliği ara ve anlaşmayı kabul ettiğimi söyle, ardından telefonunu bana ver ve bir saat sonra bana ulaşmalarını söyle."

"Sen kendini..."

"Dediğimi yap amına koyduğumun çocuğu," dedi Tugay kulağımın dibinde hiddetle. "Ve benimle daha fazla muhatap olma, yormayın çenemi."

"Kendini ve o sevgilini öldürmeyeceğini herkes bilir," dedi öfkeyle adam. "Sen kimi kandırıyorsun?"

"Bana," dedi. "Öldürmemem için tek bir neden söyle." Adamın kaşları çatıldı. "Sizin elinize düşmektense ikimiz de ölmeyi yeğleriz." Bakışları bana döndü ve imayla, "Öyle değil mi *sevgilim*?" diye sordu.

Hiçbir cevap vermeden adamlara bakmaya devam ettim fakat çoktan sevgilim kelimesinin büyüsüne kapılmıştım. İşte böyleydi, silahlar patlardı, birçok kurnaz plan yapılırdı, ölüme bir nefes kadar yakın olurdum ama tek kelime beni pamuk gibi edebilirdi. Dünyamızın ve Tugay Demir Çeviker'e âşık olmanın kısa özeti tam olarak buydu.

"Ya da," dedi. "Ben anlaşmayı kabul ederim ve asıl istediğime ulaşırım."

Anlaşma neydi bilmiyordum, hiçbir fikrim yoktu fakat yine de Tugay'a güvenmeyi tercih ediyordum.

Adam birkaç saniye düşündü, ardından arkasını dönüp telefonla konuşmaya başladı. Birkaç dakika telefonla konuşurken Tugay şakağıma dayadığı silahın namlusunu gevşetti ve kimse görmüyorken dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp nefesini vererek aşağıya indi, enseme minik bir öpücük kondurdu. Daha çok bir veda öpücüğü gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Adam yeniden arkasını döndüğünde sadece bir saniye Tugay'ın yüzüne baktı ve yanındaki adamlara başıyla hareket verdi. Adamlardan bazıları şaşırırken diğerleri ne olduğunu anlamaya çalıştı. İngilizce geri çekilmelerini emrettiğinde bütün şaşkınlıklarına rağmen başlarındaki adamın söylediğine ayak uydurdular ve geri geri yürüyerek arabalarına doğru ilerlediler.

Tam o esnada bizimle konuşan adam ise telefonu havaya doğru attı, Tugay'a. Tugay, sekteye uğramadan telefonu havada kaptığında, "Bir saat sonra aranacaksın," dedi kinle. "O zamana kadar kaçabileceğini düşünme çünkü bütün sınırlar artık kapalı, bu ülkeye kilitli kaldın."

"Çok da sikimde," dedi Tugay ciddiyetsiz bir sesle. "Küfür ettirmeyin bana, nazik bir adamım çünkü."

"Bu adam gerçekten deli," dedi diğer Türk.

Adam dişlerinin arasından öfkeli bir nefes verdiğinde cevap vermek istemedi ve geriye doğru yürüyüp o da aracına geçti. Birkaç dakika sonra bütün arabalar uzaklaştığında, "Neler oluyor?" diye sordum, Tugay ise bana dolanan kollarını uzaklaştırdı.

"Hiç," dedi Tugay ve gözlerinden bambaşka duygular geçti. "Sadece benim ne kadar deli bir adam olduğunu kimse bilmiyor, sen bile bilmiyorsun. Ben de bir kez daha bütün dünyaya bu deliliği kanıtlamak istiyorum." Bakışları bana döndü, dudakları şakağıma dokundu, içten bir öpücüğün ardından nefesini verdi. "Canını yakmadım ya?" dedi soru sorar gibi. "Bu deli adama bakma sen, sadece sürprizleri ve şaşırtmayı seviyor. Bütün dünyanın bizi konuşmasından haz alıyorum, hepsi bu."

Bütün yaşananlara rağmen kalbimde söz geçiremediğim bir heyecan vardı ve nedenini bir türlü anlayamıyordum. Hayatımız öylesine bir koşuşturma içindeydi ki durup dinlenmek bir yana dursun, bir ihaneti sindirmek için zamanımız bile yoktu. Tıpkı ölümü sindiremediğimiz gibi.

Fakat ben ve Tugay, benim terk edişimi fazlasıyla sindirebilmiştik; bunu görebiliyordum.

Buckingham Sarayı'nı uzaktan gören bir çimenlikte oturuyordum, hemen yanımda Gamze vardı. Sinan bize su almak için gitmişti, Giray ve Tugay köşedeki bankta konuşuyorlardı. Onları baş başa bırakmak fazlasıyla mantıklı gelmişti. Marco ise bizden biraz daha uzakta yere

CamScanner ile tarandı

uzanmış sigarasını içiyordu. Tamamen dağılmış ve bir o kadar da toparlanmıştık.

Nida, Javier ile beraber güvenli bir yerde demişti, Giray. Zaten ağzından çıkan tek cümle bu olmuştu, gerisi kocaman bir sessizlikle geçmişti. Gün doğmak üzereydi ve ben artık yolun sonuna geldiğimizi fark ediyordum.

Onların gitme zamanı gelmişti belki de ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Hem çok riskliydi hem de kalamıyordum; hem çok fazla cesaret istiyordu hem de her şey aslında Tugay'ın iki dudağının arasındaydı.

"Ne düşünüyorsun Eftal?" dedi Gamze omzuyla omzumu hafifçe itekleyerek. "Ben ne düşündüğümü söyleyeyim mi?" Başımı çevirip kaşlarımı kaldırdım. "Şöyle bol soslu bir döner, yanına da güzel bir ayran olsa ne güzel olurdu diye düşünüyordum," dedi ve kendimi tutamayarak gülmeye başladım. "Harika, seni güldürdüm."

"Dönere bayılırım," dedim havadan sudan konuşmak isteyerek. "Özellikle bol soslu olacaksa."

Gamze sırıttı ve sonrasında gözleri saçlarıma kaydı. "Beğendim, saçlarını." Sadece başımı salladım. "Biraz zayıflamışsın ama daha çekici görünüyorsun." Yine başımı salladım. "Lekelerini kapatmıyorsun şu an, beyaz saçlarınla kar kraliçesine benziyorsun." Gülümsedim. "Siyahlar içinde de fazla asilsin." Derin bir nefes verdim. "Ama zerre mutlu değilsin, Eftal, gözlerinden okunuyor bu." Yutkunduğumda yerdeki çimlere baktım, bocalıyordum, birçok konuda her şeye hâkim gibiydim ama bir o kadar da korkuyordum. "Ve bilmek istiyorsan söyleyeyim, Sevgili Avukat'tan bir milim bile uzaklaşmamışsın, sen hâlâ Tugay'ın güzeller güzeli avukatısın."

Gülümseyerek ona döndüğümde bu kez omzumla onun omzuna dokundum. "Sırrımızı sakladığın için teşekkür ederim," dedim içten bir sesle. "Bana bütün bu savaşın ortasında Sinan'dan sonra gerçek bir dost oldun sen. Beklemezdim, ummazdım ama hissediyorum."

"Aşk itirafı gibi oldu," dedi ve Gamze yeniden güldüm. "Ve Sinan şebebek, sen, ben harika bir üçlü değil miyiz?" Gözleri kocaman bir kilde bana baktı. "Biz onunla sık sık konuşuyorduk, hiç bahsetti mi sana?"

"Evet," dedim kekeleyerek ve birkaç metre ötemizde gözleri kapalı bir şekilde uzanan Marco'ya baktım. "Evet, elbette bahsetti ve seninle

CamScanner ile tarandı

konuşmayı seviyor Gamze ama..." Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için ikileme düşmüştüm. "Beni ilgilendirmez, ikili ilişkilere dahil olmak da âdetim değil ama Sinan benim için çok değerli biliyorsun değil mi?"

Gamze kusar gibi bir ses çıkardı. "Bana şimdi damat annesi konuşması yapmayacaksın değil mi?"

"Hayır," dedim kıkırdayarak. "Aslında ikiniz için de o konuşmayı yapacağım." Çenemle Marco'yu işaret ettim, Gamze işaret ettiğim yeri biliyordu ama bakmadı. "Onu tamamen unuttun değil mi, Gamze?"

Ucu açık bir yanıt vererek, "Unutmak mümkün değil çünkü kurucu onu burnumun dibine getirdi," dedi nefesini vererek.

"Gamze," dedim uyararak. "Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun."

Gamze nefesini verdi, gözlerini benden kaçırdı. "Bizim Defne ve Giray'dan tek farkımız ortada bir ihanet olmamasıydı, Eftal," dedi dürüstçe. "Ve neyse ki Marco, Defne kadar oynamadı bana. Kendisine âşık edene kadar da geri adım atmadı. Belki de hiç âşık olamam sandı, duygusuz sandı, belki de istediği sadece takılmaktı bilmiyorum ama Giray'ın söylediği gibi, sevilmemenin cezası olmaz, aynı şekilde sevilmediğin yerde de kalmazsın. Çok öncedendi, unuttum elbette. İçimde ukde kalmadı mı?" Çok kısa bir an düşündü. "Kaldı elbette ama daha çok kin duygusuna dönüştü, beni nasıl sevmez duygusu yüzünden Marco'yla savaş içerisindeyim, bir de şu klasik biz olsaydık acaba nasıl olurduk düşünceleri işte." Dudaklarımı büktüm. "Ama bunların üzerinden de çok zaman geçti, emin ol ben ona hâlâ âşık olsaydım, Sinan'a bunu yapmazdım. Çok flörtöz biriyimdir, erkeklerle takılmayı da severim ama Sinan'ın bunu hak etmediğinin de bilincindeyim, merak etme."

"Peki," dedim kendimi tutamayarak. "Marco ya seni sevmişse? Ya seviyorsa?"

"Ne?"

"Ya sana yalan söylediyse? Yalan söylemeyi geç, sonradan âşık olduysa sana?" Gamze bu ihtimal karşısında şaşkınlıkla bana baktı. "Kısacası şu an Marco gelip sana âşık olduğunu söylese ne yaparsın?"

Gamze burnundan nefes verip, "Bu," dedi kekeleyerek, ardından Marco'ya baktı. "Sen şu herife baksana," dedi hiddetle. "Bir kalbi varmış gibi mi görünüyor? Bu imkânsız, Eftal. Lütfen konuyu kapat." Bakışlarım Marco'ya döndüğünde derin bir uykuda gibiydi. Onun hemen yan tarafından elinde su şişeleriyle bize doğru yaklaşan Sinan'ı gördük. "Lütfen bir daha ikimizin konusunu da açma, dile gelmesi bile

CamScanner ile tarandı

Sinan'ı kaybetmeme neden olabilir." Ardından yüzünü buruşturdu. "Sanki kazandım da."

Sinan karşımıza oturduğunda elindeki suları önümüze bıraktı, ardından hiç ummadığım anda bir çikolatayı Gamze'nin önüne bıraktı. Gözlerim açıldığında, "İngiltere'den bir gün dönersem bu çikolatadan almamı söylemiştin," dedi Sinan. "Döner miyim bilmiyorum ama buradayken sana vermek istedim."

Gamze heyecandan minik bir çığlık attığında Sinan'ın boynuna atıldı ve teşekkür ederek yanağından öptü. Tam o esnada bakışlarım Marco'ya döndüğünde onları izlediğini gördüm, benim onu fark ettiğimi anladığı anda bakışlarını kaçırdı ve uzandığı yerden doğrulup üzerini silkeledi.

"Lan," dedi Sinan'a doğru. "Bana da bir mandalina alamadın mı?"

Sinan güldü. "Maalesef yoktu."

"İngilizler bazen haddini aşıyor, TDÇ'ye söyleyeyim de Türkiye'den sonra buraya da bir ayak bassın." Dayanamayıp gülmeye başladığımda tek gülmeyip gözünü deviren kişi Gamze'deydi.

"Eftal," dedi Gamze buraya oturduğumuzdan beri söylediğini belki altıncı kez söyleyerek. "Gitsene Tugay ve Giray'ın yanına, belki sana ihtiyaçları vardır."

"Gamze." Gözlerimi devirdim fakat ben de gitmek istiyordum. "Neden beni onların yanına göndermeye çalışıyorsun?"

Marco oturduğu yerden kalkıp bize doğru yaklaşırken gözlerim uzakta sohbet etmeye devam eden Tugay ve Giray'a takıldı. Kendi içimde onların yanına gitme ikilemi yaşarken Tugay'a verilen telefonun çalmaya başladığını işittim. Hepimizin bakışları o yöne döndüğünde Tugay telefonun ekranına baktı ve sanki konuşmak istemiyormuş gibi büyük bir nefes verdi.

Kendimi tutamayıp ayağa kalktığımda ve gerginliğinin sebebi neyse çözmek istediğimde Marco ardımdan, "Avukat," dedi.

"Efendim?"

Yüzüme baktı, sanki binlerce sır biliyormuş gibi. Ardından ben de onun yüzüne baktım, buraya gelmeden önce yaptığımız konuşmayla paylaştığımız sırlarımı bilerek. Beni İngiltere'ye gönderen, her şeyi ayarlayan ve Ölüm Timi'nin bütün sırlarını veren kişi Marco'ydu.

Hatta aramızdaki o sözsüz anlaşma, benim onun patronu olduğumdu; ben aksini iddia etsem de.

CamScanner ile tarandı

"Ne yapacağına karar verdin mi?"

"Bilmiyorum," dedim ve o an bu sorunun cevabının sadece Marco'yu değil, Gamze'yle Sinan'ı da ilgilendirdiğini fark ettim. Gözucuyla dönüp Tugay'a baktığımda sanki o beni istese giderdim ama ne şekilde giderdim bilmiyordum. Bütün ülke beni ölmüş, ihanet etmiş sanıyorken, X geri dönüşümü beklerken, Nida konusunda köşeye sıkışmışken nasıl gidilirdi bilmiyordum.

Ama Tugay, gel dese giderdim.

Bunu bilmek ise yıpratıyordu.

"Benim önerimi ciddiye alır mısın bilmiyorum," dedi Marco sakin bir sesle. "Ama eğer ne düşündüğümü soruyorsan kalbinin sesini dinlemeni isterim." Sonrasında ise öyle büyük bir imayla Gamze'ye baktı ki bakışlarının soğukluğu altında donacağımı sandım. "Çoğu insan kalbimin olmadığını düşünse de bir kalbim var ve ben onu hiç dinleyemedim."

Bizi duymuştu, bütün konuşmaları biliyordu ve şimdi, Gamze'ye bir kalbi olduğunu söylüyordu; zaten ben de onun kalpsiz olduğunu düşünmüyordum.

Tugay'a verilen telefon bir kez daha çaldığında dikkatim dağıldı ve önüme dönüp o tarafa doğru yürümeye başladım. Hemen arkalarına gittiğimde ikisi de beni fark etmedi ve Tugay telefonu açtı. "Evet." Karşı taraf her ne söylüyorsa Tugay'ın yüzünde bir gülümseme oluştu ve İngilizce devam etti. "Benim şartlarım gerçekleşirse sizin de istediğiniz gerçekleşecek." Çok kısa bir yanıt. "Tamam." Tugay, Giray'a baktı. "Hiçbir kolluk kuvvetini istemiyorum, sadece basından bir kişi olacak, bir de iki adamınız. Basın, o anları bütün televizyon kanallarına verecek çünkü kendimi aklamak istiyorum herkesin gözü önünde." Aklamak? Neler oluyordu? "Evet, eğer bu şartları kabul etmezseniz ya da edilmediğini fark edersem sizin de istediğiniz gerçekleşmeyecek." Uzun bir yanıt duydu. "Hayır, başka ne amacım olabilir ki?" Tugay yine güldü. "Beni gözünüzde çok büyütüyorsunuz, ben ise sadece intikam almak istiyorum ve yaşadıklarımın cezasını ödemesini istiyorum çünkü ihaneti sevmem, ihanet etmem, kendime de ettirmem." Kısa bir sessizliğin ardından, "Yarın," dedi. "Saat 11.29'da. Adresi mesaj olarak atacağım."

Telefonu kapattı, tuşlara bastı, büyük ihtimal adresi gönderdi ve sonrasında da telefonu yere atıp siyah botlarıyla sertçe ezdi. Camı

CamScanner ile tarandı

kırıldığında Giray omzunun üzerinden Tugay'a baktı, hemen arkasında duruyordum, beni görmedi ama bir şey söyleyecek gibi olduğunda geri sustu. Sanki vazgeçmiş gibi. Birkaç saniye sonra ise, "Son kararın mı?" diye sordu. "Buraya gelme nedeninden asla vazgeçmeyeceksin, öyle değil mi?"

Tugay duraksadı, Giray'ın yüzüne baktı. "Hayır," dedi duygusuz bir sesle. "Çünkü ben o doksan bir günü silmedim Giray, silemem de."

Boğuk bir nefes verdiğimde bu konuşmaya şahit olmanın ağırlığıyla çekip gitmek ve daha fazlasını duymamak arasında ince bir çizgideydim. Bir adım geri gittim ama güç benden uzaklaşmıştı ki kaçamadım oradan.

"İkiz olduğumuz için aynı inançla atıyor kalplerimiz ve aynı yerden yaralandık kardeşim, kaderimiz bu kadar ortak olmamalıydı." Giray'ın cümleleri bir diken gibi kalbimin üzerine saplandığında beni Defne'yle aynı gördüğüne inanmak istemiyordum; Tugay'ın beni Defne'yle aynı gördüğünü duymak istemiyordum.

"Beraber doğduk," dedi Tugay derin bir nefes vererek. "Ve beraber yaralandık."

"Ve beraber öleceğiz." İkisi de birbirine bakıp gülümsediğinde Tugay daha dik bir duruşa geçti.

"Zaten," dedi. "Bu hayatta eğer ölürse benim de öleceğim tek sen kaldın, başka kimse yok."

Giray kırgın bir şekilde başını önüne eğdiğinde, "Derin bir nefes aldım," dedi kendinden söz ederek. "Ve bir derin nefesle sildim bütün acıyı. Bir nefese bütün ihanetler, bütün kandırmalar, bütün acılar sığdı fakat ben cesaret edemedim, intikam alamadım." Giray, Tugay'a baktı, gülümsedi; gülümseyişi şefkatliydi ama dudaklarından çıkan cümleler bir o kadar yaralayıcıydı. "Sen bari al intikamını, sen bari yaşat bunu."

Benden intikam almaktan mı söz ediyordu? Tugay arkamdan iş çevirmezdi, bilirdim; onun intikamı cümlelerinde gizliydi.

"Yapmak zorundayım," dedi Tugay. "Bu şekilde hem o terk edilişin intikamını alacağım hem de bütün herkesin gözü önünde kendimi aklayacağım." Kısık bir sesle devam etti ama duydum. "Eftalya Atalar'ı büyükelçiliğe teslim edeceğim ve onun askeri olduğumu, beni kullandığını söyleyeceğim. Bunu da onun hayatının başladığı yerde yapacağım, karşılık olarak beni serbest bırakacaklar, daha doğrusu ilk başta alacaklar beni, ardından kaçacağım. Sonrasında ise kayıplara karışacağım."

CamScanner ile tarandı

Sesi öylesine dürüsttü ki bir yalan aradım fakat ulaşamadım; hayır, şu an bambaşka bir planı olduğunu zaten biliyordum. Kulağa çok mantıklı gelse de benden böyle büyük bir intikam almazdı. İngiltere'ye gelme nedenini tam olarak söylememişti evet, kafasından geçenleri de asla tahmin edemiyordum ama bu değildi; ben Tugay Demir Çeviker'i tanıyordum.

"Tugay Demir Çeviker kaçacak öyle mi?" dedi Giray yarı alaylı yarı ciddi. "Sen kolay kolay vazgeçmezdin aslında."

"Vazgeçmeyeceğim ki," dedi Tugay gülerek. "Zamanı geldiğinde geri döneceğim ama şu an değil." Ayağıyla yerdeki çimleri itekledi, tam o anda ezilmiş, düz bir hal almış yüzüğü gördüm. Yüzüğü. Bana bahsettiği yüzük. "Ben terk edildim, Giray. Her şey affedilir de umutlarımın elimden alınması affedilmez. Her şey affedilir de güvenimin elimden alınması affedilmez." Giray'a baktı. "Ya o beni bitirecekti, içsel olarak ya da ben onu. Şimdi ikimizin de kaybetmesini sağlıyorum çünkü biz artık mutlu olamayız."

Yutkunduğumda gözlerim yerdeki yüzükten ayrılmıyordu. Ben farkında değilken gözümden bir damla yaş düştüğünde bunu yapabileceğine inanmak istemiyordum. Hatta inanmıyordum da ama zaten adama bir anlaşmadan söz etmişti, deliliğini benim bile bilmediğimi söylemişti, sanki her şey önceden planlanmış gibiydi.

"Seni hiç affetmeyecektir," dedi Giray yere bakarken.

"İnanır belki," dedi nefesini verirken. "Yine bir nedenim olabileceğine. Çünkü ben de hep inanmayı seçtim."

Geriye doğru birkaç adım attım, ardından diğerlerinin yanına yürürken tökezledim, tutunmak istediğimde ise elim boşluğa takıldı. Benimle ilk konuşan adam mı gerçekti? İngiltere'ye ilk geldiğinde umurunda değilmiş gibi davranmıştı, o muydu gerçek olan? Sonrası mı roldü?

Hayır, ben Tugay'ı tanırdım, aleni alırdı intikamını öyle arkamdan iş çevirmezdi. Yürürken bir kez daha tökezledim, Sinan yanıma gelip kolumdan tuttu, bir şeyler söyledi fakat zihnimin sesinden başka hiçbir ses duymuyordum. Hayır, Tugay Demir Çeviker'in intikamı öyle hain bir şekilde olmazdı, gözlerimin içine bakıp intikam alırdı benden. Kendimi yere bıraktığımda diğerleri de bana bir şeyler söyledi ama kulaklarım uğulduyordu. Hayır, bunu yapmazdı; umurumda değildi teslim olmak, arkamdan iç çevirip de beni teslim etmezdi.

CamScanner ile tarandı

Hayır, kalbim diyordu ki yapsa bile vardır bir nedeni. Öfkelenmeliydim belki, oyunsa da bağırıp çağırmalıydım ama bir yanım öylesine bir nedeni olabileceğine inanıyordu ki ellerimi kulaklarıma yasladığımda aynı anda kaç tane düşüncenin zihnimde döndüğünün farkında bile değildim.

"Hayır," dedim kendi kendime. "Yapmaz."

Yapmaz demek kolaydı. İnanç ve güven biraz da bu aşamada devreye giriyordu. O halde neden ağlıyordum? Çünkü korkuyordum, yapmayacağını bilsem bile korkuyordum çünkü bunun adı korkuydu. Hayır, teslim olma korkusu değildi, onu kaybetme korkusuydu.

Ben onun nedenlerine inanıyordum, o da benim nedenlerime inanırdı, biliyordum.

Hesap mı sormalıydım? Hayır, soramazdım. Kaçmalı mıydım? Bana yakışmazdı. Hiçbiri olmazdı, yapamazdım.

Önümde birisi eğildiğinde bu kişinin Tugay olduğunu gördüm, saniyelerdir kimseyi görmeyen gözlerim onu gördü, kimseyi duymayan kulaklarım onu duydu. Ağlamıyordum, gözyaşı yoktu. Ona gülümsedim, yapmazdı biliyordum. Gülümsediğimi görünce bir anlık afalladı ve sonrasında, "Biraz konuşalım mı?" dedi sakin bir sesle. "Sana bir teklifim var."

Evet, şimdi planını söyleyecekti bana, biliyordum. Belki de Giray'a bile anlatmadığı bir planı vardı, benimle paylaşacaktı.

"Elbette," dedim, ayağa kalkmak için hamle yaptım fakat doğrulamadığımda Tugay elini uzattı. Bu kez sol protez eliydi, bu kez sağ eli değildi. Sıkıca kavradığımda ve ona tutunarak ayağa kalktığımda ben kalkar kalkmaz elini çekti. Neredeyse yüz metre ileriye kadar benimle sessizce yürüdü; az önce tökezleyen bacaklarım onun yanında kuvvetliydi. O bunu bilmiyordu bile fakat ben biliyordum, onun yanında düşersem tutacağını bilmek bile dengemi sağlamaya yetiyordu. Herkesten tamamen uzaklaştığımızda heyecanla, "Seni dinliyorum," dedim. "Teklifin ne?" Yüzümdeki gülümseme mi korkutucuydu yoksa gerçekten tamamen aklımı mı kaybetmiştim bilmiyordum ama birkaç saniye sessiz kaldı.

Ve sonrasında oldukça sakin bir sesle, "Benimle Türkiye'ye dönmeni istiyorum," dedi istekten daha çok bir rica gibi. "Benimle geri dön, yeniden başlayalım her şeye."

Beklediğim bu değildi, yüzümdeki gülümseme yavaşça silinirken, "Teklifin bu muydu?" dedim.

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Benimle Türkiye'ye geri dönmeni istiyorum." Peki ya neden böyle bakıyordu? Bu cümleyi kursa cümlesini bitirir bitirmez onunla gidebileceğimi söyleyecek olan ben neden susuyordum? Bir şeyler ters gidiyordu, anlıyordum.

"Tugay," dedim kendimi tutamayarak. "Kötü bir şey var, öyle değil mi?"

Sanki beni duymuyormuş gibi, "Gelmek istemiyor musun?" diye sordu. "Burada yaşamak mı istiyorsun?"

"Tugay..."

"Benimle Türkiye'ye gelmeyi kabul edersen sana bir sürprizim de olacak," dediğinde bu kez yutkundum. "Eğer geleceğim diyorsan," bir adım attı, yerimden bile hareket etmedim ama onun sıcaklığının bana bu kadar yakın olması kalbimi yaktı. "Yarın, doğduğun evde..." Doğduğum ev? "İngiltere'de doğduğun evde," dedi Tugay. Elbette, kendi doğduğum evi bile unutmuştum. "Saat 11.29'da benimle buluş."

Saat 11.29.

Gülümsediğimde gözlerimde neşe olmadığının farkındaydım. "Neden o ev?" diye sordum. "Ve neden böyle bir saat?"

"Hiç," dedi Tugay. "Sadece hayata gözlerini açtığın yerde başka başlangıçlar da senin için güzel olur diye düşünüyorum."

"Başlangıç mı, bitiş mi?" diye sordum.

Cümlemi sorgulamadı bile. "Buna," dedi. "Sadece sen karar verebilirsin, güzelim."

Sessizlik oluştuğunda ela gözlerine bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştım ama yine öylesine kalın bir duvar örmüştü ki hiçbir şey anlayamıyordum. En sonunda, "Öyle olsun," dedim omzumu indirip kaldırarak. "Gelirim sen neresi diyorsan."

"Ama," dedi Tugay ve bana biraz daha yaklaştı. Sol eliyle çenemi kaldırdığında gözlerimi net bir şekilde görmek istedi. "Renklerinle istiyorum seni orada, çiçekli elbisenle, beyaz eldiveninle," çenemdeki eli saçlarıma kaydı, "o güzel kahverengi saçlarınla," yeniden yüzüme dokundu, "lekelerinle. Her şeyinle, benim tanıdığım o kadın olarak gel."

Bir kez daha, "Öyle olsun," dedim. "Fakat sen Tugay?" Gözlerim dolmuştu, neden dolduğunu bilmiyordum, kalbim delicesine atıyordu, tam olarak hangi duyguyla atıyordu onu da bilmiyordum. "Sen benim tanıdığım Tugay'ım olarak mı orada olacaksın?"

Elini yavaşça yüzümden çekti ve gözlerimin içine bakarak, "Ben," dedi, baskın bir sesle. "Daima senin en başından beri tanıdığın Tugay'ın olarak kalacağım."

CamScanner ile tarandı

Kalbim her attığında sanki bir diken batıyor ve her nefes aldığımda sanki ağzıma kan tadı doluyordu. Birine güvenmek kumardır, derlerdi; hayır bu yalandı. Birine güvenmek başlı başına intihar demekti.

Ve ben şu an bile isteye belki de intiharıma gidiyordum.

Saat 11.20'ydi, doğduğum eve çok az kalmıştı ve Tugay'ın evime gönderdiği siyah bir araçtaydım. Aracı kullanan kişi Giray'dı fakat ağzını bıçak bile açmıyordu; ben de hiçbir şekilde konuşmayı tercih etmemiştim. Ne konuşacaktım? Ne soracaktım?

Bakışlarımı yanımdaki cama çevirdiğimde kapalı havadan dolayı camdaki yansımada kendimle yüzleştim, ardından gözlerimi dikiz aynasına çevirdim. İki kadın da nasıl farklıydı aslında. Camdaki yansımada gülümsüyordum, aynadaki yansımada ise gülümsesem bile kalbimin acısını hissedebiliyordum.

Üzerimde beyaz, pembe çiçekleri olan bir elbise, sol elimde beyaz timsah desenli eldivenim vardı ve saçlarımı kendi rengine boyamıştım. Elbiseyi ve eldivenimi Tugay göndermişti. Yüzümdeki o kötü lekeler ortadaydı, öyle ki artık kendi ten rengim görünmeyecek kadar beyaz lekelerle doluydum. Burnum tamamen bembeyazdı, dudaklarımın kenarı ve sol yanağımda da öyle. Omzumdan göğüskafesime kadar iniyordu, oradan da kollarıma. Saklaması bile artık zordu, hem neyi saklıyordum ki?

Araç durduğunda Giray hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve dikiz aynasından sadece bir kez bana baktı; belki bir veda gibi ama gülümsediğinde nefreti aradım. Hayır nefret yoktu, aksine gerçek bir sevgiyi hissettim. "Giray," dedim belki bir daha onu göremem diye düşünerek. "Defne adına ben özür dilerim, belki ben olmasaydım..."

"Teşekkür ederim, Avukat," dedi. "Sen olmasaydın ben hayatım boyunca belki de kendimi kandıracaktım." Arkasını döndü ve bana baktı. "Ve ne var biliyor musun?" Gülümsedi yeniden. "Bu aptal dünyamızda bizi kurtaracak tek duygu sevgi çünkü sevgi, bütün güzel duyguların annesidir."

Ben de gülümsediğimde uzanıp onun kolunu sıktım ve büyük bir nefes vererek araçtan indim. Hemen karşımda uzun zamandır uğramadığım iki katlı evimizi gördüm. Çok fazla vakit geçirmemiştim ama bu evin içinde doğmuştum. Annem hastaneye gitmek istememiş, burada- ki doktorlara güvenmemişti. Eve çağrılan bir hemşireyle ve babamın

CamScanner ile tarandı

gözyaşlarıyla doğmuştum; büyüdüğümde annem öfke anındayken hastaneye gitmeme nedenini belki ölürüm diye ümit ettiğini söylemişti. Yalandı elbet ama bu ev bana istenmeyen bir çocuğu da hatırlattığı için ürpermiyor değildim.

Küçük adımlarla eve doğru ilerlerken hemen önünde duran minik serayı gördüm, içinde duran bütün çiçekler solmuştu çünkü biz hiç gelmemiştik ama beni şaşırtan ve adımlarımın bıçak gibi kesilmesine neden olan o seranın içindeki çiçeklerin ölümü değil, seranın duvarına yazılan bir cümle ve çizimdi.

Orkide çizilmişti, iki dalı da canlıydı; ölmemişti, yanmamıştı, kurumamıştı.

Ve altında tek bir cümle yazıyordu:

"Kendi cehennemimin ateşini söndürüyorum
çünkü cennet bana geri geldi."
TDÇ

Elim enseme doğru gittiğinde sarsak adımlarla o tarafa doğru yürümeye başladım ve o sırada Tugay'ı gördüm; bu kez kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Üzerinde siyah bir takım elbise vardı, gördüğümde nefesimi kesen o takım elbise. İçine siyah bir gömlek giymişti ve ellerinde timsah amblemi olan siyah eldivenleri vardı. Saçları taranmıştı ve öylesine nefes kesici görünüyordu ki ona bakarken yutkunmak zorunda kaldım. Yüzü öylesine huzurlu görünüyordu ki ben bir rüyanın içinde miydim yoksa kâbus muydu anlamıyordum. Kendimi tokatlasam belki kendime gelebilirdim ama beynim durmuş gibiydi. Hiçbir şeye yetişemiyordum, ta ki hemen karşısındaki bir kamerayı görene kadar.

Tugay'ın hemen karşısında bir kamera duruyordu, bir de basından bir adam. Dikkatli bir şekilde Tugay'ı çekiyordu ve kameranın görmediği yerde de iki takım elbiseli adam bekliyordu.

Ne yapıyordu? Bu deliliğin kaçıncı seviyesiydi?

Tugay nefesini verip sola doğru baktığında beni gördü ve yüzünde o hep sevdiğim gülümseme oluştuğunda gözlerinin içinin bile parladığını fark ettim. Başını hafifçe sallayıp saygıyla selam verdiğinde iki adam da dönüp bana baktı.

Tugay cebinden bir sigara çıkardı ve sonrasında kolundaki saate baktı. "Henüz iki dakikamız var," dedi rahat bir sesle. Şu an bütün kanallarda onun bu konuşmasının döndüğüne emindim çünkü basının

CamScanner ile tarandı

gözlerinden okunan heyecanın haddi hesabı yoktu. "Bir sigara yakmak istedim." Sırıttı Tugay. Onun bu hallerini ben biliyordum ama şu an onu izleyenler ne düşünüyordu kimbilir? "Hem heyecanımı yenmesi için hem de..." bakışları bana döndü, "dünyanın en güzel kadınına karşı bir sigara yakmak istedim."

Bu benim ölümümdü. Bu şu an benim ölümümdü çünkü neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

Tugay gülmeye başladığında başını omzuna doğru yatırdı. Sigarasından bir duman daha çekip kameraya doğru döndü. "Size bir sır vereyim," dedi rahat bir sesle. "Onlarca adam öldürdüm, bakın yüzlerce demiyorum, onlarca adam öldürdüm, beni artık yüzlerce insanı katleden sosyopat gibi göstermeyin, çok kırılıyorum." Köşedeki iki takım elbiseli adam birbirine baktı. "Ayrıca öldürdüğüm insanların da etlerini yemiyorum, Krallık eti yiyeceğime inandınız mı gerçekten?" Yeniden gülmeye başladı. "Şu an beni dinleyen herkes deli olduğumu düşünebilir fakat heyecanıma verin, ben de genç bir adamım, kalbim hızlı atabiliyor böyle durumlarda. Bir de siz şimdi bu kadar insan toplandınız, benim sunacağım teslimiyeti bekliyorsunuz değil mi?" Tugay kahkaha attı. "Ne kadar aptalsınız, hem beni zerre tanımadınız hem de bütün dünya oturmuş bir deliyi izliyorsunuz. Merak etmeyin, hafızalardan silinmeyecek anlar vereceğim size."

"Ne saçmalıyor?" dedi takım elbiseli adamlardan bir tanesi.

"Size yalan söyledim," dedi Tugay alayla. "Ve bu yalan, Tugay Demir Çeviker'in dönüm noktası olacak, herkesin gözü önünde."

"Deli işte," dedi diğeri. "Aldırış etme."

Tugay yeniden saatine baktı. "Bir dakika kaldı," dedi ve sigarasından bir duman daha çekti. "Size bir şey anlatayım mı? Dünya üzerinde açan ilk çiçeğin orkide olduğu söylenir. Eğer orkide açmasaymış diğer bütün çiçekler de var olmazmış. Bu yüzden başlangıcı simgeler. Uzun bir süre buna inandım." Bakışları yeniden bana döndü. "Fakat sonrasında başka bir çiçekle tanıştım, adı Eftalya." Öyle bir gülümsedi ki gözlerinin içindeki ateşte kavrulacağımı sandım. "O bu evde açan ilk çiçekmiş, saat 11.29'da doğmuş, o doğduktan sonra diğer bütün çiçekler de kokusunu ondan almış." Büyük bir nefes verdi, öne doğru bir adım attı. "Bir başka dünya umurumda değil, değiştiriyorum kuralları. Benim dünyamın da ilk açan çiçeği Eftalya, o olmasaydı başka hiçbir çiçek var olamazdı."

CamScanner ile tarandı

"Tugay," diye fısıldadım, ben fısıldadığım anda Tugay'ın kolundaki saat ötmeye başladı, saat 11.29'du, benim doğduğum saattı.

Tugay beni duymazdan gelip kameraya doğru döndü. "Bugün," dedi, "herkes itirafım için beni izliyor, biliyorum ve itiraf edeceğim. Herkes teslimiyeti bekliyor, biliyorum, teslim olacağım. Herkes delirmiş olabileceğimi düşünüyor, biliyorum, çok daha fazla delireceğim."

Bakışları bana döndüğünde yutkundu, yutkunuşunda heyecanını hissettim. Burası doğduğum yerdi, hayata başlangıcımdı, doğduğum saat 11.29'du ve sanki Tugay bana şimdiden yeniden bir başlangıç vadediyor gibi bakıyordu.

"Ben hiç değişmeyecek olan o Tugay Demir Çeviker'im," dedi, ardından sol elini bana doğru uzattı. Tam o esnada basının arkasından Giray çıktı ve muhabirin geriye doğru ağzını kapatıp çekerken iki adamın olduğu yerden de Gamze ve Marco belirdi. Dudaklarım aralanırken Tugay gülümsemeye devam edip beni yanına davet etti. "Gelmek istemez misin?" diye sordu nazik bir şekilde. "İlk kez iki genç insan olarak kayıtlara geçelim, benim güzelim. Hem belki de sana hiç söylemediklerimi bütün dünyanın gözü önünde duymak istersin."

Şu an bana öl dese bile ölürdüm, bunun farkında mıydı acaba?

Düşündüğümden daha hızlı adımlarla yanına gittiğimde ellerim buz gibiydi fakat bu umurumda bile değildi; heyecandan titriyordum ama bu da umurumda değildi.

"Şimdi söz verdiğim gibi itirafımı gerçekleştiriyorum," dedi Tugay sol elimi nazik bir şekilde tutup avcumun içini çevirip öperken. "Ben bir Suç Kralı'yım, katilim, BL örgüt kurucusuyum, çoğu insan için öylesine umursanmayan, tek kolu olmayan bir adamım, çoğu insana göre korkunç biriyim, bazılarına göre deliyim, bazılarına göre ise ölmesi gereken biriyim ama her şeyden önce ben, tek bir kadının karşısında boyun eğen o adamım."

Dudaklarım aralandı, konuşamadım bile.

"Şimdi söz verdiğim gibi teslimiyetimi gerçekleştiriyorum," dedi Tugay, ardından hiç umımazken karşımda yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Nefes almakta bile zorlandığımda gülümsedi. "Ben bir Suç Kralı'yım, katilim, bir ülkeyi inançları için cehenneme çeviren bir adamım, kimse için kendimden vazgeçmem ama şimdi herkesin gözü önünde bir kadına teslim oluyorum, onun karşısında ceketimi iliklıyorum ve bir tek onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, bütün dünya da aynısını yapana kadar bir an bile durmayacağım."

CamScanner ile tarandı

Tuttuğu sol elim titremeye başladığında kendi kendime kahkaha atmaya başladım.

Altı saat öncesi...

Tugay ve Giray bankta oturmuş sessizce ileriyi izliyorlardı; Tugay ikizini tanırdı, o bir süre yaşadıklarını sindirir, ardından kendi içini açardı ama sanki aynı acıyı kendi de hissediyordu çünkü ikiziydi, kalpleri bile ortaktı; bu ortak varoluş onların aynı anda ölmesine bile neden olabilirdi.

Giray elinde dönüp duran yüzüğünü son bir kez çevirdi, ardından parmaklarının arasında yavaşça, acıta acıta ve kendi canını da yok ederek ezmeye başladı. Tugay yaptığını izlerken hiçbir şekilde engellemedi ama farkındaydı, kendi umutları tükenmemişti, ikizinin ise umutları son bulmuştu.

"Sana yaşatılan..."

Giray, Tugay'ın lafını kesti. "Sana belki de ilk defa akıl vereceğim," dedi ve gözlerini ikizine çevirdi. "O sana âşık. Avukat sana âşık ve sana âşık bir kadının yaptığı her davranış da senin içindir, bunu biliyorsun." Duruşunu dikleştirdi. "Anlaşmayı iptal et, kendini teslim etme çünkü biliyorum, buraya gelirken aklında olan seni belki de sevmediğiydi." Giray boğuk bir nefes verdi. "Biz ikimiz annemiz dışında sevgisizlikle büyüdük kardeşim ama umutlarını köreltme çünkü sevgi, her zorluğu yener." Tugay, ikizine büyük bir merhametle baktığında Giray devam etti. "Bu hayat bok gibi, bizim hayatımız cehennem gibi ama senin bu hayatta ilk kez yüzün gülümsüyor, ben senelerdir ilk kez seni böyle görüyorum, bunu kaybetme."

Tugay başını önüne doğru eğdiğinde kısık bir sesle, "Bir savaş başlattım, çoğu kez kazandım ama bir kadın benden gitti diye her şeyden vazgeçme noktasına geldim," dedi. "Bunun adı nedir?"

"Bunun adını ikimiz de biliyoruz," dedi Giray. "Şimdi o anlaşmadan vazgeç, kendini teslim etme."

Tugay çok kısa bir an düşündü ve sonrasında, "Ben," dedi. "Onu yeniden gördüğüm ilk an vazgeçtim zaten çünkü gözleri bana bakarken bir tek gülümsüyor; bunu biliyorum."

"O halde?" dedi Giray tereddütle.

"Elime altın bir tepsi sunuldu," dedi Tugay. "Ben de o tepsinin üzerini süsleyecek, asıl Tugay Demir Çeviker'i bu kez herkese gösterecek, değil sınırları zorlamak, dünyaya silinmez bir anı bırakacağım."

Giray bıkkın bir nefes verdi. "Bu kez kimi yakacaksın?"

CamScanner ile tarandı

"Kimseyi."

"Kimi öldüreceksin?"

"Kimseyi."

"O halde?"

Gülümsedi Tugay. "Eftalya Atalar'ı onlara teslim edeceğimi söyleyeceğim ve sonrasında bütün dünyanın gözü önünde ilk defa birini öldürmeyecek, yakmayacak, aksine güzellikleri sunacağım. O güzelliklerin ise tek nedeni benim avukatım olacak."

Ginay'ın gözleri kocaman açıldı. "Sen bu kez..." Şaşkınlıkla devam etti. "Gerçekten haddini epey aşacaksın öyle değil mi?"

Tugay hafif bir tebessüm daha etti. "Ben bu hayatta sadece tek bir kişinin önünde dizlerimin üzerine çökerim, bunu bütün dünyaya göstereceğim. Yetmeyecek, bir itirafla bütün dünyaya başkaldıracağım; dünya görecek ki benim de bir kalbim var ve anlayacaklar, ben kazanacağım, biz kazanacağız. Bu sadece size değil, Avukat'ıma bile sürpriz olacak. Dünyaya gözlerini açtığı yerde, tam doğduğu saatte bir de benimle yeniden hayata başlamasını sağlayacağım çünkü kaybettiği hiçbir şeyi geri getiremesem de yeni bir hayatla onu mutlu edebilirim."

Şimdi

"Şimdi söz verdiğim gibi daha fazla delirdiğimi göstereceğim," dedi ve yavaşça eli cebine doğru gitti. Sağ elim kalbime doğru gittiğinde Tugay cebinden bir yüzük çıkardı, hayır o ezilen yüzük değildi, üzerinde güneş deseni olan zarif bir yüzüktü. "Ben," dedi. "Bir Suç Kralı'yım, katilim, kötü adamım, korkulacak biriyim ama bütün bunların yanında Eftalya Atalar için ölebilecek kadar delirmiş bir adamım. İnanıyorum, vardır bir nedeni. Bilirim seni, tanırım." Yutkundu, sesi heyecanla titriyordu, karşımda genç bir adamdı. "Görürüm, hissettiğimden ise kimse vazgeçiremez beni, sen bile."

Vardır bir nedeni demiştim, o bana inanıyordu; benim ona inandığım kadar inanıyordu.

"Ben," dedi üzerine basıra basıra. "Birçok insana göre birçok kötü cümleyim ama senin için tek bir cümle olmak istiyorum." Başını salladı. "Bir mahkûmum, güneşi senelerdir görmemişim, beş dakika güneşi görme hakkım var ama ben yine de dönüp seni izliyorum ve bunun adı aşk. Ben sana gökyüzünden bile vazgeçecek kadar âşığım çünkü gökyüzüm sensin, özgürlüğüm de öyle."

CamScanner ile tarand

Gözlerimden yaşlar dökülmeye başladığında Tugay da gülümsedi, o en sevdiğim gülümsemesiyle üstelik. "Şimdi bu aptal düzene, dünyaya, savaşa rağmen bu yüzüğü tak parmağına, bütün dünyaya ikimiz de deliliğimizi duyuralım." Yutkundu ve nefesini verdi. "Evlen benimle Sevgili Güzel Avukat'ım ve sadece benimle yaşayıp benimle öl."

Ayışığı Kitaplığı

11
HAYAL SAVAŞÇILARI

Bu zamana kadar Eftalya Atalar ve Tugay Demir Çeviker'in isim olarak ölümsüz olacağından hiçbir zaman emin olamamıştım ama şu andan itibaren, biz öldükten sonra seneler geçse bile adımızın kulaktan kulağa yayılacağı bir an yaşanmıştı. Bir avukat ve bir Suç Kralı'nın hikâyesiydi bu.

Ve annem her ne kadar hayatımın başrolü olamayacağımı söylese de benim de artık bir hikâyem vardı.

Bu bir evlenme teklifiydi. Tugay Demir Çeviker'e yakışır bir evlenme teklifiydi üstelik çünkü başka türlüsü olmazdı, bunu anlamalıydım. Ölümleri, savaşları, isyanları gür sesle haykıran adam, bu anı, böyle bir başkaldırıyı elbette ki sessizce gerçekleştirmeyecekti.

Fakat bana olan aşkını bütün dünyaya duyurabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi çünkü Tugay için bu biraz da başkalarının gözü önünde güçsüz duruma düşmek demekti. O bir örgüt lideriydi, yönetiyordu ve şimdi bir kadına boyun eğiyordu, dizlerinin üzerine çöküyordu, bu kez sadece cümlelerle değildi.

Kalbimin atışları kulaklarıma dolarken dudaklarımın heyecandan kuruduğunu hissettim. Ani ölümlerin yarattığı sarsıntıya alıştığım gibi ani mutluluklara da alışmam gerekirdi ama Tugay Demir Çeviker tam karşımdayken buna alışabilmem imkânsız gibi görünüyordu.

Onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Gerçek bir tanışma yaşadığımız o anı.

Demir parmaklıkların arkasından gözlerini bir an bile ayırmadan beni izliyordu, alaylı ama bir o kadar da ciddi ifadesinin altında yatan merhametli adamı ilk gün bile görmüştüm ama o adamın hayatımın aşkı olabileceğini asla tahmin edemezdim. Bir avukat ve bir Suç Kralı'ydık; şimdi ise suç ortağıydık.

Tugay Demir Çeviker, bütün dünyanın ve benim gözlerimin önünde benim için dizlerinin üzerine çökmüştü. İnsanlar ne düşünürdü bilmiyordum ama ben çoktan bu hareketin anlamını biliyordum: teslimiyetti.

Bakışlarım yüzüğe kaydı, ardından onun yüzüne ve elim yavaşça bacağıma doğru gitti. Bir başkası evet, derdi. Bir başkası mutluluktan

CamScanner ile tarandı

ağlayabilirdi, bir başkası bayılabilirdi. Evlilik tekliflerine kahkahalar eşliğinde evet denilirdi, gördüğüm buydu.

Belki de bir başkası hayır derdi, zor da olsa.

Fakat benim tek yapabildiğim elbisenin altında takılı olan jartiyerden küçük silahımı çıkarmak ve Tugay'ın alnına dayamaktı.

Tugay'ın dudakları aralandığında geriye çekilmedi fakat gözleri kocaman açıldı. Ben ise namluyu alnına dayarken, "Bu sürpriz için seni öldüreceğim," dedim ve bunu söylerken sesimin titrediğini fark ettim. Elbette ki buraya hazırlıklı gelmiştim. "Bilerek rol yaptın ve ben şimdi seni öldüreceğim."

Tugay gülmeye başladı. Ve elbette ki tek gülen Tugay'dı çünkü o beni tanıyordu.

Televizyon karşısındakiler ne düşünürdü hiç umurumda değildi. Beni teslim edebileceğine zerre inancım olmasa da güvence için silahımla buraya gelmiştim, eğer ufacık bir ihtimal de olsa bunu gerçekleştirirse ikimizi de öldürmek için. Çünkü onu öldürürsem ben de yaşayamazdım, biliyordum. Fakat asaletimle beni teslim etmesine de boyun eğecek değildim; yine bir başkası ne yapardı bilmiyordum ama ben onu öldürürdüm çünkü bütün bu cehennemi birlikte yaşarken beni tek başıma cehenneme terk edemezdi.

Tugay daha yüksek bir sesle kahkaha atmaya başladığında, "Senin neden benim yegâne Sevgili Avukat'ım olduğunu merak edenler olacaktı elbet," dedi gülüşünün ardından. "Bu hareketin nasıl da büyük bir yanıt oldu." Halbuki ben onu gerçekten vuracaktım ve o da aslında onu vurabileceğimi biliyordu ama gülüyordu. "Ben böyle bir deliden başka kimin önünde diz çökebilirim ki?"

"Ben gerçekten seni öldürecektim," dedim sakin görünmeye çalışarak ama kalbim hâlâ delicesine atıyordu. "Öylece susup boyun eğeceğimi düşünmedin değil mi?"

Tugay başını iki yana sallarken altdudağını dişlerinin arasına aldı ve hayranlıkla bana baktı. "Gün sonunda üçüncü tercihin daima beni öldürmek oluyor, bu da gözümden kaçmadı tabii."

Haklıydı. Daha önce de ikimizi öldürmekle tehdit etmiştim. Katil olan o gibi görünse de benim her fırsatta ikimizden birinin kanını akıtma isteğim ister istemez beni güldürmüştü fakat sonrasında olayın gerçekliğinin farkına varmak gülüşümün sendelemesine neden oldu.

CamScanner ile tarandı

O karşımdaydı, bu bir evlenme teklifiydi ve ben bir silah doğrultuyordum.

Boğazımı temizlediğimde, "Sanırım," dedim silaha bakarak. "Bu gerçekten fazla oldu."

Tugay sevdiğim gülüşünü bana gönderip, "Beni öldürebilirsin," dedi rahat bir sesle. "Ama ilk önce benimle evlenmeyi kabul et, yüzüğü parmağına tak, sonra son kez öp beni, ardından canım senindir." Başımı salladı. "Zaten artık hep senin."

Dudaklarımdan sadece, "Bu delilik," döküldü fısıltı şeklinde.

"Evet," dedi hızlı bir şekilde ve imayla silaha baktı. "Ve evlilik teklifi eden bir adama silah doğrultarak bunu daha da delirmiş hale getiren sensin, yine bir adım önümdesin." Tugay dilini damağına vurdu. "Hadi ama güzelim, normal iki insan gibi şu merasimi tamamlayamaz mıyız? İndir şu silahı alnımdan, ileride çocuklarımıza bu fotoğrafı mı göstereceğiz?" Ciddi değildi elbette, bu hayatın içinde bir çocuğumuzun olabileceğini düşünmek bile aptallıktı ama öyle tatlı söylemişti ki ister istemez kalbimin yumuşadığını hissetmiştim.

Elimdeki silahı aşağıya indirmeden bir kez daha yüzüğe baktım ve sonrasında aylar önce Kerem'in yüzüğünü dümdüz etmesi aklıma geldi. O zamanlar parmağıma istemeyerek taktığım bir yüzük vardı ve Tugay aslında ilk günden bunu anlamıştı, şimdi ise âşık olduğum adam tarafından o yüzük, parmağıma yerleşecekti.

Ve ben biliyordum, o yüzüğü parmağıma takarsam hiçbir kuvvet yeniden çıkaramazdı. Bu kez geri dönüşü olmazdı, olamazdı. Benden her şeyden önce bir söz istiyordu, biliyordum; onu bırakmama, yollarımızı ayırmama, terk edip gitmeme sözü. Biz yapma sözü. Bizi ayırmama sözü.

Bizi, biz yapma sözü.

İki yolum vardı ama ben iki yolu bile düşünmeden, "Sor," dedim. "Bir kez daha."

Tugay tebessüm ettiğinde sakinlikle, "Evlen benimle," diye mırıldandı ve sesi öyle çekiciydi ki bir anlık titrediğimi fark ettim. "Ve benimle yaşayıp benimle öl."

Yüzümdeki gülümseme silindi, gözlerinin içine bakarken hafifçe öne doğru eğildim, ardından elim gömleğinin yakasını kavradı. Yavaşça tutup onu çöktüğü yerden kaldırırken gözlerini bir an bile olsun benden ayırmadı. Karşımda dimdik durduğunda başımı kaldırıp ona

CamScanner ile tarandı

baktım ve sonrasında silahı sağ elime alıp kalbine yasladım. "Birincisi," dedim. "Ne sen benim önümde dizlerinin üzerine çökeceksin ne de ben senin önünde." İmalı gülüşüm onu da gülümsetti. "Gerekirse başkaları bizim önümüzde dizlerinin üzerine çökebilir ama biz bunu yapmayacağız, Tugay Demir Çeviker." Gözlerine çok büyük bir hayranlık oturdu. "İkincisi, bir daha böyle bir sürpriz yaparsan gerçekten seni öldürürüm." Tugay gülmeye başladı. "Üçüncüsü," dedim, ardından kendimi ona biraz daha yaklaştırıp tek bir vücut haline gelmemizi sağladım. "Seninle yaşarım ama seninle hemen ölmek istemem çünkü hayallerimiz var. Daha çocuklarımıza bu fotoğrafları göstereceğiz, öyle değil mi?" Sol elimi havaya kaldırdığımda yüzükparmağımı işaret ettim. "Seninle evlenmemi istiyorsan o yüzüğü hemen parmağıma tak. Ardından," fısıldayarak devam ettim, "beni öp çünkü seni öyle çok özledim ki."

Tugay'ın kalp atışlarını göğüskafesimde hissederken, "Bu evet demek," dedi daha çok kendisini ikna etmeye çalışarak. Birçok erkeğin yüzünde oluşan o aptal ifade Tugay'da da vardı. Bahsettiği genç adamı şimdi görebiliyordum.

"Evet," dedim. "Seninle evlenirim, Tugay Demir Çeviker, her şeyinle hem de, kim olursan ol."

Tugay nefesini verdi ve geri alırken titrediğini fark ettim. Gözlerini gözlerimden ayırmazken elindeki yüzüğü havaya kaldırdı ve sonrasında eli titrerken yüzükparmağıma takmaya çalıştı. Aynı anda birkaç adamı gözünü kırpmadan öldüren adam, parmağıma yüzüğü takarken titriyordu. Bu beni güldürdüğünde o da güldü ve sonrasında zorlukla parmağıma yüzüğü taktığında mükemmelliği karşısında nutkum tutulmuştu. Minik bir güneş simgesi yüzüğün üzerindeydi; öyle zarif görünüyordu ki hayatımıza fazlasıyla zıttı.

Bir kez daha yutkundu, gözlerimin içine bakarken sol elimi havaya kaldırdı, tam yüzüğün üzerinden öptü, ardından sağ eliyle belimi kavrayıp beni kendisine öyle bir çekti ve dudakları dudaklarımın üzerini öyle bir buldu ki neredeyse dengemi kaybediyordum.

Sağ elimdeki silah hâlâ kalbine yaslı dururken dudakları büyük bir açlıkla dudaklarımın arasına yerleşti. Ne kadar beklesem de beni öptüğü anda uyuştuğumu hissettim ve gözlerimi kapattım. Nemli dudakları altdudağımı yavaşça emdi ve sonrasında dili dudaklarımın arasında gezindi. Bunu yaparken öyle bir nefes aldı ki özlem onun

CamScanner ile tarandı

dudaklarındaydı. Belimi daha sıkı kavradı. Aldığı nefesi verirken ise bana doğru öyle bir tutku, şehvet ve aşkla, "Sevgili Avukat," diye fısıldadı ki bütün seni seviyorumlar bu an kadar kıymetli olamazdı. Onun fısıldayışı dizlerimin boşalmasına neden olurken sol elimle ensesini kavradım, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve öpüşüne karşılık verdim. "Nasıl da özgürüm şimdi bir bilsen..."

Bu kez ben onu öpmeye başladığımda yumuşak olduğumu düşünüyordum fakat silahın baskısını arttırdığımı fark ettim. Bu yüzümde bir gülümseme oluştururken Tugay yavaşça üstdudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdi, sağ eli silah tutan elimin üzerine gitti. Derin bir nefes verdi, eli silahın gövdesinde dolaştı, sırtımdaki eli ise bel boşluğuma doğru inerken öpüşü sertleşmeye, dudakları daha fazla dudaklarımı arşınlamaya başladı. Yine izleniyorduk, yine herkesin gözü önündeydik ama o kadar umurumda değildi ki. Yasaklanan her şeye en büyük başkaldırı aslında bizdik; iki insanın birbirini istediği gibi sevmesini engelleyen Krallık'a en büyük tepki bizdik.

Dudakları dudaklarımın üzerindeyken geçmişteki o anımıza atıf yaparak silahı tuttu ve "Kalbimden vurdunuz beni," dedi.

"Vurmadım sizi," dedim kısık bir sesle.

"Vurdunuz bizi."

Gülmeye başladığımızda yeniden dudaklarımın üzerine kapandı ve bu kez beni sertçe çevirdiğinde yüzü kameraya doğru döndü. Bir anda sağ elimdeki silahı aldı, havaya kaldırdı ve nefesini verirken sadece bir saniye arkama doğru baktı. Sonrasında bir kurşun sesi yükseldiğinde o kurşunun kameraya isabet ettiğini anladım; bu şekilde tek bir kurşunla yayın kesildi. Dudaklarım aralandığında gözlerim kocaman oldu, nefesim kesiliyordu. "Bu gerçekten en havalı hareketlerinden bir tanesiydi."

Bakışları yavaşça bana döndüğünde, "Vay," dedi gülerek, o silahın kurşunla dolu olduğuna odaklanarak. "Gerçekten de beni öldürecektin, ha?" Çevrede başkalarının olmasını umursamadan bir anda beni kaldırıp kucakladığında bacaklarım beline dolandı, kollarım ise boynundaydı. Sağ eli kalçamın altından kavrarken protez sol eli önüme gelen saçımı geriye doğru itti. "Koynumda bir katil yaşatıyorum. Sen kime çektin böyle?"

Elim saçlarının arasına daldığında, "Ben," dedim ve gülmeye başladım. "Eftalya Atalar Çeviker. Kocama çekmişim." Ardından daha gür bir sesle kahkaha attığımda aslında dalga geçiyordum ama Tugay

CamScanner ile tarandı

gülmüyordu, hatta aksine hayranlıkla bakmaya devam ediyordu. Gülüşümün arasından, "Bunun hoşuna gittiğini..."

Yeniden dudaklarımdan öptüğünde kolları daha sıkı dolandı. Bir kez öptü, ardından bir kez daha ve bunu tekrar etti. Sonrasında yüzümün her zerresinden öperken o an hissettiğim, onun hissettiğiyle aynıydı: Özlem. Art arda yüzümün her zerresinden öperken dudaklarıma yeniden yöneldi ve sol elimle çenemi tutup yavaşça kaldırırken hiç ummadığım anda, "Sana öyle bir âşığım ki," dedi kelimelerin üzerine bastırırken. "Sanki savaş çıkmış, o savaşı ben çıkarmışım ama benim tek isteğim senin benim eşim olman. Savaşın ortasında affedilemez bir şekilde beni bırakıp gitmişsin, yapayalnız kalmışım ama ben vardır bir nedeni demişim. Yetmemiş, hayaller kurmuşum, bütün imkânsızlıklara rağmen." Söyledikleri gerçeklerdi ama bu şekilde söylediğinde hem imkânsızlığı görüyordum hem de aşkın deliliğini.

Bu kez sakin bir şekilde dudaklarıma doğru yaklaştığında arka taraftan birisi boğazını temizledi. "Bozmak istemezdim ama romantik dakikalar için götümüzün ardında çok fazla kurşun yok mu sence de TDÇ?"

Marco'nun sesiyle irkildim, Tugay ise ağzının içinde bir şeyler geveledi fakat beni yavaşça kucağından indirdiğinde ona hak verdiğini anladım. Gözlerini gözlerimden ayırmazken, "Haklı olman canımı sıktı," dedi. Fakat benden uzaklaşmadı.

"O halde," dedi Marco ve adım seslerini işittim. "Gidelim yoksa bu kez gerçekten patlayacağız."

Tugay iki büyük nefes aldı ve sonrasında benden uzaklaşmanın imkânsız olduğunu düşündüğünden olsa gerek beni hafifçe geriye çekip aramıza mesafe koydu. Bakışları diğerlerine doğru kaydı. Onlara baktığında benim gördüğüm o ifade tamamen uzaklaşmıştı.

Marco ve Giray yan yana duruyordu. Gamze'yle Sinan ise hemen arkalarındaydı. Gözlerim direkt Sinan'la kesiştiğinde sakince beni izlediğini gördüm, aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama omzumu indirip kaldırdığımda bana ailemden kalan tek varlığım olarak onaylayan bir gülümseme gönderdi.

Onun gülümsemesi sanki babamın bir gülümsemesiydi.

"Giray," dedi Tugay ciddiyetle ve sonrasında üzerini düzeltti, boğazını temizledi. "Sen Javier ve Nida'mı tünelin olduğu yere getir, orada buluşalım." *Nida'mı.* "Eğer hemen çıkış yapmazsak planımızı anlayabilirler."

CamScanner ile tarandı

"Ülkeye dönüyoruz, öyle değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Tugay ve sonrasında imayla bana baktı. "Yoksa kalmayı mı tercih ederdin Avukat?"

"Fakat bu çok zor," diye açıklama yaptım son sorusunu duymazdan gelerek. "Şu an çoktan bütün uçuşları iptal etmişlerdir, özel uçuşları da öyle. Ayrıca uçsak bile ülkedeki havalimanlarının hepsi gözetim altında, gözetim altında olan havalimanlarına girişimiz Krallık'ın elinde, Krallık'ın elinde olan..."

"Avukat sen hep böyle çok soru sorup çok mu konuşacaksın?" diye bana takıldı Marco lafımı bölerek. "Çünkü devam edersen söylediklerinden çok daha önce patlayacağız, gitmeliyiz."

"Öncelikle," dedi Tugay, Marco'ya dönüp. "Bir daha Avukat'ımın cümlesini yarıda kesme, bırak ne kadar uzun olursa olsun tamamlasın."

"Avukat'ın cümleleri bitmiyor ki, noktayı göremedim, sürekli virgül var." Sinan ve Gamze ister istemez güldü.

Gözlerimi devirdiğimde, "Olsun," dedi Tugay ve sonrasında bana baktı. "Konuşabilirsin, çok zamanımız var, onlara aldırış etme."

"Çok zamanımız mı var?" diye fısıldadı Gamze. "Beş dakika içinde buradan gitmezsek bizi mancınıkla Saray'a fırlatacaklar." Sinan gülmeye başladığında Marco gözlerini devirdi.

"Konuşsana güzelim," dedi Tugay gülümseyerek. "Boş ver onları, ben hallederim. Anlat, uçuşlar iptal, havalimanları gözetim altında, siktiğimin gökyüzü bizsiz üç ay geçirmiş, anlat canımın içi, kaç aydır duymadım seni, konuş biraz daha, sikeyim böyle hayatı, mahvettin beni, vazgeçemedim, vazgeçemem de zaten, konuş hadi dinleyeyim ömrümün sonuna kadar. Biraz daha anlat."

Hem sitem hem kırgınlık hem kızgınlık vardı ama bunu bile öyle güzel bir şekilde dile getiriyordu ki ister istemez gülümsedim ve sonrasında aşacağımız daha çok yol olduğunu fark ettim. Yara bırakmıştım, ize dönüşmemeliydi, bunu görebiliyordum. Konuşacak o kadar çok şeyimiz vardı ki hangi birinden başlayacağımı bile bilmiyordum. Tek istediğim ona sarılmaktı. Ona sarılmak, kolları arasında öylece dünyayı sessize almak istiyordum.

Fakat bizi izleyen diğer gözlerden anladığım kadarıyla bu zaten imkânsızdı.

"Sadece," dedim. "Nasıl gideceğimizi soracaktım."

CamScanner ile tarandı

Tugay da bakışlarımdan ne düşündüğümü anladığında, "Herkes bizim havayoluyla ülkeye döneceğimizi düşünüyor, hatta bu canlı yayının ardından bir uçak ayarlayıp kaçacağım şeklinde haber uçurdum ülkeye," dedi. "Zaten bu canlı yayın da biraz kaçışımızın zeminiydi, hem ülkedeki halka birliğimizi gösterdik hem yaşadığını kanıtladık," kaşını kaldırdı, "çünkü seni destekleyen inanılmaz büyük bir topluluk var," ben de şaşırdım, "hem de tüm dünyanın gözü önünde Krallık'a meydan okumuş olduk. İtibarları yerle yeksan oldu." Gülümsediğinde başıyla diğer tarafı işaret etti ve bulunduğumuz yerden ayrılırken diğerleri de bize eşlik etti. "Eh, bu şekilde de sürpriz yapmış oldum çünkü Marco bana evlilik teklifleri sürpriz şeklinde olur, dedi. Ben de sana sürpriz yaptım." Tugay Demir Çeviker sürprizlerinin nasıl korkutucu olduğunun farkında mıydı acaba?

İç sesimi duymuş gibi, "Kastettiğim sürpriz güllerle dolu bir masa, bir mum ışığı ya da kemancıydı, TDÇ," dedi Marco ciddiyetle. "Kesinlikle işin sonunda alnına bir silah dayanacağı, bütün dünyanın sizi izleyeceği ve iki manyağın deliliğini göstereceği değildi. Senin ortan yok mu amına koyayım?"

"Çok klişe," dedi Gamze ardımızdan yürürken. "Biri bana o çeşit bir evlilik teklifi etse kusarak kaçardım galiba."

"Zaten kimsenin sana evlenme teklifi ettiği yok Gamze," dedi Marco hızlı bir şekilde. "Ben Avukat'ı kastetmiştim."

"Nereden biliyorsun kimsenin etmediğini?" dedi Gamze kaşlarını kaldırarak. Marco bakışlarını Sinan'a çevirdiğinde Sinan, ikileme düşmüş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca," dedi Gamze, Sinan'ın üzerindeki dikkati dağıtarak. "Avukat da benimle aynı düşüncededir eminim."

"Eftal küçükken hep sıradışı bir şekilde evleneceğini söylerdi zaten," dedi Sinan, o an onun kafasına bir yastık atmak istemiştim ama ne yastık vardı ne de böyle bir ortamımız. "Tabii bunlar okuduğu süper kahraman hikâyeleriyle alakalı."

"Sinan," dedim uyarıcı bir ses tonuyla ve utançla Tugay'a baktım fakat o gülümseyerek bana bakıyordu. "Yani," dedim gözlerimi kaçırarak. "Marco'nun sürpriz dediği gerçekten kötü ama böyle bir sürpriz..." Dişlerimi sıkıp Tugay'a baktım ve sonrasında Giray'a döndüm. "Orada sizi dinlediğimi biliyor muydunuz?"

"Evet," dedi Giray sakin bir sesle. "Aslında her şey spontane gelişti fakat sen gerçekten Tugay'ın seni teslim edeceğine inandın mı?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır." Çok rahat bir yanıt vermiştim, o sırada herkesin gözü Tugay'ın beline sıkıştırdığı benim silaha kaydı. "Teslim edeceğine inanmadım ama teslim olacağını düşündüm."

"Ne?" dedi Tugay kaşlarını kaldırarak.

"Sonra konuşuruz," diyerek konuyu dağıttım. Köşedeki iki aracın yanına geldiğimizde plakaları yoktu ve yolun yarısına bile gelmeden bizi durduracaklarından emindim fakat Tugay sanki iç sesimi duymuş gibi arabanın alt tarafından bir plaka çıkardı ve hızlıca arabanın önüne taktı. Bu plaka büyük ihtimal temiz bir insana aitti. "Şimdi söyler misin, ülkeye nasıl döneceğiz? Nida nerede? Haber uçurdum da ne demek?" Kollarımı önümde bağladığımda bir an için yeniden o örgütün başındaki avukattım.

Tugay çenesini yavaşça aşağıya indirdiğinde, "Madem örgütün içinde bir hain var ve bizi yönetmeye çalışıyor," dedi sakin bir sesle. "Biz de onun bizi yönetmesine müsaade edip istediğini eline vereceğiz. Bu şekilde hem yanlışa yönlendireceğiz hem de kendisinin köşeye sıkışmasına neden olacağız. Ülkedeki herkes havayoluyla döneceğiz diye biliyor, örgüte öyle haber uçurdum çünkü."

Başımı ağır ağır salladığımda, "Bu şekilde kimin haber uçurduğunu çözeceksin, haini bulacaksın," dedim.

"Küçük bir ihtimal çünkü aptal olduğunu düşünmüyorum bu kişinin fakat kumarı severim, ihtimaller çoğu zaman da kazandırır, Sevgili Avukat." Derin bir nefes verdi. "Nida'yı Giray getirecek, ülkeye ise..." başını salladı. "Denizyoluyla döneceğiz."

Benimle beraber şaşkınlıkla tepki veren diğer kişi Sinan'dı. "Ne?" dedi baskın bir sesle. "Buna ne gerek vardı?"

Tugay ona bakıp, "Başka bir çaremiz yok," dedi.

"Bu çok gereksiz," diye çıkıştı Sinan ve tedirgin bir şekilde ellerini ovuşturdu. "Başka bir yol bulmalıyız, denizyolu güvenli değil ve..."

"Sudan mı korkuyorsun sen Bebek Adam?" diye sordu Gamze gülümseyerek. "Merak etme, ben yanındayken boğulmana izin vermem."

"Öyle bir şey değil, yani, ben..." Gözlerini kapattı, birkaç saniye nefes aldı. Açtığında, "Pekâlâ," diye devam etti. "Eğer başka bir çaremiz yoksa..."

O an Sinan'ın aklından geçenleri okumak fazlasıyla can yakıcıydı çünkü ailesini suda boğarak öldürmüşlerdi ve bunu öğrendiğinden beri

CamScanner ile tarandı

Sinan yüzmeyi ne kadar severse sevsin olabildiğince uzak kalmaya çalışıyordu. Korku değildi, bu sadece acıydı. Saf bir acıydı.

"Başka bir yolumuz yok," dedi Marco ve öne doğru bir adım attı. "Yoksa ben de o aptal beşik gibi sallanan kocaman demirlere meraklı değilim."

"Buradan karayolu tünelle Fransa'ya geçeceğiz, Fransa'dan ise denizyoluyla ülkemize gideceğiz. Tünelin girişine kadar bu araçlarla gideceğiz, sonra araçları orada bırakıp bizim için ayrılan diğer araçlara geçeceğiz. Yol çok uzun değil. Vardıktan sonra bizi bir yük gemisi bekliyor, ünlü bir markanın kıyafetlerini taşıyor..."

"Ay, hangi marka?" diye atıldı Gamze. "Heyecanlandım." Kendimi tutamayıp güldüğümde elbette ki tek gülen kişi bendim.

"Pek rahat gitmeyeceğiz ama en azından sıcak bir yerde olacağız, bir günün sonunda da ülkeye varacağız. O sırada ülkemizde ve burada aranıyor olacağız." Tugay'ın yüzüne yine bir gülümseme oturdu, gözleri Giray'a kaydı. "Gemi bizi İzmir'de indirecek kardeşim, seneler sonra doğduğumuz yerde olacağız."

Giray'ın bakışları parladığında, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi ve dakikalar sonra ilk kez yüzü gülümsedi. "Siktir, işte bu çok iyi oldu."

Tugay da gülümsediğinde, "Orada çok önemli iki işim var," dedi. "Sonrasında İstanbul'a dönebiliriz."

"İzmir'e atanan yaver yaşıyor mu ki?" diye sordu Marco onun öldürüleceğini düşünerek.

"Çok ünlü bir milletvekili orada," dedi Gamze başını sallayarak. "Galiba onun peşine düşeceğiz." Gamze heyecanla ellerini birbirine çarptı. "Bu harika olacak."

"Ben," dedi Giray kardeşinin yüzüne bakarak. "Daha farklı bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Tugay bir cevap vermek yerine konuyu değiştirerek, "Artık gidelim," dedi ileriyi gösterip. "Yoksa yakalanacağız."

Konunun kapandığı anlaşıldığında Giray kendi aracına bindi, Marco ise bizimle kalmak yerine onun peşinden gidip yanına oturdu. Sinan ve Gamze de bizim araçtaki arka koltuğa geçtiğinde dışarıda sadece biz kaldık.

Tugay tam sürücü koltuğuna doğru ilerlediğinde sakince sol kolundan tutup, "İki önemli işin ne?" diye sordum. "Bana da mı söylemeyeceksin?"

CamScanner ile tarandı

Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki sert ifadenin yerini yeller aldı ama hemen de cevap vermedi, hatta neredeyse yarım dakika üzerinde düşündü. Sonrasında ise kısık bir sesle, "Bir katil olduğum için annemden özür dileyeceğim, onu kurtaramadığım için özür dileyeceğim, gurur duyulacak birisi olamadığım için özür dileyeceğim," dedi. "Onu son gördüğüm yere gideceğim, çünkü yarınımın garantisi yok. Belki de bu İzmir'i son görüşüm olacak."

Yutkunduğumda verebileceğim birçok yanıtım vardı ama hangisini seçeceğimi bile bilmiyordum. "O zaten seninle gurur duyuyordur," diyebildim sadece.

Tugay böyle konuları konuşmaktan zerre hoşlanmadığı için üzerini kapatarak, "İkinci önemli işim olarak kimi öldüreceğimi sormayacak mısın?" diye sordu.

"Birini öldürmenin senin için önemli bir iş olmadığını anlayacak kadar tanıdım seni," dedim gülümsemeye çalışarak. "Nedir diğer önemli işin?"

Tugay gülümsedi, başını omzuna doğru yatırdı. Ardından, "Seninle Kordon'da gün doğumunu izlemek," dedi. "Bunu yaşamadan ölmeyelim, güzelim." Şaşkınlıkla ona baktığımda masum isteğinin yanında bakışlarındaki umut kalbimi sıcacık yapmıştı.

"Tabii ki," dedim afallayarak. "Tabii ki bunu yapalım Tugay ama sanki son kez İzmir'e gidiyormuşuz gibi davranmamıza gerek yok, öyle değil mi?"

"Elbette yok," diyerek beni onayladı ama kafası karmaşık görünüyordu. "Sadece her zaman söylediğim gibi işte, an, şu an Avukat'ım, başka anımız yok bizim. Her ne düşünürsem şu an yapmazsam ne zaman yapacağım diye düşünüyorum. Bizim öylece küsmeye, ertelemeye, gitmeye geniş bir zamanımız yok, öyle değil mi?" Omzunu indirip kaldırdığında gözlerimin içine baktı. "Öyle değil mi, canımın içi? Ben bunları sana en başından öğretmedim mi?"

"Tugay," dedim afallayarak. "Öfkeni, kırgınlığını bu şekilde dile getiriyor olman bile seni sen yapıyor fakat bazen ne yaparsan yap anı yaşayamazsın işte." Mutsuz bir nefes verdikten sonra gözlerimi kırptım. "Hadi arabaya binelim."

Hiçbir şey söylemeden bana ayak uydurdu ve ikimiz de araca bindiğimizde dikiz aynasından arkamızda kalan aileme ait eve baktım, doğduğum yere. "Burayı babam sana söyledi öyle değil mi?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi hızlı bir şekilde.

Şımarık bir çocuk gibi davrandığımı bilsem de, "Evin içine girmeyi isterdim," dedim kendimi tutamayarak. "Odalarda dolaşmayı, odamı görebilmeyi, babamın çalışma odasında neler olduğunu bilmeyi." Emniyet kemerimi taktım bunun çok zor olduğunun sinyalini vererek. "Fakat ne yazık ki eminim birazdan bu ev mühürlenecek ve bir daha asla giremeyeceğim."

Sessizlik olduğunda Tugay aracı çalıştırdı, Giray ve Marco ise önümüzden hızlı bir şekilde geçip dar sapak yola girdi. Onların peşlerinden değil, diğer tarafa doğru dönerken dikiz aynasından gördüğüm ev gitgide yok oluyordu; o yok olurken içimdeki boşluk gitgide büyüyordu.

"Bir gün geleceğiz," dedi kendinden emin bir sesle. Öyle bir emindi ki imkânsız olduğunu düşünsem de ona inanmayı tercih ettim. "Doğduğun yerde en sevdiğin şarabı içeceğiz, en güzel şarkıları dinleyeceğiz Avukat, aksini düşünme bile."

"Bunu nasıl yapacağız ki?" diye sordum.

Tugay bakışlarını bana çevirdiğinde, "Sen hâlâ öğrenemedin mi," dedi baskın bir sesle, "Tugay Demir Çeviker'in sen ne istersen onu elde etmek için her türlü savaşa girişeceğini?"

Bakışlarım çekingen bir şekilde arkamıza doğru kaydığında Sinan ve Gamze'nin derin bir sohbet içerisinde olduğunu gördüm, bizi asla duymuyorlardı.

"İçeriye girdin mi?" diye sordum. "Evin yani."

Cevap vermedi.

"Odamı görmek isterdim, her şeyiyle hem de. Biliyor musun, duvarlarda süper kahramanların posterleri vardı eğer sonrasında annem onları çıkarmadıysa. Masamı anneme inat olsun diye sulu boyayla pembeye boyamıştım, duvarları el izleriyle rengârenk yapmıştım. Bir de kuşum vardı, o öldü tabii ama boş kafesinin içine onun anısına küçük çiçekler atmıştım, hepsi kurumuştur elbette. Aa," dedim heyecanla ona dönüp. "Giysi dolabımın içinde kıyafetlerim duruyor mudur acaba hâlâ? Pembe rugan ayakkabılarım o dolabın içinde diye biliyorum, parçalandı demişti annem sonra sakladığını fark edip çalmıştım ve dolabımın en gizli bölmesine saklamıştım. Annem yeniden bulmadıysa oradadır hâlâ. Bir de ben oyuncakları pek sevmezdim ama

CamScanner ile tarandı

*Spiderman** hayranı olduğum için onun çıkartmalarını hep yastığımın altında saklardım. Spiderman'in sevgilisini tersten öptüğü sahne var ya," kıkırdadım, "o sahneye âşıktım. Tuhaf. Aslında o evde çok kal. madık, çocukken arada sırada gelirdik fakat ben odamı çok severdim çünkü genelde babamla geldiğimiz için istediğim gibi yerleştirirdim. Tavanda yıldızlar vardı, şimdi olsa güneş koyarım." Gözlerim yüzüğüme kaydı. "O zamanlar yıldızlar daha parlak gelirdi ama senden sonra güneş anlamlı oldu. Bir de benim coğrafya dersim kötüydü, babam seveyim diye yıldızlara anlam verirdi. Belki de oradan geliyordur. Senin coğrafya dersin nasıldı? Güzeldir tabii, senin her şeyin güzel. Ben dersler konusunda bazen çok inatçıydım, İngiltere'de sadece yarım dönem okudum, dil öğrenene kadar canım çıkmıştı. Bir keresinde bir İngiliz'e sütlaç yedirmiştim, kusacak gibi olmuştu. Sen kimsin de kusuyorsun? Hem sütlacın hamı maddesi..." Sütlacın ham maddesi mi? Ben yine kaç dakikadır konuşuyordum? Gözlerimi utançla kapattığımda ve geri açtığımda Tugay'a baktım. "Sanırım bu kez gerçekten çok abarttım konuşmayı değil mi?"

Tugay'ın gözleri hayranlıkla bana döndüğünde, "Sana yemin ederim," dedi Tugay heyecanla. "Sütlacın ham maddesini bilmiyorum, lütfen onu da söyle, yarım kalmasın devam et. Biraz daha konuşmalısın, bu çok yarım kaldı." Sesinde çok büyük bir özlem vardı.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldıktan sonra, "Utanmayayım diye böyle yapıyorsun öyle değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi gözlerini açarak. "Sütlaç nasıl bir şey? İçine ne koyuluyor? Çay mı?"

"Sütlaç sütten yapılır, Tugay. Süt ve laç."

Tugay yapay bir oyunculukla kafasına hafifçe vurup, "Ben aptalım," dedi. "Sütle yapılır ve sonra..."

"Süt, pirinç, şeker, nişasta başta geliyor ama pişirmesi çok önemlidir. Bir de onu yaparken..." Gözlerimi kocaman açtım. "Sana bir gün yapayım mı?" Fakat bunu söylediğim anda pişman olmuştum çünkü ondan giderken bıraktığım yaprak sarmasının hasarı henüz gözlerinden uzaklaşabilmiş değildi.

"Hayır," dedi Tugay net bir sesle. "Sütlaçtan da nefret etmek istemiyorum bir gün."

* (İng.) Örümcek Adam. Marvel tarafından yayınlanan bir süper kahramandır. (ed.n)

CamScanner ile tarandı

Gözlerim kucağıma doğru kaydığında bakışlarım beyaz eldivenimin üzerine taktığım yüzüğe odaklandı. İşaretparmağımla yavaşça okşarken özel bir işçilikle yapıldığının farkındaydım. "Bu yüzük özel işleme gibi," dedim kısık bir sesle. "Ne zaman yaptırdın?"

Tugay büyük bir nefes verdi ve geri aldığında dudakları aralandı. Bir şey söyleyecekmiş gibi olduğunda ve vazgeçtiğinde, "Bu yüzüğün," dedi derin bir sesle. "Bir hikâyesi var, sevgilim ve ben baş başa olduğumuzda anlatacağım, hatta ben anlatmayacağım, sana bir başkası anlatacak."

Tek kaşım havalandı. "Bu hikâye beni üzecek mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Aksine iyi hissettirecek."

Israr edip başının etini yemekle sessiz kalmak arasında gidip gelirken hemen arkamızdan Gamze'nin "Eftal," diyen sesini işittim. "Evinden almak istediğin bir şeyler var mı?"

"Pembe rugan ayakkabılarımı alsam güzel olurdu aslında." Arabanın içini sessizlik kapladığında Gamze'nin üç aydır yaşadığım evi kastettiğini çok sonra anladım fakat Tugay çoktan gözlerini gözlerimin üzerine dikmişti. "Hayır," dedim elimle geçiştirerek. "Zaten pek bana ait değillerdi ama Sinan almak istiyorsa uğrayabiliriz." Omzumun üzerinden ona baktığımda olumsuz anlamda başını iki yana salladı, gözlerinin içi parlıyordu âdeta ve bunun nedeninin Gamze mi yoksa ülkeye dönmek mi olduğunu anlayamıyordum. "Sadece kütüphaneye haber vermem gerekiyor, onları öyle yüzüstü bırakmak..."

"Zaten senin kim olduğunu artık biliyorlardır, Eftal," dedi Sinan lafı ağzıma tıkarken. Tugay dikiz aynasından Sinan'a baktığında haklılığı karşısında sessizliğin koynuna girdim. "Fakat sana öfkelenecekleri-ni düşünmüyorum çünkü asıl seni tanıdılar."

"Ne olursa olsun bir katille, bir kaçakla, bir vatan hainiyle aylarca birlikte çalıştıklarını düşünecekler, bu onlar için kötü oldu."

Tugay çekingen bir sesle, "Onlara senin adına bir hediye gönderdim," dedi, şaşkınlıkla bakışlarım ona döndü. "Kitaplarla haşır neşir olan insanların bizi anlamaması imkânsız, elbet seni de anlayacaklardır. Sen cahil olanların düşüncelerinden kork çünkü en çok onlar keskin bıçak taşır, düşünme yetileri yoktur." Başımı ağır ağır salladığımda, "Babanın asılmasına neden olan kitabı hediye ettim onlara, babanın hikâyesiyle birlikte," diye mırıldandı. "Elbet seni anlayacaklardır. Kitabın bir köşesine de mail adresini iliştirdim, belki sana ulaşırlar."

CamScanner ile tarandı

"Tugay," dedim gözlerim açılırken ve bütün o üzerime serilen mutsuzluğun yerini neşe alırken, "Telefon," diye inledim ve arkaya doğru elimi uzattım. "Lütfen bana bir telefon uzatır mısınız? Bakacağım."

Gamze hızlı bir şekilde cebinden telefonu çıkarıp bana uzattığında telefonun ekranında yazılı olan İngilizce cümleyle karşılaştım.

"Nefret kolaydır, sevgi cesaret ister."

Birkaç saniye cümlenin üzerinde donakaldıktan sonra göz ucuyla Gamze'ye baktım fakat o Sinan'la sohbete dalmıştı. Sinan'ın su korkusunu bilmeden küçükken kaç kez denizde boğulduktan sonra bunu yendiğinden, hatta bir süre yüzme hocalığı yaptığından söz ediyordu ona cesaret vermek istermiş gibi. Sinan ise büyük bir dikkatle onu izliyordu.

Ekranı açtıktan sonra maile tıklayıp direkt kendi hesabıma giriş yaptım fakat hiçbir mesaj gelmediğini gördüm. Dudaklarımı birbirine bastırırken Tugay'ın beni izlediğini biliyordum ama onun üzerimdeki gözlerine odaklanmayarak mailden çıkıp herhangi bir sosyal medya uygulamasına tıkladım ve aramaya ikimizin adını bile yazmadan en başta bizim haberimiz tokat gibi yüzüme çarptı.

İki delinin akıl almaz aşkı!

Gülmeye başladığımda, "Bize bir kitap sözü gibi başlık girmişler," dedim alayla. Ekranı aşağıya kaydırırken haberin içeriğini bile okumadan fotoğraflara baktım. Bir tanesinde Tugay dizlerinin üzerine çökmüş gülümsüyordu, diğerinde ben ona silah doğrultmuştum ve sonrakinde öpüşüyorduk, benim parmağımda yüzük vardı. Dışarıdan hem çok korkutucu hem de fazlasıyla trajik görünsek de bu benim daha fazla gülmeme neden olmuştu.

Oradan çıkıp insanların ne yorumlar yaptığına baktım.

Eftalya Atalar harika bir avukattı ve şu an ülkesine ihanet eden ucuz bir kadına dönüştü, umarım Krallık bu sürtüğe cezasını ödetir.

Bu ikisi seneler önce oturup dur biz bir de ülkeyi karıştıralım mı demiş? Hiç normal değiller, işin komiği başardılar da...

Kahkaha attım ve devam ettim.

Tugay Demir Çeviker. Benimle evlenmen için hukuk kitabını yiyebilirim, bana gel.

Bu adamın karizması şaka mı?

TDÇ diye çığlıklar atmama çok az kaldı.

Ben o kadar sene mahkûm yatsam yüzüm göte döner, bir de adamdaki havaya bak.

CamScanner ile tarandı

Eftalya Atalar'ın yüzünün son halini gördünüz mü? Lekeleri çok kötü bir hal almış.

Arada geçen haberleri atlıyor, sanki özellikle fiziksel olarak beni eleştirenleri seçiyordum.

Kadının saçları bembeyaz olmuş resmen, biraz daha beyazlarsa görünmeyecek hahajaaj...

Bu aşk değil, hâlâ TDÇ'nin tehdit edildiğini düşünüyorum ahahahha... Başka türlüsü çok güç efenim. Kadın çok korkunç ve çirkin.

Her şey tip değil ya zeki kadın sonuçta.

Gerçekten aranızdan bazılarınızın magazin programcısına bağlaması hiç normal değil. Ülke elden gidiyor, siz ne peşindesiniz? BU İKİ MANYAĞI DURDURACAK BİR İNSAN EVLADI YOK MU?

Eftalya Atalar, sen harika bir kadınsın, karakterine bayılıyorum! Resmen adama diz çöktürdü!

Arkadaşlar bu resmen Krallık'ı dalgaya almak demekti. TDÇ resmen siz beni arıyorsunuz ama ben evleniyorum, dedi hahahahaha.

İkisinin hayal aleminde yaşaması çok korkunç, ne Krallık tarafındayım ne BL örgütü fakat gün sonunda kim kazanırsa kazansın bu çiftin kaybedeceği çok açık.

Deli oldukları bu kadar savaşın içinde böyle hayallerinin olmasından bile belli.

Aşkın gözü kör gerçekten de...

Eftalya Atalar ve Tugay Demir Çeviker. Siz hiçbir zaman mutlu olamayacaksınız.

Telefonu sertçe arkaya doğru uzattığımda elimle saçlarımı karıştırdım ve sonrasında arabanın tavanındaki aynayı indirip kendime baktım. Saçlarımın büyük tutumları beyazlamış, yüzümün yarısından fazlası beyazlar içinde, zayıfladığım için göz altlarım çökmüş, dudaklarımdaki renk gitmişti...

Sol elimin üzerinde Tugay'ın elini hissettiğimde başparmağı yüzüğümü okşadı. "Söylemedin," dedi. "Az önceki evinde ayna odanın neresindeydi? Böyle bir güzelliği kaç tane ayna karşılıyordu?"

Sertçe aynayı kapatıp, "Hiç," dedim sadece.

"Hiç?"

"Hiç ayna yoktu, olmaması gerekiyordu. İyi ki yoktu."

"Eftal," dedi Gamze arkamdan. "Bu yorumları..."

"Umurumda değil," dedim utançla, şımarık bir kadın gibi kafama taktığım detaylardan kaçarken. "İstediklerini söyleyebilirler."

CamScanner ile tarandı

"Ama hakkında yazılan o kadar güzel cümleler var ki," dedi Gamze. "Sen sadece gidip en kötülerini okuyorsun. Senin hakkında atılan tweet sayısı beş yüz altmış bin, Tugay için bile bu kadar değil. Okumak istemez misin? Bak birisi diyor ki, asaletinden..."

"Gamze," dedim sert, uyarıcı bir ses tonuyla. "Lütfen konuyu kapatır mısın?"

Arabanın içinde sessizlik oluştuğunda bir katil olmaktan, işimi kaybetmekten, hatta kaçak birine dönüşmekten fazla neden güzelliğe karşı bir kırılganlığım olduğunu anlamıştım. Annem tarafından güzel olmadığım söylenilerek, değiştirilmeye çalışılarak, kusurlarımla dalga geçilerek büyütülmüştüm. Bu yüzden kimsenin beni olduğum gibi sevebileceğine inanmıyordum, özgüvensizlikse pekâlâ özgüvensizlikti ama her cümle, aynaya baktığımda kendimi biraz daha canavar gibi görmeme neden oluyordu.

Özgüven çocuklukta başlardı ve bir anne, güzellikle size bakmazsa hiçbir aynada gördüğünüz aksiniz size güzel gelmezdi.

Teşekkür ederim anneciğim, benim yüzümden öldün ve ben de senin yüzünden kendime küstüm.

Dakikalarca sessizliği paylaştıktan sonra araç sonunda tünelin oraya gelmişti ve köşedeki arazide duran büyük minibüsle gözlerim kesişmişti. Tugay aracı biraz daha geride bırakırken hepimize inmemizi emretmişti. Biz indikten sonra aracın içinde biraz daha oyalanıp arazide bomboş duran minibüsün yanında bizimle beraber yerini almıştı. Hava kararmak üzereydi, serinlik gökyüzündeki yerini almıştı ve yağmur yeniden çiselemeye başlamıştı.

Üzerimdeki elbiseden olsa yavaş yavaş üşümeye başlamıştım. Kollarımı kendime dolarken hemen yanımdaki Sinan göz ucuyla bana bakıp ardından yüzüğüme dönerek, "Eftalya Hanım," dedi hem ciddiyetle hem de alayla. "Salyangoz suratlı Kerem Karaman yaşasaydı da bu günlerinizi görseydi, öyle değil mi?" Bu cümlenin ardından asık suratım düzelirken kendimi tutamayarak kahkaha attım ve Sinan'ın omzuna hafifçe omzumla vurdum. Gamze'yle Tugay minibüsün içinde bir şeyleri ayarlıyorlardı. "Senin hep deli olduğunu biliyordum da bu kadarı pes dedirtti."

"Sinan," dedim gözlerimi kaçırıp bu kez yavaşça kolumu koluna dokundurarak. "Çocukluğumdan beri biliyorsun beni, normal bir hikâyem olacağını düşünmüyordun, öyle değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Elbette düşünmüyordum ama," yüzünü tamamen bana döndürdü ve sonrasında omzumu sıkıca tuttuğunda verdiği güven daha içten bir şekilde gülümsememe neden oldu. "Mutluluk için bile bu kadar savaşmak zorunda kalacağın aklımın ucundan geçmezdi." Gözlerimi birkaç kez kırptığımda omzumu sıvazladı. "Biliyorsun değil mi? Her ne koşulda olursa olsun ben daima Eftal'imin yanında olacağım."

Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra büyük bir nefes verip onu kendime çekip sarıldım ve sonrasında, "Ailemden kalan tek kişi sensin," dedim içten bir sesle. "Lütfen hep yanımda ol ve benim de senin yanında kalmama izin ver çünkü sen olmadığında ben o kadar yarım hissediyorum ki." Geriye çekildiğimde yutkundu ve bakışları gözlerimin içine odaklandı. "Biz üç kardeştik aslında. Bak Meryem gitti, ikimiz kaldık. Babam yaşasaydı bizi birbirimize emanet ederdi zaten."

Sinan uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra ellerini omuzlarımdan çekti ve geriye doğru bir adım atarak, "Evet," dedi. "Evet, Eftal, biz ikimiz kaldık sadece."

"İki kardeş," dedim. "Sen benim dostumsun, kardeşimsin. Seni mahkûm ettiğim her şey için çok özür dilerim çünkü görüyorum ki sen burada hiç ama hiç mutlu değildin."

"Aslında," dedi Sinan. "Sen mutlu olsaydın, ben de burada mutlu olmanın bir yolunu bulabilirdim."

Gözlerimi kısıp, "Yalancı," dedim ve hafifçe omzundan itekledim. "Gamze'ye karşı ilgini fark etmediğimi sanma."

"Eftal," dedi kaşlarını çatarak. Onun kız arkadaşlarıyla hiçbir zaman tanışmamıştım, bahsetse bile bir kez bile yüz yüze getirmemişti. Genelde konusu açıldığı zaman kapatırdı fakat ilk kez bir kadınla onu bu kadar yakın görüyordum.

"Utandın," dedim kıkırdayarak. "Utandın!"

"Hayır," dedi fakat gözlerini kaçırdı. "Böyle konuları konuşmayı sevmem, biliyorsun."

"Ama flört ediyorsunuz işte," diye direttim. "Söylesene ondan hoşlanıyor musun? Hoşlanıyorsun öyle değil mi? Eğer böyle bir şey varsa sessiz kalma, açıl ona, ne kadar susarsan o kadar üzülürsün, aşk doktoru Eftalya Atalar söylüyor bütün bunları."

Sinan başını ağır ağır sallarken, "Geç kalma mı demek istiyorsun?" diye sordu bana. "Ben bu tarz konularda pek cesur biri değilim."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl yani?" dediğimde tam olarak neyi anladığını çözememiştim. Marco'yu bilme imkânı yoktu.

"Hey," dedi Gamze aramıza dalarak ve sonrasında omuzlarımda bir ceketin ağırlığını hissettim. Omzumun üzerinden arkama doğru baktığımda Tugay'ın kendi siyah paltosunu benim omzuma bıraktığını fark ettim. Sonrasında ise pembe atkımı boynuma doladı.

"Ne?" dedim atkıya bakıp gülerek.

"Ne kadar dünyanın en kötü rengine sahip atkı olsa da," dedi gözlerini devirerek. "Sen tarafından bana verildiği için saklanacak elbette."

"Tugay," dedim gülerek. Tugay ise atkıyı omzumdan arkama doğru attı ve sonrasında saçlarımı paltomun içinden çıkardı. Parmakları önüme gelen saçlarımda dolaştı, elinin tersi yüzümü buldu, gözlerine öyle bir hayranlık oturdu ki yüzündeki gülümseme sanki harika bir tabloyu izler gibiydi. "Ne oldu?" dedim yanaklarım kızarırken.

"Bazen sana bakarken gerçeklik algımı yitiriyorum," dedi, dalga geçtiğini düşündüm ama son derece ciddiydi. "Nasıl bir mucize olduğunun farkında olmaman ise içler acısı, güzelim."

"Şu an bu cümleleri ben üzüldüğüm için söylediğinin farkındayım, Tugay," dedim ellerimi ovuşturarak. "Fakat üzülmedim, lütfen bana bu konuda acıma."

"Avukat," dedi keskin bir sesle. "Ne acımasından söz ediyorsun? Senin için ölüyor olmam gözlerimi kör etmedi ya." Başımı inanmayarak iki yana salladım. "Bir ressam düşün, tamam mı?" Heyecanla devam etti. "Ve iki kadın çizdiğini düşün. Bir tanesi kusursuz, herkesin standartlarında canlandırdığı o kadın. Yola çıktığında görebileceğimiz türden. Fakat diğer çizdiği kadının yüzünde renk paletinden beyaz lekeler var," işaretparmağı omzuma doğru indi, "omuzlarında, kollarında, vücudunda." Bakışları saçlarıma döndü. "Saçlarında. Herkesin standart kusursuz güzelliğini sadece bir dakika izlersin ama o beyaz renk paletinin olduğu kadını saatlerce inceleyebilirsin çünkü kusur gibi görünen lekelerine rağmen çok kusursuz, farklı, gizemli. Sana bakarken, seni izlerken her seferinde daha fazlasını buluyorum ben. Her gün ressam biraz daha renk veriyor sana ve ben her gün biraz daha hayran kalıyorum. Seni hiç tanımadığımı varsayalım, senin için ölmediğimi varsayalım. Ben yine seni görsem hayran kalırdım ve seni hiç tanımıyorken kaldım da."

"Anlamadım," dedim kekeleyerek, kalbim dört nala koşuyordu sanki.

CamScanner ile tarandı

"Hiç birini gördüğünde içinden o kişiyle konuştun mu?"

"Ne?"

"Birini görürsün, o kişiyi tanımıyorsundur ya da cümleleri söyleyecek cesaretin yoktur ama iç sesinle o kişiye bir şeyler söylersin. Bunu hiç yaptın mı?" Cevap vermemi beklemeden devam etti. "Ben yaptım, seni o yılbaşı gecesi barda gördüğüm gün. Çarptığında ve sana baktığımda iç sesimin söylediği ilk cümle neydi biliyor musun?" Gülümsedi, sıcacıktı gülümsemesi. *"Çok güzelsin, bir mucize kadar."*

"Gerçekten mi?" dedim elim kalbime doğru giderken.

"Neyi anlamıyorsun?" diye sordu gerçekten aklı ermiyormuş gibi. "*Gerçek bir sanat eseri, yalnız ilahi olgunluğun göstergesidir,* demiş Michelangelo." Derin bir nefes verdi. "Tanrı bir sanatçıysa sen en güzel sanatısın benim için, Sevgili Avukat'ım."

"Tugay," dedim âdeta inleyerek ve gülümsediğimde gözlerim dolmuştu. "Diğer insanların dediklerini hiç mi umursamıyorsun?"

"Diğer insanlar kim?" dedi umursamaz bir sesle. "Onların kör gözlerini sikeyim, bize ne onlardan güzelim?" Dilimi üç kez damağıma vurdum, Tugay da yüzünü buruşturdu. "Tüh işte tüh, sensiz çok küfüre alıştım ben. Derhal beni terbiye et." Gülmeye başladığımda o da bana katıldı, çenemden bir makas aldı. Az önce hissettiğim bütün o kötü hisler toz bulutu olup uçup gitti.

Kusurlardan ibaret bir kadındım, izlerim vardı ve Tugay kusurları öyle güzel anlatmıştı ki şimdi hangi cümle bu cümlelerin önüne geçebilirdi?

"Şey," dedim. "Ben de sanırım seni o barda gördüğümde içimden bir şeyler söyledim."

"Ya," dedi Tugay merakla. "Ne söyledin? Sarhoştun, pek hatırlamazsın sanıyordum."

Dudaklarımı ıslattığımda utançla gözlerimi kaçırdım ve sonrasında, "Şey," dedim yere ayağımla şekiller çizerek. "Yani alkolden galiba ben senin gibi bakmadım olaya." Tugay kollarını önünde bağladığında ciddiyetle yüzümü inceledi. "Ben biraz şey baktım olaya. Şey..."

"Ne?" dedi Tugay ve sonrasında kaşları hafifçe havalandı. "Ne?" dedi bir kez daha ama gülüşünü bastırmaya çalışıyordu.

"Anla işte," dedim karnına yavaşça vurarak. "Keşke beni şu an öpse diye düşünmüştüm galiba. O anı hayal meyal hatırladığım da tek düşündüğüm kucağına tırmanmak istediğim." Tugay öyle bir

CamScanner ile tarandı

kahkaha attı ki gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım, o ise art arda kahkahalar atmaya devam etti. "Of," dedim utançla. "İtiraf etmem gerekiyordu, aptalım ben."

"Merak etme," dedi Tugay. "Düşündüğünün çok daha fazlasını sonrasında ben senin için düşünmüşümdür, için rahat olsun."

Dudaklarım kocaman açıldığında, "Geliyorlar!" dedi arkamızda minibüsün içinde oturan Sinan, hemen yanında ise Gamze vardı, Sinan'ın aldığı çikolatayı yiyordu.

"Onlar, değil mi?" diye sordum Tugay'a ve sonrasında Nida'yı göreceğimin verdiği heyecanla ellerimi birbirine çarptım. "Heyecanlandım, Nida'yı görünce..."

"Avukat," dedi Tugay lafımı bölerek. O kolay kolay lafımı bölmezdi. Bir şeyler söylemesini bekledim ama o söylemek yerine sessizleşti.

"Ne?" dedim afallayarak. "Ne oldu?"

"Çocuklar," dedi Tugay. "Yetişkinlerden çok daha zor affeder bazen. Bunu biliyorsun değil mi?"

Cümlelerini idrak etmekte zorlanırken Giray'ın kullandığı araç, minibüsün arka tarafında durdu ve ilk inen kişi Marco oldu, bir elinde mandalina, bir elinde Barbie bebek tutarak. "Öncelikle," dedi hepimize doğru, sesi ince çıkıyordu, hızlıca düzeltti. "Öncelikle," dedi kendi sesine yönelerek. "Bu küçük hanım tarafından saatlerdir Barbie Stella olmaktan çok yoruldum." Hızlı adımlarla bize doğru yürüdü ve sonrasında elinde tuttuğu Barbie'yi Tugay'ın eline tutuşturdu. "Git Ölüm Timi yönet, milleti öldürmeden önce yataklarına kum saati bırak, adamların boynunu keserken kan banyosu yap ama gel burada minik bir kıza Stella olup," sesini inceltti, "ay sen ne kadar güzel olmuşsun, bebiş!" sesini kalınlaştırdı, "diye konuş. Benden buraya kadar."

Tugay gülmemek için kendini zor tutarken, "Ne var?" dedi sert bir tepki olarak. "Ben de Prenses Helena oluyorum ve her gün Prens Hugo için büyü yapıyorum ama senin gibi söylendiğim yok."

"Çünkü o senin kız kardeşin amma koyayım," dedi Marco kısık bir sesle ama gözlerinden Nida'yı ne kadar sevdiğini görebiliyordum. "Benim için ise tatlı, minik, şirin prenses bir kız çocuğundan başka hiçbir şey değil."

"Daha ne olacaktı Marco?" diye sordum. "Fazla abartıyorsun."

"Tim'dekilere Barbie'den söz ederseniz yataklarınızda kum saatini bulursunuz."

CamScanner ile tarandı

Araçtan Javier indiğinde elini bize salladı, beni gördüğü anda gözleri kocaman açılıp, "Avukat!" diye bağırdı sanki aramızda kilometreler varmış gibi. Sonrasında ise sanki bir film sahnesi gibi koşup boynuma atıldı. "Hadi ama, şu asalete bak, sonunda matem havası son bulacak, çiçekler açacak." Tugay boğazını temizlediğinde Javier geriye çekilip sırıttı.

Javier'in ardından Giray ve onun kucağındaki Nida indiğinde kalbime huzurun dolduğunu hissettim. Dudaklarımdan, "Nida," adı dökülürken o hücrede geçirdiğimiz günler bütün kötülüklere rağmen benim yaşama sebebimdi. Üzerinde tıpkı benim gibi çiçekli bir elbise vardı, yüzündeki lekeler benim kadar olmasa da çoğalmıştı ve saçları dalga dalga omuzlarından dökülüyordu. Son gördüğüm halinden oldukça iyiydi, kilo almıştı, boy atmıştı, yüzüne renk gelmişti.

Bakışları Tugay'a döndüğü anda, "Baba!" diye bağırdı ve Giray'ın kucağından zorlukla inip Tugay'a doğru koştu. Tugay da dizlerinin üzerine çöktüğünde onun omuzlarına atılıp, "Baba," dedi bir kez daha. "Seni çok özledim ve burayı hiç sevmedim, gidelim mi artık?" Tugay, Nida'nın alnından öptükten sonra saçlarında ellerini gezdirdi ve sonrasında kucaklayıp doğruldu. Nida'nın bir elinde çikolata, diğer elinde ise *Ken* oyuncağı duruyordu, acaba onun adını ne koymuştu? "Biliyor musun, gelirken biz kocaman bir inek gördük!" Heyecanla konuşmaya başladı. "Yoldan karşıdan karşıya geçiyordu, Giray abim hemen geçmesine izin verdi, o da kafasını bize sallayıp selamladı. Bence gülümsedi ama Marcito onun gülümsemediğini söylüyor." Nasıl da çok konuşuyordu...

"Marco," diye düzeltti Marco.

"Marcito abi zaten neyi doğru biliyor ki babacığım, öyle değil mi?" Kıkırdadı ve başını Tugay'ın omzuna yasladı. "Bir de sonra ilerlerken benim çişim çok geldi, durduk, tuvalete bir girdim kocaman bir kadın bana bakıyor. Ne bakıyorsunuz hanımefendi dedim, şaşırdı." Güldü bir kez daha. "Kadın bence yabancıydı, İngilizce bilmediğimi düşündü ama senin öğrettiğin kadarıyla biliyorum, daha birçok kelime de öğrendim. Giray abim yanımda konuşurken..." Gözleri açıldı. "Defne ablam gitmiş, nereye gitti o?" Etrafımıza baktı sadece bir saniye, benimle göz göze geldi ve sonra öylesine görmezden geldi ki Tugay dudaklarını birbirine bastırdı. O sırada bakışları Sinan'a kaydığında başını yasladığı

CamScanner ile tarandı

yerden kaldırıp yutkunarak ve çekinerek, "Sen kimsin?" dedi Sinan'a. "Senin gözlerin yeşil mi?" Elindeki erkek oyuncağı kaldırdı. "Bak Prens Hugo'nun da gözleri yeşil!"

Sinan sakince Nida'ya yaklaşıp, "Selam küçük hanım," dedi elini uzatıp sıkmasını bekleyerek. "Benim adım Sinan ama çoğu zaman Prens Hugo da derler, o oyuncağı benden çaldıklarını biliyor muydun? Ayrıca benim gözlerim mavi."

Nida kıkırdadığında yeniden Tugay'ın omzuna başını yasladı fakat bu kez hayranlıkla Sinan'ın yüzüne bakmaya devam etti. "Kimsin ki sen?" dedi. "Daha önce görmedim hiç."

"Ben Eftalya'nın korumasıyım," dedi Sinan gülümseyerek. "Genelde prensesleri korurum, o da senin gibi prenses olduğu için."

Nida gözlerini kocaman açtı. "Ne? Koruma mı?" dedi ağzını doldura doldura. "Yani sen bizi bütün kötülüklerden korur musun?"

"Elbette," dedi Sinan gülerek.

"Ya," dedi Nida, Tugay'a doğru. "O niye hiç bizimle değildi?" diye sordu. "Çok sevdim."

"İşe bak," diye çıkıştı Marco. "Sesini incelten ben, etek giyen ben, Barbie olan ben ama hayranlığı kazanan Sinan Hugo." Gamze kahkahayı bastığında Giray'la Sinan da güldü. "Abileri ayrı, kardeşi ayrı manyak."

Tugay boğazını temizlediğinde Giray sertçe arkadan Marco'nun omzunu itekledi.

Daha fazla dayanamayarak, "Nida," dedim ona doğru bir adım yaklaşarak. "Bana selam vermeyecek misin?"

Nida yüzüme bakmadan hatta duymazdan gelerek, "Baba," dedi Tugay'a doğru. "Ne zaman gideceğiz?"

"Nida," dedim bir kez daha. "Bana küstün mü?"

Tugay elini Nida'nın yüzüne yerleştirdikten sonra kısık bir sesle, "Yapma," diye fısıldadı. "O üzülüyor ve seni çok seviyor, biliyorsun."

Nida başını iki yana salladıktan sonra, "Bizi bıraktı o," dedi büyük bir öfkeyle. "Anneler terk etmezdi hani baba? Anne değilmiş demek ki."

Yutkunduğumda Gamze arkama geçip elini sırtıma yerleştirdi ve yavaşça okşadı. Nida benimle küsmek bir yana dursun artık zerre sevgi beslemiyormuş gibiydi. Çocuktu, biliyordum, hatta annesi olmamalıydım zaten ama Tugay'a hissettirdiklerim bir yana dursun Nida'ya hissettireceklerimi düşünmemiştim bile.

CamScanner ile tarandı

"Gidelim mi?" diye sordu Giray konuyu dağıtarak.

"Defne ablam gelmeyecek mi?" Nida'nın sorusu balyoz gibi Giray'a doğru sertçe savruldu.

En keskin ses tonuyla, "Gelmeyecek, Nida," dedi. "Bir daha asla gelmeyecek, bin kez mi söylemem gerekiyor bunu sana?"

Nida korkuyla biraz daha Tugay'a sığındı, Tugay ise protez olan sol eliyle Nida'nın yüzünü okşarken, "Nida'm," dedi, demek ki o eline alışmıştı. "Defne ve Giray abin artık ayrıldılar, herkes kendi yollarına bakacak. Onu artık görebilmemiz imkânsız."

"Ama imkânsızlıklar imkân dahilinde!" dediğinde Tugay gülerek burnuna fiske vurdu ve sonrasında onu kucağından indirip elbisesini düzeltti.

"Hadi bakalım, minik Çeviker," dedi omuzlarından tutup çevirerek. "Şu siyah minibüse geçiyoruz ve en güzel yeri bize ayırıyorsun. Hemen geliyorum."

"Kaça kadar sayayım?" diye sordu Nida.

"Dört kez beşe kadar say," dedi Tugay şefkatle. "Hemen gelmezsem Prens Hugo iki sarayını size bahşedecektir, prensesim."

Nida güldükten sonra hoplaya zıplaya minibüse doğru ilerledi, arkasından bakarken kalbimin içinde büyük bir oyuğun genişlediğini hissediyordum. Yerimden hareket bile etmezken gözlerimin dolduğunu görüşüm bulanıklaştığında fark ettim, diğerleri minibüse doğru ilerlerken Nida yüksek sesle saymaya devam ediyordu ve sadece on saniye kalmıştı.

Tugay'a dönüp bakmadan, "Onda iz bıraktım," diyebildim sadece. "Çünkü ben de çocuktum zamanında, biliyorum bu izi."

Tugay kolunu belime sardıktan sonra omzuma minik bir öpücük kondurdu ve sonrasında, "Nida'nın gönlünü almak kolaydır ve bana çektiyse sana gülmekte zorlanmayacaktır," dedi, tereddütle.

"Nasıl gönlünü alacağım ki?"

"Senin gönlünü hiç almadılar mı çocukken?"

"Almadılar."

Tugay nefesini verdi. "Benim de almadılar ki." Çaresizlik.

"Sadece işte pembe rugan ayakkabılar," dedim omzumu silkerek. "Babam uzun bir süre seyahate çıkmıştı, geri döndüğünde ise elinde o ayakkabılar vardı. Bütün kızgınlığım uçup gitmişti onun omzuna atılırken."

CamScanner ile tarandı

Tugay'ın gözleri kısıldı, bakışlarından geçen ifadeden ne düşündüğünü anlayamadım ama sonrasında hiçbir şey söylemeden beni kendine çektiğinde ve şakağımdan öptüğünde, "Öğreniriz bir çocuğun gönlünü almayı," dedi içten bir sesle. "Bize öğretmeseler de."

Başımı salladığımda ikimiz de minibüse doğru yürüdük ve Nida'nın son saniyesinde minibüse binmeye başarabildik. Karşılıklı koltuklardan ters yönde oturan Sinan ve Gamze'ydi, sürücü koltuğunda Marco vardı, Marco'nun yanındaki koltuklarda Giray ve Javier. Hemen karşımızdaki koltukta Nida ortaya oturmuş, kollarını açmış, Tugay'ı bekliyordu.

Tugay soluna oturduğunda bana da Nida'nın sağına oturmak düştü. Ne tuhaftı ki Tugay'ı tanımadan önce kimin soluna ya da sağına geçtiğime asla dikkat etmezdim fakat şimdi görüyordum ki dikkat etmek bir yana dursun kimin kalbi kırılsa, kim düşman olsa ya da sırtını dönse sağına geçiyordum. Belki de bu Tanrı'nın bizim için hazırladığı bir gerçeklikti, hepimiz yaşıyorduk ama ben Tugay'a kadar bunu fark edemiyordum.

Nida, Tugay yanına oturunca kollarını beline dolayıp başını göğüskafesinin altına yasladı ve sırtını bana döndü. Aralarındaki o korkunun ve kırgınlığın geçtiği çok bariz bir şekilde ortadaydı, Nida'nın Tugay'a düşkünlüğü çok açıktı. Tugay ise ona her baktığında sanki biraz daha gençleşiyor ya da yaşamak için bir heves buluyordu.

Marco aracı çalıştırdıktan sonra, "Malzemeler arabanın içinde öyle değil mi?" diye sordu silahları kastederek.

"Sandviçler!" diye bağırdı Nida. Dünyayı bir çocuğun gözlerinden görmek.

"Evet, Marco," dedi Giray kısık bir sesle. "Sür arabayı."

Tam o esnada az önceki arabanın olduğu yerden uzaklaştığımızda bir patlama sesi duyuldu, geriye doğru baktığımda Tugay'ın indiğimiz arabayı patlattığını anladım. Nida korkuyla irkilip geriye bakmak istedi ve "Neydi o?" diye sordu.

"Hiç," dedi Tugay arkamızda kalan kocaman yangını görmezden gelerek. "Sadece havai fişek."

"Ya da kocaman bir sandviç patladı," diye atıldı Javier gülerek. Nida da güldü.

"Ben en çok neyi merak ediyorum biliyor musunuz?" dedi Marco dikiz aynasından bize bakarak. "Olur da bir gün Nida'nın yanında

CamScanner ile tarandı

sandviçleri yemek zorunda kalırsak ona bunu nasıl açıklayacağımızı." Nida'nın kaşları havalandı. "Onu öyle bir cennetle büyütüyoruz ki sandviç manyağı olduğumuzun farkında bile değil."

"Nasıl yani?" dedi Nida heyecanla. "Çok mu yiyorsunuz siz?"

"Yediriyoruz da," diyen Marco bu cümlesinin ardından inleyerek ses çıkardı, büyük ihtimal Giray tepki vermişti.

"Sandviçleri yemek zorunda kalmayacağız," dedi Tugay net bir sesle. "Başka bir yolunu bulacağız ama yemek zorunda kalmayacağız çünkü Nida, abisinin obur olmadığına yeni yeni ikna oluyor, bunu bozmak istemem." *Çünkü Nida, abisinin kötü bir adam olmadığına yeni yeni ikna oluyor, silah kullanırsam bu bozulur ve Nida benden korkar.*

"Eğer bir gün bu yaşanırsa sizin ne yaptığınızı umursamadan ben o sandviçi çıkarır yerim." Baskın sesiyle kaşlarımı çattım. "Ve bu konuda son derece ciddiyim, benden hassas bir yaklaşım bekleme sakın TDÇ. Canımdan önemli değil hiçbir şey."

"Zaten senden böyle bir isteğim olmayacak, Marco," dedi Tugay da aynı baskınlıkla.

"Marco'nun bugün huysuzluk düğmesine kim bastı?" diye sordu Gamze dişlerini sıkarak. "Al sandviçlerin hepsini sen ye, biz yemiyoruz, kötüyü çağırma artık."

"İlk önce sırtında sakladığın iki sandviçi çıkar sen," diye atıldı Marco.

"Diyenin ceplerinde keskin sandviçler var, bak sen şu işe."

"Hey," dedi Tugay sert bir sesle. "Kapatacak mısınız artık konuyu?"

Kendimi tutamayarak, "Aslında Marco haklı," dedim ve Tugay'ın bakışlarının bana dönmesine neden oldum. "O bu şekilde yanımızda olduğu sürece nasıl engelleyeceğiz ki?"

Tugay derin bir nefes verdikten sonra, "*Life is Beautiful* filmini izledin değil mi?" diye sordu İngilizce, Nida'nın anlamamasını isteyerek. Henüz İngilizce'si bu kadar gelişmemiş olmalıydı. "Orijinal adı, *La Vita E Bella*. O film dünyaya bir çocuğun gözünden bakmayı öğretiyor ve filmin sonuna kadar çocuk, bir nazi kampında az sonra sabuna dönüştürülme ihtimali olduğunu bilmeyerek yoluna devam ediyor. Bunu başaran da babası. Kamp bir oyuna dönüşüyor, yiyecekler ödüle, Alman askerleri şeker gibi insanlara. Guido babası olarak bunu başardı, ben de başarabilirim diye düşünüyorum."

Yutkunduğumda, "Tugay," dedim ve aynı şekilde İngilizce devam ettim. "O filmin sonunda bir feda var."

CamScanner ile tarandı

"Ve emin ol bizim savaşımız çok daha sıcak," diye katıldı Giray konuşmaya. Sessizliğini korumaya devam ediyordu ama böyle bir konuda bana katılmasına şaşırmamıştım. "Onu silahların ortasında bırakalım demiyorum ama en azından gerçekleri anlatmalıyız."

"Hangi gerçekleri?" Tugay'ın sesi sertti. "Yanıma geldiği ilk günler benimle uyumaktan bile korktuğunu bilmiyor musunuz siz?" Kalbime büyük bir acı saplandı, o günlerin hiçbirinde yanında değildim. "Kâbuslarında beni katil olarak görüyor çünkü X şerefsizi onun zihnine bu şekilde işledi. Gözleriyle görmedi ama hayal gücünde korkunç bir adamdım ben. Bir keresinde saçlarını sevmek için elimi kaldırdığımda geriye kaçtı, bunu yaşayan bendim. Şimdi geçip ona gerçek bir katil olduğumu mu söylememi istiyorsunuz? Hayır, Nida için gerekirse boyun eğerim ama asla onun gözünde korkunç bir adama dönüşemem."

"Nida, dedin!" diye bağırdı Nida hiddetle. "Nida dedin! Benim hakkımda konuşuyorsunuz! Anlamıyorum, ne konuşuyorsunuz?"

Tugay hepimizin yüzüne tek tek bakıp sonrasında Nida'nın saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu. "Bir şey yok canımın içi," dedi içten bir sesle. "Sadece onlara bir filmden söz ettim, filmde rahatsız edici ögeler var, senin bilmeni istemem."

"Korkunç bir film mi?"

"Sayılır."

"Zombiler mi var?"

"Hayır."

"Hayaletler?"

"Hayır."

"Katiller?" Tugay sustu ve Nida başını salladı. "Gerçekten de korkutucuymuş."

Beyaz, orta büyüklükte yük gemisinin içindeydik ve henüz kıyıdan ayrılmamıştık. Karşımızda orta boylarda, tıknaz, beyaz saçlı bir adamla Tugay Fransızca bir konuşma içerisindeydi. Tugay'ın kaç dil bildiğini bilmiyordum ama Fransızca'yı İngilizce kadar olmasa da akıcı konuşuyordu. Tıknaz adamın bizim tarafımızda olduğunu anlayabilmek zor değildi çünkü yarım kollu tişörtünün kol kısmında kocaman bir timsah dövmesi vardı, aynı şekilde boynunda ve sol elinin tersinde de. Tugay'ı gördüğü anda gözleri dolmuş, ona sarılmış ve benim karşımda

CamScanner ile tarandı

saygıyla öyle bir eğilmişti ki hem utanmış hem de onun gözündeki kendimi görebilmiştim.

Geminin içinde çalışan üç adam daha vardı ama onlar kökenleri gereği televizyondan bile bihaber oldukları için bizi tanımaları imkânsızdı.

Tugay konuşması bittiğinde adamın omzuna hafifçe dokundu ve bakışlarını bize çevirdi. En önde ben duruyordum, hemen arkamda diğerleri vardı. Nida sıkıca Gamze'nin elini tutmuştu, ellerinde bebekleriyle bizi izliyordu. Anladığım kadarıyla Tugay ve Giray'dan sonra en yakın olduğu diğer isim de Gamze'ydi ve bu çok normaldi.

"Alt katta bizim için ayrılan bir yer var," dedi Tugay. "Yolculuk bir gün sürecek, bir gün boyunca oradan çıkmamamız gerekiyor."

"Bizim için derken umarım kastettiğin sen, Avukat, Nida, Javier, Gamze, Sinan, Giray'dır," dedi Marco. "Ve benim için ayrı bir oda tahsis edilmiştir, deniz manzaralı."

Tugay elbette ki ona aldırış etmedi fakat bıyık altından gülerken adama bakıp onaylayarak başını salladı. Adam önümüze geçip yürümeye başladığında biz de peşinden ilerledik. Yanımızda altı sırt çantası vardı ve sadece iki tanesi kıyafetle doluydu, emindim. Diğerlerinin ağırlığından anladığım kadarıyla silahlarla doluydu. Öyle ki Nida'nın küçük, pembe sırt çantası en masum olanıydı.

Adam geminin kilitli bir kapısını açtı, merdivenlerden aşağıya inerken biz de onu takip ettik ve indikçe küfün kokusu gitgide arttı. İkinci katın da altına indiğimizde yosun kokusu burnuma dolmuştu. "Baba," dedi Nida zorlukla. "Bana gemi derken bunu mu kastediyordun?"

Tugay arkasına dönüp, "Elbette hayır," dedi. "Fakat son dakika yer ayarladığımız için birazcık kötü bir oda verecekler bize." Tugay parmaklarını kaldırdı masum bir şekilde. "Birazcık sadece. Özür dilerim, son dakikaya bıraktım her şeyi."

Nida, Tugay'ın yüzüne baktı ve gülümseyerek, "Olsun," dedi içten bir sesle. "Siz olacaksınız sonuçta. Daha önce buralardan çok," o harfini uzattı, "çok daha kötü bir yerde kaldım, orada fareler vardı, burada yok galiba. Fareler tatlı hayvanlar." Sırıtıp Gamze'ye baktı. "Değil mi Gamito? Beşinci fareyi de besliyorum biliyor musun? Keşke onları da getirebilseydim, onlar benim tek arkadaşlarım." Bir çocuğun gözünden dünyaya bakmak bazen güzeldi fakat bazen de içler acısı olabiliyordu, Nida fazlasıyla yalnız bir çocuktu.

CamScanner ile tarandı

"Evet, prenses," dedi Gamze gülerek. "Onun ismini ne koydun?"

Nida hevesle kahkaha attı. "'Iugito, Girito, Marcito, Gamito ve..." Göz ucuyla hemen yanındaki Sinan'a baktı ve Gamze'ye sokuldu. "Sinito."

"Ölüto Timi'nin duvarları yıkıldı şu düştüğüm hali gördüğünde. Biz rezil olito."

Gözlerimi devirip, "Ölüto Timi'nin kurucusu burada olsaydı duvarların yıkılmasına göz yumardı, Marcito," dedim net bir sesle. "En azından senin adın verilmiş, benim adım bile verilmedi." Gözlerimi kısıp Nida'ya baktım, beni izlerken ona baktığım anda ilgilenmiyor gibi başını çevirmişti. "Zaten benim adımdan olmuyor ki. Eftalyato..." Kusar gibi ses çıkardım. "Eftalto," yine öyle ses çıkardım. "Yok olmuyor, asla gerçekleşmez, ben bunu hak etmedim bile."

Nida kendini tutamayarak "Eftalito," dedi masum bir şekilde. "Oluyor işte üzülmesene."

Kalbimin üzerinde güneş açtığında Tugay da gülümseyerek bana baktı. "Ya!" dedim heyecanla. "O halde bir sonraki fareye benim adımı verecek misin?"

"Hayır, çünkü onun gitmesini istemiyorum." Net yanıtı, keskin cevabı... O Tugay Demir Çeviker'in büyüttüğü bir kız çocuğuydu, nerede görsem anlardım.

Adam en sonunda bir odanın önünde durduğunda asma kilidin kapısını açmak için anahtarı deliğe geçirdi ve kilidi yüksek bir ses çıkararak açtıktan sonra eski tahta kapıyı itekledi. Kapı açılır açılmaz dışarıya nazaran daha ferah bir koku burnuma doldu, büyük ihtimal içeriyi temizlemiş olmalıydı.

İlk önce Tugay, ardından da biz içeriye girdiğimizde orta büyüklükte bir odayla karşılaştım. Üç tane küçük yuvarlak gemi penceresi vardı, denizi görüyordu fakat karanlık olduğu için tek seçebildiğim denize vuran ayın beyazlığıydı. En köşede eskimiş eşyalar düzenli bir şekilde dizilmişti, yerde ise üç tane yatak açılmıştı. Sol tarafta su ve atıştırmalıklar vardı, sağ tarafta ise bir torba mandalina.

Tugay alayla, "Marco," dedi. "Bak, senin mandalinalarını unutmadım."

Marco kocaman bir ağızla odanın içine bakarken, "Gerçekten," dedi hiddetle. "Hür irademle sizinle bu kıç kadar odada kalacağımı mı düşünüyorsunuz?" Kocaman gözlerle dönüp Tugay'a baktı. "Ben kardeşim Javier'i bir köşk karşılığında satmayı düşünecek kadar lüks

CamScanner ile tarandı

ve paragöz bir adamım, şimdi sana bu yerde benim uyuyacağımı düşündüren nedir?" İşaretparmağıyla yastığı gösterdi. "Bu yastık kaz tüyü bile değil."

"Of," dedi Gamze sert bir şekilde Marco'ya bakıp. "Hayatının sonuna kadar burada yaşamayacaksın, bir gün geçireceksin sadece. Ayrıca daha önce hiç böyle yerlerde yaşamamış gibi davranmayı bırakacak mısın?"

"Ben sefaleti yaşadım diye sefalete boyun eğmeyeceğim," dedi Marco ve sonrasında adama dönüp İngilizce, "Lütfen bana deniz manzaralı, kaz tüyü yastığı olan bir oda verebilir misin?" diye ricada bulundu.

Adam anlamayarak Tugay'ın yüzüne baktığında Tugay gülerek Fransızca bir şeyler söyledi, Marco'yu göstererek. Adam da güldüğünde mandalina torbasına doğru ilerledi, bir tane mandalinayı çıkardı ve sonrasında Marco'ya uzatıp Fransızca bir şey söyledi. "Ne diyor?" dedi Marco, Tugay'a.

"Al, diyor. Vitamin, sinirine iyi gelirmiş." Hepimiz gülmeye başladığımızda Nida, Gamze'nin elini bırakıp odanın içinde zıplamaya başladı ve kendi etrafında dönerek yer yatağına kendini bıraktı. Kıkırtısı odanın içini doldururken daha yüksek sesle kahkaha attım.

Trajikomik bir şekilde uzun bir zamandır bu kadar mutlu olduğumu hissetmiyordum, ufacık bir odaydı, gemideydik, kaçak olarak ülkeye girmeye çalışıyorduk ve ben kendimi fazlasıyla huzurlu hissediyordum.

Marco mandalinayı adamın elinden sertçe aldığında adam başıyla selam verip odadan çıktı ve bizi baş başa bıraktı.

"Güvenilir biri mi?" diye sordu Sinan, Tugay'a, adamı kastederek.

"Evet," dedi Tugay hiç düşünmeden ve üzerindeki ceketten kurtuldu. "Kendisi çok güvendiğim birisinin eski dostudur."

"Kim o?" dedim.

Tugay başını salladı. "Adnan Atalar."

Yutkunduğumda sıcacık bir güven duygusu bana sarıldı, sıcacık kolları hem babama hem Tugay'a aitti.

Tugay herkese döndü. "Öyle ya da böyle," dedi özellikle Marco'ya. "Bir gün boyunca burada olacağız çünkü başka çaremiz yok. Bana sorarsanız o kadar karanlık odalar gördüm ki burası fazlasıyla huzurlu görünüyor." Bakışları bana döndü, sanki sen varsın dermiş gibi. "Probleri olan çıkıp geminin sivri burnunda uyuyabilir." Gömleğinin ilk iki

CamScanner ile tarandı

düğmesini açtıktan sonra kollarını da kıvırdı. "Ya da bir gün boyunca susabilir."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum çünkü ilk kez bizi hem bu kadar bir arada hem de bir o kadar savaştan uzak görebiliyordum.

Odanın ortasında daire şeklinde oturuyorduk. Javier, Marco, ben, Tugay, Sinan, Giray ve Gamze. Nida buraya girdikten yarım saat sonra uykuya esir düşmüş, ben ve Tugay'ın uyuyacağı yatağın içinde kıvrılmıştı. Sinan ve Gamze birlikte uyuyacaktı, Marco, Javier ve Giray ise birlikte. Aslında yataklar birbirine çok yakındı ama Marco asla uyumayacağı ve kimseyi de uyutmayacağı konusunda diretmişti. Elinde sekizinci mandalinasını soyarken kaşları çatıktı.

Gamze bana baktığında onun da gülmemek için kendini tuttuğunu anladım. İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olmalıydık ki bulunduğumuz konum fazlasıyla komikti.

"Ee," dedi Marco dakikalardır olan sessizliği bölerek. Geceydi, gökyüzü daha karanlıktı ve bizim bulunduğumuz odayı aydınlatan sadece bir mum ışığıydı. "Hazır böyle daire oluşturmuşken cin çağıralım bari." Yapay bir kahkaha attı. "Amerikan gençlik dizisi." Yine o kahkahasını attı. "İlk kim ölür, söylememe gerek yok galiba." İmayla Gamze'ye baktı fakat Gamze keyifle gülümsüyordu, elinde sandviçinin yarısını tutuyordu. Gerçekten hepimiz ayak uydursak o cini çağırmak için bizi ikna edeceğinin farkındaydım.

Bulunduğumuz oda çok sıcak olduğundan Tugay gömleğinin bütün düğmelerini açmıştı, çekici görüntüsünün altında yatan ve bulunduğumuz konuma ayak uydurmakta zorlanan halini görebiliyordum. Gençliğini tam olarak yaşamadığının farkındaydım, hoş ben de yaşamamıştım ama Tugay daha çok kendisini bunları da sevmediğine ikna etmişti. Bu yüzden olsa gerek belki de huzurlu hissettiği için tuhaf bir duygu içindeydi.

"İndikten sonra," dedi Tugay ciddiyetle, işe yönelerek. "İzmir'de sadece bir gün geçireceğiz, ardından Büyükşehir'e dönüp geriye kalan işleri halledeceğiz. İngiltere'ye sadece Avukat için gitmedim." Kelimeleri çok netti. "Ve ülkeye döndükten sonra artık kaçağı oynamayı bırakacağız, bunun yerine Krallık'ın karşısında başka bir güç olacağız, bunu da..."

CamScanner ile tarandı

Kendimi tutamayarak, "Bunları şu an konuşmasak," dedim sakince. Eldivenlerimi çıkarmış, köşeye koymuştum, yüzüğüm ise parmağımdaydı. Tugay ise bana zıt bir şekilde sol elinde hâlâ eldivenini tutuyordu. Bir yanım da o eldiveni korkmasın diye Nida'nın yanında daima taktığını söylüyordu. "Yani," dedim yutkunarak. "Belki kulağa aptalca gelecek fakat çok uzun zamandır kendimi bu kadar savaştan uzak ve bu kadar genç hissetmemiştim." Gamze başını salladığında Sinan ve Giray'ın da bana katıldığını bakışlarından anlayabiliyordum. "Delicesine eğlenelim demiyorum, buna halimiz elbette yok ama her şeyi unutup şu anın tadını çıkarsak."

"Avukat Eftalya Atalar hayranlığından komalık olacağım," dedi Javier hevesle.

"Haklı." Giray yaşananlardan sonra öylesine sessizdi ki bana katılması ve bunu dile getirmesi şaşırtmıştı. "Siktiğimin savaşını şu an duymak istemiyorum, hatta bir şişe viski olsa çok daha iyi hissedebilirdim çünkü kendimi eski günlerde gibi hissediyorum." Herkes sırtını duvara yaslamıştı, Tugay'ın sol eli çıplak bacağımın üzerindeydi, bacaklarını çapraz birleştirmiş, rahat bir şekilde oturuyordu. Diğerleri de bizim kadar rahat görünüyordu. "Ya da siz istediğinizi konuşun, ben katılmayacağım."

"Hayır," dedi Gamze de Tugay'a çekingen bir bakış atarak. "Kimse ayrılmasın, oturalım işte. Şu an yapacak başka neyimiz var ki?"

"Konu gerçekten Amerikan gençlik dizisine doğru gidiyor," diyen Marco'ydu ama o da keyif alıyor gibiydi.

Tugay herkesin yüzüne bakıp, "Benlik bir problem yok," dedi ama onun o an ortama ayak uyduramayacağını düşünerek tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. Bu ise bana çok kötü hissettirmişti. Gamze ve Javier çekingen bakışlarını ona göndermeye devam ettiler. "Problem yok," dedi Tugay tekrardan. "Hatta şu an," bir anda sol elindeki eldiveni çıkardı ve diğer tarafa attı, "beni BL örgüt lideri olarak görmeyi bırakın."

Heyecanla gözlerimi açıp ona baktığımda kuralsız Tugay Demir Çeviker'in ne kadar harika göründüğünü biliyordum.

Javier ise öyle bir gaza geldi ki, "İşte bu!" diye inledi ve Tugay'ın omzuna sertçe yumruk attı. "Harikasın adamım! Harikasın ahbap! Bu ucube sisteme böyle direneceğiz işte!" Tugay'ın gözleri kocaman açıldığında Marco gülmeye başladı. Ayarını kaçırdığında fark ettiğinde, "Hey," dedi Javier geri yerine sinerek. "Şaka yaptım, adamım..."

CamScanner ile tarandı

"Adamım demeyi bırakacak mısın?" diye kıkırdadı, Gamze.

Tugay, Javier'den gözlerini ayırmadan ona doğru yaklaştı ve sonrasında elini kaldırıp omzuna o da vurduğunda daha sertti. "Sen muhteşemsin, ahbap!" dedi onu taklit ederek. "Ama bir daha o kadar sert vurursan senin o lanet olasıca elini kırarım, dostum." Amerikan dublajı bir yana, hepimiz kahkaha attığımızda Giray da oldukça mutlu görünüyordu.

"O halde bir oyun oynamayalım mı?" dedi Gamze heyecanla.

"Yok artık," dedi Marco. "Şişe çevirmece oynayalım mı diyeceksin?"

Gamze, Marco'ya dönüp dilini uzattı. "Şişe çevirmeceyi sadece cesareti olanlar oynayabilir, Marco. Eğer bunu oynamaya karar verirsek sen zaten korkaklığından ötürü dışarıda kalırsın."

Marco burnundan büyük bir nefes verdiğinde Javier ellerini çarparak, "Adam asmaca oynayalım mı?" diye sordu. Hepimiz büyük bir şaşkınlıkla ona baktığımızda Gamze başını iki yana salladı. "Pardon, bu biraz trajikomik oldu..." Yine kendimi tutamayıp güldüğümde diğerleri de bana katıldı.

"Of," dedi Gamze. "Ne oynayacağız? Vampir köylü oynayalım mı?"

"Bilmiyorum farkında mısın ama bu yedi kişi de katil, yarısı örgüt lideri, bir tanesi yan dal olarak avukatlık yapıyor. Yedi yalan makinesinin arasındayız, vampiri bulana kadar ülkede devrim gerçekleşir."

Gamze kısa bir süre düşündü ve sonrasında, "Maalesef bozuk saat misali doğruyu gösterdi Marco," dedi. "O halde cin mi çağıracağız?"

"Şakası bile hoş değil," dedi Javier. "Şu cin muhabbetini kapatacak mısınız?"

"Javier," dedi Giray dayanamayıp. "Adam dili kesmekten zevk alan bir katile göre fazla korkak değil misin?"

"Hey, adamım," dedi Javier, Giray'a. "Gözümün gördükleri beni korkutamaz ama görmedikleri beni öldürebilir. Lütfen kendine gel derhal yoksa senin o lanet olasıca kıçını büyükbaban Gerald'ın mezarına gönderirim." Giray uzanıp Javier'in ensesinden iteklediğinde Javier güldü.

"Büyükbaba Gerald kim?" dedi Sinan.

"Bilmiyorum ki," dedi Javier. "Genelde filmlerde böyle konuşurlar. Hoşuma gitti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonrasında heyecanla gözlerimi açıp, "Sayko!" diye bağırdım. "Saykoyu biliyor musunuz?"

CamScanner ile tarandı

Tugay ve Gamze dışındaki herkes bildiklerini söyledi hatta Giray hevesle, "Bu çok iyi," dedi. "Şimdi zekâlar ortaya çıkacak."

Tugay kaşlarını çattığında geride kalmışlığın verdiği hisle, hatta eksiklikle bana baktı. Gamze ise, "O ne ya?" dedi. "Nasıl bundan geri kalabilirim? Derhal bana açıklayın."

"Hey seni lanet olasıca kadın, elbette bu oyunu sana anlatıp..." Gamze, Javier'e öyle uyarıcı bir bakış attı ki Javier sustu.

"Tamam," dedim heyecanla. "Ama iki avımız olmasın, Tugay'a oyunu anlatacağım, Gamze avımız olsun."

"Ben niye av oluyorum pardon?"

"Çünkü ben BL Örgüt Lideri Tugay Demir Çeviker'im," dedi Tugay bana göz kırpıp.

"Ama bu haksızlık!" dedi Gamze. "Az önce istifa etmiştin."

"Şimdi geri aldım." Gülerek bana baktı ve yaklaştı. "Anlatsana şu oyunu bana."

"Tamam," dedim ve sonrasında Sinan'a kaş göz yaptım, Sinan bu hareketimin ardından Gamze'nin kulaklarını arkadan sarılıp kapattığında Gamze inleyerek ses çıkardı, ben ise Tugay'ın kulağına doğru eğildim. "Sayko aslında oyunun kuralını bilmek." Tugay kaşlarını çattı. "Şöyle..." Biraz daha yaklaştım ona. "Herkes iki solundakinin özelliklerini söylüyor ve Gamze sırayla hepimize sorular soruyor. Oyunun en önemli kuralı yalan söylememek. Mesela Giray, senin özelliklerini söylüyor, sen Marco'nun, benimkini Sinan söylüyor, Marco, Gamze'nin özelliklerini..."

"Sikeyim," dedi Marco ağzının içinde.

Onu duymazdan gelip, "Sorduğu her soruya dürüst bir cevap vermelisin ama Marco'ya göre. Eğer yanlış bir şey söylersen Marco sayko diyor ve yer değiştiriyorsunuz. Sorular zaten evet ya da hayır denilen türden. Örneğin Marco'nun üzerindeki şu an siyah, Gamze sana üzerindeki siyah mı diye sorduğunda hayır dersen Marco sayko deyip yer değiştirmek zorunda." Tugay anlayarak başını salladı. "Karmaşık görünüyor ama çok basit, oynadıkça ortaya çıkacak. Gamze ise oyunun kuralını bulmaya çalışacak. Bu kadar."

"Pekâlâ," dedi Tugay ve heyecanlandığını hissettim. "Oynayalım bakalım."

"Ben de bir filmde görmüştüm ve daha önce hiç oynamadım ama heyecanlı görünüyor." Hevesle yerimden kıpırdandım, ardından

CamScanner ile tarandı

Sinan'a başımı salladım. Sinan onayımın ardından Gamze'nin kulaklarını açtı. Söylenmelerinin arasında neyse ki oyuna ikna ettik ve ona da kısaca şifreyi söylemeden oyunu anlattım. Tek yapacağı bize sorular sormak ve oyunun kuralını çözmekti.

En sonunda oyun başladığında Gamze hepimize dik dik bakmaya başladı ve sonrasında, "Çok basit sorular soracağım, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Marco'ya döndü ve bir anda, "Sen lanet olasıca bir pislik misin?" diye sordu. Marco, Gamze'nin özelliklerini söylüyordu.

Marco sırıttı. "Evet."

"Sayko diyememesi ne acı ama..." dedi Javier gülerek.

"Eh, en azından doğruyu söyledi, gerçekten de dürüstmüşsünüz." Bakışları Sinan'a döndü. "Sen inanılmaz seksi ve çekici bir insan mısın peki?" Sinan benim özelliklerimi söylüyordu... Tugay öksürmeye başladığında kaşları çatıldı, Marco havaya mandalinasını atıp tuttuğunda keyifle güldü. "Cevap versene," dedi, Sinan kıpkırmızı kesilirken. "Aşırı seksi birisi misin?"

"Şimdi," dedi Sinan utançla bana bakıp ve sonrasında gözlerini kapattı. "Yani..."

Giray kahkaha attığında Marco'yla keyiften birbirlerine vuruyorlardı. "Of," dedi Gamze. "Dürüst cevap verirsen evet, demen gerekiyor."

"İnan bana işler burada çok karışık canım," dedi Sinan gözlerini açarak. "Başka bir soru soramaz mısın?"

"Hayır," dedi Marco gülerek. "Asıl birazdan burada bir devrim gerçekleşecek."

"Söylesene Sinan," dedim sırıtarak. "Ne olacak yahu?" Tugay bir kez daha boğazını temizledi ve duruşunu dikleştirdi.

"Evet," dedi en sonunda Sinan kısık bir sesle. "Seksi olduğum noktalar var elbette."

"O noktalardan söz etmek ister misin Sinan Yaman?" dedi Tugay kaşlarını kaldırarak. Hem şaka yapıyor hem de kıskançlığını gizleyemiyordu.

"Bunu sonra konuşsak daha iyi olur," dediğinde Sinan güldü. "İnan bana özelimi burada tartışacak değilim."

Gamze kaşlarını çatıp ikisine baktığında, "Tahmin yürütmeye çalışıyorum ama yirmi dokuz saattir uykusuzum maalesef," dedi ve

CamScanner ile tarandı

sonrasında Giray'a baktı. "En son kaç yaşında altına kaçırdın?" Giray, Tugay'ın özelliklerini söylüyordu ve ben kahkaha atıyordum.

"Siktir ama artık ya," dedi Tugay. "Bitirin şu oyunu."

Giray kahkahasının arasında, "Hatırladığım kadarıyla dokuz," dedi, o an hepimiz büyük bir şaşkınlıkla Tugay'a baktığımızda Marco'nun kahkahası gemiyi titretecek kadar gürdü. Birkaç saniye Tugay'ın sayko demesini bekledik ama söylemediğinde dokuz yaşında altına kaçırdığına şahit olduk.

"Sayko da yok amına koyayım!" dedi Marco gülüşünün arasında Tugay'a bir parça mandalina atarak. "Lazımlık binaları tez patlatılsın!"

Tugay, Giray'a öyle bir bakıyordu ki Gamze, "Oha ayı," dedi Giray'a. "Sen bu yaşta da altına kaçırıyorsundur kesin."

"Abartma," dedi Tugay hiddetle. "Daha neler artık."

"Sana sormadım ki?" dedi Gamze kaşlarını kaldırarak. "Sana ne oluyor?"

"Sadece kardeşini koruyor," dedi Giray gülüşünün arasından. "BL Örgüt Lideri Tugay Demir Çeviker işte..."

"Nasıl altına kaçırdın ki?" dedim gülerek.

"Korku filmi," dedi Giray, Tugay'a bakarak. "En büyük fobim zombilerdi. Gece kâbus görmüş..."

"Ya," dedim dayanamayıp Tugay'ın omzuna kolumu atıp onu kendime çekerek. "Kıyamam, çok masum."

Tugay gözlerini kapattığında, "Gamze," dedi boğuk bir sesle. "Bir başkasına soruyu soracak mısın artık?"

Gamze'nin gözleri bana döndü ve oyunu çözmeye çok yaklaşmış gibi, "Erkeklerden hoşlandığını fark ettiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu. Ben Javier'in özelliklerini söylüyordum.

Boğazımı temizledim ve sonrasında çenemi kaldırarak, "Öncelikle," dedim. "Erkeklerden değil, kadınlardan hoşlanıyorum." Javier bana baktı ve sonrasında, "Sayko!" dediğinde gözlerim kocaman açıldı. "Nasıl ya?" dedim yer değiştirirken. O benim yerime geçti, ben onun yerine.

"Bilemezsin ahbap!" dedi Javier. "İnsan içindekileri çözemiyor!"

"Ne oluyor ya?" dedi Gamze ve sonrasında Sinan'a döndü. Sinan artık Javier'in özelliklerini söylüyordu. "Sen kadınlardan hoşlandığım fark ettiğinde kaç yaşındaydın?"

Yeniden gülmeye başladığımızda Sinan, Javier'e baktı ve sonrasında, "Ben," dedi çekingen bir sesle. "Kadınlardan hoşlanmıyorum..."

CamScanner ile tarandı

Gür bir kahkaha attığımızda Gamze, "Ne?" diye bağırdı fakat Javier yeniden, "Sayko!" dediğinde hepimiz büyük bir şaşkınlıkla ona baktık.

"Lan göt," dedi Giray gülüşünün arasından ortaya doğru. "Bütün türlerden mi hoşlanıyorsun sen?"

"Çıldıracağım," dedi Gamze sinirle ve yeniden Sinan'a odaklandı. "Peki sen erkek misin?" Bu kez Sinan benim özelliklerimi söylüyordu...

Sinan büyük bir nefes verdi ve sonrasında, "Hayır," dedi. "Ben bir kadınım." Marco oturduğu yerden yana doğru düştüğünde yeri yumruklamaya başladı.

"Ne?" dedi Gamze hiddetle.

"Görmüyor musun Gamze?" dedi Sinan gözlerini açarak. "Upuzun saçlarım var, ne erkekliğinden söz ediyorsun sen? Lafını bil de konuş."

"Gülmeyi bırakır mısınız?" dedi Gamze. Daha fazla öfkeleniyordu. Yeniden Marco'ya döndü, Marco hâlâ Gamze'nin özelliklerini söylüyordu. "Bu hayattaki en büyük pişmanlığın ne?"

Marco'nun yüzündeki gülümseme donuklaştı. "Birini sevmek, sanırım."

"Sayko olup olmadığını hiçbir zaman bilemeyeceğiz," dedi Javier ağzının içinde.

"Birini sevmek mi?" dedi kibirle Gamze ve bakışlarını imayla Marco'dan ayırdı.

"Hiç mi tahminin yok?" diye sordum yüzüne bakarak.

"Bir ünlüyü mü taklit ediyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedik hep bir ağızdan.

Gamze burnunu kırıştırdı ve bana döndü, Giray'ın özelliklerini söylüyordum. "Sen en son kaç yaşında altına kaçırdın?"

"İşte bu," dedi Tugay, Gamze'ye elini kaldırıp. "Söylesene güzelim," bana baktı, "söyle, yüksek sayılar söyle. Gerçeği söyle."

Giray öfkeyle Tugay'a baktı. Ben ise kafadan uydurarak, "On bir," dedim.

Tugay, "Daha fazla," dediğinde Marco gözlerini kocaman açtı. "Çeviker ailesi işemelere doyamıyor," dediğinde Sinan kahkaha attı.

Giray dişlerini sıkarak, "Sayko," dediğinde yer değiştirdiler. "On üç."

"Yuh!" dedik aynı anda.

Oyun bu şekilde devam ederken odanın içinde kahkahalar yükselmeye devam ediyordu, saykolar havada uçuşuyordu. Neredeyse bir buçuk saat olduğunda Gamze oyunun kuralını bir türlü bulamıyordu.

CamScanner ile tarandı

Gamze, Sinan'a döndü. Heyecanla. "Şu an birine âşık mısın?"

Sinan, Giray'ın cevabını veriyordu...

"Bu en zor, boktan sorular neden hep bana geliyor?" dedi kaşlarını çatarak.

"Vay," dedi Gamze trip atarmış gibi. "Sanırım korktun."

Sinan gözlerini kapattı ve Giray'a baktığında Giray ciddiyetle ona bakıyordu. "Âşığım ama olmak istemezdim," diye yanıt verdi. Sessizlik olduğunda hepimiz sayko bekledik ama Giray sayko demedi, yalan değildi.

Bu kez Gamze bana döndü. "Sen âşık mısın peki?" Ben Tugay'ın yanıtını veriyordum.

Gözlerimi kaçırdığımda utandığımı hissettim ve sonrasında, "Evet," dedim.

"Ne zamandır?"

Soru karşısında hazırlıksız yakalandığımda gözlerim açıldı, bakışlarım Tugay'a döndü; Tugay ise hiçbir renk vermeden bana gülümseyerek bakmaya devam etti. "Bir süredir," dedim kaçamak bir cevap vererek.

"Ne kadar süredir ama?" dedi Gamze gözlerini kısıp. "Bir sayı ver."

"Yani sayı veremem ama..."

"Belki de kendi kalbini hissettiğinden beridir, güzelim," dedi Tugay gülümseyerek bana bakıp. "Belki de pembe rugan ayakkabılara kadar uzanıyordur."

Kaşlarım havalandığında ellerimin heyecandan uyuştuğunu hissettim. Yutkunduğumda bana hafifçe göz kırptı ve sonrasında Gamze'ye baktı. "Bana sormadın hiç," dedi göz ucuyla Marco'ya bakıp. "Sorsana bir soru."

Gamze'nin çekindiği için sormadığını anlamıştım ama çoktan Tugay'ın dokuz yaşında altını kaçırdığını bize sır olarak vermişti, farkında değildi.

"Pekâlâ," dedi Gamze. "Basit bir soru soracağım ki seni zorlamayayım." Gülümsedi ve bana baktı. "Sen şu an âşık mısın?" Marco'nun gözleri kocaman açıldığında basit dediği sorunun aslında dünyanın en zor sorusu olduğunun farkında bile değildi.

Tugay öksürdüğünde, "Hmm," dedi ağzının içinde ve yeniden Marco'ya doğru baktı. "Bu biraz tuhaf oldu."

"Ne?" dedi Gamze kızgınlıkla. "Eftal bu kadar açıkken sen bocalayacak mısın sahiden?"

CamScanner ile tarandı

Gamze ne yazık ki Tugay'ın Marco'nun cevabını vereceğinin farkında bile değildi...

"Bence artık bu oyunu bitirelim," dedi Marco lafa dalarak. "Sıkıldım."

"Hayır," dedi Gamze kaşlarını çatıp. "Bulacağım kuralı." Yeniden Tugay'a döndü ve ters bakışlar attı. "Şu an âşık mısın, değil misin?"

Dürüst olması gerekiyordu, oyunun kuralı buydu ama verdiği her cevap Marco'nun belki de sırrını ortaya dökecekti.

Tugay onay beklermiş gibi Marco'ya baktı , Marco ise sadece yarım saniyede gözlerini kırptığında Tugay, "Evet," dedi kısık bir sesle. "Âşığım."

Dudaklarım aralandığında direkt gözlerim Marco'ya kaydı, Giray ve Javier'in de öyle. Sinan bilmiyordu ama o da ilk kez şüpheyle Marco'ya baktı.

Marco ise sayko demedi.

"E niye bu kadar düşündün ki?" dedi Gamze kızgınlıkla. "Ne zamandan beri âşıksın peki?"

Marco burnundan sertçe nefesini verdiğinde Tugay, "İlk cinayetimi işlediğimden beri," dedi ucu açık bir yanıtla. "Çok uzun bir zamandır."

"Vay," dedi Gamze hayranlıkla. "Bu harikaymış ve cesurcaymış."

Sessizlik olduğunda Marco bir anda ayağa kalkıp, "Bu kızın oyunun kuralını çözeceği yok," dedi hiddetle. "Sıkıldım, sigara içmeye çıkacağım, gün doğmak üzere."

Oyun son soruyla beraber bitmişti, bu çok açıktı. Marco ise Gamze dışında aslında hepimize âşık olduğunu itiraf etmişti.

Kapıyı açıp odadan çıktığında Javier de onun peşinden kalkıp çıktı. Kapı çarptığında bütün kahkaha seslerine uyanmayan Nida irkilerek kapı sesine uyandı ve korkuyla bağırdı. "Baba!"

Tugay hızlı bir şekilde, "Buradayım, abiciğim," dedi ona doğru yaklaşarak. "Bir şey olmadı."

"Yine mi kaçıracaklar beni?" dedi korkuyla uyku sersemi. "O ses neydi? Silah mı..."

Tugay işaretparmağıyla Nida'yı susturup, "O kelimenin yasaklı olduğunu söylemiştik ya canımın içi," dedi. "Sadece rüzgârdan kapı çarptı, uyumaya devam et."

"Sen de gel," dedi Nida ve bakışları bana döndüğünde hiçbir şey söylemedi ama kapı dışarı etmediğini de fark ettim. Gamze neler

CamScanner ile tarandı

olduğunu anlamaz bir şekilde etrafına bakarken Giray da oturduğu yerden kalkıp çıktığında odada sadece dördümüz kaldık.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu Gamze şaşkınlıkla. "Neden gerildik?"

"Aslında," dedi Tugay, Nida'nın yanına uzanıp Nida'yı göğüskafesine doğru çekerken. "Çok doğru bir soru sordun ama yanlış kişiye ve yanlış zamandaydı."

Sinan sanki neler olduğunu anlamış gibi bakışlarını bana çevirdiğinde kaşları hafifçe çatıldı ve sonrasında kapıya doğru baktı. Birkaç saniye sonra ise hiç ummadığım anda oturduğu yerden kalkıp o da dışarı çıktı, Gamze ise daha büyük bir şaşkınlıkla onun arkasından bakakaldı.

Odanın içini sessizlik kaplarken, "Gamze," dedim ben de yavaşça Nida'nın yanına geçip ona dokunmamaya dikkat ederek. "Oyunun kuralını hiçbir zaman internetten araştırmayacağın konusunda bana söz verebilir misin?"

"Neden?"

"Lütfen," dedim başımı sallayarak. "Sadece söz ver."

"Bu iyiliğim için mi kötülüğüm için mi?" diye sordu.

"Bu," dedim sessizce. "Herkesin iyiliği için."

Gamze gözlerimin içine bakarken anlamasa da, "Söz," dedi yine de. "Söz veriyorum."

Gün doğmuş, odanın içine ışık dolmuştu. Saatler önce hep beraber otururken geminin bu kadar sarsıldığını fark etmemiştim ama uzandığımda denizin üzerinde beşik gibi sallandığımızı hissedebiliyordum.

Bakışlarım odanın içinde dolaştığında herkesin derin bir uykuda olduğunu fark ettim. Gamze ve Sinan yan yana uyuyorlardı, temasları yoktu. Sinan'ın diğer tarafında Javier ve Giray vardı. Marco ise en uçta sırtı dönük, tek başına uyuyordu, yerde, yatağın olmadığı yerde.

Gözlerim Nida'yla Tugay'a kaydı. Nida'nın dudakları aralanmış, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle uykunun kollarındaydı, başı Tugay'ın göğsüne yaslı sıkıca sarılmıştı. Tugay ise sağ elini başının altına almıştı, sol eli ise Nida'dan gizleniyordu. Gözleri sıkıca örtülüydü.

Derin bir nefes verdikten sonra yatakta diğer tarafa dönmek için hareketlendiğimde Tugay'ın, "Nereye?" diye fısıldayan sesini işittim ve sonrasında sol protez eli gitmemi engellemek istiyormuş gibi hızlıca bana tutundu.

CamScanner ile tarandı

Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Uyandırdım mı?" diye fısıldadım aynı şekilde. "Sadece biraz doğrulacaktım."

Tugay elini yavaşça üzerimden çektikten sonra, "Uyumuyordum," diye yanıt verdi.

"Ne zamandır?" Cevap vermedi. "Hiç mi uyumadın?" Yine cevap vermedi. O an yaşattığımın tokadı sanki bir kez daha yüzümde yankılandı. "Tugay," diye fısıldadım hafifçe ona dönüp cenin pozisyonu alarak. Bir elimi yavaşça Nida'nın üzerinden ona doğru uzattığımda elim, karnının üzerindeydi. "Neden uyumuyorsun?"

Tugay dudağının kenarıyla gülümsedi fakat kapalı gözlerini açmadı. "Gemi," dedi bir bahane üreterek. "Gemi çok sarsıyor, uyutmuyor. Uyutamıyor."

İçimden bir ses Nida dışında odadaki kimsenin uyuyamadığını söylüyordu ama en kötüsü Tugay'ınkiydi çünkü sebebi bendim, biliyordum.

"Özür dilerim," döküldü dudaklarımdan. "Nasıl geçirebilirim bunu bilmiyorum."

Tugay ilk önce cevap vermedi, ardından yine yüzündeki o gülümsemeyle, "En azından bir dahaki sefer yeniden gidecek olursan ben uyurken gerçekleştirme bunu," diye mırıldandı. "Çünkü ben bir tek seninle huzurlu uyuyabiliyordum, şimdi sen varken de uyuyamıyorum."

Yutkunduğumda ona hiç gitmeyeceğimi söylemek istedim fakat ne söylersem söyleyeyim hepsi çok geçersiz kılınacaktı, ben onu gerçekleştirmeyeceğim sürece. Güvenmekle affetmek birbirinden apayrı duygulardı. Tugay elbette beni affedebilirdi çünkü an şu andı, aşk her şeyi yenerdi, bizim kaybedecek vaktimiz yoktu fakat güvenebilir miydi bunu bilmiyordum.

"Tugay," dedim ona doğru biraz daha yaklaşarak ve sonrasında karnındaki elimi saçlarına daldırıp yavaşça okşadım. Gözlerini araladığında ela gözleri bana kaydı, gözlerindeki kırgınlığın yerini aşk aldı. "Biz," dedim ikimizi kastederek. "Çok mutlu olacağız." Üç kelime ama öyle bir inançla söylemiştim, öyle bir inanmıştım ki sanki Tanrı'dan bir dilek gibiydi. "Biz seninle öyle çok mutlu olacağız ki umutlarımız daima canlı kalacak, inan bana."

Tugay yüzüme bakarken sol eli ensemi buldu ve beni kendine çektikten sonra alnıma minik bir öpücük kondurdu. "Biz seninle en imkânsız anımızda hiç olmayan bir evin hayalini kurduk, Sevgili Avukat,"

CamScanner ile tarandı

dedi. "O evin her odasını tamamlamadan vazgeçer miyiz? Biz seninle deniz kenarında şarap hayali kurduk, biz seninle İngiltere'deki evine geri dönme hayali kurduk." Eli yanağıma dokundu, protezi yanağımı okşadı. "Biz seninle yaşamak için hayaller kurduk." Saçlarında gezinen elimi tuttu ve yüzüğümün üzerinden öptü. "Ben seninle evlenebilmek için bile kazanırım bu savaşı. Önce özgürlüktü savaşım, sonra bizim özgürlüğümüzün savaşına dönüştü." Elimi çevirip avcumun içinden öptü, yanık izinden. "Şimdi hayallerimiz için savaşacağım, bak ben ölmeyeceğim." Bir yemin gibi söyledi. "Senin de ölmene izin vermeyeceğim. Savaşacağım son ana kadar, bunun sonunda biz özgürlük savaşçılarından ziyade hayal savaşçıları olacağız."

Yutkunduğumda gözlerim dolmuştu. "Ölmeyiz, değil mi?" dedim korkuyla ve az önceki bu odadaki mutluluğumuzu hatırladım. "Hiçbirimiz." Kelimeler ağırdı. "Ben," dedim belki de ilk kez itiraf ederek. "Ölmekten artık çok korkuyorum, kaybetmekten ise daha çok. Yaşayalım, kaybetmeyelim, ulaşalım hayallerimize. Aslında hepimiz nasıl da eksik, nasıl da genciz. Ölmeyelim, lütfen."

Tugay'ın bakışlarındaki ifade değişirken elimi bırakıp yeniden ensemden tuttu ve bu kez beni kendine çektiğinde dudakları sakince dudaklarımın üzerine kapandı. Acelesiz, sakin, şehvetten ziyade özlem ve aşkla. Geriye çekildiğinde, "Bilmez misin?" dedi gülümseyerek. "Tugay Demir Çeviker, Sevgili Avukat'ı ne emredersen onu yerine getirir, boyun eğer, itaat eder. Ölmeyi yasakladıysan yaşamak için daha fazla çabalarım, canımın içi güzelim benim. Sana söz veriyorum, bu andan sonra sadece hayallerimiz için var olacağız. Bugünü, bu anı unutma; her ne yaşarsak yaşayalım bu sözü hatırlayacağız."

"Ya," dedim heyecanla ve dirseğimi yatağa yaslayıp elimi yüzüme yerleştirdim. "Hadi bana şimdi ilk gerçekleştireceğimiz hayalimizi söyle, ülkeye dönünce."

"Gerçekleştirdim bile."

"Ne?"

Tugay haylaz bir şekilde gülümsedi. "Yatak odasının her yerine aynalar koydum. Tavan da dahil."

"Tugay," dedim hiddetle ve sesim umduğumdan daha gür çıktığında elimle ağzımı kapattım. "Sen deli misin?"

"Bu sorunun cevabını yeterince aldın diye düşünüyorum, güzelim."

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı çattım ve sonrasında, "O halde benim de ilk gerçekleştireceğim hayal seni delicesine sarhoş etmek," diye çıkıştım. "Hem de İzmir'de, gün doğarken."

Tugay da gözlerini açtığında meydan okuyarak ona baktım, o ise dudaklarını birbirine bastırıp boyun eğiyormuş gibi başını salladı.

"Baba," dedi Nida uyku sersemi.

Tugay hızlı bir şekilde Nida'ya dönüp, "Efendim, abiciğim?" diye mırıldandı.

"Rüyamda bir atın üzerindeydik ve sen kahraman bir kraldın," dedi. Hayallerinde artık Tugay, yeniden kahraman o adama dönüşmüştü. "Ben de bir tanecik prenses kızıydım. Bir de kraliçe vardı." Uyku sersemi bana olan küslüğünü unutmuştu. "Eftalya Kraliçe. O da vardı. Olsun, baba. O da hep bizimle olsun."

Tugay'ın cevap vermesini bile beklemeden yeniden uykuya daldığında, Tugay onun da saçlarının tepesinden öptü. "Sen," dedim Tugay'a. "Onun için bir katil değil, daima bir kahraman olarak kalacaksın."

"Umarım, Sevgili Avukat," dedi. "Umarım canımın içi çünkü bir çocuğun korkusu olmam; çünkü bunun ne demek olduğunu çocukken tattım."

Çoğu zaman sessizlikle ve bazen minik atışmalarla geçen saatlerin ardından kıyıya varmamıza neredeyse dakikalar kalmıştı. Tugay hiç uyumamıştı, ben ise kesik kesik uyusam da çoğu zaman uyanmıştım. Gamze ve Javier dışında herkes sessizlik içindeydi, Sinan'la konuşmak için can atıyordum ama onun bakışlarından anladığım kadarıyla şu an benimle konuşmaya açık değildi.

Neler olduğunu bir yandan merak ediyor, bir yandan da burnumu sokmaktan kaçınıyordum. Tek görebildiğim Marco'nun Gamze'yle göz temasını bile kestiğiydi; Gamze ona takıldığında bile cevapsız bırakıyordu. Kendi içindeki itirafı, Gamze konusunda tamamen sessizliğe gömülmesine neden olmuştu.

Odanın içinde herkes toparlanırken tek eksik olan kişi Giray'dı. Birkaç saattir ortalıklarda görünmüyordu, oyun oynadığımız saatler haricinde pek de konuşmamıştı. Tugay, Nida'yla ilgilenirken Giray'a bakmaya gidemediğini anlayabiliyordum, diğerleri de zaten kendi kafasının içindeki dünyada dönüp duruyordu.

CamScanner ile tarandı

Bu yüzden belki de haddim olmayarak Giray'ın yanına gitme görevini üstlenmiş, geminin üst katına çıkmıştım. Giray aslında öyle çok da gizlenmiş sayılmazdı, geminin ucunda oturmuş, bacaklarını aşağıya doğru sarkıtmış sigara içiyordu.

Yanına gidip gitmemek konusunda ikileme düşerken Giray'ın derin nefesi beni onun yanına itti.

Hemen arkasında durduğumda ve kısık bir sesle, "Giray," dediğimde irkilmedi. Büyük ihtimal adım seslerimi duymuştu.

"Gel, Avukat," dedi Giray omzunun üzerinden bakıp ve sonrasında kıyıyı değil, geldiğimiz yolu gösterdi. "Baksana, gökyüzü ne kadar güzel görünüyor."

Dudaklarımı ıslattığımda yavaşça onun yanına oturdum ve ben de onun gibi bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Giray o anda beni şaşırtarak sigara paketini uzattı, içinde kalan tek sigarasıyla. "İçmek istermisin?"

Reddetmeden içindeki sigarayı aldım ve ucunu yakmasına izin verdim. Sonrasında büyük bir nefes çekip gökyüzüne baktım. Akşam olmuştu, bir gün geçmişti, dolunay vardı ve ayın ışığı denize öyle güzel vuruyordu ki güneş vursa bu kadar parlak olmazdı. "Geceyi mi daha çok seviyorsun, gündüzü mü?" diye sordum.

Giray gözlerini kıstı, uykusuzdu, gözlerinin içi kıpkırmızıydı ve şimdi gerçekten de Tugay'a benziyordu. "Geceyi seviyorum ama dolunay olduğunda, gündüzü seviyorum ama yağmur yağdığında." Bana baktı. "Sen?"

"Gündüz," dedim hiç düşünmeden. "Güneşi. Pasparlak güneşi fakat buna zıt bir şekilde karlı havalara da âşığım. Aslında karmaşık. Ben galiba direkt gökyüzünü seviyorum."

Giray güldü, mutluluktan uzaktı. "Gitgide kocana benziyorsun."

Ben de güldüm. "Kocam demen biraz ağır geldi."

Giray bu kez içten bir şekilde güldü. "Seni nasıl kandırdık ama?"

Dilimi damağıma vurup sigaradan bir duman daha çektim. "Senden beklemezdim," diye takıldım. "Bazen fazla masum oluyorsun aslında."

Giray üzerimde olan bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdiğinde, "Kibar kadınsın işte," dedi takılıyormuş gibi ama hisleri yavandı. "Salaksın, aptalsın, körsün diyemiyorsun, masumsun diyorsun."

"Giray..." dedim fakat lafımı böldü.

CamScanner ile tarandı

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum ama sanırım hem sana hem de Sinan'a bir özür borcum var." Büyük bir nefes verdiğinde sigarasından öyle büyük bir duman çekti ki o dumanın içinde boğulacağını düşündüm. "Size inanmadığım için değil, size inandığım halde aslında aptal gibi o kadına inanmayı tercih ettiğim için. Biliyorum en başından. Nasıl mı?" Başını iki yana salladı. "Sinan bir oyuna kurban gitti, Defne'yi harcadı ama o cümleleri kurarken Defne'nin bakışlarındaki gerçeği bir tek ben gördüm: Korku. Delicesine korkuyordu. İnsan bazen kör olmak istiyor, kör ettim kendimi. Sağır olmak istedim, kimseyi duymadım. Konuşmam gerekirdi, dilimi kestim. İnsan öptüğü, sevişttiği, âşık olduğu kadını bilmez mi, demiştim. Biliyordum aslında ama aptallığı seçtim. Kendime en çok öfkelendiğim nokta da bu." Yutkundu, sigarasından son dumanını çekti ve gözlerini kapattı. "Eğer gerçek bir aptal olsaydım acımı çeker, ortalığı dağıtırdım, ben aptal olmayı seçtiğim için utanıyorum kendimden."

"Bu senin suçun değildi ki," dedim ben de sigaramdan içerken. "Bu kimsenin suçu değildi. Anlaşılmadığını mı düşünüyorsun? Seni çok iyi anlıyorum çünkü bazen insan üzüleceğini bildiği yola girmek yerine kör gözlerle ilerlemeyi tercih ediyor. Sen de bunu yaptın."

"Yaptım yapmasına da," dedi Giray. "Bak yine ben yapayalnız kaldım." Sigarayı geminin köşesine söndürdü. "Bak işte ben tercih edilmeyen, sevilmeyen oldum. Bak kaldım bir başıma, şimdi dönüp de kendimi nasıl affedeyim?" Gözlerini kapattığında başını önüne doğru eğdi. "Sadece ne var biliyor musun? Neye aklım ermiyor biliyor musun?" Nefesini verdiğinde kalbindeki acı, sanki benim de canımı yakıyordu. "Bir insan birini sevmiyorken nasıl öylesine gerçek öpebilir, gerçek gülebilir, gerçek sarılabilirdi, Avukat?" Yutkunmakta zorlandım, Giray'ın ise sesi titredi. "O benim sadece sevgilim değildi ki. Sırdaşımdı, sığındığım yerdi, çoğu zaman kaybettiğimdi." Annesi. Gözlerini açtığında, ela gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Sevmese bile belki sever sandım çünkü insan bu denli güvende hissettiremezdi, ben onunlayken güvende hissediyordum."

"Giray," dedim acıyla. "Bunun adı ihanet."

"Hayır," dedi. "Bunun adı kıyamet. İhanet daha basit, ben kıyametin ortasında kaldım çünkü ondan nefret edemiyorum." Sesi titrediğinde omuzları aşağıya doğru düştü, gözünden bir damla yaş düştü. "Bir insandan nasıl nefret edilir ki, Avukat?" dedi dönüp bana bakarak.

CamScanner ile tarandı

Kıpkırmızı gözleri parlıyordu. "Bir aşktan nasıl nefret edilir? Bunun için aksi bir savunman var mı? Ben şimdi uğruna ölebileceğim kadından nasıl vazgeçeceğim?"

Hiçbir cevap veremiyordum, kelimeler tükenmişti.

"Peki o beni gerçekten hiç mi sevmedi?" diye sordu. İşaretparmağıyla başparmağını kaldırıp bana gösterdi. "Şu kadarcık bile mi sevmedi ulan? Hasta oldu başında durdum, ağladı saçlarını okşadım, güldü o gülüyor diye daha mutlu oldum, acı çekti çok daha fazlasını hissettim. Bunlar için bile mi sevmedi beni? Ulan bu nasıl bir kötülük, söylesene bana? Aklım ermiyor, delireceğim ben." Kendisini gösterdi. "Neyi yanlış yaptım? Ne doğru değildi benden? Hadi sevmedi, bari beni kandırmaya çalışmasaydı. Bunu neden hak ettim ben?"

Gözlerinin içine bakarken kendimi tutamayıp onu çektim ve boynuna sarıldığımda alnı omzuma düştü. "Bazen hak etmesek de insanlar bize ihanet ederler, Giray. Acı çektirirler, canımızı yakarlar, hatta bundan keyif de alırlar. Sen Defne için sadece bir araçtın, güzelliktin ve eğlenceydin ama aşk değildin." Cümlelerim ağırdı biliyordum ama birinin bunu ona söylemesi gerekiyordu. "Şu an nefret etmeyeceksin belki ama bir gün edeceksin çünkü o başka birine âşık."

Giray'ın vücudu son cümleyle kaskatı kesildiğinde alnını omzumdan kaldırmadan, "O kişinin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu sakin bir sesle ama dişlerini sıktığını hissedebiliyordum. "Tanıyorum değil mi ben?"

"Evet," diyebildim sadece.

Kim demesini bekledim, sorgulamasını fakat sormak yerine yavaşça omzumdan alnını kaldırdığında elinin tersiyle gözlerini sildi. "Şimdi değil ama bir gün bunu bana söyler misin?"

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladığımda, "Giray," dedim sakin bir şekilde. "Bundan önce ne yaşarsak yaşayalım, bundan sonra daima sen istediğin sürece yanında olacağım, bunu biliyorsun değil mi?"

Giray gülümsediğinde bu kez içtendi. "Ne oluyordun sen?" dedi. "Yenge mi?"

Ben de güldüğümde burnumu çektim. "Gitgide çirkinleşiyorsun."

İkimiz de güldük ve bakışlarımızı gökyüzüne çevirdiğimizde birkaç dakika öylece sessiz kaldık, sonrasında ise Giray, "Şu anki halime bakma," dedi. "Zor yıkılırım ama çabuk toparlanırım, Çeviker'im çünkü ben." Gülümsedi, ardından dolunayı gösterdi. "Dolunayı seviyorum

CamScanner ile tarandı

çünkü Defne'ye ilk seni seviyorum dediğim gün dolunay vardı, yağmuru seviyorum çünkü onu ilk öptüğüm gün yağmur yağıyordu." Çenesini havaya kaldırdı. "Bir gün dolunay yeniden gelecek, dolunay varken yağmur yağacak ve ben artık onu sevmiyor olacağım." Kesik bir nefes verdi. "İşte o gün sevgisizlikten ziyade nefreti asıl o tadacak çünkü bu kez gidemeyecek."

Elimi sırtına koyup hafifçe sıvazladım ve destekle, "Biliyorum," dedim. "Çevikerler düştükleri yerden ayağa kalkmalarıyla meşhurdur biraz da."

"Madame," * diye arkadan ses duyuldu ve bakışlarımı çevirdiğimde bizi buraya getiren Fransız adamın korku dolu gözlerle bana baktığını ve kıyıyı göstererek bir şeyler anlattığını gördüm. Giray'la birbirimize baktık, oturduğumuz yerden kalkıp kıyıya döndüğümde, "Siktir," diye inledi Giray ve adama çarpıp merdivenlere doğru koştu.

Kıyıya varmamıza neredeyse üç dört dakika kalmıştı ve kâbus geri gelmişti; kıyıda düzinelerce adam ellerinde silahlarla ve başlarındaki maskelerle bizi bekliyordu. Karanlığa rağmen onları tanımıştım çünkü maskelerindeki yarımay sembolü parlıyor, Krallık'ın adamları olduğunu âdeta haykırıyordu.

Yerimden hareket bile edemezken Fransız adam bana bir şey söylemeye çalıştı fakat ben bakışlarımı kıyıdan ayıramıyordum. Sesi daha gür çıktığında ve sonrasında daha baskın bir sesle korkuyla bir şeyler söylemeye devam ettiğinde merdivenin giriş kısmından sesler geldi, diğerlerinin tek tek ortaya çıktığını gördüm.

En son Tugay çıktığında arkasında Nida'yı saklıyordu.

Tam o esnada minik bir ses duyuldu, o sesin ardından yüzüme kan sıçradı ve önümdeki Fransız adam keskin nişancılar tarafından başından vurulduğu gibi ayaklarımın dibine yığıldı.

Dudaklarımın arasından tiz bir çığlık sesi yükseldiğinde diğerleri de benimle beraber gördükleri görüntüyle donakaldılar; Tugay ise Nida görmesin diye onu biraz daha arkasına sakladı.

Hepsinin elinde bir sırt çantası vardı, Nida'nın elinde ise pembe sırt çantası. İçinde oyuncaklarının olduğu.

"Baba," dedi Nida hem korkuyla hem de merakla. "Ne oluyor?"

Gemiyi kıyıya yaklaştıran kaptan korkuyla kıyıya bakıyor, bir yandan da olabildiğince hızlı bir şekilde ulaştırmaya çalışıyordu.

---

* (Fr.) Hanımefendi.

CamScanner ile tarandı

"Baba," dedi Nida bir kez daha ve arkasından çıkmaya çalıştı. "Ne oluyor? Bakmak istiyorum. Eftalya anne nerede?"

Gemi kıyıda durdu, otomatik merdiven kıyıya doğru açıldığında bize geçmemiz için yol açıldı; bunun ardından bu kez kaptanın bulunduğu camın oradan bir patlama sesi geldi, kaptan da alnından vurularak öldürüldü; cam kana boyandı.

Ellerim korkudan değil ama şaşkınlıktan titrerken tek baktığım yer Tugay'ın gözlerinin içiydi ve sonra da Nida'nın küçük vücudu.

"Hoş geldiniz, canım çocuklarım! Bizi çok bekletmediniz!" diye bir ses duyduk, megafondan konuşan kişiyi hepimiz tanıyorduk. X. Buradaydı. "Şimdi sakince yanımıza gelecek misiniz yoksa siz gemideyken mi işinizi halledelim?"

Marco, Tugay'a kısık sesle bir şeyler söyledi fakat Tugay sadece birkaç saniye daha bana baktıktan sonra gözlerini kıyıya çevirdi. O anda her ne görüyorsa başını silik bir şekilde iki yana salladı, sonrasında ise arkasında tuttuğu Nida'yı öne çıkarıp sol elini sıkıca tuttu.

"Baba," dedi Nida korkuyla kaçmaya çalışarak. "Yine o kötü adam! Hani oyun oynuyorlardı? O kötü adam burada işte!"

"Bir şey yok, güzelim," dedi Tugay ama çaresizliğini öyle net bir şekilde hissediyordum ki minik bir adım attığında omuzlarının düşüklüğü gözümden kaçmamıştı. Nida yanındayken sanki tek kolu değil, iki kolu da yok gibiydi. Onun yanında kötü adam olamazdı, onun yanında Suç Kralı olamazdı, onun yanında bir abiydi, babaydı, hatta Nida'nın kahramanıydı. "Sadece konuşmaya gelmişler, sakin ol."

"Ama onların elinde silah var."

"Sadece koruma için, bizim değiller."

"Neyden koruyorlar?"

"Kötü insanlardan."

"Ama biz kötü insanlar değiliz ki baba. Öyle değil mi?"

Marco ağzının içinde küfür yuvarladığında hepimiz Tugay'ın ne yapacağını bekledik, burnumda kanın kokusu vardı, ölen adamın kanının kokusu. Bir de kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Tugay sadece bir saniye düşündü ve sonrasında çenesini havaya kaldırıp kıyıya doğru inen merdivene ilerledi. Onun ardından diğerleri de gitmeye başladığında sonda ben kalmıştım. Gecenin karanlığında hepimiz gemiden inip sıralı şekilde Krallık askerlerinin ve X'in

CamScanner ile tarandı

karşısında durduğumuzda Tugay ortadaydı, hemen yanında Nida vardı, onun yanında ben. Diğerleri ise bizim yanımızdaydı.

X hepimize bakarken neredeyse kırka yakın adamın ellerindeki silahlar bize dönüktü; bizim çantalarımız ise silahlarla doluydu. Kırk kişiyi belki yenemezdik ama çabalasaydık buradan kaçabilirdik, göre-biliyordum. Fakat bunun için öldürmek gerekirdi, kan gerekirdi, yok etmek gerekirdi.

Bir çocuğun dünyasını kör etmek gerekirdi.

Tugay'ın Nida'nın gözünde katil bir adama dönüşmesi gerekirdi.

X gülmeye başladığında hepimizin gözlerinin içine baktı, ardından sakin bir sesle, "Çantalar," dedi emir verir gibi. "Çantaları boşaltın."

Birbirimize baktığımızda normalde hepimizin o çantaları açıp silahlara davranacağımızı biliyorduk ama bu kez öylece durmayı tercih etmiştik.

Ta ki Tugay ilk adımı atana kadar.

Minik bir adım attı, ardından sırtındaki çantayı indirip fermuarını açtı ve yere koyup ellerini kaldırarak geriye çekildi.

Bunun adı teslimiyetti. Bunun adı korkunç bir teslimiyetti. Vücudu öfkeden titriyordu, ensesinde birleştirdiği elleri yumruk halindeydi ama silahını tutmadı.

Onun ardından diğerleri de aynı şeyi yaptığında geriye sadece Marco kalmıştı. Arabanın içinde söyledikleri zihnimin içinde dönüyordu, teslim olmayacağını söylemişti, umurunda olmadığını.

Fakat tam o esnada Nida yavaşça yere çöktü, sırtındaki pembe çantayı çıkardı, fermuarı açtı ve içindeki oyuncakları yere döktüğünde bakışlarını X'e çevirdi. "Bunları ne yapacaksın ki?" diye sordu masum bir sesle. "Benim bunlar."

Gözlerimi sıkıca yumduğumda ve geri açtığımda acıdan ve nefretten gözlerimin dolduğunu fark edebiliyordum. İşte bir çocuğun bakış açısından dünya ve kötülük tam olarak bu demekti.

Marco, Nida'nın bu hareketinden sonra hırıltılı bir nefes verdi ve sırtındaki çantayı fırlatıp yere attıktan sonra teslim olarak ellerini ensesinde birleştirdi.

X afallamış bir şekilde bize bakarken, hatta Tugay'ın bir planı olduğunu düşünerek direkt ona doğru, "Teslim mi oluyorsunuz?" diye sordu. "Sahiden mi?"

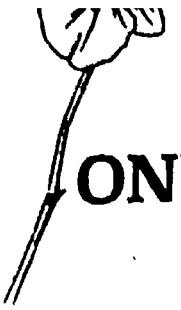
CamScanner ile tarandı

Tugay ağır ağır başını salladı, yutkundu ve sonrasında, "Teslim oluyoruz," dedi net bir sesle. "Şimdi silahları indirin, küçük kız kardeşim korkuyor." Cümleler bıçak gibiydi; Tugay'ın cümlelerinde acı vardı ama onu azıcık tanıdıysam bu acının geri dönüş acımasızlığı, bu teslimiyetin sonrasındaki silah öylesine ağır bir darbe olarak inerdi ki, biz bile bunu kaldıramazdık.

Elbette eğer yaşamaya devam edersek.

Fakat bütün bunların dışında benim sırtımda hissettiğim acının sebebi buraya geleceğimizi sadece yedimiz biliyorken X bundan nasıl haberdar olmuştu?

CamScanner ile tarandı

12
ONURLU BİR ADAMIN KIZI

Yenilmek ve kazanmak arasında çok ince bir çizgi vardı ve biz öylesine çok o ince çizginin üzerinde yürümüştük ki şimdi düşebileceğimizi hissediyordum.

Yine de ölürsem babam benimle gurur duyardı, onurlu bir ölüm olduğu için. Boyun eğmeden, bir çocuğun gözünden dünyaya bakıp onu anlayarak, çaresizlikle ama yine de kanımın son damlasına kadar savaşarak.

Başımın arkasında birleştirdiğim ellerimi yavaşça hareket ettirdim ve parmaklarım yüzüğüme doğru kaydı. Gözlerimi kapattığımda birkaç saniye nefesimi verdim; geri aldığımda ise bana mutluluğu bahşeden bu yüzüğün içinde zehir olmalıydı diye düşünmek gözlerimi doldurdu. Korku değildi, güzelliğin içinde bile zehri bulaştırmak istemek beni kötü hissettirmişti.

Gözlerimi geri açtığımda gözlerim sakin bir şekilde Tugay'ın sağ eline kaydı, yüzüğü yoktu elbette. Ama bir yanım öyle iyi biliyordu ki o zehirli yüzüğü yanından bir an bile ayırmadığını. Çünkü o Tugay Demir Çeviker'di; gururu tanıdıktı, babama benziyordu.

Çok kısık, belki de asla duyamayacağı bir şekilde aklından geçenleri biliyormuşçasına, "Zehri benimle paylaşacaksın," dedim nefes bile almadan, dişlerimin arasından.

Tugay'ın beni duyduğunu yutkunmasından anladım, gözlerini kapattı ve geri açtığında bakışlarındaki sert ifade yerini yenilgiye değil, belki de kurtuluşa bıraktı.

İkimiz burada savaşmazsak eğer onurumuzla ölecektik; o zehri birlikte içecektik ve ben babamın kaderini yaşayacaktım.

X'in bakışları Nida'nın üzerinde gezinirken merhamet kırıntısı aradım ama yoktu; çantasından dökülen oyuncak için de yoktu ve Nida'nın o masum sorusu için de öyle. Gülümsediğinde bu belki de Nida için bir umut demekti ama biz çok iyi biliyorduk, bir çocuğu bile aşağılıyordu.

CamScanner ile tarandı

İlk başta neden savaş bile vermediğimizi anlamamış olmalıydı ama şu an, Nida'nın o cümlelerinden sonra hepimizin amacını çözmüştü.

Yarım adım attığında Nida'ya yaklaştı ve Tugay koruma içgüdüsüyle hareket ettiğinde X'in arkasında duran adam silahı Tugay'ın alnına doğru hizaladı. Bir nefes bile alması onun yok olması demekti.

"Nida," dedi X sevecen görünmeye çalışan bir ses tonuyla lakin kötü bir oyun kurucusundan başka hiçbir şey değildi. "Beni özlemediğini söyleyemezsin, öyle değil mi?" Her şeye bir cevabı olan Nida sessizce X'in yüzüne bakarken Tugay'ın çenesi kaskatı kesilmişti. "Benden korkuyor musun?" Nida'nın gözleri ona, arkasındaki adamlara ve silahlara kaydı; o kadar da saf bir kız çocuğu değildi, hatta belki de bizi anlıyordu ama o silahlara bakarken bakışlarındaki ifade Tugay'ın anlatmaya çalıştığını bana gösterdi.

Bir çocuk için iyi bir insan ya da kötü bir insan olmanın anlamı yoktu; katildik.

"Seninle gelmek istemiyorum," dedi Nida ağzının içinde kısık bir sesle. "Çünkü sen iyi bir insan değilsin."

X kahkaha attı. "Kimmiş iyi insan?" dedi aşağılayan bir ses tonuyla. "Yoksa abin mi?" Gözleri bana döndüğünde çenemi havaya kaldırdım. "Yoksa sevgili eşi mi?" Bir kez daha kahkaha attı. "Sahiden, beni düğününüze çağırmayacak mısınız? Bu havalı hareket karşısında size daha fazla hayranlık duydum."

Marco'nun sesi aramıza balyoz gibi girdi. "Gözüne ne oldu?" diye sordu alaylı ama bir o kadar da öfkeli bir sesle. "İnsanlar neden tek gözlü bir korsan olduğunu merak ediyor, şimdi söz etmek ister misin?"

X ona bakmayı reddetti ama sağlam olan gözüne öfkenin dolduğunu gördüm. Tek gözü vardı, daima korsanlar gibi tek gözünü kapatıyordu ve bunu ona Marco'nun nasıl yaptığını çok merak ediyordum.

"İhanet bana tek gözümü kaybettirdi," dedi X bakışlarını benden ayırmazken.

"Haklısın," diye atıldı Marco. "İhanetinin bedeli gözünü kaybetmekti ve ne yazık ki Adnan Atalar gözünü bir kavanozda saklamama izin vermeyecek kadar seni önemsemiyordu." Marco mutluluktan uzak bir şekilde güldüğünde X daha fazla öfkelendi. "Adnan Atalar'dan söz ediyorum, yaşarken karşısına bile çıkmaya cesaret edemediğin adamdan. O olmak istediğin ama tırnağının parçası bile olamayacağın adam."

CamScanner ile tarandı

X kendinden emin bir sesle ve özellikle bana bakarak, "Toydum, o olmak isterdim; büyüdüm, o olmanın aptallık olduğunu fark ettim," dedi. "Çünkü beni yok etmeliydi fakat başarısız oldu." Tiksintiyle nefesini verdi. "Ve ben burada olduğuma, o da bir toprağın altında çürüdüğüne göre kimin kazanmış olduğu çok açık bir şekilde ortada."

"Adnan Atalar'ın haddinden fazla merhametli olduğu konusunda sana katılıyorum," dedi Tugay sakin bir sesle. "Ona biat etmeyen birini direkt yok etmesi gerekirdi." Gülümsediğinde ne kadar zor durumda olursak olalım, bakışlarındaki üstünlük binlerce silaha bedeldi. "Ama savaş henüz bitmiş değil çünkü Adnan Atalar'ın kızı hâlâ nefes alıyor ve onu kendimden bile iyi tanıyorum; sana merhamet göstermeyecek ve dizlerinin üzerine çöktürüp biat etmeni sağlayacaktır zamanı geldiğinde. O an geldiğinde orada olacağım ve keyifle Sevgili Avukat'ımın seni merhamet için yalvartmasını izleyeceğim."

Marco kahkaha attığında X dişlerini sıkıyordu, elleri titremeye başlamıştı. "Hadi ama," dedi kahkahasının arasından. "Ellerimiz bomboş, bizi yok edebilirsin ama sen hâlâ korkuyla bize bakıyorsun."

X daha fazla öfkelendi, ardından hızla belinden bir silah çıkarıp benim alnıma dayadı. Bir saniye içerisinde beni yok edebilirdi ama silahı tutan eli öyle çok titriyordu ki isabet bile ettiremeyeceğini düşünmüştüm. "Bu kadar çaresiz bir avuç insan olarak nasıl da cesursunuz ama," dedi gülümsemeye çalışarak ama sesi titriyordu. "Tam da söylediğiniz nedenlerden dolayı ilk başta Avukat'ın beynini dağıtacağım."

Marco dilini üç kez damağına vurdu. "Hadi ama," dedi keyifli bir sesle, rol mu yapıyordu? "Bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz."

X kaşlarını kaldırdı, gözleri benim üzerimdeydi. "Ölmeden önce son kez cesur insanlar olarak mı görünmek istiyorsunuz? İnanın umurumda değil, sizin gövde gösterinizle ilgilenmeyeceğim."

Tugay rahat bir nefes verip, "Adnan Atalar aptal değil, sadece merhametli bir adamdı ama bu zamana kadar gördüğüm en zeki insanlardan birisiydi," dedi hayranlıkla. "Ve öldükten sonra bile sanki yaşıyormuşçasına kızını nasıl koruyacağını biliyordu."

Kafam karışmış bir şekilde yavaşça Tugay'a doğru döndüğümde X namluyu alnıma daha fazla yasladı ve uzun süre sessiz kaldı.

"Güzel," dedi Tugay. "Sanırım ne demek istediğini anladım."

"Anlamış da anlamamış gibi görünüyor, TDÇ," dedi Marco gülüşünün arasından. "Biraz daha açıklayıcı mı olsan?"

CamScanner ile tarandı

Tugay gülümsediğinde, "Haklısın," dedi Marco'ya. "X'in bazen kendini akıllı sanan bir aptal olduğunu unutuyorum." Kısık bir sesle devam etti; onu sadece ben ve X duyduk. "Beynini siktiğimin salağı demek isterdim ama küçük kız kardeşimin önünde asla küfür etmem." Bakışları bana döndü. "Tüh," dedi alayla. "Küfür ettim, özür dilerim güzelim. Umarım beni affedebilirsin."

Ağzımı bıçak açmıyordu, tek yapabildiğim gülümsemeye çalışmak oldu ama neler olduğunu çözemiyordum. Babam umduğumdan daha fazlasıydı, buna alışmıştım ama şimdi çok daha fazlasıyla yüzleşiyordum.

"Sen," dedi Tugay gözlerini kısarak. "Avukat'ımı esir aldığında neden onu öldürmediğini çok düşündüm." Başını ağır ağır salladı. "Sen," dedi çenesiyle işaret ederek. "Hadi ama, gözünü kırptığı an onlarca adamı yok eden adam," alayla güldü, "bir avukatı neden öldürmedin ki?" X yutkundu. "Ve neden sonrasında onu öldürmek yerine bir anlaşma yaptın ki? Sen ki dünyanın en merhametsiz, en kötü adamı," dedi Tugay korkuyormuş gibi bir ses tonuyla, "bir kadından mı korktun yoksa?" Dilini damağına vurdu. "Hayır, sen artık bu dünya üzerinde bile olmayan bir adamdan korktun, o adamın adı Adnan Atalar'dı. Şöyle bir bakıldığında da adam nefes almıyorken bile seni yönetebiliyor."

"Biraz yavaş konuşmalısın," dedi Marco kendinde emin bir sesle. O an anlamıştım, Marco ve Tugay, ben yokken daha fazla ortak olmuş ve bir o kadar da akıl birliği yapmışlardı. "Neden Avukat İngiltere'ye gitmek istedi ki?" Nefesini verdi. "Çünkü bunu sen istedin."

"Çünkü aradığın İngiltere'deydi."

Kendimi kocaman bir aptal gibi hissediyordum çünkü söylenen hiçbir şeyi anlamıyordum; Tugay İngiltere'ye sadece benim için gelmemişti; onun bambaşka bir planı daha vardı ve şimdi o kozunu X'e karşı oynuyordu.

"Adnan Atalar," dedi Tugay sesindeki hayranlığını bir kez daha gizleyemeyerek. "Seni serbest bırakırken aslında tasmanı elinde tutuyordu. Onu öldüremedin, o ölene kadar gizlendin ve sonrasında da kızının peşine düştün." Kelimelerine tane tane devam etti. "Adnan Atalar senden senin için çok önemli bir şeyi aldı ve onun yerini sadece kızı biliyor. Ve sen istediğine ulaşamadan kızını öldüremezsin çünkü sen de ölürsün, bunu biliyorsun."

"Ve İngiltere'de Avukat'ın her adımında onun peşindeydin."

CamScanner ile tarandı

"O ise asla eski evine gitmedi."

Marco keyifle, "Elbette basının karşısındaki o evlenme teklifine kadar," dedi.

"Değil mi?" dedi Tugay, X'e. "Gördün mü nerede olduğumuzu?" Bir adım attı, X hareket bile etmeden Tugay'a baktı. "Şimdi senin hayatının garantisi, Avukat'ın gerçekten de ellerinde." Öyle bir gülümsedi ki duyduklarımın şaşkınlığı bir yana Tugay'ın gülümsemesindeki kendinden eminlik X'e elinde tuttuğu silah sanki bir oyuncakmış gibi hissettirmişti. "Korkak olma da sözünün arkasında dur, bas o tetiğe şimdi," dedi Tugay rahat bir şekilde. "Ya da," kısık bir sesle devam etti. "O siktiğimin silahını Avukat'ımın alnından çek de ucuz oyunculuğun yüzünden güzel yüzüne bu şekilde gölge düşmesin."

Babam, öldükten sonra bile beni korumanın bir yolunu bulmuştu. Bu cümleyi içimden defalarca tekrar ederken yüzümdeki gülümseme ve kalbimin atışı artıyordu. Bütün bunları benim de düşünmem gerekiyordu çünkü tutsak almak yerine öldürebilirdi fakat günlerce aç bırakıp tercihlerle beni alaşağı ederken düşünme yetimi de kaybetmeme neden olmuştu. Sonrası ise çok büyük bir cehennem olduğu için düştüğüm çukurda çırpınmaktan başka hiçbir şey yapamamıştım.

Sanki babam yaşıyordu, nefes alıyordu ve bir yerden çıkıp gelecekti, oysaki ölmüştü ama bu yaptığı sanki yaşıyormuş gibi hissettirmişti.

Seneler önce bana kurduğu bir cümle zihnimde döndü.

"Düşmanı yok etmek yerine onun sırlarını ya da zaaflarını bir silaha dönüştürmelisin, Eftal'im. Çünkü ölüm bir kez gerçekleşir, seni bir kez kurtarır ama sırlar ve zaaflar seni defalarca kurtarabilir."

Ölen kuşumuzu gömüyorduk, kafes ise hemen dibimizdeydi. O an bu konuşmanın anlamsızlığından ve gözyaşlarımdan ne demek istediğini anlamayarak öfkeyle, "Canım acıyor," demiştim. "Sen ise saçmalıyorsun."

Babam derin bir nefesle, "Zamanı geldiğinde saçmalamadığımı anlayacaksın," demişti.

Şimdi üzerinde düşündüğümde söyledikleri daha anlamlıydı ama Tugay'ın da Marco'nun da bilmediği, bilse bile başka bir oyunculuk sergiledikleri bir şey vardı: Ben elimde ne olduğunu bile bilmiyordum.

X bakışlarını bana çevirdiğinde çaresiz mi, kafası karışık mı yoksa korku dolu mu göründüğümü bilmiyordum ama farkında olmadan

CamScanner ile tarandı

babamın yüzümde bir gülümseme oluşturduğunu fark etmem, X'in ifadesinin korkuya dönüşmesiyle ortaya çıktı.

X silahı sertçe aşağıya indirdiğinde Marco ve Tugay ona yem atmıştı; X ise onlara inanmıştı.

Tam gözlerimin içine bakarak, "Kasanın yerini biliyorsun," dedi.

O an Tugay ve Marco sadece bir saniye dönüp göz göze geldiler. Fark ettiğim başka bir şey daha vardı, onlar da Adnan Atalar'ın elinde ne tuttuğunu bilmiyorlardı. Bir kumardı ve X, kasa diyerek ağzından kaçırmıştı.

Ya da o da yem atıyordu.

Dudaklarımı ıslattıktan sonra oldukça profesyonel bir yalancılıkla ve üstün bir sesle, "Seninle yeniden ve yeniden tanışıyor gibiyiz," dedim. "Fakat bu kez tanıştığın kişi, Ölüm Timi'nin kurucusu Adnan Atalar'ın kızı, Eftalya Atalar'dı." Arkada birleştirdiğim ellerimi açtım, hiçbir şey söyleyemedi; sağ elimi öne doğru uzattığımda kaşlarımı kaldırdım. "Hayır, elbette bu bir tanışma tokalaşması için kaldırılan el değil, sadece silahı bana vermen için bir emir olarak düşün, zaten öyle bir titriyorsun ki neredeyse yere düşecek."

X kaybetmenin değil de başkaldıramamanın verdiği dürtüyle dişlerinin arasından öfkeli bir nefes verdiğinde silahı bana vermesini elbette ki beklemiyordum ama kaldırıp da Tugay'ın alnına dayayacağından bihaberdim. Namlu bu kez de Tugay'ın alnını bulduğunda gözlerindeki öfke silinmiyorken, "Haklısın," dedi, kabullenişle. Bütün atılan yemlere düşmüştü. "Seni öldüremem ama bu suç ortağın için geçerli değil, öyle değil mi?" Çenesi seğirdiğinde hâlâ titriyordu, Marco'nun ise artık gülüşleri yoktu. "Bunun için yapabileceğin bir şey var mı, Adnan Atalar'ın kızı Eftalya Atalar? Yoksa baban onu koruyamadı mı?"

Ben bir cevap veremeden Tugay, "Adnan Atalar'ın beni korumasına gerek yok," dedi rahat bir sesle ama gerçekten de rahat mıydı anlayamıyordum. Halbuki onun alnına silah dayalıyken vücuduma uğrayan rahatlama duygusu tamamen yok olmuştu. "Çünkü ben Tugay Demir Çeviker'im. Bunu ezberlemiş olman gerekirdi."

X'in gözleri kısıldığında bakışları benden ayrılıp Tugay'a döndü. "Silahları kullanamazsın," dedi rahat bir sesle. "Savaşamazsın, hatta beni öldüremezsin de. Söylesene ne yapabilirsin?" Tiksintiyle burnunu kırıştırdığında geriye doğru bir adım atıp, "Nida!" diye bağırdı yüksek bir sesle. "Sevgili abiciğinle gerçekten tanışmak ister misin? Peki ya

CamScanner ile tarandı

onun koluna ne olduğunu duymak ister misin?" Nida hâlâ yere çökmüş vaziyette dururken X'e değil, Tugay'a bakıyordu. "Onun benden daha kötü bir adam olduğunu söylesem..."

Tugay'ın zaafını bulmuştu ve bu zaaf, nefes aldığımız müddetçe bizimle olacaktı. Nida hepimizi şaşırtarak, "Benden daha çocuksun," dedi, gözlerim kocaman açılarak ona baktım. "Sürekli mızıkçılık yapıyorsun." X de dönüp Nida'ya baktığında ufacık bir çocuğun onunla dalga geçermiş gibi konuşması öfkesinin katlanarak artmasına neden olmuştu.

Gözü dönmüş bir şekilde silahı gökyüzüne çevirdi ve bir kurşun sıktığında gökyüzündeki kuşlar uçuşmaya başladı. Nida'nın dudakları arasından çığlık koptuğunda bu hareketinin ardından Tugay'ın neler yapabileceğini az çok biliyorduk fakat gözlerini birkaç saniye kapattığında ensesindeki eli yumruk halini aldı.

Namlu yeniden Tugay'a döndüğünde, "Planlarım arasında ne vardı biliyor musun?" diye sordu X. "Seni alıp şehre götürmek ve orada, meydanda asılmanı sağlamak. İbret için. Yarım kalan bir işi bitirmek. Öylece bir kurşunla ölemeyecek kadar orospu çocuğusun çünkü. Senin hak ettiğin çok daha fazlası ama şu an planı değiştiriyorum." Titreyen çenesine rağmen dik tutmaya çalıştı. "Seni bir kurşunla öldürüp cesedini asacağım meydanın ortasına ve çürüyüp üzerine sinekler konana kadar orada dürmanı sağlayacağım. Seni destekleyen herkes o ibret haline bakıp bunun acısıyla yaşayacak." Korkutucu gülümsemenin arasında burnundan nefesini verdi. "Ve seni sen bile kurtaramayacaksın, arkasına saklandığın kadının da kurtaramayacak."

Sadece birkaç saniye Tugay'ın gözlerinden korkunun geçtiğini gördüm. Ölüm korkusundan ziyade kaybetme korkusuydu ama bunu sadece ben gördüm. Gülmeye başladığında kahkahası gecenin ortasına balyoz gibi indi. "Son cümleyi tekrar etsene," dedi bütün o iğrenç ölüm tehditlerini duymazdan gelerek. "Çok hoşuma gitti. Ne dedin sen?" Bakışları bana döndü. "Duydun mu ne dedi? Arkasına saklandığım kadın da beni kurtaramayacakmış." Göz kırptı bana keyifle. "Neyse ki insanlar benim bile sana biat ettiğimi düşünmeye başlamış, bu seni daha kuvvetli kılar güzelim, muhteşem görünüyorsun."

X, Tugay'ın ego yapacağını, kibirle karşılık vereceğini düşünmüştü fakat Tugay zaten her fırsatta benim önümde ceketini iliklediğini söylerken bu cümleler onun için ödül olurdu, biliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bir kadının arkasına korkak gibi saklanmak seni utandırmıyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Tugay bana bakmaya devam ederken, "Yüzyıllardır değişmeyen bir gerçek var," dedi başını sallayarak. "İki kadının savaşında kazanan belirsizdir, iki erkeğin savaşında da kazanan belirsizdir fakat bir erkekle bir kadının savaşında eğer olay fiziksel güç gösterisine dönüşmezse daima kadınlar kazanır çünkü kibir her zaman kaybettirir." Bakışları X'e döndü. "Bir kadın diye aşağıladığın kişi az önce çeneni titretecek kadar seni korkuttu. Benden sana bir tavsiye, hiç kimseyi cinsiyetinden ötürü küçümseme yoksa daima kaybedersin." Başını omzuna doğru yatırdı. "Ve Avukat'ımın hiçbir zaman arkasına saklanmasam da onun insanların gözünde büyüttüğü Tugay Demir Çeviker'i koruyabilecek kadar güçlü görünmesi gururumu okşar. Beni öldürdükten sonra manşetlere başlık olarak at bu cümleni."

"Amına koyduğumun pisliği," dedi X dişlerinin arasından. "Senin beynini dağıtıp..."

"Kardeşimin yanında küfür etme," dedi Giray diğer taraftan. "Bu beni de öfkelendiriyor." Giray'ın sesi öylesine rahat geliyordu ki bir anlık diğerlerinin varlığını unuttuğumu fark ettim ama dönüp onlara bakamayacak kadar yorgun hissediyordum. Ne olacağını kestiremiyordum, ne yapılabileceğini de öyle. Belki de tehditlerime devam etmeliydim ama ağzımdan çıkan her cümle, attığım her yem belki de yalanımı ortaya çıkaracaktı.

X aşağılayarak Giray'a baktı ve sonrasında Tugay'a, "Küçük köpeğin konuşmayı öğrenmiş," dedi umursamaz bir tavırla. "Halbuki aşk acısından onu ağlarken bulurum sanıyordum."

"Nasıl da bildin?" dedi Giray çekinmeyerek. "Oturdum bana kazık atan, ihanet eden, sırtımdan bıçaklayan bir kadın için ağladım. Nasıl da güçsüzüm farkında mısın? Hadi benimle dalga geç." İkizler, X'in ayarlarıyla oynuyordu, bu çok açıktı fakat X, Giray'ı öyle bir önemsemiyordu ki göz temasında bulunma zahmetine bile girmiyordu. "Bir gün istersen sana daha detaylı bir şekilde anlatabilirim, öyle bir ihanete uğradım ki bir filmde izlesen ya da bir kitapta okusan bu kadarı da çok fazla derdin."

Emindim, X buraya gelirken bu kadar da rahat olacağımızı asla düşünmemişti; belki de birimizde bile korku olabileceğine inanmıştı

CamScanner ile tarandı

fakat ilk kez dönüp hepsinin yüzüne baktım, hiçbirinin gözlerinde korku yoktu.

"İhanete sadece aptallar uğrar," dedi X. "Ve sen buradaki en aptal insansın." Düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Fakat seni en sona saklayabilirim, eğer dertleşecek bir omuz ararsan benimle konuşabilirsin."

Giray alınmak yerine güldüğünde, "İhanete aptallar da uğrar elbet," dedi. "Fakat sizin unuttuğunuz bir şey var."

"Neymiş o?"

"İhanetin farkında olduğu halde o düşmanı koynunda tutmaya devam eden kişi aptal mıdır yoksa akıllı mı?" Giray beni bozguna uğratarak arkasında birleştirdiği ellerini indirdiğinde rahat bir nefes verdi ve cebinden sigarasını çıkarıp yaktığında öne doğru bir adım attı. Namlu ona doğru döndüğünde Giray rahat bir şekilde konuşmaya devam etti. "Ben her şeyin farkında olarak o kadının elini tuttum ve siz bunu bile anlamadınız."

"Bu neyi değiştirir?" diye sordu X.

"Birçok şeyi."

"Ne gibi?"

Giray gülümsedi ve Tugay'a baktığında bir planı olduğunu o an anladım. Tugay'ın ise bu plana dahil olup olmadığını çözememiştim.

Giray büyük bir nefes verdi ve sonrasında, "Sana burada olacağımızı Defne söyledi," dedi rahat bir sesle. "Çünkü ona da ben söyledim, İngiltere'ye gelmeden hemen evvel."

Hepimiz birbirimize baktığımızda X'in kaşları hafifçe yukarı kalktı. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama sanki Tugay her şeyi anlamışçasına kahkaha attığında ellerini birleştirdiği ensesinden ayırdı ve yürüyüp Giray'ın elinde tuttuğu sigara paketinden o da bir tane çıkarıp yaktı. İkisi yan yana dururken ilk defa bu kadar aynı kişiydi, bakışlarına kadar.

İnsanların ise unuttuğu başka bir şey daha vardı; Giray Pusat Çeviker, Tugay Demir Çeviker'in ikiziydi. Onları yenmek oldukça zordu.

"İhanetin ardından artık kimseye güvenmiyorum ama bir kumar oynayıp her şeyi çözmem gerekiyordu," dedi Giray. "Ve ben kumarımı oynadım." Sigarasından bir duman daha çekti, X'in hemen karşısına geçti. "Görüyorum ki o kumardan kazançlı çıkacağım, bakışlarından belli."

X sadece, "Söyle," diyebildi. Hareket bile etmiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Defne," dedi, ismi dudaklarından bir küfür gibi çıkarken. "Defne'nin âşık olduğu adam sensin."

Sessizlik. Hatta öyle bir sessizlik ki sanki esen rüzgâr bile durdu. X'in ne düşündüğünü anlamak için tam gözlerinin içine baktım ama anlayabilmek neredeyse imkânsızdı. Olumlu ya da olumsuz hiçbir cevabı yoktu, gözünü kırpmadan Giray'a bakıyordu sanki ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamasın diye.

"Siz Defne ile çocukluktan beri arkadaşsınız," dedi Giray devam ettirerek. "Babalarınız çok yakın arkadaştı, sen onun kardeşini tanıyordun. Defne'nin kardeşi öldürülmesiydi ikiniz de Krallık'a bir başkaldırı gerçekleştirmezdiniz. Sen Ölüm Timi'ne geçtin, o ise gizlenerek kendine bir sığınak aradı." Giray kendisini gösterdi. "O sığınak bendim."

Yutkunduğumda Tugay'ın kaşları çatıldı ve gözleri Giray'a döndüğünde bu kadarını bilmediğini anlayabiliyordum.

Giray cebinden bir fotoğraf karesi çıkarıp havaya kaldırdı. Çocukluk fotoğrafıydı, ortada bir kız çocuğu duruyordu, o kişi Defne olmalıydı. İki yanında ise erkek çocukları vardı. Sandalyelerde oturmuşlardı, Defne ikisinin omzuna elini atmış sırıtıyordu. Bakıldığında oldukça masum bir fotoğraftı ama derine inildiğinde korkutucu görünüyordu.

Giray fotoğrafın solundaki kişiyi gösterdi. "Bu kişi kardeşiydi, söylemekten hiç çekinmedi," dedi, ardından sağındaki kişiyi işaret etti. "Fakat ne zaman bu kişiyi sorsam bir cevabı yoktu. Öylesine bir arkadaş, kardeşimin arkadaşı, tanımıyorum, adını bilmiyorum... Kaçamak cevaplar daima bir kaçışın sembolüdür." Hiç çekinmeden X'in çenesini tuttu ama sert bir tutuş değildi. Çevirip başını kaldırdığında X de hareket etmeden izin verdi, sanki ne yaptığını biliyormuş gibi. Giray'ın sol eli, X'in boynuna dokunduğunda kulağının alt tarafında kalan kesik izini gördüm. Geriye çekildi, fotoğrafın sağındaki kişiyi gösterdi. "Aynı izden bu çocukta da var, öyle çok inceledim ki bu fotoğrafı, yüzünün her zerresini ezberledim. Bu çocuk sensin."

X yine hiçbir şey söylemeden Giray'a bakıyordu ama hareketsizliğinden, elindeki silahın yeniden havaya kalkmamasından belliydi doğruluğu. Giray gülümsediğinde hayal kırıklığı ve zafer aynı anda tebessümündeydi. "Ona ne yaptın?" diye sordu X sadece. Sesi öylesine düzdü ki kumarın kaybedeni olma ihtimalimiz vardı.

CamScanner ile tarandı

Giray dudaklarını büktükten sonra, "Hiçbir şey," dedi. "Aptal bir âşık gibi usulca onun gitmesine izin verdim elbette. Ama bu bir şey yapmayacağım anlamına gelmez."

"Ona," dedi X. "Ne yaptın?" Sonrasında direkt arkasına baktı. "Defne'yi arayın." *Defne'yi arayın.* Bir kanıt niteliğinde o cümle.

Giray dilini damağına vurup küçük bir çocuğu azarlar gibi işaret parmağını salladı. "Şimdi emirleri ben veriyorum, sen ise bana uyacaksın," dedi. "Eğer o piçlerinden birisi Defne'yi ararsa bir daha arama şansın bile kalmaz." Yüzünü buruşturup Nida'ya baktı. "Çok özür dilerim, bebeğim. Beni azıcık seviyorsan kulaklarını kapatır mısın? Senin duymaman gereken şeyleri söylemem lazım çünkü diğer türlü nasıl anlatılır bilmiyorum."

Nida kocaman gözlerle Giray'ı izlerken hızlı bir şekilde onayladı ve elleri kulaklarını kapattı. "Tamam," dedi Tugay da. "Şimdi sana öğrettiğim şarkıyı mırıldanmaya ne dersin, Nida? Geceyi senin sesin güzelleştirir."

Nida gülümsedi ve sonrasında şarkının ritmini mırıldanmaya başladı; Tugay'm bana piyanoda çaldığı şarkıydı.

"Şerefini siktiğimin pisliği," dedi Giray yüzündeki gülümsemeyle. "Şimdi gözlerimin içine bak, nasıl da aptalım öyle değil mi?"

"O güvenli bir yerde," dedi X kafası karışmış bir şekilde.

"E zaten," dedi Giray.

"Ve çevresindeki herkes de güvenilir."

"E zaten," dedi Giray bir kez daha.

"Onu kurtarmaları bir saniyelerini bile almaz."

"E zaten," dedi Giray, Tugay ise kahkaha attı.

X dişlerinin arasından ikisine bakıp, "Siz hasta mısınız lan?" dedi.

"E zaten," dedi Giray ve Tugay aynı anda. Bu kez biz de güldüğümüzde Nida hâlâ şarkısını mırıldanıyordu.

"Bana," dedi X. "Yem atıyorsun, öyle değil mi?"

"Ben yalanı sevmem," diyen Giray kendinden oldukça emindi. "Ama elbette ki ihanetin farkında olan birisi olarak uslu durmadım, sonraki adımı düşünmem gerekirdi."

"Nasıl?"

Giray'ın dudaklarında oluşan tebessüm Tugay'dan tanıdığım o tebessümle aynıydı. "Adnan Atalar'ı hiç tam anlamıyla tanıyamadım fakat bir noktada aynı yerde buluşmuşuz." Bakışları bana döndü.

CamScanner ile tarandı

"Baban sırların ve zaafların bir silah olacağını düşünüyordu, öyle değil mi Avukat?" Başını aşağı yukarı salladı. "Aynısı ben de düşündüğüm için koynumdaki düşmanın zaafını kendi silahıma dönüştürdüm."

"Nasıl?" dedi bu kez X dişlerini sıkarak.

Giray büyük bir nefes verdi. "Defne'nin bileğinden hiç çıkarmadığı bir saat var, kardeşine ait. Günlerce o saate bakıp ağladığını bilirim, ne yazık ben de üzülürdüm." Sesinde nefret vardı. "O saatin pilini çıkarmıştı, zamanı kardeşinin öldüğü saatte bırakmıştı ama keşke çıkarmasaydı çünkü isterdim ki zaman Defne'nin öldüğü saatte donup kalsın." Üzerindeki siyah, uzun kollu, ince kazağından sağ elini havaya kaldırdı, ardından onun da kolunda bir saat olduğunu fark ettim, dijital. İşaretparmağı yanındaki düğmeye gitti. "Buraya gelmeden ve planımızı ona anlatmadan hemen önce kardeşine ait olan o saatinin içine tetikleyici koydum. Şimdi şu parmağımla düğmeye basarsam Defne'nin vücuduna o bile farkında değilken adrenalin pompalanacak, kalp atışları hızlanacak, ardından nefesi kesilecek. Çevresindeki kimse ne olduğunu anlamayacak, belki de kalp krizi geçiriyor sanacaklar. Sonrasında burnundan kan gelmeye başlayacak, ardından ağzından. Âdeta iç kanama geçirecek, kendi kanında boğulacak ve o bile hiç çıkarmadığı saatinden bunun geldiğini anlamayacak. Hatta belki de tam ölmeden önce o saate tutunacak, kardeşine ulaşmak istermiş gibi." Gözlerim kocaman açılırken Marco ağzının içinde küfür yuvarladı. "Ve kumarını burada başlıyor. Eğer ona âşık değilsen, yani eğer o adam sen değilsen Defne'nin ölümü umurunda bile olmaz. Sonrasında bizi de öldürebilirsin ama eğer o adam sen isen şimdi biz buradan çıkıp gideriz, sen de hiçbir sikim yapamazsın çünkü onu kaybetmek istemezsin."

Defne'nin kolunda duran saatteki gibi zaman gerçekten durdu. Her şey X'in dudaklarından çıkacak kelimelerde gizliydi. Bir yanım sonsuz bir şekilde emindi fakat diğer yanım ihtimallerin arkasındaydı ve o ihtimallerin bizi öldürebileceğini biliyordum.

"Gönlüm," dedi Giray. "Bizi serbest bırakmandan yana ama nedeni ölmekten korktuğum için değil, günü geldiğinde Defne'nin ölümünün gözlerimin önünde gerçekleşmesini istediğimden ötürü. Fakat diğer türlüsü de en azından ölmeden önce içimi rahatlatır."

X'in gözleri Giray'dan ayrılmıyordu, nefes bile almıyor gibiydi. Yutkunduğunda Giray ve Tugay aynı anda sigarasından bir duman

CamScanner ile tarandı

çekti ve geri üflerken birbirlerine bakıp gülümsediler. Sanki bir ayna vardı ve ikisi de gerçekten şu an aynı kişiydi.

X silah olan elini havaya kaldırdı; o silahın Giray'a yöneleceğini düşündüm fakat eli yan döndüğünde ve arkasındaki adamlara silahları indirin emri verdiğinde adamlar şaşkınlıkla birbirine baktı.

Giray kumarını kazanmıştı; X, Defne'yi kaybetmek istemiyordu.

Giray'ın zafer kazanmış bir ifadeye bürünmesini bekledim lakin o, zaferden ziyade geride kalan bir acı kırıntısıyla X'e baktı; düşündüğünü anlamak zor değildi. Defne'nin tercih ettiği kişi X'ti, Giray ise hiçbir zaman olmamıştı.

Bizim tarafımızdakiler de ellerini indirdiklerinde kısa vadede kazanan bizdik fakat X'in bakışlarından göründüğü üzere uzun vadede onun bu savaşa olan öfkesi artmıştı.

"Sadece merakımdan soruyorum, cevap vermek zorunda değilsin," dedi Giray stabil bir ses tonuyla. "Sevgilin her gece beni öpüyor, bana sarılıyor, benimle sevişiyordu. Bunu bilerek yaşamaya devam etmek nasıl bir histi? Çünkü ben ona bir başkasının dokunma düşüncesiyle yaşayamazdım."

X hiçbir cevap vermedi.

"Cevap vermek zorunda bile değilsin elbette ama İngiltere'ye gelmeden hemen önce benim kollarımda uyurken öyle bir öptü ki sen bile görsen bana âşık olmadığına inanmazdın." Bir adım attı ve sigara izmaritini parmaklarının arasında döndürüp X'in yüzüne fırlattı. "Beni sevmedi, bana âşık olmadı, doğrudur elbet yoksa böylesine büyük bir ihanet etmezdi ama sen hayatın boyunca seni öptüğü her an, onun beni öperken ne hissettiğini düşünerek geçireceksin. Herhangi bir tartışmada acaba mı diyeceksin, gece uyurken bir anda uyanacaksın ve aklına geleceğim, kollarının arasında olan o kadının uyurken bile rüyasında beni görüp görmediğini merak edeceksin, yüzünde gülümseme oluşsa benden dolayı sanacaksın." Aşağılayarak onu süzdü. "Çünkü eminim, onun bütün rüyalarında ben olacağım. Savaşı kazanmak için koynuma gönderdiğin düşman seni içten içe çürütecek ve ben bunu yapmak için kılımı bile kıpırdatmayacağım."

X gözlerini bile kırpmıyordu; tehditler yoktu, küfürler yoktu, tek yaptığı sessizlikti. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını söyleyen X, şu an sanki kaybetme korkusuyla Giray'a biat ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Tugay geriye çekilip sol elini kaldırdı ve sonrasında beni omzumdan çekip sarıldığında dudakları şakağıma dokundu. Öyle uzun öptü ki kolum beline sarılırken gözlerimi sıkıca yumdum ve geri açtığımda bakışlarımı ona çevirdim. Bu kez alnımdan öptüğünde dudakları namlunun dokunduğu yerdeydi.

Marco öne çıktıktan sonra X'in karşısına geçti ve sonrasında elini hiç çekinmeden pantolonunun cebine attı; bir aracın anahtarını çıkarıp düğmesine bastı. İlerideki araçlardan bir tanesinin kilidi açıldığında Marco sırıtarak X'in yanağından makas aldı. "Ödünç alıyoruz," dedi. "Zamanı geldiğinde götüne sokarım, nasıl fikir?"

Diğerleri güldüğünde X öyle bir aşağılanıyordu ki adamlardan birkaç tanesinin daha güldüğünü gördüm. Herkesin gözü önünde dönüştüğü adam, gücünü kaybetmesine neden olmuştu. Şimdi herkes Defne'nin asıl hikâyesini biliyordu; itibarı zedelenmişti.

Giray eğilip Nida'nın kulaklarından ellerini ayırdı ve sonrasında oyuncaklarını geri o çantaya doldurdu. "Ne oldu?" dedi Nida heyecanla. "Bitti mi?"

"Bitti prenses," dedi Giray. "Bir daha senin oyuncaklarına göz dikmeyecek, emin olabilirsin."

Çantanın fermuarını kapatıp sırtına taktı ve bir daha X'e bakmadan araca doğru yürüdü, bir anda durup, "Ha bu arada," dedi sırtı dönük bir şekilde. "Arayıp saati söylerken selamımı da ilet, bana çok da güven olmaz, belki de sadece bir saat değildir onun canı. Sonuçta senelerdir benimleydi, damarından akan kana kadar bilirim onu."

O an emin olmuştum, Giray, X ve Defne'yi resmen paranoyak bir hale getirecekti.

Herkes Giray'ın peşinden yürürken geriye kalan sadece ben ve Tugay'dık; ikimiz de X'in yüzüne bakarken Tugay gülümsüyordu. "Üzülüyorum sana," dedi alayla. "Arkanda bir ordu var ama bir avuç insana durmadan kaybediyorsun çünkü unuttuğun bir şey var." İşaretparmağını kaldırıp X'in şakağına üç kez vurdu. "Silahların yenemediğini zekâ yener, itaat etmek için hâlâ neyi bekliyorsun?"

X gözlerini kapattığında vücudu titriyordu; dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemeden geri kapattı. Birkaç saniye sonunda ise, "Beni hafife alıyorsun, Tugay Demir Çeviker," diye mırıldandı. "Sen de bu yüzden kaybedeceksin."

CamScanner ile tarandı

"Belki kaybederim," dedi Tugay dürüstçe. "Fakat ben kaybetsem de benim yerime elbet bir başkası kazanacak fakat sen kaybederken bile yapayalnız olacaksın çünkü senin tek savaşın toprakları kuraklaştırmak; o topraklarda daima kaybedilebileceğini babam gibi gördüğüm gibi birisi söylemişti bana. Senin baban gibi şerefsiz değildi üstelik."

Tugay'ın eli omzumdan ayrıldı ve sol elim, protez eline tutunduğunda bir cevap bile vermesini beklemeden yanından uzaklaştık.

Adamların arasından geçerken hepsinin bakışları bizim üzerimizdeydi; Tugay ise öyle çenesi bir dik şekilde ilerliyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. Araçların bulunduğu yere ilerlerken Marco'nun takip edilmemek için plakayı kırdığını gördüm. "Babam hakkında düşündüğümden daha çok şey biliyorsun," dedim kendimi tutamayarak. "Ve artık zamanı geldi, Tugay."

"Yanlış," dedi Tugay. "Baban hakkında birçok şey bilmiyorum." Gözleri bana döndü, en derinlere bakarken nefesini verdi. "Ben babanla birçok şey öğrendim."

Yutkunduğumda, "Ve artık zamanı geldi," dedim. "Bana her şeyi anlatmanın." Tugay sustu. "Çünkü orada yem attın, İngiltere'deki evden babamın kasasını aldın ve..."

"Almadım," dedi. "Çünkü orada yoktu."

"Ne?" Duraksadım. "O halde nerede?"

"Bunun cevabını sen biliyorsun."

"Ne?" dedim bir kez daha.

"Sen biliyorsun," dedi yeniden. "Ve ne bildiğini bile bilmiyorsun ama söyledi baban sana." Gözlerini kıstığında kafası karışık bir şekilde ona baktım. "O kasanın yerini bir tek sen bilebilirsin, babanın sakladığı bütün sırları da öyle. Hatta bir kitap yüzünden içeri atılmasının nedenini de en iyi sen bilebilirsin. Bana senin en büyük sırdaşı olduğunu söylemişti."

"O sırların hiçbirinin sır olduğunu bile bilmeden anlattıysa nereden anlayacağım?" Hem korkuyu hissediyordum hem de dehşet içindeydim. "Babam öldü, asılarak üstelik. Onu ben öldürdüm. Üzerinden aylar geçti; o nefes almıyor ama beni koruyabiliyor. Bana söyler misin, nedir bu?"

Aracın yanına gittiğimizde Tugay, bakışlarını bana çevirdi ve binmeden önce sol eliyle saçlarımı geriye atıp, "Vardır bir nedeni," dedi. "Vardır bir izi, vardır bir lekesi." Başını omzuna yatırdığında parmakları çenemi tuttu. "Ve vardır bir kaderi."

CamScanner ile tarandı

Hiç olmadığı kadar anlamlı gelen bu cümlelere karşılık, "Keşke o nedeni babam bana söylese şimdi," diye fısıldadım. "Çünkü gücümü kaybettiğimi hissediyorum, olduğum kişiyi. Kayıplar beni tüketti ve babam, ben tükenmişken beni kurtarıyor. Adnan Atalar'ın kızı Eftalya Atalar artık savaşamayacak kadar güçsüz hissediyor."

Kısa bir süre sessiz kaldı ve sonrasında, "Zamanı geldi," dedi. "Onu dinlemenin."

"Ne?" dediğimde aklımdan binbir düşünce geçiyordu. "Ne?" dedim bir kez daha. "O..."

"Hayır," dedi Tugay aklımdan geçeni okuyarak. "Hayır, güzelim, Adnan Atalar öldü; o gerçekten öldü." Gözlerimin dolduğunu yaş akana kadar fark etmemiştim. "Fakat yaşıyor gibi yanında olduğunu hissettireceğim sana."

"Nasıl?" dedim sesim titrerken. "Nasıl yapacaksın bunu Tugay? Kayboldum çünkü, yok oldum, bulamıyorum kendimi. Nasıl olacak bu?"

Aracın kapısı açıldı ve Gamze kafasını uzatıp, "Artık binmelisiniz," dedi. "Yoksa bütün şov boşa gidecek."

Tam o esnada arkadan silah sesi yükseldi; bakışlarımı çevirdiğimde X'in adamlarından ona gülenleri tek tek vurduğunu gördüm.

Tugay başını salladıktan sonra bakışlarını sürücü koltuğuna çevirip, "Ben kullanacağım," dedi Marco'ya. "Çünkü ilk önce bir yere uğramam gerek."

"Ve sonra siktir olup gideceğiz öyle değil mi?" diyerek araçtan inen Marco bize doğru yürüdü. "Çünkü yeterince çekirge gibi zıpladığımızı hissediyorum."

"İlk önce," dedi Tugay sürücü koltuğuna doğru ilerken. Ben de arkasından yolcu koltuğuna ilerledim. "Annemi ziyaret edeceğim."

Giray'ın boğuk bir sesle bir şeyler söylediğini işittim; pek anlayamasam da bir mezarının bile olmadığından söz ettiğini duyabiliyordum. Mezarı olmayan bir kadını nasıl ziyarete gidilirdi ki? Evine gidemezdik, bizi ilk bulmak isteyecekleri yer orası olurdu.

Tugay sürücü koltuğuna oturduğunda ben de yanındaki koltuğa geçtim. Başımı çevirip diğerlerine baktığımda birbirine bakan koltuklara oturmuşlardı, Nida, Giray'ın kolları altındaydı, gözleri keskin bakıyordu; yanında Marco vardı. Marco'nun yanında ise Javier.

Karşılarında ise Sinan ve Gamze.

CamScanner ile tarandı

Marco, "Ve sonra eve..." derken Javier yüksek bir öğürmeyle beraber başını pencereden çıkarıp kusmaya başladı; hepimiz şaşkınlıkla ona bakarken Marco, eliyle yüzüne vurdu. Birkaç saniye sonra kafasını geri içeriye soktuğunda, "Of," dedi ağzının içinde. "Adrenalinden öleceğim sandım, çok fenayım."

Marco, eliyle Javier'in ensesine vurdu, tam o esnada da Tugay aracı çalıştırdı. "Nida bile senden daha korkusuz," dedi sert bir sesle. "Aş artık şunları."

Hepimiz ona ayıplayan bakışlar gönderiyorduk.

Nida bile.

"Özür dilerim ya," dedi ellerini kaldırıp. "Normal insani tepkilerim olduğu için. Âdeta süper kahraman olduğumuzu unutmuşum."

"Marcito," dedi Nida, başını Giray'ın göğüskafesine yaslayıp bacaklarını da onun kucağına uzatarak. "Korkusuz muyum gerçekten?" Kendimi tutamayıp güldüğümde Nida, Sinan'a bakışlar gönderdi. "Korkusuzmuşum."

"Çok merak ediyorum, halk bizim bu yüzümüzü bilse ne tepki verirdi?" Gamze kıkırdadı ve uzanıp Nida'nın yanağından makas aldı.

"Büyük ihtimal bana sadece acırlardı," dedi Giray alaylı bir sesle fakat keyifli değildi.

"Hayır," diye atıldı Sinan, onun sessizliğini bozan Giray olmuştu. "Bugün aslında kim olduğunu gösterdin."

"Sahiden mumuna koyayım," dedi Marco gözlerini kısarken. Nida'nın yanında küfür etmemeye dikkat ediyordu. "Bugün yaptığının tartışmasını elbette yapacağız ama şu an değil."

"Benim anlamadığım başka bir şey var," dedi aracı süren Tugay. Dikiz aynasından ikizine baktığında gözleri sorgulayıcı bir ifadedeydi. "Neden o adrenalini kendi saatine bağlamak yerine başka bir şeye bağlamadın?"

Merakla dönüp ona baktığımda aynı soru benim de kafamı kurcalıyordu.

"Çünkü onun ihanetinden tam olarak emin olmadan yaptım bu planı," dedi kısık bir sesle. "Eğer gün sonunda yanılsaydım saatin diğer düğmesiyle kendimi yok edecektim ona haksızlık yaptığım için." Dudaklarım aralandığında herkesin yüzünde de aynı şaşkınlık olduğunun farkındaydım. "Evet, o kadar çok sevmiştim."

CamScanner ile tarandı

Kimse hiçbir şey söyleyemedi çünkü söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Yeniden önüme döndüğümde gözlerim önümdeki boş yola odaklandı, zihnimden geçen binbir düşüncenin arasında ise en makul olanı seçtim.

Aşk, mantığın bittiği noktaydı fakat ihanet, aşkı bile acımasız hale getirebiliyordu.

"Gün doğumunu izleyeceğim," dedi Tugay birkaç dakika sonra. "Ve öyle ayrılacağım İzmir'den." Bakışları bana döndü, sağ elini uzattığında sol elim, eline tutundu. "Çünkü söz verdim, Sevgili Avukat'ıma."

Gün doğmak üzereydi ve biz Kordon'daydık. Bir mezarlığa gitmeyeceğimizi biliyordum elbet fakat geldiğimiz yerin bir deniz kenarı olmasına hazırlıksız yakalanmıştım. Acaba demiştim, Tugay annesini denize mi emanet etti fakat o denize yaklaşmak yerine kordon boyunun en başındaki yaşlı bir ağacın önünde durmuştu. Zaten aracı da yolun yarısında bırakmış, yürümek istemişti. Yollar bomboştu, geçip giden arabalar ya da yanımızdan geçen tek tük insanlar vardı; onlar da zaten ya alkoliklerdi ya da bizi tanıyamayacak kadar kendilerinde değillerdi. Çünkü iç savaş başladıktan sonra bu saatlerde sokakta dolaşmak cesaret isterdi; silahı olmayan kimse yola çıkmazdı.

İzmir, bizim yaşadığımız şehir kadar berbat bir halde değildi ama bir yandan da Krallık'ın hükmü çok daha fazla geçiyordu. Öyle ki duvarlarda BL cümlelerinden daha çok Krallık cümleleri vardı. BL destekçileri ise azınlık olarak görünüyorlardı halbuki Krallık'ın yüksek baskısı yüzünden sokağa bile çıkamıyorlardı. Zaten büyük bir kesimi de koydukları kurallarla yanlarına almışlardı.

Erkek çocukları eğitiliyordu, küçük kız çocuklarını kendi himayelerine almışlardı, kadınların ise saçlarını kısacık kestirmişlerdi, ya onları bir yere kilitliyorlardı ya da hizmetçi gibi kullanıyorlardı.

Bizim çok büyük eksiğimiz de burada başlıyordu, kendi şehrimizde üstünlük kurabilsek de diğer şehirlerde üstünlüğümüz yoktu. Belki de Tugay'ın *artık savaşmak yerine karşıt bir güç olacağız* dediği buydu.

Tugay hemen bir adım önümdeydi, Giray ise onunla beraberdi. Yan tarafımda Nida duruyordu, arada sırada bana kaçamak bakışlar atsa da göz göze geldiğimizde direkt gözlerini kaçırıyordu. Affetmeye başlamış mıydı tam anlayamıyordum ama benden nefret etmediğine adım kadar emindim. Öyle ki araçtan indikten sonra benden gizli

CamScanner ile tarandı

Tugay'a üşüyüp üşümediğimi, eğer üşüyorsam üzerindeki hırkayı verebileceğini söylemişti. Hava mayıs ayına göre oldukça serindi.

Diğerleri ilerlemiş, denize yakın bir yerlerde oturuyorlardı.

"Bu meşe ağacını annem ekmişti, senelerce önce," dedi Tugay açıklama yapmak isteyerek. "Bir mezarı hiçbir zaman olmadı, yani gerçek bir mezardan söz ediyorum."

"Neden yoktu ki?" diye sordu Nida merakla.

Tugay ve Giray birbirine baktı. Nida, Tugay'ın nefret ettiği babasından olan kardeşiydi. Annesini Nida'nın annesiyle aldatmış, başka bir kadınla birlikte olmuştu. Nida ise Tugay'ın annesi öldükten çok sonra doğmuştu. Dönüp de diyemezdi, baban, annemi öldürdü ve sonra bir baltayla parçaya ayırdı.

"Neden yoktu baba?" diye sordu bir kez daha Nida.

Tugay, bakışlarını Nida'ya çevirdi ve dizlerinin üzerine çöküp sol kolunu açtı yaklaşsın diye. Nida yavaş adımlarla ilerleyip yanına gittiğinde Tugay ona sarıldı ve elini saçlarında geçirdi. "Bazı insanlar," dedi en kötü hikâyeyi bile güzelleştirerek. "Kapalı alanları sevmez, annem de sevmezdi. Ben de onu bir toprağın altına gizlemek istemedim, aldım onu yaşayan bir canlıya dönüştürdüm; ruhu da daima yaşasın diye. Hatta bak," yutkunmakta zorlandığımda Tugay büyük meşe ağacının hemen alt tarafındaki küçük kovuğuna iki parmağını yerleştirdi ve birkaç saniye sonra küçük bir zarf çıkardı. "Bu zarfın içinde annemin son çekilen ve gülümseyen bir fotoğrafı var." Giray elini saçlarına geçirdi, ardından ensesine doğru gittiğinde gözlerinin dolduğunu fark ettim.

"Nasıl yani?" dedi Nida büyük bir heyecanla.

Tugay zarfı yavaşça açarken Nida'nın saçlarından öptü ve sonrasında küçük bir fotoğraf karesini ortaya çıkardı. Fotoğraf kesilmişti, o fotoğrafı biliyordum, Giray ve Tugay'ın da içinde bulunduğu bir fotoğraftı.

"Annem öldüğünde gidebileceğim bir yer yoktu onunla konuşmak için," dedi Tugay kısık bir sesle. Yüzünde tebessüm vardı, acısını göstermemeye çalışıyordu ama Giray'ın gözlerinden o acıyı çok net bir şekilde görebiliyordum. O da hiçbir zaman bilmiyordu bunları, belki de öğrenmemişti. Tugay yetişkin bir adam olarak değil, bir çocuk olarak kendi elleriyle annesine bir mezar hazırlamıştı. "Ben de burayı düşündüm. Bir mezarın yanına ağaç dikmedim, annemin diktiği bir ağaca onun son gülümseyen fotoğrafını sakladım. Meşe ağaçları çok uzun

CamScanner ile tarandı

yaşar, güzelim. Bu ağaç yaşadıkça annemin gülüşü ve ruhu da daima yaşayacak. Sakladım onu, kimse de yerini bilemeyecek bizden başka."

Benim de gözlerim dolduğunda Giray dizlerinin üzerine çöktü ve fotoğrafa baktı. "Bana neden söylemedin?"

Tugay omzunu indirip kaldırdı. "Utandım çünkü çocuktum. Utandım çünkü anlamsızdı. Utandım çünkü bir kandırmacaydı." Yeniden Nida'ya baktı ve bir kez daha saçlarından öptü. "Fakat şimdi öyle gelmiyor, değil mi?"

Nida, ağaca ve fotoğrafa bakarken, "Bir gün bu ağaç ölürse ne olacak?" dedi korkuyla. "Ne yapacağız? Annen de ölecek, nasıl olacak o zaman?" Tedirgin bir şekilde Tugay'a baktı. "Ya keserlerse bu ağacı, ya yok ederlerse?"

Tugay gülümsedi ve sonra Nida'nın burnunun ucuna fiske vurdu. "Evimizin oraya, Eftalya bahçesine diktiğimiz o ağacı hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu Tugay. "Bu ağaç öldüğünde götürüp o ağaca gizleyeceğiz, ardından başka ağaçlar da dikeceğiz. Bir gün belki buradaki birimiz," olabilecek en makul cümleyi kurmaya çalıştı, "gidersek, diğerimiz devam ettirir bunu. Mesela bir gün yaşlanacağım ben, doksan yaşıma geleceğim ve ölümsüz değilim, doksan yaşımda öleceğim." Ağzını doldura doldura konuşuyordu, keyifli gibi ama Nida'nın çoktan yüzü düşmüştü. "O zaman sen kocaman bir kadın olacaksın, belki çocukların olacak. O zaman sen de benim," bana baktı ardından Giray'a, "bizim fotoğraflarımızı gizleyeceksin ektiğimiz ağaçlara. Senden sonra bunu çocukların yapacak. Bizim ruhumuz daima yaşayacak, güzelim."

"Ama," dedi Nida burnunu çekerek ve sonrasında uzanıp Tugay'a sarıldı. "Ama ne ölmesi baba? Sen hiç ölme, lütfen ölme. Siz hiç ölmeyin. Korktum."

Tugay da ona sarıldığında yüzündeki gülümseme hızlı bir şekilde silindi, bakışları ben ve Giray'a kaydığında ağlamamak için verdiğim çaba boğazımı acıtıyordu. Ölmeyeceğim diyemedi elbet. "Ölmemek için her şeyi yapacağım," dedi sakin bir sesle.

"Doksan yaşına gelince de ölmeyin," dedi Nida sesi titrerken. "Ben size bakarım."

"Abartma prenses," dedi Giray diğer tarafından. "O yaştan sonra tamamen çekilmez bir adama dönüşürüz biz."

Fakat Nida gülmedi ve sonrasında dönüp Giray'a da sarıldı. Bir fotoğraf karesi, bir ağaç kovuğu Tugay'ın annesinin mezarıydı ve

CamScanner ile tarandı

cümlelerinden anlamıştım, bir gün ölürse istediği mezarının olmamasıydı çünkü biliyordu, mezarı olursa onu bile mahvederlerdi. Gizlenmek istiyordu, ruhu bir ağaçla yaşasın istiyordu.

Ruhumuz bir ağaçla yaşasın istiyordu.

Sadece bir an olsun onun öldüğünü düşünmek kendimi engellemem bile önüne geçti ve gözümden yaşlar döküldü. Onun gülümsediği son fotoğraf karesi bir ağacın kovuğunun içinde mi olacaktı? Doksan yaşında bunun olmasına tahammül edebilirdim çünkü elini tutarak ölürdüm ama şu an değildi, şimdi değildi, bizim hayallerimiz varken hiç değildi.

"Annen çok güzelmiş," dedi Nida fotoğrafa bakarken. "Sizi de çok seviyordur."

"Umarım beni sevmekten de öte affedebiliyordur," dedi Tugay ağaca bakıp. "Affetsin." Sesi daha fazla düştü ve son kelimesi, "Affet," oldu daha çok annesine yönelik.

Kendimi tutamayıp, "Bu ağacın etrafında çiçekler eksik," dedim kaşlarımı çatarak. Sesim titriyordu, bunu engelleyemiyordum. "Hemen kökünün olduğu yere çiçek ekeceğim."

Tugay heyecanla bana baktı, sanki küçük bir çocukmuş gibi. "Tohumu nereden bulacaksın ki?"

"Bulurum ben," dediğimde kaşlarımı çattım. "Böyle kuru kuru olmaz, vardır bir güzelliği." Tugay çöktüğü yerden kalktığında Giray fotoğraf karesini yeniden zarfın içine yerleştirdi ve kovuğun içine koydu. Sonrasında ise üzerini dallarla kapattı. Tugay dik bir duruşa geçtiğinde çenem göğüskafesine denk bir şekilde ona baktım. Yanaklarımı hızlı bir şekilde sildiğimde, "Sen hep bana çiçekler aldın," dedim ağzımın içinde. "Ben de sana çiçek almış olurum. Hem sana hem annene." Burnumu çektiğimde başımı kaldırıp ona baktım. "Ve o çiçek kök verip canlanırsa annen sana affettiğini söylemiş olur. O çiçeklerle seninle konuşur. Çok mu kötü bir fikir?"

Gözlerimin içine bakarken yeni doğmaya başlayan güneş, ela gözlerine çarpıyordu. "Bu hayata gelmenin bir nedeni de benim sensiz bu hayata yalnız başıma devam edemeyeceğim gerçeği," dedi. "Sen olmasan ne yapacaktım ben söylesene?" Gülümsediğimde sol elimi sıkıca tuttu ve sonrasında güneşin olduğu yere bakıp, "Beş dakika," diye mırıldandı derinden gelen bir sesle. "Sana güneşi gösterebilir miyim?"

CamScanner ile tarandı

Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladığımda ağacın dibinden ayrıldı ve beni denizin kenarına doğru hızlı adımlarla yürüttü.

En sonunda hem denizi hem de güneşin doğuşunu en güzel göreceğimiz noktaya geldiğimizde gözlerim güneşin doğduğu noktaya odaklandı. Turuncu rengi gökyüzünü boyuyordu, ay ise gitgide kayboluyordu. Denizin üzerindeki parlak kristaller sanki Tanrı'nın yeryüzüne bıraktığı elmaslarıydı. Aylar önce ben ona karların ortasında imkânsız gibi ortaya çıkan güneşi göstermiştim, mahkûmdu üstelik. O da şimdi bana bu kadar savaşın ortasında güneşi gösteriyordu, en parlak ışığıyla üstelik.

Elini benden uzaklaştırdı ve arkama geçtiğini fark ettim fakat ben gözlerimi güneşin doğuşundan alamazken, "Öyle güzel ki," dedim bir yandan da parmağımdaki yüzükle oynarken. "Sanki her gün doğumu bizim umutlarımızı bana hissettirecek. Hissetmezsem bu yüzük bana hatırlatacak." Yorgundum, halsiz hissediyordum fakat burada, bütün bu savaşların ortasında sevdiğim adamla beraber güneşin doğuşunu izliyordum. Sanki zafer kazanmış gibiydim, her şey bitmiş gibiydi. "Tugay," dedim kısık bir sesle. "Hatırlıyor musun, her şey son bulduğunda bir hayalimiz vardı. Şarap, deniz ve güneş." Başımı salladım, kalbim atıyordu. "Buraya gelelim, her şey bittikten sonra buraya gelelim, hayalimizi burada gerçekleştirelim. Hem o zaman annen için ekeceğim çiçekler de büyümüş olur."

Saçlarımda nefesini hissettim ve sonrasında kolları arkadan bana dolandı. Uzun boyu ve güçlü kollarıyla bana sımsıkı sarıldığında çenesi başımın tepesine denk geldi. Sırtım, güçlü göğüskafesindeydi. Kolları öyle sıkı dolandı ki çok daha fazlasını istedim. Hatta şu an hiç bitmesin istedim.

Fakat o anda Tugay'ın elinde tuttuğu bir mektupla bir kitabı gördüm.

Mektubun üzerinde *kızıma, Eftal'ime* yazıyordu. Kitap ise eskimiş 1984'tü. Belki de babama ait olan.

"Tugay," diye fısıldadım ellerim titrerken.

Benden uzaklaşmadan zarfı önümde tuttu, kolları hâlâ vücudumdaydı. "Bu mektubu baban bana verdiğinde en doğru zamanı bileceğimi söylemişti. Hatta demişti ki *beni anlayacağı zaman ver bu mektubu ona, benden nefret etmeyeceği zaman ver.* Çünkü baban, ondan nefret edeceğini düşünüyordu, tıpkı benim annemin benden nefret edeceğini düşünmem gibi." Nefesini verdiğinde saçlarımda dudakları dolaştı.

CamScanner ile tarandı

"Bu kitabı ise İngiltere'deki evinizden aldım ve anladım ki asıl okuduğu kitap buymuş, altı çizili, notlarla dolu bir kitap. Benim anlayamadığım ve belki de senin anlayabileceğin birçok şifre." Yavaşça ikisini de elinden aldığımda tir tir titriyordum. "Şimdi seni yalnız bırakmamı ister misin yoksa..."

"Kal," dedim zarfı çevirirken. "Kal ve bir an bile benden uzaklaşma çünkü sana yaslanmazsam her an düşebilirim."

"Ve ben her an sen düşme diye bu şekilde sarılırım sana," dedi Tugay hızlı bir şekilde. "Arkana saklanmak desin millet, umurumda değil. Ben sırtına duvar olmaya devam edeceğim çünkü en beklenmeyen darbeleri insanların sırtına vururlar."

Yanağı yanağıma dokundu, ardından saçlarımdan öptü ve daha sıkı bir şekilde sarıldı.

Büyük bir nefes verdim, gözlerimi kapattım ve geri açtığımda korkudan ziyade huzuru hissettiğimi fark ettim. O benimle konuşacaktı, babam benimle konuşacaktı; nasıl ondan nefret edebileceğimi düşünebilirdi? Ben her gün onun için kendimi affedemezken üstelik.

Zarfı açtım, içindeki dörde katlanmış kâğıdı çıkardım. Titreyen ellerimle mektubu da açtığımda babamın o güzel el yazısıyla karşılaştım.

Sevgili güzeller güzeli kızım Eflal'im, diye başlıyordu mektup. Ve ilk cümleden gözlerimden yaşlar dökülmeye başlamıştı.

Bu meklubu sana idamıma günler kala yazıyorum. Yüzünde bir gülümseme oluşturmak, bir baba gibi umut vermek isterdim ama boynuma bağlanacak bir urgan varken ne kadar umullu konuşabilirim bilmiyorum. Ölmekten korkuyorum elbet, korkmuyorum diyemem ama canımın acısı değil mesele. Korkuyorum çünkü onurumu kaybetmek demek, Adnan Atalar'ın gerçekten ölmesi demek.

Ya beni yalvarırlarsa? Ya tehdit ederlerse sizin canınızla?

Ailemin canıyla tehdit ederlerse?

Benim onurumla ölmeme yardım edeceksin biliyorum, bu bir babanın en acımasız yalvarışı biliyorum ama başka bir çarem kalmadı.

Hayır, bu yüzden kendini suçlama çünkü ben giderken arkamda onurumla beraber size harika bir dünya bırakmak için çabalıyorum.

Ve bütün çabam da bir tek ailem için oldu.

Dünyaya gözlerini açtığında tam kalbinin üzerinde minicik bir beyaz leke vardı. O leke, benim nezdimde saflığın simgesiydi.

Bütün karanlığa rağmen senin kalbin bir ışıkla doğdu;

o ışık benim hayatıma neşeyi getirdi.

CamScanner ile tarandı

Hayır, her zaman söylediğim gibi annenin laflarına aldırış etme, o seni seviyor, sadece mükemmeli isliyor; beyaz lekeler onun için kusur ise bırak annen için öyle kalsın, benim için mükemmellik demek. Sakın annenden nefret etme ve şimdi bu mektubu okuduktan sonra gidip onu gör, küsme, sırtını dönme, koru onu; çünkü o korkuyor. O bizim gibi korkusuz değil. Ona hâlâ âşık olmamı suç gibi görme, aşk manlığın billiği nokladır, annen benim en manlıksız tarafımdı. Kendin için olmasa bile sev onu, koru ve yaşat.

Meryem'in acıyan yerlerinden öp lek lek, ardından onu bülün bu kölülüklerden uzak tut, biliyorum o çok uzun seneler yaşayacak çünkü gücünü henüz küçük bir çocukken göslerdi bize. Tek isteğim benim gerçekte kim olduğumu ona göslerme, ölümümle yüzleştirme, silah tutan elimi ona anlatma. Bırak beni sadece ona masal okuyan bir baba olarak hatırlasın.

Sarıl ikisine, yaşat ailemizi çünkü ben başaramadım, sen başaracaksın, biliyorum. Benden daha güçlüsün, daha akıllısın ve daha acımasızsın. Ben acımasızlığı öğrenemedim, sen öğrendiğinde yaşatabileceksin onları.

Gözyaşlarım mektuba damlarken daha fazla ayakta duramadım ve dizlerimin üzerine çöktüğümde Tugay da benimle beraber yere çöktü. Bakışlarım güneşe döndüğünde orada bir yerlerde sanki beni izliyormuş gibi hissetmiştim.

Ve ben ailemizi yaşatamamıştım.

Ama eğer onları kaybettiysen yıkılma, biliyorum, kayıplar insanı lükeltir ama sen lükenme çünkü benim vârisim, gururum, onurum ve geriye kalan en güçlü yanım sensin. Gözlerinin içindeki ateşin bir an bile söndüğünü görmedim, göslerme kimseye de. İnancını körelimesinler, seni mahvetmesinler.

Eğer onları kaybettiysen benimle beraber olduklarını düşün, benim yanımdalar ve güvendeler. Takat biz üçümüz burada olacağız sen ise gücünle, adınla ve gururunla yaşamaya devam edeceksin. Çünkü ben Ölüm Timi'ni en çok senin için kurdum, o gözlerindeki ateş, geleceğin ve hayatın için. Ölüm Timi'nin asıl sahibi sensin. Yönet, savaş, kazan.

Şimdi çeneni kaldır ve acımasızlığınla ama bir yandan da merhametinle ilerlemeye devam et. Bülün dünya benim gücümü bilmese de olur ama Adnan Atalar'ın kızının kim olduğunu bilsin; bilsin ki biz seneler geçse bile onurumuzla anılalım.

CamScanner ile tarandı

Evet acımasızlaş ama hayır, çiçekleri sevmekten vazgeçme.
Evet nefret et ama hayır, sevgiden bir an bile vazgeçme.
Evet kork ama hayır, cesaretinden hiç vazgeçme.
Evet kendin için yaşa ama hayır,
birine hayalini adamaktan da vazgeçme.
Evet mantıklı ol ama hayır, aşktan sakın vazgeçme.
Parmağında taktığın ve özel olarak yaptığım güneş yüzüğün geleceğin demek, o gelecek sizin için var olacak, en huzurlu ve en parlak şekilde.

Gözyaşlarımın arasından kocaman gözlerle Tugay'a baktığımda onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. "Bu yüzük babamın hediyesi miydi?" diye sordum.

Beş sene öncesi...

Tugay Demir Çeviker'in gözleri, Adnan Atalar'ın masasında duran Eftalya Atalar'ın fotoğrafındaydı. Eliyle bir yandan ritim tutarken diğer yandan da gözlerini fotoğraftan ayırmıyordu. Gülümsemesine öyle bir odaklanmıştı ki kapının açıldığını ve içeriye Adnan Atalar'ın girdiğini bile fark etmemişti.

Birkaç dakika öylece kaldı Adnan Atalar, ardından Tugay Demir Çeviker'in fotoğrafa odaklanan bakışlarından onu fark etmediğini anladı. Boğazını temizlediğinde ve masaya doğru ilerlediğinde Tugay hızlı bir şekilde duruşunu düzeltti. "Genelde dikkatli bir adamsındır, evlat," dedi Adnan Atalar bozuntuya vermeden. "Neye dalmıştın öyle?"

"Hiç," dedi Tugay, normalde hiçbir şekilde kekelemezken o an tedirginlikle kekeleyerek. "Sadece düşünüyordum."

Adnan Atalar sandalyesinde otururken ellerini birleştirdi ve sakince gülümseyip, "Neyi?" dedi.

Tugay bir cevap veremedi ve bakışlarını kaçırdıktan sonra, "Neden aceleyle çağırdın?" diye sordu lafı değiştirip. "Eğer örgütle alakalı sorman gereken şeyler..."

"Veda etmek istedim."

"Ne?"

Adnan Atalar rahat bir nefes verdi. "Çünkü yasaklı bir kitabı okurken beni yakalayacaklar ve sonrasında hapishaneye tıkacaklar, büyük ihtimal en sonunda da idam edecekler, idam yasası gelmediği halde biliyorum bunu."

CamScanner ile tarandı

Tugay'ın dudakları aralandığında yutkundu. "Neden?" diye sordu.
Adnan Atalar cevap vermedi.
"Neden?" dedi bir kez daha.
"Çünkü," dedi Adnan Atalar. "Ailem yaşasın istiyorum, ben özgür olduğum sürece onları yok edecekler."
Tugay o an, "Ben varım," dedi, sesinde korku vardı. Adnan Atalar geçen zamanda ona eksikliğini hissettiği babalığı vermişti; onsuz ilerleyebilirdi ama onunla geçtiği yollar daha güvenli olurmuş gibi geliyordu. "Ben korurum sizi."
Adnan Atalar gülümseyip başını omzuna yatırdığında, "Biliyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "İşte bu yüzden seni çağırdım çünkü ilerleyeceğimiz yollarımız var ama öncesinde..." Kaşları çatıldı ve göz ucuyla yeniden kızının fotoğrafına baktı. "Sana bir hediye vermek istiyorum."
Tugay'ın kafası o kadar çok karışmıştı ki hediye umurunda bile değildi ama sanki Adnan Atalar'ın tek düşündüğü buydu. "Ne hediyesi?" dedi ve ayağa kalktı. "Bana hapishaneye gireceğini söyledikten sonra hediyeden mi söz ediyorsun?"
Adnan Atalar masasının çekmecesini açarken, "Neden?" diye sordu kızgın bir sesle. "Savaşın ortasında güzellikler konuşulmaz mı? Sadece savaşı mı konuşacağız biz?"
Zaman Tugay Demir Çeviker'i Adnan Atalar'a dönüştürecekti. Bir mahkûmken bile hücreyi güzelleştirmeye çalışacaktı, hayatının en büyük dersini o odanın içinde almıştı.
"Savaşın ortasında bütün güzellikleri mahvederler çünkü. Savaşın ortasında her şeye zarar verirler," dedi Tugay kendinden emin bir sesle. "Sen bir savaşı kazanmaktan söz ediyorsun, Adnan Atalar. Ben ise bir savaşı yok etmekten söz ediyorum."
Adnan Atalar umutla gülümsedi. "Zaten savaşları kazanmaktan öte o savaşlarda dönüştüğün insana bakmalısın, evlat. Zor olan toprakları kanla, bombayla, silahlarla kurak hale getirmek değildir; zor olan o kurak topraklarda yeniden çiçek açmasını sağlamaktır. Ne olursa olsun inancını kaybetme."
"Ne demek istiyorsun?"
"Savaşın ortasında güzellikleri mahvetmelerini izin verme, aksine mahvolan her şeyi, her kötülüğün üzerini güzelliklerle kapat." Çekmeceden çıkardığı yüzük kutusunu masanın ortasına koydu. "Sen bana bir

CamScanner ile tarandı

yüzük hediye ettin, içi zehir doluydu ve bu kötüydü. Ben şimdi sana bir yüzük armağan ediyorum, belki de dünyanın en güzel yüzüğü. Kötülüğü, güzellikle kapatıyorum. Bir gün âşık olduğun kadına ver bu yüzüğü," dedi sesindeki derin anlamla, "ve o yüzük, ruh eşinin kalbine güneşin doğmasına neden olsun."

Tugay sanki bir silahla vurulmuş gibi sarsıldığında, "Aşk mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Adnan Atalar başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Evet," dedi. "Ve ben ölmeden önce eğer oralarda bir yerlerde olursan son duyduğum cümlenin güzel olmasını sağla, o yüzüğü âşık olduğun kadının parmağına takacağını söyle."

Şimdi

"Devam et," dedi Tugay sadece. "O zaten sana gereken her şeyi söylüyor." Bakışlarım yeniden mektuba döndü.

Eğer parmağında şu an bir yüzük yoksa söylediklerime aldırış etme, hayalle bir gün yanılmış olayım fakat ben aşkı tanırım, birinin gözünün içine baktığımda anlarım. İçimden bir ses, sen bu mektubu okurken o yüzüğün parmağında olacağını söylüyor. Eğer öyleyse her dokunduğunda sadece aşkı değil, babanın da senin kalbinin arkasında durduğunu hissel. Çünkü ben seni ona, onu da sana emanet ediyorum.

Adımı yaşat, adını yaşat, bizi yaşat. Düştüğün yerden doğrulmadan da dizlerinin üzerinde savaşmaya devam et ama hiçbir zaman vazgeçme; sen vazgeçersen bu dünya, geleceğin çocukları ve geçmişle acı çeken kimse huzur bulamayacak.

Sen vazgeçersen güzel kızım, o göğüskafesindeki parlak ışığa tutunup savaştığım her şey boşa gitmiş olacak. Sen vazgeçersen Eftal'im, ben gerçekten ölmüş olacağım.

İmkânsızı başar, kurak topraklarda çiçekler açtır;
o zaman ben özgür kalacağım.
Biz özgür kalacağız.
Dünya özgürlüğe kavuşacak.

Sizin için ölecek ve sizi daima sevecek babanız,
Adnan Atalar

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve neredeyse nefesim kesilmek üzereydi. Mektubu katlayıp yerine koyduğum gibi hızlı bir şekilde kitabın sayfalarını açmaya başladım. Fazlasıyla eskimiş olan kitabın içinde bir-

CamScanner ile tarandı

çok not vardı ve bazı cümlelerin altı öyle bir çizilmişti ki hareket dahi edemeden her cümleyi tekrar tekrar okudum.

Ve her cümle sanki babamın cümleleri gibiydi; o cümlelerin yaşaması gerektiğini hissediyordum.

Gücümü damarlarımdaki kanıma kadar hissettim ve ellerim bu kez hırstan titremeye başladı. Kaybetmiştim, ailemi. Kaybetmiştim, babamı. Kaybetmiştim, her şeyi. Vazgeçirmeye çalışmışlardı ve bir aptal gibi ben de vazgeçmiştim ama şimdi görüyordum, Eftalya Atalar asla vazgeçmemeliydi. Kendimi unutmuştum, kaybolmuştum; uğruna savaştığım kişi artık sevdiklerimin yaşaması için değildi.

Uğruna savaştığım ilk önce sevdiklerimin huzurlu uykuları için, ardından gerçek bir özgürlük içindi çünkü babamın da benden tek dileği buydu.

Babamı yasaklı bir kitabı okuduğu için idam ettirmişlerdi, o yasaklı kitabın altı çizili cümlelerini tek tek insanlara ezberletmek benim için görevdi.

Başımı kaldırdım ve güneşe doğru baktım. Gözlerimden yaşlar dökülmeye devam ederken bu kez acıdan daha çok gururu hissediyordum; babamın bana olan sonsuz güvenini hissediyordum.

"Ben Eftalya Atalar'ım, gücümün ve kaybettiğim cesaretimin farkına yeniden varıyorum, nasıl da kaybolmuşum aslında..."

Büyük bir nefes verdim ve çöktüğüm yerden ayağa kalkarken bir elimde mektup vardı, diğer elimde ise o kitap.

"Hayır, eksik söyledim," diye fısıldadım derin bir nefesle. "Ben sadece Eftalya Atalar değilmişim, ben Adnan Atalar'ın kızı Eftalya Atalar'ım. Kim olduğumun farkına varmamı sağlayan tam olarak bu cümle çünkü babamı artık gerçekten tanıyorum." Bakışlarımı güneşten ayırdım ve Tugay'a doğru baktım; ela gözleri parlıyordu ve kolları belimdeydi. "İlk önce bütün kötülüklerin ortasında kurak topraklara çiçekler ekeceğim babamın onuru için. İmkânsızı gerçekleştirecek, onları yaşatacağım çünkü dünya üzerindeki her çiçek onun ruhuna bir hediye olacak, ardından en çok da babam için bu savaşı kazanacağım."

Tugay'ın gözlerindeki hayranlık, her zaman gördüğüm bir hayranlık gibi değildi. Öyle ki onun benim ruh eşim olması bir yana sanki gururla beni izleyen bir askerimdi, suç ortağımdı. Gözlerindeki gurur, babamın bana her baktığında gördüğüm gururuyla çok benziyordu.

CamScanner ile tarandı

Elleri belimden yukarıya çıktı ve yüzümü kavradığında eğilip dudaklarımdan öptü. Derin bir nefes verdikten sonra nemli dudakları öyle bir ihtiyaçla beni öptü ki ben de onun yüzünü ellerimin arasına aldım. Yeni doğan güneş ikimizin ortasında pasparlak bir ışıktı, tıpkı babamın bahsettiği göğüskafesimdeki o ışık gibi.

"Ve ben," dedi geriye çekilerek. "Bütün bunlar gerçekleşirken bir yandan da hayranlıkla Adnan Atalar'ın kızını izleyecek, en güzel çiçekleri onun için toplayacağım. Bak diyeceğim savaşı kazandığımızda, bu çiçekler özgürlüğümüzün simgesi, nasıl da imkânsızı bile başardın Sevgili Avukat'ım." Gülümsemesi derinleşti, sevdiğim gülümsemesi yüzündeyken başını omzuna doğru yatırdı. "Sevgili Avukat'ım," dedi bir kez daha. "Ve bir gün gerçekten sevgili eşim olacaksın."

Yutkunduğumda babamın benim bile haberim yokken bizim için yaptırdığı yüzüğe gözüm kaydı, elim Tugay'ın göğüskafesindeydi. Başparmağımla yavaşça okşadım ve zihnimin içinde yanan bütün mumlar kocaman bir yangın olana kadar düşünmeye devam ettim.

Gülümseyerek Tugay'a baktığımda, "İlk önce bu şehri kurtaracağız, ardından diğer şehirlerin kendi kendilerini kurtarmalarını izleyeceğiz," dedim. "Hiçbir yere gitmiyoruz, bir planım var."

"Nasıl yani?"

Derin bir nefes verdim ve geriye doğru bir adım attım. "Bu akşama kadar bu sessiz şehri çığlığa dönüştüreceğiz," diye mırıldandım. "İlk önce Krallık'ın bu şehre atadığı kıdemli Başkan'ı yok edeceğim, ardından mahzenlerde sakladıkları insanları özgürleştireceğim, doğurganlığı elinden alınacak kadınları hastanelerden kurtaracağım. En sonunda susturulan askerleri kendi yanımıza çekeceğim. Bütün duvarlara," kitabı havaya kaldırdım, "altı çizili cümlelerden yazdıracağım ve en sonunda gün batarken bu şehri Krallık'ın değil, BL ve Ölüm Timi'nin yönetmesine izin vereceğim. Kontrolü ise bizim elimizde olacak." Tugay beni dinlerken kaşları havadaydı. "Çünkü şu an hiç kimse bu şehirde kalıp bunu yapabileceğimizi düşünmüyor, en fazla susturulan şehir, en fazla çığlığa gebe olan şehirdir."

Tugay yutkundu ve bana bakarken ondan bile fazla delirdiğimi gördüğünü anladım.

"Ne oldu?" dedim kaşlarımı çatarak. "Bana yardım etmeyecek misin? Karşı mı geleceksin?"

CamScanner ile tarandı

Tugay aynı şekilde bana bakmaya devam ederken, "Marco!" diye bağırdı yaklaşık otuz adım ötemize doğru. Hep beraber oturuyorlardı. "İzmir'de Krallık'ın arasına sızdırdığımız askerlerimizi harekete geçir, bir şey sorarlarsa da Tugay Demir Çeviker'in Sevgili Avukat'ının geri döndüğünü söyle. Bu şehri bugün günbatımına kadar Krallık'ın elinden kurtaracağız, emri sevgili eşim veriyor, boynum kıldan ince." Sol elimi kaldırdı, avcumun içindeki yanıktan öptü ve sonrasında da yüzüğün üzerinden. "Ve ben de emrindeyim, güzelim, ölmemi istersen hemen ölebilirim, yeter ki iste."

Günbatımına altı saat

Elimde tuttuğum silah birazcık bile titremiyordu; geride kalanların, adamların cansız bedenlerine baktığımda ise ürpermiyordum bile. Üzerimde simsiyah bir tulum, ellerimde beyaz eldivenler vardı. Beyaz eldivenlerin yarısı kana bulanmıştı.

Silahın ucunda ise yatağında huzurlu uyurken ölüme yakalanan şehrin Başkan'ı duruyordu. Krallık Büyük Başkan'ı korumak konusunda oldukça iyiyken sadece bu eve beş koruma koyabilmişti. Kimse bizim bu şehirde sessiz bir savaş başlatabileceğimizi düşünmüyordu.

"Son mahzenin yeri nerede?" dedi Sinan bir ayağıyla sertçe Başkan'ın bacağına bastırırken. Başkan'ın gözleri ise korkuyla benim üzerimdeydi. "Beş tane olduğunu biliyorum, dallama."

"Al," dedi kekeleyerek. "Alsancak, Krallık Binasının altında." Yutkundu ve titreyen vücuduyla son bir kez daha kurtulmaya çalıştı ama Sinan daha sert bir şekilde bacağına bastırdı.

Tugay ve Giray aşağıdaydı, Gamze hastanelerdeki kadınları kurtarmak için Ölüm Timi'nin buradaki askerleriyle harekete geçmişti. Kan çıkmaması konusunda uyarmıştık fakat çoktan vahşeti başlattığına emindim çünkü bu şehirde bizi destekleyenler düşündüğümden daha fazlaydı. Marco ve Javier ise mahzenlere doğru harekete çoktan geçmişti. Nida ise Tugay ve Giray'ın küçükken saklandıkları bir ağaç evde tatlı uykusundaydı. Bildiği kadarıyla biz küçük çocukların gidemediği bir yere gidecektik ama elbette dönerken ona istediği cipsten alacaktık.

"Listeye bak," dedim Sinan'a. "Babamın idamı için onay vermiş mi?"

Büyükşehirlere atanan Başkanların imzası olmadan birini idam etmeleri imkânsızdı.

CamScanner ile tarandı

Sinan bir emirmiş gibi kafasını salladı ve Başkan, "Hayır," dedi kekeleyerek. "Hayır, ben o adamı çok seviyordum ve suçsuz yere asıldığına eminim. Kütüphaneme bak, onun okuduğu kitaptan var, izin verirsen hemen gösteririm, eğer göstermezsen ne yapabilirim bilmiyorum ama..."

"Onay vermiş," dedi Sinan sakince.

Sinan'a başımı salladım ve Başkan'a döndüm. "Hayır," dedi bir kez daha. "Hayır, bunu asla yapmadım, yerime imza verdiklerine eminim, Adnan Atalar'ın..." Daha fazla konuşmasına izin vermeden tek bir kurşunla alnından vurduğumda yüzüme kan sıçradı, Sinan'ın bacağına da öyle. Tam o esnada içeriye Tugay ve Giray girdi.

Tugay'ın altında siyah kargo pantolonu, üzerinde siyah yarım kollu tişörtü, ellerinde ise siyah eldivenleri vardı. Yüzündeki kar maskesini yukarıya sıyırırken şaşkınlıkla, "Bu kadar çabuk mu?" diye sordu.

Şarjörü değiştirirken geriye çekildim ve kar maskesini aşağıya indirip ona doğru yürüdüm. "Çok konuşuyordu, sıkıldım, öldürdüm." Başımla Sinan'a işaret verdim. "Gidelim."

Tugay, yanından geçerken arkamdan ıslık çaldı, ardından kolunu omzuma atıp merdivenleri inerken ayağının ucuyla önümüzdeki cansız bedeni itekledi. "Çok can sıkıcı oluyorlar öyle değil mi?" dedi soğukkanlılıkla. Güldüğümde sertçe kar maskesini aşağıya indirdim, Tugay ise kulağıma doğru eğilirken beni kendisine sertçe çekti. "Ve biraz daha nefes kesici olmaya devam edersen günbatımına kadar bile dayanamayacağım."

Merdivenin son basamağındayken, "Yoksa beni omzuna alıp kaçırır mısın?" diye sordum hapishanedeki o günü hatırlayarak.

Tugay güldü ve sonrasında gözleri dudaklarıma inerken, "Bu kez aldığım yer omzum değil, kucağım olacak ve sen çırılçıplak bir şekilde sadece gözlerimin içine bakacaksın," dedi.

Dudaklarım aralandı ve öksürmeye başladığımda, "Kesinlikle vahşet seni delirtiyor," dedim ama gülüyordum.

"Kesinlikle senin vahşetin benim dengelerimle oynuyor," dedi. Geriye çekildi ve eliyle asker selamı verdi. "Emret, şimdi ne yapacağız?"

Başımı iki yana salladım ve sonrasında Giray ve Sinan'a da bakarak, "Alsancak'taki mahzene gideceğiz," dedim. "Marco'ya bize destek göndermesini söylersin öyle değil mi?"

"Elbette, güzelim. Elbette. Sen yeter ki emret."

CamScanner ile tarandı

Günbatımına üç saat

Mahzenin içinde kanın kokusu hâkimdi; yerlerde ise onlarca ölü Krallık adamı duruyordu. Maalesef halktan insanlardan da ölenler olmuştu fakat bu Krallık'ın adamlarının yanında hiçbir şeydi. Çünkü Marco'nun gönderdiği adamlar tam teçhizatlı gelmiş, mahzende kalan birçok insanın da silahlanmasına neden olmuştu. Zaten genelde mahzene atılanlar en fazla sesini çıkaranlardı, çoğu polis ya da askerdi. Aralarında kadınlar da vardı, bunu görmek fazlasıyla şaşırtıcı olmuştu çünkü genelde kadınları köleleştirmişler, köleleştiremediklerini mahzene kilitlemişlerdi.

Çocuklar ise Marco'nun şu an kurtardığı mahzendeydi, Krallık'ın ileri gelen adamlarının yanında tutsak olan çocuklara ulaşmak ise halkın elinde olacaktı çünkü kendileri, çocuklarının nerede olduğunu biliyorlardı.

Şehirdeki o sessizlik yerini çığlıklara, silah seslerine ve bir yandan da evlerinde oturan insanların başkaldırılarına bırakmıştı. Artık kimse susmuyordu, Krallık yanlıları ise azınlık olduklarının farkına varmışlardı. Bütün sokaklar, caddeler savaş içerisindeydi ama bir o kadar da özgürlerdi çünkü seslerini çıkarabiliyorlardı. Bütün televizyon kanalları, radyolar, internet, her yer bu şehri konuşuyordu ama hiçbiri şu an için hazırlıklı olamadıklarından engel olamıyorlardı, engel olmaya çalışmaları da sadece zaman kaybettiriyordu.

Sırtım duvara yaslıyken karşımdaki duvarda duran Tugay'la göz göze geldim. Elini kaldırıp üçe kadar saydı, ardından ikimiz de içeriye silahlarla girdiğimizde ve kurşunları sıktığımızda iki Krallık adamı yere yığıldı. Tugay sırtını benim sırtıma verdiğinde ben de ona yaslandım ve daire şeklinde döndük.

Giray ve Sinan da ilerideki duvarın arkasındalardı.

Tugay başka bir adamı daha vurduğunda bu kez hızlı bir şekilde önüme geçti ve belimden tutup beni kendine çekerken hemen arkama bir kurşun sıktı; bir adamın çığlık sesini işittiğimde Tugay beni kucaklayıp diğer tarafa döndürdü ve bu kez oraya da bir kurşun sıktı. Gülmeye başladığımda ne olursa olsun üzerimdeki adrenalini çekip alıyordu. "Ne oldu?" dedi yeniden bizi duvarın arkasına gizlerken.

Tam o esnada hemen arkasından yerde sürünerek ona doğru yaklaşan eli bıçaklı Krallık'a ait adamı vurdum. Zaten son nefesini vermek üzereyken ayaklarımızın dibine devrildiğinde sırtından

CamScanner ile tarandı

vurmuştum. "Tüh," dedim Tugay'a ve paçalarına bakarak. "Kan oldu, çok özür dilerim."

Tugay kahkaha attığında dişlerini sıkarak, "Seni," dedi ve sonra sustu.

"Beni," dedim gözlerimi açarak.

"İmdat! Yardım edin bana, lütfen!" Bir kadın sesiyle bakışlarımız o yöne döndüğünde Krallık'ın bir adamının kadının üzerine çıktığını ve onu boğmaya çalıştığını gördük. Hareketlendik fakat tam o esnada Giray, adamın yüzüne öyle bir tekme savurdu ki bütün o sese rağmen adamın çenesinin kırılma sesi kulaklarımıza doldu. Yerdeyken bir tekme daha attı ve silahı çıkardığı gibi adamı alnından vurdu.

Yerdeki kadın sürünerek geriye giderken duvarın dibine sokuldu ve korkuyla Giray'ın yüzüne baktı. Sarışındı, saçları yamuk kesilmişti ve gözlerinin yeşili pasparlaktı. Üzerindeki tişört yırtılmıştı, altında kısa bir şort vardı. Ayakları çıplaktı. Başkaldırıp mahzene atılan kadınlardan birisiydi, başına gelenleri düşünmek bile beni mahvediyordu.

Giray kadının yanına gidip elini öne doğru uzattı ve sonrasında belinden başka bir silah çıkardı. "Kendini korumazsan ölürsün."

Kadın korkak bir sesle, "Ben silah kullanmayı bilmiyorum ki," dedi ve daha fazla duvarın dibine sokuldu. "Benimle beraber altı kadın daha vardı, öldü mü onlar? Arkadaşlarımdı onlar benim." Etrafına baktı, maalesef iki kadın yerde ölüydü, diğer üç kadın ise kaçmış olmalıydı. Bakışları yeniden Giray'a kaydı. "Öldürecekler beni, çok korkuyorum." Silaha baktı, elini uzatmak istedi ama başını iki yana salladı. "Lütfen beni çıkar buradan." Bakışları uzaktaki bize döndü. "Lütfen," dedi ağlayarak. "Annemi görmek istiyorum, nerede olduğunu bilmiyorum. Lütfen."

Biz bir tepki bile veremeden Giray kanlı eldivenli elini uzattı, ardından kanı fark edince pantolonuna sildi ve yeniden uzattığında, "Arkamdan ayrılma," dedi keskin bir emirle. "Ve ağlamaktan vazgeç."

"Ama çok korkuyorum," dedi kadın titreyerek.

Giray elini çenesiyle gösterdi. "Ben seni koruyacağım."

Kıpkırmızı gözlerle bir kez daha bize baktı ve sonrasında çekingen bir şekilde titreyerek uzanıp Giray'ın elini tuttu. Giray onu arkasına alırken siper oldu ve bizim bulunduğumuz tarafa yürüttü.

O esnada Tugay kulağındaki kulaklığa bastırıp, "Dinliyorum," dedi. Marco bir şeyler söylerken kar maskesine rağmen derin

CamScanner ile tarandı

tebessümünü her zerremle hissettim. "Güzel," dedi başını sallayarak. "Oraya geliyoruz." Sadece bir tane mahzen kalmıştı ve orayı da tamamladılar gibi görünüyordu, toplanma noktası Krallık Binasıydı çünkü BL destekleyicileri binanın çevresine etten duvar örmüştü; her bir hamle o masum insanların canına zarar vermek demekti. Bizim için koruma oluyorlardı.

Neredeyse on dakika sonra bulunduğumuz mahzende silah sesleri sustuğunda Tugay'ın emriyle arka kapıdan çıktık ve bizimle beraber yirmiye yakın asker de çıktı.

Bir de Giray'la beraber sarışın kadın.

"Ne yapıyoruz?" dedi Giray cebinden sigarasını çıkarıp Tugay'a bakarak. Dudaklarının arasına yerleştirdiğinde sarışın kadın hemen arkasında benimle bakışıyordu, vücudu korkudan titrerken o kadar çaresiz görünüyordu ki gidebilecek hiçbir yeri olmadığını anladım.

"Son mahzen de halledildi," dedi Tugay ve kar maskesini yukarıya sıyırdığında Giray'ın elindeki sigara paketini aldı. "Krallık yanlıları engellemeye çalışıyormuş ama oldukça başarısızlar. Şehir o kadar boktan halde ki bu işimize yaradı, Avukat'ım haklı çıktı, bunu yapabileceğimizi asla düşünmediler."

Sarışın kadın öksürmeye başladığında kekeleyerek, "Sen," dedi. "Sen, Tugay Demir Çeviker'sin." Bir adım attı ve bakışları bana döndüğünde algısının geri geldiğini fark ettim. Gözleri eldivenlerime kaydı. "Sen Eftalya Atalar'sın," dedi ve gözleri öyle bir doldu ki beni aniden çekip sıkıca sarılarak ağlamaya başladı. "Lütfen," dedi ağlayarak. "Bana yardım et." Geriye çekildi, bana baktı ve bir kez daha sarıldı; gözlerim kocaman açılırken kollarım beline dolandı. "Lütfen beni buradan götür." Tugay'a baktı ve en sonunda Giray'a döndü. Sinan korumak istermiş gibi yanıma geldiğinde o kadının zararsız olduğu sarıldığı kollarından bile belliydi. Sadece halktan birisiydi ve mahvolmuştu. "Lütfen," dedi Giray'a. "Lütfen beni buradan götürün."

Giray da yavaşça kar maskesini yukarıya sıyırdığında sarışın kadının karşısında Giray Pusat Çeviker'i görmeyi beklemediği her halinden belliydi. Dudakları aralandığında Giray, "Annen nerede?" diye sordu. Sarışın kadın cevap vermedi ve dolu gözlerle ona bakmaya devam etti, ardından bakışlarını kaçırdı. "Annen nerede? Neredeyse onu kurtarabiliriz," dedi Giray bir kez daha.

CamScanner ile tarandı

Sessizlik devam ettiğinde kendimi tutamayarak, "Yalan söyledi," dedim başımı sallayarak. "Annesi zaten çoktan öldü." Sarışın kız bana baktığında daha kısık bir sesle ağlamaya devam etti. "Tek istediği onu kurtarmandı."

Giray afalladığında dudaklarının arasındaki sigarayı yavaşça çekti. "Yalan söylemesen de seni kurtarırdım."

"Kimse kimseyi kurtarmıyor artık," dedi hem sert hem de korkak bir ses tonuyla. "Kimse kimseye yardım etmiyor. Herkes savaş içerisinde ve kendi canının derdinde. Annemi gözümün önünde, evde öldürdüler. Babamın bedenini ise ibret için yaktılar. Kaçabildim ama düştüğüm yer burası oldu, bana burada yaptıkları..." Sustu, ardından daha yüksek bir sesle ağlarken, "Lütfen," dedi. "Lütfen beni buradan götürün. İstediğiniz her şeyi yaparım."

Giray yutkunduğunda kızın gözlerinden yaşlar art arda dökülüyordu.

"Silah kullanamıyorsun öyle değil mi?" diye sordu Tugay sakince.

"Hayır."

"Daha önce hiç birini öldürdün mü?" dedi bu kez.

"Hayır, tabii ki," dedi hem korkuyla hem de dehşetle. "Çok normal bir şey gibi soruyorsunuz."

"Peki ne iş yapıyordun? Bütün bunlardan önce?" O an anlamıştım, Tugay örgütte bir yer ayarlamaya çalışıyordu.

"Öğretmen," dedi kekeleyerek. "Sınıf öğretmeniydim ben."

Tugay kaşlarını kaldırdığında ben de bıkkın bir nefes verdim. "Ne yapabiliyorsun peki?" diye sordu Giray.

"Sizin gibi hiçbir şeyi yapamam," dedi kız. "Ama çabuk öğrenirim. Hem güzel yemek yapabiliyorum, çiçeklere de bakabilirim." Bakışları direkt bana döndü. "Yani eğer isterseniz evdeki birçok şeyi..."

"Seni köle olarak yanımızda götüreceğimizi düşündüren ne?" diye sordu Giray baskın bir sesle. "Biz Krallık değiliz, ayrıca bahçıvana ya da aşçıya ihtiyacımız olursa kendi işimizi kendimiz hallederiz, bu kadar değersiz görme kendini."

Sarışın kız kocaman gözlerle Giray'a baktığında, "Sadece işe yaramaya çalışıyordum," dedi ve elleriyle oynamaya başladı. "Beni sadece bu şehirden götürmeniz bile yeterli, belki sizin gittiğiniz yerde daha güvenli bir yer bulabilirim ve orada yaşarsam..."

"Peki silah kullanmayı öğrenmek ister misin?" diye sordu Giray bu kez.

CamScanner ile tarandı

Kız şaşkınlıkla, "Korkarım," dedi.

"İster misin peki?" diye diretti Giray.

"Evet," dedi kekeleyerek.

"Peki sence birini öldürebilir misin yoksa öldüremeyip kusar mısın?"

"Öldüremeyip kusarım, hatta bayılırım."

"Harika," dedi Tugay'a. "Tam ayarında." Kıza baktı, çenesini kaldırdı. "Sana ilk önce kendini korumayı öğreteceğim, ardından silahları ve en sonunda da harika bir katil olacaksın." Sarışın kız irkildi. "Tamam, sonuncu şakaydı, sakin olabilirsin."

Dakikalardır ilk kez kızın tebessüm ettiğini gördüm ve sonrasında, "Yani," dedi Giray'a. "Gelecek miyim sizinle?"

Bakışlarım Tugay'a döndüğünde onun gözleri Giray'dan ayrılmıyordu. Ardından, "Evet," döküldü dudaklarından. "Geleceksin."

Kız bu kez dişlerini göstererek gülümsediğinde heyecanla, "Annem hemşireydi," dedi. "Ondan birçok şey öğrendim, iğne vurabiliyorum, dikiş atabiliyorum, pansumanda da iyiyimdir." Giray'a yaklaştı ve kolundaki çiziğe baktı. "Dikiş istemez ama pansuman yapabilirim, olur mu?" Bize baktı. "Size de yardım ederim ve..."

"Adın ne?" diye sordu Giray bütün bunları duymazdan gelerek.

Kız çekingen bir şekilde, "Lena," dedi. "İbranice'de Magdalalı kadın demek. Arapça'da bizden birisi, Yunanca'da ise gün ışığı ya da ayışığı anlamına geliyor."

Giray kendini tutamayarak gülümsediğinde biz de güldük. "Anladım, Magdalalı kadın, bizden birisi ve gün ışığı ya da ayışığı." Başını iki yana salladı. "Bir işe yaramana gerek yok, bu düşünceden çık."

"Senin adın ne?" dedi Lena.

Giray kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun?"

"Biliyorum ama şaka yaptım." Hepimiz birbirimize baktık, kız ise utançla gözlerini kaçırdı. "Sanırım komik değildi."

Giray ise sakin bir şekilde, "Adım Giray Pusat," dedi. "Giray kuvvetli prens demek, Pusat ise silah. Soyadımı da öğrenmek ister misin?"

Lena gülümsedi. "Yanlış hatırlamıyorsam Çeviker olması gerek."

Giray güldü ve sigarasından son dumanı çekerken Tugay'la birbirimize baktık, Tugay ise kaşlarını kaldırırken bana hayat işte bakışı attı.

Birkaç dakika sonra ise kulaklığa bastırıp, "Evet," dedi ve sonrasında ise, "geliyoruz," dedi. Bakışları bana döndüğünde başını aşağı yukarı salladı. "Gün batmak üzere güzelim, şimdi sıra sende."

CamScanner ile tarandı

Günbatımı

Kendimi ilk kez bu kadar çok olmam gereken yerde hissediyordum ve bu öyle bir histi ki kalbimin atışlarının en büyük sebebi, babama karşı duyduğum minnet, sevgi ve özlemdi.

Şehir savaş alanıydı, duvarlarda 1984 kitabından cümleler yer alıyordu; Krallık başkaldırıya meydan okuyamıyordu ve diğer bütün sessiz şehirler de yavaş yavaş harekete geçmişti. Hiçbir tepki vermeyen insanlar bile sokaklarda haklarını savunuyorlardı.

Hemen çaprazımdaki duvarda 1984 kitabından, "Karanlık olmayan bir yerde buluşacağız,"* yazıyordu. Babamın en çok altını çizdiği cümleydi.

Diğer tarafa baktım.

"Bilinçlenene kadar asla isyan etmeyecekler
ve isyan edene kadar da asla bilinçlenemeyecekler."**
1984, George Orwell
Adnan Atalar için sesli oku!

Babam bu cümlenin yanına yıldız atmıştı.

"Aslında hiçbir şey yasadışı değildi
çünkü artık yasa diye bir şey yoktu."***
1984, George Orwell
Adnan Atalar için sesli oku!

Babam bu cümlenin hemen yanına not düşmüştü. UNUTMA! yazıyordu.

"Hiçbir sonucu olmasa bile insan kalmanın değerli olduğunu
hissettiğin sürece onları yenmiş sayılırsın."****
1984, George Orwell
Adnan Atalar için sesli oku!

Babamın en çok altını çizdiği cümle hemen karşımdaydı. Öyle bir çizmişti ki neredeyse kâğıt yırtılmıştı.

---

* George Orwell, *1984*, çev., Işıtan Tual Şekercigil (İstanbul: İndigo Kitap, 2021), 50.
** George Orwell, *1984*, çev., Işıtan Tual Şekercigil (İstanbul: İndigo Kitap, 2021), 98.
*** George Orwell, *1984*, çev., Celâl Üster (İstanbul: Can Sanat Yayınları, 2021), 16.
**** George Orwell, *1984*, çev., Işıtan Tual Şekercigil (İstanbul: İndigo Kitap, 2021), 222.

CamScanner ile tarandı

"Özgürlük, iki artı iki dört eder diyebilme özgürlüğüdür.
Buna izin verilirse gerisi gelir."*
1984, George Orwell
Adnan Atalar için sesli okul

Şehrin her yerinde babamın okuyup da idam edilmesine neden olan kitaptan cümleler vardı. Hiçbirini ben yazmamıştım ama hepsi benim emrimle gerçekleşmişti. Fakat Marco'nun söylediğine göre bazı insanlar bu başkaldırıya ortak olup ellerinde kitaplarla bizzat cümlelerini de duvarlara yazmışlardı.

Ben sadece tek bir cümle yazmıştım, o ise hemen arkamdaki Krallık Binasının duvarında yazılıydı.

"İmkânsızı başar, kurak topraklarda çiçekler açtır;
o zaman ben özgür kalacağım.
Biz özgür kalacağız.
Dünya özgürlüğe kavuşacak."
ÖLÜM TİMİ KURUCUSU
ADNAN ATALAR

Yazının hemen önündeydim, üzerimdeki kıyafetler yırtılmıştı, yüzümde kan lekeleri vardı biliyordum, hatta berbat göründüğüme emindim ama bunların hiçbirisi umurumda değildi. Tam karşımda kocaman bir topluluk duruyordu, hepsinin ağzında BL, Ölüm Timi, benim adım, Tugay'ın adı vardı.

Hepsinin ağzından özgürlük nidaları dökülüyordu.

Duvarın önünde, benim bir adım ardımda ise Tugay Demir Çeviker duruyordu; ellerini biat edermiş gibi önünde birleştirmişti, gözleri hayranlıkla bana bakıyordu. Ben de dahil herkes saygıyla önünde duracak demişti, bunu ilk o gerçekleştiriyordu, herkesin gözü önünde.

Birilerinin elinde telefonlar vardı, tam şu anın kayıtlara geçtiğine emindim. Öyle ki kalabalığın hemen arkasında buraya girip engel olmaya çalışan Krallık yanlılarıyla adamları duruyordu. Tepemizde bir helikopter dönüyordu ama hiçbirisi şu an bunu gerçekleştiremiyordu çünkü halkın çığlığını susturmak ölümle sonuçlanırsa artık kendi çevresindekileri de kaybederlerdi.

Elbette bir gün içerisinde şehir bizim avcumuzda değildi lakin artık eskisi gibi de zor olmayacağı çok açıktı.

*George Orwell, *1984*, çev., Işıtan Tual Şekercigil (İstanbul: İndigo Kitap, 2021), 111.

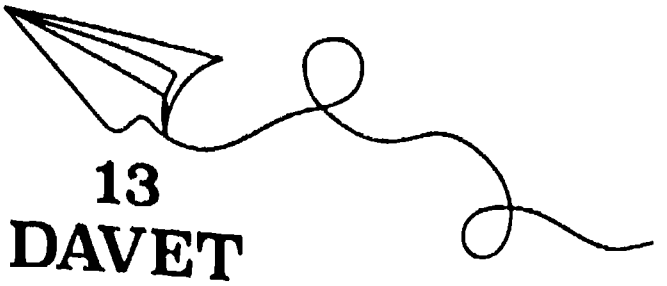
CamScanner ile tarandı

Öne bir adım attım, ardından bir adım daha. Tugay da benimle ilerlediğinde yüzündeki gülümseme daha da derinleşti.

Çenemi havaya kaldırdım, gözlerim dolduğunda bu kez hüzünden değildi; bu kez gerçekten gerçek Eftalya'yı bulduğumdan ötürüydü.

Elimi cebime attım, Marco'nun bana verdiği kum saatini havaya kaldırdım. Çevirmeden önce, "Ben Eftalya Atalar, ismimin anlamı artık sadece çiçek," dedim. "BL örgüt lideri ve Ölüm Timi kurucusunun kızıyım; tek isteğim sadece ve sadece özgürlük. İlk önce babamın ruhu, ardmdan bizim ve sonra geleceğimiz için." Kum saatini çevirdiğimde gülümsedim; bütün karanlığa rağmen. "Krallık için ise zaman doluyor, artık bizi yenebilmeniz imkânsız."

CamScanner ile tarandı

13
DAVET

Birinin sözlerine mi güvenirdiniz, gözlerine mi, hissettirdiklerine mi?

Herkes ilk önce sözlere inanır, onlara güvenir çünkü gözlerden ve hislerden önce dilin söyledikleri etkilidir. Sizi hiçbir zaman bırakmayacağını söyleyen birisine inanmak her zaman en saf duyguyla gerçekleşir. Veya sizi sevdiğine inanmak. Çünkü insan, henüz yalanla tam anlamıyla tanışmadığında kanmayı seçer; cümleler ise kanmak için en etkili silahtır.

Bu yüzden kime sorarsak soralım, ilk güven kırıklığının birinin cümlelerine inanmaktan geldiğini söyler.

İkinci evre birinin gözlerinin içinde gördüklerine güvenmektir. Sizin güçlü olduğunuzu söyleyen birisi acıyan gözlerle bakarsa ona asla inanmazdınız fakat gözlerindeki güç, size de yansıtılırsa bakışların yalan söylemeyeceğini düşünürdünüz. Cümlelere inanıp hayal kırıklığına uğrayan birisi ikinci olarak o bakışlardaki doğruluğa güvenir.

Ve günü geldiğinde o gözlerin de yalan söylediğini öğrenirseniz bu çok büyük bir yıkım olur, inkâr başlar, aksine kendini inandırma aşaması olarak devam eder fakat en sonunda kabulleniş gerçekleşir.

Çünkü insanlar bazen bakışlarında bile kendine olan duygularını gösterecek kadar kendilerine güvenirler.

Üçüncü evre, en büyük yıkım ve felaket hislerinize dayanarak güvenmektir çünkü bu karşınızdakinden ziyade artık sizinle de alakalıdır. Sadece sözler değil, sadece bakışlar da değil. Bir dokunuş, bir alkış, bir gülümseme, bir destek, bir düşüşte elden tutma. Hepsi sizin o kişiye ya da kişilere güvenmenizi sağlar.

Ama ben yanlış hissetmiş olamam diyerek kendine öfkelenmeye başlarsın, karşınızdaki kişi ise çok rahat bir şekilde bunun sizinle alakalı olduğunu söyleyebilir.

En büyük yıkım olmasının nedeni ise hayatınız boyunca bir daha asla güvenmeyeceğiniz, ve belki de doğru hissetseniz bile kendinize inanmayacağınız içindir.

CamScanner ile tarandı

Bir insanın kendini bile kandırdığını fark etmesi biraz da kendine güvenmemesi demekti; dünyanın hem en sarsıcı hem de en gerçek yüzleşmesi.

İki evreyi yaşamıştım. İlk önce çocukken cümlelere inanmıştım. Herkesin çocukluğunun ilk güven kırıklığı vardır, asla unutulmazlar.

Benim ilk güven kırıklığım annemin bana beni sevdiğini söylemesiydi. Beş yaşındaydım, akşam yemeği yiyorduk ve annem gözlerini babamın üzerinden alamıyordu çünkü evlilik yıldönümleriydi. Çok basitti, çok sıradandı, masadan kalkarken babam yanağımdan öpüp seni seviyorum demişti ve annem ilk kez babam gibi beni kendine çekmiş, öpmek yerine sarılmış, ardından beni sevdiğini dile getirmişti. Seni seviyorum değil, seni sevdiğimi biliyorsun değil mi, demişti. Bu cümlenin kibrini bu yaşımda fark edebiliyordum ama o yaşımda fark edebilmem imkânsızdı.

Çünkü bir insana seni seviyorum demekle, seni sevdiğimi biliyorsun değil mi diye sormak arasında dağlar kadar fark vardı; eğer bilmiyorsanız bile ilk önce kendinizde suçu bulurdunuz.

Sadece bir hafta sonra annem bir gece vakti ağlayıp etrafı dağıtıyordu; babam ise evde yoktu. Sinir krizi gibiydi ya da bir patlama bilmiyordum ama öyle hiddetli ağlıyordu ki valizine tıkıştırdığı kıyafetler içinden geri çıkıyordu. Kapının eşiğinden onu izlerken anne, demiştim sadece. Bana bakmıştı ve sonrasında defalarca tekrar edeceği o cümleleri söylemişti.

Nefret ediyorum, demişti bağıra çağıra. Bu evden de nefret ediyorum, babandan da nefret ediyorum, bu hayattan da nefret ediyorum. Derin bir nefes vermişti ve parmağını bana sallayıp senden, demişti. Senden nefret ediyorum çünkü sen doğduktan sonra bütün felaketler bizim başımıza geliyor. Kapının eşiğinde durup hiçbir şey söylemeden onu izlerken sadece bir kez değil, onlarca kez nefretini dile getirmişti.

Çocuktum, nefretinden önce sevgisine inandım, o nefreti işitmek istemedim ama zamanla en sakin haliyle de en mutlu haliyle de, hatta öylesine bir günün içinde bile bana hiçbir şeyi sevmediğini söylemeye devam etti. Bir kez daha sevdiğini söylese inanırdım.

Asla söylemedi.

Ölmeden önce söylediği her cümle ise benim için bu yüzden bir yalandan ibaretti.

CamScanner ile tarandı

İkinci güven kırıklığım artık sözlere değil, gözlere güvendiğimde başladı. Lise birinci sınıfa gidiyordum. Aslında kaçıncı sınıfta olduğumu tam hatırlamıyorum ama o tebeşirin, yeni boyanmış sıraların kokusu hâlâ burnumdaydı.

Hayatımın en kilolu dönemlerinden birisindeydim. Sınıftakiler tarafından, evde annem tarafından, annemin akrabaları tarafından, hatta bazen yoldaki bir yabancının bakışlarındaki ifade tarafından aşağılandığım zamanlardı. Olur olmadık yerlerde sanki orada yokmuşum gibi kilo tavsiyeleri verenler, aslında güzel olduğumu söyleyip kilo vermemi dile getirenler...

Elbette bunlar değildi, cümlelere güvenmemeyi öğrenmiştim.

Daima uzaktan izlediğim, merak ettiğim ama yanlarına gitmeyi aklımdan bile geçirmediğim okulun en güzel, en popüler kızlarından birisi yanıma gelip dünyanın en hayran bakışlarıyla bizimle oturmak istemez misin, dedi bir gün. Hayır dedim, direndim çünkü aptal değildim, arkamdan söylenilen her şeyi biliyordum. Üstelik onları merak ediyor olsam da onlardan birisi olmak gibi bir çabam hiçbir zaman olmamıştı. Fakat gözlerindeki hayranlık, dostça ifade öyle bir inandırıcıydı ki ve ben öylesine yalnızdım ki suçu kendimde bulup onlara bir şans vermek istedim.

Yanlarına gittiğimde yirmiye yakın öğrenci daire şeklinde sınıfta sıralara oturmuş sanki beni bekliyorlardı. İçeriye o kadar çekingen girmiştim ki ellerimi korkuyla sıkmaktan tırnaklarım avuçiçlerime batmıştı ama annemin hep söylendiği yalnızlığımdan sonunda kurtulabileceğimi hissetmiştim.

Yalnızlık problem değildi, kendi kendime mutlu olabiliyordum fakat insanlar bazen yalnızlığa öyle kötü gözlerle bakıyorlardı ki bunun bir hata olabileceğini de içten içe düşünüyordum. Sorun bende olabilir diyordum.

O güzel kız beni yanına oturttu ve bir kâğıt çıkardı. Hepimizin taklitler yapacağını söyledi, eğlenceli olacağından söz etti, sırtımı sıvazladı, hatta bana laf atmak isteyen birkaç kişiyi de engelledi. Bu öylesine inandırıcıydı ki bakışlarındaki ifade yalan olamaz demiştim.

O güzel kız, yürüyüşle Lady Diana taklidi yaptı. Kâğıt çektiğinde o çıktı çünkü. Başka bir kız çektiğinde o Harry Potter taklidini gerçekleştirdi, diğer kız şirine oldu. Kendimi tutamayıp gülüyor, ilk defa kendimi en kalabalık yerdeki o yabancı gibi hissetmiyordum. Bir

CamScanner ile tarandı

çocuk ünlü bir şarkıcının taklidini yaptı, başka bir erkek bir mafya liderini taklit etti.

Sıra bana geldiğinde herkesin gözü bana döndü, heyecanla bir an bile düşünmeden kâğıdı çekip açtım ve içinden bir hayvanın adı çıktı.

Ayı.

Gözlerim kâğıttan ayrılıp topluluğa döndüğünde yanımdaki kız bana ne çıktığını söyledi, diğerleri ise alkışlarla beni ortaya davet etti. Dudaklarım aralandığında başımı olumsuz anlamda iki yana salladım fakat hepsi, hep bir ağızdan mızıkçılık yaptığımı, hepsinin görevini yerine getirdiğini, uyumsuz birisi olduğumu söyledi. Hepsinin kâğıdında çıkanla benim kağıdımda çıkanın alakası yoktu, bu nasıl bir denk gelişti?

Oturduğum yerden kalktığımda hepsi heyecanla doğruldu. Dairenin tam ortasına geçtim, yüzlerine baktım ve o an tek diyebildiğim, ayı taklidi nasıl yapılır bilmiyorum, demekti. Çünkü aptal değildim, o an anlamıştım kandırıldığımı, benimle dalga geçtiklerini, eğlenmek için benimle uğraştıklarını.

Taklide ihtiyacın mı var, dedi sağdan birisi. Tamam bence rolü bitti, dedi başka birisi. Kahkahaların ortasında kaldım, hareket bile edemedim. Gözlerim o an sadece beni yanına çağıran kıza odaklandı, gülüyordu ve gözlerinde öyle bir ifade vardı ki bakışların da yalan söyleyebileceğini o an anladım. Artık benden tiksiniyordu.

Dakikalarca benimle eğlendiler, hiçbir cevap alamadıklarında ise en sonunda sıkılıp beni sınıfın ortasında bırakıp gittiler. Onların ardından bakarken bir süre daha öylece kaldım ve sonrasında o camdan fanusu alıp içindeki diğer kâğıtlara da baktığımda hepsinde aynı kelime yazıyordu.

Ayı.

Benimle dalga geçebilmek için böyle bir oyun kurgulamışlar, kendileri de rollerini yerine getirmişler, beni kandırmışlar ve sonrasında ise çekip gitmişlerdi. O an öyle çok utandım ki boş sınıftan çıkamadım, utandığım ben değildim, güvendiğim için kendime kızmıştım. Herkes okuldan gittikten sonra koşarak sınıftan çıkmış, okulun en ücra köşesine saklanmıştım. Gece olmuştu ama ben oradan çıkmamıştım. Ağlamıyordum, bağırmıyordum, sadece korkuyordum çünkü insanlar korkunçtu. Sorun kilom değildi, asıl sorun bir insanı aşağılamak için bile verdikleri bu büyük çabaydı.

CamScanner ile tarandı

Gecenin ilerleyen saatlerinde babam polislerle beraber okula geldi ve beni buldular. O kadar zaman ağlamayıp babamı gördüğüm an öyle bir ağlamaya başlamıştım ki beni kollarının arasına aldığında tek diyebildiğim beni kandırdılardı. Eve gittik, ağlamaya devam ettim. Sabah oldu, ağlayışlarım susmadı. Beş gün okula gidemedim, üç gün hasta yattım, yemeklerden kaçtım. Bir haftanın sonunda babam okulumu değiştireceğini söylediğinde onu engelledim çünkü kandırılmış birisi olmayı korkak birisi olmaya yeğliyordum.

Bir haftanın sonunda okula gittiğimde o insanların bakışlarına, fısıldaşmalarına, arkamdan gülüşlerine tahammül ettim. Çenemi indirmedim, ağlamadım, direndim fakat artık yediğim her şeyi kusuyor, sağlıksız besleniyor, babamdan gizli internetten zayıflama hapları alıyordum.

Sene sonuna kadar seksen dokuz kilodan kırk beş kiloya düştüğümde ve artık ayakta bile duramayacak duruma geldiğimde tedaviye alındım fakat öyle kolay kurtulamadım.

Bütün bu olanlar ise bir sosyal deneymiş gibi o insanların gözlerinin önünde oldu. Şimdi düşündüğümde bu da bir direnişti, korkuyu değil savaşmayı seçmiştim ama savaşırken de kendimi mahvetmiştim.

Kötü insanların tek bir türü yoktu, bazı insanlar gülümseyerek bile size hayatınızın en büyük kötülüğünü yaşatabilirdi.

Son evre, hislerine güvenmekti.

Bunun için anlatabileceğim bir hayal kırıklığım pek yoktu çünkü tam anlamıyla hislerime dayanarak kime güvendiysem hayal kırıklığı yaşamamıştım. Babam bana hayal kırıklığı yaşatmamıştı, Tugay bana hayal kırıklığı yaşatmamıştı. Ve ben artık babam sayesinde kendime güvenimi de tamamen hissediyordum.

Bir gün hissettiklerimde ise güven kırıklığı yaşarsam neye dönüşürdüm, bilmiyordum.

"Bahçeni bu kadar çok mu özledin?" Gözlerimi kapattım, Tugay'ın sesini arkamda duymak düştüğüm düşüncelerden beni çekip çıkarmış, gülümsememe neden olmuştu. Hislerim oradaydı, hislerimle güvendiğim o adam tam ardımdaydı ve sesi, beni lisedeki o sınıfın içinde bile yalnız hissettirmeyecek kadar merhamet doluydu. "Bahçemizi mi demeliyim yoksa? Sayende epey yol kat ettim, yokluğunla bana çiçek bakmayı öğrettin."

Zorlu ve meşakkatli yolların ardından en sonunda eve gelebilmiştik fakat ben eve girememiş, kendimi bahçenin olduğu yere

CamScanner ile tarandı

bıraktırmıştım: Eftalya Bahçesi. Anlamı çiçek olan. Eftalya Atalar, isminin anlamı artık daima çiçek olacak olan. Tugay Demir Çeviker, ölene kadar güveneceğim o adam.

Hem büyük bir yıkımla çıktığım eve şu an girmeye cesaretim yoktu hem de düşünmeye ihtiyacım vardı. Yaşananları, yaşatılanları, babamı, yollarımı, kime dönüştüğümü, gücümü, varlığımı... Belki de çiçekleri görmek huzurlu hissettirir diye düşünmüştüm ama hava henüz yeni kararıyor, akşam oluyordu. Batan güneş, çiçeklerin sadece gölgesini bana gösteriyordu. Yine de gölgeleri bile ait olduğum yerdeyim hissini bana veriyordu.

"Biliyor musun, bana ayı diyorlardı," dedim bir anda. Bir başkasına öyle gelişigüzel konuşamazdım ama Tugay beni yargılamazdı. İşte bu güven ne sözlerinden ne gözlerindendi. Ben onu hissediyordum. "Lisede yani. Trajik bir anım var." Güldüm, artık canımı acıtmadığını fark ediyordum. "Fakat bana ayı demelerine rağmen onlardan kaçmak yerine gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Sanırım babam haklı, ben ona benziyorum. Ortada pek de savaşacak bir şey yokken bile savaşacak bir şeyler buluyorum." Omzumu indirip kaldırdığımda onun hemen yanıma geldiğini gördüm, bakışlarımı çevirdim. "Sana da ayı deselerdi savaşırdın, öyle değil mi?"

"Ben kendim için savaşmayı yeni öğreniyorum," dedi ellerini gri eşofmanının ceplerine yerleştirirken. Üzerinde siyah bir tişört vardı, saçları nemliydi, duştan çıkmıştı; ben ise hâlâ eve girememiş, duş alamamıştım. "O zamanlar savaşmazdım kısacası. Ayrıca bazı kötülükler savaşmaya değer bile olmaz, güzelim. O insanlar pek de savaşmaya değer değillermiş."

"Peki bir başkası için söyleselerdi bu kelimeyi?"

"İşte o zaman savaşırdım."

Kaşlarım çatıldı. "Kendine değer vermiyor muydun yoksa?"

Tugay dudaklarını büzdü ve sonrasında biraz daha yaklaşıp dokunma ihtiyacı hissediyormuş gibi sol kolunu koluma değdirdi. "Aklım biraz tuhaf çalışıyor bence benim," dedi kendinden emin olmayarak. "Kendimi savaşmaya değer mi görmüyorum bilmiyorum ama daima başkalarını korumak için savaştım. Belki de çocukluktan geliyordur." Bir kez daha omzunu indirip kaldırdı ve nefesini verip gözlerini gözlerime çevirdi. Batan güneş, ela gözlerini parlatıyordu. "Lisede senin için savaşırdım kesinlikle."

CamScanner ile tarandı

"Belki de o zorbalardan birisi olurdun?" Kıkırdadığımda kaşları havalandı. "Tamam şaka yapıyorum, bence biz çok iyi arkadaş olurduk."

Tugay yüzünü buruşturdu ve sonrasında, "Başta arkadaş olurduk tabii," dedi. "Taktiğim budur bilirsin, hapishanedeyken seni ilk olarak arkadaşım olmaya ikna etmiştim."

"Bir şey soracağım," dedim merakla ona dönüp. "Bak bu soru sana yaşımız gereği çok çocukça gelebilir ama umurumda değil." Merakla bana baktı. "Eğer benimle tanıştığında nişanlıma âşık birisi olsaydım," burnundan keskin bir nefes verdi, "yani yalan olmasaydı, ne yapardın?"

Tugay'ın kaşları çatıldı. Dudaklarını birbirine bastırıp, "Nasıl bir cevap istiyorsun sen?" dedi.

"Söylesene," dedim direterek.

Tugay da bana doğru döndüğünde, "İlk önce nişanlını bulurdum, ona işkence çektirirdim ve sonrasında bir ay bir yere kapatır aç susuz bırakırdım. Ölecek gibi olduğunda süründürürdüm, öldükten sonra da cesedini yakardım," diye yanıtladı. "Sen ise kaybolduğunu düşünürdün, asla benim yaptığımı söylemezdim." Dudaklarım şaşkınlıkla kocaman açıldığında büyük bir ciddiyetle bana bakmaya devam etti. "Hatta," dedi sanki yetmezmiş gibi. Gözlerim de açıldı. "Belki de boğmalıyım," gözlerini kıstı, "ya da..."

"Sanırım kusacağım."

Tugay gülmeye başladığında çenemden tutup kaldırdı. "İstediğin böyle bir yanıt değil miydi?" diye sordu.

"Hayır, kesinlikle değildi."

Gülüşü devam ederken "Seni öpemediğim, sana sarılamadığım, sana dokunamadığım, biz olamadığımız bir evrenden bahsediyorsun," diye mırıldandı. "Sen Tugay Demir Çeviker'in Sevgili Avukat'ı olmama ihtimalini düşünmemelisin."

Keskin gözlerle ona baktım, eli hâlâ çenemdeydi. "Peki ben nişanlı olmasaydım ama birinden hoşlanıyor olsaydım ve gelip sana anlatsaydım, sen bana akıllar verir miydin?"

"Avukat," dedi Tugay ellerini kaldırarak. Gözlerinde saf bir ateş vardı, hiç yaşanmamış olanların ihtimali bile hoşuna gitmemişti. "Bu soruları çok mu düşündün?"

"Peki," dedim nefesimi vererek. "Ben avukat olmasaydım, herhangi birisi olsaydım sen bana nasıl ulaşırdın? Ulaşamazdın ki, biz olamazdık ki." Tugay başını iki yana sallayarak gülmeye devam etti. "Yani yine biz

CamScanner ile tarandı

olur muyduk olmaz mıydık, söylesene ya?" Bana baktığında kaşlarımı çattım. "Düşündün," dedim. "Direkt cevap vermedin." Geriye doğru bir adım attım. "Sahiden de düşündün."

"Trip."

"Ne?"

"Trip diyorlar buna," dedi şaşkınlıkla. "Sen trip atıyorsun."

Çatık kaşlarla ona bakmaya devam ederken, "Öyle mi yapıyorum?" diye sordum. "Hem yapıyor da olabilirim, aklıma geleni söylüyorum işte."

"Yemin ederim ki benden daha deli oldun sen," dedi gülümseyerek. "Bir gün önce ülkenin her yerinde ayaklanma başlatmamışsın gibi geçip bana sorduğun sorulara bak. Sen söyle, yanıma geldiğin ilk günler böyle bir kadına dönüşebileceğini düşünür müydün?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "O zaman sen bana anormal geliyordun, şimdi bütün dünya bana anormal geliyor, biz ikimiz normaliz." Gözlerini kıstığında eli çenemden omzuma doğru kaydı, ardından enseme doğru gittiğinde saçlarımda parmakları gezindi. "Peki son ve çok önemli bir soru sorabilir miyim?"

"Sor," dedi bıkmadan, tepki vermeden, gözlerindeki o ihtiyaçla.

"Hmm," dedim. "Ama iyi düşün tamam mı? Bu gerçekten çok önemli."

"Tamam," dedi başını sallayarak, ardından kollarını önünde bağladı. "Çok merak ettim."

Çenemi aşağıya doğru indirdim, alttan alttan ona baktım ve sonrasında, "Solucan olsam," dedim. "Beni yine de sever miydin?" Tugay'ın gözleri kocaman açıldığında bu kez kahkaha atma sırası bendeydi. "Tamam, bu soruyu Gamze sana çok sormamı istemişti yüzünü görmem için. Keşke bir fotoğrafını çekebilseydim."

Belki de içimde daha önce hiç yaşamadığım hisleri normal insanlar gibi yaşama dürtüsü vardı. Bir sinemaya gitmek, yemeğe gitmek, bana attığı mesajlara heyecanlanmak, gereksiz tepkilerle başını şişirmek... Hepsini, tam da şu an, an bu an olduğunda yaşamak isteyecek kadar aceleciydim.

Tugay kolunu belime sardı, şakağımdan öptüğünde derin bir nefes verdi. "Bir liste hazırlamaya karar verdim tam şu an," dedim nefesi saçlarımı okşarken. Merakla gözlerini bana çevirdi. "Hayır, bu bir ölüm listesi değil ama ölüm listesinin yanına koyduğumda komik görünebilir."

CamScanner ile tarandı

"Ne listesi?" diye sorduğunda sesindeki merak dikkatimi çekmişti. Kolu daha sıkı dolandı ve çenesini saçlarımın tepesine yerleştirirken diğer kolunu da bana dolayıp çok kısa bir an o saniyelerin içinde kaybolmamıza izin verdi. "Her şey bittiğinde yapacaklarımız listesi," dedim kısık bir sesle. "Özgür olmasak da silahlardan, ölümlerden ve savaştan uzak iki insan olarak yapacaklarımızın listesi olmalı. Upuzun bir liste olsun, hiçbir zaman bitmesin, yaptıklarımızın üzerine çizik atalım." Ben de kollarımı ona doladığımda çenemi göğüskafesine yasladım, bakışları gözlerimde dolaşırken tebessümü bana her şeyi unutturuyordu. "Saçma bir fikir mi sence? Öyle zor şeyler değil elbette. Birlikte dondurma yemek mesela?" Gülmeye başladı. "Lunaparka gidebiliriz? Sinemaya da gitmek isterim. Çok sıradan ama gerçekleşmesi basit. Bir kedi sahiplenebiliriz örneğin." İsteklerim, normal insanların gözünde oldukça sıradandı ama bizim için şu an çok zordu, bunu biliyorduk. "Çok var, hepsini aklımızda tutamayız zaten. Şimdiden başını bile unuttum, bu yüzden not etmeliyim."

Kendimi tanıyordum, not etmeyi bile unutacaktım.

Gözleri kısıldığında iki kaşının ortasında ince bir çizgi oluştu, gözbebekleri ise büyüdü. "Beni Adnan Atalar değiştirdi," dedi bir anda. Babamın adını duymak hem kalbime huzuru doldurdu hem de yaranın üzerinde bir sızı hissettim. "Ve görüyorum ki seni de ben değiştirdim, Sevgili Avukat. Seni ilk tanıdığım zaman çok gerçekçi bir adamdım fakat zaman ve baban bana hayatın her an tükenebilecek kadar kısa olduğunu öğretti. Düşünsene, bir hücrenin içindeyken hayal kurmak senin için nasıl da tuhaftı, şimdi ise yapılacaklar listesinden söz ediyorsun. Savaş mı diyorsun, siktir et şu birkaç dakika savaşı. Hoşuma gidiyor," diye mırıldandığında sesi derinleşti. "Biz olmaktan ziyade sanki tek bir insanmış gibi olabilmemiz. Anladın değil mi beni?"

Gülümsediğimde, "Anladım," dedim büyük bir nefes vererek. "Peki sence çok mu abarttım?" Dudaklarını gülmemek için birbirine bastırdı. "Yani İzmir'de olanları?"

Aslında yine onun gibi konuşuyordum, bakışlarından da belliydi. "Yok daha neler," dedi alaylı bir sesle. "Mahzenleri patlattın, sessiz halkı uyandırdın, Krallık'ın en iyi adamlarını öldürttün, yetmedi duvarlara yasaklı bir kitabın cümlelerini yazdın, o da yetmedi başkaldırını gerçekleştirdin. Eh bu kadarla sınırlı kalmadın, herkesi kendine hayran

CamScanner ile tarandı

bıraktın. Şöyle bir bakıldığında çok da abartmış gibi görünmüyorsun, altı üstü bir savaş öyle değil mi?"

Kaşlarım çatıldığında, "Gerçekten birazcık abartmışım," diye mırıldandım.

"Birazcık," diyerek beni tekrar ettiğinde gülmeye başladık. O sırada çenesinin altındaki dün gerçekleşen bıçak kesiğine baktım, ayrıca kaşının üstü de yarılmış, kan toplamıştı. Nemli saçları dağılmış, sakalları çok az uzamıştı. Hapishaneden çıktıktan sonra sağlığına kavuşmuş, omuzları tamamen dikleşmiş, duruşu oldukça özgüvenli bir hal almıştı. Onu izlerken dakikalara bile meydan okuyacağımı fark etmek boğazımı temizlememe ve eve doğru bakmama neden oldu.

"Gidelim mi?" dedim çekingen bir şekilde. O eve girdiğimde ne hissedeceğimi, o yatak odasında neler düşünebileceğimden asla emin değildim. "Bizi bekliyorlardır."

Tugay başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı ve kollarını benden uzaklaştırıp eve yürümemiz için eliyle önden işareti yaptı. Ayak uydurup yürümeye başladığımda bahçenin solunda yeni dökülen toprağı, etrafına çekilen küçük çitleri ve içindeki yeni yeşermeye başlayan filizleri gördüm. "Çiçeklere sen mi baktın?" diye sordum boğuk bir sesle. "Ben yokken."

"Evet." Tek yanıtı, o günlerin silinmesi gerektiğini bana hissettiriyor gibiydi.

"Peki şurası," diyerek işaret ettim küçük çitli alana. "Orayı da mı sen yaptın?"

"Evet," dedi bir kez daha tek bir nefesle.

"Ne ektin?"

"Orkide."

"Neden?"

Çok kısa bir an düşündü ve sonrasında, "Seni bana getiren bir orkideydi, tek dalı solmuş," dedi. "Seni bana yine çiçekler getirir diye orkide tohumları ektim, her olmadığın güne bir tane. Tam doksan bir adet." Yutkunmakta zorlandığımda bakışlarımı yere indirdim. "Hiç filizlenmemişlerdi biliyor musun?" diye mırıldandı şaşkınlıkla. "Ama şimdi filiz vermişler çünkü sen geldin. Sanırım bu dünya bizi seviyor olmalı, beni değil. Oysaki ben çiçek bakmayı beceremediğimi düşünmüştüm, filizlenmedikleri için."

CamScanner ile tarandı

"Tugay," dedim bakışlarım hâlâ yerdeyken. "Her gün için bana vereceğin çiçekleri yakmıştın sen."

"Yakarım elbet," dedi. "Gelmediğin her gün için çünkü yoktun." Adımları yavaşladı ve kısık bir sesle devam etti. "Ve şimdi geldin, o günler için sana veremediğim her çiçek filizlendi. Ben Tugay Demir Çeviker'im, her ne olursa olsun o çiçekleri sana vermekten hiç vazgeçmem, sen olmasan bile."

Bakışlarımı yavaşça yerden kaldırıp ona baktığımda göz göze geldik. Gözlerindeki kırgınlığı sezebiliyordum fakat bir yandan da o çiçekleri yaktığı için bile beni düşündüğünü hissetmek utanmama neden olmuştu. Sessizliğe gömüldüm çünkü bu konu hakkında ne söylesem geçmişi değiştiremeyecektim. Uyanmıştı ve yoktum, mutfağa gitmişti ve hep söz verdiğim yaprak sarmasını yapmıştım, bir mektupla ondan gitmiştim. "Bazı yaralar geçer, bazı yaraların da izi kalır," dediğimde cümlem ona yönelikti. "Ben kalıcı bir iz bıraktım sende, öyle değil mi?"

Bir cevap vermek yerine sessizce eve baktı, önüne gelmiştik. Çevresine yeni elektrikli çitler dikilmişti, kameralar da yerli yerindeydi. Tugay'ın söylediğine göre termal kameralar yaklaşan her canlının sinyalini veriyor, çitin bir adım gerisinden içeriye girilmeye çalışılırsa Tugay isterse mayınlar patlıyordu. Krallık, X ya da herhangi birisi istemediğimiz anda bir baskın gerçekleştirirse ölürlerdi; büyük ihtimal bunun farkında olmalılardı ki hiçbir hamleleri yoktu. Fakat benim için hazırlanan ev için bir koruma var mıydı onu bilmiyordum, bahçenin hemen arka tarafında yarısı tamamlanmış güzel inşaat evim hâlâ duruyordu.

Dış kapının önünde durduğunda sorumu cevapsız bıraktığının farkındaydım ama zaten alacağım her cevap, iyi ya da kötü, daha kötü hissetmeme neden olacaktı, bunu biliyordum.

Tugay aralık duran kapıyı ittiklediğinde içeriye doğru bir adım attı ve benim de geçmem için içeriden bana baktı. Uzun koridoru gördüm, merdivenleri, köşede kalan mutfağı, diğer taraftan ses gelen ve ışıklı salonu. Yutkunduğumda ne düşündüğümü biliyordu, bu yüzden uzun bir süre gözlerimin içine baktı ve sonrasında protez sol elini bana doğru uzattı. "Boş versene Sevgili Avukat'ım," dediğinde sesi oldukça derindi. "Eğer yaralar ize dönüşürse biz de izleri severiz, zor değil ya. Baksana zaten kusurdan ibaretim, bir kusur da senden gelir."

Gülümsemeye çalıştığımda boğazıma saplanan keskin bıçak, geçip giden zamanın getirisiydi, bunu biliyordum.

CamScanner ile tarandı

Elini tuttuğumda ve beni içeriye almasına izin verdiğimde arkamdan kapıyı kapattı ve sonrasında birlikte salona doğru ilerledik.

Salondan inanılmaz yüksek bir ses geliyordu. Bir yandan televizyonun sesi vardı, bir yandan örgüttekı ve tımdekilerin sesi spikerin sesini bastırıyordu. Bardak sesleri, gülüşler ve küfürler Nida'nın salonda olmadığını gösteriyordu.

"Nida nerede?" diye sordum.

"Uyuyor," dedi. "Odada. Çok yoruldu. Benim yatağımdan başka hiçbir yerde uyuyamıyor."

Salondan içeriye girdiğimizde büyük masanın çevresine oturan ekibi gördüm. Marco, Javier, Gamze ve Sinan sandalyelere kurulmuştu. Marco elinde bir mandalina döndürüyor, Gamze önüne aldığı aynadan saçlarını örüyor, Sinan bakışlarını Gamze'den ayırmıyor, Javier ise elindeki telefonda aptalca bir zombi oyunu oynuyordu. O an, buraya ilk geldiğimde hepsinin nasıl nizami olduğunu ama şimdi tıpkı Ölüm Timi gibi rahatlığa kavuştuklarını gördüm. Bunun nedeni hem Ölüm Timi'ydi hem bendim, biliyordum. Belki de Tugay da bu kadar kurallara başkaldırırken kendi örgütünü kurallara boğmanın mantıksız olduğuna karar vermişti.

"Eftalya Hanım!" Ufuk'un sesiyle bakışlarım koltukların olduğu yere döndü. Oturduğu koltuktan öyle bir kalktı ve mutlulukla bana baktı ki saygısı gözle görülür biçimde okunuyordu. "Eftalya Hanım!" dedi bir kez daha ve karşıma geçip gözlerini kocaman açtı. Daha fazla irileşmişti sanki, boyu iki metreyi bile geçmişti ve üçe vurdurduğu saçları uzamıştı. Örgütün kuralsızlığı onun hoşuna gitmiş olmalıydı. "Sizi koruyamadığım her gün adına özür dilerim fakat başka adamları öldürmekle meşguldüm, yetişemedim."

"Senden koruma istediğini düşünmüyorum," dedi Red, yeni adıyla *Pink.** Çünkü saçlarını pembeye boyatmıştı. O da ayağa kalktı ve çekinmeden bana sarıldı. Hepsinin Tugay'a karşı hâlâ büyük bir çekingenliği vardı fakat bana karşı öyle değillerdi. Belki de Tugay'ın salona girer girmez yaydığı o gerilimden dolayı hâlâ ona karşı çekimserlerdi çünkü benim yanımdaki adamla alakası yoktu.

"Uzun zaman oldu," dedim ağzımın içinde geveleyerek. Gidişimin üzerinden konuşulmasını istemiyordum.

* (İng.) Pembe.

CamScanner ile tarandı

"Nasıldı İngiltere tatili?" Tugay, Pink'e dönüp öyle bir baktı ki sanki Pink'in ömründen beş sene gitti. "Şaka yapmak istemiştim sadece."

"Şakaların yüzünden bir gün dinamitlerle gökyüzüne uçacaksın," diye atıldı Javier diğer taraftan.

Tam o esnada masanın en ücra köşesinde oturan sarışın kadını gördüm, Lena'yı. Banyo yapmıştı, yüzündeki kirlerden kurtulmuştu ama çizikler içindeydi. Yamuk kesilen ve neredeyse Tugay'la aynı boy olan sarı saçları parlıyordu, yeşil gözleri ise uykusuzluktan olsa gerek kıpkırmızıydı. Üzerine giydiği kıyafetler zayıf bedenine bol gelmişti, büyük ihtimal Gamze'nindi. Dolgun dudakları kurumuş, hafif kavisli burnunun ucu utançtan kızarmıştı. Fakat bütün bunlara rağmen güzel bir kadın olduğu aşikârdı.

Bizi gördüğü an çekimser bir şekilde dik bir oturuşa geçti, bakışlarını kaçırırken hemen sol tarafında Giray duruyordu, önündeki bilgisayarla ilgileniyordu.

Yutkunduğunda masaya doğru ilerledim ve masanın üzerindeki temiz kahve fincanına yeni hazırlanan kahveden döktüm. Tugay benim ardımdan masanın baş köşesine oturduğunda nereye baktığımın farkındaydı ama kendisi belki de Lena'yı korkutmamak adına onunla hiç ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu.

Tugay'ın solunda kalan sandalyeye oturduğumda, "Nasılsın?" diye sordum Lena'ya. "Duş almışsın, ağrın var mı?"

"İyi," dedi kekeleyerek. "İyiyim, teşekkür ederim." Ona hak veriyordum çünkü mahzende türlü işkencelere maruz kalırken şimdi bir anda örgütün ana merkezine düşmüş, insanların televizyondan izlediği birçok katille aynı odayı paylaşıyordu. "Ağrım," çekingen bir şekilde bir kez daha doğruldu, "pek yok."

"Yemek yemiyor," dedi Gamze dudağına rujunu sürerken.

"Belki de senin yemeğini yemiyordur," diye atıldı Javier.

"Kapa çeneni salyangoz."

Onlara bakıp başımı iki yana salladıktan sonra Lena'ya, "Neden yemiyorsun?" diye sordum.

Benden önce Tugay konuştu. "Çünkü onu zehirleyebileceğimizden korkuyor."

"Ne tesadüf, ben de onun bizi zehirleyebileceğinden korkuyorum," dedi Marco mandalinasını soyarken. "Dalından koparılmış, taze, harika, bol vitaminli mandalinalarımdan bile almadı, yorucu."

CamScanner ile tarandı

Lena, Tugay'ın cümlesinden sonra, "Hayır," dedi fakat Tugay ona baktıktan hemen sonra, "Yani evet," diye düzeltti elleriyle oynarken. "Size güvenmediğim için değil, sadece alışkanlığa dönüştü. Mahzen'de çoğu zaman bozuk ya da tarihi geçmiş yemekler yediriyorlardı." Tugay bunu defalarca kez yaşamanın verdiği düşünceyle kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı.

"Anladım," dedim kahvemden bir yudum alırken. "Haklısın, o halde sana konserve yiyecekler vermemize ne dersin? Hem son kullanma tarihlerini de görmüş olursun."

"Avukat çok çeşitli biri değil mi ya?" diye sordu Marco, keyfi çok yerindeydi. "Avukatlığı var, adam öldürüyor, yeri geliyor laf sokuyor, bazen anneliği tutuyor, bazen içindeki şeytan ortaya çıkıyor, hepimizi kurşuna dizesi geliyor." Tugay'a baktı ve sırıttı. "Eh, bir de Tugay Demir Çeviker gibi birini el pençe itaatkâr hale getiriyor. Boş zamanlarında da Krallık'ı delirtiyor."

Marco'ya bakıp masanın üzerindeki mandalinayı ona doğru yuvarladım. "Bu kadar keyifli olmanın nedenini öğrenebilir miyim Marco T?"

Marco dünyanın en basit cevabını verdi. "Çünkü mandalinamı yiyorum ve mutluyum."

"İnanılmaz," dedi Javier diğer taraftan. "İnanılmaz bir adam."

"Teşekkür ederim," dedi Lena. "Fakat gerek yok, zamanla alışırım." Elleriyle oynamaya devam etti. "Zaten şimdilik buradayım, sonrasında bir yer bulmaya çalışacağım ve..."

"Ya bizim yanımızda yaşarsın ya da buradan çıktığında ölürsün çünkü kendini koruyamıyorsun," dedi Giray sessizliğini bozarak. "Ölmen için kurtarmadım, birisi bizimle beraber ise onu öyle yüzüstü bırakmayız. Gitmekten söz etmemelisin artık."

"Bir gün önce, Krallık adamı bıçağı burnumun dibine kadar getirdiğinde güzel adrenalin diyerek keyifle izliyordun ama bir saniye geçseydi beynimi sökecekti," diye mırıldandı Marco yapay bir kırgınlıkla. Kendimi tutamayıp güldüğümde diğerleri de bana katıldı. "Hiç de böyle koruyucu değildin."

"Sen zaten bir katilsin," dedi Giray sertçe.

"Bu çok ağırdı, kalbimi kırdın."

"Ayrıca kendini savunabilirsin."

"Felaket iyi savunurum, hayran kalırsın."

CamScanner ile tarandı

"Krallık ne olursa olsun senden korkuyor."

"Bir daha söyle, şiir gibi konuştun."

Giray gözlerini devirdi, gergince boynunu çıtlattı. "Fakat o," Lena'yı kastediyordu, "savunmasız, silah kullanmayı bile bilmiyor ve Krallık için sadece harcanması gereken bir kadın. Aranızdaki farkı anladın değil mi?"

"Evet," dedi Marco sırıtarak. "Ben harika biriymişim." Bu kez Giray, masanın üzerindeki mandalinayı direkt ona fırlattı. Lena ise şaşkınlıkla onlara baktı.

"Haklısın," dedi Lena, Giray'a, sonra bana döndü. "Haklısınız ama buradaki herkes," Ufuk kendini göstermek istermiş gibi gülümseyip kaslarını göstererek öne geçti. "Herkes çok iyi bir asker gibi. Ben yetersiz kalacağım."

O kadar büyük olaylar yaşamıştık ki cümlelerinin normalliğini fark etmekte geciktim. O herhangi bir insandı. Silahlarla işi olmayan, savaştan önce öğretmenliğine devam eden, bir ölü gördüğünde bile bayılabilecek kadar normal biriydi. Tugay'ın anormal olduğunu düşündüğüm zamanlar gözlerimin önündeydi, şimdi Lena için de biz çok anormaldik.

"Her neyse," dedi Giray bilgisayara bakarak. "Soyağacına bakıldığında annen ve babanın ölüm tarihleri söylediğin gibi görünüyor ama deden ve anneannen yaşıyor olmalı. İsimlerini arattığımda onların Krallık'a üyelikleri olduklarını görebiliyorum, bu insanlar..."

"Defalarca kez anlattım ya sana," dedi Lena sakinlikle. "Neden beni bu kadar araştırıyor, yalan söylediğimi düşünüyorsun? Anneanneni ve dedemi senelerdir görmedim, yaşıyorlarsa da bir fikrim yok. En son onları gördüğümde bir çocuktum ve..."

"Ali diye bir kuzenin var, Krallık'ın baş korumalarından birisiymiş, onunla görüşüyor musun?" Giray lafını kesmişti, Lena sanki sorgu odasındaydı.

"Hayır."

"Teyzen Aysun," dedi bu kez Giray. "Sanırım Krallık tarafından bağış almış ve..."

"Teyzem öldü."

Giray kaşlarını çattı ve ekrana baktı. "Evet, ölmüş. Pardon."

Lena nefesini verdi. "Orada yalan söyledim çünkü diğer türlü beni koruyabileceğini düşünmedim, tek bir yalandı sadece. Mahzen'deyken

CamScanner ile tarandı

kendimi acındırmayı öğrendim, bazen bir damla su için dakikalarca yalvarabiliyorduk. Gurursuz bir hareket olduğunun farkındayım ama sizi gördüğümde yalanın ve acındırmanın beni oradan çıkarabileceğine inandım, böyle öğrettiler. Sizin ise gerçekten iyi insanlar olup olmadığınızı bilemezdim." Lena'nın tek nefeste kurduğu cümleyle Tugay'la birbirimize baktık. Onu araştırmak yanlış değildi elbet ama Giray'ın nedenini görmemek imkânsızdı.

O, Defne'den sonra uçan kuştan bile şüpheleniyordu ve Lena'nın her cümlesi onun için büyük bir şüpheydi.

Giray, Lena cümlelerini bitirdikten sonra yüzünü izledi ve sonrasında, "Sana cip takmış olabilirler mi peki?" diye sordu.

Lena korkuyla nefesini verdi. "Sanmıyorum, bunu hissederdim."

"Belki de bayıltmışlardır."

"Onlar tarafından hiç bayıltılmadım ve genelde gözümü kapatmamak, hatta uyumamak için daima çaba sarf ettim çünkü kendimi korumam gerekiyordu."

"Belki de bir tanesi sen farkında olmadan bunu gerçekleştirmiştir, dinleme cihazı olma ihtimali var öyle değil mi?" Giray'ın bakışları Tugay'a döndü. "Bunu nasıl öğrenebiliriz?"

Tugay sakince, "Krallık'ın herhangi bir vatandaşa dinleme cihazı takması için neden yok," dedi. "Lena herhangi birisi onlar için."

Giray bir cevap vermek yerine Tugay'ın gözlerine baktığında aklından geçenleri sanki duyabiliyordum.

Onun bir ajan olduğundan şüpheleniyordu; belki de o ajanı tam yanında tutmak istiyordu. Giray'a Lena'nın masumiyeti fazla gelmişti, onun için altında bir şeyler çıkmalıydı.

"Belki Krallık'tan iyi anlaştığı birileri vardı," dedi Giray kitabın ortasından konuşarak. "Onlara güvenmiştir ve..."

Lena gözlerini kaldırıp Giray'a öyle bir baktı ki Giray'ın cümlesi yarıda kesildi. "Annemi ve babamı benden alan, ailemi yok eden, hayatımı hiç eden insanlara nasıl güvenebilirim?" diye sordu. "Onlar tarafından," sesinin ayarı düştü, "defalarca kez kullanıldım, bazıları tarafından zorlandım, kimisi için eğlence malzemesi oldum ama onlardan daima nefret ettim. Bütün bunlar olurken ölmeye çalıştığım bir dönemde oldu ama Krallık beni kurtardı ve kurtarırlarken tek amaçları kullanabilecekleri kotayı henüz doldurmamış olmamdı." Bize döndü, tek tek baktı ve sonrasında Giray'a bakışları yeniden döndü. "Anlıyorum,

CamScanner ile tarandı

güvenmemen ya da güvenmemeniz çok normal, içiniz rahatlamak istiyorsa günlerce beni araştırabilirsiniz fakat ulaştığınız sonuçlar sadece sıradan ve ölmek üzere olan bir kadın olacak. Zaten bu nedenle burada kalmamam gerektiğinin de farkındayım, gitmeyi bu yüzden istiyorum. Kimsenin içine ateş düşürmek gibi bir kaygım yok." Cümlesini bitirdiğinde onda göremediğim bir şeyi fark ettim: Güç. Lena'nın elinin silah tutmasına, adam öldürmesine ya da hükmetmesine gerek yoktu. O gerçekten güçlü bir kadındı, Mahzen'de yaşadıklarına rağmen omuzları daima dimdikti.

Tugay'ın gözleri sürekli dalıyordu. İlk önce alkol dolabına, ardından kitaplığın olduğu yere, sonrasında televizyona... Öyle derin düşünceler içindeydi ki aklından geçenleri anlayamıyordum fakat içimden bir ses büyük bir öfke içinde olduğunu söylüyordu. Nedenini bilmiyordum, belki de aptalca bir histi ama onu azıcık tanıdıysam bakışlarındaki ifade birazdan bir cehennemin yaklaşacağını haykırır cinstendi.

Sessizlik oluştuğunda Giray, Lena'yı neredeyse bir dakika inceledi ve bilgisayarın kapağını kapattı. Şüpheleri geçmemişti ama içten içe Lena'ya inandıysa bile kendine sinirlendiğine neredeyse emindim.

"Tamam," dedi Tugay sessizliği bölerek ve düşüncelerden sıyrılarak. Öfkesi konusunda bir karara varmış gibiydi. "Gitmek istersen gidebilirsin ama ondan önce kendini korumayı, ne olursa olsun silah kullanmayı..." Gözleri açıldı. "Birini öldürmen gerektiğini söylemedim ama silah iyi bir koruma kalkanıdır. Bir ay gibi bir süre bizimle kal, silah kullanmayı, az da olsa dövüşmeyi ve kendini savunmayı öğren. Bir ayın sonunda hâlâ gitmek istersen bunu onaylayabilirim ama şu an ikizimin de söylediği gibi seni ölmen için kurtarmadık, burada kalman gerekiyor." Gözlerini kısıp herkesin yüzüne tek tek baktı. "Zaten şüphe konusundan bahsedeceksek sana gelene kadar bizim şüphelenmemiz gereken başka birileri var. Sen en zararsız olanısın."

Sessizliğin ortasına çığ gibi düşen cümlelerine karşılık başımı ağır ağır salladığımda, "Sana birinin ders vermesi gerekiyor elbet," dedim. "İyi anlaşacağın birisi..."

"Merhaba Lena Hanım," dedi Ufuk öne doğru bir adım atarak. "Keskin nişancılık, tek yumrukla bayıltma, bombaları etkisiz hale getirme, bıçakla kalp sökmek gibi hobilerim vardır ve size harika ders verebileceğimi söyleyebilirim."

CamScanner ile tarandı

Uyuklayan Omar yattığı yerden doğruldu. "Bıçakla kalp sökmek mi?" diye çıkıştı. "Benim yumruğumla kalp çıkarmışlığım var."

Ağır yaptığı makyajını tamamlayan Gamze, "Erkeklerin önceki hayatlarında yaratık olduklarını söylemiş miydim?" diye sordu. Birkaç kişi evet diye bağırdı. "Güzel, arttırıyorum, siz hem yaratık hem de bazen boşa oksijen israfısınız."

"Genelleme yapma," diye karşılık verdi Marco.

Gamze dudaklarını büzüp Marco'ya baktı. "Evet, bunlara sen dahil değilsin, senin için daha ağır hakaretlerim olmalı, bir ara not defterime bakayım." Önündeki mandalinayı çekip aldığında ağzına bir tane attı.

Marco gülüyormuş gibi rol yaptı ve sonra gözlerini devirdiğinde, "Üzgünüm ben öğretemem," dedi Lena'ya. "Çünkü yetiştirdiğim öğrencilerin yüzde sekseni öldü, biraz kara büyü gibi düşün."

Lena ürperdiğinde Tugay, "Giray öğretir," dedi tek nefeste ve bakışları bana döndüğünde düşüncelerini okumak için can attığımı fark ettim. "Sonuçta Lena'yı ilk bulan kişi de oydu. Öyle değil mi Giray?" Gözleri ikizine döndü. "Öğretirsin, değil mi?"

Giray, Tugay'ın gözlerinin içine baktıktan birkaç saniye sonra, "Öğretirim," dedi ve Lena'ya döndü. "O da isterse tabii." Gülümsediğinde içten bir gülümsemeydi. "Yumrukla kalp sökmek ya da bıçakla insan doğramak gibi elzem özelliklerim yok ama kurtarmak konusunda iyiyimdir ve seni de şu korunmasız halinden kurtarmamız gerekiyor gibi görünüyor."

Lena da tebessüm ettiğinde başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. "Teşekkür ederim." Duraksadı ve devam etti. "Kurtardığın için."

"Ne demek, Magdalalı kadın." Güldüğümüzde Lena da ilk defa kıkırdadı ve yanaklarında gamzeleri oluştu. Alıcı gözüyle bakıldığında güzelliğini görebiliyordum, her şey bir yana masum tarafı bakışlarından okunabiliyordu. Zamanla bu masum bakışların ise yok olacağına emindim çünkü ölümler, savaşlar ve silahlar daima masumiyeti alıp götürürdü.

Kısa süren sessizliğin ardından Tugay, masanın üzerindeki kumandayı alıp televizyona biraz daha ses verdi ve ekranda benim, Tugay'ın, İzmir'in son halinin görüntüleri dönmeye başladı. Sadece biz değil, artık babamdan da söz ediliyordu, öyle ki alt başlık gözlerimin parlamasına neden olmuştu.

"ÖLÜM TİMİ KURUCUSU, ADNAN ATALAR"

CamScanner ile tarandı

"Artık herkes biliyor, vay canına," dedi Marco ağzının içinde yavaşça mandalinasını çiğnerken. "Bana bir keresinde bunun gerçekleşeceğini söylemişti ama bu kadar etkileyici bir şekilde olacağını tahmin etmemiştim." Bana bakıp göz kırptı. "Baban seni tanıyordu, Avukat, eminim bunu bile düşünmüştür."

Marco'nun Ölüm Timi için emeği göz ardı bile edilemezdi, öyle ki babam kurucuysa o gerçek bir liderdi. Hiçbir zaman onun yerine geçmek gibi bir çabam olmazdı fakat Marco sanki bunu istesem bile saygıyla karşılık verecekmiş gibi davranıyordu. "Marco," dedim kendimi tutamayarak. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Marco ilk kez çekingen bir şekilde doğruldu. "Sorulardan pek hoşlanmıyorum Avukat ama sor."

Derin bir nefes verdim. "Seni hep Ölüm Timi'ne bağlı sanıyordum ama sen babama bağlıydın, öyle değil mi?" Marco soru karşısında kaşlarını çattı ve bakışları Tugay'a döndü fakat ben Tugay'ın nasıl bir tepki verdiğini o an göremiyordum. "Yani ikisi aynı şey gibi görünebilir ama değil. Bu odadaki birçok kişi belli nedenlerden BL örgütüne bağlı ama Tugay Demir Çeviker'e bağlılıkları olmayabilir. Sen babama bağlıydın, öyle değil mi?"

Marco tek bir yanıt verdi. "Adnan Atalar güçsüz bir çocuğu savaşan bir adama dönüştürdü. Eğer bunu yapmasaydı o güçsüz çocuk çoktan ölürdü."

Cevap netti, o babama bağlıydı.

"Anladım," dedim rahat bir oturuşa geçip. "Babam sana Ölüm Timi'ni emanet etmiş, o da sana çok bağlı olmalıydı ki bunu yaptı."

"Fakat artık asıl lider sensin," dedi Marco kibirsiz bir sesle. "Babana olan bağlılığım gibi bir bağlılığı sana karşı bekleme fakat onun kızı olman bile her kararına saygı duyacağım anlamına gelir."

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Her şey aynı kalacak, sen hâlâ bağımsızsın, istersen şimdi Timi alıp buradan gidebilirsin, vazgeçebilirsin ya da istediğin kararları verebilirsin." Dudaklarımdan o kelimeler döküldü. "Çünkü babam sana güvendiyse ben de sana güveniyorum."

Marco bu cümlelerin ardmdan gözlerini açtığında geniş omuzları gerildi ve burnunu çektikten sonra bütün gözlerin onun üzerinde olduğunu fark etti. "Anladım," dedi Marco ve boğazını temizledi. "O halde bize müsaade, kardeşim Javier hâlâ adrenalini kaldıramayıp ku-

CamScanner ile tarandı

suyor, biz hassas adamlarız." Ayağa kalktı ve Javier'e kafa hareketi yaptı. "Kalk gidiyoruz, bir köye yerleşip mandalina bahçesi yetiştireceğim."

Sadece birkaç saniye herkes büyük bir şaşkınlıkla ona baktı fakat Marco kendini tutamayıp güldüğünde onun kestirilemez birisi olduğunu yeniden fark ettim. "Bir an ben bile inanıyordum," dedi Javier zombili oyununu yarıda bırakarak. "Çünkü gerçekten köye yerleşmek istiyor."

Marco onu susturmak istermiş gibi baktıktan sonra, "Girdik bir kere bu yola, hem de en başından," dedi tek nefeste. "Şimdi bu savaşın sonunu görmeden vazgeçmek yok. Ne demiş Adnan Atalar? *Her ne uğruna savaşıyorsan savaş, yolun sonunu görmeden vazgeçersen o zaman kaybetmiş olursun.*"

Gülümsediğimde salondaki herkesin bakışlarında babama karşı olan o gururu anlayabiliyordum. Öyle ki birkaç gün önce bir kitap yüzünden idam edilen, Eftalya Atalar'ın ölü babasıyken şimdi herkesin gözünde bu savaşın başlangıcı olan, Ölüm Timi'nin kurucusuydu. Ve artık ben Adnan Atalar'ın kızıydım. Beni yaşat demişti, onu yaşatmak tam da bu demekti.

"Sosyal medya, sokak, televizyonlar, her yer Adnan Atalar'ın adıyla çalkalanıyor," dedi Sinan gururlu bir sesle. Elindeki telefona bakışlarını çevirdi. "Krallık yanlısı olanlar bile babana karşı alttan alttan saygılarını dile getiriyorlar. Seni, Tugay'ı, BL'yi, Ölüm Timi'ni destekleyen insanlar vardı elbet ama Adnan Atalar'ın ölümü, yaşamından daha fazla kişiyi birleştirdi."

"Belki de tam da bu yüzden idama boyun eğdi," dedi Gamze kendini tutamayarak. Üzücü bir cümleydi ama haklılığı vardı, bunu görebiliyordum. "Herkes bize baktığında bir katil görüyor, cani, asker, savaşçı fakat Adnan Atalar, onuru için ölen bir adam. Üstelik suçsuz yere. Düşünsenize, istese Ölüm Timi'yle kendini o ipten bir şekilde alabilirdi ama o bunu tercih etmedi ya ismi bu şekilde anılsın istedi..."

"Ya da o idam ipinden kurtulsa bile eskisi kadar savaşacak gücünün olamadığını fark etti," dedi Tugay. Bakışlarım ona döndü. Sırtı sandalyeye yaslı, elleri masanın üzerindeydi. Dik duruşuyla beraber bakışlarındaki güven ve gurur, babamla son zamanlarında ne konuştuklarını bana merak ettirdi. "O savaşı," sert bakışları bana döndü, baktığı an yüzünde o gülümseme oluştu, "kızı bitirsin istedi."

Yutkunduğumda, "Bitireceğim," dedim kendimden emin bir sesle.

CamScanner ile tarandı

"Bence..." Lena'nın sesiyle hepimiz ona döndük. "Zaten gerçekleşecek olan savaşa hazırlık yaptı ve görevini gerçekleştirip aramızdan ayrıldı. Şöyle düşün, sen ben olabilirdin ama o, zaten gelecekte bir cehennemin geldiğini bilerek o koruma kalkanını ailesi için oluşturdu. Derdinin kızının savaşçı olması olduğunu düşünmüyorum. Onun derdi, bir savaş çıkacaksa da kızına o gücü vermek istedi. O Mahzen'de öğrendiğim tek bir şey var: eğer kimsesizsen sen hiçbir şeysin."

Giray dudaklarını büküp kafasını aşağı yukarı salladığında, "Eh," dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Bir öğretmen ve normal insan bakış açısına da ihtiyacımız varmış. O kadar da işe yaramaz olduğunu düşünme."

Lena gülümsediğinde Marco, "Ben de böyle bir cümle kurabilirdim," dedi sitemle Giray'a. "Beni de böyle takdir edecek miydin?" Başını iki yana salladı. "GPÇ kalbimi kırıyorsun."

"Aslında Giray haklı," dedi Tugay ciddiyetle. "Biz sadece haberlerden ve sosyal medyadan öğrenebiliyoruz halkın bakış açısını ama Lena burada. Bildiğiniz halktan birisi." Hafifçe ona doğru döndü. "Halk gerçekten BL örgütü için ne düşünüyor?"

Lena, Tugay'ın sorusu karşısında afalladı. "Gerçeği mi bilmek istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Tugay hiç düşünmeden.

"Siz, bizim için sadece bir kurtuluştunuz ama kimse size de güvenmiyor." Kaşlarım havalandı. "Çünkü Krallık'ın koyduğu kuralları yıkarken bir ülkeyi de ateşe verdiniz. Ölümler, yaralanmalar, kaçışlar... Elbette Krallık'ı devirmek için bunlara ihtiyaç vardı ama o savaşın içinde masum halk da ölüyor. Bir gün Krallık'ın devrileceğine inançları var ama sizin de onlardan farklı olduğunuzu düşünmüyorlar. O Mahzen'deyken BL örgütünün gelip bizi kurtaracağına asla ihtimal vermezdik çünkü sizin savaşınız hep baştakilerleydi ve bizi göz ardı ettiniz. Baştakileri yok etmeye çalışırken kaç insan öldü, bunu hiç göremediniz. Başka türlüsü imkânsızdı biliyorum ama bir ülkeden kurallarını alırsanız o ülke suçtan ibaret olur. Krallık'ı yok etmek bir yana, halka Krallık bir gün devrilirse sonrasında ne olacağını da söylemeniz gerekir. Herkes sana çok hayran," dedi Lena, Tugay'a. "Ama delicesine de korkuyorlar, tıpkı Krallık'tan korktukları gibi." Bana baktı. "Herkes senin gücünü takdir ediyor ama hukuk için savaşan bir kadının hukuku ezip geçmesi halkın da hukuku silmesine neden oluyor." Derin bir nefes

CamScanner ile tarandı

verdi. "Belki de her şey bir yana Adnan Atalar, adaletsiz de olsa bir adaletin varlığının bilinmesini istemiştir, kimbilir?"

Masada çıt çıkmazken hepimiz onun haklılığı karşısında şaşırmıştık. Hükümetler dünyaya halkın gözünden bakmazsa bataklığı değil, sadece bataklığın üzerindeki çamuru görürdü, biz de artık sadece çamuru görmeye başlamıştık.

"Mahzenlerden insanları kurtarmak konusunda geç kaldık," dedim Tugay'a dönerek. "Hastaneler kadınların doğurganlığını almak için savaş veriyor, bunun için de geç kaldık. Çocukların beyni yıkanıyor, bunun için de geç kaldık. Krallık'ı yenmeden onları kurtaramayız sandık ama şu an o aşamayı geçtik. Krallıkla hemen hemen aynı güçteyiz ve belki de onları geçtik bile çünkü onları destekleyen halk bile geri adım atmaya başladı. Belki de onların bizim tarafımızda olmamasının nedeni güvenmemeleridir. Bence artık Krallık'la savaşmak bir yana, halkın yanında olmalıyız." Sesimdeki baskınlık beni de şaşırtmıştı, herkes pürdikkat beni dinliyordu. "Ben katil oldum, cani oldum ama avukatım da aynı zamanda. Savaşacaksak bunu artık gizli yapacağız, o cübbeyi bir daha giyemeyecek olsam bile gölgesini taşımaya devam etmeliyim." Tugay dikkatle beni dinliyordu.

"Bir avukat olarak söyle o zaman," dedi Giray. "Şu an ne yapmamız gerekir?"

"Bizim yargılanmamız gerekir," dedim hiç düşünmeden. "Krallık'ın getirdiği kurallar olmadan, gerçek anayasamızla."

"Sen hepimizin hapishaneye düşmesinden mi söz ediyorsun?" dedi Marco tiksinir gibi. "Sanırım gerçekten köye yerleşeceğim." Diğerleri de Marco'ya katılır gibi kafasını salladı.

"Kastettiğim tam olarak bu değildi," dedim keskin bir sesle. "Ama bu bir iç savaş. Söylesene Krallık tamamen devrildikten sonra ne olacak?"

"Başkanlık bana çok yakışır," diye gülerek cevap verdi Marco.

Gözlerimi devirip, "Ve sonra her yer mandalina bahçesi," deyip ona katıldım. Bakışlarım Tugay'a döndüğünde sessizce bizi dinliyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bakışlarından birçok ifade geçiyordu, düşüncelerine yetişemediği çok açıktı fakat en sonunda, "Lena'nın haklı olduğu noktalar var," dedi. "Ama haksız olduğu yerler de var. Benden korkmalarını ben istemedim, onlar benden korkmayı seçtiler çünkü uzun zamandır alıştıkları buydu."

CamScanner ile tarandı

"Senin gerçekten insan eti yediğini düşünüyorlar," dedi Lena kendini tutamayarak.

Sinan ve Gamze kendini tutamayıp güldüğünde Marco, "Sol üst bacağımın tadına bayıldığını söylemişti TDÇ," diye atıldı.

"Gerçekten," dedi Lena gözlerini açarak. "Bizim için BL örgütünün başındaki insanlar sadece bir suç makinesiydi. Hatta örgütünün yirmi dokuz maddelik bir sözleşmesi olduğunu söyleyenler bile var, ufacık bir hata yapan bile canıyla ödüyormuş." Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Giray gülmemek için kendini durduruyordu. Tugay ise âdeta duvara toslamıştı. "Şimdi baktığımda bunun gerçek olmadığını görebiliyorum."

"Sen yine de çok dikkatli bakma," dedi Giray ağzının içinde.

"Efendim?"

"Hiç."

Tugay ellerini başının arasına aldı ve gözlerini kapatıp birkaç saniye düşündü fakat ben ona hak veriyordum. Bir başkaldırı gerçekleştirirken sert kurallar, ölümler ve korkular olmazsa itibar sağlanamazdı; Tugay'ın itibarı için başka yolu yoktu. Fakat bir yandan babamın gözüyle baktığımda onun X'i bile yok etmeyip kendi yoluna bırakması ama adaletini sağlamak için elinde koz tutması daha adaletli görünüyordu. Tugay'la aralarındaki fark buydu: Babam bir siyaset adamıydı, Tugay ise bir örgüt lideriydi.

Ben ise ikisinin ortasında bir denge gibiydim. Sanki kader benim için ince ince işlenmişti. Fikirlerimizin çatıştığı nokta olursa sonuçlar neyi doğururdu, kestiremiyordum.

"Şu an," dedi Sinan kendini tutamayarak. "Bu masadaki herkesin gerçekten Adnan Atalar'a ihtiyacı var çünkü çıkmaza girdik."

"Hayır girmedik," dedi Tugay ve gözlerini açıp Sinan'a baktı, ardından bana doğru döndü. "Çünkü onun kızı tam solumda oturuyor, benimle beraber." Göğüskafesini dolduracak kadar büyük bir nefes verdi. "Ne öneriyorsun, Sevgili Avukat? Şu an sadece sana ihtiyacım var."

Bir BL örgütü tarafına baktım, bir Ölüm Timi tarafına. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığımda herkesin büyük bir saygıyla beni izlediğini gördüm. Hem Adnan Atalar'ın kızını hem Tugay Demir Çeviker'in ihtiyacı olan kadını saygıyla izliyorlardı. Sanırım Tugay'ın aylar önce bahsettiği buydu; şimdi herkes karşımda benim ağzımdan çıkacak kelimeleri bekliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Krallık'ı yok etmeye devam etmeliyiz," dedim kendimden emin bir sesle. "Fakat artık bunu içten yapmalıyız." Başımı salladım ardından çenemi kaldırdım. "Gelecek için ise yeni bir düzene adım atmalıyız."

"İşte gerçekten Başkan oluyorum," dedi Marco mandalinasından bir parça koparırken.

Giray ıslık çalıp sus işareti yaptı. "Babam gibi muhalefetten olan birçok kişiyi yok ettiler ama edemedikleri, hâlâ eski anayasaya inanan milletvekillerinden yaşayanlar da var. Çoğu ülkeyi terk etti, bazıları Krallık tarafından alıkonuluyor, bazıları ise halkın içine karıştı. Biz değil, onlar bu halka yeniden güven vermeli, o zaman geleceği daha net görebilirler. Bizim tek yapmamız gereken onların can güvenliğini sağlamak." Tugay'ın gözleri kısıldı. "Krallık'ı destekleyen halk bile eskiden olduğu gibi karşıt düşüncedeki siyaset adamlarını görürlerse fikirlerini değiştirirler. Öyle ki o siyaset insanları bizi bile eleştirecekler. Çıkıp da Krallık'ı devirmekten söz etmeyecekler, bizi de yargılamaktan söz edecekler, iç savaşı bitirmeyi temenni edecekler. Krallık böyle bir duruş karşısında eğer tepki verirse o zaman gerçekten kaybederler, bunu biliyorlar çünkü söylediğiniz gibi Adnan Atalar hepsinde iz bıraktı. Marketlerin çoğu artık sadece yağmalanıyor, Krallık destekçileri bile düzenli hayatı isteyecektir çünkü çoğu aç." Gülümsediğimde Tugay'ın gözleri parladı. "Muhalefetin arkasındaki gölge biz olacağız, halk ise bizi göremeyecek. Bu kimin aklına gelir?" Tugay bana bakarken yüzünde öyle bir gülümseme oluştu ki hayran bakışlarını bir an bile kimseden gizlemedi fakat düşündüğümden daha uzun süre sessiz kaldığında, "Ne?" diye fısıldadım. "Bu kötü bir düşünce miydi?"

"Hayır," dedi Tugay hiç düşünmeden. "Sadece senin gibi bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir mucize olduğunu düşünüyordum. Şu birkaç saniyeyi bu hayranlığın tadını çıkarmadan es geçseydim bize haksızlık ederdim."

Herkesin önünde kurduğu cümleler yanaklarıma ateşin oturmasına neden olduğunda ben de gülümsedim ve bakışlarımı kaçırdım. Tam o esnada Marco'nun cümlesi aramıza balyoz gibi girdi. "Ve sonuç olarak ben hapishanede çürümektense sizi köyümde bir mandalina ağacının altına gömebilirim," dedi hiç düşünmeden. "Bu da çok hayranlık uyandırıcı olur."

Güldüğümde, "Söz veriyorum Marco," dedim. "Sen hapishaneye girmeyeceksin."

CamScanner ile tarandı

Elini kalbine götürüp, "İçimi çok rahatlattın," dedi alayla. "O halde hapishaneye görüşe gelen, size temiz çamaşırlar getiren kişi ben olacağım desene."

"Bu söylediklerin savaşın sonu," dedi Tugay. "Ve o zamana kadar ne olur hiçbirimiz bilmiyoruz. Tek bildiğim..." Ayağa kalktı, o ayağa kalktığı anda BL örgütündeki birkaç kişinin, Ufuk ve Pink de dahil, doğrulduğunu hissettim. "Avukat'ımın haklı olduğu." Gözleri benden ayrıldı, ellerini masanın üzerine yasladı ve öne doğru eğildi. "Fakat ben de Tugay Demir Çeviker'im, bu savaşta öldürmeye yemin ettiğim kimseden vazgeçmem, Krallık'ı son damla kanına kadar kurutmadan yolumdan dönmem." Yutkundu, gözlerinde ateşler çaktı. "İntikamın tadını almadan yola devam edemem ve her ne olursa olsun..." Eli bir anda beline gitti ve silahı çıkardı, sonrasında ise tam karşısına, televizyonun yanındaki alkol dolabına bir el ateş etti. "...bana ihanet edilmesini asla affetmem." Oturduğum yerden hızlıca kalktığımda ve alkol dolabına baktığımda kırılan şişelerin arasından yere bir cihaz düştü. Krallık'a ait bir cihaz. Bu cihaz ses kaydediciydi.

Gözlerim kocaman açıldığında Lena'nın dudaklarından çıkan tiz çığlık kulaklarımda çınlıyordu. Giray koşar adımlarla alkol dolabına doğru ilerledi, odanın içini ise buz kesti; öyle bir buzdu ki korku asıl şimdi buradaydı.

Giray yere düşen cihazı eline aldıktan sonra, "Siktir!" dedi dişlerini sıkarak. "Bu bir ses kaydedici ve yeni koyulmuş." Bakışları odanın içindeki herkesin üzerinde gezindikten sonra boynunu birkaç kez çıtlattı. "Bu Defne'nin işi değil."

Birkaç kişinin bakışları direkt Lena'ya kaydığında o ayağa kalkmış, eliyle ağzını kapatarak korkuyla alkol dolabına bakıyordu. Herkesin ilk şüphelendiği elbet o olacaktı ama Tugay o tarafa bile dönmüyordu.

"Şu an burada birisi," dedi Tugay dişlerinin arasından keskin bir sesle. "Bana ihanet ediyor ama unuttuğu bir şey var, ben daima bir adım önde olurum çünkü içinde bulunduğunuz yer sadece bana ait." Silah hâlâ havada dururken o silah birinin beynini dağıtacak mıydı bilmiyordum ama kalbim sıkışmaya başlamıştı. Herkesin gözlerinde büyük bir korku vardı.

"Sikeyim," dedi Marco ağzının içinde korkuyla. Gerçek bir korkuydu, bunu asla beklemediği açıktı. "Bunu buraya koyan kişi, Meryem'i öldüren kişi olmalı."

CamScanner ile tarandı

Yutkunduğumda Tugay, "Bu eve giren ve yakınımda olan bütün BL örgütü üyeleri," dedi sert bir sesle. O silah hâlâ inmemişti, Lena'nın bahsettiği o adam buradaydı. "Şu andan itibaren kendi hür iradenizle değil, benim zorumla askerimsiniz. Dışarıyla iletişiminiz," sesi gür bir şekilde çıktı, "yasak!" Titrediğimi hissettim. "Benden izinsiz hareket etmeniz," bir kez daha bağırdı, "yasak!" Lena'nın titrediğini gördüm. "Her adımınız," kelimelerin vurgusu gürdü, "ben tarafından takip cihazlarıyla kontrol edilecek. Hepiniz emirlerimden çıkmayacak, bir görev verilmediği sürece Ölüm Timi'nin ininde bekleyeceksiniz." Ellerim buz kestiğinde Tugay'ın çenesi kasıldı. "Şu an kararıma karşı çıkacak birisi varsa ortaya çıksın, çıksın ki en başından bildiğiniz o yirmi dokuz maddeden bir tanesini kim çiğnemiş bileyim ve bedelini ödeteyim." Sessizlik. Kupkuru bir sessizlik. Bakışları Marco'ya döndü. "Aynı emirler, bu eve giren timindeki askerlerin için de geçerli." Tugay başını aşağı yukarı salladı ve ortaya konuştu, sağ elinde tuttuğu silah ise birazcık bile hareket etmedi. "BL Örgütünün ihaneti asla affetmeyeceğini ve kurucunun kim olduğunu unuttuysanız artık hatırladınız, yeniden tanışmamıza gerek yok çünkü ben hiç değişmedim."

Herkesin gözlerinin içine tek tek baktım, tek bir duygu vardı: korku. Şu an burada olan birisi ihanet ediyordu ve artık Tugay Demir Çeviker'in kuralları tam anlamıyla geçerliydi; değişen hiçbir şey olmamıştı. İhanet eden kişiyse şu an hiç ummadığı bir tokadı yemişti.

Tugay silahı yavaşça indirdiğinde, "Sinan," dedi gözlerini karşısındaki duvardan ayırmadan. Korkuyla ona baktım ama düşündüğüm gibi olmadığını sonraki cümlesinden çözdüm. "Herkesi salonun dışına çıkar ve başlarında bekle." Ona güveniyordu ve güven bir tercihti; Sinan'a güvenmeyi tercih etmişti. Silahı Sinan'a uzattı. "Emrinden çıkanı ikaz bile etmeden öldür çünkü bu kişi, senin üzerin çizilsin diye çok çabaladı."

Sinan'ın dudakları aralandığında hızlıca başını salladı ve silahı alıp salondakilere baktı.

"Marco ve Giray," dedi Tugay. "Siz kalın." Dudaklarını ıslattı, nefesini verdi ve bakışları bana döndü. Gözlerindeki o sertlik ve bastırılmış sakin öfkesi bana döndüğü anda silinip gitti, sanki nefeslenme durağı benim gözlerimdi. "Sevgili Avukat, sen zaten daima solumdasın, söylememe gerek bile yok."

Kaskatı kesilmiş bir şekilde diğerlerine baktığımda Gamze'nin mutsuz bir şekilde bana baktığını gördüm. Javier ise Marco'ya bakıyordu.

CamScanner ile tarandı

Gamze karşı çıkmak için bir şey söyleyecek gibi olduğunda kaşlarımı kaldırıp onu susturdum. Ben ona güveniyordum fakat Tugay'ın da aynı şekilde güvenmesini bekleyemezdim. Marco, Javier'e güveniyordu fakat Tugay'ın da aynı şekilde güvenmesini bekleyemezdi.

Onaylarcasına başımı Gamze'ye salladığımda Marco da Javier'e aynısını yaptı. Birkaç saniye sonra Sinan başıyla işaret ettiğinde herkes yavaş yavaş salondan çıkmaya başladı ve dördümüz kalana dek hiçbirimizin ağzını bıçak açmadı.

Salonun kapısı kapatıldıktan sonra Tugay ellerini masaya yaslayıp başını önüne eğdi ve derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Çaprazımda duran Marco'yla gözlerimiz kesiştiğinde Giray'ın öfkeli nefesleri aramıza giriyordu. Birinin konuşması gerekiyordu fakat hiçbirimizin ağzını bir süre bıçak açmadı.

En sonunda Giray, "Nasıl fark ettin o cihazı?" diye sordu.

Tugay gözlerini açtı fakat masaya bakmaya devam etti. "Uzun süre dört duvar arasında tıkılı kalmış bir adamım, izleyeceğin ise ne bir gökyüzü oluyor ne de bir deniz kenarı. Bulunduğum hücreyi öyle çok izlemeye alıştım ki duvarda bir çizik bile olsa fark etmeye başladım. Yerine koyduğum eşyalarım artık bir izana uygun şekilde olmaya başladı çünkü sırtımı döndüğümde kimin ne yapacağını hiçbir zaman bilemeyerek seneler geçirdim hapishanede." Sağ eli yumruk halini aldı. "Sizin için paranoyaklıktı, benim için hayatta kalmak demekti ama özgürlüğümde de bu devam etti." Başını kaldırdı ve çenesiyle alkol dolabını işaret etti. "Şişeler alfabetik sıraya ve cinslerine göre dizili. Şu kitaplık..." Solunda kalan küçük kitaplığı gösterdi. "Kitapların ikisi sola, bir tanesi sağa dizili şekilde yerleşmiş." Alkol şişelerinin yan tarafındaki bardakları gösterdi. "O bardaklar bulundukları masada dikdörtgen duruyor. Mesela bir tanesi eksilmiş." Salonun ortasındaki sehpayı işaret etti. "Orada." Kendisini sandalyeye bıraktığında biz hâlâ ayaktaydık. "Tekila, Viski şişesinin önünde olması gerekirdi ama yanındaydı ve kimsenin ikisinden de içmediği şişelerin açılmamış olmasından belli."

"Sürekli bunlara mı dikkat ediyordun sen?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Alışkanlık, Sevgili Avukat," dedi sanki bu bir hastalıkmış gibi. "Hapishane bana böyle alışkanlıklar kazandırdı, korkutucu öyle değil mi?" Başını iki yana salladı ve nefretle soludu. "Korkutucu göründü-

CamScanner ile tarandı

günün farkındayım ama bu adamım işte. İstesem de değiştiremiyorum, korkusuz değildim, korkular beni bu hale getirdi."

"Hayır," dedim karşı gelmeye çalışarak ama başka ne diyeceğimi kestiremedim.

"Peki şimdi gerçekten ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Giray.

"Öncelikle bu evi, her yeri, her köşeyi detektörlerle arayacağız çünkü gözümüzden kaçan yerler olabilir." Çenesini kaldırdı. "Sonrasında ise bir kumar masasına oturacağız ve o masadan kaybetmiş gibi kalkacağım ama kazanmış olacağım. Bunu ve bundan sonraki bütün planları ise Sinan da dahil sadece beşimiz bileceğiz çünkü," devam etmeden hepimizin yüzüne baktı, "bir tek size güveniyorum."

"Gamze," dedim, benimle aynı anda, "Javier," dedi Marco da.

Tugay başını omzuna doğru yatırdı. "Güveniyor musunuz?" dedi tek nefeste. "Size kendimden bile daha çok güveniyorum, eğer siz de onlara kendinizden bile çok güveniyorsanız buraya çağırabilirsiniz. Karar sizin."

O an ikimizin de yapması gereken onları çağırmaktı fakat ne Marco hareket edebildi ne de ben. Çünkü onlara güvensek bile şu an buna cesaret edemedik. Ben bir yana, Marco'nun kendi kardeşini bile dahil etmemesi girdiğimiz çukurun ne kadar derin olduğunu simgeleyen cinstendi.

Yutkunduğumda sadece bir dakikalık bekleyiş bile aslında o odada dört kişi olarak devam edeceğimizi gösteriyordu.

"Planın ne?" dedi Giray.

Tugay hiçbir şey söylemeden Giray'ın az önce kapattığı bilgisayarı açtı ve hızlı bir şekilde benim mailimin açık olduğu kısma girdi ve sonrasında X'e mail atmak için klavyenin üzerinde sağ elini yavaşça hareket ettirdi. Üçümüz de onun arkasına geçtiğimizde aklından ne geçtiğini asla kestiremiyordum ama cümlelerini yazarken dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyordu.

"Bu savaşa son vermek adına seninle bir anlaşma masasına oturmaya ve istediğin bir kumara davet ediyorum.
Senin istediğin yerde, adamlarınla ve tamamen senin emrinde.
Tamamen silahsız ve korumasız olacağız.
Dört kişi geleceğiz. Ben, Sevgili Avukat'ım,
ikizim ve Marco T.Senin ise sınırın yok, yüzlerce askeri karşıma toplayabilir, alnımıza bir silah dayayabilir,
hatta ellerimizi bile bağlayabilirsin.

CamScanner ile tarandı

Cesaret, düşmanla bile bir masaya oturup onunla
kumar oynayabilmektir.
Bana cesur olduğunu göster, bütün avantajlar
senin elindeyken üstelik.
BL Örgüt Kurucusu,
Tugay Demir Çeviker"

"Silahsız?" dedi Marco sorgulayan bir sesle öfkeyle. "Korunmasız? O silahları içeriye nasıl sokacağız? Planın ne?"

"Silahlar olmayacak," dedi Tugay sırtını sandalyeye yaslayıp başını sallayarak. "Bu kez gerçekten olmayacak."

"X'e karşı okuduğumuz meydan okumaya güveniyorsan, onun blöf olduğunu çoktan anlamış bile olabilir," dedi Giray haklılıkla. "Bir kumar masasına otururken bizi de kumara dahil ediyorsun ve daima kazanamazsın."

"Ben kazanamayacağım kumara girmem," dedi Tugay rahat bir sesle.

"X'in zekâsını hafife alıyorsun," diye çıkıştı Marco. "Bunun altında bir şeyler olduğunu anlayacaktır."

"Anlasın," dedi Tugay omzunu indirip kaldırarak. "Avantajlar tamamen ondayken bu teklifi reddederse gözümde korkaktan başka hiçbir şey olmayacak ve onun kibri, gözünü kör etmiş durumda."

"Ya kabul etmezse," diye sorduğumda sesim tedirgindi.

"Edecek," dedi Tugay bakışlarını bana çevirerek. "Çünkü oyun oynamayı o da seviyor." Bilgisayar ekranına baktı yeniden.

Marco elini dağınık saçlarına geçirdiğinde Giray ve bana baktı, ne düşünmemiz gerektiğini çözmeye çalışıyormuş gibi nefesini verdi. "Bizi aşağılayacak," dedi Marco.

"Alışığım," dedi Tugay. "Aşağılanmalar beni bu hale getirdi."

"Onun kafasını gövdesinden ayırıp hayvanlara yem yapmamak için beni durduran tek şey..."

Salonun kapalı kapısı yavaşça açıldı, ardından içeriye küçük bir vücut girdi. Nida dağınık saçları, ovuşturduğu gözü ve baygın bakışlarıyla, "Baba," dedi Tugay'a doğru. "Az önce korkunç bir ses duydum."

Gözlerim alkol dolabına kaydığında Tugay bütün o gerginliğini yok ederek sandalyesiyle geriye çekildi ve kollarını açıp Nida'yı çağırdı. "Sadece bir şişe kırıldı, güzelim," dedi rahat bir sesle. "Gel yanıma." Nida ağır adımlarla Tugay'a ilerleyip kollarının arasına girdiğinde Tugay onu kucağına alıp sol eliyle saçlarını geriye doğru itti.

CamScanner ile tarandı

"Sanki silah sesi gibiydi," dedi Nida uyuşuk bir sesle.

"Ne münasebet," dedi Marco. "Bizim öyle şeylerle işimiz mi olur, Nida?" Sesinde derin bir ima vardı.

"Peki dışarıdaki insanlar neden bekliyor?" diye sordu bu kez.

"Sadece," dedi Tugay birkaç saniye düşünerek. "Oyun oynuyorduk, aralarından bir tanesi ebe olacak, ona karar veriyorlar." Hepsinin korkudan hareket bile etmediğine emindim.

Nida başını aşağı yukarı salladığında bir kez daha onun gördüğüyle bizim yaşadığımızın farklılığıyla yüzleştim.

O esnada bilgisayardan küçük bir ses yükseldi, yeni bir mail ekrana düşmüştü. Bulunduğum yerden ayrılıp direkt bilgisayara bakmak için ilerlediğimde Tugay hiç aldırış etmeden Nida'ya gülümseyerek bir şey mırıldandı.

X ise düşündüğümüzden daha hızlı cevap vermişti.

"Yeri birkaç saat içinde bildireceğim ve kazansam da kaybetsem de seni yok edeceğim çünkü artık aklını okuyabiliyorum. Eşine sevgiler çünkü kumara o da dahil olacak. Sevgili X'in :)"

Saat 00.37'yi gösteriyordu ve ben Tugay'ın annesinin odasındaki aynadan kendime bakıyordum. Üzerimde beyaz, göğüs dekolteli, uzun, saten bir elbise vardı. Ellerimde beyaz eldivenlerim, parmağımda güneş yüzüğüm, boynumda Tugay'ın bana aldığı kolye. Hepsini Tugay benim için almıştı. Saçlarımı açık bırakmış, beyaz lekelerimi kapatmamıştım. Aynaya bakarken o beyaz lekelerden kaçmıyordum, dudaklarıma kırmızı bir ruj sürmüştüm.

Tugay'ın odasına girmeye şu an cesaretim olmadığı için bu odada hazırlanmak istemiştim.

Kapım sadece bir kez çalındı, ardından, "Gir," dediğimde yavaşça açıldı ve içeriye Tugay'ın girdiğini gördüm. Onu gördüğüm an kalbimin atışının teklediğini hissettim çünkü nefes kesici derecede yakışıklı görünüyordu. Altında siyah keten pantolonu, üzerinde ise beyaz gömleği vardı, kollarını yukarıya doğru sıyırmıştı. Siyah ayakkabılarını giymişti. Saçları taranmıştı, sakal tıraşı olmuştu. Sağ elinde eldivenlerini sımsıkı tutuyordu, sol kolunda ise takım elbisesinin ceketi duruyordu. Beni gördüğü an her zaman gönderdiği gülümsemesi bu kez çok daha genişti ama yanında hayranlık da vardı.

CamScanner ile tarandı

Baştan aşağı beni süzdükten sonra yutkunduğunu gördüm. Ayaklarıma giydiğim ince topuklu ayakkabılar sayesinde aramızdaki boy farkı yarıya inmişti. Birkaç kez daha beni süzdü ve sonrasında başını omzuna yatırıp, "Siyahlığın içindeki tek beyaz," dedi aylar önce kurulan cümleyi tekrar ederek. "O sensin, hep sendin, o kadar güzeldin."

Ona doğru yürüyüp gülümsedim. "Şık olmamızın kendince bir nedeni var mı?" diye sordum, merakla.

"Sadece," dedi ve sonra sol elini büyük bir ihtiyaçla ve davetle öne doğru uzattı. "Telefonumun ekranındaki fotoğraf eskidi, seninle yeni bir fotoğraf çekilmek istedim. Yanına yakışmak için çabaladım, umarım başarılı olmuşumdur."

Ona doğru yürüdüm ve sol elini tuttuğumda gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Kendine aynadan baktın mı hiç?"

Tugay başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Seninle bakmak için bekledim," dedi ve başıyla kapıyı gösterdi. "Benim odamda." Yüzümdeki gülümseme donup kaldığında yüksek sesle yutkundum ve sol elini tutan elim gevşedi. Tedirginliğimi anladığında, "Avukat," dedi kendinden emin bir sesle. "O odaya girmek istemediğini biliyorum ama ben hâlâ o odanın içindeyim ve bunu başarıyorken senin olmaman haksızlık."

"Tugay," dedim kısık bir sesle. "Sadece," ne diyeceğimi bilmiyordum, "kendimi," gözlerimi kapattım, ardından geri açtığımda bakışlarımı kaçırdım, "o oda bana durmadan kendimi affetmemem gerektiğini hatırlatacakmış gibi geliyor. Şu an bu yüzleşmeye hazır değilim."

Çok kısa bir an hareketsiz durdu, yüzündeki gülümseme silindi fakat hiçbir cevap vermeden geriye doğru bir adım attığında ve kapıyı sağ eliyle açtığında sırtı dönük bir şekilde dışarıya doğru bir adım attı. "Biz şimdi bununla birlikte yüzleşeceğiz," dedi hem kırgınlıkla hem de büyük bir ateşle. "Çünkü ben, o odadaki kötü anılarımı bir tek seninle silebilirim, bunu bizim için yapmalısın."

Bir cevap bile vermemi beklemeden geriye doğru biraz daha adım attı ve kapalı olan odanın önüne gittiğimizde kalbimin sıkıştığını hissettim. Çıkıp gitmiştim, kapıyı bile kapatmamıştım üstelik fakat şimdi o odaya geri girmek beni yeniden o zamana döndürecekti. Yine de Tugay haklıydı; o, odada yalnız bırakılan kişiydi, ben ise gidendim. Elbette bunu bizim için yapmalıydım.

CamScanner ile tarandı

Benden izin alıyormuş gibi baktığında sadece bir kez silik bir şekilde başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım. Tugay ise bir an bile düşünmeden kapıyı açtığında ve elimi tutarak beni içeriye davet ettiğinde başımı önüme eğip girdim. İçimden üçe kadar saydım ve üçüncü saniyede başımı kaldırdığımda beklediğim büyük bir acıyken yerine büyük bir şaşkınlık gelmişti. Dudaklarım kocaman açıldığında Tugay'ın elini daha sıkı tuttum.

Odanın her yerinde aynalar vardı. Tavan boydan boya aynalarla kaplıydı, solda ve sağda aynalar duruyordu. Yatağın karşısındaki duvara da ayna yerleştirilmişti. Boşlukların olduğu yerlerdeyse yatak, giysi dolabı ve o piyano duruyordu. Nereye başımı çevirsem beni görüyordum, bizi görüyordum, hemen arkamda duran Tugay'ı görüyordum.

Odanın içine bakarken arkamdan bir adım yaklaştı, sağ kolu belime dolandığında tam karşımızdaki aynadan bizimle yüzleştim. Odada sarı, loş bir ışık yanıyordu. Sol elimi tutan protez eli parmaklarımın arasında gezindi, elimi havaya kaldırıp onu da karnıma doğru doladı ve dudakları omzuma dokundu, yavaşça boynuma tırmandı, ardından yanağımı buldu ve en sonunda şakağımdan öptüğünde hem acıyı hissediyordum hem de aşkı. Hem tutkuyu hissediyordum hem de gerçekler tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Ama değişmez bir gerçek aynada tam karşımdaydı. Biz ikimiz yan yana çok güzel görünüyorduk.

"Bu oda ikimizin en gerçek hali, güzelim," dedi kısık bir sesle kulağıma doğru. "Bize terk edişleri hatırlatacak çünkü daima kendimizle yüzleşeceğiz, bize vazgeçişleri gösterecek çünkü bak oradayız, bize acıları gösterecek çünkü ne tarafa baksak bizi göreceğiz. Yaşanılan hiçbir şeyden kaçmayacak, bununla yaşayacağız." Gülümsediğini hissettim ve aynadaki aksi bana öyle bir baktı ki sanki kendimi affetmemi sağladı. "Aynı şekilde bu oda senin güzelliğini daima bize hatırlatacak, seni öptüğümde sadece bir kez öpmüş olmayacağım, kollarımdayken ne tarafa baksam seni göreceğim." Başını kaldırdı, aynadaki bize baktı. "Bu oda bize senin eşsiz güzelliğini ezberletecek, her halinle üstelik."

Aylar önce söz ettiğinde gerçekleşeceğine imkân vermezken şimdi aklına koyduğunu yaptığını görebiliyordum. "Tugay," diye fısıldadım. "Sana bakmak istediğimde başımı bile çevirmeme zahmet olmayacak çünkü sen her yerde olacaksın. Şimdi istediğin her aynaya bak, bir tanesi çirkin olduğunu söylese diğer ayna aksini iddia edecek." Beni yavaşça tutup çevirdi ve kendine yasladı. "Aynalardan kaçmana izin

CamScanner ile tarandı

vermeyeceğimi söylemiştim Sevgili Avukat, şaşırmayı bırak, sen Tugay Demir Çeviker'in eşi olacaksın, alışmalısın her şeye."

"Bu hem ceza gibi," dedim fısıldayarak. "Hem de ödül."

Gülümsediğinde sol eli yavaşça yanağımı okşadı, sağ eli ise belimde dolaştı. Ela gözleri sarı loş ışıkta daha parlak görünüyordu. "En büyük cezayı da çeksem sana verdiğim hiçbir sözü tutmadan ölmeyeceğim," dedi bir yemin gibi. "Çünkü bizim hayatımız, benim öylesine hayatımdan çok daha kıymetli."

Yutkunduğumda ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Ve ben de söz veriyorum," dedim tek nefeste. "Bu odada yaşanan bütün kötü anıları tek tek unutturacağım." Başımı salladım. "En güzel anılarla üstelik."

Tugay haylaz bir şekilde gülümsediğinde, "O halde," dedi tek nefeste. "Davetten sonra bu odada benimle bir gün geçirmeye ne dersin?" Başını omzuna doğru yatırdığında sesindeki ateş beni yakacak kadar kuvvetliydi. "Tek bir kural olacak, gözlerini kapatmak yasak."

Ellerim omuzlarına doğru kaydığında, "Tugay," dedim kısık bir mırıldanışla.

"Güzelim," dedi aynı tonda ve içtenlikle.

"Sizi bekliyoruz!" diye aşağıdan bir ses yükseldi, bu Giray'a aitti.

Tugay büyük bir nefes verdiğinde hiç bırakmak istemese de geriye doğru çekildi ve elini cebine attı. "Çiçeğin eksik," dedi bir görevmiş gibi ve imayla gözlerimin içine bakarak. Cebinden büyük bir kutu çıkarıp bana uzattı. Hızlı bir şekilde alıp açtığımda beyaz papatya şeklinde büyük küpeleri gördüm. Gülümseyerek küpeleri kutusundan çıkarıp kulağıma taktığımda hayranlıkla beni izledi.

Tamamen hazırlandığımda başıyla çıkmamız için hareket yaptı fakat onu engelleyerek, "Benim de sana bir hediyem var," dedim çekingen bir sesle. "İzmir'den aldık, Gamze'yle."

Tugay büyük bir merakla bana baktı. "Hediye mi?"

"Evet," dedim ve sonrasında elim havaya kalktı, gülümseyerek kaşlarımı kaldırdım. "Bu kez hediyeni senin almanı istiyorum, nerede olduğunu biliyorsun."

Tugay sadece birkaç saniye beni inceledi, ardından gülümsediğinde bakışları göğüslerime doğru kaydı. Yutkunduğunda eli gerdanımı okşayıp geçti ve parmakları sürtünerek iki göğsümün arasına indiğinde ürperdiğimi hissettim. Gözlerini gözlerimden ayırmazken çenesinin

CamScanner ile tarandı

kasıldığını gördüm. Parmakları hediyeme dokunduğunda dudakları aralandı. Birkaç saniye sonra eli iki göğsümün arasından çıktığında ona aldığım hediyeye baktı.

Gümüş rengi bir alyanstı, içinde ise iki kelime yazıyordu: *Sevgili Müvekkilim.*

"Senin de aramızdaki bağı parmağında taşımanı istedim," diye mırıldandım. "Sağ eline değil, sol eline tak. Durmadan kaçtığın o güzel protez elini umarım sana sevdirebilir bu yüzük."

Tugay gözlerindeki şaşkınlık ve tutkuyla yüzüğe bakarken, "Sevgili Avukat," dedi baskın bir sesle. "Şimdi her şeyi siktir edip seni delirmiş gibi öpmemem için bir sebep sun, sadece üç saniyen var." Gözleri yüzükten ayrıldı ve bana öyle bir baktı ki gerçekten o her şeyi siktir eden adamı gördüm.

Tam dudaklarım aralandığında Marco'nun sesi duyuldu. "TDÇ, sana sadece üç saniye veriyorum!" Kendimizi tutamayıp güldüğümüzde denk geliş oldukça komikti.

Gülerek odadan çıktığımızda merdivenlere doğru yürüdük; Tugay ise ben önde ilerlerken arkamda hevesle sol elindeki eldivenini çıkardı ve bir çocuk heyecanıyla sol yüzükparmağına, protezine alyansını taktı. Ayarlanabilir yüzük tam olmuştu.

Merdivenin son basamağına ulaştığımda Marco ve Giray'la göz göze geldim. İkisi de simsiyah takımlarını giymişlerdi, tek fark Marco'nun gömleği de siyahtı. Yüzündeki kesik izi sakallarını kestiği için daha fazla ortaya çıkmış, hep dağınık olan saçları derli topluydu. Giray ise şu an neredeyse Tugay'la aynıydı fakat onların da aralarındaki fark Giray'ın takım elbisenin içinde rahatsız hareketler sergilemesiydi.

Marco bakışlarıyla beni inceledikten sonra, "Havalı olmuşsun Avukat," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ölü geline benzemişsin." Gözlerimi devirdiğimde güldü.

"İltifat etmeyi hiç beceremiyorsun değil mi?" diye sordum yanlarına giderken. Tugay arkamdan elini belime sardı. "Neden bir sevgilin olmadığını çok daha iyi anlıyorum."

"Olmadığını kim söylemiş?" Marco dilini damağına vurdu üç kez. "Sizin gibi bütün dünyaya duyuracak kadar delirmedim ben."

"Sevgilin olmadığı bana sevgilinmiş gibi attığın triplerden belli değil mi sence de, Marcito?" diye sordu Giray alayla.

Tam o sırada salondan Sinan, Nida ve Lena çıktı.

CamScanner ile tarandı

Tugay, Lena'nın evde kalmasını söylemiş, diğerleriyle göndermemişti. Sinan'a dikkat etmesi için ricada bulunmuş muydu bilmiyordum ama Lena hakkında da planı olduğu aşikârdı. Gamze ve Javier'in yokluğu ise belli oluyordu. Onlar gitmeden bir kez daha görememiştim, bütün bunlar bittikten sonra ona güvendiğimi Tugay'a söyleyecektim çünkü hücrede geçirdiğimiz günlerden sonra haksızlık yaptığımı çok daha net hissediyordum. Javier için ise Marco'nun planı neydi bilmiyordum. İçimden bir ses güvenden dolayı değil, zaten onu korumak için bütün bunlardan uzak tutmak istediğini söylüyordu.

Tugay, Nida'ya göz kırpıp ardından Sinan'a da gülümsedi. Nida'yı ona emanet edecek kadar güveniyordu ve bunun nedeni benden öte babamdan dolayıymış gibi geliyordu. Belki de bir türlü vicdan azabıydı.

Lena hayranlıkla bana bakarken gülümsedi, akşam yaşananlar hakkında ne düşünüyordu bilmiyordum ama diğerlerine kaçamak bakışlar attığında en az çekindiği insanın Giray olduğunu görebiliyordum.

"Biz hemen geleceğiz," dedi Giray, Nida'ya.

"Önemli değil," dedi Nida bir ayağını kaldırıp başını Sinan'ın koluna yaslarken. "Biz film izleyeceğiz." Bakışları utangaç bir şekilde Sinan'a döndü. "Değil mi?"

"Evet, prenses," dedi Sinan gülümseyerek. "İstediğin bütün filmleri hazırladık."

"Sinan," dedi Tugay sadece. Sinan ise Tugay'a bir kez başını salladı.

"Gerçekten kalbimin kırıldığını hissediyorum," dedi Marco, Nida'ya bakarak. "O yokken ben vardım."

Nida kıkırdadı. "Ama sen bana durmadan mandalina yedirmeye çalışıyorsun."

"Merak etme," dedim Nida'ya. "Hepimize yedirmeye çalışıyor." Nida bakışlarını bana çevirdi, henüz tam anlamıyla buzlarımızı eritmiş değildik ama bakışlarındaki hayranlığı okuyabiliyordum.

Nida, Sinan'ın yanından ayrılıp Tugay'a doğru ilerledi, ardından kapüşonlu kapşonlu kapşonlu kap

istemezdim.

Aynı şeyi Tugay da düşünmüş olacak ki ikileme düştü fakat sonrasında başını iki yana sallayarak arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Tam kapıdan çıkmadan önce ise Giray, "Bu arada," deyip Lena'ya baktı. "Buzdolabında konserve yiyecekler var, kendini aç bırakma."

Marco ağzının içinde bir şeyler geveledığinde Lena'nın gözleri açıldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Evden çıktığımızda ve dış kapıyı kapattığımızda Marco, "Buzdolabında konserve yiyecekler var, kendini aç bırakma," diye taklit etti Giray'ı. "Nesin sen, dünyaya iyilik için gelmiş bir elçi mi?"

Önümüzde yürüyen Giray, Marco'yu omzundan itekledi. "Sadece iyilik yapıyorum."

"Sence de başına gelen bütün kötülükler şu aptal iyiliğinden kaynaklanmıyor mu?" diye sordu Marco uyarıcı bir ses tonuyla. Giray'a karşı büyük bir koruma içgüdüsü olduğunu o an fark ettim. "Benim ne kadar açıksözlü olduğumu bilirsin ve açık konuşacağım. Biraz daha Lena'ya böyle davranırsan o kız senden hoşlanacak çünkü onu kurtardığın için zaten minnet dolu."

Giray kaskatı kesildiğinde Marco'ya sertçe baktı. "Sence birinin minnetini hoşlantı sanacak kadar aptal biri miyim?" diye sordu. "Herkese nasılsam öyle davranıyorum, sikik senaryolarını kendine sakla. Benim hayatımda böyle duygulara artık yer yok."

"İkizinin kardeşi," dedi Marco alayla. "Bu lafı daha önce duyduğum kişi bütün dünyanın gözü önünde evlenme teklifi edip aşkını ilan etti."

O esnada araca doğru yürüyen Tugay'a dönüp, "Lena'ya güveniyor musun?" diye sordum.

Tugay kısa bir nefesin ardından, "Güveniyorum ya da güvenmiyorum diyemem şu an," dedi. "Fakat onu kurtaracağımızı söyledikten sonra sırtlanın olduğu bir grubun içinde tek başına bırakmak olmazdı." Bakışlarını bana çevirdi. "Ve o BL örgütüne gerçek bir yardımda bulundu, bu yardım da dışarıdan bizi göstermekti."

"Bence Nida'ya öğretmenlik yapabilir," dedim ağzımın içinde. "Yani çocuklarla arası iyidir."

"İyi bir gözlemci," dedi Marco. Jeep'e bindiğimizde sürücü koltuğunda Tugay vardı, yanına ben oturdum. Arkaya ise diğerleri. Yolun belirli bir kısmından sonra X'in askerleri bizi alacak, kumarın oynana-

CamScanner ile tarandı

cağı yere götürecekti.

"Fakat," dedim Tugay arabayı çalıştırırken. "Lena'nın bizimle kalmasını doğru bulsam da Gamze'nin ekarte edilmesini onaylamıyorum." Emniyet kemerimi taktığımda Tugay arabayı hızlandırdı. "Ona kendimden daha çok güveniyorum gibi bir cümle kuramam çünkü bu cümleyi bir sen, bir de Sinan için kurabilirim, bu yükü alamam ama o benim arkadaşım, hatta dostum oldu, güvenmeyi tercih ettim. Pişman olacağımı da hissetmiyorum." Tugay'ın bu cümleleri duymaya hazırlıksız olduğu aşikârdı. "İyi bir asker, korkusuz ve desteği muazzam. Belki en başında planlara dahil etmeyebiliriz ama diğerleriyle o köye kısılıp kalmasını kesinlikle istemiyorum."

Marco'dan kardeşi için bir destek bekledim fakat o sessizliğini korudu. "Sinan da benimle Gamze için konuştu," diye mırıldandı Tugay. "Hatta ona güvendiğini söyledi."

"Ya," dedim Sinan'a şaşırarak. Bu yükün altına girebileceğini tahmin etmezdim.

"Sen ne düşünüyorsun, Marco?" diye sordu Tugay dikiz aynasından ona bakarak. "Gamze ve Javier hakkında yani."

Marco kısa bir sessizliğin ardından sadece, "Karışmıyorum," dedi.

Tugay ise diretti. "Birisi kardeşin, diğeri ise Ölüm Timi'nin bir askeriydi. Az çok fikrin olmalı."

"Yok." Kendimi tutamadım ve dönüp ona baktım, pencereden dışarıyı izliyordu. Giray'la göz göze geldiğimizde bilmiyorum dermiş gibi kafasını iki yana salladı.

"Sanırım birisinin Marco gibi açıksözlü olması gerekiyor ve o kişi ben olacağım," dedim net bir sesle. "Sen onlara güvenmemekten ziyade onları korumak istiyormuşsun gibi geliyor."

Bir anda hiddetle, "Gamze'yi neden koruyacağım?" diye sordu.

"Bunun nedenini o gemide duyduk, Marco." Kaşları çatıldı, öyle bir çatıldı ki beni çekip vurabileceğini bile düşündüm ama tamamen silahsızdık. "Açıksözlülük ise kendine de açıksözlü olmalısın."

"Yenge mi diyorduk?" diye sordu Giray alayla. "Bu kadar korunduğumu hiç hissetmemiştim Avukat Yenge."

Tugay gülümsediğinde Giray da sırıttı. "Benim bu sorularına cevaplarım BL örgütünü ya da Ölüm Timi'ni etkileyecek mi?" diye sordu bana. "Hayır etkilemeyecek. Hem bırakalım Gamze'yi korumayı da

CamScanner ile tarandı

istemeyi de güvenmeyi de Sinan yapsın, bizden çoktan geçti."

"Geçti mi?" diye sordum bir kez daha.

"Geçti," dedi, sonra hızlıca devam etti. "Geçmek zorundaydı."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Tugay'ın eli bacağıma gitti ve hafifçe sıkarak beni engelledi. Sanırım vereceğim cevaplar aramızda tartışmaya yol açacaktı çünkü Marco ve Gamze'nin arasındakileri tam olarak bilmiyordum.

"Unuttun," dedi Tugay sadece.

"Neyi?"

Tugay ise sadece işaretparmağını dudaklarına götürdü ve susmamı işaret etti. Nedenini anlamamıştım, beynimi zorladığımda ise ne olduğunu çözemiyordum. Neyi unutmuştum da Tugay beni susturmak isteyecek kadar önüme geçmişti? Çünkü o bunu asla yapmazdı.

Ürperti, korku ve heyecan.

Son bir kez Sinan'a sarılmamın hüznü ve Nida'dan özür dilememenin verdiği pişmanlık.

Tam iki saatlik bir yolun ardından ormanın içinde bir yalıya getirilmiştik. Bembeyaz yalının bahçesindeki otlar çürümüş, duvarları kabarmıştı. Buraya çok uzun zamandır gelinmediği her halinden belliydi. Ve kapının önünde tam yirmi Krallık askeri duruyordu. Biz ise sadece dört kişiydik ve gerçekten de hiçbirimizin üzerinde silah yoktu, çelik yelek yoktu, ufacık bir kesici alet bile yoktu.

Dördümüz, orman, Krallık adamları öyle sessizdi ki bir an bir kâbusun içinde olabileceğimi bile düşündüm.

Kapıdaki adamlar tek tek detektörlerle üzerimizi aradı, ardından termal kameralarla incelediler. Sonrasında ise başka bir cihazın içine yerleştirip üzerimizdeki bütün metal eşyaları kontrol ettiler. Bu kadarını beklemedikleri açıktı çünkü defalarca bunu tekrar etmişler, elimizi kolumuzu sallayarak buraya gelebileceğimize imkân vermemişlerdi.

Neredeyse yarım saatlik bir aramanın ardmdan yalıdan içeriye girdiğimizde Tugay sol elimi sıkıca tuttu ve çenesini kaldırıp adamların yönlendirdiği yere doğru ilerledi. İçeride, dışarıdaki adamlardan daha fazla kişi vardı. Yarısı önümüzde, yarısı arkamızda bir kalkan gibi X'i bizden koruyorlardı.

"Varlığımızın yarattığı korku sence de hayranlık uyandırıcı değil mi?" diye sordu Marco yanındaki Krallık askerine. Asker, dümdüz bir

CamScanner ile tarandı

yüzle Marco'ya baktı. "Seni bir yerden tanıyor muyum?" Marco yüzünü buruşturdu. "Hayır böyle bir şerefsizi daha önce görseydim kesin vururdum." Asker hâlâ dümdüz yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Şu Krallık'ın robotik hareketleri çok komik değil mi ya?" dedi Marco. "Umarım masama mandalina koymuşsunuzdur."

"Her zamanki gibi yine gereksiz konuşuyorsun, Marco." X'in sesi büyük salona girdiğimiz an kulaklarımıza doldu. Salon öylesine büyüktü ki gözlerim hafifçe irileşti. Eski mobilyalar tozlanmıştı, kristal avize fazlasıyla büyüktü. Duvarlar kabarmış, yemek masasının üzerindeki şamdanların içindeki mumlar erimişti. Salonun içindeki tek ışık, ortadaki büyük bilardo masasına vuran beyaz ışıktı.

X, Tugay ile bilardo oynamak istemişti.

Arkasında on beş asker duruyordu, salonun camlarının önünde beş bir yanda, beş diğer yanda askerler elleri bağlı bekliyorlardı. X'in üzerinde çelik yelek olduğu siyah tişörtünden açıkça belli oluyordu. Belindeki silahlarını ise gizlemiyordu.

Salonun ortasında durduğumuzda, "Sen de her zamanki gibi tam bir şerefsize benziyorsun," dedi rahatsız bir sesle.

Tugay ise boğazını temizleyip askerlere baktı, ardından gülümsedi ve öne doğru bir adım atıp özellikle sol elini uzattı. "Bu kadar askere gerek var mıydı sence?" dedi sanki bir dostuyla konuşuyormuş gibi. "Sadece oturup konuşacaktık." X bir Tugay'a, bir sol eline baktı fakat korkudan elini bile sıkamadı. Tugay güldü. "Elimi bile sıkmayacak kadar benden nefret ediyor olamazsın."

X hiç çekinmeden, "Bir planın olduğunu bilecek kadar seni tanıdım," dedi dürüstçe. "Fakat yalının yaklaşık bir kilometresi mayınlarla döşeli, dışarıdan gelecek her asker direkt ölür. Havayoluyla bir darbe yapmaya kalkarsan," havada dönüp duran helikopterin sesi lafını böldü, "onu indiririm." Askerlerine baktı. "Ağzının içini kontrol ettiniz mi? Dilinin altında bir neşter saklıyor olabilir."

Tugay yeniden güldüğünde, "Abartıyorsun," dedi. "Gören de beni kötü bir adam sanacak, seni öldürmek gibi bir çabam olsaydı buraya gelir miydim?" Dudaklarını mutsuzmuş gibi büktü. "Tek istediğim bir anlaşmaya varmak."

"Kumar oynayacaksın," dedi X. "Ve sonucunda kazanırsan senin

CamScanner ile tarandı

istediğin olacak, öyle mi?"

"Kumarın kuralı bu değil midir?" diye sordu Tugay saf bir çocuk gibi. "Mızıkçılık yapacak halin yok ya."

X sırıttığında öne doğru bir adım attı ve parmaklarını kaldırıp şaklattı. "Her neyin peşindeysen," dedi tane tane konuşarak. "Ayağına dolanacak çünkü zaman kazanmaya çalıştığının farkındayım."

Tam o esnada salonun girişinde bir hareketlenme oldu ve başımı çevirdiğimde içeriye giren kişinin tanıdık yüzünü gördüm.

Defne de buradaydı.

Gözleri hiçbirimizle değil, ilk önce Giray'la kesiştiğinde kulaklarımda Giray'ın cümlesi çınladı. Onu bir kez daha gördüğünde öldüreceğini söylemişti ve Defne şu an buradaydı. Tugay'ın yüzündeki gülümseme solduğunda bakışları Giray'a döndü. Yapacağı her hamle, Tugay'ın planını yerle yeksan ederdi, bunu Giray da çok iyi biliyordu ama öfkesini alt edebilir miydi emin değildim.

Giray gözlerini Defne'ye çevirdiğinde sadece iki saniye ona baktı ve sonrasında başını direkt çevirdi. Defne ise meydan okuyormuş gibi dümdüz bir yüzle X'in hemen arka tarafına geçtiğinde kollarını önünde bağladı. Gözleri Giray'ın üzerinde gezinirken kolunda artık saati yoktu. Simsiyah kıyafetlerin içinde ondan en azından Giray'a karşı pişman bakışlar bekledim fakat Giray'ın son hamlesinden sonra o da artık Giray'a nefretle bakıyordu.

Giray ise hepimizi şaşırttı ve gülümsedi; bu gülümseyiş ise öyle küçümseyiciydi ki nefret dolu bakışları tercih edilesiydi.

Fakat kalbinde yangınlar olduğunu arkada sımsıkı birleştirdiği ellerinden anlıyordum, tüm gücüyle yumruk yapmıştı.

"Bu neydi şimdi?" dedi Marco yüzünü buruşturarak. "Bir şov mu?"

Defne hâlâ Giray'a bakıyor, Giray ise onu tamamen görmezden geliyordu, o yokmuş gibi davranmaya devam ediyordu.

X düşündüğü gibi bir tepki alamadığından olsa gerek bakışları bana döndü. "Senin için peynirli makarna hazırlattım, Eftalya Atalar," dedi gülerek. "Çok sevdiğini duymuştum, özellikle rahmetli babanın son yemeği peynirli makarnaymış, öyle mi?"

Dişlerimi sıktığımda sol elim sıkı bir yumruk halini aldı. Eğer bir silahımız varsa onu ortaya çıkarmak için aptalca bir plan içindeydi. "Evet, öyleydi," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Fakat bu peynirli makarnadan nefret etmem için bir neden değil çünkü babam sevi-

CamScanner ile tarandı

yorsa bir bildiği vardır, senin ihanetini de affetmesinin bir nedeni varmış sonuçta." Arkamdaki adamlara baktım. "Tokum fakat acıkırsam siparişi veririm, bol peynirli olursa harika olur."

Midem bulanıyordu.

"Dostça yaklaşan insanlara karşı fazla nefret dolusun," dedi Tugay düşünceli bir sesle. Yüzündeki o gülümseme peynirli makarnanın ardından yok olmuştu fakat sesine yansıtmamak için dikkat ediyordu. "Benim istediğim sadece bir anlaşma."

X sanki onu duymuyormuş gibi davrandıktan sonra, "Kazanırsam ne istediğimi biliyor musun?" diye sordu ve sertçe devam etti. "Sevgilini benimle bırakacaksın, Eftalya Atalar burada kalacak." İğrençlikle beni süzdü. "Mutlu ya da mutsuz zamanlar geçirmesi ise tamamen ona bağlı. İsterse onu mutlu edebilirim fakat karşı çıkarsa mutsuzluk onunla olur." Bana doğru yaklaştığında Tugay kendini tutamayarak bir adım kaydı ve önüme geçti. Bütün bunların olabileceğini düşünmüş müydü bilmiyordum fakat sırtının gerildiğini görebiliyordum. "Tugay Demir Çeviker," dedi X kaşlarını kaldırarak. "Yoksa şimdiden vazgeçiyor musun?"

Tugay uzun bir süre sessiz kaldı ve sonrasında, "Önce oyun," dedi sadece.

"Ne yani?" dedi X gülerek. "Ben şu an sevgilini yanından çekip alsam, istediğim her şeyi yapsam engelleyemeyecek misin?" Tugay nefesini tutmuştu. "Beni bundan ne vazgeçirebilir?" Biraz daha yaklaştığında Tugay bu kez tamamen önüme geçti ve X'le arasındaki mesafe neredeyse sıfırlandı. Sadece bakışlarıyla X'in yüzündeki gülümseme solduğunda nasıl baktığını ben göremiyordum.

"Eğer korkak değilsen," dedi Tugay dişlerinin arasından. "İlk önce oyun oynarsın ama kaybedeceğinden emin gibisin."

"Beni manipüle edemezsin," dedi X bir anda ve elini uzatıp bana dokunduğu anda Tugay, X'in kolunu tutup öyle bir çevirdi ki acı içinde inlemesine ve öne doğru eğilmesine neden oldu. Bütün silahlar bir anda bize doğru kalktığında Tugay, sol kolunu X'in boğazına yasladı ve göğüskafesine doğru çekti. X nefes almakta zorlanırken adamlar şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Bizi öldürebilirdi ama Tugay da X'i öldürürdü, bunu biliyorlardı.

"Kerem Karaman senden daha akıllı biriydi," dedi Tugay gülümseyerek. "Çünkü kendisi beni metrelerce uzaktan bir camın arkasından izlemesi gerektiğini çok iyi bilirdi." X elini kaldırıp boğuk nefesler ve-

CamScanner ile tarandı

rirken Tugay'ı uyarmak isteyerek sırtına dokundum. Giray ve Marco ise endişeyle birbirine baktı. "Bir kez daha Avukat'ıma dokunmak için hamle yaparsan," Tugay, X'in belindeki silahı çekip aldı ve şakağına dayadı, "seni..." Sustu ve sonrasında gülümseyip onu itekledi. X öksürmeye başladığında Tugay elindeki silahı asla bırakmadı. O an X hepimizi öldürebilirdi ama biz ölürsek kendisi de ölecekti, bunu görebiliyordu. Silahsız girdiğimiz yerde X'in kibri yüzünden artık Tugay'ın elinde bir silah vardı. "Anlıyorsun değil mi?" diye sordu silahı kaldırıp X'e doğrultarak. "Anladığını düşünüyorum."

"Salak," dedi Marco ağzının içinde. Giray ise dayanamayıp güldü. Tam o esnada tek silah doğrultmayan Defne, belindeki silahı çıkarıp Marco ve Giray'a tuttu. Giray daha yüksek bir sesle güldüğünde Defne'nin öfkesi katbekat artıyordu.

"Neyin peşindesin?" dedi X öksürmeye devam ederken. "Planın ne?"

"Bir anlaşma sağlamak," dedi Tugay. "Ve bütün bunlara son vermek. Başka bir isteğim yok, olsaydı buraya silahlarımla, adamlarımla gelirdim. Ben ise korunmasız bir adamım. Şimdi korkaklığı bırakıp benimle şu bilardoyu oyna ve anlaşmayı konuşalım."

X, Tugay'a ve hepimize baktıktan sonra Tugay'ın elinde ona doğrultulan silaha odaklanıp başka bir çaresi olmadığını anlamıştı.

O esnada hiç ummazken gerilip Tugay'ın yüzüne öyle sert bir yumruk indirdi ki Tugay'ın yüzü sağa doğru döndü. Bu kez ben ileriye atıldığımda Tugay kolunu kaldırıp beni durdurdu ve gülerek X'e baktı. "Daha sert yumruk yediğim olmuştu ama sana karşılık vermeyeceğim." Konu ben olduğunda çizgisini belli etmişti ama o an kendi itibarını görmezden geliyordu. X bir kez daha yumruk attığında bu kez Tugay daha yüksek bir sesle güldü ve sonrasında ağzındaki kanı yere tükürdü. "Öfkene yenik düşüyorsun." Sakinliğiyle âdeta X'i delirtiyordu. Bu kez yakalarını tutup onu kendine çektiğinde Tugay dilini damağına vurdu. "Bu kadar yaklaşmaman konusunda seni uyarmıştım," diye mırıldandı. "Hadi ama, abartmıyor musun sence de?"

Öfkeden titriyordum fakat hareket bile edemiyordum çünkü her hareketim birimizin canı demekti, bunu biliyordum.

X, en sonunda Tugay'ı bilardo masasına doğru itekledi ve kendisi de oraya geçtiğinde istekalardan birisini eline aldı. Tugay ise hiç düşünmeden elindeki silahı bana uzattı, bir şey olursa kendimi koruyabilmem için. Bir ona, bir silaha baktım fakat bakışlarındaki ifade o silahı

CamScanner ile tarandı

elime almaktan başka bir çare bırakmıyordu.

"İlk ben başlıyorum," dedi X ve istekasının ucunu tebeşirledi. "Hatta beş oyun art arda oynayacağım."

"Kural nc bilmez misiniz siz?" dedi Tugay.

"Sikerim kuralını," dedi X ve ortadaki toplardan bir tanesine sertçe vurdu. Bunu dört kez daha tekrar ettiğinde iki top deliklere girdi. "O aptal planınla belki burada ben öleceğim ama dördünüzün de nefes almaması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Tugay sakince istekasını aldı ve gömleğinin kollarını biraz daha yukarıya kıvırdıktan sonra sağ eliyle istekanın yukarısından, sol eliyle ise ucundan tuttu. "Kimsenin ölmemesi için elimden geleni yapacağım, senin bile," dedi Tugay, ardından topa yavaşça vurdu ve mavi top deliğe girdi. "Bu arada sol kolumu benden aldığınız için teşekkür ederim, görüyorsun ya istekanın ucu bile titremiyor, bu da beni senden bir sıfır önde kılıyor. Yanlış bir oyun seçtin, X. Sen zaten daima yanlışlar yapıyorsun."

X öfkeyle nefesini verdikten sonra Tugay'ı omzundan itekledi ve üç kez art arda toplara vurdu fakat öfkeden sol eli öyle bir titriyordu ki hiçbir top deliğe girmedi. İki kez daha tekrar etti ama yine başarılı olamadı. Dişlerinin arasından nefesini verdiğinde Giray'ın, "Sırtımızı döndük ama," dediğini duydum Marco'ya. "Her an bir hançer yiyebiliriz, yanlış mı yaptık?" İkisinin de gülüşü Defne'yi alaya alır cinstendi.

"Şu oyunu bile kuralına göre oynayamıyorsun," dedi Tugay ve bir kez daha istekasını tuttu. Öne doğru eğildiğinde kolundaki kasları gerildi, beyaz gömleği sıkılaştı. Tek gözünü kıstığında derin bir nefes aldı ve sertçe vurduğunda en zor ve en yüksek puanlı olan topu deliğe soktu. "Ben ise tek bir hamleyle yine seni geçebiliyorum."

X alayla gülmeye çalıştı ama gözlerinden öfke akıyordu. "Ölmeden önce son cümlelerini konuşuyorsun, piç kurusu," dedi. "Bence bana karşı değil, sevgiline karşı kullan bunu. Çünkü bir daha onunla konuşamayacaksın."

Tugay'ın bir tepki vermesini bekledim ama o, "Haklısın," dedi ve sonrasında bana bakıp göz kırptı. "Nida evden çıkmadan önce bana ne söyledi biliyor musun?" Kaşlarım havalandı. "Gerçekten bir kar kralicesine benzediğini. Ölmeden önce söyleyeyim dedim." X'in bakışları sert bir şekilde bana döndüğünde Tugay bir kez daha istekasına eğildi ve yakınındaki bir topa vurdu, o da deliğe girdi. "Ne diyorsun, sevgi-

CamScanner ile tarandı

lim?" dedi Tugay yeniden doğrulup. "Eğer X bizim canımızı bağışlarsa evimize bir bilardo masası almalı mıyız? Bence eğlenceli olur. Biliyorsun, ben senin sözünden asla çıkmam, ne istersen o olsun."

"Planın bu, değil mi?" dedi, X. "Benim gözümü döndürüp ölmeme neden olmak."

"Salak," dedi Marco bir kez daha.

Tugay ise bir kez daha bana döndü ve gözlerini açtı. "Bu arada söylemeyi unutmuştum, solucan olsan bile evet. Anladın sen."

"Bu bir şifre mi?" X etrafına baktı.

"Sen önceden daha akıllı bir adamdın," dedi Tugay ona dönüp gülümseyerek. "Hangi noktadan sonra bu kadar aptallaştın? Sevgilinden sonra mı?" Defne'yi kastetti. "Adnan Atalar'ın sana hazırladığı plandan sonra mı?" Kendisini gösterdi. "Yoksa beni görünce heyecanlanıyor musun?"

X oyunu tamamen bırakıp istekayı fırlattı, ardından Tugay'ın yakasına yapıştı. "Ne istiyorsun?"

"Henüz kazanmadım ki."

"Ne istiyorsun?"

Tugay da elindeki istekayı yere bıraktığında salonun içinde büyük bir sessizlik vardı. "Bütün bu iç savaşın son bulmasını," dedi Tugay ciddiyetle ve sonrasında X'in bileklerini tutup itekledi. Gözlerinden gerçek bir mutsuzluk okunduğunda X kaşlarını çattı. "Eğer kazanırsam bu iç savaşa son vermek için bir barış bayrağı kaldırıyorum senin için. Krallık'la savaşıma son vereceğim fakat tek bir şartım var." Başını salladı. "Eski sistemi geri getireceksin. Hukuk, muhalefet, hükümet, siyaset... Hepsi eskiden olduğu gibi olacak."

X kulaklarına inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ben kazanırsam bundan ne kazancım olacak?"

"Kazanırsan bu odadaki dört kişiyi anayasaya uygun bir şekilde yargılamana izin vereceğim. Silahsızım karşı gelemem, bir savaş peşinde değilim. İdam değil, ölümler değil, işkenceler değil, bütün işlediğim suçlar adına yargılanmak istiyorum. Gerçek bir hukuk sistemiyle."

X, Tugay'ın yakalarını bıraktığında hepimizin yüzüne baktı ve sonrasında, "Sizin sülalenizi sikerim," dedi yüksek bir sesle. "Burada neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Tugay ve ciddiyetle devam etti, oldukça dürüsttü. "Krallık ve örgüt arasındaki savaşın halkı mahvettiğiyle yüzleş-

CamScanner ile tarandı

tim bugün. Sadece beni destekleyenler değil, Krallık'ı destekleyenler de aç, mutsuz ve ölümle burun buruna. Kimse mutlu değil. Bütün bunlar son bulduğunda ne olacak? Krallık kazansa ülke bir mezarlığa dönüşecek, örgüt kazansa nasıl devam edeceğini bilemeyecek. İki tarafın da elinde ister istemez masum insanların kanı var, BL örgütünü destekleyenleri düşünmemeni anlarım ama Krallık'a gönülden bağlı o kadar kişi var, onları da düşünmek zorundasın. Biz seninle aramızdaki savaşı devam ettirebiliriz ama ülkeyi yok edersek bir daha kurtuluşu olamayacak. Ben barış ve adalet istiyorum, sen ise halkını düşünmesi gereken bir Başkan'sın." Bilardo masasını gösterdi. "Bu aptal oyunun sonucunu da boş ver, mantıksız konuştuğumu söyleyemezsin bana."

X alayla güldüğünde, "Sen konunun hâlâ ülke kısmında mısın piç herif?" diye sordu. "Bu ülke de halk da masumiyet de zerre sikimde değil. Krallık'ın onuru ve gururu da öyle. O babamın zamanında böyleydi, onun kadar aptal değilim, hiç olmadım."

Bir anda elimdeki silah birisi tarafından çekilip alındığında bunu yapan kişinin Defne olduğunu gördüm. Göz göze geldiğimiz an namlunun ucunu şakağıma yasladığında sadece büyük bir nefretle bana bakıyordu.

X gülmeye başladığında Tugay bakışlarını bana çevirdi, ardından şakağıma yaslanan silaha. Adamlarına baktı ve sonrasında Defne'ye. İki adam da Giray ve Marco'nun arkasına geçip silahı dayadığında X kahkaha atmaya devam etti. "Planın her ne ise," dedi gülerek. "Buradan sağ çıkmayacaksınız fakat merak etme, işkenceler içinde birkaç gün daha yaşamana izin verebilirim. Sevgilin ise benimle kalacak, onun blöfünü artık yemeyeceğim."

Tugay yeniden X'e döndüğünde burnundan nefesini verdi. "Gerçekten," dedi. "Tek niyetim barıştı."

X onu umursamadan gülmeye devam etti ve adamlarına tek bir emir verdi. "Götürün."

"Belki bizi şu an öldüreceksin ama sonrasında seni de öldürecekler," dedi Tugay ve yüzünde derin bir gülümseme oluştu.

"Sikik örgütün sensiz yola devam edemez."

"Örgüt değil," dedi Tugay ve sonrasında sol avcunu yukarıya kaldırdı. "Halkın seni öldürecek çünkü hepsi senden nefret edecek."

Sadece birkaç saniye X gülerek bakmaya devam etti fakat sonrasında kafasının içinde şimşekler çakmış olacak ki o gülüşü buz gibi dondu. Sakince çenemi kaldırdığımda bakışlarımı Defne'ye çevirdim

CamScanner ile tarandı

ve sonra özellikle silahı tuttuğu yerden, sol tarafımdaki küpeyi çıkarıp Tugay'ın eline bıraktım. "Defne," dedim ona bakarak. "Hoş geldin demek yok mu?"

Tugay boğazını temizledi ve X'in yanından geçip kalçasını bilardo masasına yasladıktan sonra sağ eliyle küpenin demir yapraklarını tek tek çıkardı. "Canım çok sıkkın," dedi Tugay omzunu silkerek. "Çünkü çiçekleri böyle işlerime alet etmek pek hoşuma gitmedi fakat fırsata çevirip Avukat'ımın da yüzünü güldürmek istedim, kendisi çiçekleri çok seviyor da."

X sadece yutkundu.

Tugay küpenin demir yapraklarını çıkardıktan sonra ortasındaki tohumun kenarındaki tırtıkları açtı. "Zaten gereğinden fazla büyüklerdi," dedim gözlerimi devirerek. "Ama çiçek işte, seviyorum ne yapayım?"

Tohum kısmını açtıktan sonra içindeki plastiğe sarılı küçük cihazı ortaya çıkardığında sol avcunun içinde tutup X'e gösterdi. "Bu ne biliyorsun değil mi?" diye sordu X'e. "Sen söylemeden söyleyeyim, evime giren şerefsizin salonuma yerleştirdiği dinleme cihazının başka bir türlüsü. Dürüst olmak gerekirse gönderdiğin kişi her kimse hâlâ bilmiyorum ama hepinizden daha zeki olduğu aşikâr." Yüzünü buruşturdu. "Fakat bunun da önüne geçtim, artık ona ulaşamayacaksın çünkü ellerimde."

Defne'nin elindeki silah aşağıya indiğinde korkuyla X'e baktı.

"Şimdi," dedi Tugay cihazı havaya atıp geri tutarak. "Planımı anladın mı yoksa tane tane anlatayım mı?" Bir cevap vermesini bile beklemeden devam etti. "Eğer bizi öldürürsen ki elbette öldürebilirsin buna hakkın var, az önce konuştuğumuz her şey, Sinan Yaman tarafından halka servis edilecek. Biz öleceğiz belki ama senin cümlelerinle Krallık da zaten bitmiş olacak, sen ise köşe bucak kaçacaksın. Artık bizden değil, halkından çünkü onların inandığı Krallık'ın yok olduğunu duyacaklar."

"Seni orospu çocuğu..." dedi X dişlerinin arasından.

"Fakat öldürmezsen..." Tugay kaşlarını çattı. "Dur bir saniye beni öldürmezsen yine bu ses kaydını halka servis edeceğim fakat merak etme, sen anlaşmayı kabul etmişsin gibi davranacağım. Bu sayede ikimiz de ölmemiş olacağız ama kazanan ben olacağım çünkü," çenesini kaldırdı, "yargılanmaya hazır, hukuka boyun eğen bir adam ola-

CamScanner ile tarandı

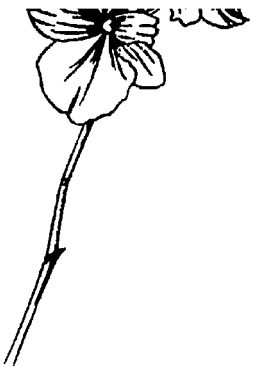
rak bilecekler beni. Krallık yanlıları bile aslında insan eti yemeyecek kadar merhametli olduğumu anlayacak." Tugay güldü. "Eh tabii bir yandan da eski anayasamıza adımlar atacağız ve bu ülkeye yeniden demokrasiyi, adaleti, muhalefetin sesinin çıktığı o sistemi getireceğiz. Kısacası X, her iki türlü de ben kazanmış olacağım ama birisinde sadece biz ölmeyeceğiz." Gözlerini kıstı. "Merak etme, Krallık'ı yok etmekten vazgeçmeyeceğim, merhametim sizin için geçerli değil ama halk, benim masumiyetime inanacak."

"Salak," dedi son kez Marco ve Giray'la birbirlerinin ellerine çaktılar.

O an gözlerim irice açıldı çünkü Tugay'ın arabanın içinde beni neden susturduğunu anladım. En başından beri kayıt altındaydık ve Sinan, Marco'yla benim cümlelerimin hepsini duymuştu. Gözlerim Marco'ya döndüğünde onun bakışları X'in üzerindeydi.

"Üç amacım var, birinci amacım ülkeye gerçek bir özgürlük, ikinci amacım Adnan Atalar'ın istediğini yerine getirmek ve üçüncü amacım," gözlerini kıstı, "senin o siktiğimin kalbinde olmayan vicdan azabını kendimde az da olsa susturabilmek." Yaslandığı yerden doğruldu, üstten üstten X'e baktı. "Daha önce söyledim, yine tekrar edeyim. Tugay Demir Çeviker, kaybederken bile daima kazanır çünkü kumar sadece korkusuz insanların oyunudur."

CamScanner ile tarandı

14
ZAMANA KARŞI

Bir insanın yapacak bir şeyi kalmadığında ilk olarak bakışlarından bunu anlayabilirdiniz. Ben X'in gözlerinin içine baktığım zaman çaresizlikten başka hiçbir şey göremiyordum. Öyle ki Tugay'ın cümlelerinin ardından saniyeler geçmiş, neredeyse bir dakika dolmuştu fakat aynı ifadeyle ona bakmaya devam ediyordu.

Bu yola başladığımda ilk amacım babamdı, sonrasında Tugay'a özgürlüğünü verebilmekti ve zamanla o fütursuz amacım Tugay'ın istekleriyle aynı ölçüde ama bir o kadar da farklı şekillerde gerçekleşmişti. Yaşam özgürlüğünden ziyade, ailemin intikamını alma arzusuna dönüşmüştü bu savaş. Benim elimi tuttuğunda bile gücünü hissettiren babam, saçlarımı sevmekten bile kaçınsa da babamın emaneti olan annem ve hayatının büyük zamanını acılar içinde geçiren kardeşim Meryem.

X'in bakışları yavaşça bana döndüğünde bakışlarındaki çaresizlik bana öylesine keyif veriyordu ki gülümsemeden edemedim. Normalde iğneleyici cümleleri olan X, bu kez beni zaafımdan vurmaya çalışarak, "Babana benzediğini düşünüyor musun?" diye sordu, kısık bir sesle. Hiddet, başkaldırı, üstünlük... Hepsi uçup gitmişti çünkü köşeye sıkışmıştı.

"Gün gelecek, babam hakkında konuşurken bile benden izin alman gerekecek," dediğimde Tugay'ın bir adım gerisinden öne doğru çıktım. "O zamana kadar istediğin kadar konuşabilirsin."

"Hayır," dedi X hızlı bir şekilde. "Sahiden soruyorum sana Avukat Eftalya Atalar." Avukatı bilerek vurgulamıştı. "Babana benzediğini düşünüyor musun?" Bir cevap vermeyeceğimi anladığında hızlı bir şekilde devam etti. "Eğer düşünüyorsan yanılıyorsun, senin babanla uzaktan yakından alakan bile yok." Yutkunduğumda yüzümdeki gülümsemeye darbe indirmemesi için çaba sarf ediyordum fakat bu oldukça zordu. "Onunla yollarımı ayırmamın tek nedeni, ahlakı, dürüstlüğü ve adaleti savunmaktan bir an bile vazgeçmemesiydi. Ülkeyi yakabilecekken ve buna gücü varken geri durup ülkeyi kurtarmak için çaba sarf etti kendi

CamScanner ile tarandı

çapında." Babam hakkında daha fazla konuşmasını istemiyordum ama onu durdurmadım. "Ve mutsuz son." Elini boynuna götürüp kesiyormuş gibi bir hareket yaptı. "O öldürüldü."

Yüzümü buruşturduğumda, "Babam öldürülmedi," dediğimde iç sesim, *sen öldürdün ya onu* diyordu. "O onuruyla ölmeyi tercih etti." öldü." Çenesiyle beni işaret etti. "İşte tam olarak bu noktada birbirinizden ayrılıyorsunuz, sen onurunla ölemeyeceksin Eftalya Atalar." Tugay'ın vücudu kasıldığında sol elimle onun bileğini tutup çektim, ne duymam gerekiyorsa onları ben duyacaktım. "Ve bil diye söylüyorum..." Vücudunu hareket ettirmeden, başını öne doğru eğdi, kısık sesle devam etti. "Sen çoktan kaybettin çünkü yapayalnızsın." X'in cümlelerinin canımı yakacağını düşünmezdim ama kalbimde derin bir sızı hissettim. "Baban öldü, annen öldü, kardeşin öldü. Avukattın, tutkuyla bağlıydın fakat şimdi bir katilden başka hiçbir şey değilsin. Bir daha istesen de avukat olamayacaksın. Krallık her şeyi senin elinden aldı. Yanında üçüncü sınıf bir koruma, psikopat bir katilden başka hiçbir şey kalmadı." Parmağını şaklattı. "Bunu kazanç olarak görüyorsan kutlamaya devam et ama ben buradan bakınca kaybetmiş bir kadından başka hiçbir şey göremiyorum."

Çenem kasıldığında kendimden beklemezken öne doğru atıldım ve birkaç saniye içerisinde X'in boğazı parmaklarımın arasındaydı. Tırnaklarımı tenine geçirirken nefesini kesmek için bütün gücümü veriyordum. X'in gözleri kocaman açıldığında arkasındaki korumalar silahlarını bu kez bana yönlendirdiler ama hiçbirisi umurumda bile değildi.

İşte tam o an nasıl da değiştiğimi gördüm. Aylar önce birisinin boğazını sıkmayı düşünmezken şimdi çok kolay bir şekilde onun nefesini kesebileceğime inanıyordum. Öyle ki bunu istiyordum da.

X çırpınmadı bile. Elleri aşağıda sallanıyordu. Belki de hareket etse diğerlerinin dahil olacağını düşünüyordu fakat içimden bir ses bana karşı gelmek istemediğini söylüyordu. Sanki merak ediyordu, ne yapacağımı. Gerçekten bunu yapıp yapamayacağımı. Belki de planlar dahilinde bunu yapıp her şeyi bozmayacağımı düşünüyordu ama gözüm öyle bir dönmüştü ki parmaklarım daha fazla sıkılaştı.

"Ben," dedim kelimenin üzerine basa basa. "Kaybettiklerimi inkâr etmedim hiçbir zaman." X'in gözleri gözlerimden ayrılmıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Sadece işimi kaybetmedim, ailemi kaybetmedim. Korkularımı kaybettim, masumiyeti kaybettim, çoğu zaman merhamet duygumu kaybettim, bazen adalet duygusunun ne olduğunu unuttum. Benden aldıklarınız birçok şey götürdü ama geriye ne kaldı biliyor musun?" Tırnaklarım öyle derine batıyordu ki X'in dudaklarının arasından bir inleme sesi döküldü. "Bu kadar şeyi kaybeden o kadının gücü. Ben kaybetmişken de savaşıp kazanabiliyorum hâlâ fakat sen kaybetmediğini düşünüyorken bile benim ayağımın altında ezilebiliyorsun. En korkman gereken de bu değil mi? Her şeyini kaybettiğini düşündüğün insandan kork çünkü ben babamın merhametini kaybetmiş haliyim."

Onu sertçe iteklediğimde sırtı bilardo masasına çarptı. Eli boynuna doğru gittiğinde kısık bir sesle öksürdü ve hafifçe öne doğru eğildi. Arkamda kalanların ne düşündüğünü bilmiyordum, tek istediğim onu öldürmekti. Bir an bile gözümü kırpmadan onu öldürebilirdim. Hem annem için hem Meryem için hem de babam için.

X öksürüklerinin arasından gülerek, "Fakat hâlâ zaaflarınız var öyle değil mi?" diye sordu Tugay'a bakarak. "Birbirinize gönülden bağlısınız, çok duygulanıyorum."

"Ne boş yaptın ya," dedi Marco arkamızdan bıkkın bir nefes vererek. "Salaklığınla yüzleşmeni mi dinleyeceğiz biz?"

X bu kez gözlerini Marco'ya çevirdi. "Senin de zaafların var," dedi hiç düşünmeden. Giray'a döndüğünde dudakları aralandı fakat sonra acıyan gözlerle ondan bakışlarını kaçırdı. Binlerce cümle kursa daha az acı verirdi, bunu biliyordum.

"Sizinle aramızdaki tek fark benim duyguları önemsemiyor oluşum," dedi X duruşunu dikleştirerek. "Fakat siz, hepiniz..." Tiksinir gibi nefesini verdi. "Bazı duygular için her şeyden vazgeçebilirsiniz. İşte o duygular bir gün sizi bitirecek." Tugay'a gözlerini dikti. "Aşk," dedi kelimenin üzerine basa basa. "Kardeşlik. Bu ikisi bir gün seni bitirecek. Gün gelecek," çenesini havaya kaldırdı, "senin bana yalvarmanı sağlayacağım."

Bakışlarımı yavaşça Tugay'a çevirdiğimde benim gibi bir tepki vermesini bekledim fakat o çok uzun bir süre X'in yüzüne baktı. Gözlerini kırpmıyordu bile. "O halde acınacak haldesin," dedi Tugay net bir sesle. "Çünkü bu şekilde bile sen hiçbir şeysin ve ben Tugay Demir Çeviker'im." Başını omzuna doğru yatırdığında korkutucu bir tebessüm dudaklarındaydı. "Ayrıca zaaflarım için itibarımı ayaklarımın altına alırım, bir an bile gocunmam fakat sen o zaaflarımı da elimden

CamScanner ile tarandı

alırsan dönüşeceğim insanı hiç kimse kaldıramaz." Kaşlarını kaldırdı. "İşte tam da bu yüzden, senin için, Krallık'ın için, hatta bu dünya için..." Beni belimden tutup kendine çekti. "Benim kalbimdeki merhamete, sevgiye ve bağlılığa dokunmamalısın." X yutkunduğunda dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlıyorsun değil mi beni?"

X, bir bana, bir Tugay'a baktıktan sonra bakışlarından anlamsız bir ifade geçti ve sonrasında gözleri arkamıza doğru kaydı. Herkesin yüzünü tek tek inceledikten sonra başını silik bir şekilde iki yana salladı. O an gördüm, aramızdaki en büyük fark onun gerçekten kötü birisi olduğuydu ve bizim bütün yaşadıklarımız ve yaşattıklarımıza rağmen hâlâ iyi insanı yaşatmaya devam ettiğimizdi.

"Tamam," dedi dik bir duruşa geçerek. "Teklifini kabul ediyorum."

"E zaten," dedi Marco yine bıkkın bir sesle.

"Ses kaydını basına servis etmenize gerek yok, ben çıkıp açıklama yapacağım."

Tugay alayla güldü ve belimdeki eli yavaşça omzuma çıktıktan sonra parmakları saçlarımda gezindi. "Değil mi?" dedi aşağılayarak. "Sen bunu söyleyeceksin, ılımlı ve barış yanlısı adam olacaksın, biz ise boyun eğen bir topluluk." Bir kez daha güldüğünde bakışları bana döndü. "Duyuyor musun, güzelim? X kendini çok akıllı sanıyor." Bana baktığında Tugay'ın kaşları havalandı. "Acaba bu akşam ne yemek yesek? Ben biraz acıktım da. X'in aptallığı bende açlık yaptı."

X ağzından büyük bir nefes verdi. "Ne istiyorsun?"

Tugay bana bakarken yüzündeki gülümseme sevecen bir hal aldı ama konuştuğu kişi X'di. "Ses kaydını halka servis edeceksin, aynı şekilde. Tabii kendi kendine delirmelerini çıkarabilirsin fakat herkes bu teklifi bizim yaptığımızı bilecek. Sonrasında da çıkıp bir konuşma yapacak, bütün muhalefet liderlerini ülkeye yeniden davet edeceksin." Parmaklarının arasına saçlarımı alıp gözlerini kıstı. "İstersen sana bir konuşma metni gönderebilirim, beceremeyeceksen eğer."

X öfkeyle nefesini verdikten sonra, "Başka bir emrin var mı?" diye sordu.

"Var," dedi Tugay bana bakarak. "Konuşmayı, Tugay Demir Çeviker'in mahkûm olduğunda bile tek özgürlüğü Sevgili Avukat'ıymış bu yüzden hücreler, hapishaneler ama işkenceler bile onu korkutmuyormuş diye bitirebilirsin. Bu kadar laf arasında Avukat'ıma olan sonsuz aşkımdan bahsetmezsem kendimi eksik hissederim."

CamScanner ile tarandı

Kalbim teklediğinde dakikalar sonra ben de ona gülümseyerek baktım, Tugay ise şakağımdan öptü ve bakışlarını X'e çevirdi. Aralarında kısa süreli bir bakışma geçtikten sonra X ağzının içinde, "Siktirin gidin," diye mırıldandı.

"Çok kırıcısın ama," dedi Marco arkamızdan. "Arkamızdan su dökmeyecek misin X ama salak olanından?"

"Siktir git," dedi X bir kez daha. Marco gülmeye başladığında Tugay da güldü ve sonrasında başını sallayarak belimdeki elini aşağıya indirdi. Sol elini uzattığında tutmamı bekledi. Protez olan elini sıkıca tuttuğumda X'in yüzüne bir daha bakmadan arkamı ona döndüm.

"Sadece bir şeyi merak ediyorum," dedi X dayanamayarak. "Sahiden bütün bunların sonunda eğer siz kazanırsanız ne yapacaksınız?" Adımlarım bıçak gibi kesildiğinde gözlerim dış kapıdaydı fakat X'in sorusuna hazırlıksızdım. "Çünkü Avukat Eftalya Atalar da bilir ki babası ne olursa olsun adalet uğruna öldü. Onun kızına kaçmak pek yakışmaz."

Yutkunduğumda Tugay'ın da bu soruya vermek istediği bir cevap olmamıştı ki adımlarını kapıya doğru yönlendirdi ve beni de kendisiyle beraber yürüttü. O an ikimizin de aklından geçenler aynı şeylerdi. Peki ya sonra? Kaçmak ne Tugay Demir Çeviker'e ne de bana yakışırdı. O kadar ölüm, o kadar savaş, o kadar can, o kadar adaletsizlikle hayatımıza devam edebilecek miydik? Bu nasıl gerçekleşecekti?

"Giray," diye bir ses işittim. Bu Defne'ye aitti. Seslenmeden ziyade sanki ağzının içinde onun adını söylüyordu, bir kez daha göz göze gelmek istiyormuşçasına. Fakat Giray bunu duyduysa bile daha hızlı adımlarla önümüzden geçtiğinde ve dış kapıyı açıp çıktığında hemen yanında Marco vardı.

Temiz hava bize kucak açtığında sanki dakikalardır tuttuğum nefesimi dışarıya verdim ve gözlerimi gökyüzüne doğru çevirdim. Derin nefeslerle göğüskafesim kalkıp inerken X'in söylediği cümlelerin ağırlığını hissedebiliyordum, bir tokat etkisi yaratmıştı fakat ben o tokadı ne kadar hissedersem hissedeyim yansıtmama taraftarıydım.

Babam her neredeyse, beni görüyorsa, beni duyuyorsa ne düşünüyordu bilmiyordum. Doğru yolda mıydım yoksa tamamen yanlışa mı batmıştım artık emin değildim. O mektubunda bana annemi ve kardeşimi emanet etmişti fakat onları kaybetmiştim. O olsaydı, bu kadar masum canın da bu savaş uğruna yok olmasına izin verir miydi? Vermezdi, biliyordum.

CamScanner ile tarandı

Adımlarım hızlandığında Tugay düşüncelerimi duyuyormuş gibi, "Yapma," diye mırıldandı, o mırıldanış beni gökyüzünün karanlığından çekip çıkardı ve bakışlarımın ona dönmesine neden oldu. Ela gözleri kendinden emin bir şekilde bana bakarken hissettiğimi hissetmesi... Sırtımdaki yüklerin yarısını sanki benden almıştı. "Yalnız değildin," dedi. "Hiç olmadın, hiç olmayacaksın." İki kelime kurdu ama birçok insanı hayata geri döndürebilecek o sihirli cümleydi. "Ben varım," dedi hiç şüphe etmeden. "Bir baba, bir anne, bir kardeş gibi değil; son nefesime kadar senin mahkûmun olarak kalacak bir adam olarak buradayım."

Başımı iki yana salladığımda, "Yalnız olmadığımı biliyorum," diye fısıldadım. "Tek korkum..." Sustum, başka hiçbir şey söyleyemedim.

Devam etmemi bekledi ama tek bir kelime daha söyleyemedim. Sabırla bekledi fakat hiçbir şekilde devam edemediğimi fark ettiğinde, "Keşke sustuklarını da bilebilsem," dedi ağzının içinde ve önüne doğru döndü. "Bu çok çaresiz hissettiriyor, kendimi suçlamama neden oluyor."

"Hayır," dedim karşı gelerek. "Ben sadece..."

Cümlemi yarıda kesen Tugay değildi. "Giray," diye bir ses duyuldu ardımızdan. Bu ses, cümlelerin boğazıma dizilmesine neden olmuştu.

Bu sesi elbette ki hepimiz tanıyorduk fakat peşimizden geleceğini hiçbirimiz hesaba katmamıştık. Hesaba katmamak bir yana dursun, cesareti takdir edilesiydi. Dördümüzün de adımları bıçak gibi kesildiğinde gözlerim yavaşça Tugay'a kaydı. Çenesi kasıldığında onu yok etme gücünü elinde bulundurmadığını anlayabiliyordum; ikizinin gerçekleştirmesini istediği bir kumardı.

"Giray," dedi bir kez daha. Defne'nin sesi ne öfke doluydu ne kin ne de nefret. Tamamen hissizdi, öylesine bir arkadaşına sesleniyormuş gibi. Bakışlarım Tugay'dan ayrılıp Giray'a kaydığında onun yanındaki Marco'nun kısık bir sesle küfür ettiğini işittim.

Dördümüzden ilk arkasına dönüp bakan Giray oldu, onun ardından biz de peş peşe baktığımızda köşkün önünde tek başına duran kişi Defne'ydi; köşkün içinden ise silah sesleri geliyordu. Büyük ihtimal X, adamlarından hıncını alıyordu.

Defne sol elinde bir silah tutmuş, Giray'a doğrultuyordu. Diğer elinde ise küçük bir çanta vardı. Ama bunların arasında benim dikkatimi çeken sanki dalga geçiyormuşçasına ellerine BL eldivenlerini

CamScanner ile tarandı

geçirmesiydi. Kendisine alt olan o eldivenleri sanki Giray'a bir şey kanıtlamak istiyormuşçasına takmıştı.

Giray'ın gözlerinde de ne korku vardı ne sevgi ne de bir kaçma arzusu. Öyle ki sanki dudakları birazdan tebessüm edecekmiş gibi gergin görünüyordu. Ya harika maske takabiliyordu ya da Defne artık onun için önemsiz birisinden ibaretti. Tam da düşündüğüm gibi gülümsediğinde, aşağılayıcı tebessümü beni bile alaşağı etti. Biz sadece X ile bir savaş içerisindeydik, Giray'ın savaşları bizden çok daha fazlaydı.

Defne, o gülümsemeyi görmezden geldiğinde öne doğru birkaç adım attı ve aramızdaki mesafeyi aza indirgedi. "Sadece," dedi düz bir sesle. "Konuşmak istiyorum seninle. Çünkü en son sen konuşmuştun ve ben genel anlamda dinleyiciydim."

Giray ellerini ceplerine yerleştirdiğinde çenesini havaya kaldırdı. "Hayır," dedi tek nefeste.

Defne, Giray'ın bu cevabına bile neden hâlâ şaşırabiliyordu? Giray, Defne'ye ne kadar sevgisini verdiyse kendini o kadar vazgeçilmez sanıyor olmalıydı ama ihanet, sevgiyi bile alt edebilirdi. Aşkı ise öldürürdü.

Öyleydi, değil miydi?

Defne'nin kaşları silik bir şekilde çatıldığında tehdit etmesini bekledim fakat o birkaç adım daha atıp, "Bu sadece ertelemek olur," dedi ucu açık bir yanıtla. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki biz bir kez daha yüzleşeceğiz, öyle değil mi? Şimdi tam zamanı."

Giray yüzünü buruşturdu. "Yeterince yüzleştim," dedi net bir sesle. "Tek bir yüzünle de değil üstelik." Çenesiyle Defne'yi işaret etti. "Ve İngiltere'deyken sen de konuştun, gereken her şeyi söyledin. O defter kapandı, yeni cümleler yazamazsın artık."

Defne biraz daha yaklaştığında aralarında neredeyse bir adımlık bir mesafe vardı, silah ise Giray'ın göğüskafesine denk geliyordu. O silahı indirmedi, Giray ise silahtan kaçmadı. Onu öldüremeyeceğinden neredeyse hepimiz emindik çünkü bu X'i bitirirdi fakat Defne, X'i o an düşünmezse...

"Beni bir kez daha gördüğünde öldüreceğini düşünüyordum," dediğinde Defne'nin bakışları Giray'dan bir an bile olsun ayrılmıyordu. BL örgütündeyken daima kısa kestiği saçları şimdi omuzlarına geliyordu. Gözleri ise eskisi kadar hevesli değildi, aksine bıkkın bir havası vardı. "Fakat bunu yapmadın. Demek ki hâlâ konuşacak bir şeylerimiz var, öyle değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Giray dilini damağına vurup, "Yok," dedi keskin bir sesle. "Daha güzel bir güne erteledim." Bu kez adım atan Giray'dı, silah tam kalbinin üzerine yaslıydı. "Dolunayın olduğu ve yağmurun yağdığı bir gün gerçekleşmesini istiyorum senin ölümünün." Defne yutkundu ve bakışları birkaç saniye bize döndü ama Giray gözlerini ondan ayırmıyordu. "Utanırım mı sandın?" diye sordu aşağılayarak. "Sana seni seviyorum dediğim gün dolunay vardı, seni ilk öptüğüm gün yağmur yağıyordu, hatırlıyor musun Defne?" Defne hareket dahi etmedi. "Şimdi öyle gelişigüzel kaybedemezsin, bana yalandan tattırdığın o güzel günler gibi bir gün kaybetmen gerekir senin. Çünkü güzel anıları hatırlayıp aptal gibi hissetmektense o güzel anıların üzerini çizersem aptallığımdan arınabilirim." Defne gözlerini bile kaçırmadı. "Söylesene Defne," dedi biraz daha yaklaşıp. Defne yarım adım geriledi. "Yapamaz diye mi düşünüyorsun yine?" Biraz daha yaklaştığında Defne'nin elinde duran silah titremeye başladı. "Baksana bana, hâlâ o aptal adam mıyım sence?"

"Giray," dedi Marco arka taraftan. "Gidelim, zaman kaybediyorsun."

"Yeterince kaybetmemişim gibi," dedi Giray, Defne'nin yüzüne bakarak. "Neyin yüzleşmesini istiyorsun benden? Yoksa içini mi rahatlatacaksın?"

Tugay derin bir nefes verdiğinde gözlerim ona döndü, o da aynı anda baktı. Keşke aklından geçenleri duyabilseydim fakat sıktığı çenesinden tek anladığım Defne'ye duyduğu yoğun öfkeydi.

"Ben," dedi Defne ve sonrasında gözlerini birkaç saniye kapatıp açtı. "Ben kötü birisi değilim." Giray gülmeye başladığında kahkahası kulaklarımıza doldu. "Ve sen," boğuk bir nefes verdi, "artık görüyorum, eskisi gibi bakmıyorsun bana."

"Sen," dedi kahkahasının arasından. "Nasıl da rol yapamıyormuşsun aslında. Ben körmüşüm, şu an fark ediyorum."

"Ben kötü biri değilim," dedi bir kez daha Defne üstüne basa basa ve bakışları bize döndü. "Bizden kimseye zarar vermedim." Biz. Gözleri direkt beni buldu. "O evin içinde Meryem'i öldüren kişinin ben olduğumu düşünüyorsan ya da bundan haberim olduğunu..."

"Düşünmüyorum," dedim tek nefeste. "Eğer bunu düşünseydim emin ol tek parça olmazdın, Defne." Meryem öldüğü zaman Defne bizim yanımızdaydı; her şey bir yana, Defne'nin bunu yapmayacağını bakışlarından bile anlıyordum. Yalancıydı, ihanet etmişti ama ne olursa olsun bir çocuğa zarar veremeyeceğini anlamıştım çünkü onun

CamScanner ile tarandı

Meryem'e bakışlarını görmüştüm. "Fakat senin bunu yapan insanların yanında olman bile birçok şeyi değiştirir."

Defne afalladı. "Ben," dedi yeniden. "Kimsenin canına zarar vermedim, o güne kadar kimsenin sırrını ifşa etmedim..." Giray gülmeye devam ediyordu, Defne ona baktı ve dişlerini sıktı. "Seneler-ce BL'ye hizmet ettim, tek bir hatam oldu mu?" Soruyu sorarken o kadar gerçekçiydi ki neredeyse inanacaktım. "Ben mutlak sadakatle BL'ye bağlıydım." Gözleri Tugay'a döndü. "Ta ki gözden çıkarılan ilk kişi olana kadar. O güne kadar kimseye zarar vermemiştim ama o günden sonra Eftalya'ya..." Gözlerini kapatıp açtı. "Ben siz tarafından hiç kabullenilmedim, hiçbiriniz bana güvenmediniz, hiçbir zarar vermediğim halde..."

"Bana zarar verdin!" diye bağırdı Giray bir anda gür bir sesle. "Bana verdin lan sen zararı! Sikerim örgütünü, bana yaptın lan sen ne yaptıysan. Yapmadım diyebilecek misin? Diyemezsin, yaptın çünkü."

Defne bakışlarını yeniden Giray'a çevirdiğinde savaşının BL örgütüyle değil, aslında Giray'la olduğunu sanki o an anlamış gibiydi. Yapmadım diyemedi, ihanetinden bir adım bile geri atmadı. Bir hikâyesi vardı elbet biliyordum ama doğru olan da tek bir şey vardı: O gerçekten Giray'a ihanet etmişti. Şu an pişman olsa bile ki gözlerinde pişmanlık yoktu, bu affedilemezdi. Çünkü ihaneti BL örgütünden önce Giray'aydı.

Giray bir anda göğüskafesine yaslı olan silahın ucunu tuttu ve çevirdiğinde Defne'nin elinden silah kayıp gitti, dudaklarından tiz bir çığlık koptu. Giray sol eliyle sıkıca tuttuğu silahı havaya kaldırıp Defne'nin kalbine değil, alnına yasladı. Bu sanki bir kalbi olmadığını göstermek istiyormuş gibiydi.

"Şu siktiğimin silahını tutmayı bile sana ben öğrettim, sen geldin namluyu bana çevirdin, her anlamda üstelik. Birini öldürmek mi zarar sadece? Beni kandırdın lan sen." Namluyu daha fazla bastırdı. "Beni artık sevmediğini söylesen bile kötülük demezdim buna, herkes herkesi sevemez elbet. Sen beni hiç sevmemişsin ama sevdiğine inandırmışsın. Öyle bir inandırmışsın ki beni sevmediğini söylediğinde bile kendi içimde seni aklamak için nedenler bulmaya çalıştım. Bir insan bu kadar rol yapamazdı çünkü sen yaptın, çekip öldürsen beni bu kadar zararın dokunmazdı, gururunla bir iş başarırdın, sen gururunu da kendini de bizi de her şeyi yok ettin." Giray'ın dudaklarından nefret dökülüyordu. "Ve ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

CamScanner ile tarandı

"Bunu..."

"Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım," dedi Giray bir kez daha emin olmak için fakat sonrasında kısık bir sesle o soruyu sordu. "Yaptım mı Defne? Bir yalanla kandırılmayı hak edecek bir şey yaptım mı sana? Sana yetmeyen hiçbir şey kalmasın diye ben kendimden her şeyi verdim, vermedim mi?"

Defne'nin istediği o yüzleşme asıl şimdi gerçekleşiyordu.

"Sevmiyorum deseydin," dedi Giray kollarını iki yana açarak. "Ne tuttu seni? Sevmediğin halde ne tuttu seni benim yanımda? Madem kimseye zarar vermek istemiyordun niye o kadar gece benimle uyudun, beni öptün, benimle üzüldün, benimle güldün? Neyin acısını çıkardın benden? Neyin intikamını aldın? Canın mı sıkılıyordu?" Dişlerini sıkarak devam etti ve işaretparmağıyla Defne'yi göğüskafesinden itekledi. "O kalbinde bir başkası varken benimle bütün o günleri nasıl yaşadın asıl sen? Aldatmak bunun adı. Asıl sen kendine," aşağılayarak Defne'ye baktı, "asıl sen kendine bunu nasıl yakıştırdın ulan? Ben seni tanıdığımda bu kadın değildin." Alayla nefesini verdi. "Ya da hep bu kadındın, her şey bir plandan ibaretti."

Defne, Giray'ın gözlerinin içine bakarken onun ne düşündüğünü asla çözemiyordum. "Sen de beni sevmedin," dedi bir anda Defne. "Sevdiğini sandın."

Giray birkaç saniye şaşkınlıkla ona baktı ve sonrasında, "Ben seni o kadar çok sevdim ki," dedi tek nefeste. "O gün ölsen ikizimi öldürecektim, gözümü bile kırpmadan." Başını iki yana salladı. "Sikeyim ya," dedi keskin bir nefes verdikten sonra. "Durdum burada sana cevap veriyorum, art arda sıralanan yalanlarını dinliyorum." Geriye doğru yarım adım attı. "Bizi sadece sevdiklerimiz aldatabilir ve bize sadece sevdiklerimiz ihanet edebilir," dedi tek nefeste. "Ve ihanet öyle bir duygu ki dönüp dolaşıp hâlâ bir cevap bulmak istersin çünkü bir nedeni olması gerekir. Senden geriye kalan ne sevgi ne aşk ne de merhamet. Senden geriye kalan sadece bu sorular, başka hiçbir şey değil. Şimdi de görüyorum ki senin nedenlerin bile yalandan ibaret, dinlemeye bile değmezsin."

Silahı aşağıya indirdi, arkasını dönüp bize doğru yürümek istediğinde Defne bir anda kolunu tuttu ve Giray elektrik çarpmış gibi geriye çekilip kolunu ondan kurtardı. "Sana şu saatten sonra neden yalan söyleyeceğim ki?" diye sordu Defne. "Ne kazanacağım?"

CamScanner ile tarandı

"Canını," dedi Giray.

Defne gülümsedi, mutluluktan uzaktı. "Beni hiçbir zaman öldüremeyeceksin, Giray. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Giray da gülümsediğinde çenesini havaya kaldırdı. "Seni hâlâ sevdiğimi düşünmüyorsun değil mi Defne?"

"Hayır," dedi Defne hızlı bir şekilde. "Beni sevmiyorsun ama beni öldüremeyeceksin de çünkü seni tanıyorum." Biraz daha yaklaştığında aralarındaki mesafe ufalmıştı. "İhanet ettim, aldattım, bir yalana inandırdım belki de ama bunların dışında biz seninle birçok şey paylaştık. Eline silahı alsan bile o günler hatırına beni öldüremezsin. Öldürürüm mü diyeceksin?" Defne bir anda Giray'ın elindeki silahı kaldırdı ve bu kez namluyu kalbine doğru tuttu. Eli, Giray'ın elinin üzerindeydi. "Dolunayı ya da yağmuru beklemene gerek yok çünkü bu ertelemektir. Zaman ise öfkeni söndürür, asla bunu gerçekleştiremezsin. Şimdi öldür beni, hemen."

Giray, bir Defne'nin yüzüne bir silaha bakarken ikilemde kalmış gibi değildi de Defne'nin cesaretine şaşırmış gibiydi. "Kendini kandırıyorsun," diye fısıldadı Giray. "Belki de seni öyle kolay yok etmek istemiyorumdur, almam gereken intikamlarım vardır."

Defne gülümsedi. "Kardeşimin saatine bomba koymak gibi değil mi?" Sesinde kırgınlık vardı. "Beni sevmedin sen, sevsen bile hiçbir zaman güvenmedin. Hep bir adım gerideydim, hep şüphe içerisindeydin. Öyle ki o saatin içine bir bomba yerleştirdin. Ne zaman yaptın bunu?" Gözlerini kıstı. "Ben söyleyeyim, vurulduğum zaman. Bir ihtimal hep vardı senin için. O ihtimalle önlemler aldın."

Giray, Defne'yi dinlerken kaskatı kesilmişti ama yüzünde hâlâ sevginin tek bir tohumu bile yoktu. "Ne istiyorsun Defne?" diye sordu Giray bıkkın bir sesle, ardından silahı aşağıya doğru indirdi fakat elinde tutmaya da devam etti. "Neyin peşindesin yine?"

Defne yutkunduğunda, "Beni zaafımdan vurdun," dedi.

Giray alayla güldü. "Ne istiyorsun?" dedi bir kez daha. "Yoksa sevgilinle kurduğunuz bir oyun mu bu?"

Defne gözlerini kapattı ve geri açtığında kısık bir sesle, "Ölümden korkmuyorum," dedi. "Sadece," derin bir nefes verdi, "yüzleşmeden ziyade, benden nefret etsen dahi sana veda etmek istedim çünkü senin düşündüğünün aksine ben senden hiçbir zaman nefret etmedim."

CamScanner ile tarandı

Giray ikilemde kalmış gibi ona bakarken, "Gerçekten," dedi tek nefeste. "O kadar şeye rağmen öylece bir veda mı etmek istiyorsun?" Defne başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. "Biliyor musun?" dedi Giray da kısık bir sesle. "Öldürmeye çalışsan, savaşsan ya da aptal olduğumu söylesen daha iyiydi. Çünkü bunlar da bir duygu belirtisi ama sen şimdi öylece bir veda etmek istediğini söylüyorsun, bu bile zerre sevmediğini gösterir çünkü ihanette vedanın olmayacağını bile kavrayamamışsın."

"Bu ikimiz için de en doğrusu olacak çünkü," dedi Defne tek nefeste. "Diğer türlü özgür bırakmayacaksın beni ve bir ip üzerinde yürüyorum. Şu an bunu yapmazsam belki de hiçbir zaman yapamazdım, anlıyor musun? Benden nefret et, umurumda değil. Kin duy, intikam almak iste, bunlar da umurumda değil. Ben hiçbirine karşılık vermeyeceğim ve sen veda etmesen bile sana veda edeceğim."

"Vicdan," dedim kısık bir sesle. "Defne vicdan azabı çekiyor." Tugay'ın gözleri bana döndüğünde bakışlarımız birçok şeyi anlatıyordu. "Çünkü kalbinin bir yerlerinde hâlâ iyi bir insan olduğuna inanıyor."

Tugay çok kısa bir süre düşündüğünde Marco, "Bu hayattaki en büyük silah da merhametti," dedi. "Giray'ın merhametine oynuyor çünkü artık eskisi gibi sevilmediğinin farkında."

Defne yaptıklarını öyle basit bir şekilde dile getiriyordu ki ben bile neredeyse ona üzülecektim.

Giray sessiz kaldı ve Defne'nin yüzüne bakmaya devam etti, Defne ise başını önüne eğdiğinde omuzları birkaç kez kalkıp indi. Sonrasında bakışları arkasına döndüğünde yalıya doğru baktı. Her ne düşünüyorsa bu düşündüğü onu ya yok edecekti ya da yeniden var edecekti, bunu görebiliyordum.

Yeniden Giray'a döndüğünde kolundaki bez çantayı Giray'a uzattı; Giray, geriye doğru savunma yaparak gittiğinde Defne çaresizlikle gülü. "Sadece sana arkadaş olduğumuz zamanki hediyenle veda etmek istedim," dediğinde sesi titredi. Çantayı açıp Giray'a gösterdiğinde Giray'ın kaşları çatıldı. "Bu kitabı bana arkadaş olduğumuzda vermiştin, notla beraber. Aslında her şeyin başlangıcıydı. İlk okuduğumda sana benzetmiştim başkarakteri..."

"Aslında sana benziyor," dedi Giray tek nefeste. "Baştan aşağı hem de. Geç fark ettim ben de. Kaderin cilvesi, seneler önce aslında bana bir şeyler gösterilmiş."

CamScanner ile tarandı

"Olabilir." Defne ikileme bile düşmedi. "Sayfa kırk üçte geçen cümleleri ben de okuduğumda aynısını düşündüm fakat bu kitabı sana verme nedenim, yeniden okuman için değil elbette. Biz arkadaşken en masum halimdeydim, o masum halimi sana bırakmak istiyorum." Bez çantayı Giray'a uzattı. "Kitabın içinde bir mektup da var, dilediğin zaman okuyabilirsin."

Giray çok kısa bir süre düşündü ve sonrasında gülerek bez çantayı aldığında elini içine daldırdı. "Bir bomba da bunun içinde mi yoksa?" diye sordu tek nefeste.

"Bomba senin işin," diye karşılık verdi Defne. "Ben bunu yapmam, tarzım değil."

Giray çantanın içinden kitabı çıkardığında zarar gelmesin diye deriyle kaplandığını gördüm ama hangi kitap olduğu ön tarafın kesik olan yerinden görünüyordu.

Albert Camus, Yabancı.

Ölüm cezasına çarptırılan bir mahkûmu anlatıyordu fakat bu mahkûm, umursamaz, sersefil bir adamdı. Öyle ki kitap, *"Bugün annem öldü. Belki de dün, bilmiyorum,"*[*] diye başlıyordu. Bu cümleye bakıldığında karakterin acıdan dolayı böyle hissettiğini düşünebilirdik ama içine girdikçe o umursamaz, içinde cehennemi yaşatan adamı görebiliyorduk.

Defne ise bu kitabı Giray'a vererek sanki kendi gerçek yüzünü ona sunmak istiyor, bir yandan da en masum halini ona emanet ediyordu.

Defne hiçbir şey söylemeden geriye doğru adımladığında bakışları bize döndü ve bir şey söyleme zahmetine bile girmeden yeniden Giray'a baktı. "Hoşça kal," dedi gerçek bir vedayı gerçekleştiriyormuş gibi. "Ve ben," yutkunduğunda çenesini aşağıya indirdi, "özür dilerim, her şey adına."

Bir cevap vermesini bile beklemeden dönüp yalıya doğru yürümeye başladığında Giray'ın zaten cevap vermeyeceğini bakışlarından anlamıştım. Gözleri Defne'nin sırtındayken bir elinde o bez çanta, bir elinde silah öylece kaldı.

"Bu neydi şimdi amına koyayım?" dedi Marco sert bir sesle ve sonrasında bez çantaya doğru yürüdü. "Neyin peşinde bu?"

Giray hâlâ Defne'nin gittiği yöne bakarken, "Vicdanını rahatlattı," dedi dudaklarının arasından. "Benim de merhametime oynadı."

[*] Albert Camus, *Yabancı*, çev., Samih Tiryakioğlu (İstanbul: Can Sanat Yayınları, 2016), 11.

CamScanner ile tarandı

Duraksadı ve bakışları yardım istermiş gibi Tugay'a döndü. "Öyle değil mi? Başka açıklaması olamaz bunun."

Soruyu sorarken sesinde dikkatimi çeken o merhametli adamdı. Keskin bir bıçak darbesiyle Defne'ye olan aşkını öldürmüştü fakat geride kalan alışkanlıklar, paylaşımlar ve inançlar Giray'a merhamet olarak geri dönüyordu.

Tugay benim yanımdan ayrılıp Giray'ın yanına gittiğinde tam karşısında durdu ve sonrasında başını yavaşça iki yana salladıktan sonra, "Onun ne düşündüğü umurumda bile değil, kardeşim," dedi içten bir sesle. "Önemli olan senin ne düşündüğün."

Giray yutkunduğunda kaşları çatıldı. Merhamet duymuş olmak Giray'ın kendisine öfkelenmesine neden oldu, bunu görebiliyordum. Marco'yla bakışlarımız kesiştiğinde Giray'a karşı duyduğu sevgi, Defne'den daha çok nefret etmesine neden oluyordu.

Giray'ın dudakları aralandı, ardından geri kapattığında başını önüne eğdi. Yeniden kaldırdığında ise Tugay'a büyük bir ihtiyaçla, "Eve döndüğümüzde," dedi, "benimle birkaç bira içer misin? Eski günlerdeki gibi." Gözlerindeki saf sevgi, bağlılık ve bir o kadar da ihtiyaç Tugay'da da olduğunda sanki aynı iki adam birbirini izliyordu. Sanki bir ayna vardı.

Tugay elini kaldırıp Giray'ın ensesine koyduğunda şefkatli gülümsemesiyle birlikte, "Ben sana," dedi içten bir sesle. "Hiç canım için, kanım için, her şey için teşekkür ettim mi?"

"Evet," dedi Giray. "Onlarca kez."

"Peki ben sana," dedi Tugay bu kez tek nefeste. "Senin için canımı bile verebileceğimi söyledim."

Giray güldü. "Hem de sözleşmeye madde ekleyerek."

Tugay da güldü. "Bütün bu savaşın, hengamenin, acının, ölümün ortasında teşekkürler ve fedalar bir yana kardeşimle oturup dertleşmek de istiyorum ben." Gülümsediğimde kalbim sıcacık olmuştu. "Eskiden olduğu gibi ama bu kez ben, sen ne söylersen onu yapacağım, tamam mı? Beni," dedi Tugay, büyük bir itirafını gerçekleştirecekmiş gibi derin nefes verdi, "BL Örgüt Kurucusu gibi görüyorsun hapishaneye girdiğimden beri. Yanına geliyorum, kaçıyorsun. Konuşuyorum sadece onaylıyorsun, asker gibi gelip vazifelerini söylüyorsun. Benden," kısık sesle devam etti, "benden korkuyormuş gibi davranıyorsun Giray ve biliyorum, bunun da suçlusu benim,

CamScanner ile tarandı

dönüştüğüm adam ama çabalıyorum. Eskiye dönmek için her şeyi yapıyorum."

Giray birkaç saniye düşündükten sonra dudakları aralandı fakat cevapsız bıraktıktan sonra sessizliğe gömüldü. Birbirlerine bağı, sevgileri yadsınamaz bir gerçekti fakat mesafeleri öyle derindi ki şu an fark ediyordum. Marco ve Tugay'ın sohbetleri, Marco ve Giray'ın sohbetleri, hatta ben ve Giray'ın sohbetleri bile ikisinden çok daha rahattı.

"Sence," dedi Giray boş bulunup. "Biz eskisi gibi olur muyuz?" Sesinde umut vardı. "Çünkü ben çocukken en yakın arkadaşım olan o çocuğu özlüyorum."

Tugay'ın nefesi titrediğinde, "Giray," dedi, acının tonları sesindeydi. "Korkma benden, yapma bunu. Elimde değil ama iyileşmeye çalışıyorum sizin için yemin ederim."

Nedenini de biliyordum bu konuşmaların. Giray, Tugay'ın belki de en saf, en masum hallerini biliyordu ama hapishaneden sonra Tugay'daki değişim Giray'ı bozguna uğratmıştı. Hep bahsettiği değişimi şu an çok daha iyi anlıyordum.

"Gidelim," dedim kısık bir sesle. "Burada durduğumuz sürece sadece izleyicilerimiz olacak."

"Bizimkilerin yanına gidelim," dedi Marco. "Sinan'ı da oraya çağır, eve geçmeden önce istediğin gibi örgüttekileri ve timdekileri sorguya çekersin."

Tugay, Giray'dan bakışlarını ayırmıyordu ama bizi duyduğunun da farkındaydım. İçinden her ne geçiyorsa bu canını yakıyormuş gibiydi fakat dile dökmeden, "Gidelim," dedi sadece ağzının içinde. "Sonra kardeşimle eski günlerdeki gibi bira içeceğim ve her şeyi siktir edeceğim."

Yakından tanıdığınız insanların gözlerinin içine baktığınız zaman hislerini anlayabilirdiniz. Acıysa acı, nefretse nefret, sevgiyse sevgi.

Şüpheyse şüphe.

Hemen yanımda duran Sinan'ın gözlerinde öyle büyük bir şüphe vardı ki dolambaçlı yollarda yürüyormuşum da Sinan'dan kaçıyormuşum gibi hissediyordum.

Ölüm Timi'nin inine geleli iki saat olmuştu. Herkes ama herkes buradaydı fakat bizim ekip dışında diğerlerinin nerede olduğu hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu. Salonda Tugay, Giray, Marco, Nida ve Lena vardı; Sinan'la ben ise mutfaktaydık. Sinan'dan köşe bucak kaç-

CamScanner ile tarandı

tığım için kendimi mutfağa atmıştım fakat peşimden gelmiş, kalçasını tezgâha yaslamış, dikkatli bir şekilde beni izliyordu.

"İşte öyle," dedim belki dördüncü kez X'in yaptıklarını anlatırken. Asla susmuyor, durmadan konuşuyordum. Ona ise konuşma fırsatı vermiyordum. "Kısacası kabul etti, zor ve meşakkatli bir yol fakat sonu zafere çıkacak gibi görünüyor. Halkın güveni, yeni sistemin adım sesleri, masum insanların daha fazla ölmemesi... Bütün bunlar gerekliydi elbet. Lena ve Nida anlaştı mı? Birazdan onlar başka bir yere geçerlerse Tugay, örgüttekileri ve timdekileri sorguya çekecek. Hoş, ajanın kim olduğu..."

"Eftal," dedi Sinan sözümü keserek.

"Yemek yediniz mi?" diye sordum buzdolabını sekizinci kez açarken. "Konserve yiyeceklerden yeseydiniz, ben henüz yemedim bir şeyler. Bu aralar iştahım yok, eskiden ne çok yemek yerdim hatırlıyor musun? Bir keresinde tam sekiz tane baklava yiyip hastanelik olmuştum. Babamlardan gizli acile gitmiştik, ne çok gülmüştük." Nefesimi verip dolabın içinden nar ekşisi çıkardım. "Hiç nar ekşisini kafaya diktin mi? Ben bunu yapardım, çok saçma ama..."

"Eftalya."

"Bir de küçükken annem çikolata yememe izin vermezdi. Şu diş macunu şeklindeki sürülebilir çikolatalara bayılırdım, inadımdan gidip diş macununu öyle emmeye çalışmıştım çikolataymış gibi. Kustum tabii..." Nar ekşisinin yanına çikolata çıkardım. "Lisede bir kız ikisini beraber yerdi, öldü mü acaba? Bence ölmüştür..."

"Eftalya!" dedi Sinan yüksek bir sesle, ardından bileğimden tutup beni susturdu. "İstersen sabaha kadar konuş, istersen hiç susma. En sonunda ben konuşacağım, bunu biliyorsun değil mi? Çünkü seni çok iyi tanıyorum."

Cümlelerim yarıda kesildiğinde mağlup olmuş bir şekilde onun gözlerinin içine baktım. Aptal bir adam değildi, hiç olmamıştı ama hayatımdaki belki de en iyi niyetli insanlardan birisiydi. Babam her daim, Sinan birini sevmiyorsa o kişiden korkmalısın, derdi. Kalbiyle herkesi gördüğüne inanırdı. Şimdi onun yüzüne bakarken hem suçluluk hem de kaçma ihtiyacı hissediyordum.

"Ne soracağını biliyorum," dedim kısık bir sesle. "Fakat bunu yapma."

"Neden?" Sinan'ın sorusu öylesine mantıklıydı ki bir an afalladım. "Sen benim senelerim değil misin? Beraber büyüdüğüm o kız değil misin? Sana sormayacağım da kime soracağım ben?"

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim ve geri açtığımda, "Çünkü seni hiç bile isteye üzmedim," diye yanıtladım. "Şimdi de bunu yapmak istemiyorum."

Sinan'ın bakışlarından kırgın bir ifade geçti ama bir o kadar da şefkatliydi. "Eftal," dedi vücudunu bana döndürüp kollarını önünde bağlayarak. "Sen beni bile bile üzmedin elbette ama üzdüğün zamanlar da oldu." Çenesiyle kapıyı işaret etti. "Cehennemin ortasındayız, sen aileni kaybettin, ben de kaybettim. Biz kaldık bir tek. Her şeyle yüzleştin de benimle yüzleşmekten mi kaçıyorsun?"

"Belki de tam da bu yüzden kaçıyorumdur," dedim kendimi tutamayarak. "Her şeyi kaybetmişken seni de kaybetmekten korktuğum için."

"Kaybetmek?" Sinan kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. "Ben seni hiçbir zaman bırakmadım, ilk önce senin için, sonra Adnan Babam için. Meryem elimde büyüdü, ikimizin de kardeşiydi. Şimdi mi bırakacağım seni?"

Korkuyla nefesimi verdiğimde daha fazla ayakta kalamayarak kendimi mutfaktaki ahşap sandalyeye bıraktım; masanın üzerinde Marco'nun yeni aldığı erikler vardı. Büyük ihtimal mandalinanın mevsimi artık geçtiği için erikle mutlu olmayı tercih ediyordu. Zaten bunu söylemişti.

Ellerimi kucağıma yerleştirdiğimde tırnaklarımla oynamaya başladım. Üzerimde hâlâ davette giydiğim elbisem vardı. "X'in cümleleri bana bir şeyi fark ettirdi," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Hayır kayıplarımı değil, kaybetme korkumu." Bakışlarımı ona çevirdiğimde hemen önümde ayakta dikiliyordu. "Bir kişiyi daha kaybetmekle yüzleşemem, bu ölüm olmak zorunda değil. Seni de kaybetmekten delicesine korkuyorum."

Sinan'ın kaşları çatıldığında önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini dizlerime yasladı. "Hadi ama," dedi gülümsemeye çalışarak. "En kötü zamanımda sen, aşkını göz ardı edip benim arkamda durdun, bırakmadın, ben kimim ki senin bırakacağım? Çık bu düşüncelerden, ben nefes aldığım sürece kanımın son damlasına kadar hep ama hep senin yanında kalacağım. İster koruman olarak, ister," nefesini verdi, "kardeşin ya da abin olarak." Gözlerim dolmuştu. "Seni iyi tanırım ben, suçluluktan kafayı yiyorsun şu an."

"Evet," dedim titrek bir sesle. "Çünkü ben olsam..." Sustum ve çenemi kaldırıp ona baktım. "Sor ne sormak istiyorsan."

CamScanner ile tarandı

Sinan çöktüğü yerden kalktı ve hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. Dirseğini masaya yasladıktan sonra bu kez göz temasını kesip tırnaklarıyla oynama sırası ondaydı. "Marco," dedi tek nefeste. "Gamze'ye âşık, öyle değil mi?"

Düşünme bile Eftalya, düşündüğün her an, zaman onun için daha yavaş ilerleyecek. "Evet, Gamze'ye âşık."

Sinan'ın yüzünü göremiyordum, tırnaklarıyla oynayan elleri durakladı. "Bunu ne zamandan beri biliyorsun?"

"İngiltere'den dönerken öğrendim."

"Bunu," dedi Sinan yeniden. "Ne zamandan beri biliyorsun?"

Yutkunduğumda, "Bir süredir," dedim. "Ama emin değildim, birinci ağızdan duyunca emin oldum." O an onun da aklına sayko oyunu geldiğini anladım.

Sakin ve tekdüze bir sesle, "Peki ya Gamze?" diye sordu. "O, Marco'ya âşık mı?"

"Bilmiyorum."

"O, Marco'ya âşık mı?"

"Bilmiyorum."

Bakışları öyle keskin bir şekilde bana döndü ki ürperdiğimi hissettim. "Eftal," dedi masanın kenarına tutunup bana yaklaşarak. Gözlerindeki acı mıydı yoksa ben mi yanlış görüyordum? "O, Marco'ya âşık mı? Birinci ağızdan duymak zorunda değilsin, ne hissettiğini söyle bana."

"Bilmiyorum," dedim kelimenin üzerine basa basa. "Tek bildiğim öncesinde Marco'yla bir hikâyeleri olduğu. Yani," tavana baktım ve kelimeleri toparlamaya çalıştım, "bir zamanlar Gamze de Marco'ya âşıkmış ama bir yola girmemişler. Neden, ne şekilde, nasıl, tam anlamıyla bilmiyorum. Kendimi olabildiğince bu olanlardan uzak tutmaya çalıştım fakat..."

"Sence Gamze, Marco'ya hâlâ âşık mı?" Sinan'ın sorusu keskindi ama sesinde acı vardı, bu beni mahvetmişti.

"Sinan," dedim öne doğru eğilip kolunu sıkıca tutarak. "Yemin ederim bilmiyorum, ne söylesem aksi gerçekleşirse ben pişman olurum. Âşık diyemem çünkü Marco'ya karşı net bir duruşu var, âşık değil diyemem çünkü içinde belki de yaşanmamış anların acısı vardır. Tek bildiğim, birinci ağızdan duyduğum, Gamze'nin sana verdiği değer. Ne paylaştınız, neler yaşadınız, tam olarak bilmiyorum fakat..."

"Ben onu seviyorum," dedi Sinan cümleleri ağzıma dizerek.

CamScanner ile tarandı

"Ne?"

Gözlerindeki acı ve yanındaki kırgınlık bana mıydı, Gamze'ye miydi yoksa ihtimallere miydi anlayamıyordum ama o kadar dürüsttü ki sadece bakışıyla bile onu sevdiğini anlayabilirdim. "Çünkü beni olduğum gibi kabul edebilen tek kadın o." Yutkunduğunda gözlerini masaya çevirdi ve sonrasında duvarlara baktı. "Genelde kadınların adım attığı ama sonrasında içine kapanık kişiliğimle kaçtan o adamım ben. Ya tek gecelik oldu hep ya da çok kısa sürdü, biliyorsun zaten. Ön planda hiç olmadım, birçok şeyi içimde yaşadım. Öldürmek, korumak ve çalışmak. Bu üçünün dışına çıkamadığımdandır belki fakat Gamze, benim tam zıttım." Gözleri yeniden bana döndü. "Dans etmekten hiç hoşlanmam ama o, benim hoşlanmıyor oluşumla ilgilenmiyor, sadece benimle dans ediyor. Bazen anlatamıyorum ama o ne söylemek istediğimi anlıyor. Her şeyden önce beni ben olduğum için..." duraksadı ve devam etti, "seviyor diyemem ama buna rağmen yanımda kalıyor. Beni ilk o öptü mesela, ölsem cesaret edemezdim çünkü bu aşk konularında salak bir korkaklığım var. Defne tarafından suçlandığımda ardiyede bağlıydım ve örgütten," fısıldayarak devam etti, "kaçak bir şekilde yanıma gelen tek kişi Gamze'ydi. İngiltere'ye gittik, bir an bile geri durmadı. Hep oradaydı." Kendimi suçlu hissetmiştim. "Bunları, onu sevmem için nedenler olarak anlatmıyorum, bunları hayatımdaki o kadın olmasını istediğim için anlatıyorum. Ben bugün," başka titrek bir nefes daha, "Tugay'ı bile karşıma alacaktım Gamze için çünkü o hain değil, biliyorum. Ardından belki de bu aptal aşk işlerinde ilk defa cesur olup onun benimle olmasını isteyecektim." Durdu, gözlerimin içine baktı. "Fakat artık işler değişti."

"Hayır," dedim kendimi tutamayarak. "Değişmedi, siz hâlâ birsiniz, geriye kalan hiçbir şeyin önemi olmamalı." Heyecanla ona baktım. "Sinan sen ilk kez bana bir kadını bu şekilde anlatıyorsun, ilk kez bu kadar..." doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Umut dolusun sanki." Gülümsemeye çalıştım ama o bana hâlâ acıyla bakıyordu. "Sen ve Gamze, siz ikinizsiniz. Marco'nun herhangi bir çabası, engellemesi ya da başkaldırısı yok ki zaten. Onlarınki belki de çok geride kalmıştır."

Sinan sanki söylediklerimi dinlemiyormuş gibi kısık bir sesle, "Peki ya Gamze, Marco'nun âşık olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim hiç tereddütsüz. "Bunun önüne geçtim."

Sinan kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

CamScanner ile tarandı

Altdudağımı dişlerimin arasına aldığımda, "Marco," dedim sanki onu savunmak şu an yanlışmış gibi. "O bunun bilinmesini isteseydi zaten Gamze'ye söylerdi."

"Belki de cesareti yoktur."

"Marco'nun mu?" İnanamıyormuş gibi ona baktım.

"Evet," dedi Sinan. "Marco'nun. Âşık olduğu halde o aşkı yaşamayan bir adamdan söz ediyorsun, şu an yaşamak istese bile cesaret edemez ki."

"Ama," dedim hiddetle. "Şu an sen varsın, bu çok yanlış yani..."

"Bunu bir yandan da benim için mi yaptın Eftal?" Sessiz kaldım. Sinan başını iki yana salladı. "Peki bunun önüne nasıl geçtin?"

"Gamze'ye oyunun kuralına bakmaması için söz verdirdim," diye mırıldandım.

Sinan gülmeye başladı. "Ve Gamze de bakmadı öyle mi?" Sesinde neşe yoktu. "Gamze bakmayacak öyle mi?"

"Söz verdi, Sinan," dedim ciddiyetle. "Gamze'yi azıcık tanıdıysam sözünün arkasında durur."

Karşı gelmek yerine yüzüme mutluluktan uzak ifadeyle bakmaya devam etti. "Yani Gamze şu an bu aşkı bilmiyor."

"Evet." Gülümsemeye çalıştım. "Ve bunu oradaki kimsenin söyleyeceğini de sanmıyorum, eski bir defteri açmaktan farksız olur."

"Hey." Marco'nun sesiyle irkildiğimde mutfağa doğru giriyordu. "İçeride sizi bekliyoruz, salon o kadar kalabalık ki boğulacağımı hissettim." Masanın üzerindeki erik poşetini aldı ve içinden bir tane erik çıkarıp ağzına attı, sonrasında ise Sinan'a baktı. "Ses kaydını olması gerektiği gibi düzenledin değil mi? Bana kalsa araya birkaç romantik şarkı daha koymalısın."

Sinan sadece, "Evet," dedi, bakışları ise benim üzerimdeydi.

"Güzel," dedi, ardından poşeti bize doğru uzattı. "Alın erik," dedi cümlesine yeni güncelleme getirerek. "Vitamin iyi gider."

Sinan bir Marco'ya, bir poşete baktıktan sonra, "Gamze geldi mi?" diye sordu. "Geleceklerdi."

Marco'nun çiğnediği erik yavaşladığında, "Evet," dedi. "Javier'le birlikte içerideler."

"Anladım." Sinan ayağa kalkıp hızlı bir şekilde mutfaktan ayrıldığında Marco arkasından şaşkınlıkla baktı.

"Arada geliyorlar bu çocuğa," dedi kaşları çatılırken. "Tuhaf birisi."

CamScanner ile tarandı

"Sen çok normal bir insanmışsın gibi konuşmaz mısın bir de," dedim gözlerimi kısarak. "Hadi, biz de gidelim."

Ben de sandalyeden kalkıp mutfaktan çıkacağım sırada, "Avukat," dedi Marco arkamdan. Omzumun üzerinden ona baktım. Erik dolu poşeti bileğine geçirdi, yemyeşil gözlerini kıstı ve boğazını temizledi. Ellerini birbirine sürttükten sonra, "Sanırım TDÇ, Javier ve Gamze için tek tek fikirlerimizi alacak."

"Ve?" dedim şaşırmayarak.

Üzerindeki siyah tişörtünün yakasını çekiştirdi. "Sence ne yapmalıyım?"

"Ne?"

"Sence," dedi merakla. "Ne yapmalıyım? Yani..."

"Marco," dedim büyük bir şaşkınlıkla. "Her şeye bir cevabın var, her şeyin hakkından geliyorsun ama şimdi geçip bana Gamze konusunda ne yapacağını mı soruyorsun? Güveniyorsan güveniyorum de, güvenmiyorsan güvenmiyorum de. Her konuda bu kadar cesursun, bu işlerde niye bu kadar korkaksın?"

"Ne işleri?" dedi kaşlarını çatıp bana doğru yürürken. "Her şeyi de yanlış anlama, kastettiğim öyle şeyler değildi. Sene 2028, götümün altında mayın olur diye toprağa oturamıyorum sen bana aşk meşk diyorsun."

"Sen diyorsun."

"Hayır, sen diyorsun."

"Sen fikrimi sordun."

"Ben sadece bir avukat gözüyle ne düşündüğünü merak ettim zat-ı şahanelerinizin? Güvenilir mi, güvenilmez mi lakin görüyorum ki sizler biçare şekilde..."

Burnumun kemerini sıktım. "Neden şu an Yeşilçam filmi çekiyorsun?"

"Saçmalamazsam dilimi tutamayacağım çünkü, böyle anlarda hep Yeşilçam karakterlerine dönerim," dedi, ardından mutfak kapısından dışarıya çıktı. "Her neyse, zaten Sinan'ın ve senin oyun birçok şeyi değiştirir. Gerçi Giray da uçan sineğe bile güvenmiyor."

Salona doğru yürürken, "Kardeşine güveniyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Gamze'ye güveniyor musun?"

Hiç düşünmeden yeniden, "Evet," dedi. "En başından beri hem de."

"O halde ne hissediyorsan onu söyle, kişisel meselelerini olaya dahil etme çünkü bu şekilde daha çok belli ediyorsun." Marco'nun kaşları

CamScanner ile tarandı

çatıldı ve büyük bir rahatsızlıkla başını salladı. Hiçbir şekilde hislerinin olduğunun bilinmesini istemiyordu, öylesine korkak ve bir o kadar ketumdu ki onu bu aşkı yaşamaktan vazgeçiren neydi bilmiyordum. Korku muydu sadece? Eğer öyleyse bu affedilemezdi çünkü aşk, pek de korku dinlemezdi.

Tam salonun kapısına geldiğimizde, "Avukat," dedi Marco yeniden.

"Efendim?"

"Sinan senin kardeşin gibi." Marco'yu ilk kez bu kadar çekingen konuşurken görüyordum. "Bu bana öfkelenmene neden oluyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladım direkt. "Çünkü kimseye bir zarar vermiyorsun."

"Zarar?"

"Yeşilçam filmlerindeki gibi ikisinin arasına girmeye çalışmıyorsun yani," dedim dalgaya almaya çalışarak fakat ne demek istediğimi anlamıştı. "Eğer bir gün sen ya da Hamze, Sinan'ın canını sıkacak kasıtlı bir şey yaparsanız işte o gün karşınızda olurum."

"Bu imkânsız," dedi kendinden emin bir sesle ve sonrasında devam etti. "Ve yemin ederim benim hayatımda imkânsızlıklar imkân dahilinde değil."

Aslında onunla bu konu özelinde, sadece onların ilişkisi olarak değil, bir insana âşık olduğunda yapılması gerekenler hususunda tartışabilirdim fakat kendi kendime içsel olarak verdiğim bir söz vardı. Ne olumlu ne olumsuz hiçbir şey yapmak istemiyordum çünkü ilişki iki kişiyle yaşanırdı, bunu biliyordum.

Salondan içeriye girdiğimizde herkesi masada buldum. Tugay ilk kez baştaki sandalyede değildi, sol tarafa oturmuş, Giray'ın elinde döndürüp durduğu eriği izliyordu. Giray ise sanki az önce Defne'yle öyle bir konuşma yapmamış gibi rahat bir şekilde Javier ile sohbet halindeydi. Buraya geldikten sonra neredeyse bir saat Giray yanımıza gelmemişti, o mektubu okumuş muydu, o kitaba göz atmış mıydı hiçbir fikrim yoktu fakat bakıldığmda halinden çok memnun görünüyordu.

Lena, Giray'ın sol tarafında oturmuş, yanındaki sandalyede oturan Nida'ya bir şeylerden söz ediyordu, önlerinde bir kâğıt vardı. Tugay'ın gözü arada sırada Nida'ya kaysa da yine düşünceli olduğu her halinden belliydi.

Biz içeri girdiğimiz an herkesin bakışları bize döndü. Nida'nın bükülmüş dudakları beni gördüğü an tebessüme dönüşse de sonrasında gözlerini kaçırdı ve hevesle Lena'ya dönüp bir şeyler söyledi.

CamScanner ile tarandı

Gamze masanın en uzak köşesinde oturmuş, kollarını bağlamış herkesi izliyordu. Benimle göz göze geldiğinde direkt bakışlarını kaçırdı, kırgınlık mıydı yoksa başka bir şeyler mi vardı anlayamıyordum. Sinan hemen arkasında ayakta durduğunda eli ensesinde dolaştı.

Tugay'ın soluna oturdum ve Marco da yanıma yerleşti. Biz geldiğimiz an hiç beklemiyordum ama içeriye Ufuk ve Pink de girdi. İkisinin de yüzünde mutsuz ama bir o kadar da çekingen bir ifade vardı. Diğer tim ve örgüt üyeleri neredeydi bilmiyordum ama Tugay'ın planı her ne ise gergin olduğu her halinden belliydi.

Yine de ben yanına oturduğumda yüzünde daima oluşan o gülümsemesini bana gönderdi. Elini hiç çekinmeden sol bacağımın çıplak kısmına yerleştirip yavaşça başparmağını gezdirdi. "Üzerini değiştirmek istersen buradaki kıyafetlerimden verebilirim," dedi kısık bir sesle. "Ama sadece benim kıyafetlerimden."

"Hayır," dedim ve bacağımda dolaşan eline baktım. "Eve gidince değiştirsem çok daha iyi olur."

Tugay'ın yüzündeki gülümseme derinleştiğinde bacağımı okşayan eli yavaşladı fakat bu yavaşlık daha fazla tutku içeriyordu. Gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmazken her ne düşünüyorsa yutkundu, ardından elbisenin kumaşını parmaklarının arasına alıp ufaladı. "Anladım, inceymiş epey," dedi Tugay. Bir *anladım*, kelimesi nasıl beni heyecanlandırabilirdi aklım almıyordu. "O halde bir kez daha aynalardan kendini görmek istedin diye düşünüyorum."

Yutkunduğumda ela gözlerindeki ışık sanki bir tek bana bakarken böylesine parlıyordu. "Tugay," dedim ve ben de onun adını söylerken aklımdan geçen onlarca düşünceyi ismine gizledim.

"Güzelim benim," dedi karşılık olarak yoğun bir sesle. "Söyle canımın içi."

"Tugay," dedim yeniden gülerek ve masadakilere baktım. Giray, Lena ve Nida'nın sohbetine dahil olmuş, gülerek bir şeyler anlatıyordu.

O da güldü. "Hiçbir şey yemedin." Sonra duraksadı ve gözleri küçük bir çocuk gibi hevesle açıldı. "Sana eve gidince güzel bir yemek yapayım mı? İstersen yaparım. Hapishanedeyken konuşmuştuk bunu, çıkmadı aklımdan. Verdiğim bütün sözler gibi."

Gözlerimi kıstım. Sanırım artık benim yemek yapmam aramızda bir tartışma konusu bile olamazdı, en azından benim açımdan. "Hmm," dedim düşünceli bir sesle. "Hangi insanın etini yiyoruz?"

CamScanner ile tarandı

Tugay kısık bir sesle kahkaha attığında sol elimi kaldırıp avcumun içinden öptü, yanık izinden. O anda parmağındaki yüzüğü gördüm; onu hiç çıkarmayacağından öylesine emindim ki bir gün ona aldığım yüzüğü parmağında görmezsem ne hissederdim bilmiyordum.

"Giray'la olacağım bir süre," dedi haber vermek istermiş gibi. "Burada işimiz bittikten sonra seni eve bırakırım, geldiğimde de uyumamış olursan sana harika bir yemek hazırlarım." Hayran hayran bana baktı. "Sahiden neden hiç yemek hazırlamadım ki sana? Şu an kendime kızdım."

"Anlattıklarınıza göre," dedi Javier şifreli bir şekilde, Nida anlamasın diye. Bakışlarımız ona döndü. "İşler yolunda gitmiş ama siz o kadar da mutlu görünmüyorsunuz, başka bir sıkıntı mı çıktı?"

Ufuk ve Pink birbirine baktığında onların hiçbir şeyden haberi olmadığı açıktı. Evet, X'in ininde işler istediğimiz gibi ilerlemişti ama sonrasını düşünmek mutluluğun önüne geçmişti. Üzerine oturup tartışacaktık, planlar yapacaktık ve sonrasında aslında kendi kaderimizi de çizecektik.

Tugay bakışlarını benim üzerimden ayırdıktan sonra Giray'a ve diğerlerine baktı. En son Sinan'a döndüğünde, "Bir sıkıntı çıkaran oldu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sinan net bir sesle.

"Aslında oldu fakat Sinan beni korumak istediği için söylemiyor," dedi Gamze yüksek bir sesle. "Ben konuşmak istiyorum şu an."

Gamze'nin korkusuz olduğunu biliyordum ama öfkesine bakılırsa fevri cümleler art arda sıralanacaktı. Sinan'la yaptığım konuşmadan sonra bu masada yaşanabilecek gerginlikleri kaldırabileceğimden şüpheliydim. Yorgundum, halsizdim ve içimde tarifi olmayan korkunç bir his vardı. Bu his belki de Sinan'ın yanan canından dolayıydı ama başka bir ses, derinlerde yatan korkuyu henüz bilmiyor gibi kendini gösteriyordu.

Tugay sırtını sandalyeye yasladığında, "Evet," dedi Gamze'ye doğru. "Ama ondan önce ben bir şey söylemek istiyorum." Tugay devam etmek için ağzını açtığında Sinan bıçak gibi bir darbeyle lafını kesti.

"Aslında her şeyden önce benim söylemek istediğim bir şey var." Bakışlarım direkt ona döndüğünde herkes de şaşkınlıkla ona baktı çünkü Sinan'ın bu çıkışlarına kimse alışık değildi. Öyle ki Giray, ağzının içinde eriği çiğnerken afallamış bir şekilde tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Kimse ne olduğunu anlamamıştı.

Ben dışında.

CamScanner ile tarandı

"Hayır," diye fısıldadım sadece ama Sinan, ben dışında herkesin yüzüne bakmaya devam etti. Fısıltımı tek duyan kişi Tugay'dı ama o da nedenini anlamamıştı.

"Gamze," dedi Sinan ayakta dururken.

"Hayır, Sinan," diye homurdandı Gamze. "Beni korumanı istemiyorum, ne gerekiyorsa söyleyeceğim çünkü güvenilmediğim yerde durmak istemiyorum. Eğer şimdi burada üçüncü kişi olacaksam kalmak da istemiyorum." Sinan çenesini havaya kaldırdı. "Ben hiçbir zaman örgüte..."

"Gamze," dedi Sinan bir kez daha. "Sayko oyununu araştırdın mı?"

Gamze'nin ilk önce kaşları çatıldı, ardından havalandığında yutkundu ve gözleri Sinan'a kaydı. "Bu da nereden çıktı?"

Yanımda oturan Marco'nun masanın üzerindeki elleri kucağına düştüğünde gözleri keskin bir şekilde bana döndü ama ben Sinan'dan başka hiçbir noktaya bakamıyordum. Ne yapacağını biliyordum. İstediği tek şey dürüstlüktü, korkusuzluktu ve gerçeklerdi. Belki de Sinan, hayatı boyunca duygusal olarak ilk kez bu kadar cesurdu.

"Araştırdın mı?" diye sordu Sinan.

Gamze sadece bir saniye bekledikten sonra, "Hayır," dedi ve Sinan'ın gözlerinin içine baktı. "Ne alakası var şu anda?"

Aralarında sözsüz bir bakışma geçti, ben Sinan'ı çok iyi tanıyor olabilirdim ama Sinan da Gamze'yi artık tanıyordu ve yalan söyleyip söylemediğini bilecek kadar onu çözmüş olmalıydı.

Neredeyse bir dakika sonra, "Anladım," dedi Sinan ve gözleri Marco'ya döndü. Marco'nun tek yapabildiği başını ağır ağır iki yana sallamaktı. "O halde sana söylemem gereken bir şey var, sonrasında ne istiyorsan onu yapacaksın çünkü bu masadaki herkesin bilip seni bilmemen haksızlık olur."

"Şunu," dedi Marco dişlerinin arasından bana doğru. "Sustur."

Gamze ilk önce Marco'ya, ardından bana baktığında terleyen avuçlerini üzerindeki eski beyaz tişörtüne sildi. Şaşırmasını ya da tepki vermesini bekledim ama o, en sonunda Sinan'a dönüp gözlerinin içine baktı. O bakıştan ben hiçbir şey anlayamazdım fakat Sinan çok şey anlamış olacak ki yüzünde az önce mutfakta olduğu gibi mutluluktan uzak bir tebessüm oluştu.

"Büyük bir itiraf gerçekleşti o gün," dedi Gamze'nin tam gözlerinin içine bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalışarak. Marco oturduğu san-

CamScanner ile tarandı

dalyeden ayaklandığında artık her şey için çok geçti. "Marco, o gün," aslında hızlı konuşuyordu ama bana öylesine ağır gelmişti ki sanki zaman yavaş ilerledi. "Sana âşık olduğunu itiraf etti. Seneler sonra gelen bir itirafmış gibi düşün."

Hayır, zaman yavaş ilerlemiyordu, aslında zaman tam şu an durmuş gibiydi. Masanın ortasına bir balyoz gibi inen bu itiraf hepimizin sessizlik yemini etmesine neden olmuştu sanki.

Tek ses Nida'dan yükseldi. "Marcito, Gamzito'ya mı âşık?" dedi heyecanla gözlerini açıp. "Baba çok güzel!"

Gamze'nin yüzünü göremiyordum çünkü bakışları Sinan'daydı ve sırtı bize dönüktü fakat bu itirafın ardından omuzları düşmüş, masanın üzerine yeniden yerleştirdiği elleri titremeye başlamıştı. Aralarında öyle bir bakışma geçti ki Sinan'ın yüzündeki o gülümseme silindi, hiç tanımadığım, daha önce bilmediğim bir ifadeyle Gamze'ye bakarken acı, keder, mutluluk, kin, nefret yoktu. Sadece Gamze'ye bakıyordu.

"Masada oturan herkes bunu biliyor," dedi Sinan bir kez daha. "Ve bu saklanması gereken bir sır değil, eğer bu seni mutlu edecekse, yollarını değiştirecekse ya da her şey bir yana," gözleri Marco'ya döndü, "o bunu söyleyemiyorken sen duymak istiyorsan ben bunu sana söylemek istedim. Bu en çok senin iyiliğin için. Sonrasında ise..." Durdu, omzunu silkti sanki geriye kalan her şey önemsizmiş gibi. "Sonrasını boş ver, önemi yok kimsenin. Sen ne istiyorsan o olsun."

Bakışlarım yavaşça Tugay'a döndüğünde onun da yüzünde ilk kez bu kadar büyük bir şaşkınlık görüyordum. Sinan yapılması gerekeni mi yapmıştı yoksa bu sırrı saklamalı mıydı bilmiyordum fakat kendisinden bile önce Gamze için adım attığını görebiliyordum; bu his tanıdıktı. Gamze mutlu olacaksa aradan çekilmeye hazırdı. Bir yandan da Gamze'yi daha fazla kalbinde misafir ederse canının yanabileceğini biliyordu; Sinan belki de ilk kez kendini de koruyordu.

"Giray." Lena'nın sesiyle bakışlarımız o yöne döndüğünde bu kez masaya inen darbe bir sır, bir balyoz değildi. "Giray!" Lena daha yüksek bir sesle bağırdığında çığlık atarak ayağa kalktı ve oturduğu sandalye geriye düştü. Ben de korkuyla ayaklandığımda Giray'ın burnundan kan geldiğini gördüm, titreyen eli yavaşça burnuna gittiğinde yüzü bembeyaz kesildi. Gözleri kimseye değil, direkt Tugay'a kaydı. Bir şey söyleyecek gibi oldu fakat sonrasında sadece bir saniyede... İki dakika on yedi saniyede değil, otuz iki saniyede değil, Meryem'in

CamScanner ile tarandı

kaç saniyede öldüğünü bilmediğim o anlarda değil. Sadece bir saniyede başı sertçe masanın üzerine düştü, ağzından kan akarken gözleri kapandı.

Nida acı dolu bir çığlık atıp ağlamaya başladığında salonun içinde hareketlenme oldu fakat olduğum yerde hareket etmeden büyük bir şaşkınlıkla Giray'a bakıyordum. Zaman ne durdu ne de yavaş ilerledi. Zaman öyle hızlıydı ki koşuşturmalar, bağırışlar, çığlıklar arasında ben öylece kalakaldım.

Tek görebildiğim o an Tugay'dı. Oturduğu sandalyeden kalktığı gibi Giray'ın yanına gitti, başını kaldırdı ve sonrasında nefes alıyor mu diye yüzünü yaklaştırdı. İlk önce sol elini kalbine yasladı, ardından kendi kendine bir şeyler söyleyip sağ elini kalbinin üzerine koydu. Bir şeyler söylüyordu ama kulaklarım çınladığı için onu duyamıyordum. Ellerim saçlarıma gittiğinde Tugay, ikizinin başını geriye doğru yatırdı ve Giray'ın başı Tugay'ın omzuna düştü.

Sanki ölmüş gibi. Dudaklarında kan vardı, burnunda da öyle. Rengi bembeyazdı. Birisi beni itekleyip o tarafa doğru yürüdü, bu kişinin Marco olduğunu çok sonradan fark ettim çünkü Tugay'ın gücü tamamen yok olmuş, Giray'ı kaldıramıyordu bile. Marco ona yardım ettiğinde birisi bacaklarıma sarıldı, bu kişi Nida'ydı. Öyle çok ağlıyordu ki kaç saniyedir böyle durduğumu bilmiyordum ama kalbimde büyüttüğüm o korkunun Giray için olduğunu görmek, sanki kalbime bir bıçak saplanmasına neden olmuştu.

Giray ölüyordu.

Ve elinde eriği tutuyordu.

Kendine gel, dedi iç sesim. *Aştın bütün bunları Eftalya, aştın her şeyi. Hayır, baban kalp krizi geçirmiyor, hayır, bunu yapmamalısın. Kendine gel. Kendine gel.*

Bir kişi daha beni itekleyip yanımdan geçtiğinde sanki bu darbe beni kendime getirmişti. Olduğum yerden öyle bir hareket ettim ve Giray'ın yanına gittim ki onu sandalyeden kaldırırlarken kulaklarımın çınlamasını umursamadan onlara yardım ettim. O sırada masanın üzerindeki erik yere düştüğünde ve avcumun içine aldığımda içinin simsiyah olduğunu gördüm.

"Erik," dedim kısık bir sesle, ardından sesim gür çıktı. "Erik! Zehir!"

Herkesin bakışları Marco'ya döndüğünde Marco kaskatı kesildi ve sonrasında, "O erikten ben de yedim," dedi ve Tugay'ın masayı tekme-

CamScanner ile tarandı

leyerek iteklemesi bir oldu sonrasında ise kendisi de dengesini sağlayamadı ve masaya sıkıca tutunduğunda vücudunun titrediğini gördüm.

Ölüme iki saat kala...

Ölüm sessizliğini biliyordum, matemi biliyordum, acının getirdiği o sessizliği de biliyordum ama ilk defa bu kadar net bir şekilde çaresizliğin sessizliğini duyuyordum. Duyulmazdı elbet ama ben duyuyordum çünkü bu sessizlik, her an yıkılacak bir ev gibi çatırdayan duvarlara benziyordu. Belki de bu çatırtılar benim kalbimden ve Tugay'ın kalbinden geliyordu.

On beş dakika geçmişti ve o on beş dakikadır Giray, Marco'nun odasındaydı. Yanında da eskiden doktor olan örgütten birisi duruyordu. Tugay içerideydi, ben ise kapının önüne oturmuş, bir hareketlenme bekliyordum.

Diğerleri ayakta durmuş, kapının açılacağı anı bekliyordu ve kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Nida'nın kısık sesli ağlayışları bile çatırtıların sesini dindiremiyordu, kimse de Nida'yı dizginleyemiyordu zaten. Şaşkınlık hüznün, hüzün de öfkenin önüne geçiyordu. Öyle büyük bir belirsizlik vardı ki Marco'nun elleri hâlâ titriyor, gözleri öfkeden, acıdan ya da bilmediğim bir duygudan dolayı kıpkırmızıydı.

Eriklerden o da yemişti, gözlerimin önünde üstelik fakat hiçbir şeyi yoktu. Tek dediği o eriklere kendisinden başkasının dokunmadığıydı, hatta öyle ki kimsenin ona hesap sormasını bile beklemeden kendini sorgulamıştı. Barut izidir belki demişti, silaha dokunmadığı halde. Çürümüştür belki diye devam etti. Erikteki o yoğun zehir kokusu için kendisini suçlamıştı, toprağa tohumu ekemedim belki diye.

Kime konuştuğu da belirsizdi çünkü kimsenin onu dinlediği yoktu, hatta belki de kimsenin ondan şüphelendiği bile yoktu.

Tugay. Aklım tam anlamıyla başımda değilken ne haldeydi bilmiyordum ama dakikalardır içeride öyle bir sessizlik vardı ki kapı açıldığında nasıl bir adamla yüzleşeceğimden delicesine korkuyordum.

Marco ağzının içinde küfürler sıraladı ve koridorun diğer tarafına gidip duvara doğru bir şeyler söyledi. Nida merdiven basamaklarında yüzü dizlerine yaslı hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Durmadan aynı soruyu soruyordu: *"Ona ne oldu? O ölecek mi? O gidecek mi?"*

Ne cevap vermeye ne de bu zehri kimin koyduğunun peşine düşmeye halimiz vardı. Tek bildiğimiz Giray hâlâ nefes alsa da o zehir, onu

CamScanner ile tarandı

tüketecekti. Babamı hemen öldürmüştü, Giray'ı ise içten içe işkencelerle kıvrandırdığına emindim.

Kapı açıldığında oturduğum yerden sarsak adımlarla kalktım ve çıkan kişiye baktım. Tugay değil, ismini bilmediğim örgütteki o adamdı. Dudakları bembeyazdı, yüzü de öyle. Orta yaşlardaki adam hepimizin yüzüne baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Zehirlenmiş," dedi sanki bilmediğimiz bir şeyi söylüyormuş gibi.

"Sikeceğim," dedi Marco dişlerini sıkarak, ardından öfkeyle adamın boynunu sıkıp duvara yasladı. "Zehirlendiğinin biz de farkındayız, bu mu söyleyeceğin?"

Javier, Marco'yu çekerken Marco'nun gözlerindeki öfke, adama değildi ama onu şu an öldürebileceğini görüyordum. *Sakin kal,* diyordum kendi kendime. *Şu an sen de yıkılırsan kim toparlayacak her şeyi? Hatırlasana, baban öldüğünde çöktüğün yerden seni kaldıran kişi Tugay Demir Çeviker'di.* Soğukkanlılık değildi bu, en büyük ateşlerde de olsam yanmıyormuş gibi davranacaktım.

"Marco," dedim uyarıcı bir tonda ve uzanıp onun bileğini tuttum. "Çekil."

Marco direkt ellerini çektiğinde burnundan öyle keskin nefesler verdi ki elleri tir tir titriyordu. Bu sadece zehirin erikten gelmesinden ötürü değildi, Giray'a sonsuz bir bağlılığı vardı.

Adam öksürmeye başladığında, "Ve?" dedim ona doğru solgun bir sesle.

"Neyle," bir kez daha öksürdü, "neyle zehirlendiğini bilmiyorum. Bunun için test yapılması, biyokimyaya götürülmesi gerek ama buna ne gücüm ne de zamanımız var."

"Yani?" dedi Gamze dişlerini sıkarak. "Sonuç?"

Adamdan önce Lena sözü aldı. "Zehrin ne olduğunu bilmeden ona çözüm üretilemez," dediğinde bakışlarım ona döndü. Gözlerinde hem çok büyük bir korku hem de endişe vardı. "Mahzende kaç kişi bu şekilde işkencelerle öldürüldü."

"Ve bu şu an imkânsız," dedi adam Lena'ya katılarak. "Eriğe bakacağım ama..." Başını iki yana salladı.

"Yani?" dedi bu kez Marco hiddetle. "Öylece ölüme mi terk edilecek?"

Kendi kendime kısık bir sesle, "Zehri kimin koyduğunu bulmamız gerek," dedim ve o an zihnimin içinde patlayan ışıklarla X'in

CamScanner ile tarandı

o cümleleri aklıma geldi. Zaafların var demişti, o an Giray'ı değil, beni kastettiğini düşünmüştük; aslında onun kastettiği Giray'dı.

Ve X biliyordu.

Giray ölürse bu yemininden ötürü Tugay'ın da ölümü demekti, Tugay ölürse ben de yok olurdum.

Bir an bile düşünmeden adamı hafifçe itekledim ve odaya girdiğimde kalbimi bin parçaya bölen o görüntüyle karşılaştım.

Giray yatakta uzanmıştı ve üzeri çıplaktı. Belinden altında çarşaf örtülüydü. Boynunda ve göğüskafesinde yer yer kızarıklık vardı, yüzü bembeyazdı ve dudaklarındaki renk gitmişti. Burnuna bir solunum cihazı takmışlardı bir de sol kolundan serum. Kalp dinleme cihazı yoktu, hastaneye gitsek onu o solunum cihazından çıkardığımız için bile ölebilirdi ama zaten hiçbir hastane de şu an bizi kabul etmezdi. Bu zaman kaybı demekti, hiçbirimizin gücü yoktu.

Yatağın hemen yanındaki sandalyede Tugay oturuyordu, sırtı bana dönüktü, sol eli yatağın kenarına yaslanmıştı, sağ eli ise kardeşinin kalbinin üzerindeydi. Sanki atış seslerini bile duyamaz korkusundan nefes almıyor gibiydi.

Yavaş adımlarla o tarafa doğru yürüdüğümde ve Tugay'ın hemen yanına geçtiğimde yüzünü gördüm. Sanki az önceki genç adam gitmiş, yerine yaşlı bir adam gelmişti. Gözyaşı yoktu, hüzün yoktu, öfke de yoktu. Bomboştu. Öyle bir boştu ki gözleri Giray'ın yüzündeyken sanki burada değildi. Ne düşünüyordu bilmiyordum, ne hissediyordu tahmin bile etmek istemiyordum ama titreyen elimi yavaşça omzuna koyduğumda hareket bile etmedi. Korkmadı da.

Böylece durup sadece acısına ortak olamazdım, bir şeyler yapmam gerekiyordu ama sanki dilimi kesmişlerdi. Birçok konuda değişmiştim ama çocukluğumdan kalan o yara, ize dönüşmüş, bir türlü geçmiyordu.

Giray öylesine zor nefes alıyordu ki sanki benim de göğüskafesime bir ağırlık çöküyordu. Ben böyleysem Tugay'ı düşünemiyordum; beni en çok yıkan soğukkanlılığıyla bilinen Tugay Demir Çeviker'in şimdi bir heykelden bile farksız oluşuydu.

"Tugay," diye fısıldadım.

Hiçbir cevap vermedi.

"Tugay," dedim bir kez daha. "Bunu yaptıranın kim olduğunu biliyoruz." Omzunu yavaşça sıktığımda gözleri çok ağır bir şekilde bana

CamScanner ile tarandı

döndü. Bana baktı, elbette ki o gülüşü yoktu ama benim tanıdığım adam da sanki uçup gitmişti.

"Ben," dedi sadece. "Ne yapacağım?"

O an aklıma ilk geleni söyleyip, "X'e ulaşacağız," diye fısıldadım. Giray'ın göğüskafesine koyduğu eli kasıldı. "Bu zehir direkt öldürmüyorsa demek ki zaman veriyor, bir planı var. Ne istediğini soracağız."

Gözlerini gözlerimden ayırmazken, "Doğru," dedi. "Doğru doğru, evet, ulaşmak gerek." Giray'a baktı, sonra bana döndü. "Ulaşmak..." kelimeleri toparlayamadı, "ulaşalım. Nasıl yapalım? Oraya mı gidilmesi gerek?" Aklını kaybetmiş gibiydi, bu sadece bir zarardan ziyade Giray'la olan son konuşmalarından kaynaklandığını da biliyordum. "Nasıl ulaşacağız?" Giray'a döndü yeniden. "O biliyordu birçok irtibatı, söyleyemez de şu an. Mail mi atacağız? Atalım o halde." Giray'a baktı yeniden. "O hallederdi genelde. Nasıl yapacağız?"

Başımı aşağı yukarı salladım ve hızlı bir şekilde yanından ayrılıp kapının dışına çıktım. Elim ağzıma giderken sırtımı duvara yasladım ve gözlerimden birkaç damla yaş aktı. Herkes bana dönüp baktığında onlara sadece çaresizlikle başımı iki yana salladım. Hepsi de anladı; Tugay Demir Çeviker'in, şu an Tugay Demir Çeviker gibi olmadığını.

Elimi dudaklarımın üzerinden ayırıp kalbime doğru götürdüğümde. "Marco," dedim. "X'e mail at, ne istediğini sor. Her ne istiyorsa..." gözlerimi ona çevirdim, "gerçekleştireceğiz."

Ölüme bir buçuk saat kala...

"Hâlâ bir cevap yok." Marco merdivene oturmuş, önündeki bilgisayara bakıyordu. Saniyede neredeyse iki kez yeniliyordu fakat herhangi bir cevap yoktu. Örgütteki doktor eriği incelemiş ve tabii ki hiçbir şey anlamamıştı. Marco bir kez daha yeniledi. "Hâlâ yok."

Kapının yanındaki duvarın önünde çökmüş bekliyordum. "Hastaneye götürsek," dedi Gamze altıncı kez.

"Riskli," dedim sadece.

"Kustursak?"

"Uyanık değil." Başımı iki yana salladım. "Midesini bir şekilde temizledi fakat hâlâ bir sonuç yok."

"Hâlâ cevap yok," dedi Marco bir kez daha.

Bakışlarım karşımdaki herkesin yüzünde gezindi. Ufuk, Pink, Javier, Gamze, Sinan, Marco, Lena... Hepsine baktım, tek tek göz teması

CamScanner ile tarandı

kurdum ve hepsinin de gözlerindeki o hüznü gördüm fakat biliyordum, bu insanlardan bir tanesiydi Giray'ı bu hale getiren.

"Hâlâ cevap yok," dedi Marco dişlerini sıkarak. Ellerinin titremesi durmamıştı.

"Bu zehri bilen kişi burada," dedim oldukça net bir sesle fakat kendimi sıkmaktan artık boğazım ağrıyordu. "Ve şu an kim olduğu zerre umurumda değil. Size yemin ediyorum şu an itiraf ederse o kişi, canına asla zarar vermeyeceğim." Herkes birbirine baktı ve aynı yüz ifadesine büründüler: Çaresizlik. Ellerimi yüzüme yerleştirdiğimde tırnaklarımı kendime sapladım. "Lütfen," dedim dişlerimin arasından. Bağıramıyordum, ortalığı dağıtamıyordum. "Lütfen şunu yapın."

"Hâlâ cevap yok."

Nida'nın ağlayışları iç çekmeye döndüğünde oturduğu merdivenin basamağından kalktı ve bana doğru gelip kapalı olan kapıya baktı. "İçeri girmek istiyorum," dedi kısılmış sesiyle. "Belki beni görürse iyileşir çünkü o beni ne zaman görse gülümser." Bakışları Marco'ya döndü. "Değil mi? Sen de biliyorsun bunu, hep gülümsüyor o."

"Bir cevap yok," dedi Marco transa girmiş gibi.

"İçeri girmek istiyorum," dedi Nida yeniden bana dönüp, ardından çenesi titredi ve yeniden ağlamaya başladı. "Ne olur içeri gireyim mi?"

"Nida," dedim kendimi tutamayarak ve ben de kısık bir sesle ağlamaya başladığımda kollarımı ona doğru açtım. Nida bir an bile düşünmeden bana sarıldığında kolları boynuma dolandı ve kucağımda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözlerimi kapatıp yüzümü saçlarına gömdüğümde sanki Meryem'in kokusu onun saçlarındaydı. Kendimi tutamayıp bu kez yüksek bir sesle ağlamaya başladığımda bir kardeşi kaybetmenin verdiği o ağırlık, bu kez daha sert bir darbeyle bana tokat gibi inmişti. Kaçtığım, savaşa kendimi adadığım, intikam için çenemi aşağıya indirmediğim o zamanlardan geriye, kalbimde Meryem'in acısıyla Nida bana değil, ben Nida'ya sığınmış bir vaziyette kaldım.

Ölüme bir saat kala...

Kapının eşiğinde durmuş, Tugay'ı izliyordum. Elini bir an bile olsun Giray'ın kalbinden çekmemiş, gözlerini onun yüzünden ayırmamıştı.

X'ten hâlâ bir cevap yoktu; bu ölüme terk edilmek demekti.

Belki de bu bir plan bile değildi, o sadece Giray'ın ölmesini istemişti.

CamScanner ile tarandı

Dakikalar sonra Tugay ilk kez, "Bir cevap yok değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim öne doğru birkaç adım atıp.

Tugay nefesini verdi, ardından başka nefesler de verdi ve sonrasında bütün bomboşluk hissi yok olup giderken öfkesinin ona uğradığını gördüm. "Yerime geç," dedi bana sadece. Bir anlık afalladım fakat bir kez daha aynı cümleyi tekrar ettiğinde hızlı adımlarla onun yanına ilerledim.

Elini Giray'ın kalbinin üzerinden çektiğinde yerine ben geçtim ve oturduğu sandalyeden öyle bir kalktı ki henüz ben o sandalyeye oturmadan odanın kapısının çarpma sesi geldi ve sonrasında dışarıda cehennem başladı.

"Şimdi!" diye bağırıyordu Tugay gür bir sesle. "Burada on saniye içerisinde bunu yapan ortaya çıkmazsa hepinizi öldüreceğim!" Nida'nın ağlayış seslerini duydum, bir şeyler devrildi ve Tugay'ın gür sesi evin içini doldurdu. Bir cam kırıldı, sonrasında sanki bir kapı kırıldı. Elimi daha fazla Giray'ın kalbine yasladığımda atışları cansız bir şekilde avcumun içindeydi, gövdesi ise daha fazla kızarmış sanki açık yaralara dönüşüyordu. Dudakları kurumuştu, gözlerinin çevresi mosmordu.

O ölüyor gibi değildi, o sanki ölmüştü; geriye sadece atan kalbi kalmıştı.

Sanki Giray, ikizinin sinir harbini hissetmiş gibi ya da benim iç sesimi duymuş gibi hareketlendiğinde bu hareketlenme sağlıklı bir hareketlenme değildi. İlk önce başı hareket etti, ardından vücudu titremeye başladı. Acı acı inlemeye başladığında gözlerim kocaman açıldı. Vücudu öyle bir titriyordu ki sanki avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Ellerini kaldırmak istedi ama bunu başaramadı, başını sallamak istedi, yapamadı ve ağzının içine kan dolduğunda neredeyse kendi kanıyla boğulacaktı.

"Tugay!" diye haykırdığımda tek yapabildiğim Giray'ın başını kaldırıp solunum cihazını çekerek ağzındaki kanın boşalmasını sağlamaktı. "Tugay! Buraya bakın!"

Kapı sertçe açıldığında adımları işittim, birisi beni çekti; bu kişinin Sinan olduğunu gördüğümde doktor direkt Giray'ın üzerine atıldı. O esnada yatağın ayakucunda olanları izleyen Tugay'ı ve Nida'yı gördüm. Giray'ın çırpınışları gitgide artarken içten içe çürüyormuş gibiydi çünkü vücudu tamamen kızarıklıklarla doldu.

"Benim yüzümden," dedi Tugay ağzının içinde. "Benim yüzümden, benim yüzümden." Odanın içinden öyle bir çıktı ki koşar

CamScanner ile tarandı

adımlarla peşinden gittim fakat çıktığı gibi sağ eliyle karşısındaki duvara yumruk atması bir oldu. "Benim yüzümden!" diye haykırdı duvara doğru ve bir yumruk daha attı. Önüne geçmek istediğimde diğer tarafa yürüdü ve koridordaki her şeyi devirdi. Hırsını alamadığında kendisine vurmaya başladı.

"Tugay!" diye bağırdım fakat beni duymadı ve merdivenlere yöneldiğinde aşağıya inmeye başladı. Çıplak ayaklarla koşarken aklını kaçırmış gibiydi, onu ilk kez böyle görüyordum.

Merdivenin son basamağından indikten sonra dış kapıyı açtı ve evin bahçesinde koşarak time ait olan gizli araçların olduğu yere doğru yürüdü. "Tugay!" dedim arkasından bağırarak. Öyle hızlıydı ki ona yetişmekte zorlanıyordum. "Tugay yalvarıyorum dur!"

Bir aracın önüne gittiğinde kapısını zorladı, sonrasında tekmeleyerek diğer aracın yanına gitti, o da açılmadığında, "Bu siktiğimin anahtarları nerede?" diye bağırdı kapıyı çekiştirerek. Yeniden eve doğru döndüğünde ve koşmak istediğinde karşısına geçip ellerimi kaldırdım ve onu durdurdum.

"Yalvarıyorum dur," dedim çaresizlikle. "Şu an hiçbir şey yapamazsın."

Tugay aklını kaybettiğini artık dile de döküyordu. Gözlerindeki öfke öyle büyüktü ki bana bakarken bile silinmiyordu. "Gideceğim," dedi zerre düşünmeden. "Ne istiyorlarsa yapsınlar, ne olacaksa olsun, o anahtarları bana getir." Eve doğru bağırdı. "Anahtarları getirin!" Yeniden o yöne döndüğünde ellerimle sanki gücüm yetebilecekmiş gibi omuzlarından itekleyerek onu durdurdum. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu bana öfkeden dolmuş gözlerle. "Benim kardeşim ölüyor içeride, beni nasıl durdurabilirsin şu an? Benim kardeşim acı çekiyor hem de benim yüzümden. Benim kardeşim," dedi dikenli bir sesle, "annem onu bana emanet etti, ölüyor. Ölüm lan! Ölüm bunun adı! Her şey benim öleceğim üzerine kuruluyken benim kardeşim ölemez."

"Tugay," dedim daha fazla dayanamayıp ağlayarak. "Şu an her ne yaparsan canım pahasına seni engelleyeceğim, beni ezip geçebiliyorsan geç."

"O benim kardeşim!" diye haykırdı. Yeni doğan gün, bir cehennemin habercisi gibiydi. "Elim kalbinin üzerinde ne zaman duracağını mı bekleyeceğim ben? Anneme ne söyleyeceğim?" Elleriyle sertçe şakaklarına vurdu ve etrafına baktı. "Anneme ne söyleyeceğim?" dedi ağzının içinde sanki annesi bir yerden gelecekmiş gibi. "Ben ne yapacağım?"

CamScanner ile tarandı

"Annen burada değil," dediğimde burada değil gibiydi. Yaşadığı patlama öylesine büyüktü ki kaldıramıyordum. Etrafta annesini arıyordu.

Yeniden arabaya baktı. "Gitmem gerek, benim gitmem gerek." bakışları bana döndüğünde gözlerinin acıyla dolduğunu fark ettim. "Anahtarları ver," dedi tek nefeste ve sonrasında titreyen sesi beni boğuna uğratırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Yalvarıyorum," dediğinde sesi boğuklaştı ve gözünden bir damla yaş aktı. "Yalvarıyorum," dedi ama artık adım atacak gücü bile yokmuşçasına elleriyle omuzlarımı tuttu. "Gideyim." Bana tutunduğunda dayanamayıp onu kendime çektim ve o an Tugay, alnını omzuma yasladığı anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, bir çocuk gibi.

Ayakta duramadığında dizlerinin üzerine çöktü ve ben de onunla beraber çöktüğümde alnı omzumda, elleri iki yanında sallanırken ağlamaya devam etti. Bir elimi saçlarına geçirdim, ardından ben de onunla beraber ağladığımda sanki kollarımın arasında on dört yaşında bir çocuk gibiydi.

Tugay Demir Çeviker, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Hangi birine ağlayacağım ben?" dedi çaresiz bir sesle. "Kardeşimin ölüm döşeğinde olmasına mı ağlayacağım? Benim yüzümden bunların başına gelmesine mi ağlayacağım? Eğer ölürse bir yabancı gibi ayrılacağımıza mı ağlayacağım? Anneme verdiğim sözü tutamadığıma mı ağlayacağım?" Sağ eli yerdeki çimleri sıktı, yumrukları sıkıydı ama vücudunda güç yok gibiydi. "Eskisi gibi olamadan öleceğine mi ağlayacağım? En çok hangi konuda suçlayacağım kendimi? En çok hangisi yüzünden kendimi öldürmek isteyeceğim?"

Bir kardeşi kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum, acısını tam kalbimde hissediyordum ama Tugay benden daha ayrı bir şekilde kendini de suçluyordu, üstelik Giray'ın yaşadığı zamanları da hesaba katarak. Giray ona değiştiğini söylemişti, yaklaştığında bile çoğu zaman irkilerek ondan kaçıyordu. Bütün bunların yanında Meryem'im zaten cehennem gibi hayat yaşıyorken Giray güzel bir hayatın içinden Tugay tarafından çekip çıkarılmıştı.

"Bu bencillikti," dedi sanki iç sesimi duymuş gibi. Hıçkırıklarını gizlemiyor, başını yasladığı yerden kaldırmıyordu. "Bana sarılmak istediği anlarda tedbirle kaçtığım zamanlarım oldu, konuşmak istediğinde belki de ona hep bir örgüt lideri gibi yaklaştım, sevgimi eskisi gibi gös-

CamScanner ile tarandı

teremedim, ben ona o siktiğimin hapishanesinden sonra bir kardeş gibi olamadım. Sen yokken," dedi kısık bir sesle, "o kadar yabancıydım ki her şeye. Yanımda olmasına bile izin vermedim, bir gece vakti odama geldiğinde onun söylediklerini dinlemedim bile. Hapishaneden ilk çıktığımda bana bir kahve getirdiğinde alışkanlıktan o kahveyi kokladım ilk, sonrasında da bunu gördü." Geriye çekildiğinde gözleri ellerine kaydı, sol elini kaldırdığında acıyla baktı. "Bir kardeş olamadım," dedi gözlerini kapatarak. "Hiçbir şey olamadım. Değiştim, değiştiğimle en çok o yüzleşti, sonra da yabancılaştı bana. Son bir kez onunla eskisi gibi olamadan kaybedeceğim onu."

"Yapma, söyleme böyle."

Gözlerini açıp bana baktığında ela gözleri kıpkırmızıydı ve karşımda titriyordu. "Ben kardeşimi çok seviyordum ama sevgimi bile hissetmedim, hissettiremedim. Ben şimdi hangi birisi yüzünden öldüreceğim kendimi?"

Yeniden ona sarıldığımda dönüştüğü adam yüzünden kendini suçlamasına katlanamıyordum. "Tugay," dedim saçlarını okşarken. "Yemin ederim senin suçun değildi, hangimiz olsak aynı adama dönüştürdük. Sen çok daha güçlüydün, suçlama kendini artık yalvarıyorum."

Başını iki yana salladığında, "Ben," dedi kendinden tiksinirmiş gibi. "Anneme ne söyleyeceğim?" Başını iki yana salladı. "Ben ne yapacağım? Ailem o benim."

Zaman tekerrür ederken, "Ben ölmedim ya," dedim ağlaya ağlaya. "Ben kaldım. Ailen de olurum senin. Söz Tugay, söz kaybettiğin, kaybedeceğin her şeyin olurum senin."

İlk defa bu kadar acıya batmıştı, ilk kez bu kadar yenilmişti ve ilk kez bu kadar gerçeklerle yüzleşmişti. Aslında Tugay da ilk kez kendisiyle bir örgüt lideri, kurucu, asker, işkence çeken o mahkûm olmadan yüzleşiyordu. Kalbindeki o sevgiyi görüyordu, kaybetmek ona bunları hissettirmişti.

"Avukat," dediğinde sesindeki o güçsüzlüğü benden gizlemiyordu. "Sevgili Avukat, biraz daha sarılsana bana, ne olursun."

Ölüme yarım saat kala...

"Hâlâ bir cevap yok." Marco'nun durmadan tekrar ettiği o cümle kulaklarımdaydı. İki yüz altmış sekizinci mailini atmıştı ama bir cevap alamıyorduk. Doktor birçok yöntem denemişti ama her şey sonuçsuz kalıyordu. Ne kadar zamanımız kaldığını bile bilmiyorduk, öylece bekliyorduk.

CamScanner ile tarandı

Tugay geçirdiği sinir krizinin ardından yeniden Giray'ın yanına dönmüştü ve bu kez yanında Nida da vardı. Kapı aralıklıydı ve aralıklı yerden onları izliyordum. Herkes kapının önünde dağılmış bir vaziyette oturuyordu, benim ise gözlerim onlardan ayrılmıyordu.

Hemen soluma Sinan oturduğunda kolunu omzuma attı ve ben de başımı onun omzuna yasladığımda sessizce ağlamaya devam ettim. Ertelenen her acı, en olmadık zamanda gün yüzüne çıkardı. Şimdi o acının gün yüzüne çıkan tarafıyla yüzleşiyordum. Hem Tugay için hem de kendim için. Kalbimdeki ağırlık sadece Giray için değildi, babam içindi de. Meryem içindi de. Kalbimin üzerine onların acısını yaşamamak için beton dökmüştüm ama şimdi bütün suçlamalarım, bütün savaşlarım, kendime yönlendirdiğim bütün bıçaklar oradaydı.

"Sinan," dedim kısık bir sesle. "Peki ya ben babama nasıl haber vereceğim?"

"Yapma," dedi Sinan, ardından beni kendine çekip öyle bir sarıldı ki başımı göğüskafesine yaslayıp sessiz bir şekilde ağlamaya devam ettim. Hayır, şu an senin acılarının sırası değil, demek istiyordum kendime ama durduramıyordum. Giray hepimize büyük bir tokat indirmişti.

"Baba," dedi Tugay'ın kucağında oturan Nida. Artık onda gözyaşı yoktu. "O iyileştiğinde bir daha onun sözünden çıkmayacağım."

"Ben de," dedi Tugay sadece.

"Bir daha ona kızmayacağım da."

"Ben de," diyen Tugay'ın sesi titriyordu.

"Baba," dedi Nida başını Tugay'ın omzuna yaslayarak. "O iyileştiğinde onu daha çok seveceğim."

Tugay sessiz kaldı ve sonrasında Giray'ın sağ elinde duran elini yavaşça hareket ettirdi. "Nida," dedi, küçük bir kız çocuğundan minnet bekler gibi. "İyileşir değil mi? Bana iyileşir der misin?" Bakışları ona döndüğünde Tugay'ın gözlerinin dolduğunu gördüm. "Ben diyemiyorum, kalbim senin kadar temiz değil."

Nida büyük bir nefes verdikten sonra, "İyileşecek," dedi ve Tugay'ın sırtını okşadı. "Hatta iyileştiği gün..."

"İyileştiğinde eskiden ne yapıyorsa onu yapacağım onunla." Bakışları Giray'a döndü. "Hatta biliyor musun, yedi yaşına kadar hep kavga ederdik biz. Ben ona bana abi demesini söylerdim, o da söylemezdi. Şimdi iyileşsin, abi diyeceğim." Nida gülümsedi. "Daha biz oturup," Giray'la konuşuyordu aslında, "oturup kaybettiğimiz iddialar uğruna

CamScanner ile tarandı

biralarımızı içeceğiz, sonra dertleşeceğiz iki kardeş gibi." Başını iki yana salladı. "Bana bir ay önce demişti ki neden bir kardeşin olduğunu unutuyorsun, bu kez o kardeşin varlığını unutmayacağım."

Sessizlik olduğunda asıl kazancın savaşlar değil, aile olduğunu görebiliyordum. İçimi çekerken Nida, "O senden hep abi diye bahsediyordu," dedi ve bu cümlesi Tugay'ın elinin titremesine neden oldu. "Baba," dediğinde Nida yeniden ağlamaya başladı. "O ölmesin, bir şeyler yap."

Tugay bir cevap vermedi çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu. Birkaç nefes verdikten sonra, "Soğuk," dedi, ardından gür bir sesle bağırdı. "O çok soğuk, birkaç battaniye daha getirin!" Üzerinde zaten altı tane battaniye vardı ama emrinden sonra Ufuk, yeni bir battaniye getirmek için içeriye doğru gitti. Tugay başını iki yana salladığında öne doğru eğildi ve Giray'a doğru, "Özür dilerim," dediğinde onun duyabileceğini düşünüyordu. "Kardeş olduğumuzu unuttuğum için."

Daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi Sinan'ın göğüskafesine sokulduğumda sanki son bir dilek hakkım kalmış gibi dileğimi söyledim. *Lütfen, dedim, lütfen o yaşasın çünkü kardeş acısı kalbin yarısını da götürüyor.*

"Baba," dedi son kez Nida. "Siz ikizsiniz, hissediyor musun sen de çektiği acıyı?"

Tugay hiç düşünmeden, "Hissediyorum," dedi. "Ve fiziksel değil. Ama keşke Nida, keşke bu acıyı sadece ben çekseydim."

Ölüme on beş dakika kala...

Hâlâ aynı yerde durmuş, içeriye doğru bakıyordum. Nida, Tugay'ın kalkolları arasında uyuyakalmıştı, Tugay ise sağ elini hâlâ kardeşinin kalbinden çekmiyordu.

Gözlerimi kapattığımda karanlığın içine çekildiğimi hissettim fakat o karanlığı reddetmek, biraz daha ayakta kalmak istiyordum. Bu pes etmek demekti, pes edemezdim.

"Cevap!" diye bir sesle gözlerimi açtığımda Marco hızlı bir şekilde elindeki bilgisayarla odanın içine daldı. "Cevap geldi!"

Hızlı bir şekilde oturduğum yerden kalktığımda sarsak adımlarla odadan içeriye daldım ve X'ten gelen o maili gördüm. Tugay ise elini kardeşinin kalbinden çekmeden bilgisayar ekranına baktı.

CamScanner ile tarandı

Hayat bazen kazandım dediğin noktada kaybettiklerinle sana tokat atar, Tugay Demir Çeviker.

Beni hafife almaman gerektiğini sana onlarca kez söyledim fakat aramızdaki fark bu. Ben kötü biriyim, bıçağı kalbe saplarken şüpheye düşmem fakat siz, merhametle attığınız adımlarla hiçbir zaman beni, yapabileceklerimizi göremeyeceksiniz.

Kardeşinin on beş dakikadan daha kısa bir süresi kaldığını görüyorum.

Mailine geç döndüğüm için kusura bakma, kendime lezzetli bir yemek yapıyordum; aklımdan çıkmışsın.

Ne istediğime gelecek olursak...

Elbette o ses kayıtlarını istiyorum ve sadece bu kadarla da sınırlı değil. Teslim olacaksınız. Sen ve o çok sevdiğin eşin. Adaletten söz ediyorsak, yeniden adaletin boyunduruğu altına gireceksin. Elbette bu adalet, benim adaletim.

Eğer kabul etmiyorsan sadece biricik ikizine değil, üçünüze de veda etmek durumunda kalacağım çünkü biriniz ölürse hepiniz ölüyorsunuz; bu benim için bulunmaz bir nimet.

Eğer kabul ediyorsan sana panzehiri vereceğim...

Fakat...

Görüyorsun ya on beş dakika kalmış, yetişebilmeniz çok zor. Tüh. Sen Tugay Demir Çeviker'sin, kaybederken bile kazanırsın fakat ben kaybetsem bile kazanacağım gün için düşmanın zafer kazanışına izin veririm. Çünkü kısa süreli hazlar, uzun vadede sizi yok eder.

Aşk hissedebileceğin en güzel duygudur ya da kullanabileceğin en kuvvetli silah. Ben o silahı çoktan kullandım.

Son kez,

Sevgili X'in :)

On beş dakika. Sadece on beş dakika vardı ve panzehiri nereden, nasıl, ne şekilde temin edebileceğimizi bile söylememişti. Tek istediği ayağına gitmemizdi fakat yol mesafesi bile dakikalara meydan okurdu.

"Benim," dedi Tugay bilgisayar ekranına bakarken. "Yeniden mahkûm olmamı istiyor."

Ya da ölmemizi. Üçümüzün. Çünkü Giray ölürse biz de ölürdük. Bugün aslında üçümüzün de ölüm günüydü.

"Eftalya," dedi heyecanlı bir sesle. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Lena'nın yüzünü gördüm. "Lütfen bir gelir misin, sanırım bir şey buldum."

CamScanner ile tarandı

Kaşlarım havalandığında diğerlerini itekleyerek Lena'nın yanına gittim ve beni bileğimden tutup yürütmesine izin verdim. Diğerleri de peşimizdeydi fakat Lena ilk önce beni çekiyordu.

Merdiven basamaklarını indikten sonra beni bir odanın içine soktu ve o odaya girdiğimizde bir çalışma odasıyla karşılaştım. "Ne oluyor?" dedi Marco arkamdan. O sırada bir adım öne atılan Tugay'dı.

Lena çalışma masasına ilerleyip işaretparmağıyla gösterdi. "Bu kitabı Giray getirdi öyle değil mi?" Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. Bileğimden tutup beni biraz daha çekti ve kitaba yaklaştı. Sayfa kırk üç açıktı, yanında bir mektup duruyordu, henüz açılmamış. Bez çanta ise sandalyenin üzerindeydi. Uzanıp kitabı almak istediğimde, "Dokunma," diye irkildi Lena. "Bak, dikkatli bak, erikteki o lekelerden sayfanın üzerinde de var." Ellerimle ağzımı kapattığımda acıyla inledim. "Giray erikten değil, bu kitaptan, çantadan ya da mektuptan zehirlendi. Temasla geçebilen bir zehir, yüksek ihtimal o çantadan geçti." Başımı art arda iki yana sallıyordum. "Arsenik ve başka bir zehrin daha karıştırıldığına eminim. Belki de *colchicum*. Safrana benzer, belli bir süreden sonra ortaya çıkıyor. Siyah lekeler var ve yaklaşınca sarımsak kokusu geliyor."

"O yüzden," dedi Marco dehşetle. "Defne eldiven takıyordu."

İster istemez gözlerim, sayfa kırk üçte yazan cümlelere takıldı.

"Akşam, Marie beni görmeye geldi, kendisiyle evlenmek isteyip istemediğimi sordu. Benim için fark etmediğini, eğer o istiyorsa evlenebileceğimizi söyledim. O zaman da, onu sevip sevmediğimi sordu. Ben de yine daha önceki gibi cevapladım, bunun bir anlamı olmadığını ama elbette onu sevmediğimi söyledim."

"Bunun," diyen Tugay şaşkınlıktan ziyade kardeşini düşünüyordu. "Panzehiri ne?" Bakışları Lena'daydı, ardından doktora döndü. "Bunun ilacı ne?" Doktor gözlerini açmış Tugay'a bakarken Lena bir şey söylemek istediğinde Tugay, doktorun yakasına yapıştı. "Söylesene, ilacı ne bunun? Kardeşimi iki saattir komada bırakan bu zehirden nasıl temizleyeceğim?"

"Ben," dedi doktor, "ben şu an, bilmiyorum, bunu araştırmam ve..."

"Bilmiyorum," dedi Lena kekeleyerek. "Sadece derste gördüklerimi söylüyorum, başka hiçbir şey bilmiyorum." Geriye doğru adım attığında

* Albert Camus, *Yabancı*, çev., Samih Tiryakioğlu (İstanbul: Can Sanat Yayınları, 2016), 43.

CamScanner ile tarandı

korkuyla Tugay'a baktı. "Kusturmak gerekir ama zaten kusuyor. Ne kadar temas ederse o kadar etkisi vardır belki bilmiyorum, o şokta. Belki de son on beş dakikası kalmamıştır, inanın hiçbir şey bilmiyorum."

"Bana," diye bağırdı Tugay ortaya doğru. "Bir çözüm bulun!"

"Marco!" Kapının önünde Omar'ın sesini işittik, onun aslında buraya girmesi yasaktı. Hepimizin bakışları o yöne döndüğünde Omar'ın yüzünde dehşet vardı. "Kapıda maskeli bir adam var, sizi görmek istediği çok açık."

Hepimiz birbirimize baktık ve koşar adımlarla çalışma odasından çıktığımızda dış kapıdan fırladık ve büyük bahçenin çitlerini aştık. Tam ileride tek başına duran adamı gördüğümüzde Tugay'ın adımları öyle hızlıydı ki hemen arkasında Marco ve ben onunla aynı hizaya gelebilmek için koşuyorduk.

Oraya ulaştığımızda aramızdaki çitlere rağmen bir adım uzağımızda adam durdu. Üzerinde geniş, siyah bir mont vardı, altında ise geniş bir pantolon. Ayağındaki postallarının bağcıklarını bile bağlamamıştı.

"Kimsin?" diye sordu Tugay hiddetle.

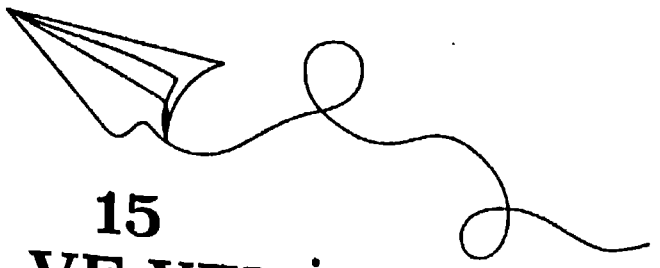
Adam sadece birkaç saniye hepimizle göz göze geldi ve sonrasında kafasındaki kar maskesini yavaşça çıkardığında büyük bir şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

O bir adam değildi, Defne'ydi ve üzerindekiler erkek kıyafetleriydi. Sol kaşı patlamıştı ve yanağında büyük bir morluk vardı. Sol eli ceketinin cebine gittiğinde titriyordu ve her an bayılacakmış gibi bize bakıyordu. Küçük siyah bir şişe çıkardığında onun panzehir olduğunu anlamamak imkânsızdı.

Tugay'ın ise gözlerinde yanan intikam ateşi, o ateşi tanıyan herkesi yakıp kül edecek kadar fazlaydı; ben bile korkuyla yarım adım gerilemek zorunda kaldım. Düşmanlarını tahmin bile edemiyordum.

"Aşk ya hissedebileceğin en güzel duygudur ya da kullanabileceğin en kuvvetli silah," dedi Defne, X'in cümlelerini tekrar ederek. "Hayır, bu kez bu silahı ben çekmedim, onun ölmesine izin vermeyin. Ben," dedi tek nefeste, "ben de ihanete uğradım." İlk kez, belki de ilk kez uzun zaman sonra Defne'ye inandım çünkü gözlerinde büyük bir korku ve korkunun yanında da acı vardı. Aşk acısından ziyade, derinlerde yatan iyi bir insanın acısı gibiydi.

CamScanner ile tarandı

15
SÖZLER VE YEMİNLER

Seneler öncesi...

İzmir'de sıcak bir akşamüzeriydi. Gökyüzü kızıl rengine boyanmış, bulutlar kendilerini gizlemek isterlermiş gibi güneş ışığının arkasına saklanmışlardı. Tugay ve Giray kardeşlerin beraber geçirecekleri son özgür ve mutlu yazlarından bir tanesiydi. Ve aslında bunu ikisi de biliyordu.

Zaten insan son kez olduğunu bildiği anların tadını çıkarmak yerine acısını yaşardı, bu yüzden Tanrı çoğu zaman son kez olduğunu hissettirmek istemezdi.

Elbette insan kendi sonunu kendi yazmıyorsa.

Tugay kendileri için mutlak finali yazamazdı elbet ama geçip gidecek olan zamanın hesabı çoktan yapılmıştı. İşte bu yüzden son bir kez, en sevdikleri şehir olan İzmir'de istediklerini yapıyorlar, geleceği düşünmemeye çalışıyorlardı.

Tugay kumsalda yere oturmuş, sol elinde sıkıca tuttuğu bira şişesiyle kardeşine bakıyordu. Üzeri çıplaktı, altında deniz şortu vardı. Giray ve arkadaşları da denizden çıkmak üzereydi. Nemli saçlarından damlayan suları hissetmeyi Giray'ı izlerken bırakmıştı. O an, ilk kez kardeşinin hayatını elinden aldığını düşünmüştü çünkü o savaşların, silahların, öfkenin adamı değildi. İstese olurdu ama Giray için savaş yoktu, barış vardı. Silahlar sadece askeriyeden öğrendiği kuvvetli gücüydü, öfkeye ise hayatında yer vermeyecek kadar enerji doluydu.

Ölüm ise Giray'ın en korktuğu şeydi çünkü yaşamayı sahiden de çok seviyordu.

Denizden çıktıklarında Giray, o gün tanıştığı kız arkadaşını kolunun altına alıp dudaklarına uzun bir öpücük bıraktı ve sonrasında göz kırpıp bir şeyler söyledi. Büyük ihtimal gece yapacakları planla alakalı diye düşündü Tugay, kızın adını bilmiyordu ve bir daha görmeyeceğinden de emindi çünkü Giray hayatı hızlı yaşamayı seviyordu. Karşılıklı hazlar, tek gecelik ilişkiler, bağlanmadan bitişler ve sadece eğlence. Hiçbir kadına umut verdiğini görmemişti, sadece anı yaşıyordu.

CamScanner ile tarandı

Kalabalık biraz sola doğru dağıldığında ve aralarından bazıları Tugay'a selam verdiğinde Tugay da gülümseyerek onlara karşılık verdi. Giray, kardeşinin yanına yürürken, "Tuz bile değmemiş vücuduna," diye sitem etti. "Seni boğacağım diye korktun değil mi?"

Tugay güldüğünde Giray, Tugay'ın sol elindeki bira şişesini eline aldı ve kafasına dikerken yanına oturdu. "Su savaşı yapmak için fazla yaşlıyım," diye dalga geçti Tugay, Giray'la. Giray güldü.

"Aynı yaştayız amına koyayım, benden yirmi dokuz dakika önce doğman seni ihtiyar yapmıyor." Tugay da güldüğünde Giray çıplak ayaklarını öne uzatıp biradan büyük yudumlar içti ve son yudumunu içerken elinin tersiyle ağzını sildi. "Ama ruhun için aynı şeyi söyleyemeyeceğim tabii ki."

Tugay başını iki yana salladığında bakışlarını kardeşine çevirdi ve birkaç adım ötelerindeki kızı gösterdi. "Evleniyor musun?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bu gece."

İkisi de güldü ve Tugay bir kez daha başını iki yana salladı. "Sen eğleniyor olabilirsin, hatta o kadınlar da seninle eğleniyor olabilir ama bir gün fena bir duvara toslayacaksın, hissediyorum."

Giray yüzünü ekşitti. "Ve aşk beni öldürecek," dedi dramatik bir sesle. "Hadi ama. Gerçekçi gözle bakalım, ben sadece anı yaşamaktan keyif alıyorum ve anlar, aşk için çok kısa. Aşk beni öldüremez."

"Zaten aşk bir anda olur," dedi Tugay karşı çıkarak. "O an, ne olduğunu bile bilmezsin ama çoktan âşık olmuşsundur."

Giray bakışlarını ikizine çevirdi. "Daha önce hiç âşık oldun mu?" Aslında cevabını biliyordu ama amacı ona bu soruyu sorup iğnelemekti.

Tugay bir süre sessiz kaldı, Giray'ın kafası sessizlikle karıştığında Tugay, bakışlarını denize doğru çevirdi. "O an ne olduğunu bile bilmezsin dedim ya." Tugay, omzuyla kardeşini itekleyip ucu açık bir yanıt verdi. "Bence öyledir yani. Birini görürsün ve hissedersin; bu ilk görüşte aşk değil, bu birinin kaderinin büyük bir kısmında yer aldığını bilmekle alakalı bir şey. İyi ya da kötü fark etmez, o kişinin hayatında bir şeyleri değiştireceğini bilirsin. Daha önce âşık oldun mu sorusuna hayır diyebilirim ama birisinin kaderim üzerinde etkisi olabileceğini hissettiğime evet yanıtını veririm."

Giray, kaşlarını kaldırdığında çok kısa bir an düşündü ve sonrasında kahkaha attığında hiç çekinmeden ikizinin omzuna kolunu atıp onu

CamScanner ile tarandı

kendine çekti ve ağzına birayı dayadı. "Bu tarz cümleler için fazla genç, çıtır ve seksiyim. Beni rahat bırak, hayatımı yaşayacağım."

Beni rahat bırak, hayatımı yaşayacağım.

Tugay biradan büyük yudumlar içtikten sonra başını geriye doğru yatırdı. "Hem baksana," dedi Giray sağ tarafta kalan esmer kızı göstererek. Bakışları Tugay'ın üzerindeydi. "Şu kız saatlerdir seni kesiyor, fark etmediğini söylemeyeceksin herhalde."

Tugay o tarafa bakmadan, "Evet," dedi. "Telefonumu istedi."

"Sen de henüz telefonun icadından haberim yok mu dedin?" Tugay güldüğünde Giray da kahkaha attı.

"Aslında öyle demedim."

"Ne dedin?"

"Telefonumu çaldırdım dedim." Giray daha yüksek bir sesle kahkaha attığında Tugay da başını öne eğip sırıttı.

"O da sana, o halde mektupla haberleşelim demedi mi?"

Tugay kahkaha attı. "Deseydi etkilenirdim ama demedi, bu devirde bir mektup aşkım olmayacağı için perişanım."

Giray birasından son yudumları içerken sırıtmasını engelleyemiyordu. "Birazdan yemek yiyip sonra aşağı kumsala ineceğiz, bilirsin, hayranım çok olduğu için bira, gitar ve şarkı üçlüsüyle herkesi etkileyeceğim. Sonra dans etmeye gideriz. Gece de otele dönmek istemiyorum..." Haylaz bir şekilde gülümsedi. "Biraz heyecan istiyorum." Çenesiyle Tugay'ı işaret etti. "Ve sen de geliyorsun."

Tugay bu anların son anlar olduğunun bilinciyle, "Gelirim," dedi kardeşinin gözlerinin içine bakarak. Normalde derinlikleri pek paylaşmak istemezlerdi ama öyle bir bakmıştı ki Giray, Tugay'ın ne düşündüğünü sanki anlamıştı. Direkt bakışlarını kaçırdığında kaşlarını çattı.

"Başlama," dedi Giray. "Şu anı sikmeyelim şimdi."

Tugay hiç düşünmeden, "Zorunda değilsin," dedi belki yirminci kez. "Hiç değilsin hem de."

"Zorundayım." Giray'ın cevabı oldukça hızlıydı. "Çünkü sen benim kardeşimsin." Gözlerini yeniden Tugay'a çevirdiğinde ciddiydi, gülümsemeler yoktu ve ikizine duyduğu o sevgi ta derinlerden hissediliyordu. "Zorundayım çünkü bu hayatta senden başka kimsem yok. Zorundayım çünkü," büyük bir nefes verdi, "seni yalnız bırakırsam ve seni kaybedersem hayatım boyunca kendimi affetmem."

CamScanner ile tarandı

"Giray," dedi Tugay sakince. Gökyüzü gitgide karanlığa kucak açıyordu. Kalabalık kahkahalar içindeydi, ikizler ise hayatlarının dönüm noktası olan konuşmayı yapıyorlardı. "Seçtiğin hayat senin için çok karanlık ve ben seni bu karanlığa mahkûm bırakıyorum." Kendisi mahkûm kalacağını bile bile. "Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorsun değil mi? Özgürlük? Yok. Eğlence? Yok. Değişeceksin çünkü değişmek zorunda kalacaksın. Bütün bunlar seni mahvedecek."

Giray'ın kaşları havalandı. "Karanlık insanın kalbine girmediği sürece bir insan asla değişmez." Boş bira şişesini Tugay'ın eline tutuşturdu. "Savaşlar, silahlar, ölümler..." Nefret ediyormuş gibi nefesini verdi. "Evet, bütün bunlar çok karanlık ama ben o karanlığa gireceğim diye o adama dönüşeceğim anlamına gelmiyor." Denizi gösterdi, sonra gökyüzünü ve en sonunda ikisini. "Bir gün her şey başlayacak fakat bir gün hepsi de son bulacak, o gün ikiniz de yaşıyor olursak biz yine bu sahile geleceğiz, biralarımızı içeceğiz ve aynı adamlar olacağız. İkimiz de hiç değişmeyeceğiz. Bizden hiçbir şey kaybetmeyeceğiz. Korktuğum yollar değil, korktuğum yeniden bu hayata geri dönemeyecek olmamız. Ben kendi adıma söz veriyorum, bu adam hiçbir zaman değişmeyecek."

Tugay yutkunduğunda derin bir nefes verdi ve sonrasında kardeşini kendisine çekip öyle bir sarıldı ki gelecekte birbirlerine sarıldıklarında tereddüte düşeceklerinden bihaberlerdi. Giray da ona sarıldığında aslında her ikisi de böyle duygusal anların adamları değillerdi fakat hisler bakiydi ve gelecek düşünüldüğünde an şu an demeye ikisi de başlamıştı.

"Sen söz vermeyecek misin?" diye sordu Giray geriye çekilip ikizinin yüzüne bakarak. "Değişmeyeceğine dair."

Tugay dilinin ucuna gelen sözleri geri gönderirken bunu ona yaptıranın ne olduğunu bile bilmiyordu. Belki değişebileceğini düşünüyordu, belki de verdiği sözün onda yaratacağı tahribatı hesaba kattığında o sözünden cayıyordu. Söz vermedi ama, "Değişmem," dedi düşünceli bir sesle. "İnsan kardeşine neden değişir ki?"

Giray gülümsediğinde bu cevap onun için yeterli olmuştu. "O halde," dediğinde göz kırptı. "Her şey son bulduğunda bu kumsala geleceğiz, biralarımızı içeceğiz ve sonra akşamüzeri denize gireceğiz. Kabul mu?" Elini kaldırıp çak yapmasını bekledi, Tugay da o zamanlar sağlam olan sol elini kaldırıp çaktığında elleri birleşti.

"Ben başka bir şeyin sözünü vereceğim sana," dediğinde Tugay'ın sözleşmesindeki o madde işte o an ortaya çıkıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Nedir?"

"Hayatı senin elinden alıyorum." Cümle her yere çekilebilirdi, Giray'ın cevap vermesini bile beklemeden devam etti. *"Fakat bir gün ölürsen bu benim yüzümden olacak."* Başını aşağı yukarı salladı. *"Söz ya da yemin fark etmez, nasıl anlarsan anla, bir gün ölürsen bedelini ödeyeceğim ve ben de öleceğim, söz veriyorum."*

Giray yüzünü buruşturduğunda tiksiniyormuş gibi nefesini verdi. *"Ben ölmeyeceğim,"* dediğinde kendinden oldukça emindi. *"Daha şarkılar söyleyeceğim, eğleneceğim ve kalbime karanlığın bulaşmasına izin vermeyeceğim."* Oturduğu yerden kalktı ve Tugay tutup kalksın diye sol elini öne doğru uzattı. Hiç çekinmeden Tugay elini tutup kalktığında, *"Ben ölmeyeceğim,"* dedi Giray bir kez daha. *"Ve sen de ölmeyeceksin, biz başaracağız çünkü birimiz kaybetsek bile diğerimiz..."*

"Birimiz kaybetsek bile diğerimiz savaşmaya devam eder çünkü kalbimiz ortak."

Giray sırıttı, ardından ellerini birbirine çarpıp ıslık çalarak, *"Millet!"* diye bağırdı o karamsarlığından ayrılıp yeniden neşeli haline dönerek. *"Kim benimle bir dikişte bira içme yarışması yapar?"*

Tugay çenesini havaya kaldırdı ve ellerini şortunun cebine yerleştirdi. *"Ben yaparım, kolla kendini."*

Giray kahkahalarla güldü. Tam o esnada Tugay'ın numarasını isteyen kız onların yanına geldiğinde Giray, dudaklarını birbirine bastırıp sinsice ikizine baktı. *"Hey,"* dedi kız ikisine birden, sonra Tugay'a döndü. *"Geliyorsun değil mi?"* Kız kaşlarını kaldırdı. *"Ama istersen sahilde telefonunu da arayabiliriz, şu köşedeki kafeye bırakmışlardır belki de."*

Tugay kızın arkasından onu sırıtarak izleyen Giray'a baktı, ardından elindeki telefonu yavaşça kaldırdığını gördü. O an kendisini aradığını fark ettiğinde hayır demesine kalmadan Tugay'ın kumsalın üzerindeki sırt çantasından telefonun sesi geldi. Kız şaşkınlıkla telefona doğru baktığında Tugay gözlerini kapatıp utançla, *"Giray,"* dedi dişlerinin arasından. *"Bir sırt çantasının telefon çaldığını ilk kez görüyorum, daha neler..."*

Giray'ın cümlesinin ardından Tugay gülerek ona baktı ve sonrasında kardeşinin üzerine doğru koştu. Giray kaçmaya başladığında aralarında boğuşma oluştu ve herkes onları ıslıklarla izledi.

Gökyüzünde ise çoktan akşam olmuştu ve bu onların son akşamüzeri gülümseyişleri, değişmeyen yüzleri ve kardeşlik bağlarının hissedildiği andı.

CamScanner ile tarandı

Eftalya Atalar

Bazen insan gözlerinin gördükleriyle kulaklarının duyduklarına inanamayabiliyordu. Tam da bu yüzden karşımda duran Defne'nin yüzüne bakarken istemsiz bir şekilde derin bir nefes verip tırnaklarımı koluma batırma ihtiyacı hissetmiştim.

Hayır, her şey gerçekti, o burada mahvolmuş bir vaziyette elindeki küçük şişenin içindeki panzehirle karşımızda duruyordu. Yutkunduğumda ve kaşlarım çatıldığında ellerinin titrediğini gördüm ama bakışları öyle berbat bir durumdaydı ki her an bayılabilecekmiş gibi görünüyordu.

O kitabı Giray'a verirken zehirden bilgisi var mıydı, yok muydu, emin olamıyordum. Tek emin olduğum gözlerinde yer alan gerçek korkuydu.

Tugay'ın yüksek sesli nefesleri, çatık kaşları ve gözlerinden okunan nefreti... Defne bir tek ona bakarken aslında neyi kaybettiğini çok iyi biliyordu. Canı umurunda değildi, Tugay Demir Çeviker'in kardeşini yok etmek istemişti. Bu Giray'a ihanetinden çok büyük bir darbeydi.

Tugay'ın iki yolu vardı, ya o panzehiri alacaktı ve Defne'ye güvenecekti ya da Defne'yi yok edecekti ama kendi içinde ona güvenmekten başka hiçbir çaresi olmadığının da farkındaydı. Üstelik zaman geçiyordu ve Giray'ı her an kaybedebilirdik; bunu göze almak fazlasıyla yanlış olurdu.

"Bunu nasıl yaptın?" Bu soru Marco'dan gelmişti; sesinde nefretten daha çok büyük bir şaşkınlık vardı.

Defne bakışlarını yavaşça Tugay'dan ayırıp Marco'ya baktığında dudakları düz bir çizgi halini aldı, ardından başını iki yana salladı. "Bunu ben yapmadım."

Marco alayla güldü, kimse ona güvenmiyordu ama benim içimden bir ses, gerçekten de o kitaba zehri bulaştıranın Defne olmadığını söylüyordu ve sanki ben tam bunu düşünürken Defne'nin bakışları bana döndüğünde gözlerindeki yalvaran ifade, birinin ona inanmasını istiyormuş gibiydi. Bu kişinin ben olmasına hazırlıksız yakalandığımdan kaşlarımı yavaşça çattım.

"Ben yapmadım," dedi bir kez daha, direkt bana yönelik. "Onun ölmesini istemiyorum, hiç istemedim."

Söylenecek çok cümle vardı, karşı çıkılacak çok savaş fakat zaman Giray'ın aleyhine işlerken hangi cümleler içimizi rahatlardı bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Tugay'ın ela gözleri panzehire bir kez daha kaydığında zaten ölmek üzere olan kardeşini kurtarabilecek olan o şişenin Defne'nin elinde olması yıpratıcıydı. Eli yavaşça uzandı, sonrasında Defne'nin eline baktığında çıplak olup olmadığına dikkat etti; Defne çıplak elle şişeyi tuttuğundan olsa gerek yüzünde aşağılayıcı bir ifade oluştu ve sonrasında yine de sağ eliyle değil, sol eliyle şişeyi aldı.

"Ben yapmadım," dedi Defne bir kez daha, bu kez Tugay'a yönelik. Tugay gözlerini ona çevirmedi, şişeden bakışlarını ayırmadı, Defne'ye arkasını döndüğünde gözleri evin olduğu tarafa doğru döndü.

Dudaklarından ise tek bir cümle çıktı. "Onu esir alın, hemen."

Hızlı adımlarla yürümeye başladığında Ölüm Timi'nden birkaç kişi Defne'nin olduğu tarafa doğru atıldı fakat gördüğüm kadarıyla zaten Defne'nin bir kaçış içerisinde olduğu söylenemezdi. "Ben yapmadım!" diye bağırdı bu kez avazı çıktığı kadar. "Yemin ederim ben yapmadım!"

Tugay'ın adımları daha da hızlandığında ben ve Marco da peşinden onu takip ediyorduk. Ne düşündüğünü asla kestiremiyordum ama adımlarına verdiği güç, kardeşini kurtarmak isteyen adamdan başka hiç kimseye ait değildi.

Evden içeriye girdiğinde peşimizden diğerleri de katıldı. Sinan soluma geçtiğinde sadece birkaç saniye bakıştık ve ikimiz de ne olduğunu anlamaya çalışarak başımızı iki yana salladık. Marco ise ağzının içinde birkaç küfür yuvarlıyor, Defne'nin adını sayıklıyordu.

Tugay hızlı adımlarla Giray'ın olduğu odaya girdiğinde Nida'yı, sol eli Giray'ın göğüskafesinde kalbinin atışını hissederken buldum. Bir çocuk için ne kadar yıpratıcı olduğu gözlerimin önündeyken Nida, kısık bir sesle, "Atıyor, baba," dedi sakince. "Hissediyorum."

Tugay'ın sırtı kasıldı ve elindeki şişeyi doktora uzattığında, "Panzehir olduğunu söylüyor," dedi sadece. "Ne gerekiyorsa yap."

"İçinde ne olduğunu bilmeden bunu kullanmak..."

"Ne gerekiyorsa," dedi Tugay dişlerinin arasından, doktora bakarak. "Yap çünkü kimya profesörü olman için vaktimiz yok. Görmüyor musun?" Sıktığı dişleri öfkeden değil, daha çok acıdan gibiydi. "O zaten ölmek üzere."

Doktor yutkunduğunda sadece bir kez başını salladı ve sonrasında şişeyi yavaşça açıp içine yeni açtığı şırıngasını batırdı. Yavaşça içindeki sarı sıvıyı çekerken bir elim farkında olmadan kalbime gitmişti. Öyle

CamScanner ile tarandı

hızlı atıyordu ki ne kadar zamanımız kaldığını bile bilmiyordum. Tek bildiğim eğer bu panzehir faydasız gelirse Giray'ı kaybedeceğimizdi.

Şırıngadaki iğneyi Giray'ın damar yolundan yavaşça enjekte ettiğinde gözlerim, Giray'ın kızaran vücudunda dolaştı. Ağzındaki solunum cihazına rağmen bembeyaz dudaklarını, moraran göz altlarını görebiliyordum. Elleri bile mosmor kesilmişti, sanki karşımızda yirmi yaş yaşlanmıştı, bir başkası için ise ölmüş kadar beyazdı.

Sıvıyı enjekte ederken odanın içinde çıt bile çıkmıyordu. Tugay, elini kardeşinin kalbinin üzerine yaslarken sağ parmakları içeriye doğru kıvrıldı ve sanki Giray'ın kalbini avcunun içine alıp iyileştirmek istiyormuş gibi yavaşça parmaklarını hareket ettirdi. Nida ise Tugay'ın hemen yanında, bir eli Tugay'ın dizine yaslı, Giray'ın yüzüne bakıyordu.

Şırıngadaki iğneyi enjekte ettikten sonra, "Ne oldu?" dedi Tugay direkt, Giray'ın yüzüne bakarken.

Örgütteki doktor tam da aklımdan geçeni okurken, "Hemen bilemeyiz," diye mırıldandı. "Zamanla belli olur."

"Yani birkaç dakika içinde ölmezse işe yarıyor mu demek istiyorsun?" Tugay gibi bir adamın bu sorusuna evet diye yanıt vermek oldukça zordu fakat adamın sessiz kalması evet demekten farksız değildi.

"Tamam," dedi Tugay kardeşine bakarak. "Herkes çıkabilir o halde."

"Ne?" dedik Marco'yla aynı anda. Marco devam etti. "Çıkabilir derken?"

Tugay omzunun üzerinden bize doğru baktığında kızarmış ela gözlerinin arkasındaki kederi ama bir yandan da o intikam ateşiyle yanıp tutuşan adamı gördüm. Sadece bununla da sınırlı değildi, artık onun gözlerine baktığımda aklından geçenleri de okuyabiliyordum, başka bir planı daha vardı. O planı tahmin etmek ise asla zor değildi.

Çenemi kaldırdığımda ve dişlerim kenetlendiğinde, "Marco," dedim Tugay'ın yüzüne bakarak. "Sadece beş dakika Nida'yı alıp çıkar mısınız? Ben buradayım."

Tugay benim kalmak istediğimi anladığı anda, "Avukat," dedi başını sağa doğru yatırarak. "Sen de çıkar mısın?" Çık değil, çıkacaksın değil, çıkar mısın diyordu. Her şeye rağmen beni kırmamaya çalışan tarafını susturmuyordu fakat aklından geçeni bilmek, bütün kalp kırıklıklarına zaten bedeldi.

Tugay'a hiçbir cevap vermediğimde Marco burnundan öfkeli nefesler vererek Nida'ya doğru uzandı ve elini öne doğru uzatıp, "Sadece

CamScanner ile tarandı

beş dakika sonra döneceğiz," dedi Nida'ya ama daha çok Tugay'a konuşuyor gibiydi.

"Ama ben onu bırakmak istemiyorum." Nida'nın baskın sesi ve çatık kaşları Tugay'a döndü. "Neden gideyim ki?"

Öne doğru birkaç adım attığımda dakikalardır Tugay'ın gözlerinde olan gözlerimi ayırdım ve dizlerimin üzerine çöktüğümde Nida'yla aynı boya geldim. Ellerim omuzlarına tutunduğunda önüne gelen birkaç tutam saçı arkaya doğru attım ve sonrasında, "Giray'ı iyileştirmek için yapılması gerekenler var," dedim en ucuz yalanlara başvurarak. "Ve sen varken yapılamaz çünkü biraz," ona doğru yaklaşıp kısık sesle devam ettim, "çocukların görmemesi gerekenler şeyler. Şu an inat edersen o hemen iyileşemez ama inatlaşmazsan odaya yeniden döndüğünde belki de onu uyanık görebilirsin."

Nida'nın gözleri parladığında yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum çünkü bir çocuğa söz vermekten ziyade, Giray'ın yaşayacağına dair söz vermekle eşdeğer bir durumdu. Eğer ona bir şey olursa Nida'nın gözünde hem sözünü tutamamış birisi olacaktım hem de umutlarını elinden alacaktım.

"O iyileşecek o zaman değil mi?" diye Nida sordu gülümseyerek. Tamamen ümitli, tamamen neşeyle, hatta huzurla. "Uyanacak değil mi?"

İki yolum vardı, ya o sözü verecektim ya da gerçekleri onunla paylaşacaktım fakat ben her zaman olduğu gibi ilk yolu seçip diğerlerinin üzerimdeki bakışlarına aldırış etmeden, "İyileşecek," dedim sakince. Tugay'ın bakışları direkt bana döndü. "Uyanacak ve her şey eskisi gibi olacak."

Nida'nın gülüşü genişlediğinde hevesle başını salladı, beni kendisine çekip sıkıca sarıldı. Küçücük kolları boynuma dolandığında benim de kollarım beline sarıldı. O aralıkta Tugay'la olan bakışlarımız yine birçok duyguyu barındırıyordu ama Nida'nın bana sarılması, sakinleşmeme neden olmuştu.

Geriye çekildiğinde ve sol yanağıma öpücük kondurduğunda parlayan gözlerindeki umut, kalbimdeki umudun yeniden yeşermesine neden oldu.

Sonrasında da diğerleriyle beraber odadan çıktıklarında üçümüz o odanın içinde kaldık. Komada olan Giray, aklımdan geçenleri başından sonuna kadar okuduğum Tugay ve öfkesini sindirmeye çalışan ben.

CamScanner ile tarandı

Tugay, ne düşündüğünü anladığımı bilerek kardeşinin yüzüne baktığında hemen arkasında ayakta durmaya devam ettim. Verdiğim derin nefesler, Nida'nın sarılması ya da yanağıma kondurduğu öpücük sakinleştirir diye düşünüyordum ama öfke katlanarak artmaya devam etti. Hayır, diyordum kendime. Şu an ona öfkelenemezsin, bir tepki vermemelisin fakat geride kalmışlığın hissi beni daha fazla boğuyordu.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum." Kısık sesle kurduğum cümlenin ardından Tugay'ın bana dönük sırtına baktım. "Aklından ne geçtiğini biliyorum Tugay çünkü seni artık öyle iyi tanıyorum ki sen bile bunu düşünmeden önce ben bunu düşündüm."

Önce sessiz kaldı ve sonrasında derin bir nefes verdiğinde, "Söz verdim," dedi o da kısık bir sesle. "Aslında seneler önce ikimiz de birbirimize sözler verdik." Başını iki yana salladı, zaman geçtikçe omuzları daha fazla düşüyordu. "O hiç değişmeyeceğinin sözünü verdi, aynı adam olacağını söyledi." Silik bir şekilde gülümsediğinde omzunu indirip kaldırdı. "Ve o sözünü tuttu, her şeye rağmen aynı adam olarak kaldı." Kendisini işaret etti. "Ben değiştim, aynı adam olarak kalmadım ama verdiğim söz bu değildi." O sözü çok iyi biliyordum. "Bu yola benim yüzümden girdi, başına gelen her kötülüğün suçlusu benim. Ona bir şey olursa kendimden bilirim ve o şimdi ölürse," gözleri bana döndü çekinmeden ve tam gözlerimin içine baktı. "Ben de ölürüm."

Onu anlamak için kendi içimde verdiğim çabanın haddi hesabı yoktu fakat içimde biriken öfkenin nedeni, onun ölümünden ziyade bu yola bensiz girebileceğini düşünmesiydi.

"Tugay," dedim derin bir nefes verip. Öne doğru bir adım attım ve sonrasında tam yanına geçtiğimde üstten üstten ona baktım, onun gözleri ise kardeşinin göğüskafesindeki elindeydi. Derin bir nefes daha verdim ve dizlerimin üzerine çöktüm, bu kez onun için. Yüzünü ellerimin arasına aldığımda bakışlarının bana dönmesine neden oldum; bakışlarında suçluluğu gördüğümde öfkem toz bulutu olup gitti, tek hissettiğim kalbimdeki acıydı. "Tugay," dedim bir kez daha ve o ilk kez onun bana kurduğu sevgi sözcüğünü kullandım. "Canımın içi." Sanki canımdan bin parça koptu, onun da bakışlarındaki ifade değiştiğinde parçalandığını hissettim. "Benim canım, sevgilim," yutkunduğumda gözlerim dolmuştu, "ben ölmek istemende değilim şu an, ben bensiz ölmek istemendeyim, anlıyor musun beni?" Çenemle Giray'ı işaret ettim ve yüzündeki başparmağım yanağını okşadı, Tugay başını hafifçe

CamScanner ile tarandı

sola yatırıp yüzünü elime gömdü. "Sen ölürsen ben de ölürüm, biliyorsun bunu. Neden hâlâ yalnız kalmak istiyorsun? Bırak öleceksek beraber ölelim."

Tugay'ın yüksek sesli yutkunuşu ve gözlerini kapatışı birçok hissini barındırıyordu ama yeniden gözlerini açtığında ve dudakları sol avcumun içindeki yanık izini bulduğunda, "Ben," dedi kısık bir sesle. "Kendimi çok suçlu hissediyorum. Her konuda." Tam gözlerimin içine baktı, hangi cümleyi kurarsa kursun kalbimi kıracağından korkarak, "Beni anlıyor musun?" diye sordu. "Yoksa konuşmaya devam edeyim mi?"

"Anlıyorum," dedim sadece. "Fakat sen de beni anla, seninle tanışmak, seninle yürümek, seninle birlikte savaşmak ve seni sevmek," başımı aşağı yukarı salladım, "benim kaderimdi. Eğer öleceksek bu da benim kaderim. Senin için ölebilirim, seninle ölebilirim, hiçbir korkum yok bunlardan."

Derin bir nefes verdikten sonra, "Avukat," diye fısıldadı hiç kimsenin duymasını istemiyormuş gibi. Hatta kendisinin bile. Bir benim duymamı istiyordu, sadece ben, benden başka kimse değil. "Bir savaş meydanında yediğim hiçbir darbe bana kendimi güçsüz hissettirmedi. Kolumu benden alabilirler, aldılar da. Gururumu da alabilirler, aldılar da. İtibarım? Üzerini çiğnediler. Hiçbirisi güçsüz hissettirmedi ama şu an..." Yutkundu bir kez daha ve en büyük zaaflarını yine bana gösterdi. "Kendimi çok güçsüz hissediyorum. Yenilmiş değil, ben yine yenerim, ben yine kazanırım bu savaşı ama güçsüz bir askerin kazandığı savaş hiçbir zaman kalpte galibiyet oluşturmaz. Kendimi o kadar güçsüz hissediyorum ki tarifi yok. Çünkü o hapishane insanlığımı öldürmemiş, içimdeki o kardeş sevgisini katletmemiş, sana baktığımda hissettiğim o aşka zaten dokunamadı. Benim kalbime dokunuyorlar ve bu çok güçsüz hissettiriyor." Tugay Demir Çeviker'in dudaklarından dökülen bu kelimeler, bir kurşundan bile çok daha acı vericiydi. "Bana gücümü geri ver, bir şeyler yap Sevgili Avukat."

Gülümsediğimde bu acı doluydu. Dolu gözlerle ona bakarken, "Sana senin gücünü geri veremem ama kendi gücümü senin önünde siper edebilirim, yeter ki bensiz bir adım dahi atma." Çenemi dizine yasladım ve bu kez alttan alttan ona baktım. "Benim için sadece Suç Kralı Tugay Demir Çeviker değilsin, hiç olmadın. Şimdi bana lütfen söz ver, yaşam da benimle beraber ölüm de. Söz ver lütfen."

CamScanner ile tarandı

Tugay tam gözlerimin içine bakarken sadece bir kez başını aşağı yukarı salladı, ardından, "Söz," dedi sanki sonrasında pişman olacağını düşünse bile. Bakışlarında o sözü verdikten sonranın pişmanlığı vardı çünkü bencillik olarak görüyordu biliyordum ama bende açacağı yaranın da farkındaydı. "Sen de söz ver."

Gülümsediğimde ve dudaklarım söz vermek için aralandığında komodinin üzerindeki zehirli yüzüğü gördüm, aynısından babamda da vardı. O yüzük kayboldu sanmıştım, yok oldu sanmıştım ama orada duruyordu. Tugay bir gün her şeyden vazgeçerse o yüzükle bunu gerçekleştirecekti, biliyordum.

Baktığım yöne o da baktığında aklımdan geçenleri anladı. Şu an Giray'a bir şey olursa ikimiz de o yüzükle yok olacaktık, bize mutluluğumuzu veren parmaklarımızdaki yüzükler ise tarihe gömülecekti.

Söz vermek için yeniden dudaklarım aralandığında Tugay'ın başı sert bir şekilde Giray'a doğru döndü ve sonrasında sağ eline bakıp parmakları daha fazla içeriye büküldü. "Bir şeyler oluyor," diye mırıldandığında bu kez elini daha fazla bastırdı ve ayağa kalkıp kulağını kardeşinin kalbinin yasladı. "Bir şeyler oluyor!" dediğinde sesi daha gür çıktı. Ben ise bu cümlelerin ardından yerimde duramayıp koşarak odadan çıktım ve kapının önündekilere bakıp doktora sadece bir baş hareketi yaptım.

Herkes yeniden içeriye girdiğinde ve doktor ilk önce nabzına, sonrasında kalbinin atışlarına ve en sonunda da solunumuna baktığında gözleri direkt Tugay'a döndü. Emin olamıyormuş gibi birkaç kez daha tekrar etti bunu. Tugay'ın kaskatı vücudu her nefes alışında daha fazla ateşin içine gömülürken eğer şu an Giray'ı kaybedersek kendini bile öldürmeden önce ne yapacağını biliyordum.

Defne'yi öldürmek.

Doktor dördüncü tekrarının ardından yeniden Tugay'a döndü ve yutkunarak, "Tam olarak emin olamam," dedi korkudan, "fakat anladığım kadarıyla nabzı normale dönüyor gibi görünüyor, panzehir etki etmiş."

Gamze'nin dudaklarından tiz ve neşe dolu bir çığlık koptuğunda Nida da gülerek Tugay'ın bacağına sarıldı. Ben ise ellerimle ağzımı kapatıp soluma döndüm ve Sinan'ı gördüğüm an onu kendime çekip öyle bir sarıldım ki o da aynı şekilde karşılık verdi. Gözyaşları yanaklarımdan bu kez mutluluktan dökülürken daha sıkı sarıldım ve hıçkıra

CamScanner ile tarandı

hıçkıra ağlamaya başladım. İçimde tuttuğum bütün acının aktığı yer gözyaşlarıydı ama gülüyordum.

"Amına koyayım," dedi Marco arkamdan ve ondan hiç beklemezken koşup Tugay'ı kendine çekti ve bir kardeş gibi onu kendine yasladı. Tugay şaşkınlıkla karışık bir gülümsemeyle etrafa bakarken direkt benimle göz göze geldi ve o da Marco'ya sarıldı. "Amına koyayım," dedi Marco bir kez daha, sonrasında da yaptığı hareketin abartılığını fark edip geri çekildi. "Çok korktum ulan," dedi dişlerinin arasından. Sevgisini göstermiş olmak Marco'yu utandırmıştı. "Ama korktuğum tabii ki erik yüzünden öleceğinin düşünülmesiydi." Tiksiniyor gibi nefesini verdi. "Yazın erik, kışın mandalina severdim, eriğin de içine sıçtılar, ne yiyeceğim ben şimdi?"

"Abi konumuz bu mu?" dedi Javier geriden.

"Sus," dedi Marco ona bakıp. "Ve bana en acilinden yeni bir meyve bul."

Tam o esnada gözlerim Lena'yla kesiştiğinde elleri yüzünde, mutlulukla Giray'a baktığını gördüm. Bakışları Tugay'a kayıyor, tebessümü katlanarak artıyordu.

"Marco," dedi Tugay en sonunda. "Boğuluyorum." Marco şaşkınlıkla gözlerini açtığında hâlâ Tugay'a sıkıca sarıldığını fark edip geri çekildi ve üzerini düzeltti. Tugay gülümsediğinde eğilip bacağına dolanan Nida'yı kucağına aldı, bana yaklaşıp sol koluyla çekip sıkıca sarıldı; şakağıma uzun bir öpücük kondurduğunda nefesini öyle bir verdi ki gücünün yerine gelmesinden ziyade güçsüzlüğü bir öpücükle sanki yok oldu.

"Şimdi ne yapılması gerekiyor peki?" diye sordu Gamze heyecanla. "Yani biz ne yapacağız?"

Doktor kaşlarını çattı. "Aynı rutinde devam edecek, kendine gelmesini bekleyeceğiz. Eğer iyileşiyorsa yavaş yavaş kızarıklıkları gidecektir, sonra gücünü toparlayacaktır."

"İyileşiyorsa değil," dedi Tugay eskiden olan güveni yerine gelirken. "İyileşecek." Bu kez dönüp Nida'nın şakağına bir öpücük kondurduğunda bakışları Marco'ya döndü. "Odaya sadece ben, Avukat'ım ve Marco girebileceğiz." Doktora baktı. "Sen de biz varken girebilirsin."

"Defne'ye ne olacak?" Soruyu sorarken alacağım cevaptan neredeyse emindim.

Tugay, Nida'ya baktı ve sonrasında elinin tersiyle yüzünü okşayıp Giray'a döndü. "Ona Giray karar verecek."

CamScanner ile tarandı

Giray'ın yaşattıkları bana çok önemli bir şeyi fark ettirmişti: Yüzleşme korkusu.

Meryem'le olan yüzleşme korkusunu. Babamla kendi içimde yüzleşebilmiştim, nedenlerim vardı. Annemle yüzleşebilmiştim, nedenlerim vardı ama Meryem'le bir türlü kendi içimde yüzleşememiştim. Bu yüzden olması gerek ki bir kez bile olsun mezarına ziyarete gidememiş, kendi içimde bile pek onunla konuşamamış, hatta ölümünü durmadan ertelemiştim.

Ölüm Timi'ne ait olan bahçedeki küçük salıncakta oturmuş, ilerideki onlara ait mezarlığa bakarken kendi içimde onunla konuşmak için çaba sarf ediyor ama içimdeki suçluluk hissini bir türlü bastıramıyordum.

Tugay, Giray'ın yanındaydı, diğerleri tam olarak neredeydi bilmiyordum, üç saate yakın geçmişti, bir hareketlenme olmamıştı ama kalbi de durmamıştı. Bu yaşayacağını gösteriyordu, kalpten emindim yaşayacağından ama kalbim, Meryem'in öleceğini hissedememişti. Öyle ki o ölmeden önce hayatımın en mutlu dakikalarını yaşamanın verdiği suçluluk duygusu da sırtıma yüklenmişti.

İkili salıncağın yanında ağırlık hissettiğimde ve birisi yanıma oturduğunda bakışlarım soluma döndü. Gamze. Bana bakmak yerine o da baktığı yöne döndü ve üzerindeki ince ceketin cebinden bir sigara paketi çıkardı. İçinden bir sigarayı çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve bana bakmadan paketi uzattı. Geri çevirmeden içinden ben de bir sigara aldığımda ve ucunu yakmasına izin verdiğimde benimle neredeyse beş dakika kadar sessizliği paylaştı.

En sonunda, "Bence gitmelisin," dedi sakin bir sesle. "En azından yüzleşmiş olursun."

Kaşlarım hafifçe çatıldığında, "Nereden anladın?" diye sordum.

Gamze gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi ve başını omzuna doğru yatırdı. "Biz dost olduk bence Eftalya Atalar," dedi içten bir tebessümle. "Ve dostlar birbirini anlar."

Ben de gülümsediğimde sigaradan bir duman çektim. "Bilmiyorum," dedim solgun bir sesle. "Haksızlık gibi geliyor." Söyleyeceğim birçok cümlem vardı ama onları dile getirmek bile istemedim.

"Sinan sürekli onların mezarını ziyaret ediyor," dediğinde nefesini verdi. "Ve bence bunu senin için de yapıyor. Anlattığı kadarıyla senin ailen, onun da ailesi olmuş ama her gittiğinde sanki seni de yanında

CamScanner ile tarandı

görürüyor. Ben seni anlayabilirim ama o sanki seni tamamen hissediyor. Sözsüz bir anlaşma gibi." Başını aşağı yukarı salladı. "Eğer gitmekten geri duruyorsan da bunu Sinan için de yapmalısın çünkü o yalnız kalıyor, kimse bir mezarı yalnız başına ziyaret etmenin verdiği ağırlığı kaldırmak zorunda değil. Hatta şu an bile orada olduğuna eminim."

"Gamze," dedim şaşkınlıkla. "Bunu ben," başımı iki yana salladım, "ben bilmiyordum."

"Çünkü savaşın, acının, kazançların arasında kendini o kadar çok unuttun ki. Hepimiz unuttuk." Sanki içinde bambaşka cümleler de barındırıyordu. "Nihayetinde insanız, düşebiliriz, üzülebiliriz, acı çekebiliriz ama özellikle sen ve kurucu, hayır, şu an üzülemem sırası değil, hayır şu an düşemem sırası değil diyerek kendinizi öyle bir yönetiyorsunuz ki..." Omzunu indirip kaldırdı. "Sizinle bu noktada çok ayrılıyorum. Hepinizden ayrılıyorum aslında. Ben ne hissedersem onu yaşayan biriyim, çoğunuza abartı gelen hareketlerim benim içimden gelenler. Birini öldürürken kahkaha atma isteğimi bastırmama gerek yok, birini severken dozunu ayarlamamalıyım, birisi beni üzdüğünde en dibine kadar o acıyı çekmeliyim. Ne hissediyorsam onu yaşamalıyım, benimki normal olmayabilir ama sizinki de değil."

Bir tarafım kendi içimde sor diye savaş verirken diğer tarafım sormamam gerektiğini dile getirip duruyordu fakat Gamze haklıydı, biz onunla o hücrede bir dost olmuştuk. Kurallara göre ilerlememe gerek yoktu, bir arkadaş, bir dost nasıl davranıyorsa öyle davranmalıydım.

"Peki Sinan'ın o masada söylediklerinden sonra ne hissediyorsun?"

Cevap vermedi.

"Neden susuyorsun ki?"

Yine cevap vermedi.

En sonunda dayanamayıp o soruyu sordum. "Gamze o oyunu araştırmış mıydın Sinan itiraf etmeden önce?"

Çok kısa bir sessizlik. Öyle kısa bir sessizlik ki Gamze'ye belki de çok uzun gelen ama cevabı da bir o kadar kısaydı. "Evet, araştırmıştım."

Neden şaşırdığımı bilmiyordum, kim olsa araştırırdı ama ben bana verdiği sözü tutar diye düşünmüştüm. Dudaklarım aralandığında Gamze sigarasından bir duman daha çekti, yüzünden hiçbir duygusunu okuyamıyordum, başka da hiçbir şey söylemek istemiyormuş gibiydi. "Peki şu an ne hissediyorsun?" diye sordum. "Ve araştırdığında ne hissettin?"

CamScanner ile tarandı

Omzunu indirip kaldırdı. "Hiçlik."

"Nasıl yani?"

Gamze ayaklarına baktı ve yerdeki çimleri iteledi. "İlk önce sana kızdım, böyle bir söz neden verdirdin diye fakat sonrasında seni anladım. Herkes Sinan için olduğunu düşünebilir ama sen Marco için bunu yaptın. Sonra geçmişi düşündüm, kendimde hata aradım ben mi bir şeyleri yanlış anladım diye ama gün sonunda neyi fark ettim biliyor musun?" Gözleri bana döndüğünde bakışlarında öfke vardı. "Bu bir oyunla gerçekleşti, bunu bana söyleyen Marco olmadı ve konu orada kapansın istedi. Benim geçmişte gösterdiğim cesaretin çeyreğini yine gösteremedi. Bir karşılık bulamayacağından ötürü değil, Marco korkak bir adam, bununla bile yüzleşemedi." Çenesiyle mezarlığın olduğu tarafı gösterdi. "Ve sonra Sinan, Marco'nun yerine cesaret etti, bunu bana söyledi. Amacı da sadece beni düşünmekti. Peki ya bunu yapmalı mıydı?" Kaşlarını çattı. "Hayır, yapmamalıydı, ben de hafızamın derinliklerine gömmüştüm bunu. Bilmeseydim de olurdu yani ama Sinan gün yüzüne çıkardı, bana, Marco'ya ve kendine bir yük bindirdi."

"Yük mü?" diye sordum. "Aslında Sinan'ın senden tek istediği hislerinden emin olmandı."

"Hislerimden emin olmamı isteseydi bunu bana yalnız başımayken söylerdi. Marco'nun yanında bunu bana söyledi çünkü yüzleşmemizi istedi. Üzeri çizilen, yaşanmayan ya da yarım kalan aşklar zaman aşımına uğrar. Eğer sadece bana söyleseydi konu kapanacaktı ama o masada söyledi ki ikimizi o yüzleşmeye zorunlu tuttu. Kafasında tek bir soru işareti bile kalmasın istedi. Sinan hem çok cesur hem de çok zeki bir adam, Eftal."

"Peki yüzleşecek misin?" Yutkundum. "Marco'yla yani."

"Benim yüzleşecek hiçbir şeyim yok ki," dedi Gamze rahat bir sesle. "Hislerimi zamanında sonuna kadar yaşadım, sonuna kadar söyledim ve sonuna kadar çabaladım. O ise dümdüz duvardı. Ben sana âşık değilim, dedi sadece. Reddedilmenin o kötü hissini hiç yaşadın mı?" Cevap vermemi bile beklemeden devam etti. "Hatayı hep kendinde ararsın. İlk önce fiziksel olarak kendimi eleştirdim güzel değil miyim, diye. Sonra davranışlarımı sorguladım. Ruhuma bile savaş açtım. Yanlıştı ama özgüvenimi hiç ettim, ayaklarımın altına alıp ezdim. Elbette bir başkasının sevgisi bizim kendimize olan güvenimizi sağlayamaz ama his bu, çocukluktan beri âşıktım bir de, kabullenilmemek mahvetti

CamScanner ile tarand

beni. Zamanla ona öfke duydum, sonrasında ise Giray'ın bir cümlesi beni kendime getirdi: Kimse kimseyi sevmek zorunda değil, bu kalplerimizle alakalı, görüntülerimizle, ruhlarımızla değil." Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Kabullendim kabullenmesine ama şimdi bu gerçeği öğrendim, güya bana âşıkmış. Âşıktı belki de bilmiyorum. Hâlâ geçip bana söylemiyor, hâlâ bir kaçış içerisinde. En azından o kadar özgüvensiz hissettirmesine, üzmesine karşılık geçip bunu bana itiraf edebilirdi. Zaman geçmiş üzerinden. Biz onunla aşktan önce arkadaştık, hak etmedim mi bunu?"

Öylesine haklıydı ki onu anlamak şu anda benim bile kalbime kıyordu. "Bilmiyorum," döküldü dudaklarımdan. "Marco her konuda çok cesur bir adamken böyle konularda dünyanın en korkak adamı. Yüzleşmekten korkuyordur, belki de kimseye anlatmadığı bir nedeni vardır."

"Eftal," dedi gözlerini devirerek. "Aşk sence cesaretsiz bir duygu mu?" Hızlıca devam etti. "Aşk dünyanın en mantıksız duygularından birisi, beynin ölümü gerçekleşiyor. Söylesene, âşık bir insan çaba göstermeden durabilir mi? Hangi neden âşık bir insanı engeller?" Kaşlarını çattı. "Aşk korkusuzluktur, cesarettir ve çabadır benim nezdimde. Korkak bir adamı hiçbir zaman istemem ben."

Kendimi tutamayarak, "Peki ya gelip sana geçerli nedenler sunarsa?" dedim. "Veya şu an bir cesaret gösterirse? Arkasında durursa?"

"Bir nedeni olduğuna inanmıyorum," dedi Gamze omzunu silkerek. "Ayrıca âşık olduğuna da inanmıyorum."

"Gamze," dedim baskın bir sesle. "Ya bunu yaparsa? Çünkü Sinan'ın istediği bu yüzleşmeydi."

Gamze gözlerini kıstı. "Bunu Sinan'ın en yakın dostu olarak mı soruyorsun yoksa benim dostum olarak mı?"

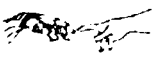
"Her ikisi de." Çenemi havaya kaldırdım. "Aldığım her cevap ikinizin de yolunu belirleyecek, insanları kimseyi sevmedi diye suçlayamayız ama birini kandırdığı için suçlayabiliriz. Kalbin hâlâ Marco'daysa Sinan'ı kandırmış olursun ve ben buna onun dostu olarak izin vermem. Aynı şekilde kalbin hâlâ Marco'daysa yaşamak istediğin hayatı yaşamamış olursun ve sana da sinirlenirim bu yüzden." Bir kez daha sordum. "Ya sana geçerli nedenler sunarsa ve o aşka inandırırsa?"

Gamze huzurlu bir nefes verdi, salıncaktan kalktı ve ellerini üzerine silip gülümsedi. "Üzerinden çok zaman geçti, ben büyüdüm ve

CamScanner ile tarandı

değiştim Eftal. O yüzleşme ise hiçbir zaman gerçekleşmeyecek çünkü artık kendimi yarım kalmış değil," bakışları mezarın olduğu yöne doğru döndü, Sinan'ın bulunduğu yere, "tamamlanmış hissediyorum."

Bakışlarım onun üzerindeyken aklımdan geçen tek bir cümle vardı: Bir gün o yüzleşme gerçekleşecekti ve Gamze belki de kalbinin en büyük sınavını verecekti çünkü içimden bir ses, Marco'nun nedenlerinden ziyade korkaklığının bedelini zamanında çok ağır ödediğini söylüyordu.

Giray'a panzehir verilmesinin ardından tam dört saat geçmişti ve hâlâ bir ses seda yoktu. Ben ise kendi içimdeki savaşımda mağlup olmuştum. Mezarlığın uzak bir köşesinden ailemin yan yana olan mezarlarına bakıyordum. Babam, annem ve kardeşim. Ve tam da Gamze'nin söylediği gibi Sinan onların mezarının yanında topraklarına çiçek ekiyordu.

Sinan çiçek ekmekten hiç hoşlanmazdı ama sanki benim için onların mezarına çiçekler ekiyordu.

Dakikalardır onu izlediğimden bihaberdi ama en sonunda arkasını döndüğünde köşede onu izleyen benimle göz göze geldi ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Gülümsemeye çalıştığımda bu kez de endişeyle kaşları çatıldı ve hızlı adımlarla ailemin mezarının olduğu yerden ayrılıp bana doğru yürüdü.

Her mezarın üzerinde birbirinden ayrı rengârenk çiçekler vardı, her mezarın başına filizlenmesi için bir tohum ekmişti ve o ağaçlar büyüyecekti biliyordum. Bunların hiçbirini ben ailem için yapamamıştım, Sinan kendi ailesi olarak bildiği insanlar için yapmıştı. Öyle ki annemin ona karşı olan tüm tavırlarına rağmen sevgisiyle annemin mezarına yasemin çiçeklerinden ekmişti.

"Eftal," dedi karşıma geldiğinde ve sonra elleri kollarımı tutup ovuşturdu. "Ne zamandır buradasın?"

Mezarlara bakarken, "Asıl sen ne zamandır buradasın?" diye sordum bütün zamanları kastederek.

Sinan yutkunduğunda çenesi kasıldı ve dağılan saçlarını düzeltmek istermiş gibi ellerini saçlarına geçirdi fakat tedirgin olduğunda yaptığı bu hareketi en iyi ben bilirdim. Mavi gözleri arkasında kalan mezara kaydığında geniş omuzlarından artık o mezarı göremiyordum çünkü önümdeydi fakat yeniden bana döndüğünde üstten bir bakış attı.

CamScanner ile tarandı

"Gömüldüklerinden beri geliyorum," dedi afallayarak. "Ve ben," eli bu kez ensesine gitti, "çiçekler ekiyorum çünkü biliyorum, sen de gelsen çiçekler ekerdin."

"Evet, ekerdim," dedim göğsüne bakarak çünkü utanıyordum. "Hiç olmadık topraklara bile çiçek ekme meraklısı olan Eftalya Atalar'ın ailesinin mezarına hiç çiçek ekmemesi ne kadar utanç verici öyle değil mi?"

"Eftal," dedi yeniden omuzlarımı tutup ve ben ona bakana kadar beni göz hapsine aldı. En sonunda bakışlarım ona döndüğünde yüzündeki mutsuzluğun yanındaki o korumacılığını gördüm. "Ben bu çiçekleri senin için ekiyorum zaten çünkü biliyorum seni, tanıyorum. Gelebilsen gelirdin, ekebilsen ekerdin. Bak," dedi çocuksu bir heyecanla önümden çekilip mezarları göstererek. "Senin için yaptım en çok ve orada tohumlar da var, şimdi bir tane de sen dikmek ister misin?"

"Hayır," dedim korkak bir sesle ve geriye doğru bir adım attım. "Hayır, hiç gerek yok."

Yüzüme uzun uzun baktı. Öyle uzun baktı ki, beni gerçekten iyi tanıyan o arkadaşımı, dostumu hatta kardeşimi gördüm bakışlarında. "Bütün dünya," dedi âdeta heceleyerek. "Seni suçlasın. Bütün dünya senin kötülüğünü savunsun. Hatta sen bile geçip kendini suçla, umurumda değil, ben biliyorum seni. Ben kendini affetmeyen o Eftalya Atalar'ı da biliyorum. Seni korumak sadece fiziksel anlamda olmak zorunda değil, seni hatalarından da korurum sonradan pişman olma diye."

"Sinan," dedim susmasını istermiş gibi çünkü ondan da utandığımı hissediyordum.

"Biliyorum," dedi rahat bir sesle. "Bir gün bu mezarlara geleceksin, işte o zaman geldiğinde ben bu mezarlara neden çiçek ekmedim diye üzülmemen için ektim o çiçekleri."

"Sinan," dedim bir kez daha ve alnımı göğsüne dayayıp ona sıkıca sarıldım. Sinan da saçımı bir baba gibi okşadığında sanki dolaşan o eller, Adnan Atalar'a aitti. "Bir gün ben de çiçek ekebilir miyim sence?"

"Kendini affettiğinde evet," dedi Sinan. "Ve kendini affedeceksin, biliyorum."

"Suçluyum ama."

"Değilsin ama."

"Öyleyim ama."

"Hiç olmadın ama."

CamScanner ile tarandı

Burnumu çekip güldüğümde geriye çekildim ve ona baktım. "Beni taklit etme ama."

Sinan da güldü. "Senin attığın adımdan biliyorum ben ne hissedeceğini. Şimdi affetmeyeceksin belki ama bir gün affedeceksin, hem belki o zaman babanın bana verdirdiği sözü sen gerçekleştirirsin."

"Ne sözü?" Kaşlarım havalandı.

"Bir keresinde birlikte rakı içerken bana, annen ondan sonra ölürse mezarına gidip yasemin çiçekleri ekmemi söylemişti, öyle kokuyormuş çünkü. Şimdi ona verdiğim sözü de gerçekleştiriyorum."

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Öldükten sonra bile eşinin mezarına ekilecek çiçeği düşünmesi tam da babama yakışırdı, biliyor musun?" Ve bu o kadar tanıdık gelmişti ki aslında bir kez daha babam ve Tugay'ın nasıl birbirlerine benzediklerini görmüştüm. Aynısını o da yapardı, biliyordum. Bu ürpermeme neden oldu.

"Eh," dedi Sinan kafamı dağıtmak istermiş gibi ve beni kolunun altına çekip diğer tarafa yürüttü. "En azından kızının deliliğinin kime çektiği belli oluyor."

Ben de güldüğümde kolumu beline sardım ve mezarlık arkamızda kaldı. Şu an özellikle Meryem'le yüzleşmeye gücüm yoktu ama bir gün kendi içimde kendimi affedersem o mezara gidip çiçekler ekeceğimi biliyordum. "Bana deli diyene bak," dedim kendimi tutamayıp. "Neydi o masada yaptığın senin?"

Sinan başıyla başıma vurdu hafifçe. "Beni bilirsin, Avukat Eftalya Atalar, örgüt lideri Eftalya Atalar, katil Eftalya Atalar, ünlü Eftalya Atalar, çocuk Eftalya Atalar, süper kahraman Eftalya Atalar." Kıkırdamaya başladığımda o da güldü. "Dururum dururum sonra bir şey yaparım, herkes şaşkınlıktan küçük dilini yutar. Seninki bile kocaman gözlerle bana baktı." Derin bir nefes verdi. "Ve o kadar rahatladım ki sana anlatamam, yük kalktı üzerimden."

"Peki Gamze'yle konuştun mu koruma Sinan, yakışıklı Sinan, şaşırtan Sinan, herkesi bayıltan Sinan?"

"Hayır," dedi gülüşünün arasından. "Ayrıca vaktimiz mi var şöyle oturup konuşmaya?" Kaşlarını çatıp bana baktı. "Aylar önce Kerem solucanını öldürmek istemekten başka isteğim yoktu şimdi dünyanın yarısıyla savaşıyorum." Gözlerini kıstı ve tiksiniyormuş gibi nefesini verdi. "Yok tamam, ben yine de Kerem yerine dünyanın yarısını tercih ederim."

CamScanner ile tarandı

"Öyle söyleme," dedim yapay bir mutsuzlukla. "Çok iyi anlaşırdınız, kendisi her yemek yemeden önce ilk sana tattırmak isterdi."

Sinan gülmeye başladı. "Sana bir şey itiraf edeceğim."

"Ne?"

"Bir keresinde yiyeceği yemeğin içine müshil koymuştum." Gözlerim kocaman açıldı. "Ve o göt herif, o yemeği bana da tattırdığı için ikimiz de mideyi bozduk."

"Sinan," dedim yüksek bir sesle kahkaha atarak. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ve ben daha az yediğim için hemen iyileştim ama o mahvoldu. Ne yapayım? Öldüremiyordum, dövemiyordum, kılkuyruk yüzüne yumruk da atamıyordum. Bir yerlerden acısını çıkarmam gerekiyordu."

Kahkahalarım devam ederken ileriden, "Koşun!" diye bir ses işittim, evin önünde Gamze bize sesleniyordu ve yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. "Koşun, Giray uyandı!"

Gözlerimi kocaman açtığımda ikimiz de koşar adımlarla eve doğru ilerledik ve Sinan arkamdan dış kapıyı kapatırken ben merdivenleri hızlıca tırmanıp Giray'ın odasının içine daldım, "Giray!" diyerek.

Herkes içerideydi ve sona kalan Sinan ve ben olmuştuk. Giray'ın hemen solunda Tugay duruyordu, sandalyeye oturmuş, kardeşinin yüzüne bakıyordu, Nida yatağın üzerine oturmuş, Giray'ın elini tutuyordu. Marco, Gamze, Javier, Lena, Ufuk, Pink ve birkaç kişi daha yatağın ayakucundaydı.

Giray'ı yattığı yerden azıcık doğrultmuşlardı ve sırtı yastığa yaslı uzanıyordu. Gözleri yorgun bakıyordu, dudaklarına hâlâ renk gelmemişti ve serumа bağlıydı ama göğüskafesindeki kızarıklıklar iyileşmeye başlamıştı. Bakışları içeriye dan diye dalan bana döndüğünde tebessüm etti ve sonrasında, "Yengeciğim," dedi gülmeye çalışarak. "Kırsaydın kapıyı ya. N'aber, nasılsın?"

Böyle bir tepki beklemediğim için gözlerim açıldı ve herkesin yüzüne baktım fakat onların ne düşündüğünü bilmiyordum, Gamze gülmemek için kendini zor tutuyordu, Tugay'ın ise kafası karışmış bir hali vardı. Ölümden dönen bir adama göre fazla neşeliydi.

"Giray," dedim yutkunarak, ardından Marco'nun yanına geçtim. "Nasılsın?"

"İyiyim ya, şöyle bi' gittim geldim," dedi rahat bir sesle. "Sen nasılsın yengem?" Bakışlarım Marco'ya döndü ve başını iki yana salladığını

CamScanner ile tarandı

gördüm. "Bir keresinde Tugay'a avukattan yenge mi olur, çekirdek çitler gibi adam öldürüyoruz demiştim. Tugay da bana Avukat çekirdekleri çiğ yer demişti, aklıma o geldi." Tugay boğazını temizlediğinde Giray kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Ne oldu çekirdek? Pardon biz çiğdem diyorduk."

"Marco," diye fısıldadım ona dönüp. "Ne oluyor?"

"Mahvolduk," dedi Marco kısık sesle. "Acılarını dindirsin diye afyon şurubu gibi bir ilaç vermiş doktor, kafası pek yerinde değil, ağzına geleni sayıyor. Sıçtık hepimiz, sırlarımızı ifşalayacak."

"Marcito." Giray bu kez Marco'ya seslendi. "Bana buzlu badem bulur musun?"

"Giray," dedi Marco gözlerini devirip. "Az önce çikolatalı çilek istedin."

"Şimdi de buzlu badem istiyorum."

"Nerden çıktı şimdi?"

"Çünkü sana sokacağım."

Kendimi tutamayıp güldüğümde Gamze'yle Sinan da bana katıldı. Tam o anda Sinan'ı gören Giray, gözlerini kocaman açtı ve doğrulmaya çalışarak, "Resmen beni bayılttın," dedi Sinan'a doğru. "Hatırlıyorum." Gülmeye başladı, sonra gözleri yeniden açıldı ve Marco'ya baktı. "Adam resmen Marco'nun Gamze'ye âşık olduğunu söyledi! Sonrasını hatırlamıyorum, içim geçmiş." Bir tek kendisi güldüğünde Marco kasıldı. "Çok komik değil mi? Sinan bunu söyledikten sonra şaşkınlıktan bayılmışım gibi."

"Giray," dedi Tugay gülümsemeye çalışarak. "Sen biraz dinlensen mi?"

"Yok," dedi Giray. "Ben dans etmek istiyorum."

"Ya," dedi Nida gülerek. "Benimle dans eder misin peki?"

Giray gözlerini kısıp Nida'ya baktı. "Nida biliyor musun, biz örgüt lideriyiz." Tugay öksürmeye başladığında herkes aynı anda öksürdü ama Giray devam etti. "Ve meydan okuyoruz herkese. Başkan'ı salıncak gibi ipin üzerinde..."

"Girito," dedi Marco son harfi uzatarak. "Artık uyku vakti."

Tugay, Nida'yı götürmem için bana baktığında Giray bu kez de sert gözlerle Marco'ya baktı. "Bu niye burada hâlâ?"

"Yine başladık."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım.

CamScanner ile tarandı

"Lan," dedi Giray doğrulmaya çalışarak. "Beni nasıl erikle zehirledin ulan sen?" Gözleri kocaman açık Tugay'a baktı. "Haini görüyor musun? Mahvetti beni."

"Bence daha fazla afyon şurubu verilmemesi gerekiyor," dedi Lena doktora doğru ama Giray'ın ağrılarının olduğu açıktı. Giray'ın bakışları Lena'ya doğru kaydı ve yüzündeki gülümseme çapkın bir hal aldığında Lena'ya göz kırptı. Dudaklarım aralandığında Marco da, "Şerefsiz," diye fısıldadı. "Şu halde bile ne peşinde, eski haline döndü."

"Merhaba," dedi Giray Lena'ya doğru. "Seni galiba rüyamda gördüm."

"Seni rüyamda gördüm olayı çok eskide kaldı Giray ve sen yaklaşık yirmi senedir uyuyorsun." Marco'ya kahkaha attığımda diğerleri de bana katıldı.

Lena ise utançla gözlerini kaçırdığında gülmemek için kendini zor tutuyordu. Giray kendine geldiğinde afyon şurubunun etkisiyle Lena'yla flörtleşmeye çalıştığını duyduğunda acaba ne tepki verecekti?

Fakat Giray, Lena'ya bakmaya devam etti. "Bunu bir de mesaj atıp söyleyeyim sana, olur mu? Numaranı versene bana."

"Benim telefonum yok," dedi Lena.

"Ne kadar da çağ gerisi ve ilkel bir kadın." Giray sırıttı. "Bayılırım."

Tugay öksürmeye başladığında, "Delirmiş olabilir mi?" diye fısıldadı.

Giray ise bambaşka dünyalara dalıp bakışlarını pencereye doğru döndürdü. "Denize mi girsek ya? Ayaklarıma minik balıkların değmesini istiyorum, çok severim o hissi."

"Bu bilgiyi neremize soksak acaba?" diye mırıldandı Marco bana doğru.

"Etkisi ne kadar sürüyor?" diye sordu Tugay, doktora.

"Değişiyor."

"Peki daha verecek miyiz?"

"Elimde bir tek bu şurup var," dedi doktor başını iki yana sallayarak. "Diğer türlü çok ağrıları olur."

"Tugay," dedi Giray bir anda ona dönüp.

"Efendim?"

"Küçükken acı biber yeme yarışması yapıp altımıza işerdik, hatırlıyor musun?"

"Giray," dedi Tugay ve etrafına baktı. "Bence artık uyuman gerekiyor."

CamScanner ile tarandı

"Peki senin ilkokulda tiyatroda ağaç rolünü oynaman?" Giray kahkaha atarak bize baktı. "Kırmızı Başlıklı Kız oyununu oynuyorduk, ben kurttum," sırıttı ve Lena'ya baktı, "rüyamda kurt değildim ama." Giray gerçekten örgüt kurulmadan önce böyle bir adam mıydı diye düşünmeden edemedim ama çok eğleniyordum. "Tugay da ormandaki dümdüz ağaçtı. Bütün tiyatro boyunca öyle durdu, en sonunda altına kaçırmıştı." Kendimi tutamayıp kahkaha attığımda Tugay elini alnına vurup doktora baktı ama doktor da dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Sen niye hep işiyordun lan sahiden?"

"Ben o tiyatroda ağaç rolünde değil, büyükanne rolündeydim," dedi Tugay en sonunda dayanamayıp. "Altıma kaçırma nedenim de her gün evde ben uyurken o kurt kostümüyle beni korkuttuğun içindi." Hepimize baktı. "Kurt fobim var bu herif yüzünden."

"E ağaç kimdi o zaman?"

"Hatırlamıyorum," dedi Tugay yüzünü buruşturup. "Sen niye bu kadar takıldın ağaç rolüne?"

Giray dudaklarını büktü. "Bilmiyorum, birileri ağaç olsun istedim galiba." Yeniden Marco'ya döndü. "Bu herif neden hâlâ burada üstelik beni zehirlemişken?"

"Dakikada bir yenilenme, göt," dedi Marco sert bir sesle sonra Nida'yı fark edip sırıttı. "Lalesi yani, döt lalesi."

"Tugay," dedi Giray bir kez daha.

Tugay derin bir nefes verdi. "Efendim canım kardeşim?"

"Şu lisede âşık olup uğruna mektuplar yazdığın kızın adı neydi?"

"Uğruna mektuplar yazdığı kız mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sadece bana mektuplar yazdığını söylemişti."

Tugay'ın gözleri kocaman açıldı ve başını iki yana sallayarak korkuyla ayağa kalktı. "Zaten öyle." Giray'a bakıp kaşlarını çattı ve sonra doktora dönüp baktı. "Olmayan şeyler anlatıyor, kes şu şurubu artık."

Giray, ağzını yüzünü hareket ettirip aynen aynen dermiş gibi onu geçiştirdi. "Kıza çiçekler de alıp duruyordu, bahçelere götürüyordu, yok efendim neymiş, her matematik sorusu bir öpücükmüş."

"Tugay!" dediğimde herkes kahkaha atmaya başlamıştı.

Tugay da güldü fakat benim zerre tebessüm etmediğimi gördüğünde gülüşü dondu kaldı, başını iki yana sallayıp doktora doğru, "Şu şuruptan," dedi, "en iyisi biraz da bana ver, ihtiyacım olacak."

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedi Gamze. "Biraz daha konuşmaya devam ederse hepimizin ihtiyacı olacak."

"Gamze," dedi bu kez Giray da ona dönüp. "Geçen gün seni Sinan'ı öperken gördüm bahçede."

Gamze elleriyle yüzünü kapattığında Nida kahkahalarla gülüyordu ve en çok eğlenen oydu. Marco ise bu cümlenin ardından kaşlarını çattığında, "Uyutsanıza artık şunu," dedi küfür edermiş gibi. "O panzehri götten vermemiz gerekiyormuş buna, diğer türlü devreleri yandı bunun."

"Lan," dedi bir anda Giray gözlerini kocaman açarak ve hepimize bakarak. "Oha lan!" Hepimiz anlamayan gözlerle ona baktığımızda büyük bir dehşet içindeydi. "Ölüyordum lan ben!" dedi sanki bir uyanış içindeymiş gibi. "Kim zehirledi lan beni?" Marco'ya baktı yeniden. "Sen zehirledin lan beni!" Ayağa kalkmaya çalıştığında Tugay omzundan itekledi ama Giray, Marco'ya çatık kaşlarla bakıyordu. "Benim omzumda ağladın lan zamanında sen Gamze için, böyle mi olacaktı?"

Elimle ağzımı kapattığımda, "Giray," dedi Marco dişlerinin arasından. "Şu saatten sonra bir daha elimden hiçbir şey yeme çünkü kendine geldiğinde bu kez seni gerçekten ben öldüreceğim."

"Olmayan şeylerin hayalini kurabilir," dedi doktor toparlamak istiyormuş gibi. "Sakin karşılanması gerekiyor."

"Hayır, Tugay aşk mektupları yazdı, Marco omzumda ağladı, Gamze Sinan'ı öptü," bakışları Lena'ya kaydığında yeniden sırıttı, "ve ben seni rüyamda gördüm."

Lena da boş bulunup, "Ben de seni görmüştüm," dediğinde Marco eliyle yüzünü kapatıp kâbustan uyanmak istiyormuş gibi hareketler yaptı.

Gamze'nin Sinan'ı öptüğü doğruydu, diğerlerinden asla emin değildik ve belki de olamayacaktık. Tıpkı Tugay'ı ağaç olarak hatırlaması gibi.

"Ayrıca," dedi Tugay'a dönüp. "Sen de büyükanne değil, ağaçtın."

"Büyükanneydim."

"Ağaçtın."

"Büyükanneydim."

"Kadın mısın yani?"

"Evet."

Giray gözlerini kocaman açtı ve bana bakıp kısık bir sesle, "Duydun mu?" diye fısıldadı. "Kadınmış seninki. Ürperdim ne yalan söyleyeyim."

CamScanner ile tarandı

"Sahiden sen niye büyükanne oldun?" diye sordum Tugay'a şaşkınlıkla. "Yani o kadar rol arasından neden büyükanne?"

"Krallık'a mail atacağım," dedi Marco sırıtarak. "Tugay Demir Çeviker'le baş edemiyor musunuz, bir de büyükannesi geliyor diye. Karşılarına bi' çıkacak kostümle, hop arkasında da kurt kostümünde Giray. Ülke filan dinlemez direkt kaçarlar zaten."

"Hayal ettirmesen olmaz mıydı?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

Marco kaşlarını kaldırdı. "Herkesin karizması çizilir Avukat, TDÇ'nin bile."

"Ağaçtı bu arada," dedi Giray sorumu bölüp.

"Ya," diye heveslendi Nida ve ellerini birbirine çarptı. "Sen tamamen iyileştikten sonra bir kez daha bu tiyatroyu çekelim mi?" O kadar heyecanlanmıştı ki Giray da onunla beraber çocuk gibi heveslendi. "Hatta Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler'i oynayalım. Ben Pamuk Prenses olayım, Prens," Sinan'ı gösterdi utanarak, "o olsun." Marco'ya baktı ve sırıttı. "Sen de ağaç olur musun?"

"Otuz üç yaşında adamım," dedi Marco. "Ama hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştım bir çocuk tarafından."

"Ya lütfen!" dedi Nida hevesle. "Lütfen! Hem bak cücelerim de var." Bizleri gösterdi ve sonrasında zekice bir şekilde Giray'dan söz istemek için ona döndü. "Söz ver, ne olursun!"

Tugay'ın, "Hayır," demesine fırsat kalmadan Giray, "Söz," dediğinde hepimiz mahvolmuş bir şekilde Giray'ın yüzüne baktık.

"Aman da aman," dedi en sonunda Marco da dalgaya alıp. "BL Örgüt Prensesi ve Ölüm Timi Cüceleri... Nasıl da temiz insanlarız, bak sen şu işe..."

"İnanılmaz," dediğini işittim Javier'in. "Sen geç, tüm dünyaya şov yap ama burada Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler'e dönüş. Anlatsan inanmazlar, gözleriyle görseler imkân vermezler."

"Yine de ben anlamadım," dedim yüksek bir sesle Tugay'ın duyacağı şekilde. "Söylediklerinin hangisi doğru, hangisi yalan?"

"Mektup doğru," dedi Giray.

"Mektup yalan," dedi Tugay.

Kaşlarım çatıldığında Tugay, başını omzuna doğru yatırıp korkulu gözlerle bana baktı.

"İnanılmaz," dedi bir kez daha Javier. "Sen geç ülkeye savaş aç, birçok insan yen ama bir kadının karşısında korkudan elini ayağını

CamScanner ile tarandı

koyacak yer bulama." Tugay sert bir şekilde bakışlarını Javier'e çevirdiğinde Javier boğuk boğuk nefesler verdi. "Ay afyon tutunu fazla kaçırmışım, bana bir şeyler oluyor."

Tugay'ın gözlerinin içine bakmaya devam ettim ve sonrasında sayımı arkaya atıp odadan çıktığımda hem eğleniyordum hem de gerçekten içsel olarak kıskandığımın farkındaydım. Bundan aylar önce kıskançlık duygusu bu kadar uzakken şimdi bu kıskançlığı hissetmek odadan çıktığım an gülümsememe neden oldu fakat sonra merdivenlere doğru yürürken arkamdan geliyor mu diye dönüp baktım.

Hayır gelmiyordu.

Ayaklarımı yere vurduğumda ve merdivenlerden iniyormuş gibi davrandığımda kapıya bakmaya devam ettim ama yine gelmiyordu...

Kaşlarımı çatık bir şekilde yeniden odaya doğru döndüğümde sert bir vücuda çarptım ve bu kişinin Tugay olduğunu fark ettim. Elimle alnımı ovuştururken, "Dikkat eder misin lütfen?" dedim çatık kaşlarımın arasından.

Tugay gülüp gülmemek arasında bakarken, "Sen geri mi dönüyordun?" diye sordu benim yeniden odaya döndüğümü anladığında.

"Hayır," dedim. Ardından, "Evet," diye yanıtladım. "Yani hayır ama evet, ben şeyi soracaktım..." Boğazımı temizledim ve içeriye baktım, kollarımı önümde bağladım. "Defne'yi ne yapacağız?"

Tugay'ın adeta gözlerinin içi gülüyordu ve bunun nedeni Giray'ın uyanması mıydı yoksa yüzümdeki o aptal ifade miydi bilmiyordum.

"Giray karar verecek ve gördüğün gibi aklı pek yerinde değil."

"Anlıyorum," dedim kollarımı önümde bağlamaya devam ederken. "Peki şeyi ne yapacağız?"

"Neyi ne yapacağız güzelim benim?" dedi öne doğru eğilip ağzını doldura doldura. "Söyle neyi ne yapalım, ne istersen onu yapalım, lütfen söyle."

Gülümser gibi oldum ve sonrasında sayımı arkaya doğru attım. "Giray uyandı," dedim elimle göstererek. "Yani X'in sesini yayınlamamız gerekiyordur artık diye düşünüyorum, sonuçta bir yerden adım atmak lazım, ülkenin güveneceği birisine ihtiyacı var. Ben, örgüt lideri olarak diyorum ki..."

Tugay gülümsediğinde dişlerini sıktı ve kanı kaynıyormuşçasına, "Söyle," dedi dişlerinin arasından. "Ne olarak diyorsun, bir kez daha söyle."

CamScanner ile tarandı

Sanki o ilk tanıştığımız zamanlardaki gibi benimle flörtleşiyordu ve ben de yine o kadına dönüşmüştüm. Aslında savaşlar bize öyle çok da dokunup geçemiyordu, acılar bizi tüketiyordu ama gün sonunda biz yine Avukat Eftalya Atalar ve Mahkûm Tugay Demir Çeviker'e dönüşüyorduk.

"Ciddi bir şey anlatıyorum, Tugay," dedim kaşlarımı çatarak. "Ülke karışık ya hani şu an, oturup böyle dalga mı geçeceksin benimle?"

O da kollarını önünde bağladı ve sırtını duvara yaslayıp çenesini kaldırdı ama o güzel gülümsemesini benden gizlemedi. "Sence şu an ülke umurumda mı benim?"

"Haklısın tabii umurunda olan lisedeki aşk mektupları yazdığın kızdır." Tugay gür bir kahkaha attığında kaşlarım daha fazla çatıldı.

"Şu an ne alakası var bununla?" dedi gülüşünün arasından. "Bir yerden o lafı sokman gerekiyordu ve böyle bir anı mı buldun?"

"Bulacağım anlara ben karar veririm, istediğim lafı sokarım, istediğimde ciddileşirim, istediğimde de sana soru sorarım. Karşı mı geleceksin?"

Tugay gülümseyerek başını iki yana salladı ve kollarını açıp bileklerini öne doğru uzattı. "Beni kelepçelemek ister misin, Sevgili Avukat? Her emrine uyabilirim, istediğin her şeyi yapabilirim, lütfen biraz daha devam et şu suratsızlığına."

"Ciddiyetsizsin, küstahsın ve üste çıkıyorsun."

"Ciddiyetsiz değilim, bir sana gülüyorum. Küstah değilim, sen delirdiğinde güzelliğinden mest oluyorum, üste çıkmıyorum, kucağıma gelmeni istiyorum, hem de her zaman." Son söylediklerinden sonra dudaklarım kocaman açıldığında bir şey söyleyecek gibi oldum fakat geri sustum.

"Sen," dedim kekeleyerek. "Bakıyorum da keyfin yerine geldi."

"Sana bakarken hep keyfim yerinde."

"Hızın iki yüz oldu, suçlu erkek itemi bunlar, okudum hep internette."

"Ne?" dedi Tugay gülerek. "Neyi okudun?"

"Bir erkek suç işlediğinde hep çiçek alırmış," dedim işaretparmağımı ona doğru sallayarak. Isırıyormuş gibi atıldığında elimi çektim. "Hep güzel cümleler kurarmış, hediyeler filan alırmış. En başından beri hep böylesin, en başından beri suçluydun demek ki." Tugay kendini tutamayıp güldüğünde ben de güldüm ve sonra ciddileştim.

CamScanner ile tarandı

"Hayır, kastettiğim suç, o suç değil ama suçluydun. Suçlu insan işte. Suçlu adam. Sensin işte."

"Sevgili Avukat," dedi Tugay gülüşünün arasından. "Güzelim benim, ne anlatıyorsun sen o güzel sesinle?"

"Konuyu değiştirdin mesela."

"Hangi konuyu?"

"Lisedeki aşkının konusunu."

Tugay başını omzuna doğru yatırdı ve kollarını yeniden önünde bağladı. "Hangisinden söz ediyorsun?"

"Hangisi mi?" Şakaklarımı ovuşturdum. "Sanırım bayılacağım." Gülüşü kulaklarımdaydı. "Ben sanıyordum ki bir tek bana mektup yazdın, bir tek bana çiçekler aldın, bir tek bana böyle güzel cümleler kuruyorsun ama internette de okudum, erkekler biraz böyleymiş. Rol yapıyorsunuz, kendinize bağlıyorsunuz, bir de sen yalan söylüyorsun. Kaç tane aşkın oldu kimbilir, hepsine mektup mu yazdın? Bahçe olayı doğru muydu? Onlara da sevgili takısını takıyor muydun? Böyle bakıyor muydun?" Derin bir nefes verip gözlerimi açtım. "Çiçekli elbiseler peki? Zaten çiçekli elbiselerden en iyilerini seçmenin bir nedeni olmalıydı, sen modadan nasıl anlayacaksın ki? E sen de elbise giymediğine göre..." Yüzümü buruşturdum. "Giy bir de. Ne gülüyorsun? Sen giymiyorsun, kız kardeşin daha minicik, soracak kimse de yok nereden bulabileceksin o kadar güzel elbiseleri? Daha önce aldın demek ki. Almadım diyebilir misin?" Ağzını açtı. "Susar mısın lütfen ben konuşuyorum şu an." Gözleri kocaman açıldı. "Zaten senin burcun yay, araştırdım, çapkın oluyormuşsunuz. Yükselenin neydi?" Yine dudakları aralandı. "Unuttum gitti işte. Oğlak burcu ve yay burcu ilişkisine baktım, aynı biz. Sen hep böyle gülüyorsun, ben de hep böyle konuşuyorum." Dudaklarını ıslattı ve gözlerim dudaklarına kaydığında yutkundum. "Zaten biz seninle X'in evinin dönüşünde yemek yiyecektik, yapacaktın belki. Yapmamalısın zaten, üzülüyorum. Sen sarhoş olacaktın benim yanımda, o da artık gerçekleşmeyecek gibi görünüyor. Mektup yazmıştım sana, dans edeceğimizi söylemiştim delirmiş gibi. Film de izleyecektik. Hiçbiri olmadı. Sürekli kötü bir şeyler oluyor. Aynalı oda desen," yutkundum ve ellerime baktım, "ay ne bileyim, Tugay, şimdi konuşurdum da başını şişirmek istemiyorum, boş ver. Sonra ben çok konuşuyor oluyorum."

Tugay başı omzunda beni dinlerken kollarını daha sıkı doladı ve yüzündeki gülümseme ışıl ışıl bir hal aldı. "Kaç kez daha söyleyeceğim sana,

CamScanner ile tarandı

dünyanın bütün kelimelerini kullanarak konuşsan da bana az geliyor fakat sen çok konuştuğunu söylüyorsun." Yaslandığı duvardan ayrıldı ve bana doğru bir hamle yaptığında yüzüyle yüzüm arasında bir karışlık mesafe kaldı. "Sımsıkı doluyorum ki kollarımı, seni omzuma atıp buradan kaçırmayayım fakat bir kez daha aynalı oda dersen mantıklı düşünmeyeceğim, hiçbir şeyi de umursamayacağım, seni alıp götüreceğim buradan." Nefesi yüzümü yalayıp kaçarken gözleri dudaklarıma kaydı ve kolları daha sıkı birbirine dolandı. "Sikerim burcunu, yükselenini, şu trip atma olayı ne kadar çok yakışıyor sana, farkında mısın?" Gözlerimi açtığımda aynı anda, "Tüh," dedik. "Tüh kere tüh. Küfür."

"Ama internette erkekler trip atan kadınlardan hoşlanmaz yazıyordu," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen yakıştığını söylüyorsun."

"Benim Sevgili Avukat'ıma yakışmayan bir şey mi var?" diye sordu ve yüzüme biraz daha yaklaştığında dudağı neredeyse dudağıma dokunacaktı. "Sana yakışmayan tek şey ben olabilirdim, beni bile renklerinin arasına gizledin. Böyle gülümseme, öpeceğim seni dayanamıyorum."

"Yine de o ses kaydını..."

"Sikmişim ses kaydını."

"X'in yaptığını..."

"X'in gelmişini geçmişini sikeyim."

"Ülkedeki savaş..."

"Umurumda bile değil şu an."

"Giray'ın..."

"Giray'ı afyon şurubunun içinde boğacağım birazdan."

Gülümsedim ve sonrasında çenemi kaldırıp ona baktım ve dudaklarım dudaklarına sürtünürken, "O halde," dedim ve dilimi yavaşça altdudağına dokundurduktan sonra ufacık bir öpücük kondurdum. "Aynalı odamız..."

Tugay yutkunduğunda ve dilini altdudağında gezdirdiğinde iniltili bir nefes verdi ve tam bana hamle yapacağı sırada içeriden ses yükseldi.

"Tugay!" diye bağırdı Giray yüksek bir sesle. "Tugay, Marco beni zehirledi erikle! Ölüyordum ulan ben! Koş!"

Kendimi tutamayıp güldüğümde, "Güncelleme yeniden geldi," dedim ve geriye doğru bir adım attım, Tugay ise aynı şekilde kaskatı kalmaya devam etti. "Kardeşin çağırıyor, en iyisi sen onun yanına geç. Ben daha fazla kalamayacağım ve gidip biraz uzanacağım çünkü başka aşk mektuplarını dinlemek istemiyorum."

CamScanner ile tarandı

Arkamı dönüp küçük adımlarla ilerlerken neredeyse arkamdan geleceğinden emindim ama merdiven basamaklarının önüne geldiğimde ve arkama baktığımda beni öylece izlediğini gördüm. Kaşlarım çatıldı, bir basamak aşağıya indim ve bir kez daha ona baktım. Yine öylece beni izliyordu. Birkaç basamak daha ona bakarak indim ama asla arkamdan gelmiyordu. "Şu an arkamdan gelmen gerekiyordu," dedim başımı sallayarak.

Tugay gülümsedi ve beni delirtmekten haz alıyormuş gibi o da çenesini havaya kaldırdı. "Neyse," dedi o da trip atıyormuş gibi bir ses tonuyla. "Madem gidiyorsun, ben de kardeşime bakayım o halde. Ne yapayım..."

"Şaka yapıyorsun," dedim gözlerimi açarak.

Tugay ise benim gibi gözlerini devirmeye çalıştı fakat başaramadığında dudaklarından bir nefes verip arkasını döndü ve odaya girip kapıyı kapattı. Dudaklarım kocaman bir "o" şeklinde arkasından bakarken Tugay Demir Çeviker tarafından trip atıldığına inanamıyordum.

Ve bu savaşı da elbette ben kazanacaktım.

Fakat o an aslında bizim dünyamıza bunların bile fazla olabileceğini fark ettim. *Hadi ama Eftalya Atalar, iki genç insan gibi flörtleşecek, sevgili olacak haliniz yoktu ya? İmkânsızlıklar imkân dahilindedir ama bazı şeyler de imkânsızdır, bunu anla.*

Bir kâbus gördüğümün farkındaydım ama o kâbusun içindeyken bile ne olduğunu anlayamıyordum. Her yer karanlıktı, uçak ve bomba sesleri geliyordu. Birileri durmadan adımı söylüyordu, tanıdık sesler değildi. Sanki haber kanalları durmadan benim adımı anons geçiyordu, ben ise karanlığın ortasında bağırmak istedikçe bağıramıyor, kaçmak istedikçe kaçamıyordum. Ellerime baktığımda ellerim yoktu, koşmak istediğimde bacaklarım karanlıkta kalmıştı.

Titreyerek ağzımda kekremsi bir tatla gözlerimi açtığımda odanın içinde yanık olan loş sarı ışıkla ve bembeyaz tavanla karşılaştım. Yüzümü buruşturduğumda elim kalbime doğru gitti, o kadar hızlı atıyordu ki hâlâ kâbusun etkisindeydim ve ne zaman uyuyakaldığımı bile hatırlamıyordum. Saat kaçtı onu da bilmiyordum, sadece akşamın geldiğini penceredeki karanlık gökyüzünden anlayabiliyordum.

Bulduğum ilk odaya girmiş, yine de bir ümit Tugay'ın benim yanıma gelmesini beklemiştim, büyük ihtimal o ümitli anlar içerisinde

CamScanner ile tarandı

uyumuştum ve kâbusumda ümitlerim, umutsuzluğa dönüştüğünde ortaya çıkmış olmalıydı.

Giray nasıldı? Evin içinde öyle bir sessizlik hâkimdi ki hâlâ kâbusun etkisinde miyim diye merak ederek bakışlarımı kapalı olan kapıya doğru çevirdim ve o anda dikkatimi çeken bambaşka bir detayla yatağın üzerinde öyle bir doğruldum ki başım döndüğü için komodine tutunmak zorunda kaldım.

Hemen solumdaki komodinin üzerinde bir çiçek vardı, sümbül çiçeği. Sonsuz sevgiyi ve bağlılığı simgelerdi. Çiçeğin arasında ise bir not kâğıdı değil, benim fotoğrafım vardı, uyurken çekilmiş bir fotoğrafım. Bugün değil, ben gitmeden önce çekilen bir fotoğrafımdı. Saçlarım yastıkta dağılmış, yüzümde lekelerim parlıyor, hafif tebessüm ediyordum. Öyle ki ben bile o kadına bakarken ne kadar güzel göründüğünü düşünmüştüm.

Bu fotoğrafı ne zaman çekmişti, ne zamandan beri onunlaydı bilmiyordum ama çiçeğin dallarının arasına iliştirmişti.

Yutkunduğumda ve fotoğrafı elime aldığımda çiçeğin hemen yanındaki paketi gördüm, o paketin içinde ne olduğunu ise az çok tahmin edebiliyordum fakat fotoğrafı çevirdiğimde notun arkasına yazıldığını gördüm; nedeni ise o notta gizliydi.

Sevgili güzeller güzeli Avukat'ım,
Bu zamana kadar en güzel çiçekleri seçip sana verdiğimi düşündüğüm için önce kendimden sonra senden çok özür dilerim, çiçekler aslında benim sana hislerimi anlatan bir araçtı sadece fakat asıl ve en güzel olan o çiçek sendin. Sensin ve hep sen olacaksın. Ben de bu yüzden senin fotoğrafını sana veriyorum ve bu dünya üzerindeki en güzel çiçeği sana armağan ediyorum.
Bak fotoğrafına, o fotoğraftaki kadın benim dünyamın en güzel çiçeği. Daha güzeli yok.
Senden başka hiç kimseye mektup yazmadım, senden başka kimseye cümlelerim yok ve ben aslında bütünün senden ibarelim; kalbim sadece senin için atıyor, seninle beraber de duracak. Senin uzun cümlelerinin her defası tek tek ezberimde ve bil diye söylüyorum sevgilim, görevim onları gerçekleştirmekten ibaret. Şimdi sana aldığım bu beyaz çiçekli elbiseyi giy, hayır modadan anlamıyorum, sadece bütün çiçekler sende güzel duruyor. Giy bu elbiseyi, ardından benim yanıma gel.

CamScanner ile tarandı

En sevdiğin filmi izleyeceğiz, senin için sarhoş olacağım ve nasıl istersen öyle dans edeceğim seninle.
Gözlerinde gördüğüm o hilkunun bin kalını hediye edeceğim sana.
En güzel yemeği yapamayacağım belki ya da en sevdiğimiz yemekleri de öyle ama bizim için çabalayacağım, üzülme, kötü anıları güzellerle değiştirirsek yaralarımız ize dönüşmez.
Biz kendimiz için sevdiğimiz başka yemekler buluruz.
İze dönüştürmeyeceğim, izin vermeyeceğim, kalbini kazandığım gibi güzellikleri de bizim için inşa edeceğim.
Senin gibi bir kadının eşi olmanın verdiği gururla hareket edeceğim daima.
Gücün daima siperim olsun,
o zaman her daim ayakta kalacağım;
gücüm daima sana feda olsun,
o zaman her daim kalbini hissedeceğim.
Sevgi ve aşkın ölesinde hisselliğim duyguyla,
Sonsuza kadar senin eşin, emrindeki askerin ve mahkûmun,
Tugay Demir Çeviker

Gözlerim dolduğunda oturduğum yerden kalktım ve yeniden fotoğraf karesine baktım. Beni bana göndermişti, en güzel çiçek olduğumu söyleyerek. Daha üstü yoktu, olamazdı da. Diğer çiçeklerden de özür diliyordu üstelik.

Mektupta yazan her cümle öyle bir içime işlemişti ki kaç kere okumuştum bilmiyordum, öyle ki odanın içindeki duşa girip banyo yaparken bile cümleler ezberimde dönüyordu. Çıktığımda paketi açarken, paketin içinden beyaz, derin göğüs dekoltesi olan mavi çiçekli, dar mini elbise düşerken de...

Yanımda iç çamaşırlarım olmadığı için elbiseyi direkt giyindim ve sonrasında yüzümde o gülümseme devam ederken saçlarımı taradım. Nemli saçlarımı kurutma zahmetine bile girmedim, aynada gördüğüm lekelerime bakarken bile gülümsüyordum. Çenemdeydi, yanağımdaki, saçlarımın önündeydi, boynumdaydı, omuzlarımdaydı, göğüskafesimde kocamandı... Kirpiklerimin bazıları bile beyazlamaya başlamıştı ama o kadar umurumda değildi ki; kendimi çok güzel hissediyordum.

Çünkü belki de hiç güzel değilken çok güzel hissetmeme neden olan bir adama sahiptim.

Ayaklarıma davette giydiğim topuklu ayakkabılarımı geçirdikten sonra çantamı ve sol elime sıkıca sümbülün içinde olduğu saksıyı aldım,

CamScanner ile tarandı

kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Merdivenleri inerken eve nasıl gideceğimi bilmiyordum ama tam dış kapıya giderken Marco'nun, "Ben bırakacağım seni," demesiyle irkildim. Yan odadan çıktığında beni beklediğini anlamıştım. Gülümseyerek ona baktığımda ve kendimi tutamayıp sarıldığımda, ona kahkaha atarak bir şeyler söylediğimde, evden dışarı çıktığımızda, arabaya bindiğimizde... Hepsinde Marco'nun o bakışlarındaki ışık, aslında benim yaydığım ışıktı, biliyordum.

Saat akşam dokuz buçuk diyordum, gökyüzüne bak Marco, bulutlar ne güzel diyordum, yıldızlar parlaktı. Yaz esintisi vardı, Haziran gelmek üzere, diyordum. Yazın güzelliğinden söz ediyordum, lekelerimden bahsediyordum, kirpiklerime bulaşmış, kötü mü demiyordum, kirpiklerime kadar bulaşmış, ne kadar farklı diyordum.

Giray'ı sorduğumda iyi cevabını almıştım, bir şeyler anlatsa bile o kadar kafamın içindeydim ki sanki zihnimin içinde bir şarkı çalıyordu; o şarkıyı bilmiyordum ama pencereyi açtığımda yüzüme çarpan yaz esintisi gibi hissettiren bir şarkıydı.

Tugay bana bir yaz esintisi gibi hissettirmişti bu akşam. Zihnimin içinde şarkılar çaldırmıştı, aynalara gülümsememe neden olmuştu. Bir insan, sessizliğin en ortasında şarkıları hissettirebilir miydi? Tugay bana hissettirmişti.

"Avukat," demişti en sonunda Marco eve yaklaşırken. "Aşk bu kadar güzel bir şey mi? Resmen yüzün güneş gibi parlıyor."

"Aşk değil," dedim pencereden dışarıya bakıp gözlerimi kapatarak. "Tugay Demir Çeviker'e âşık olmak güzel bir şey. Belki de hissettiğin aşkı yaşayabilmek güzel bir şey. Hatta bütün imkânsızlıklara rağmen şu anı yaşayabilmek aşk, Marco. Biz bunu başarıyoruz. Önceden çekinirdim, şimdi sesli de dile getirebiliyorum. Onun aşkı beni güzelleştiriyor, ona olan aşkım beni iyileştiriyor."

Bütün yaşadığım her şeye bedel dedirtiyordu bu his bana. Ya bu hissi hiç yaşamasaydım? Hayır, bu hissin bir gün bize yara açacağını düşünmeyecektim bugün. Savaşı düşünmeyecektim, ölümü düşünmeyecektim. Kaybetmeyi düşünmeyecektim.

Bir barda tanışan Eftalya Atalar ve Tugay Demir Çeviker olabilirdik biz bugün. Bunun gerçekleşmesini sağlayacaktım çünkü Tugay da en başından beri bizim aramıza savaşı hiç sokmamıştı; ilk karşılaştığımız günden beri anı yaşamıştı.

Araba evin önünde durduğunda hızlı bir şekilde indim ve Marco'ya görüşürüz bile demeyi unuttuğumu fark ettiğimde geri

CamScanner ile tarandı

döndüm, sürücü koltuğunun kapısını açtım ve sonrasında indirip onda sarıldım. Ağzının içinde bir şeyler geveledi, delilikten söz etti sanırım, tam bilmiyordum ama ben heyecandan ne yapacağımı bilemez haldeydim.

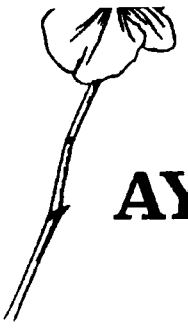
Onu serbest bırakıp yeniden eve döndüğümde Marco'nun ardımdan sesi geldi. "Merak etmeyin, Nida'ya ben bakacağım, kölenizim zaten..."

Sırıtıp ona el salladığımda kapının önüne gittim ve saksıya daha sıkı bir şekilde sarıldım. Elimi kaldırıp kapıyı çalacağım sırada ise benim çalmama izin vermeden o kapı açıldı.

Tugay'ı tam karşımda bulduğumda üzerinde onu o yılbaşı gecesi gördüğüm gibi beyaz keten gömleği vardı, dirseklerine kadar kollarını sıyırmıştı, ön iki düğmesi açıktı. Altında siyah pantolonu. Saçları yeni yıkanmış ve nemliydi, tıraşını yeni olmuş, gözleri parlıyordu. En bilindik, en güzel gülümsemesini bana gönderdiğinde her şeye rağmen böyle gülümseyebilmemiz de bir kazançtı aslında, bir galibiyetti, bir zaferdi.

Sol protez elini öne doğru uzattığında gömleği gerildi, başını ise sola doğru yatırdı. Sol elimi onun eline bıraktığımda herkes tersini öperdi ama o elimi çevirdi, avuçiçimden öptü, yanık izinden. Her zaman yaptığı gibi yine yaptı ve sonrasında, "Hoş geldin, Sevgili Avukat," dedi sesindeki tutkuyla ve sevgiyle. İçeriden gelen güzel yemeklerin kokusunu alabiliyordum. "*Seni gelecekte bekliyor olacağım* demiştim, tam da bugünü kastetmiş olmalıyım."

CamScanner ile tarandı

16
AYNADAKİ YANSIMALAR

Hayır, aşk kitaplardaki gibi değildir.

Kimi kitaplarda aşk gururdur, kimi kitaplarda aşk vazgeçmektir, kimi kitaplarda aşk platoniktir, kimi kitaplarda ise aşk ölümden ibarettir. Bir kitabın kapağını kapattığınızda ve o aşkın içinde olduğunuzun hayalini kurduğunuzda dünya üzerindeki hiçbir kişi, o kişiden daha fazlası olamaz diye düşünürsün.

İtiraf etmek gerekirse lise hayatım annemden gizli gizli okuduğum aşk kitaplarıyla geçmişti ve her kitapta farklı bir adama âşık olur, her gece yatmadan önce o adamın hayaliyle uyurdum. Umudum, öyle bir aşkı bulabilmek değildi elbet çünkü biliyordum, gerçek hayatta o adamlara yer yoktu. Sadece hayallerimde o aşkı yaşamak beni mutlu ederdi. Altında yatanın ise ne olduğunu o zaman bile biliyordum: kim olursam olayım sevilebileceğim düşüncesi. Herkes çok güzeldi ve ben çirkindim. Herkesin arkadaşları vardı ve ben yalnızdım.

Herkes o kişiydi, ben o kişi bile olmamıştım. Olmak gibi bir çabam da yoktu.

Ben o kitaplardaki kadındım.

Bir keresinde babam, yatağımın altındaki parkenin içine sakladığım kitapları bulmuştu ve elbette ki kızmamıştı fakat uykusuzluktan kıpkırmızı gözlerle ona bakarken beni uyutmayan kişinin bir kitap karakteri olduğunu o an fark etmişti.

Hiçbir şey söylemediğim halde ne düşündüğümü anlamıştı, zaten o zamanlar beni bu hayatta anlayabilen tek kişi babamdı. Dünyanın belki de en sağlıklı cümlesini kurdu bana: *"Onlar gerçek değil, Eftal, biliyorsun değil mi?"*

Aksini iddia etmedim. *"Biliyorum,"* demiştim sakince. *"Tam da bu yüzden kitaplara sığınıyorum."*

Babam gülümseyip, *"O zaman gerçek dünyayı kaçırırsın,"* demişti. *"Çünkü aşk, gerçekte herkese uğramaz ama uğrarsa da bir kitap sayfalarındakinden çok daha güzeldir."* Derin bir nefes verip devam etmişti. *"Ve çok daha öldürücü."*

CamScanner ile tarandı

Hiçbir cevabım yoktu çünkü söylediklerinin benim için geçerli hiçbir tarafını görememiştim. Hayır, o adamlar gerçek değil, biliyordum ve evet, gerçek hayatta o adamlardan yoktu.

Bir ay sonrasında annemin kitapları bulup parçalayarak çöpe atması ve yüzüme, *"Hayal dünyasından çık çünkü sen o kitaplardaki prensesler gibi değilsin!"* demesiyle sığındığım o dünyalar da ellerimden alındı.

Uzun bir süre aşk kitaplarına dokunamadım, sonrasında okuduğumda da aynı hissetmedim. Babam ümit verememişti, annem kendi içimden geçirdiğim o cümleleri bana söylediğinde aslında aşka değil, bir kez daha kendime küsmüştüm.

Belki de tam da bu yüzden o yılbaşı gecesinde bana çarpan adamın aşk olabileceğine inanmamıştım, aklımın ucundan bile geçmemişti. Belki de o defalarca yanımdan geçip giderken hissetsem bile ona dönüp bakamamıştım.

Şimdi ise çok rahat bir şekilde yeniden aşk kitaplardaki gibi değildir, diyebiliyordum.

Çünkü aşk, gerçek hayatta çok daha güzeldi, bir gün o kişi uğruna ölmeyi bile göze alabilecek kadar üstelik.

Bir avukatın bir mahkûma âşık olması, bizim hikâyemizdi.

Kapının eşiğinde durmuş Tugay Demir Çeviker'in yüzüne bakarken o kitap sayfalarında gibi hissetmemin tek nedeni, annemin parçalayıp attığı kitaplardaki adamlardan bile çok daha güzel olmasındandı.

Kalbim delicesine atarken boğazımı temizledim ve içeriye doğru bir adım attığımda Tugay başını omzuna doğru yatırıp bana o hep bilindik gülümsemelerinden birisini gönderdi. İlk günden beri aynı olan o gülümsemesi. Fakat şimdi hiç olmadığı kadar özgür gibiydi.

Özgür gibiydik.

İçeri geçtiğimde kapıyı kapattı ve kısa bir süre daha bana baktı, bakışları üzerimdeki elbiseye doğru kaydı. Dudakları düz bir çizgi halini alırken kaşları havalandı. "Hayalimdekinden daha güzel olmuşsun."

Bocaladığımda, "Sen de," dedim kekeleyerek. "Sen de çok şey olmuşsun," konuşamıyordum, aptallaşmıştım, "anladın işte."

Tugay güldüğünde bakışlarımı kaçırdım ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Utanıyordum, hayır utanma duygum yok demiyordum ama bütün dünyanın gözü önünde onu öperken bile utanmayan ben şimdi neden kıpkırmızı kesilmiştim, çözemiyordum.

CamScanner ile tarandı

Koridora bakarken sıkıca tuttuğum saksıyı yavaşça yan taraftaki masanın üzerine koydum ve ellerimi elbiseme sildim. Öne doğru bir adım attım, yarım yamalak gülümsediğimde, "Evin de güzelmiş aslında," dedim. Eftalya Atalar'ın daha aptal hali olamazdı, bir şişe şarap içmeye ihtiyacım vardı.

Tugay'ın gülme sesi geldiğinde ona bakmak yerine koridorda küçük adımlar attım ve ilk önce mutfağın olduğu yere doğru yöneldim ve sonrasında oradan tamamen kaçmak isteyerek salona doğru ilerledim. Arkamdan beni takip ettiğini biliyordum ve bu daha fazla kızarmama neden oluyordu. Salondan içeriye girdiğimde, "Burası da büyük epey," dedim yine aptalca bir şekilde. "Koltuklar filan... İyiymiş."

Tugay daha fazla güldü ve bana doğru hafifçe yaklaştığında derin bir nefes aldı. Alkol alıp almadığımı anlamaya mı çalışıyordu?

Gözlerim koltukların olduğu yerden ayrılıp o bütün kararların alındığı meşe ağacından yapılma masaya yöneldiğinde dudaklarım hafifçe aralandı ve gözlerim irileşti.

İki tabak, bir şarap şişesi, iki kadeh. Masanın ortasında çeşit çeşit yemekler, hepsinin görüntüsü harikaydı.

"Sandalyeler falan," dedi Tugay yarı alaylı yarı ciddi bir sesle. "Masa. Duvar da şurada."

Omzumun üzerinden ona bakıp bakmamak konusunda kararsız kaldığımda gözlerim televizyonun olduğu yere doğru döndü, hafif bir şarkı çalıyordu ama öylesine geriden geliyordu ki kalbimin atışından duyamayacak durumdaydım.

Tugay bir adım attığında aniden irkilip bakışlarımı ona çevirdim ve gözlerim kocaman açıldı. Tugay da aniden durduğunda ellerini kaldırdı ve sonrasında gülmemek için kendini durduruyormuş gibi, "Adım atmak," dedi. "Yürüdüm sadece."

Benimle dalga geçiyordu ve ben bile anlamadan ne hissettiğimi bildiğine o kadar emindim ki.

Yanımdan geçti ve kendisinin solunda kalan sandalyeyi yavaşça çektiğinde oturmam için çenesiyle işaret verdi. "Sevgili Avukat," dedi içten bir sesle, içim alevlendi. "Bu masa size Tugay Demir Çeviker tarafından hazırlandı, oturmak istemez misiniz? Görüyorum ki çok resmiyiz artık."

Başımı hızlı bir şekilde salladıktan sonra küçük adımlarla sandalyeye doğru ilerledim ve oturduğumda ellerimi koyacak yer bulamayıp

CamScanner ile tarand

kucağıma bıraktım. Tugay karşımdaki sandalyeye değil, masanın başındaki sandalyeye oturduğunda hemen çaprazımdaydı. Nefes almayı unutmuştum, bir beynimin olduğunu bile hissetmiyordum artık. İşte tam da bu aşamada kitaplardaki o karakterleri düşündüm. Havalı bir giriş, kahkahalar, cilveli gülüşler... Benim ise ne yapacağım hiç belli olmuyordu.

Gözlerimi masaya çevirdiğimde ortadaki et soteyi gördüm, hemen yanındaki yoğurtlu mezeyi, onun hemen yanındaki iç pilavı. İki yanında da başka mezeler de vardı, salata ve haşlanmış sebzeler. "Sebzeleri kaç dakika pişirdin?" diye sordum bir anda.

İfadesini göremiyordum. "Neden?"

"Tatlarını kaybetmemeleri için az pişirmek gerekirmiş."

Tugay'ın yeniden gülme sesi geldi. "Emin ol, her şeyi ayarında yaparım." Öne doğru eğildiğini hissettim, bana bakıyordu, ben ise brokoliye. "Tek bir şey dışında."

"Dana eti mi, kuzu eti mi?"

"Dana."

"Yazık."

"Neye?"

"Danaya. Düşünsene, belki de çocukları vardı." Ellerimi masaya yerleştirdim ve kırmızı şaraba baktım, onu bardağa doldurmak yerine kafama dikmek gerekirdi, başımdan aşağıya boşaltmak gerekirdi.

"Vejetaryen olduğunu bilmiyordum," dedi Tugay afallamış bir şekilde.

"Değilim zaten, dana eti en sevdiğimdir, sosla bayılırım. Sadece empati kurdum." Tugay'ın geriye doğru çekildiğini hissettiğimde sol protez eli masanın üzerine yerleşti ve diğer eli de çekingen bir şekilde, belki de en çekingen şekilde bana doğru uzandığında yavaşça çeneme dokundu.

"Sen az önce et soteyle empati mi kurdun?" diye sordu ama soruyu sorarken öyle bir gözlerimin içine baktı ki yutkunmak zorunda kaldım. "Beni daha ne kadar şaşırtabilirsin Sevgili Avukat, inan bilmiyorum."

"Küçükken kafamdan brokoli ağaçları çıkacağına inanıyordum." Tugay kaşlarını kaldırdı ve bana bakmaya devam etti, gözlerindeki hayranlık bir an bile olsun değişmedi. "Şaşırmadın o kadar." Gülmeye çalıştım, sonra gözlerimi açtım. "Zeytin çekirdeğini yersek kafamızdan

CamScanner ile tarandı

zeytin ağacı çıkacağı gerçeği?" Yine şaşırmadı ve başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Her an kusabilirim."

Gülümsedi ve yine şaşkınlık yoktu. Kaşlarımı çattığımda çenemi havaya kaldırdım. "İç çamaşırlarımı giymedim bugün."

Tugay'ın gözleri kocaman açıldığında hafifçe öksürdü ve eliyle ağzını kapatırken masanın diğer tarafındaki su bardağını aldı ve büyük yudumlar içti. Geri masaya bırakırken kaşlarını kaldırdı ve "Tamam," dedi kısık bir sesle. "Yazık danaya, empati kurdum."

Gözlerimi kapattım birkaç saniye ve geri açtığımda, "Ben daha önce kimseyle bu kadar yoğun hislerle buluşmadım," dedim kendimi tutamayarak. "Yani buluşmalarım oldu elbette ama hepsi fiyaskoydu ve bir tanesi bana hesabı ödetip kaçmıştı, çok komikti." Tugay'ın kaşları çatıldığında sustum ve derin bir nefes aldım, ellerimi masaya yerleştirdiğimde yüksek bir ses çıktı. "Bak, ben şu an ne yapacağımı bilmiyorum. Biz seninle hep hayalini kurduğumuz gibi bir buluşma içerisindeyiz, silahlar yok, kan yok, Krallık yok, baş başayız, şarap var, yemek var. dana var. İnanabiliyor musun, yazık danaya ama o bile var." Elime çatalı aldığım gibi ete batırıp ağzıma attım ve çiğnerken, "Fakat çok lezzetli," dedim. "Yani ben ne yapacağımı bilmiyorum, hayır, et yemekten söz etmiyorum, şu an bir aptal gibiyim, ilk defa âşık olduğum bir adamla baş başa yemek yiyorum böyle bir ortamda. Kalbim çok hızlı atıyor, elim ayağım titriyor." Brokoliye çatalı batırdım ve onu da ağzıma attım. "Çok güzel pişmiş," dedim ağzım dolu dolu. Gözlerini ayırmadan beni izliyordu. "Yani bugünden sonra benden soğuyabilirsin ama nasıl davranılır bilmiyorum, hayal edince çok güzeldi ama içinde olduğunda insan beynini kaybediyormuş, aptal aptal şakalar falan yapasım geliyor." Şaraba uzandım ve açılmış olan tıpasını çıkarıp şişeyi kafama diktim ve büyük yudumların ardından bakışlarımı ona çevirdim. "Mesela bunu bardağa boşaltmamız gerekirdi, bu çok hadsizce, kabaca, kendini bilmezceydi ama ben işte aldım, kafama diktim." Şişeyi masanın üzerine bıraktım ve sonrasında ciddiyetle ona döndüm. "Bak, eğer aptallığımı kaldıramıyorsan ve bu kadarı sana fazla geliyorsa susabilirim, zaten çok konuştuğumu da biliyorum, susmam gerekiyor tam şu an ama susamıyorum ve..."

Sağ eliyle çenemi tuttuğunda ve masanın üzerinden eğilip sertçe dudaklarımın üzerine dudaklarını kapattığında masanın üzerindeki ellerim kaskatı kesildi ve kalbim sanki durdu. Dudakları altdudağımı esir

CamScanner ile tarandı

aldığında öyle sert ve bir yandan da o kadar tutkulu bir şekilde öptü ki temasının verdiği his, ateşin içindeymiş gibi hissettirdi. Oldukça yavaş bir şekilde altdudağımı öptü ve yavaşça çekilirken kapalı gözlerini açıp gözlerimin içine baktı. "Her şeyi kuralına göre ilerletecek olsaydım, Tugay Demir Çeviker olmazdım, öyle değil mi?"

Yutkunduğumda içimde büyüyen ateşle, "Bu çok," dedim ve afallamış bir şekilde ona bakarken gülümsedim, "yani bu gerçekten hadsizceydi." Elim göğüskafesime doğru gittiğinde geriye doğru çekildi ve sırtını sandalyeye yaslayıp bana bakmaya devam etti. "Tamam," dedim sakince. "Madem bu ilk buluşma gibi, ona göre ilerleyelim, hem bu şekilde de biraz kendimizi buluruz. Yeni tanışmış gibi..." Ona baktım, "Tam yeni tanışmamışız da o barın ardından ikinci buluşmamızmış gibi davranalım. Ve bilirsin, ilk buluşmada kimseyi izinsiz dudaktan öpemezsin." Güldüğünde başını iki yana salladı. "Yoksa tokadı yersin."

"Hoşuma gider," dediğinde omzunu indirip kaldırdı. "Ama bu fikir hoşuma da gitti." O da önümdeki şişeyi aldığında ve bardağa boşaltmak yerine kafasına diktiğinde rahatladığımı hissediyordum. Şişeyi geri masaya bıraktı. "Kurallar var, yasaklar var."

"Öpmek yasak."

"Öpmek," dedi başını sallayarak. "Yasak." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kıstığında sol protez elini öne doğru uzattı. "Hatta bu gece sen beni öpene kadar seni öpmeyeceğim, bu kez bu meydan okumayı ben kaybetmeyeceğim."

Eline baktım ve bakışlarımı ona çevirdiğimde elini sıktım. "İnatçı bir insanım, biliyorsun."

Tugay öyle bir gülümsedi ki belki de bu bana attığı en şehvet dolu gülüştü. "Beni," dedi üzerine basa basa. "Öpmek zorunda kalacaksın, Sevgili Avukat, biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdiğimde elimi onun elinden kurtardım ve rahatlamış bir şekilde tabağıma yemekleri koymaya başladım. "Genelde ilk erkekler öper," dedim omzumu silkerek. "Adınız neydi?" Sırıttım ve tabağı yemeklerle doldurdum. "Bardan sonra eğer buluşsaydık emin ol dünyanın en suratsız ve hazırcevap insanı olurdum çünkü aşktan nefret ettiğim bir dönemdeydim." Bardaklarımıza şarapları doldurdum ve masanın üzerindeki salataya uzandığımda benden önce davranıp tabağıma koydu. "Mesela bu hareket çok havalı ama bilerek yaptın."

CamScanner ile tarandı

Tugay güldüğünde öyle keyifliydi ki gözlerimi kıstım. "Ve sen de bugün sarhoş olacaksın."

"Avukat," dedi keyifli hali yavaşça uzaklaşırken. "Sarhoş olursam aklımı kaybederim ve aklımı kaybedersem herhangi bir durumda..."

"Herhangi bir durum yok." Bardağımı kaldırıp bardağına vurdum. "Bu gece benim için sarhoş olacaksın." Öyle emir verir gibi konuşmuştum ki aksini savunmak istese bile bunu dile getirmedi. "Hem sen ne kadar kontrolünü kaybedebilirsin ki?"

"Bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Hiç delicesine sarhoş olmadım." Bu hoşuma gitmişti. Bardaktaki şarabı kafama diktiğimde ve aynısını yapması için ona işaret verdiğimde Tugay sadece bir saniye düşündü ve bardağını kafasına dikti, ikincisini de doldurdu, onu da hızlı bir şekilde içti.

Son yudumunun ardından onun tabağına da yemeklerin bazılarından koydum ve bacak bacak üstüne atıp, "Acaba," dedim ağzım dolu dolu. "O bardan sonra gerçekten bir buluşmaya çıksaydık nasıl olurdu?"

Tugay da yemeğini yemeye başladığında artık müziğin sesi daha netti, dünyadaki yerim daha rahattı ve her şey öylesine sıradandı ki bu daha fazla heyecanlanmama neden oldu. "Büyük ihtimal ben pek konuşamazdım," dedi büyük bir itiraf gerçekleştiriyormuş gibi. "Çünkü seninle tanışmanın binbir türlü halini düşünsem de en korkak olanını seçtim." Bardağını kaldırıp bardağıma vurduğunda birkaç yudum içti ve gülümsedi, gülüşü çok güzeldi. "Yani benim de daha önce elbette buluştuğum kişiler oldu fakat..."

"Kimler?"

"Kişiler."

"Kimler ama?" dedim kaşlarımı çatıp çatalı sertçe ete batırırken. "İsimleri nelerdi?"

Tugay gözlerini kıstı. "Normalde bu da çok saygısızca olmaz mı ilk buluşmaya göre?" diye beni çıldırtmak istiyormuş gibi. "Yani, özel hayatım sonuçta ve o kadınların..." Çatalı daha sert bir şekilde ete batırdım ve ağzıma atarken büyük bir nefes verdim. Tugay korkulu gözlerle olduğu yere sindi.

"Neden benimle daha önce hiç tanışmadın?" diye sordum açıkça. "Ve bu masada vardır bir nedeni, demek yasak."

Tugay yutkunduğunda gözlerini televizyonun olduğu tarafa çevirdi. "Ben," dedi ağız ucuyla. "Utanırdım."

CamScanner ile tarandı

"Ne?" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Sen ve utanmak öyle mi?"

"Evet." Bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. "Yani daha birçok sebep var elbette ama o sebepler olmasa bile ben utanırdım." Omuzlarını kaldırıp indirdiğinde gözlerini bu kez de tabağa doğru çevirdi. "Yani senin için dünyanın en cesur adamı olabilirim, Sevgili Avukat ama bir kadına, özellikle o kadın sensen adım atmak konusunda oldukça çekingen olurdum. Bir kahve içelim mi diyecceğim?" Yüzünü buruşturdu. "Bir yürüyelim mi?" Başını iki yana salladı ve bardağındaki alkolü dibine kadar içti. "Konsere davet etmek? Yok artık." Tabaktaki etlerle oynamaya başladı. "Bir de beni kabul etmezdin, eminim bundan."

Kendimi tutamayıp, "Şu an benim yerimde olmak isteyecek kaç kadın vardır, kimbilir?" dedim karşı gelerek. "Kendinin farkında değilmişsin, değilsin."

Yüzünü buruşturdu ve bakışlarını bana çevirdi. "Başka kadınlar kimin umurunda?" diye mırıldandı. "Ayrıca ben normal bir adam değilim, bu konuda hemfikir olmamız gerekir." Tabağının yanındaki peçeteyle oynamaya başladı ve gözlerini gözlerime çevirdi. "Fakat işte tanışmamız gerekiyordu, kader bize bir hikâye yazmıştı ve ben de..."

"Ve sen de bana tehdit dolu bir mektupla çiçek gönderdin, o şekilde tanışmamızı sağladın öyle mi?" diye sordum, güldü. "Pekâlâ," diye mırıldandım, "bir kahve içelim mi demekten daha normal geliyor kulağa."

Tugay bir şey söyleyecek gibi oldu ve sonrasında sanki kendini engelleyen bir şey varmışçasına göğsü inip kalktığında şişeden bardağa şarabını doldurdu. Üç büyük yudumda içtiğinde bardağı masaya bıraktı ve başını omzuna doğru yatırıp gözlerini gözlerime çevirdi, bakışları dudaklarıma kaydığında yutkundu. "Hiç mi yasak?"

"Hiç mi yasak çok mantıksız bir cümleydi," diye kıkırdadım. "Alkol kanına mı karıştı senin?"

"Biraz bile mi yasak?"

"Yasak." Gülümsedim ve ona doğru yaklaştım hafifçe. "Şimdi söyle bakalım, neyden utanırmışsın sen?"

Büyük bir nefes verdi ve kendini anlatmak için süre tanıdı. "Sana mesajlar atmaya utanırdım ama mektuplar yazmak oldukça rahattı, sana çiçekler vermeye utanırdım ama sana bir bahçe yaptırmak kulağa hiç de kötü gelmiyordu. Seninle dans etmek istediğimi söylemeye utanırdım ama bir hastane odasında kısıtlı bir zamanda seninle dans etmek beni felaket derecede cesurlaştırdı. Seni ilk kez öpmeye öyle bir

CamScanner ile tarandı

utanırdım ki asla bunu yapamazdım ama bir mahkeme salonunda bütün dünyanın gözü önünde öpmek bana bu dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissettirdi." Sağ eliyle peçeteyle oynamaya devam etti. "Sana piyano çalmaya utanırdım ama savaşın ortasında bile sana piyano çalabilmek beni heyecanlandırdı." Gülümsediğinde belki de Tugay ilk kez bu kadar uzun cümle kuruyordu ve alkolün kanına karıştığını hissedebiliyordum. "Utancımdan ölsem sana evlenme teklifi edemezdim ama bütün dünyanın gözü önünde sana mahkûm olduğumu göstermek beni fazlasıyla özgür hissettirdi."

Sağ elini havaya kaldırdığında gözlerim kocaman açıldı çünkü peçeteden yapılmış gelişigüzel bir laleyi elinde tutuyordu.

"Sana bu çiçeği yapmaya utanırdım ama şimdi sana çiçek vermediğim her an çok eksik hissediyorum." Bana doğru uzattı ve göz kırptı. "Yine de bu ilk buluşmamız olsaydı, sana bu peçeteden çiçeği verirdim."

"Tugay," dediğimde elinden laleyi aldım ve gülümseyerek bakışlarımı ona çevirdim, kulağımın arkasına sıkıştırıp ona baktım. "Ben de o an bunu yapardım sanırım, aptalca görünmek umurumda bile olmazdı."

Bana çok kısa bir an baktı ve gözleri kocaman heyecanla açılırken, "Dur!" dedi ve hızlı bir şekilde cebinden telefonunu çıkardı. Başımı iki yana salladığımda telefonu havaya kaldırdı ve fotoğrafımı çekmek istediğini anladım. "Gülümse, Sevgili Avukat," dedi tutkuyla. "Çünkü bir peçeteden çiçeği bile saklayacak kadınla beraberim, bunun bir hayal olmadığını kendime hatırlatmak için fotoğrafını çekmem gerekiyor."

Dudaklarım aralandı ve sonrasında kıkırdamaya başladığımda art arda fotoğrafımı çekti. Elinden telefonu almaya çalıştığımda ise bana izin vermedi ve o da gülmeye başladı. "Tugay!" dedim kahkahamın arasından. "Dur," ellerimle yüzümü kapattım, "dur yoksa bağırırım!"

Tugay'ın gözleri kocaman açıldı ve sonrasında, "Unutuyordum!" dedi ve oturduğu sandalyeden hızlıca kalktı. Telefonu masaya bıraktığında duvarkâğıdında benim uyurken olan fotoğrafım olduğunu gördüm.

Hızlı bir şekilde salonun ortasındaki masaya doğru ilerledi ve elinde bir defter ve yeni bir şarap şişesiyle geldiğinde geri yerine oturdu.

"Ne oluyor?" diye sordum merakla.

Bir anlık aramızdaki rol gereği olan mesafeyi aştığında sandalyeyi yanıma doğru çekti ve defterin bir sayfasını açıp önüme koydu. "Bana mahkûm olduğum zaman bir mektup yazmıştın, hatırlıyor musun?"

CamScanner ile tarandı

dedi hevesle. Sesinde öyle çocuksu bir neşe vardı ki ela gözleri parlarken bana hiç mahkûm olmamış, hatta hiç kimseyi öldürmemiş bakıyordu. O Tugay Demir Çeviker'di, dümdüz Tugay'dı. Barda tanıştığım o adamdı. İzlediğimi fark ettiğinde afalladı ve yüzünü düzeltmeye çalıştı. "Bir şey mi yaptım farkında olmadan?"

"Hayır hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sadece mektupta yazanları düşünüyordum, devam et lütfen."

Yeniden gülümsediğinde defterin sayfasını işaret etti. "O mektup benim mahkûmiyetimin en güzel kitabıydı ve her cümlesi ezberimdeydi. Geçen gün yapılacaklar listesinden söz ettin ve ben hepsini not ettim." Defteri önüme doğru itekledi. "Yaptıklarımızın üzerini karalayacağız, yapamadıklarımız ise sırada bekleyecek." Bir anlık afalladı ve masum bir şekilde güldü. "Yani bunu, ölüm listesindeki insanların üzerini çizmek gibi düşün ama daha masum." Kendini susturmak istiyormuş gibi elinin tersini ağzına götürdü ve dudaklarının arasından bir küfür yuvarladı. "Saçma bir örnekti, ilk buluşmaya yakışmadı ama işte onların da üzeri çiziliyor ya hani," kendini açıklama çabasına yüzünü buruşturdu, "ben ne anlatıyorum şu an?" Uzanıp yeni şarap şişesini açtı ve kafasına diktiğinde kasıldığını hissettim. Aslında tam şu an karşımdaki belki de kimsenin görmediği, benim bile ulaşamadığım Tugay'dı. "Anladın değil mi?" dedi şişeyi bana doğru uzatıp. "Anladım der misin? Yoruldum şu an konuşmaktan. Çok zormuş."

Kahkaha attığımda ellerimi havaya kaldırdım ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp öpmekle sımsıkı sarılmak arasındaki ince çizgideyken, "Tugay," dedim dişlerimi sıkarken. "Bu tarafını benden nasıl gizlersin?"

"Hangi tarafımı?" dedi gözlerini açarak. Daha fazla güldüğümde şarap şişesine baktı ve sonrasında kaşlarını kaldırıp bir şeyler düşündü ama bunu bana söylemedi. "Bir şey yapıyorum değil mi ben şu an? İşte biz bardan sonra buluşsaydık kesin bu adam olurdum, anladın değil mi?"

Ve o halini sevmeyeceğimi düşünüyordu. Bu kendisine yaptığı en büyük haksızlıktı.

Üzerine gitmeyerek deftere baktım ve hepsini düzgün el yazısıyla madde madde ayırdığını gördüm, mektupta yazılanlar oradaydı, aşağılarda ise konuşurken belki de hayal diye ağzımdan kaçırdıklarımdı ama hepsini aklında tutmuştu.

Anlatmak istediğim anılarımı sıralamıştı önce. Rugan ayakkabılarımın ve beyaz lekelerle olan anılarımın üzerini çizmişti çünkü onları

CamScanner ile tarandı

biliyordu artık. İlkokulda maalesef sırtına âşık olduğu çocuk, yazıyordu. Saçlarını ilk ne zaman kısacık kestirdi, diye sormuştu. Kocaman pastayı neden tek başıma yediğimi...

Altına gerçekleşecekler listesi yapmıştı, bazılarını mektubumdan kopya çekerek.

Birlikte sinemaya gitmek. Üzeri çizili değil.

Konsere gitmek ve sonrasında sokaklarda bağıra çağıra şarkı söylemek. Üzeri çizili değil.

Bir şarap şişesini kafamıza dikmek. Gülümsediğimde defterin yanındaki kalemi elime aldım ve üzerini çizdim.

Güneşin doğuşunu seyretmek. Üzerini çizdim yine, gerçekleştirmiştik bunu da.

Sokak ortasında uzanıp yıldızları seyretmek. Üzeri çizili değil.

Birlikte dans etmek. Kaşlarımı çattım ve üzerini çizmek yerine yanına kocaman harflerle DELİCESİNE yazdım. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerini kocaman açtığını gördüm.

Birlikte sarhoş olmak. Üzeri çizili değildi ama bu gece çizilecekti, biliyordum.

Lunaparka gitmek. Üzeri çizili değil.

Piyano çalmayı öğretmek. Elim titreye titreye üzerini çizmek için kalemi elime aldığımda beni engelledi ve bakışlarım ona döndüğünde, "Hayır," dedi. "Çok daha güzelini yaşamadan çizme üzerini, sonrası kötüydü çünkü."

Sevgili Avukat'ımın bindiği uçağın pilotluğunu yapmak. Üzeri çizili değil. Kendini tutamayarak, "Sevgili Avukat," dedi hemen yanımdan. "Sana bir şey itiraf edeyim mi?"

"Et."

"Edeyim mi ki?"

Kıkırdadım çocuksu masumiyetine. "Lütfen et."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde ela gözleri umut ışığıyla parlıyordu. "Benim de en büyük hayallerimden birisi bu." Başını aşağı yukarı salladı ve yutkunduğunda nefesi yüzüme çarptı. "Pilotluk çocukluk hayaliydi, sen ise bir hayalden çok daha fazlasısın. Gerçekleştireceğiz bunu, ben o uçağı kullanacağım ve sen de yanımda oturacaksın, söz veriyorum."

Gülümsediğimde kendimi tutamayarak elimi yüzüne yerleştirdim ve yavaşça yanağını okşadım. "Tek bir şüphem bile yok senin verdiğin sözlerden."

CamScanner ile tarandı

Başını yavaşça elime yasladığında gözleri gözlerimden dudaklarıma doğru kaydı ve yutkunduğunda altdudağını yavaşça içeriye doğru kıvırdı. Ona doğru yaklaştığımda ve dudaklarıyla dudaklarım arasında çok az bir mesafe kaldığında neredeyse dudaklarım dudaklarına dokunacaktı. "Şu an ne düşünüyorsun?" dedim yavaşça dudaklarımı hareket ettirerek.

Sağ elini sandalyemin arkasına koyduğunda sıkıca tuttuğunu anlamıştım. Çok az daha yaklaştı ve dudakları dudaklarıma değil, dudağımın kenarına dokunduğunda ve oradan sürtünerek çeneme doğru kaydığında sandalyeyi sıkıca tutan sağ eli sırtıma uzandı ve oradan da enseme doğru ilerledi. Parmakları saçlarıma dokunduğunda dudakları çenemin çizgisinde dolaştı ve nefesini verirken yanağıma doğru tırmandı. Parmakları ensemin dibindeki saçları yavaşça tuttuğunda yumuşak değildi ama bu daha fazla heyecanlanmama neden olmuştu.

Başımı arkaya doğru yatırdığında dudakları çenemin altına doğru gitti ve boynuma doğru ilerlediğinde protez olan elini bacağımın üzerine koydu.

"Tugay," dedim mırıldanarak. "Aklından ne geçiyor?"

Dudakları boynumdayken duraksadı, nefesini verdikten sonra ensemdeki parmakları uzaklaştı ve yüzüyle yüzüm yine aynı hizaya geldiğinde, "Yazık," dedi boğuk bir sesle. "Yazık değil mi danaya? Çocukları vardır belki."

Güldüğümde kalbimin atışlarını duyuyor muydu bilmiyordum ama o an ellerimin sıkıca gömleğinin yakalarında olduğunu fark ettim ve çektim. Boğazımı temizlediğimde, "Çok yazık," dedim deftere dönerek. "Zaten brokoliler de net bir şekilde minik ağaçlar."

Gözlerimi kıstığımda defterdeki diğer maddeleri okumaya çalıştım, Tugay ise şarap şişesini kafasına dikti ve neredeyse yarısına kadar içti. Sonrasında ise bana uzatıp, "Marco yıllanmış şarap diye verdi ama bozuk mu bu?" dedi bana uzatıp.

Tadına baktığımda kekremsi tadı aldım fakat şaraptan başka bir şey de değildi. Birkaç kez daha içtiğimde, "Yıllanmış diyedir," dedim geri masaya koyarken ama benim de başımın döndüğünü hissetmeye başlamıştım. Onu sarhoş etmek isterken benim de sarhoş olacak olmam planlarım arasında yoktu.

"Belki de." Omzunu silktiğinde elini çenesine yerleştirdi ve bana doğru baktı, ben ise deftere döndüm.

CamScanner ile tarandı

Birlikte uyumak. Üzerini çizdim.

"Burada yakışıklı ve seksi olduğumdan söz etmiştin," dedi gülerek. "Üzerini çizmeye çalışmıştın bir de." Sesinde bile bir gülüş vardı ve kelimeler dudaklarından çıkarken artık daha özgür gibiydi. "Kaçar mı benden?" dedi göz kırparak. "Kör ışıkta okuyana kadar neler çektim bir bilsen..."

"Okuman gerekseydi karalamazdım," dedim bakışlarımı kaçırarak.

Beni öpmek. Üzeri çizili değil. "Şu ana ne kadar da uygun," dedim gözlerimi devirip ona bakarak. Aynısını yapmaya çalıştığında becere-medi, bir kez daha gözlerimi devirdiğimde yeniden denedi ve yine başarılı olamadı. Gülmeye başladığımda o da bana katıldı ve ben güldükçe onun da gülüşü arttı. Evin içinde hiç bu kadar yüksek kahkahalar olmadığına neredeyse emindim ama o an gülerken, hayatım boyunca da böyle gülmediğimin farkındaydım.

Hangi aşamada sandalyeden yere düşmüştüm veya oturmuştum bilmiyordum ama bana bakıp gülerken sırtını sandalyeye yaslamış başını iki yana sallıyordu. "Tamam," dedim gülüşümün arasından. "Kaldır beni çünkü kalkamıyorum."

Tugay, bir emir vermişim gibi kafasını salladığında ve beni kaldırmak için elini uzattığında kendini toparlayamadı ve hemen yanıma oturduğunda bu kez nefesim kesilene kadar kahkaha attım. Tugay ise gülüşünün arasından, "Amına koyduğumun Marco'su," dedi ama öyle bir gülüyordu ki hiç kızgın gibi değildi. "Şarabın içine," gülüşünün arasından devam etti, "afyon şurubu koydu. Onu..." Çenesini havaya kaldırdı ve gülüşü durmadı. "Onu mandalinayla boğacağım." Bir anda gülüşü duraksadı ve kaşlarını çattı, işaretparmağını dudaklarına götürdü. "Tüh," dedi yeni aklına gelmiş gibi. "Küfür ettim. Tüh."

"Tugay," dedim kahkahalarımın arasından. "Biz..." Nefesimi verdiğimde elim karnıma doğru gitti ve gülümseyerek yüzüne baktım. "O hayallerin hepsini gerçekleştireceğiz. Zorundayız." Masanın üzerindeki defteri aldım, kalemiyle beraber yere koydum ve kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi buraya her şeyi genelleyen bir şey yazacağım ve onun üzerini biz bile çizemeyeceğiz."

Tugay kaşlarını kaldırdığında merakla deftere baktı.

Sonsuza kadar, yazdım ilk önce. "Yok," dedim. "Sonsuza kadar yaşayamayız, gerçekçi olmaz." Sonsuza kadarın üzerini çizdim.

CamScanner ile tarandı

Ölene kadar, yazdım ve sonrasında başımı iki yana salladım. "Bu da çok karamsar." Kelimeleri toparlayamazken, Tugay elimden kalemi aldı ve defteri kendisine doğru çevirdiğinde gömleğinin iki düğmesinin açıldığını gördüm, göğüs kasları tam karşımdaydı. Bunu ben mi yapmıştım? Düğmeleri yoktu, yakalarını tutarken mi koparmıştım?

"Özgürlük içinde," dedi Tugay tekrar edip aynı anda yazarken, "bütün hayallerini gerçekleştirip," dudaklarında tebessüm oluştu, "çok da yaşlanmadan," yazdı ve sonrasında bana doğru eğilip fısıldadı, "yaşlanınca ikimizin de aşırı huysuz olacağına eminim çünkü." Kıkırdadığımda başımı salladım. "Özgürlük içinde, bütün hayallerini gerçekleştirip çok da yaşlanmadan..."

"Yaş belirt," dedim sertçe. "Yaş belirt. Şu anda da çok genç sayılmayız, kötü enerji göndermeyelim evrene."

Tugay sanki dediğim çok mantıklı bir şeymiş gibi kafasını salladı. "Kırk nasıl?"

"Abartma," dedim sert bir sesle. "Yakında kırk yaşında olacaksın zaten."

Tugay gerçekten alınmış bir şekilde bana bakıp, "Yaşlı mıyım yani ben?" diye sordu. "Bana yaşlı dedin."

"Hayır." Doğruldum ve kalemi elinden aldım. "Elli nasıl?"

"Elli sayısını sevmem," dedi Tugay aynı alıngan ses tonuyla.

"Neden?"

"Küçükken matematikten elli aldım diye babam beni üç gün aç bırakmıştı." Duraksadığımda itirafı onu da rahatsız etti ve sonrasında defteri o çekti.

"Elli beş diyelim," dedi.

"Elli altı," dedim. "Elli altıda anlaşalım. Elli beş kulağa çok kötü geliyor."

"Tamam dediğin gibi elli dokuz olsun."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Harika."

"Savaşı kazanıp özgürlük içinde, bütün hayallerini gerçekleştirip çok da yaşlanmadan, altmış bir yaşına kadar," başını kendinden çok emin bir şekilde salladı, "mutlu yaşadılar." Bana baktı, ben de ona baktım ve aynı anda aynı kelimeleri söyledik. "Ve birlikte öldüler."

Kalemi bıraktığında ve bana bakmaya devam ettiğinde arkadan gelen müzik sesi sanki daha çok gürleşti ve gözlerim kocaman açıldığında, "Tugay," dedim doğrularak. "Tugay! Bu o şarkı! Kalk!" Oturduğum

CamScanner ile tarandı

yerden kalktığımda sarsak adımlarla salonun ortasına doğru ilerledim ve ayakkabılarımı ayaklarımdan fırlattım. "Bu şarkıyı bilmediğini sakın söyleme bana!" dedim heyecanla ve ellerimi kaldırıp dans etmeye başladım. Tugay ise yerde oturmuş, dizlerini kırmış, ellerini dizlerinin önünde birleştirmiş gülümseyerek beni izliyordu. "Titanik filminde çalan şarkı bu! Jack ve Rose dans etmişti hatta," Rose gibi parmaklarımın ucunda durmaya çalıştım ama başarılı olamadım. "Bak böyle!" Kendi etrafımda birkaç kez döndüm ve aklıma estiği gibi dans etmeye başladım.

Koltuğun üzerine çıktım, orta sehpanın üzerine ve sonrasında sandalyenin üzerine. Dünya dönüyordu, her şey dönüyordu ama sabit kalan ve net görebildiğim tek kişi Tugay ve onun hayranlıkla izleyen gözleriydi. Başka şarkılara geçti ama ben dans etmekten hiç vazgeçmedim ve tek başıma olmak beni rahatsız ettiğinde, "Sen de geleceksin," dedim uzanıp onu çekiştirirken. "Benimle dans et, lütfen."

"Avukat," dedi Tugay fakat bütün gücümü verip onu yerden kaldırdım. "Ben böyle dans etmeyi bilmem ve..."

"Lütfen sıyrıl kendinden bu gece," dedim kendi etrafımda dönüp onun sol elini tutarak. "Her genç adam bir kez de olsa aptalca dans eder."

"Avukat," dedi bir kez daha ama çevresinde dans ederek döndüğümde ve sonrasında sol elini tutup onun etrafında döndüğümde yüzüme çok kısa bir an bir bakışını yakaladım. O an bu anmış gibi, bir kez daha tekrarlanamazmış gibi. Özgürlüğün tadı buradaymış gibi. "Sana nasıl hayır diyebilirim?" dediğinde sol eli belime sarıldı ve beni kendi etrafında döndürdüğünde dansıma kendi çapında eşlik etti. Çevresinde döndüm, elleriyle destek sağladı, ellerimi boynuna sardım, havaya kaldırıp döndürdü. Salonun her yerinde gezinirken benimle beraber ilerledi, her adımında gülüşüme katıldı, her gülüşünde başka bir özgürlük vardı.

Kaç dakika o şekilde dans ettik bilmiyordum ama yorulup onun omuzlarına tutunduğumda şarkıların aslında yavaşladığını ve müziğin aslında bizim kafamızın içinde çaldığını fark ettim. O an o da bunu fark etmiş olacak ki elleri belime uzandığında beni kendisine sertçe çekti ve vücutlarımızın tek bir beden halini almasını sağladı. Sol elimde bana yaptığı peçeteden laleyi tutarken gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu. Müziğin ritmine göre yavaşça dans etmeye başladığında aslında tek yaptığımız olduğumuz yerde hareket etmekti.

CamScanner ile tarandı

Sağ eli belimin kavisinde gezinirken kalçamın hizasına doğru gidiyor, yeniden yukarıya çıkıyordu. Gözleri yüzümün her zerresinde gezinirken, "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum," dedim.

"Neyi?"

"Yazık değil mi danaya?"

Güldüğünde ona katıldım. Sol eli, önüme gelen saçımı arkaya doğru attığında protez eli yanağımı okşadı, hayır öylesine canlıydı ki soğukluğun zerresini bile hissetmiyordum. "Ben hayatım boyunca hiç bu kadar özgür hissetmedim," dedi kısık bir sesle. "Aslında özgürlüğüm sensin derken nasıl da haklı olduğumu düşünüyordum. Gülüyorsun, sen gülüyorsun ve ben özgürüm işte, Sevgili Avukat."

"Bir mahkûm olarak kurdun bana bu cümleyi," dedim başımı sallayıp. "Ben ise hayatı boyunca hiç mahkûm olmamış birisi olarak söylüyorum, hiç bu kadar özgür hissetmemiştim." Yutkunduğumda ellerim omuzlarından yüzüne doğru kaydı. "Hangi halin olursa olsun, ben sana âşık olurmuşum."

Canımın acıdığını hissettim o an. Hayatımız yüzünden. İlk kez hayatımız yüzünden her şeyden bu kadar nefret ettim çünkü yarın savaş vardı, ölüm vardı, suçlar vardı, biz vardık. Şimdi ise tamamen özgürdük, saklanmak istediğim o zamanın içindeydim.

Tugay bir anda beni kaldırıp kucağına aldığında dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu ve bacaklarımı beline doladım. Birkaç adım attı ve beni masaya oturttuğunda bacaklarımı iki yana açıp bacaklarımın arasına yerleşti. Sağ eli belimden elbisemin açık olan kısmına, bacağıma doğru ilerlediğinde sol eli beni kendisine daha fazla yaslıyordu. "Avukat," dedi fısıldayarak. "Yap artık şunu."

Bacağımdaki sağ eli yavaşça okşarken yukarıya doğru tırmandı ve baldırımdan yukarıya doğru çıkarken, "Sen yapsana," dedim gülümsemeye çalışarak fakat sağ eli kasığımın çizgisine doğru ilerlediğinde bacaklarımı birleştirme hissiyatı içindeydim ama beni engelliyordu. Gözleri gözlerimden ayrılmazken yüzüme doğru yaklaştı ve dudaklarımı alnıma dokundu, ardından burnumun ucuna ve oradan yanağıma. Sağ eli ise daha fazla aşağıya inerken kendimi tutamadığım ilkel bir dürtüyle belimi kavislendirdim ve kendimi eline sundum. Başım yavaşça geriye doğru giderken dudakları boynuma indi ve daha aşağılara

CamScanner ile tarandı

doğru gittiğinde elinin tersinin kadınlığımın üst kısmını okşadığını hissettim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda dudakları göğüskafesime doğru indi ve sol eliyle elbisenin omzunu düşürdüğünde göğsümün bir kısmı açığa çıktı. Nemli dudaklarını göğsümün üzerine bastırdığında ve sonra dilini gezdirerek aşağıya doğru indiğinde sağ eli aşağıya doğru indi ve parmaklarını yavaşça tepe noktama bastırdı.

Dudaklarımdan bir inilti döküldüğünde elim ensesine gitti ve saçlarını kavrayıp, "Tugay," diye fısıldadım sert bir sesle. "Öp beni." Tugay'ın dudaklarında silik bir tebessüm oluştu fakat beni öpmek yerine eziyet edermiş gibi parmağını daha fazla tepe noktama bastırdı ve elbisenin göğüs kısmını dişiyle çekiştirerek tamamen açığa çıkardı. Protez olan eli sertçe masanın üzerine indiğinde dilini göğsümün ucuna sürttü ve yavaşça dudaklarının arasına aldı. Ellerim sıkıca omuzlarına tutunduğunda, "Tugay," dedim daha kısık bir sesle. "Lütfen."

Karnımda, kasıklarımda, vücudumun her zerresinde kaynar ateşler vardı; onun dokunduğu her yer ise daha fazla yanıyordu. Fakat ben acı değil, hazdan başka hiçbir şey hissetmiyordum. Göğsümde dilini gezdirip dişleriyle çekiştirdikten sonra parmakları dairelerini hızlandırdı ve daha fazla aşağıya doğru indiğinde neredeyse dizlerinin üzerine çökmüştü.

Alttan alttan bana baktığında, "Sana dizlerimin üzerine farklı şekillerde de çökeceğimi söylemiştim değil mi?" diye sordu. Dudakları iç bacağıma doğru ilerlediğinde elim saçına daha fazla tutundu ve neredeyse masaya tamamen uzandım. Dudakları bacaklarımın içinde gezindi, yukarıya tırmandı. Tam kasık çizgimin olduğu yere geldiğinde dudaklarımdan yalvarır gibi bir ses döküldü ve titrediğimi fark ettim. Onun nefesini hissetmek bile beni delicesine titretebiliyordu.

Doğrulduğunda yarı baygın gözlerle ona baktım, Tugay ise dudaklarını ıslatıp benim doğrulmamı sağladı. "Beni öpmeyen bir kadına bunları yapmak yanlış gibi geldi," dedi ağzının ucuyla. "Ne diyorduk? Brokoli ağaçları gerçekten de..."

Sertçe onu yakalarından tutup kendime çektiğimde, "Seni öldürürüm," dedim oldukça inançlı bir şekilde. "Ve şaka yapmıyorum. Bana meydan okuma."

Gülümsediğinde zorlukla yutkundu ve yakasını tuttuğum ellerimden bile kalbinin atışını hissettim. "Bütün meydan okumaları zaten sen kazandın," dedi başını omzuna doğru yatırarak.

CamScanner ile tarandı

Onu kendime daha fazla çektim, bacaklarımı beline doladım ve erkekliğini pantolonuna rağmen tam kadınlığımın üzerinde hissettiğimde sertliği sesimin mırıldanıyormuş gibi çıkmasına neden oldu. "Seni öpmeyeceğim," dedim dudaklarına yaklaşarak. "Herkese karşı savaş kazanabilirsin ama bana karşı daima kaybedeceksin." Gömleğinin düğmelerini sertçe açtığımda birkaç düğme yere yuvarlandı. Ellerimi göğüskafesine yerleştirdim ve yavaşça aşağıya indirirken kasıldı, dudaklarını birbirine bastırdı. Parmaklarım pantolonunun kemerine gittiğinde, "Bana kaybetmekten hoşlanmıyorsan şimdi bunu bitirebiliriz," dedim. "Çünkü ben herkesi yenen Tugay'ın bana kaybetmesini çok seviyorum."

Düşündüğümden daha uzun bir süre yüzüme baktı ve elleri karnındaki ellerime uzandı, sonrasında ise uzaklaştırdı. Vücudunu da benden uzaklaştırdığında dağılmış saçları, düğmelerinin yarısı kopmuş gömleği, nemli teniyle yüzüme baktı. Ela gözlerinde şehvet, tutku, sevgi, aşk her şey vardı ama geriye doğru bir adım attığında bu kez yenemediğimi fark etmiştim.

Biraz daha geriye gitti ve başını yavaşça iki yana salladığında gözlerini yere çevirdi, dudakları bir şeyler söyleyecekmiş gibi aralandı. Neredeyse yalvaracaktım fakat Tugay öyle sert adımlar attı ve öyle sert bir şekilde dudaklarıma yapıştı ki beni düşmekten kurtaran tek şey belime sarılan kollarıydı.

Beni kucağına aldığı gibi olduğum yerden kaldırdı ve sağ eli sertçe kalçamı kavradığında beni masanın karşısındaki duvara yasladı, canımın acısını engelleyen tek şey protez eliydi, aslında o da sırtımı acıtmıştı ama bu umurumda bile değildi. Dudakları dudaklarımın arasına yerleştiğinde beni hiç olmadığı kadar sert bir şekilde öptü ve kalçamı kavrayan parmakları tenime gömüldü. Islak dudakları dudaklarımı emerken gözlerimi sıkıca yumdum ve öpücüğüne karşılık verdim; dili dudaklarımın arasına yerleştiğinde tadını almak istiyormuş gibi dudaklarımın her yerini öptü ve dişleriyle çekiştirdiğinde hırıltılı bir nefes verip beni yasladığı duvardan ayırıp yürümeye başladı.

Nefes ve mırıltı seslerim birbirine karışırken tökezlediğini hissettim, merdivenin basamağına geldiğimizde dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan basamakları zorlukla da olsa tırmandı ve beni tırabzana yaslayıp orada öptü, yeniden doğrulduğunda ve birkaç basamak ilerlediğinde bu kez beni basamakların üzerine oturttu. Merdivenlerde üzerime çıkarken hızlı bir şekilde üzerindeki gömlekten kurtardım ve fırlattım.

CamScanner ile tarandı

Tenine dokunmak istiyordum. Tırnaklarımı göğüskafesine sapladığımda teni öyle sıcaktı ki bu onu daha fazla kendime çekmeme neden oldu. Merdivende bacaklarım beline dolandığında, "Dayanamıyorum," diye fısıldadım, kendimi ona daha fazla yaslayarak. Eli, altındaki pantolona giderken dudaklarını benden ayırırsa sanki her şey son bulacakmış gibi bir an bile benden uzaklaşmadı. Bacaklarımın arasındaki erkekliği daha fazla sertleşirken çıplak tenimi tahriş edecek kadar baskı yaptı bana ve bu gülümsememe neden oldu.

Nefes almak istermiş gibi çekildiğinde, "Avukat," dedi fısıldayışı bir emir gibi dudaklarından dökülürken. "Her zerreni," dediğinde yeniden belime sarıldı ve tırabzana tutunarak ayağa kalktığında beni de bir kez daha kucağına çekti. Aralıklı gözlerle gözlerime baktığında vücudundaki ateş, ela gözlerinin artık bir kıvılcım parçası gibi görünmesine neden olmuştu. "Her zerreni istiyorum senin. Beni şimdi durdurmazsan..."

Bu kez dudaklarının üzerine ben kapandığımda gülümsedim. "Her zerremle istiyorum seni," dedim ellerim saçlarını kavrarken. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Yıldızlar çaktı, ateşler bir sönüp bir yandı ve dudakları dudaklarımı bulduğunda bu kez her öpüş darbesinde iniltiler birbirimize karışıyordu. Merdivenleri tırmandı ve duvara yaslandığında elim kemerine gitti ve düğmesini açmak için epey çaba sarf ettim. Titreyen ellerimle zorlukla açtığımda eli artık çıplak kalçamın üzerindeydi.

Duvardan ayrılıp odasından içeriye girdiğinde dengesini sağlamakta güçlük çekiyordu. Yatağın yanına geldiğimizde dudaklarını benden ayırdı ve yatağın üzerine sırt üstü düşmemi sağladığında gözlerim kocaman açık ona baktım. Pantolonu çıkmıştı, altında sadece siyah baksırı vardı, kasları gerilmişti ve damarları belirgindi. İçeriye vuran ayın ve sokak lambasının ışığı onu aydınlatırken öylesine nefes kesici görünüyordu ki ona dokunmadığım her anın nasıl da boş geçtiğini fark ediyordum.

Gözlerim, yüzünden ayrıldığında ve tavana doğru kaydığında kendimle yüzleştim. Oradaydım, yatakta uzanıyordum, elbisem belime kadar inmişti, göğüslerim ortadaydı, bir bacağım tamamen ortadaydı. Saçlarım yatağın üzerinde dağılmış, dudaklarım aralıklı, tam göremesem de kızarmıştım.

Ve kendime bakarken değil nefret, değil utanç, değil kaçma isteği duydum; kendime ilk kez bu kadar hayran kalmıştım çünkü her

CamScanner ile tarandı

şeyimle doğaldım; bütün lekelerimle, sarhoşluğumla, yüzümdeki aptal gülümsemeyle. Belki de o an ben...

"Sen," dedi Tugay dizini yatağa yaslayıp bana doğru yaklaşırken. Aklımdan geçeni okuyordu sanki. "Senden daha güzel hiçbir şey görmedim ben. Bu dünya sikimde bile değil, benim dünyam senin güzelliğinin çevresinde dönüyor. Benim dünyam bir tek senin için dönüyor. İzle kendini, güzelliğine bir de sen hayran kal."

Üzerime geldiğinde ve dizlerinin üzerinde durduğunda nefes nefese ona baktım, kalbim öyle bir atıyordu ki tek istediğim oydu ama cümle bile kuramıyordum. Beni yavaşça kaldırdığında ve üzerimdeki elbiseyi çekip çıkardığında tamamen çıplak bir şekilde karşısında kaldım.

"Hiç mahkûm olmadığını söylemiştin, değil mi?" diye sordu kısık bir sesle, bana bakarken. Yutkunduğumda cevap vermemi bile beklemedi ve sağ elindeki kemeri ortaya çıkardığında yüzündeki gülümseme kasıklarımdan sıcacık bir sıvının dökülmesine neden oldu sanki. Dudaklarım aralandığında üzerime çıktı ve bileklerimi tuttuğunda birleştirip çevresini kemerle sıktı. "Senin tek mahkûmiyetin bu şekilde olabilir, o da bana olsun."

"Tugay," diye fısıldadığımda ellerimi indirip ona tutunmak istedim fakat başımın tepesine ellerimi kaldırdığında ve beni tavandaki yansımamla baş başa bıraktığında dudakları dudaklarıma sürtündü, göğüslerime doğru indi ve sonrasında karnıma, oradan kasıklarıma. Beni öperken aslında lekelerimi de öptüğünü biliyordum; çünkü görüyordum, görmek beni daha fazla kıvrandırmaya başladığında Tugay beni yatağın köşesine çekti ve dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını yavaşça kadınlığıma bastırdı. Tiz bir çığlık attığımda ellerimi indirip onu tutmak, kendime çekmek istedim fakat bileklerim bağlıydı, ona mahkûmdum.

Art arda nefesler alırken belim kavislendi ve Tugay dilini tam tepe noktama bastırıp ilk önce yavaşça, ardından hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı. Kısık inlemelerim yükseldiğinde belim durmadan hareket ediyor, kendimi ona bastırıyordum. "Tugay," dedim ismi, kendisi, varlığı tek ihtiyacımmış gibi. Sağ eli çeneme gitti ve parmaklarını dudaklarımın üzerine sürttüğünde kendimi tutamayarak parmaklarını ısırdım ve emdim. Tugay bunun ardından daha fazla hızlandı ve ıslattığım parmaklarını göğsüme doğru ilerletip en zirve noktamda nemli izini bıraktı.

Her temasında daha fazla kıvranıyordum, öyle ki dudaklarımı ısırdığımı kan tadını aldığımda fark ettim. Kapalı gözlerimi araladığımda

CamScanner ile tarandı

ve tavandaki yansımamızla karşılaştığımda bizi o şekilde görmek daha fazla delirmeme neden oldu. "Tugay!" diye bağırdığımda artık kendi sesimi bile tanıyamayacak durumdaydım. "Seni istiyorum, çok istiyorum, içimde istiyorum seni. Her şeyini," dedim yalvarıyor gibi. "Her şeyini... Çok..." Dili duraksadığında bileklerimi artık açmak için çaba sarf ediyor, onu her şeyiyle hissetmek istiyordum. "Lütfen," dedim bakışlarımı ona çevirip hazdan tir tir titrerken. Bana öyle bir bakıyordu ki ikimizden başka kimse sanki bu dünyada değildi.

Sadece ikimiz vardık.

Bacaklarımın arasından çekildikten sonra beni yatağın yukarısına doğru taşıdı ve her hareketinde gözlerini gözlerimden bir an bile olsun ayırmadı. Ellerimi öne doğru uzattığımda, "Seni hissetmek istiyorum," dedim. "Sana dokunmak istiyorum."

Tugay büyük bir nefes verdikten sonra bileklerimdeki kemeri açtı ve ellerim serbest kaldığında onu hızlı bir şekilde omuzlarından tutup kendime çektim, nemli dudakları dudaklarımın üzerinde durduğunda alnım alnına değiyordu, gözleri gözlerimdeydi. Dilini dudaklarında gezdirdiğinde boğazından keyifli bir ses döküldü ve ellerim omuzlarından sırtına, sırtındaki o kırbaç izlerine doğru ilerlediğinde dudağımı dudağına sürttüm. Kendi tadımı dudaklarından aldığımda onun için nasıl hazır olduğumu biliyordu, aslında ben ona uzun zamandır hazırdım, bunu bilmesi gerekirdi.

Ellerim beline doğru indi ve baksırı aşağıya doğru indirdiğimde son bir kez, sanki aksini söylesem yalvarmayacakmış gibi, "Emin misin?" diye sordu. Bu hareketi bile o adam olduğunu haykırıyordu bana.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım ben," dedim fısıldayarak. "Adımın anlamından bile."

Terden saçlarım alnıma yapışmıştı, vücudum onun ağırlığından bile titriyor, gözleri bana bakarken bile onun için gelebileceğimi hissediyordum. Sadece onun nefesini hissederek bile yaşayabilirdim bu duyguyu. Kendisi de aynı şeyi hissediyormuş gibi bana bakıyordu ve sanki aklımı okumuş gibi, "Hep yarımmışım gibi," dedi. "Sanki şimdi tamamlanacağım."

Yutkunduğumda eliyle hızlı bir şekilde baksırından kurtuldu ve karşımda çırılçıplak kaldı. Onu o şekilde gördüğümde nefes almayı unuttum, kalçamı hareket ettirdim ve ateşi kucaklamayı bekledim.

Ellerini vücuduma sardığında bizi bir bütün haline getirdi ve artık hiçbir engel olmayan erkekliği, kadınlığımın üzerinde seğirdi.

CamScanner ile tarandı

Kollarımı ona daha fazla doladığımda başımı boynuna gömdüm ve dişlerimi omzuna geçirdim. Baskısı arttı, sıcaklığı da öyle. Başını geriye doğru çektiğinde benimle göz göze gelmek isteyerek bakışlarını bana çevirdi ve tam gözlerime bakarken, sıcaklıklarımız birbirimize karışmışken içime çok yavaş bir şekilde girdi.

Dudaklarımın arasından acılı ve bir yandan da haz dolu bir inleme döküldüğünde Tugay da çenesini havaya kaldırdı ve aynı şekilde karşılık verirken gözleri gözlerimde biraz daha kendisini içime itti. Bu kez inleme minik bir çığlığa dönüştüğünde, "Tugay!" dedim en yüksek sesimle sanki. Sesim ağlıyor gibi çıkıyordu. "Asıl delilik bu."

Dudakları aralandığında kalçasını yavaş yavaş hareket ettirdi ve içimi daha fazla doldurmak istedi; her hareketinde hissettiğim o tatlı haz, ona daha fazla sarılmama neden oldu. Ela gözlerinde kendimi gördüğümde her nasıl bakıyorsam, "Sikeyim," dedi dişlerinin arasından. "Senin için ölüyorum." Dudakları dudaklarımın üzerine kapandığında tamamen bizi birbirimize teslim etti ve kalçasının hareketi hızlandı. Her hareketinde içimi daha fazla doldururken çığlıklarım öpücüklerinin arasından aynalara çarpıyordu.

Tugay, protez olan eliyle yatağın başlığına vurduğunda tahtadan ses geldi, artık hiç de yavaş değildi ve benim çığlıklarım, onun inlemeleri ve küfürleriyle karışıyordu. Dudakları dudaklarımı arşınlarken öyle hızlı hareket etmeye başladı ki nefes alabilmek için ondan ayrılmak zorunda kaldım. Bir anda sertçe tamamen içimi doldurduğunda gözlerim kocaman açıldı ve hazdan onun sırtını tırnaklamak zorunda kaldım. Tugay ise bu hareketimden sonra beni bir anda öyle bir kaldırdı ve öyle bir kucağına aldı ki ben ne olduğunu bile anlayamadan sırtını başlığa yaslanmıştı ve ben kucağındaydım.

Belimden tutup beni hareket ettirirken dudaklarımın arasma doğru, "Benim için yaratıldın," dedi ve eli saçlarıma gittiğinde boynumun açığa çıkmasını sağladı. Dudakları boynumu bulduğunda kucağındaki hareketim hız kesmeden devam ediyordu. Islak darbeleri tenimde gezinirken bakışlarım sol taraftaki aynaya kaydı ama öyle bir kendimden geçmiştim ki bizi bulanık görecek durumdaydım. Daha fazla saçımı çekti ve o şekildeyken dudaklarını dudaklarımın üzerine örttüğünde vücutlarımız arasında tek bir boşluk bile yoktu.

Öyle bir yerlerdeydim, zirve demek akıl kârı bile değildi; dünya üzerinde yaşanabilecek en güzel hisler demek mümkündü, hayır sadece

CamScanner ile tarandı

bu yaşadığımız değildi, birlikte diğer yarımı bulma hissini asıl şimdi yaşıyordum. Öyle ki artık şehvet, seks, tutku değildi bu. İhtiyaçtı. Ona ihtiyacım vardı.

Bu kez beni bir anda kucağından indirdiğinde ve yüzüstü yatağa bıraktığında nefes nefese kıvranarak ona baktım. Sırtıma ağırlığını verdi, sağ eliyle karnımdan tutup yavaşça kalçamı kaldırdı ve yeniden içimi doldurduğunda dudakları yanağımdaydı, ensemdeydi ve sonra sırtımdaydı. "Tugay!" diye bağırdığımda tek istediğim onun adını söylemekti. "Tugay! Delireceğim!"

Omzumdan öptü, ardından kalçama bir kez vurdu. Bir yandan bu kadar sert ve baskın olup bir yandan da bu kadar hassasmışım gibi nasıl hissettiriyordu bilmiyordum ama yeniden beni döndürdüğünde başım neredeyse yataktan aşağıya sarkacaktı, terden sırılsıklam olmuş saçlarım ise tenime yapışmıştı. Yüzüyle yüzüm aynı hizaya geldiğinde parmakları bacaklarıma baskı yaptı ve sonrasında beni zirvenin zirvesine götürebilecek, eğer orası zirveyse bir kez daha içime girdi.

Dudaklarıma yaklaştı, dişleriyle dudaklarımı çekiştirdikten sonra çekiştirdiği yeri öptü ve bakışlarımdan artık dağılmak üzere olduğumu anladı çünkü nefes bile alamayacak durumdaydım, gözlerim zevkten dolmuştu, yüzümde ise ona bakarken aşkın verdiği o gülümseme vardı.

Ellerim yüzünü bulduğunda ve parmaklarım saçlarına dolandığında, "İçime gel," dedim fısıltıyla. Tek konuşabildiğim sanki buydu. Gözlerindeki ifade bambaşka noktalara gitti. "Uzun zamandır düzenli bir şekilde doğum kontrol hapı kullanıyorum zaten."

Boynu, gövdesi, kolları kızarıklık içindeydi ve aynısının bende de olduğuna emindim. Öyle ki artık kasıklarım sızlıyor, bacaklarım uyuşuyordu. Tugay sadece bir kez başını salladığında benimle birlikte zirveyi paylaşmak için hızını bana göre ayarladı. Başımın yataktan aşağı düşmesini engelleyen eliydi, protez olan eli ise belime sarılıydı. Dudaklarımdan öpüyor, geri çekiliyor, gözlerimin içine bakıyor ve bir kez daha öpüyordu.

"Ben bu hayata sana yenilmek için geldim," dediğinde sesi öylesine çekiciydi ki bu daha fazla delirmeme neden oldu ve gözlerim artık bulanık görmeye başladı. "Ben bu hayata sana mahkûm olmak için geldim." Sertçe bir kez daha içime girdi ve dudaklarıma yaklaşıp nefesini verirken, "Ben bu hayata," dedi, "senin için yaşayıp seninle ölmek için geldim."

CamScanner ile tarandı

Bir anda durdu, hareket bile etmedi ve nefesini verdi, gözlerinde yıldızlar vardı sanki. "Ben bu hayata sana âşık olmak için geldim."

"Tugay," diye fısıldadığımda bir kez daha hareket etti ve kelimeler ağzıma dizildi. Yükseldim, yükseldim ve yükseldim. Gözlerimi kapattığımda Tugay, gözlerimi açmamı istiyormuş gibi gözlerimden öptü, göz göze geldiğimizde tek bir hareketiyle dağılacaktım, biliyordu. "Tugay," dedim. "Biz özgürüz."

Hiçbir şey yapmadan sadece yavaşça dudaklarını dudaklarımın üzerine dokundurdu ve minik bir öpücük kondurduğunda inlemeyle beraber dağıldığımı hissettim ve çenemle beraber bütün vücudum titremeye başladı. Onu öpebilecek kuvveti bile kendimde bulamadığımda başım yataktan aşağıya doğru sarktı ve gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm son görüntü tam karşımdaki aynada olan bizdik; her şeye rağmen bütün kalan bizdik. Tugay da aynaya baktığında, "Çok güzelsin," dedi, bana asıl öğretmesini gerektiğini çoktan öğrettiğini anlayarak. "Artık bunu sen de biliyorsun."

Benim hemen ardımdan birkaç saniye sonra o da içime geldiğinde dudaklarından art arda küfürler yuvarlandı ve vücudu vücudumun üzerine serildi, bütün ağırlığıyla. Her parçamla bana aitti, benim içindi ve ben de onun için vardım.

Kaç dakika o şekilde durduk bilmiyordum ama en sonunda Tugay beni kaldırdığında ve sarktığımdan yerden doğrulmamı sağladığında üzerimdeki ağırlığını benden çekti. Yatağın sol tarafında kaldığımda hemen yanıma kendini attı ve nefes seslerimizden başka hiçbir şey kalmadı. Bakışlarım bizim üzerimizdeydi, orada tavandaydık, soldaki aynadaydık, sağdaki aynadaydık.

En sonunda hareket edebilen Tugay olduğunda beni kendisine doğru çekti, başımı göğüskafesine yasladı ve saçlarımın tepesine öpücük kondurdu. Bacaklarım uyuşmuştu, kasıklarım ağrıyordu artık ama bu temasından bile onu yeniden içimde istemeyi durduramadım. Tugay da aynı hisler içerisinde olacak ki eli, saçlarımdan enseme ve sırtıma kaydı, parmakları yavaşça sırtımı okşarken nefesi yeniden değişti.

Konuşmamıza bile gerek kalmadan bir kez daha bütünleştik ve bu kez çok daha sertti. Kendimi bulduğum yer, dağıldığım yer Tugay'ın kucağıydı. Bunun ardından yarım saat bile duramadan bir kez daha tekrar ettik, bu kez dağıldığım yere nasıl geldiğimi bile bilmiyordum çünkü yerdeydik.

CamScanner ile tarandı

Birkaç saat uyuduğumuzda ve onun ellerinin hissiyle uyandığımda bu kez her şey daha sakin, uykunun arasında ve rüyanın içindeymiş gibiydi. Sonuncusunda, artık gün ağardığında sadece onu öpmek isteyen biriydim. Sadece dudakları değil, boynu, teni, göğüskafesi, sırtı... Onu her öptüğümde aklını oynatacakmış gibi olması hoşuma gidiyordu, öyle ki Tugay da bu noktada benden kaçıyordu çünkü ipleri elime aldığımı biliyordu. İpleri bana vermek ona göre değildi ama bir gün bunu da başarabileceğimi biliyordum.

"Kırbaç izlerini tek tek öpmek istiyorum," demiştim.

"Boş ver onları da güzelleştirmeyiver, bırak çirkin kalsınlar," demişti sanki izlerinden utanıp benden kaçırarak.

Güneş ışığı içeriye girerken uyuşmuş bir vücutla pencereye doğru bakarken sırtım Tugay'a yaslıydı, kolları bana dolanmıştı. Sarhoşluğun etkisinin geçtiğini hissedebiliyordum çünkü gerçekler artık oradaydı, biz Tugay ve Eftalya'ydık, azılı suçlulardık, dünyanın gözünün üzerinde olduğu insanlardık.

Fakat artık neredeyse tamamen özgürdük.

"Tugay," dedim uykuya dalmadan hemen önce.

"Güzelim," dedi o da uykulu bir sesle. Yanındayken uyuyamadığını söylemişti, bu kez uyuyabilecek miydi?

"Aşktan öte bir duygu bu," dedim gözlerimi kapatıp onun güvenli kollarına sığınırken. "Bir başkası için var olmak ve o kişinin de senin için yaratılması gibi sahiden de. Artık bir şeyden çok daha fazla eminim."

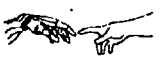
Yüzüme değen nefesi dengemi sarstı ve kulağıma doğru eğildi. Yine lafı ağzımdan aldı, sanki bir büyüydü ve biz onu paylaştık. "Sensiz," dedi kulağıma doğru. "Yaşayamam."

"Sensiz," dedim protez olan eline sıkıca tutunurken. "Sensiz yaşayamam."

Sonrasında saçlarımda ellerini hissettim, şefkatli ellerdi. Yüzümü okşadı, alnımda öpücükleri vardı. Bir rüya gördüm, rüyanın içinde ikimiz de ölüyorduk ama öylesine mutluydum ki bu bir kâbus gibi değildi.

Biz ölüyorduk evet ama birlikte ölüyorduk.

Öyle ki gözlerimi her rüyadan uyanıp açtığımda beni hayranlıkla izleyen ela gözlerin sahibiyle birlikte ölebilirdim.

İrkilerek gözlerimi açtığımda elim sıkıca üzerimdeki çarşafı tuttu. Neden irkilerek uyandığımı bilmiyordum ama bakışlarım hâlâ

CamScanner ile tarandı

pencereye dönüktü, güneşin ise artık aşağıya doğru indiğini ve öğleyi bile geçtiğini anlayabiliyordum. Hem dünyanın en huzurlu uykusundan uyanmış gibiydim hem de kâbuslarla cebelleşmiş gibi.

Sadece birkaç saniye gözlerimi kapattım ve geceyi hatırladığımda yüzümdeki gülümsemeyle yatağın diğer tarafına baktım.

Boştu.

O an beni o kadar korkutan duygunun adını aslında biliyordum. Yataktan öyle bir doğruldum ve etrafıma baktım ki dün gece buğulanan aynalar yüzümdeki korkuyu gizleyemedi bile.

Elim boynuma gittiğinde bakışlarım piyanonun olduğu tarafa doğru döndü, sanki bir mektup arıyormuş gibi. Böyle mi hissettirmiştim? Bu dünyanın en kötü hissiydi.

"Tugay," diye mırıldandım, adını seslenmeye korktum cevap alamam diye. Ya cevap alamazsam? Bu nasıl bir korkuydu böyle? Tek görebildiğim tam karşımdaki aynadaki kadındı. "Tugay," dedim bir kez daha fakat bu bir fısıldayış gibiydi. Hayır, evin içini aramaya cesaret edemezdim.

"Tugay," dedim yeniden ama artık kendi sesimi bile zor duyuyordum. Hayır, piyanonun üzerinde mektup yoktu, eşyalar yoktu, dolaplar boş muydu peki? Kalkıp bakamazdım. Zihnim şu an bana bir oyun oynuyordu, bu imkânsızdı, hayır, bunu asla yaşayamazdım.

Gözlerim kapalı bir şekilde bir kez daha adını söylemek için dudaklarım aralandığında bir kapı sesi duyuldu ve gözlerim açıldığında Tugay'ın banyodan çıktığını gördüm. Belinde havlusu vardı, elindeki diğer havluyla saçlarını kuruturken benimle göz göze geldi ve hep bildiğim, ezberlediğim gülümseyişini bana gönderdi. "Bana mı seslendin yoksa ben artık hep senin sesini mi duyuyorum? Uyanmam bekledim ama telefonum susmayınca kalkmak zorunda kaldım." Gülümseyişi daha da derinleştiğinde bana bakarken gözlerimdeki korkuyu gördü. Elinde havlu donup kalırken, "Güzelim benim," dedi gülümsemesi silinirken. "Ne oldu?"

Vücudunda benim bıraktığım kızarıklıkları umursamadan, hatta kendi çıplaklığımı da görmezden gelerek yataktan öyle bir fırladım ve boynuna atıldım ki dudaklarımdan sadece, "Özür dilerim," kelimesi döküldü. "Çok özür dilerim."

İlk başta kaskatı kesildi fakat sonrasında, "Hayır," diye fısıldadığında ne düşündüğümü anlamış olacak ki kolları bana dolandı ve

CamScanner ile tarandı

dudakları saçlarımın tepesini buldu. Alnımdan öptüğünde yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ben sana böyle bir kötülüğü nasıl yaparım? Aklın nasıl alıyor bunu?"

Başımı iki yana salladığımda hiçbir şey söyleyemedim ve sessizliğin içinde beni anlamasını bekledim. O beni hiç bırakmazdı, o beni hiç bırakmamıştı. Bunu asla yapmazdı.

Konudan ve bu aptal hislerden tamamen kaçınmak istermiş gibi geriye doğru çekildiğimde, "Öğlen olmuş," dedim kendi kendime. "Beni de uyandırsaydın keşke, duşa girmem gerekiyor." Ellerim saçlarıma geçti, yüzüme dokundum ve yeniden ona baktım. "Ben en iyisi..." Ondan kaçtım ve duşa girdim.

Kapıyı kapatırken hâlâ bana baktığını biliyordum ama öyle uzun süre duşta kaldım ki çıktığımda ve üzerime siyah bir pantolon ve beyaz bir tişört giyip aşağıya indiğimde Tugay'ı mutfakta bize tost yaparken yakaladım. Onun da üzerinde siyah kargo pantolonu, siyah tişörtü vardı. Saçlarının dağınıklığı geçmiş, sakalları hafif uzamış ama bana baktığında ışıkları görebildiğim o adam.

Saçlarımdan üzerimdeki tişörtüme sular damlarken, "Hemen çıkmamız gerekiyor," dedi bunu zerre istemiyormuş gibi. Makinenin içinden bir tostu çıkarıp tabağın içine koydu. "Nida durmadan bizi soruyormuş ve Giray, sanırım Defne'yle konuşacak." Tostu bir peçeteye sardı ve bana doğru uzatıp çenemden makas aldı. "Fakat acele etmemiz senin aç kalacağın anlamına gelmiyor."

"Gerçek dünya," dedim kendimi tutamayarak. "Neredeyse unutuyordum kim olduğumuzu."

Ne demek istediğimi anladığında dudaklarını birbirine bastırdı ve bana sanki daha önce hiç böyle bakmamış gibi baktı. "İyi tarafından bakalım," dedi beni güldürmeye çalışıp. "Dün evin içine bir bomba da düşebilirdi."

"Evet," dedim yapay bir şaşkınlıkla. "Nasıl oldu da bu başımıza gelmedi?"

"Daha çok sabahımız olacak," diye mırıldandı keskin ve baskın bir sesle. "Ve birçok gecemiz. Ama bugün çok işimiz var, neden biliyor musun?" Sanki hayat enerjisi bambaşka bir şekilde yerine gelmişti. "Çünkü seninle yaşamak istediğim o hayata acelem var, canımın içi. Seninle beraber huzurla uyandığım sabahlara ihtiyacım var."

Gülümsediğinde çenemden tuttu ve dudağıma minik bir öpücük kondurdu. Bu öpücüğün ardından artık bağımlı olduğu bir şeyi bıra-

CamScanner ile tarandı

kamayacakmış gibi yeniden öptü ve kaşları çatıldığında eli yavaşça belimde dolaştı, daha uzun öptü. Hiç karşı gelmeden karşılık verdiğimde belimden sıkıca tutup çekti, ister istemez dudaklarımın arasından hafif acılı bir inleme döküldüğünde duraksadı ve kaşları havalandı.

Sırtımda biz farkında olmadan protez elinin yaptığı baskıdan dolayı kocaman bir morluk vardı, gece fark etmemiştim ama duş alırken gördüğümde kendimden daha çok Tugay'm hissedeceklerine üzülmüştüm.

Sağ eli ne olduğunu anlamak istiyormuş gibi belime uzandığında, "Bacaklarım ağrıyor da birazcık," dedim kollarımı boynuna dolayarak. Hayır bu yüzden kendini suçlu hissetmesini istemiyordum. Gözlerini kıstığında bütün kalbimle ve isteğimle dudaklarından bu kez ben öptüm, şampuanının ve odunsu parfümünün kokusu öyle güzeldi ki nefesimi verdiğimde yüzümde tebessüm oluştu.

Tugay'ın elinin tişörtümün eteğine gitmesiyle telefonunun çalması bir oldu.

Zorlukla geri çekildiğinde, "Telefon dünyanın en saçma ve gereksiz icadı," dedi ağzının içinde ve arayan kişiye baktığında Marco olduğunu gördüm. Meşgule attığında kendi kendine söylenip bir kez daha bana baktı ve "Gidelim, Sevgili Avukat," dedi, "önden sen git yoksa hareket edemeyeceğim ben."

Bir an onunla uğraşasım gelse de geri durup gülümsedim ve hiçbir şey söylemeden dış kapıya doğru yürüdüğümde salonu toparladığını göz ucuyla gördüm. Elimdeki tosttan bir ısırık aldığımda kapının eşiğinde spor ayakkabılarımı giyindim, Tugay ise hemen arkamda kapıyı açmamı bekliyordu. "Saat kaçta kalktın sen?"

Dışarıda nemli bir hava vardı ama yağmurun habercisi, uzaktaki bulutlardan belliydi. Kalbim ise sanki dün gördüğüm rüyanın bugün kâbusa dönüşeceğinin hisleriyle doluydu. "Seninle tam bunu konuşacaktım," diye mırıldandı Tugay sakinlikle. "Sana arabada anlatacaklarım var."

Buz gibi kesildiğimde, "Kötü bir şey oldu," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi. "Ama bizim hayatımızda ya en kötüleri olur ya da biz bir kumar oynarız, o kötüler iyiye dönüşür. Ve ben Tugay Demir Çeviker'im, kaybederken bile daima kazanırım."

"Ya bir gün bir kumarı kazanamazsan Tugay?"

"Ben artık hep kazanırım çünkü kaybettiğim noktada tek değilim, bir de sen varsın. Beni sen kurtarırsın."

CamScanner ile tarandı

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bacaklarımdaki ve kasıklarımdaki sızıyı bile unutacak duruma gelmiştim çünkü döndüğümüz yer yine bizim yangın içindeki hayatımızdı.

Tugay parmaklarıyla masada ritim tutarken, Marco ve ben gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk. Ölüm Timi'nin inine geleli neredeyse yarım saat olmuştu ve Giray'ın uyuduğu söylendiği için mecburen yüzleşme ertelenmek zorunda kalmıştı. Nida da tıpkı abisi gibi gerçek bir uykuya dalmıştı. Büyük salonda tanıdık isimler hariç kimse yoktu. Sinan hemen yanımda oturuyordu ve elindeki sandviçinden büyük ısırıklar alıyordu, Javier ise kendi kendine satranç oynamakla meşguldü.

"Afyon şurubunu..."

"Afyon da güzel şehirdir," dedi Marco alaylı bir sesle. "Değil mi?"

Tugay sağ elini masaya yerleştirip öne doğru eğildi. "Biraz daha beni dalgaya alırsan afyon şurubunu kulağından damlatıp burnundan çıkaracağım."

Marco hiddetle Tugay'a baktı. "Senin gibi sevgilisini yemeğe çağırıp çiçekler, elbiseler gönderen hanımcı bir örgüt beyine hiç yakışıyor mu bu sözler?"

Kendimi tutamayıp yeniden güldüğümde Marco da bana bakıp sırıttı. "Senin yüzünden Avukat'ımı bir ara üç tane görüyordum," dedi büyük bir itirafla. "Birisi masada dans ediyor, birisi koltukta, birisi de televizyonun üzerinde. Tutmasa televizyonla dans edecektim." Öyle kısık sesle fısıldamıştı ki bunu sadece ben ve Marco görmüştük.

Marco'nun gür kahkahasıyla, "Ne güzel işte, birisi Sevgili Avukat, birisi Sevgili Avukat'ım, birisi de Avukat," dedi. "Üçüncüyü tehlike anlarında söylüyorsun, gözümden kaçmadı değil."

"Sen benim ilişkimi mi inceliyorsun?"

Marco yüzünü buruşturdu. "Amına koyduğumun dünyasına şov yaptığın için olabilir mi?" Hızlıca telefonunu çıkardı ve Tugay'ın önüne koydu. "Şu yazılan habere bak, Tugay Demir Çeviker'e yapılan büyünün adı?"

"Ne?" dedim dehşetle kendimi tutamayarak. "Bana taş atmışlar."

Sinan gülerek bana baktı. "Ben de bir yerde Eftalya Atalar eldivenleri satışta diye ilan gördüm, epey para ediyordu."

Başımı iki yana salladığımda Marco ciddiyetle Sinan'a baktı. "Çok mu iyi para?" Gözlerim kocaman açıldı. "Hayır, ben para için herkesi satabilecek kadar şerefsizimdir de."

CamScanner ile tarandı

Sinan kendini tutamayıp güldüğünde, "Satışa koyan hesabın adı Marcito bu arada," dedi.

"Ne?" dedik Marco'yla aynı anda. Sonra Marco devam etti. "Adımı değiştirmeyi unutmuşum."

"Marco," dedi Tugay dişlerinin arasından. "Sen benim," bakışları bana döndü ve gülümsedi, sonrasında yeniden kaşlarını çatıp Marco'ya baktı, "Avukat'ımın eldivenlerini mi satıyorsun?"

Marco boş boş Tugay'ın yüzüne baktı, elini kulağına koydu. "Kulaklarım iyi duymuyor, fısıldamak ister misin?"

Tugay eliyle yaklaş hareketi yaptı, ardından Marco'nun kulağına uzunca bir küfür etti. Öyle uzundu ki bir süreden sonra takip edemedim ama Marco eliyle ritim tutuyormuş gibi yaptığında Tugay geri çekildi. "Harika bir şarkı," dedi. "Özellikle sülalemi ve köyümü ilgilendiren kısımlar çok şiirseldi."

"Gamze nerede?" diye sordum dayanamayıp Sinan'a.

Sinan ağzındaki lokmayı çiğnemekte zorlanırken bakışlarını Tugay'a çevirdi, Tugay ise hâlâ ters ters Marco'ya bakıyordu. Şaraba koyulan afyon şurubu hepimizin başına iş açacak gibi görünüyordu ama Tugay'ın da eğlendiğini bildiğim için sadece Marco'yla uğraşacağını anlayabiliyordum.

"Kendi kendisini odaya kapattı," dedi Sinan, Tugay'ın yüzüne bakarak. "Güvenilmediği yerde durmayacağını söyledi."

"Saçmalama," dedim yüzümü buruşturarak. "Hiç de Gamze'nin tarzı değil bu."

"Haklısın Avukat." Gamze'nin sesi kapının eşiğinden duyulduğunda kollarını önünde bağlamış, kaşları çatık bize bakıyordu. "Ben de aynı şeyi düşünüp gömüldüğüm yatağımdan çıktım ve tepki vermeye geldim."

Javier kendisine şah yaparken, "Tepki mi dedi o?" diye sordu ortaya. "Kime tepki vereceksin?" Diğer taraftan hamle yapıp bir kez daha, "Şah," dedi.

Marco gözlerini bir an bile olsun Gamze'ye çevirmiyordu, Gamze ise asıl probleminin Tugay'la olduğunu belli eden bir tavırla ona doğru yürüdü. "Seninle konuşabilir miyiz?" diye sordu Tugay'a direkt.

Tugay, bakışlarını Marco'dan ayırıp Gamze'ye çevirdiğinde yüzünde hafif bir yumuşama olduğunu gördüm fakat duvardan farksız duruşu o örgüt liderinin yeniden geldiğini bana gösteriyordu.

CamScanner ile tarandı

"Gamze," dedi Tugay başını aşağı yukarı sallayarak. "Kendine göre haklı nedenlerin olabilir ama uzun zamandır hapishanedeydim ve çıktığımda insanlara güvenmek..."

"Ben konuşmak istiyorum!" diye bağırdı Gamze baskın bir sesle ve biraz daha yürüyüp Tugay'ın hemen yanında durdu. "Size geldiğim zamanı hatırlıyorsun değil mi?" Marco'nun bakışları Gamze'ye kaydı, ya biliyordu ya da hiç bilmiyordu. "Neredeyse ölmek üzereydim ve gidebileceğim hiçbir yerim yoktu. Sığındığım yer BL örgütü oldu çünkü kendimi artık Ölüm Timi'ne ait hissetmiyordum." Yutkunduğunda başını iki yana salladı. "Ne Adnan Atalar'a," dedi Gamze, "ne Marco'ya ne sana tek bir yanlışım bile olmadı. Oldu mu?" Marco'ya dönüp öyle bir sordu ki Marco direkt başını olumsuz anlamda iki yana sallamak zorunda kaldı. İçeriye Red –yeniden saçlarını kırmızı yapmıştı– ve Ufuk girdiğinde neler olduğunu anlamak istermiş gibi bize baktılar. "Güvenmemeni anlarım, kimse kimseye güvenmek zorunda değil bu hayatta fakat ben örgüte girerken senden tek bir şey rica etmiştim, o da kurallarının bana geçerli olmayacağıydı." Tugay sakince Gamze'yi dinlemeye devam etti. "Bana güvenmiyorsan şu an çekip gidebilirim, hiçbir şekilde gocunmam ama beni bir yere kapatıp diğerleriyle aynı kefede hapishane hayatı yaşatmanı kabul edemem çünkü anlaşmamız böyle değildi."

Tugay düşündüğümden daha uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra bakışlarını bana çevirdi ve düşüncelerinin arasına beni de kattığını anladım. Yeniden Gamze'ye döndüğünde, "Şu an beni oyalıyorsun," dedi sadece.

Kaşlarım havalandığında ve gözlerim irileştiğinde Gamze boğuk bir nefes verdi ve bocalamış bir şekilde, "Nereden..." dedi. "Nereden çıktı şimdi bu?"

Tugay ağız ucuyla gülümsediğinde neşeden oldukça uzaktı. "Kardeşimi benden iyi tanıyamazsın, değil mi Gamze?" Tıpkı Giray gibi boynunu çıtlattığında sırtını sandalyeye daha fazla yasladı ve kollarını önünde bağlayıp, "Giray şu an nerede?" diye sordu.

Gamze ilk önce karşı gelmek için dudaklarını araladı fakat sonrasında pes etmiş bir şekilde ellerini saçlarına geçirip, "Defne'nin yanında," diye mırıldandı. Sinan'a baktığımda onun da her şeyi bildiği ortadaydı fakat Marco'nun da tıpkı bizim gibi bir şey bildiği yoktu. Tugay, Gamze'nin devam etmesini sabırla bekledi. "Bana yüzleşmek istediğini

CamScanner ile tarandı

ve yerinin nerede olduğunu sordu, tıpkı senin söylediğin gibi yerini sadece senin söyleyeceğini söyledim ona. Fakat bana..." Gözlerini kapatıp geri açtı, "Bana hayatının en doğru konuşmasını yaptı ve ben de ona hak verdim." Hem mahcubiyet vardı hem de kararının arkasında gibiydi. "Tek başına yüzleşmek istiyor, tek başına hesap sormak istiyor, bu onun meselesi. Bizi ne ilgilendirir ki?"

Tugay başını iki yana salladı ve büyük bir nefes verdikten sonra, "Sence kardeşimin amacının hesap sormak ya da yüzleşmek olduğundan emin olsam bunu ondan gizler miydim?" diye sordu bu kez.

Gamze afalladığında ve Sinan'a baktığında Sinan da bakışlarını diğer tarafa çevirdi. "Ben, yani Giray'ı tanıyorum, o söylediklerinde ne kadar..."

Bir silah sesi duyuldu evin içinden. Tok bir ses. Ardından başka bir silah sesi daha. Vücudum kaskatı kesildiğinde ve ellerimi bile koyacak yer bulamadığımda Marco'nun oturduğu sandalyeyi fırlatarak, "Sikeyim," diye ayaklandığını gördüm ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Diğerleri de silah sesinin peşinden gittiğinde sakince oturmaya devam eden tek kişi Tugay'dı. Ben de oturduğum yerden kalktığımda Tugay, önündeki bardaktan su içti ve sakince ayağa kalktı.

"Defne'yi öldürdü değil mi?" diye sordum kuru bir sesle, elimle masaya sıkıca tutunarak. "Bunu yapmasını istemiyor muydun?"

Tugay suyundan biraz daha içti ve bakışlarını kapıya doğru çevirdi. Tam otuz saniye sonra içeriye Giray girdiğinde ve başıyla işaret verdiğinde Tugay hızlı adımlarla onu takip etti. Bir an bile şüpheye düşmeden onları takip ettiğimde Giray'ın elinde tuttuğu silah, az önce duyduğumuz o kurşun seslerinin sahibiydi, emindim. Bahçeye çıktıklarında ve ben de peşlerinden ilerlediğimde Giray boynunu çıtlatarak ikizinin yüzüne baktı. Dudaklarım aralandığında ikisine de büyük bir şaşkınlıkla baktım.

"Burada ne oluyor?" dedim onlara doğru eğilerek.

Giray bakışlarını bana çevirdi fakat Tugay sözü devraldı. "Defne evin içindeki hainle iletişim halinde," dedi sakin bir sesle. "Bu yüzden odasını değiştirdik."

"Ve yeni odasını büyük ihtimal sadece hain biliyor."

"Şu an," dedi Tugay, sanki dün o kadar sarhoş olup aklını kaybeden kendisi değilmiş gibi. "O hain kimse Defne'nin öldürüldüğünü düşünüp odaya ilk giden kişi olacak."

CamScanner ile tarandı

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında, "Ya gitmezse?" diye sordum tek nefeste.

"Gidecek," dedi bir kez daha Tugay. "Çünkü Defne'nin kendisini ifşalayacağını biliyor, istediği sağ bir Defne değil, ölü bir Defne."

"Sen bunu..." Afallamıştım. "Ne zaman bunu düşündünüz?"

Tugay, elindeki suyundan bir yudum daha içti. "Sabah, güzelim. Sen uyurken."

"Ben," dedim gözlerimi kısarak. "Ben bunu hangi ara, ne şekilde..." Elim yavaşça saçlarıma gitti. "Gamze ve Sinan biliyor mu? Marco peki?"

"Her şey çok ani gelişti," dedi Giray boynunu birkaç kez daha çıtlatarak. "Onlardan yana elbette bir şüphem yok fakat bir şekilde ilgiyi kendi üzerime çekmem gerekiyordu, bunun için de Gamze'den Defne'nin yerini rica ettim. Eski yerini yani. Sonrasında onun yerini değiştirdim." Tugay'a bakıp göz kırptı.

"Defne'nin üzerinde elbette takip cihazı var, kendisi bile bilmiyor, bu çok belli." Tugay sözü devralmıştı. "Başta X'ten şüphelendim ama gittiği yeri bilebilecek kadar akıllı, nerede hâlâ? O takip cihazını koyan X değildi."

"Geriye tek bir kişi kalıyor," dedi Giray parmağını şaklatarak. "Evin içine de böcekler yerleştiren o kişi. Paranoyak bir manyak olduğu her halinden belli ama Defne'yi öldüremiyor çünkü belli ki Defne'nin ölümü, onu patlatacak cinsten." Kafamda taşlar yeni yeni oturuyordu. "Şimdi ilk önce herkes eski yere gidecek ve orada Defne'yi bulamayacak, ardından benim nereye götürdüğümü merak edecekler, beni arayacaklar. Tek bir kişi dışında. Defne'nin yerini takip eden kişi dışında."

"Siz kafayı yemişsiniz," dedim gülüşümün arasından. "Peki onun oraya gittiğinden nasıl haberiniz olacak?"

"Benim de bir ajanım var," dedi Giray sırıtarak. "Silah kullanmayı pek bilmiyor ama onun dışında birçok konuda akıllı." Bir kez daha göz kırptı. "Lena, odanın olduğu yeri gözetliyor. En göze batmayacak kişi oydu, diğerlerinin yokluğu direkt belli olurdu."

"Ona güvenmediğini sanıyordum," dedim kendimi tutamayarak.

"Güvendiğim söylenemez, evet ama bir hain, bir yardakçı ya da bir katil olmak için fazla iyi bir insan."

"Peki ya Defne nerede?" diye sordum bu kez.

"Yeni yerde."

CamScanner ile tarandı

Tam o esnada Giray'ın telefonuna bildirim geldi ve ekranı bize doğru çevirdiğinde gelen o mesajı gördüm, telefon Tugay'ın telefonuydu ama mesajı atan Lena'ydı.

Burada biri var. Kapıyı açmaya çalışıyor.

Tugay sakince belinden silahını çıkardı ve Giray da aynısını yaptığında birbirlerine baktılar. Yönleri evin içine değil, Ölüm Timi'nin mezarlığının olduğu tarafa doğru ilerlediğinde ikisinin de adımları sağlam, duruşları dikti. Gülümsedim, çenemi kaldırdım ve sonrasında peşlerinden ilerlemek için adım attığım anda dengem altüst oldu, yer sanki ayaklarımın altından kaydı.

Bir kol boynuma sarıldı ve tam çığlık atacağım sırada bir silah tam şakağıma dayandı. Gözlerim korkuyla açıldığında bir el tam karşıma Tugay'ın telefonunu getirdi, ekranda benim peçeteden laleyle çekilen fotoğrafım koyulmuştu, mesajı atan ise aslında Lena değildi.

"Tik tak, tik tak, tik tak," dedi o tanıdık ama bir o kadar uzak ses. "Bu kez sevgilinden bir adım önde olan benim ve ne yazık ki Sevgili Avukat, sen artık bizimlesin." Bir anda boynumdaki kolyeyi çekip kopardı ve havaya kaldırıp imayla salladı. "Çünkü Tugay Demir Çeviker'i bitirebilmek için ilk önce seni yok etmek gerekiyor."

Kalbim acıyla sızladığında gözlerimi ebediyete kadar kapatmak istedim fakat bir silahın şarjörünün değişme sesini işittiğimde güvendiğim başka bir ses hemen ardımdaydı. "Tik tak, tik tak, tik tak," dedi Marco kederli bir sesle. "Oyunun sonuna geldin."

Dolu gözlerle tam karşıma bakarken Giray'ın ve Tugay'ın sol dönemeçten geldiğini gördüm, hemen arkalarında ise kimsenin hiç ummayacağı bir isim duruyordu: Defne. *Düşmanı yakınında tutuyorsan onu sadece bir koz olarak değil, güç olarak da kullan,* demişti Tugay. *En büyük güç nedir biliyor musun? Sırdır.* Arkama dönüp bakamıyordum çünkü şakağıma dayalı silah öyle bir baskı yapıyordu ki başımı çevirdiğim an ölebileceğimi biliyordum.

Onun gözünde.

Hainin gözünde.

Ama yolun sonuna gelmişti.

Defne Tufan bu kez bizim yanımızda olmak zorunda kalmıştı ve o, en büyük sırların başıydı. Buna nasıl ikna edildiğini bilmiyordum ama gördüğüm kadarıyla zaten bir iknaya ihtiyacı yoktu çünkü Defne de artık Krallık tarafından gözden çıkarılan kişi olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Yine de gülümsemeden edemedim, başımı çevirmeden arkama doğru elimi uzatarak, "Kolyemi alabilir miyim?" diye mırıldandım. "Silahın şakağıma dayanmasından daha çok öfkelendirdi bu beni."

Tugay başını omzuna doğru yatırdığında öne bir adım attı, dilini damağına üç kez vurup, "Ne demiştik?" dedi. "BL örgütünün en önemli kurallarından birisi, Tugay Demir Çeviker'in Sevgili Avukat'ına saygıda kusur etmemek. Asıl bu beni, bana ihanet edilmesinden daha çok öfkelendirdi."

Silah şakağımdan ayrılmadı, sessizlik bahçenin içindeydi ve arkamdaki adım sesleri gitgide artıyordu. Ölüm sessizliği dedikleri bu olsa gerekti, birisi ölecekti, birileri belki de ama o kişi ben olmayacaktım. Tek merak ettiğim kişi Lena'ydı ama Giray'ın rahat bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla Lena sağ ve iyiydi. Nida ise güvenli bir yere alınmıştı.

Tugay Demir Çeviker'in kusursuz planı öyle bir işlemişti ki hain artık avcumuzun içindeydi. Planlarımız arasında olmayan tek şey bana olan saldırıydı fakat bu kadarı şaşırtmamıştı çünkü Tugay'a yaklaşamayan herkes ya bana ya da Giray'a dokunuyordu. Giray'ın sırası geçmişti, bana gelmişti fakat bu kez hiç ummadığı şekilde tokat yemişti çünkü bu işi bozan kişi, Defne Tufan olmuştu.

Düşmanın en büyük gücü, sırdır, demişti Tugay bana arabada. Defne'nin sırları, hainin sonunu getirmişti.

Arkamdaki kişi bir an bile düşünmeden tetiğe bastığında gözlerimi sıkıca kapatıp istemsiz bir şekilde korkuyla titredim. Öyle acımasızdı ki hiç düşünmeden tetiğe bastı ve beni öldürmek istedi. Bu eller, Meryem'i acımasızca öldüren kişiye ait olmalıydı. Bu acımasızlık kolay kolay insanın kalbine uğramazdı çünkü.

Fakat evin içindeki bütün silahların boş olduğundan habersizdi. Tugay öne doğru bir adım attığında çenesi kasıldı. "Seni," dedi yavaş yavaş, "kendi ellerimle öldüreceğim."

Arkamdaki kişi hiç ummazken kahkaha atmaya başladığında onun gülüşünden başka hiçbir şey yoktu. Kahkahası gitgide arttı ve hızlı bir hamleyle her nereden çıkardıysa bir jilet çıkarıp boynuma yasladı, diğer elini havaya kaldırdı. "Bir ve dokuz arasında bir sayı söyle, Tugay Demir Çeviker," dedi sakinlikle. Tugay'ın çenesi kasıldığında gözleri kısıldı. "Sen söyle Giray Pusat Çeviker," dedi bu kez. Yine sessizlik. "Pekâlâ, sizlerden öğrendiklerimi uyguluyorum ve beş diyorum." Elindeki telefonla bir düğmeye bastı ve yaklaşık on saniye sonra Ölüm

CamScanner ile tarandı

Timi'nin büyük ağaçlarının olduğu yerde bir patlama gerçekleşti. Kulaklarım patlamanın etkisiyle çınlarken ellerimi kulaklarıma yerleştirdim ama hareket etmemi engelleyerek yeniden jileti boynuma yasladı.

"Bir sayı söyleyin," dedi o neşeli sesiyle. "Bir ve dokuz arasında!" Kimseden ses çıkmadı. "İki diyorum." Düğmeye bastı ve mezarlığın yan tarafında bir patlama gerçekleşti, vücudum titremeye başladığında bu korkudan daha çok öfkedendi. "Çok mu yalnızız sizce?" dedi bu kez ve parmağını üç kez şaklattı, telefonundan bir tuşa bastı. Neredeyse bir dakika içinde uzaktan simsiyah araçların bize doğru yaklaştığını gördüm. Araçlar tam çitin çevresinde durduğunda ona yakın büyük minibüslerden neredeyse yüze yakın asker indi. "Biraz daha heyecan ister misiniz?" Gülüyordu. Telefonundan birini aradı ve tek bir cümle söyledi: "Ölüm Timi için acil durum."

"Senin şerefini sikeyim ben," dedi Giray ağzının içinde.

"Çok uzun zamandır sizlerleyim," dedi her iki tarafı da kastederek. "Ve o kadar çok şey öğrendim ki aklınız şaşar. Öncelikle oyunları öğrendim, sonra güvenmemeyi, tedbir almayı, tedbirler yetersiz gelirse kendimi koruyabilmeyi. Aptal düşmanlarla karşılaşa karşılaşa aptallığın nasıl olduğunu anladım. Diğerlerinden ise en büyük farkım neydi, biliyor musunuz? Beni siz yetiştirdiniz. Diğerlerinden ayrıldığım nokta neydi, biliyor musunuz? Ben Krallık'a her şeyimle gerçekten gönülden bağlıydım, bağlıyım ve bağlı kalacağım." Uzaktan başka araçların da yanaştığını gördüm. "X dediğiniz adam, benim piyonumdan başka hiçbir şey değildi. Şimdi asıl patronla karşı karşıyasınız." Hareketlendiğini hissettim. "Sayıca üstünüm, kollarımın arasında âşık olduğun kadın var ve senin bakışlarından bile anlarım, yenildin Tugay Demir Çeviker."

Tugay çenesini kaldırdı, ifadesi o kadar sakin ve duvar gibiydi ki ne hissettiğini anlamıyordum. "Ne istiyorsun?" diye sordu sadece.

Sesi baskınlaştı ve bambaşka bir cevap verdi. "Diğerlerinin sizinle kişisel problemleri oldu hep lakin ben daima bütün yüreğimle Kralık'a bağlıyım. İnançlarıyla, hayalleriyle, duruşuyla... Krallık ruhu yaşayacak, saygıyı yeniden kazanacak. Tam da bu noktada yoluma çıkan herkesi ezer geçerim, sizinle kişisel problemim yok. Andım olsun, şimdi geri dönün, sizinle hiçbir problemim olmaz." Nefesini verdi. "Ama buna devam ederseniz kim olursa olsun ezer geçerim çünkü ben Kralık'ın adının kirletilmesine izin vermeyeceğim. Çocukları bu inançlarla büyüttürecek, kadınları bu şekilde saygın bir hale getireceğim."

CamScanner ile tarandı

Ruh hastası.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tugay bir kez daha tekdüze bir sesle.

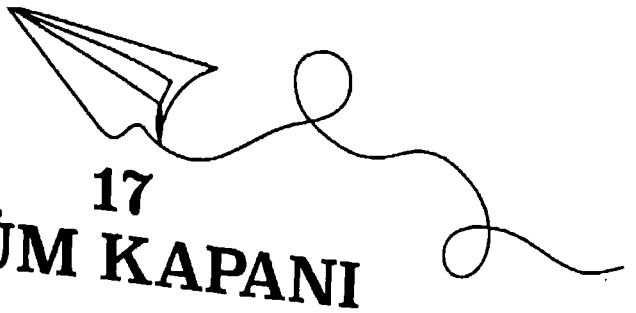
"Yüce Krallık'ın istediği gibi idam edilmeni." Birkaç derin nefes aldı ve jiletin keskin tarafını boynumda daha fazla hissettim. "Şimdi o elektrikli telleri bileklerine yeniden takma zamanı, merak etme mahkûmiyet ya da hapishane olmayacak, o idam ipi boynuna hemen dolanacak. Canını istiyorum senin ve senin yanındaki herkesin."

Bu cümlelerin ardından Tugay'la olan dakikalar önceki sohbetimiz aklıma geldi.

"Ya bir gün bir kumarı kazanamazsan Tugay?"

"Ben artık hep kazanırım çünkü kaybettiğim noktada tek değilim, bir de sen varsın. Beni sen kurtarırsın."

CamScanner ile tarandı

17
ÖLÜM KAPANI

İhanet, bir gün kendi evine döneceği günü beklerdi.

Soğuk kışkırtıcıydı ama kışkırtıcı olan sadece soğuk da değildi; kalbimin kulaklarımdaki atışı korkumun daha fazla artmasına neden oluyordu. Oyunun sonuna yaklaştığımızı hissedebiliyordum. Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçebilirdi ama o an gözlerimin önünden geçen sadece Adnan Atalar'dı, babamdı; her şeyin başlangıcı ve belki de bitişi olan o adamdı.

Bana bir keresinde babamın ihanetle ilgili, *akrep gibidir*, dediğini anımsıyordum. *Günü geldiğinde zehriyle kendini öldürür akrepler; eğer bir insanın ihanet ettiğini görürsen bir gün o ihanetin kendi sonunu da getireceğini bilmelisin.*

Öyle yürekten inanmıştım ki bu söylediğine her ihanetle karşılaştığımda o insanın kendi kendini yok edebileceği günü beklerdim. Bugün ise beklemek için zamanım yoktu çünkü o yolun sonunu görebiliyordum.

Gözlerim tek tek karşımdaki herkesin yüzünde gezindi, Tugay'ın bakışlarından ise kaçtım çünkü oraya bakarsam neler göreceğimden emindim. Belki hissizlik, belki de hissizliğin içindeki o acı. Bir ihtimal korku? Hayır, o korkusunu öyle bir gizlerdi ki bunu ben bile zor görürdüm.

Boğuk bir nefes verdiğimde bakışlarım yavaşça Defne'ye döndü; onun gözlerinde gördüğüm saf bir acıydı. Kime acı duyduğundan emin değildim ya da onu kararlarından vazgeçiren neydi onu da anlamıyordum ama o bana bakmak yerine hainden gözlerini ayırmıyordu.

Giray'ın yüzünde Tugay'da olabilecek olan ifadeden çok daha uzakta bir ifade vardı. Öfkesi aldığı her nefesten belli oluyordu, gözleri ise odağını kaybetmiş gibi bir benim bir de hainin üzerinde geziniyordu. Öyle ki o an boğazıma dayanan keskin jiletin hissini çok sonradan fark edebilmiştim.

Silahlarda kurşunlar yoktu fakat jilet şu an boynumdaydı; nabzımın üzerindeydi, benim hayatımdaydı.

CamScanner ile tarandı

"Dizlerinin üzerine çök, Avukat Eftalya Atalar." Hainin emir veren sesi, bomba seslerinin arasına kurşun gibi isabet etti. Bu sesi tanıyordum lakin daha önce bu kadar sert bir tonda bana konuştuğunu hiç hatırlamıyordum. Nasıl da güzel rol yapıyormuş dedi bir tarafım, diğer tarafım ise inatla duyduğu sesi reddetmek istiyordu çünkü ihanetin bedeliyle beraber getirdikleri de fazlasıyla ağır olurdu.

"Biliyorsun değil mi?" diyen Marco'nun sesinde hâlâ o keder vardı ama o gizleyemiyordu, korkuyu da işitebiliyordum. "Avukat'a zarar verdiğin an, sen de öleceksin."

Hainin nefesini verdiğini işittim, gülümsüyor olmalıydı ki Giray'ın çenesi kasıldı. "Defalarca ölümle burun buruna geldim, Marco T ve bilmeni isterim ki ben bugün ölmeyeceğim ama birileri ölecek, ondan eminim."

Kendinden öylesine emin bir sesi vardı ki, nerede duysam Krallık'ın baş savunucusu olduğunu düşünürdüm. Onlar kadar acımasız, onlar kadar sert.

Yutkunduğumda dizlerimin üzerine çökmek yerine çenemi havaya kaldırdım ve Tugay'la göz göze geldim. Benimle aynı anda, bir an bile şüphe etmeden o da çenesini kaldırmıştı. Sanki bana *çökme dizlerinin üzerine* diyordu, *bunu yapma, eğer yaparsan ben de dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalırım.*

"Adnan Atalar'ın kızı, eski Avukat Eftalya Atalar," dedi bu kez hain. "Dizlerinin üzerine çökmeni emrediyorum."

Tugay yarım adım attığında arkamda hareketlenme oldu, o hareketlenmenin ardından Tugay duraksadı. Hainin kim olduğunu biliyordum ama arkamı dönüp bakmak istediğimde jilet daha sert dayandı, sanki ben onunla göz göze bile gelmemeliymişim gibi. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi.

"Bunu yapacağını biliyordum." Kime söylediğini anlayamadım ama birkaç saniye sonra Defne'nin başını ağır ağır iki yana salladığını fark ettiğimde hainin konuştuğu kişinin Defne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Nabzım o kadar hızlıydı ki dudaklarımın arasından nefes almaya çalıştığımı o an fark edebilmiştim. Ölecek miydim? Ölüm bu kadar yakındı biliyordum ama bu şekilde ölmek bana yakışır mıydı?

"Benim gördüğüm o çocuk, aynı çocuk değildi," dedi Defne titreyen bir sesle. "Sen aynı adam değilsin, hiç olmadın ve beni de

CamScanner ile tarandı

kandırdın." Defne'nin gözünden bir damla yaş aktığında ihanetin bir kez daha onun tarafında yer aldığını görebiliyordum ama bu kez ihaneti, tarafını tuttuğu kişilere karşıydı.

Babam haklıydı, ihanet akrep gibiydi; bir gün kendisini zehirliyordu. Defne gitgide zehirleniyordu.

Anlayamıyordum ya da anlamak istemiyordum bilmiyordum ama uzaktan burnuma dolan is kokusu, ateşin gitgide yükselmesi birkaç saat içinde Ölüm Timi'ne ait yerin baştan aşağı kül olacağını sanki bana gösteriyordu. Kaçış nasıl gerçekleşecekti? Bu kez kurtuluş var mıydı? Gözlerim bir umut yeniden Tugay'a döndü ama Tugay bana bakmak yerine boynuma dayalı olan jileti izliyordu. Her hareketimde biraz daha keskinleşen o jileti tenimde hissedebiliyordum.

"Senelerce seni yanımda tuttum." Giray'ın baskın sesi ve keskin çenesi cümlelerini seçerken dikkat ettiğini gösteriyordu. Belki de dudaklarına sıralanan onlarca hakareti benim canım için yutuyordu.

"Ve sen söylemeden söyleyeyim," dedi hain. "Bir an bile olsun benden şüphelenmedin, değil mi? Hatta hiç şüphelenmedin." Büyük bir nefes verdi ve sonrasında öyle sert bir şekilde beni omuzlarımdan bastırdı ki yere dizlerimin üzerine düşerken dudaklarımın arasından tiz bir çığlık çıktı. "Dizlerinin üzerine çökmeni emrettim Avukat Eftalya Atalar! Burada emirleri ben veriyorum!"

Tugay'ın boğazından hırıltılı bir nefes yükseldiğinde boynumdaki jileti umursamadan öne doğru büyük adımlar attı ve belindeki silahı çıkarıp haine doğru tuttu. Hain ise sadece kahkaha attı.

"Harikasınız," dedi soğukkanlı bir şekilde. "Tugay Demir Çeviker," diye mırıldandığında dilini damağına vurdu. "Güçlüsün, hırslısın, kuvvetlisin, manipülatifsin, özgürlük için her şeyi yok edebilirsin ama," nefesini verdi, "bir kadın da seni şurada yok edebilir, değil mi?" Bir kez daha dilini damağına vurdu. "Seneler önce yapayalnızdın ve Avukat'ın babası seni yanına aldı, Adnan Atalar elini sana uzattı." Babamın adını duymak dizlerimin üzerine çöktüğüm yerde ellerimin titremesine neden oldu. "Veya sen ona yalvardın yanına alınmak için bilemiyorum, o kısımları sen daha iyi biliyorsun."

"Senin," dedi Tugay bakışlarını bana çevirmeden dişlerinin arasından. "Hiçbir şey bildiğin yok."

"Kasanın şifresi 020817," diyen hain kendinden oldukça emindi.

"Bu tarihin anlamını söylememi ister misin?"

CamScanner ile tarandı

Giray bakışlarını Tugay'a çevirdi, ardından eli ensesine doğru gitti. "Giray Pusat Çeviker," dedi bu kez hain. "Hayattan tek beklentin eğlenceydi çünkü yaşamayı gerçekten seviyordun." Burnunu çekti. "Fakat sonra iki tane yola girdin, o iki yol senin hayatını tamamen değiştirdi. Birincisi Defne Tufan'a âşık olmaktı." Kahkaha attı, ardından bıçak gibi kesildi. "İkincisini bilmek ister misin?" Bakışlarım direkt Tugay'a döndü, gelecek olanı biliyordum, hain bel altı vurmayı çok iyi beceriyordu. "İkinci yol doğduğun gün başladı, maalesef Tugay Demir Çeviker'in kardeşi oldun." Sesi buz kadar soğuktu, bir katilden farkı yoktu. "Şimdi her şeyi bıraktığını söylersen gitmene izin veririm, neden biliyor musun? Çünkü bu örgütte, hatta herkesin arasında en çok sevdiğim kişi sensin, Defne'me iyi baktın ve bir gün bile beni dışlamadın."

Ellerimi yere bastırdığımda avuçlarımın içine çamurlar bulaştı, yağmur az önce yağmıştı ve yeniden yağacak olursa yangın daha fazla büyüyecekti, bunu çok iyi biliyordum. Hareket etmek bir yana dursun, konuşursam boynumdaki jilet, nabzımı sonsuza dek susturacakmış gibi hissediyordum.

"Defne'me?" dedi Giray kaşlarını kaldırarak. "Sen nasıl bir kansızsın ulan?" diye sordu ve bakışlarından öyle bir ifade geçti ki zihnindeki bütün ışıklar sanki yandı, geçmiş gözlerinin önüne geldi ve yüzünde dünyanın belki de en masum ama bir o kadar da en korkutucu gülümsemesi oluştu. Gözleri yavaşça Defne'ye döndüğünde tek bir cümle kurdu: "Âşık olduğun kişi X değildi."

Defne gözlerini kapattığında ve başını iki yana sallayarak ağlamaya başladığında aklından neler geçiyordu anlamıyordum ama Marco'nun küfrü düşüncelerimin arasına girdi. "Buna artık bir son ver." Defne'nin bu cümleleri kime söylediği açıktı. "Bana hiç mi değer vermiyorsun?"

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu hain. "Planımıza güzel bir şekilde ayak uydurmadın mı?" Dilini damağına vurdu. "Hayır, sen bana da ihanet ettin Defne, anlayamıyorum, bunu hak edecek ne yaptım?"

"Sen bu değilsin," diyen Defne, sanki hain için çabalıyor gibiydi ya da hiçbirimizin bilmediği bir yönünü görüyormuşçasına konuşuyordu.

"Bugün bir kazanan olmayacağının farkındasın değil mi?" Marco'nun sorusundaki güven, elinde tuttuğu o silahtan geliyordu, anlamak zor değildi. "Avukat'a zarar verdiğin an, kafanda öyle bir delik açacağım ki..."

CamScanner ile tarandı

"Marco T," dedi bu kez. "Çok küçük bir çocukken, annen kendini öldürdükten sonra..."

"Siktiğimin şerefsizi," dedi Marco ve arkamda hareketlenme oldu, ikisi arasındaki itişmeyle bir anda boğazımdaki jilet boynumu keskin bir şekilde kestiğinde acıyla haykırdım ve elim boynuma doğru gitti. Avcuma kan dolduğunda ve aynı hızda kan, göğüskafesime doğru ilerlediğinde elim nabzımı bulmaya çalıştı. Hayır, ölüyor muydum?

Gözlerim korkuyla yukarıya doğru tırmandığında o hengamenin arasında Tugay öne doğru atıldı ama aynı hızda jilet, Tugay'ın omzunu kestiğinde bu kez çığlığın gökyüzünü dolduracak kadar büyüktü. Sonrasında yerde sürüklendiğimi hissettim ve bir sırta yapıştırıldım, jilet ise boynuma daha keskin bir şekilde yaslandı. Göğüskafesime doğru kan sızarken Tugay'ın sağ eli omzuna gitti ve onun da avcunun kanla dolduğunu gördüm. Çırpınmaya başladım fakat çırpınmak jiletin daha fazla boynumu kesmesine neden oluyordu.

"Beni!" dedi hain arkamdan bütün gücüyle kendine bastırırken. "Dinleyeceksiniz!"

"Marco," dedi Tugay elini omzuna bastırırken. Yeniden bana döndüğünde yüzüne öyle bir acı oturdu ki o acıyı daha önce yüzünde görmüş müydüm hatırlamıyordum. Onun da canının yandığı her halinden belliydi fakat sakinliğini korumak zorundaydı. "Bırak, konuşsun."

"Bırak konuşsun," dedi hain taklit ederek. "Marco T, söylesene mandalinaları neden bu kadar çok seviyorsun?" Sessizlik oldu, boynumdaki kesikten daha fazla kan akmaya başladı. Burnuma dolan paslı demir kokusu gözlerimin dolmasına neden oldu. Jilet damarıma denk gelmemişti ama kan kokusunu her aldığımda ölüme biraz daha yaklaştığımı hissediyordum. Gözlerim Tugay'a döndüğünde onun da bakışları benim üzerimdeydi. Dudaklarını oynatarak bir şeyler söyledi ama anlamak imkânsızdı çünkü her yeri buğulu görmeye başlamıştım.

"Çok küçük bir çocukken Adnan Atalar tarafından büyütüldün," dedi üzerine bastıra bastıra. "Sen ve X beraberdiniz, biriniz yan çizdiniz ama biriniz daima Adnan Atalar'ın evcil köpeği olmaya devam etti. O kişi sendin." Büyük bir nefes verdi, nefesi saçlarımdaydı ve acıdan mı yoksa o nefesinden mi bilinmez, midem bulanıyordu. "Sana bir şans verdi, Ölüm Timi gibi bir yerin lideri oldun ama birisi olmak onun malı olmanın dışına çıkarmadı. Öyle ki Ölüm Timi'ndeki bazı kişilerin soyadlarındaki harfler bile Adnan Atalar'ın o büyük kasasının şifresiydi."

CamScanner ile tarandı

Dudaklarım aralandığında gözlerim yeniden Tugay'a döndü ama onun da bunu bilmediği çok açıktı. "Sandığınızdan çok daha fazlasını biliyorum," dedi hain. "Çünkü söylediğim gibi, senelerdir sizinleydim ve senelerdir birçok şey öğrendim. Kurdu kuzu sürüsünün içine yerleştirdiler, o kurt bendim." Aşağılayıcı bir şekilde devam etti. "Ve ben bütün kuzuların zaaflarını biliyordum. Tek bir kişi dışında." Jilet daha fazla dayandı. "Sen Tugay Demir Çeviker, senin hakkında bildiğim çok az şey vardı çünkü içine kapanıktın, ne düşündüğün anlaşılmıyordu, yalnızdın ve gözü karaydın. Fakat şimdi bir zaafın var, o zaafın benim ellerimin arasında. Şimdi karar sırası sende, özgürlük mü yoksa Avukat'ın mı? Seç. Eğer özgürlüğü seçersen Krallık'ı devirmek için istediğin her şeyi yapabilirsin ve tam şu an gidebilirsin, sonrasında ben de ölürüm ama eğer Avukat'ını seçersen avcumun içindesin demektir, ikinizi de yok edeceğim. Ve ben vereceğin yanıtı çok iyi biliyorum."

Silik bir şekilde başımı iki yana salladığımda Tugay'ın gözleri bir an olsun bana dönmüyordu. Sağ elini yavaşça sol omzundan çekti, duruşunu dikleştirdi ve gözlerini kıstı. Söylemesi gereken beni seçmediğiydi, beni öldürmesi gerektiğini söylemeliydi çünkü olması gereken aslında buydu. Senelerini verdiği bir planı vardı, o plan sadece benim yüzümden bozulmamalıydı.

Ölümden o an korkuyor muydum, işte bunun cevabını veremezdim ama tek bildiğim kaybetmeyi hiç istemediğimdi. "Tugay," diye mırıldandım yavaşça. Bakışları bana dönmedi. "Ölümüm en büyük kazancın olacak, düşün bunu."

Bakışlarını bana öyle bir çevirdi ve baktı ki cümleler bıçaktan daha keskin bir şekilde dudaklarımın arasında kaldı. Fakat bakışlarını kaçırmadı, neredeyse bir dakika boyunca bana baktıktan sonra, "Ayağa kalk, Sevgili Avukat," dedi baskın bir sesle. "Biz artık dizlerimizin üzerine *sadece birbirimiz için çökeriz.*"

"Cevap bu değil." Sırtım hâlâ yaslıydı ve hâlâ yerdeydim. Art arda başımı sallıyordum, istediğim kesinlikle bu değildi; zaafı olmak değildi. İstediğim bu savaşı kazanmaktı.

"Tugay," dedim ağzımın içinde son kez. "Bunu yapman gerekiyor çünkü..."

Tam o esnada gözlerimin önünde Giray, Defne'yi kendine öyle bir çekti ve elindeki silahı şakağına dayadı ki cümlem yarıda kesildi. "Herkesin bir zaafı vardır," dedi Giray. "Şimdi de senin zaafını görelim."

CamScanner ile tarandı

Defne korkuyla gözlerini açtığında çevremizi saran ateş gitgide bize yaklaşıyordu ve Giray'ın silahı tutan eli bir an bile olsun titremiyordu. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Giray gülümsedi. "Ben bu silahla kendimi bile vurmayı düşündüm ve o günden sonra çok şey değişti, gözünün yaşına bile bakmam."

Defne'nin gözlerinden art arda yaşlar akarken karşısına bakıyordu ve sanki yanıtı çoktan biliyor gibiydi. Onlarca adam bize savaş açmak için bekliyordu, buradan çıkışımız yoktu ve hainin zaafı eğer Defne ise biz kurtulabilirdik.

Ama cevap, hainin kahkahasında gizliydi. Öyle gür bir kahkaha attı ki ben çoktan kaybettiğimizi kabullendim. "Ve ben," dedi. "Tek bir zaafım, tek bir bağlılığım, tek bir sevgim var. O da Krallık'a karşıdır." Soluk bile almadan devam etti. "Öldür, ardından ölüsünü yak çünkü artık benim işime yaramaz." Defne acıyla bağırdığında ve çırpınmaya başladığında saldıracağı kişi çok açıktı, Giray ise ona sarıldığı yerden bir an bile ayrılmıyor, şakağındaki silahını çekmiyordu. "Ve o bana ihanet etti, tıpkı size ihanet ettiği gibi."

"Ben sadece senin için çabaladım!" Defne öyle bir bağırıyordu ki kulaklarımı acıtacak kadar yüksekti. "Ben sadece seni yeniden kazanmak istedim ve anlaşmamız asla bu şekilde değildi!" Defne bütün gücüyle çırpınmaya devam ederken Giray artık onu öldürmek için değil, sanki ölümünün önüne geçmek için tutuyor gibiydi çünkü eline silah geçse kendini öldürebilecek kuvvet onda vardı. "Sen aynı kişi değilsin, hiç olmadın. Beni kandırdın! Bizi kandırdın! İkimizi kandırdın!"

"Sen benimle yollarını ayırdığında her şeye son verdin, Defne." Bıkkın bir nefes verdi. "Şimdi Tugay Demir Çeviker, tercihini söyleme zamanı. Sevgili Avukat'ının ölümü mü yoksa özgürlüğün mü?"

"Tugay," diye inledim acıyla. "Yap şunu!" Bana öyle bir baktı ki sanki *özgürlüğüm sensin*, diyordu, bana bir kez daha öyle bir baktı ki sanki *ölürsen özgürlüğün ne anlamı kalır*, diyordu.

"Kaybedeceksin." Tugay'ın dudaklarından dökülen kelime o kadar netti ki ne derse inanırdım. "Çünkü benimle alakalı bildiğin birçok şey olabilir ama bilmediğin tek bir şey var: her zaman ama her zaman ben kaybederken bile kazanırım ve o zihinlerinizde daima böyle hatırlanacağım." Yüzünde bir tebessüm oluştu, o tebessüm güven verdi. Kazandık demiyordu ama ben kaybetmem dediği her halinden belliydi.

"Ne demek istiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Tugay başını omzuna doğru yatırdı ve bakışlarını bana çevirdiğinde, "Ayağa kalk," dedi direkt. "Bıçaklar ve silahlar bizim itaat sebebimiz değildir, güzelim çünkü ölürken bile boyun eğmememiz gerektiğini çoktan öğrenmedik mi? Eğer bir itaat gerçekleşecekse biz sadece birbirimize itaat ederiz, öyle değil mi canımın içi?"

O an yine iki yolum vardı ve ben yine onu dinlemeyi seçtim; Tugay'ı dinlemek belki de kazandırmazdı ama kaybettirmeyeceğinden de neredeyse emindim. Biz ölebilirdik ama savaşı kaybetmezdik.

Ellerimi yere bastırdığımda avcumdaki kanla yerdeki çamur birbirine karıştı. Hain neden izin verdi bilmiyordum, belki de düşünceliydi, yüzünü göremiyordum ama çöktüğüm yerden ayağa kalktığımda boynumda hâlâ bir jilet yaslıydı fakat artık boynumdan akan kanlar umurumda değildi. Birisi Tugay'ın boynuna jilet dayasa ve bir tercih hakkı sunsa onun ölümünü seçmeyeceğimi çok iyi biliyordum. Şimdi ondan bunu istemek belki de bencillikti.

Bir savaş kazanılacaksa insan ölürken de o savaşı kazanırdı, en büyük örneği babam Adnan Atalar'dı.

Tugay çenesini havaya kaldırdı ve sağ elini yavaşça cebine yerleştirdi. Bu hareketi bile arkamdaki hainin hareketlenmesine neden oldu. "Eğer öleceksek," dedi yüzündeki o anlamsız tebessümle, "bir örgüt kurucusu ve lideri olarak ölmeyi yeğleriz, değil mi Sevgili Avukat?" Sağ eline eldiveni geçirirken yüzü öylesine sakindi ki gerçekten de o kadar sakin miydi düşünmeden edemedim. "Değil mi Sevgili Avukat'ım?" diye sordu yeniden ve tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Diğer türlü mahkûm Tugay Demir Çeviker ve Avukat Eftalya Atalar'dan hiçbir farkımız kalmaz ama bak bize, karşımızda bir ordu bile dursa bize meydan okumayı beceremiyor."

Onun kadar sakin olmak, hatta onun gibi gülümsemek istiyordum fakat bu şu an imkânsıza yakındı. Planı neydi bilmiyordum, ölüm olduğu kesindi ama ölmeye karar verirken bile duruşundan hiçbir şekilde ödün vermiyordu.

Sol eline de eldivenini geçirirken başını iki yana salladı ve dilini damağına üç kez vurdu. "Sol kolumu neden kaybettiğimi de biliyorsun, değil mi?" Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Çok net bir şekilde söylemek gerekirse bir sırrı saklamak için kaybettim, o sırrın sahibi ise Sevgili Avukat'ımdı." Sol eline de eldivenini giydikten sonra beline sıkıştırdığı silahını çıkardı ve şarjörünü kontrol etti. Boynumdaki

CamScanner ile tarandı

jilet ise yavaşça hareketlendi, canım acıyordu. "Ve ben bir pilottum, aslında ölümüm kolumu kaybettiğim gün gerçekleşti çünkü mesleğimi kaybettim." Başını kaldırdı, ellerini önünde birleştirdi, duruşunu dikleştirdi, omzundan ise kan akıyordu. "Bir zamanlar kolumu uğruna kaybettiğim Avukat Eftalya Atalar'dı, şimdi ise canımı BL Örgüt Lideri Sevgili Avukat'ım için feda edebilirim, hiç problem değil."

"Tugay," dedi Giray ve o an onun hâlâ Defne'yi tuttuğunu gördüm, silah ise çoktan aşağıya inmişti. Öyle bir şaşkındı ki Defne'yi bırakmak aklına bile gelmiyordu.

Tugay büyük bir nefes verdi, ardından bir nefes daha ve sonra silahın kilidini açıp namluyu kendi şakağına dayadı.

Bunun adı intihardı ve ben artık nefes bile almıyor gibiydim.

"Yok artık," dedi hain gülerek. "Kendini mi öldüreceksin? Bu kadar cümle bunun için miydi?"

Tugay da gülümsedi. Şakağına dayalı bir silah vardı, bunun adı gerçekten intihardı ama o gözlerini bir an olsun kırpmıyordu. Şimdi burada belki de benden hemen sonra kendi canına kıyacaktı; bunu bilmek gözlerimin dolmasına neden oldu ama bir an bile olsun çenemi aşağıya indirmedim.

"Evet," dedi Tugay hiç düşünmeden. "Ama öncesinde seni de bitirmem gerekiyor çünkü onurun, gururun ve savaşın sadece Krallık için."

Sağ elinde tuttuğu telefonu havaya kaldırdı ve sonra rehberden bir numaraya bastı. Telefon üçüncü çalışta açtığında, "Alo?" diyen sesini işittik. O sesi tanıyordum, Krallık başa geçmeden önce muhalefet partisinin lideriydi. Aynı zamanda babamın yakın bir arkadaşıydı; Krallık başa geçtikten sonra kendisi ülkeden çıkmak zorunda kalmıştı. BL örgütünün planları istediği gibi ilerlerse yeniden ülkeye demokrasiyi getirmek için onlarla anlaşma imzalayacaklardı. Ve göründüğü kadarıyla o anlaşma çoktan gerçekleşmiş gibiydi.

"Merhaba Fethi Toraman," dedi Tugay bariton bir sesle. "Ben Tugay Demir Çeviker." Bir elinde silah, şakağına dayalı, bir elinde telefon savaşın başlangıcı. "Size attığım bir ses kaydı ve görüntüler vardı, hatırlıyorsunuz, değil mi?" Tugay'ın yüzünde gülümseme belirdi. "Her ikisini de halka sunabiliriz."

Arkamda hareketlenme olduğunda hainin boynuma dayadığı jiletin gevşediğini hissettim.

"Zamanının henüz gelmediğini söylemiştin," dedi Fethi Toraman.

CamScanner ile tarandı

Tugay kısık bir sesle güldü. "Şakağıma bir silah dayalı, o silahı da ben tutuyorum. Üzülerek söylemeliyim ki artık ölü bir adamım ve eşim de artık ölü bir kadın fakat geride kalan herkesin bütün gerçekleri bilmesini ve Krallık'ın gerçek yüzünün ortaya çıkmasını istiyorum."

O an anlamıştım. Tugay, X'ten gizlice kaydettiği ses kaydını şimdi halka yayınlatacaktı ve bu şekilde biz kaybetsek bile Krallık'ın da itibarının yerle yeksan olmasını sağlayacaktı.

Sessizlik oluştu. Fethi amcayı tanıdığım kadarıyla babam kadar dingin ve bir o kadar da zeki bir adamdı. Tek farkları babam daha cesurdu, Fethi amca ise her şeyi adaletle çözmek konusunda fazlasıyla istikrarlı bir adamdı.

"Tugay," dedi Fethi amca. Kısa bir nefesin ardından devam etti. "Eğer sağ kalırsan bana ulaş."

"Eğer sağ kalırsam..." dedi Tugay ve bakışlarını bana çevirdi. "İlk yapacağım şey, size ulaşmak olmayacaktır ama elbette sizi de arayacağım."

Tugay telefonu kapattığında protez eliyle tuttuğu silahını şakağına daha fazla bastırdı. "Ne diyorduk?" diye mırıldandığında kaşlarını havaya kaldırdı. "Tercihlerden mi söz ediyorduk? Birazdan tercihe bile gerek kalmadan Krallık'ın son kalesini de yıkmış olacağım. O kale ne, biliyor musun? Halka karşı oluşturulan güven. Belki bir kesim gözlerini kapatmaya devam edecektir ama unutmaman gereken bir şey de var; en sessiz halk, en yüksek çığlığı çıkarabilecek olan halktır ve sizi destekleyen insanların sessizliği benim bile kulaklarımı acıtıyor. Güven duvarları yıkılıyor, onurunu ve gururunu artık başka bir Krallık için yıkman gerekecek."

Hainin nefes alışı değişti ve dudaklarından hırıltılı bir nefes döküldükten sonra beni sertçe kendine çekip kolunu boynuma doladı. Fakat birkaç saniye içerisinde telefonundan ses yükseldiğinde hızlıca telefonunu çıkardı. Birkaç tuştan sonra o ses kulaklarıma doldu, göz ucuyla baktığımda ise sosyal medyaya servis edilen o ses kaydını duydum.

Tugay, *"Krallık ve örgüt arasındaki savaşın halkı mahvettiğiyle yüzleştim bugün,"* diyordu acılı bir sesle. *"Sadece beni destekleyenler değil, Krallık'ı destekleyenler de aç, mutsuz ve ölümle burun buruna. Kimse mutlu değil. Bütün bunlar son bulduğunda ne olacak? Krallık kazansa ülke bir mezarlığa dönüşecek, örgüt kazansa nasıl devam edeceğini bilemeyecek. İki tarafın da elinde ister istemez masum insanların kanı var, BL örgütünü destekleyenleri düşünmemeni anlarım ama Krallık'a gönülden*

CamScanner ile tarandı

bağlı o kadar kişi var, onları da düşünmek zorundasın. Biz seninle aramızdaki savaşı devam ettirebiliriz ama ülkeyi yok edersek bir daha kurtuluşu olamayacak. Ben barış ve adalet istiyorum, sen ise halkını düşünmesi gereken bir Başkan'sın. Bu aptal oyunun sonucunda boş ver, mantıksız konuştuğumu söyleyemezsin bana."

Kısa bir sessizlik oluşmuştu ve X'in o nefret dolu sesini işittik.

"Sen konunun hâlâ ülke kısmında mısın piç herif? Bu ülke de halk da masumiyet de zerre sikimde değil. Krallık'ın onuru ve gururu da öyle. O babamın zamanında böyleydi, onun kadar aptal değilim, hiç olmadım."

Tugay'ın acı dolu başka bir sesi daha geldi.

"Gerçekten tek niyetim barıştı."

Ses kaydı durdu, ekran karardı ve sonrasında görüntüye Tugay'ın yüzü girdi. Sosyal medyada paylaşan hesap anonim bir hesaptı ama güçlü olduğu gitgide yükselen beğeni ve yorum sayısından belliydi. Hainin elinde tuttuğu telefona art arda aramalar ve mesajlar geliyordu; bu arama ve mesajlar da gitgide videonun yayıldığını gösteriyordu.

Tugay çalışma masasında oturuyordu, önünde 1984, Bir İdam Mahkûmunun Son Günü, Hayvan Çiftliği, Otomatik Portakal, Dava gibi nice kitap duruyordu. Sol tarafta bir adalet terazisi vardı fakat terazinin bir tarafı kırılmıştı. Önünde üst üste dizilmiş kâğıtlar tutuyordu, kâğıtların yanında dosyalar vardı. Arkası simsiyah perdeyle örtülüydü, kadrajda sadece kendisi yer alıyordu. Yüzünde maske yoktu, sakallarını kesmişti ve ellerinde eldivenleri duruyordu, üzerinde ise simsiyah bir takım elbise vardı. Videoyu tam olarak ne zaman çektiğini kestiremiyordum ama parmağındaki benim ona aldığım yüzük, yakın zamanda çektiğini gösteriyordu.

Yüzüğü çıkarmamıştı.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı, herkesin bildiği o ifadesi ve bir o kadar da rahattı. Ela bakışları tam olarak kadraja bakıyordu ve kaşları hafif çatıktı. Saçları taranmıştı, yüzünde canlı bir renk vardı. Bu videoda neler diyecekti, tahmin dahi edemiyordum ama sonrasında yaşanacakları az çok bilebiliyordum. Tugay gözünü karartmıştı; bu hamlesi herkesi yok etme üzerine kuruluydu.

"Hepinizin bildiği gibi ben BL Örgüt Kurucusu, Tugay Demir Çeviker'im. Krallık'ın size söylediği gibi çocuk katili değilim, tecavüzcü değilim, hırsız..." Duraksadı, yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. "Sadece Krallık'tan çaldım çünkü ben de sizin gibi halktan birisiydim ve

CamScanner ile tarandı

benim olanı benim dışımda üstlerimin kullandığını fark ettiğimde gözlerim açılmıştı."

"Hepinizin bildiği gibi ben Sivil Havacılıkta uzun bir süre ülkem için pilotluk yapan Tugay Demir Çeviker'im. Krallık'ın size söylediği gibi onlara ihanet etmedim." Yine gülümsedi. "Henüz. Şu ana dek." Önündeki kâğıtları karıştırdı ve pilotluk belgesini gösterdi. "Senelerimi ülkeme adadım, birçok devlet çalışanı canını bana emanet etti ve birçok uçuş gerçekleştirdim."

"Hepinizin bildiği gibi ben on dört yaşında katil olan Tugay Demir Çeviker'im. Krallık'ın size söylediği gibi bir kadını öldürmedim, bir masumu öldürmedim, hatta bir hayvanı da öldürmedim. Ben bir çocuk istismarcısı olan, mahallemizde yaşayan oyuncakçı Halit Gürtekin'i öldürdüm." Başka bir kâğıdı kaldırdı ve adamın sicilini gösterdi. "Kendisi bir tecavüzcüydü."

"Ve şu an sizin de bilmediğiniz bir şey daha var." Başını omzuna yatırdı. "Herkes Hâkim Ali'yi tanıyor, herkes Hâkim Ali'nin nasıl öldürüldüğünü de biliyor ama kimse Hâkim Ali'nin oğlunu bilmiyordu." Çenesini kaldırdı. "Krallık'ın baş adamı Hâkim Ali'nin biyolojik oğlu Tugay Demir Çeviker'im. Annem Yeşim Çeviker'in soyadını kendi rızamla aldım ve öyle bir babanın oğlu olmak istemedim çünkü henüz çok küçükken babam, annemi öldürdü, ardından bir baltayla..." Sustu. Gözleri kadraja bakarken bunları paylaşmanın onun için çok zor olduğunu biliyordum ama artık konuşma sırası biraz da Tugay'daydı.

"Ben hepinizin bildiğini sandığı ama hiçbirinizin tanımadığı o Tugay Demir Çeviker'im. Krallık mensubu bir babam vardı, senelerce Krallık için çalıştım ve sonucunda işte buradayım. BL örgütünü kurdum, başkaldırdım ve hepiniz beni sadece söylentilerle tanıdınız. Şimdi ise gerçek beni biliyorsunuz." Yine gülümsedi. "Bilebildiğiniz kadarıyla."

Sırtını koltuğa yasladığında hepimiz nefesimizi tutmuş onu dinliyorduk, hainin yerinde X olsaydı, Kerem olsaydı sinir krizi geçirirdi ama hain sakinliğini korumaya devam ediyordu.

Tugay kadraja bakarak üzerindeki ceketi çıkardı ve siyah gömleğinin kollarını yavaşça yukarıya doğru sıyırdı. Sol elindeki eldiveni çıkardı ve protez elini ortaya çıkarıp havaya kaldırdı. "Gerçekleri konuşma vakti. Yine birçoğunuzun bildiği gibi, Krallık benden sol kolumu annemin öldürüldüğü baltayla aldı ve timsahlara yem etti.

CamScanner ile tarandı

Uyuşturmadan, bir an bile şüphe etmeden kolumu bilincim açıkken kestiler. Pilotluğum son buldu, ben ise o timsahı sembolüm haline getirdim." Çenesini aşağı indirdi. "Senelerce hapishanede türlü işkencelere maruz kaldım. Çoğu gün aç bırakıldım, bazı günler öleceğimi bile hissettim; sırtım parçalandı, sırtımı bile iyileştirmediler. Ada Hapishanesinde ben de dahil birçok mahkûmu canice işkencelere uğrattılar, işkencelerin sonunda katledilen birçok insan oldu. Bu insanlar tek bir ortak paydada buluşuyordu: Krallık karşıtlığı."

Tugay elindeki belgelerle tek tek isimler saymaya başladı. O belgelerde ölenler vardı ve hepsi milletvekiliydi. "Ölüm nedeni," diyordu videoda. "Krallık karşıtlığı. Ölüm şekli, ecel!" En sonunda bir ismin üzerinde durdu ve onun adını söylerken gururu sesinde işittim. "Adnan Atalar," dedi keskin bir sesle. "Ölüm nedeni, Krallık karşıtlığı. Ölüm şekli, idam!" Tugay dilini damağına vurdu üç kez. "Hayır, ölüm şekli idam değil, ecel. Çünkü Adnan Atalar, onuruyla ve kendi isteğiyle boynunda bir urgan varken öldü, Krallık onu öldüremedi."

Bu kez başka belgelere geçti ve bu insanlar Krallık tarafındaydı. "Halit V. İçişleri Bakanı," diyordu belgeyi kaldırarak. "Sekiz senedir Krallık için zaten çalışıyordu, evinde üç tane çocuk işçi var, bu çocuklar kimsesiz çocuklar." Başka bir belgeyi havaya kaldırıyordu, bütün isimler halkın tanıyıp güvendiği isimlerdi. "Aliye C. Dışişleri Bakanı, altı senedir Krallık için çalışıyor, sadece milletvekili maaşıyla dokuz tane villası, üç tane teknesi, otuz tane arsası ve yüz elli çalışanı var. Artı olarak yolsuzluktan soruşturması açılmış ama kapatılmış." Tugay nefesini verdi ve eline başka bir belge aldı. Her kanıt, onun ellerindeydi. "Gürsoy B. Sağlık Bakanı. İllegal işlerden üç tane soruşturması var, artı olarak sahibi olduğu hastane imara aykırı." Daha nice ismi tek tek ve hızlı bir şekilde sıralarken bakışlarında oldukça güven veren bir ifade vardı.

Krallık mensubu herkesin listesini bitirdikten sonra belgeleri köşeye itekledi ve eldivenlerini yeniden takmadan parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. Protez elini özellikle insanlara sergilediğinin farkındaydım ve bunun ona ne kadar ağır geldiğini de biliyordum çünkü biraz da olsa zayıf tarafını göstermiş oluyordu.

"Şu an birçok aile reçetesiz yiyecek alamazken Krallık mensupları ve onları yönetenler tam anlamıyla kral sofralarında besleniyorlar. Şu an hastaneye girmek için bile sıra bekleyen insanlar varken her Krallık mensubunun ve yönetenlerin özel doktorları var. Sizden çocuklarınızı

CamScanner ile tarandı

eğitmek için aldıklarını söylediler ama kendi gözlerimle gördüğüm..." Önündeki tabletin ekranını çevirdi ve mahzenlerdeki birkaç görüntüyü gösterdi. "Bu mahzenlerde tutuluyorlar. Kadınların doğurganlığı yasal olmayan yollarla ellerinden alınıyor, mahzene düşmeyen çocukları ise kendi evlerine alıp çıkarları doğrultusunda kullanıyorlar."

Tugay çenesini havaya kaldırdı. "Kimseden beni sevmesini beklemiyorum, kimseden bir saygı beklediğim de yok, öyle ki benim başlattığım yangın, benim de payım olduğu şekilde masum insanların zarar görmesine neden oldu. Tam da bu yüzden anlaşma sağlamak için Krallık'ın ayağına gittim ve aldığım karşılığı siz de dinlediniz. Şimdi burada herkesin gözü önünde tek tek canı yanan herkesten özür diliyorum. Ben bir taraf değilim, ben sizin içinizden biriyim ve şu an bu video yayınlanıyorsa bilin ki can güvenliğim tehlikededir, ölümüm ise Krallık tarafından olacaktır."

Tugay önündeki Hayvan Çiftliği kitabını eline aldı ve oradan bir replik okudu. "Tıpkı Hayvan Çiftliği'nde dediği gibi: *Yaşadığımız hayat nasıl bir hayattır? Açıkça söylemekten korkmayalım: Şu kısa ömrümüz yoksulluk içinde, sabahtan akşama kadar uğraşıp didinmekle geçip gidiyor.*" Tugay başını aşağı yukarı salladı. "Benim istediğim halk yoksulluk içinde savaşırken yönetenlerin boğazlarından geçen tek bir lokmanın bile hesabının sorulması."

Eline başka bir kitap aldı. "Otomatik Portakal'da dediği gibi: *Seçme hakkına sahip olmayan kişi kişiliğini yitirmiş demektir.*** Benim istediğim sadece sizin de bir seçme hakkınızın olması ve bu ülkeye gerçek bir demokrasinin gelmesi. Bakın, Beyaz Zambaklar Ülkesinde adlı eserde dediği gibi: *Daha ne kadar bu saklambaç oyununa devam edeceksiniz? Vatanseverlikten, halka olan sevginizden, kültür hizmetlerinden bahsediyorsunuz. İyi de insanlar için, anavatan için, kültür için tam olarak ne yapıyorsunuz?****

Benim istediğim sizden savaşmanız değil, bu adaletsizlik karşısında dur demeniz. Bütün bu kitaplardan neden alıntılar okuyorum biliyor musunuz? Çünkü hepsi ülkemizde yasaklandı. Neden? Çünkü kimse kendisini kötü bir şekilde kitap sayfalarında okumak istemez. Onlar

* George Orwell, *Hayvan Çiftliği*, çev., Celâl Üster (İstanbul: Can Yayınları, 2012), 21.
** Anthony Burgess, *Otomatik Portakal*, çev., Aziz Üstel (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2020), 142.
*** Grigori Petrov, *Beyaz Zambaklar Ülkesinde*, çev., Ayser Ali (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2023), 88.

CamScanner ile tarandı

kim olduklarını biliyorlar. Onlar bu kitap sayfalarındaki kötü adamlar olduklarının farkındalar ve beni iyi dinleyin, bir ülkede kitaplar yasaklanıyorsa o ülke yozlaşmaya terk edilmiştir. Bir ülkede filmler yasaklanıyorsa o ülkede gözler körleşmeye başlamıştır. Bakın, bir ülkede müzikler bile susturuluyorsa o ülkede mutluluk namına hiçbir şey kalmamıştır. Bizim ülkemizde tebessüm bile yasak artık, bunu görün."

Büyük bir nefes verdi. "Adnan Atalar, Krallık karşıtı olarak öldürüldü ama asıl nedeni yasaklı kitap olan 1984'ü okumaktı. O kitapta da dediği gibi: *İnsanın azınlıkta olması, tek kişilik bir azınlık olması bile, deli olduğu anlamına gelmiyordu.* Eğer düşüncenizde benim sayemde değil, başka bir günde bile olsa değişiklik varsa kendinizi deli diye adlandırmayın, adlandırılmasına izin vermeyin çünkü sizden istedikleri tam olarak bu. Delirmenizi istiyorlar çünkü akıl sağlıklarıyla oynadıkları herkesi çok daha iyi yönetebiliyorlar."

Tugay sırtını sandalyeye yasladı, eldiveninden çıkardığı yüzüğümüzü parmaklarının arasında çevirdi ve önce sol protez eline taktı; bunun imkânsız olduğunu fark ettiğinde avcunun içine yerleştirdi. Bunu bile bilerek yapmıştı, biliyordum. "Görüyorsunuz ya," dedi yüzüğü göstererek. "Benim elimden mutluluğumla beraber her şeyim alınmak istendi fakat şimdi size namusum, şerefim ve haysiyetim üzerine söz veriyorum," bakışlarını net bir şekilde kameraya çevirdi, "demokrasinin geldiği gün ben ve Sevgili Avukat'ım Eftalya Atalar hukuka uygun şekilde yargılanacağız; o yargılandığımız gün sizin bayramınız olacak çünkü bu ülkeye gerçekten adalet gelmiş olacak."

Gözümden bir damla yaş aktığında dudaklarımda silik bir tebessüm vardı, biliyordum.

"Benim mutluluğum," dedi Tugay videoda. "Hayatım boyunca bu yüzüğü parmağıma bile takamadığım kadar yarım kalacak fakat özgürlüğümü soracak olursanız Sevgili Avukat'ım nefes aldığı sürece ben kendimi özgür hissedeceğim. Size gelecek olursak eğer..." Gözleri tam ekrana bakıyordu, keskin bakışları öylesine kendinden emindi ki, her cümlesi zihnime kazınmıştı. "Savaşmayı seçtiğiniz o gün, hepimizin buluştuğu o gün, eğer ölmezsem sizin özgürlüğünüze kavuştuğunuz gün olacak, söz veriyorum."

Video sona erdiğinde ses kaydı yeniden dinletilmeye başlandı ve bakışlarımı Tugay'a çevirdiğimde bu geçen birkaç dakikada bile bakışlarında ufacık bir değişim olmadığını gördüm. Aynı videodaki adam

CamScanner ile tarandı

gibi bakıyor, aynı o adam gibi duruyordu. İkimiz adına da söz vermişti, ben bir hukuk kadınıydım, o ise bir pilottu. Yargılanacaksak ikimiz de yargılanacaktık ama bu savaşı da kazanmış olacaktık.

"Şimdi," dedi Tugay art arda çalan telefonu görmezden gelerek, "Bizi öldür, halka gerçek katilin kim olduğunu göster, göster ki benim ne kadar haklı olduğumu herkes bilsin."

"Belki de halk buraya geliyordur." Defne'nin cümlesiyle bakışlarım ona döndü, benimle beraber jileti tutan el de titrediğinde Tugay'ın habersiz olduğu direkt Defne'ye bakışından belliydi. Defne dolu gözlerle haine bakarken yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. "Beni gözden çıkaracağını biliyordum," dedi. "Ve ben de seni gözden çıkardım."

Bir ıslık sesi Defne'den yükseldi ve o esnada arazinin sol tarafından yavaş yavaş araçlar ve insanlar görünmeye başladı. İlk önce beş kişilerdi, ardından on kişi oldular ve sonra elli... Daha fazlasını sayamayacağımı fark ettiğimde yeterince kalabalıklardı. Hatta öyle kalabalıklardı ki neredeyse Krallık'ın adamlarını ikiye katlardı. Birçoğunun elinde taşlar vardı, bazılarında sopalar, ellerinde ise eldivenler.

Halktan insanlar buraya geliyordu ve çağıran Defne'ydi.

İnsanlar sabit bir şekilde durduğunda emir bekledikleri çok açıktı, öyle kızgın bir kalabalıktı ki Krallık kadar profesyonel olamazlardı ama öfkeleri onlardan çok daha fazlaydı.

Tugay yavaşça bakışlarını bize doğru çevirdi, ardından öne doğru bir adım attı, şakağındaki silahı indirirken yüzünde zafer kazanmaktan öte zafere doğru ilerleyen bir adamın gülüşü vardı. "Şimdi beni halkın gözleri önünde öldürmeyi mi tercih edeceksin yoksa kaçmayı mı?"

Sadece beş saniye. Beş saniyenin sonunda hain beni kendine doğru çevirdi ve boynuma jileti öyle bir dayadı ki onunla dakikalar sonra göz göze gelmek beni bozguna uğratmıştı.

Tam karşımdaydı, bakışlarında artık o masumiyet yoktu, nefret okunuyordu.

Ufuk bütün ihanetiyle canımı yakan o cümleyi söyledi. "Meryem ellerimin altında can verdi, Sevgili Avukat. Onu ben öldürdüm."

CamScanner ile tarandı

18
İHTİMALLER VE GİDİŞLER

2 Ağustos 2017

Herkesin gerçek yüzünü gizlediği ve rol yapmak zorunda olduğu yerlerde kimsenin tebessümünden emin olamazdınız.

Sıcak bir yaz akşamıydı, büyük restoranın içindeki herkes en şık kıyafetlerini giymişti ve ödül töreninin gerçekleşmesini bekliyordu. Gelen herkes özel davetliydi, tek bir kişi dışında.

Tugay Demir Çeviker.

O davetli değildi ama her zaman olduğu gibi içeriye girmenin bir yolunu bulmuştu. Neden geldiğini bilmiyordu, ne istediğinden emin değildi; tek bildiği bir şans daha vermekti. Kendine değil, belki de babasına. Belki de hayata. Ya da çaresizliğine. Ama içeriye girdikten sonra zaten geldiğine bin pişman olmuştu çünkü buradaki insanların hiçbirisi ona göre değildi.

Herkesi tek tek inceliyor, yüzlerindeki maskelerden emin oluyordu. Neredeyse ülkenin önde gelen bütün iş insanları ve siyasete adını yazdıran herkes o restoranın içindeydi. Önündeki viski bardağıyla oynarken yüzünde samimiyetsiz bir gülümseme belirdi.

İç sesi diyordu ki şu an bu restoranda bir bomba patlasa ne kayıp olurdu? Kim kaybederdi?

Sonra bu düşündüğüne sahici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Binlerce insanın canına kastetmek Tugay için o zamanlar pek de gerçek ve doğru gelmiyordu. Hatta bunun adı canilikti, bundan çok emindi.

Gözleri yavaşça viskiden ayrıldı ve beş masa önündeki Hâkim Ali'ye doğru baktı. Babasına.

Bugün babası ödül alacaktı ve herkes de onu alkışlayacaktı. Bunu görmek istemesinin en büyük nedeni, annesinin davası için yalandan yazılan bir senaryo uğruna ödül alıyor olmasıydı. Davayı kazanmıştı, o dava birçok insan için çok zor bir davaydı ama Tugay biliyordu ki zaten hiçbir şey doğru değildi. O zamanlar Hâkim Ali, savcıydı fakat birkaç sene sonra hâkim olacaktı.

Bir masumu hapishaneye göndermişlerdi ve bunun uğruna babası ödül alacaktı.

CamScanner ile tarandı

Gözleri restoranın içindeki diğer insanların üzerinde gezindi. Herkesin en şık olduğu ve birbirine bir şeyler kanıtladığı o ortamın içinde gözüne çarpan iki kişi vardı, belki de maske taksalar bile neden taktıkları belli olan iki kişi.

Adnan Atalar ve kızı Eftalya Atalar.

Üç masa çaprazlarında oturuyorlardı. Eftalya Atalar, Tugay'a dönüktü, Adnan Atalar'ın ise sırtı Tugay'a doğruydu. İkisi de şık kıyafetlerini giymişlerdi ama diğerlerinden daha farklılardı çünkü bir kutlama olmadığını sanki biliyor gibilerdi, belki de Tugay böyle olmasını istemişti.

Eftalya Atalar'ın üzerinde siyah askılı bir elbise vardı; siyah ayakkabısı, siyah çantası, siyah küpeleri, siyah saçları... Her şey fazlasıyla siyahtı, hatta o kadar siyahtı ki ışık Eftalya'ya vurmadığı zaman Tugay'ın onu görmesi zorlaşıyordu. Her şey öylesine siyahtı ki kendisini gizleyebileceğini sanıyordu ama Tugay oturduğu yerden o göğüskafesindeki beyaz lekeleri görebiliyordu. Her şey öylesine siyahtı ki o beyaz lekesi bir elmas gibi kalbinin üzerinde parlıyordu.

Belki de şu an bu restoranda her şey o kadar siyahtı ki Tugay'ın Eftalya'nın beyaz lekelerini hayranlıkla izlemesinin nedeni, kendisini o karanlığın içinden çıkardığından ötürüydü.

Babasıyla derin bir sohbetin içindeydi, çoğu zaman kahkaha atıyor, bazı zamanlar babasının yanağından makas alıyor, çoğu anda da ciddiyetle babasını dinliyordu. Onları diğerlerinden ayıran en büyük şey, ikisinin de birbirlerine sevgiyle yaklaşıyor olmasıydı. Bir babanın evladını sevdiği Tugay açısından pek görülür bir şey değildi ama şimdi güzel bir tablo gibi o aileyi izliyordu.

Yeniden babasının olduğu yöne doğru döndü, yüzündeki kin ve nefreti gördü, başka kimse nasıl görmezdi? O kimseyi sevmezdi, o gurur duymayı bile bilmezdi ama işte orada kravatını düzeltiyordu, omuzlarını dikleştiriyordu çünkü birkaç dakika sonra ödül alması için onu çağıracaklardı.

Sahnedeki adam boğazını temizledi ve onlarca methiye düzdükten sonra Hâkim Ali'yi sahneye çağırdı. En uç köşedeki Tugay duruşunu dikleştirdi ve önündeki viski bardağını sertçe kafasına dikti. Her yudum kalbinin ateşi kadar sıcaktı fakat hızlı bir şekilde garsondan bir kadeh daha istemeyi ihmal etmedi.

Hâkim Ali sahneye alkışlar eşliğinde çıktı ve o an Tugay fark etti ki tek alkışlamayan kişi Adnan Atalar'dı. Kızı bile alkışlıyordu fakat Adnan Atalar, alkışlamak yerine gözlerini sadece Hâkim Ali'nin üzerine dikiyordu.

CamScanner ile tarandı

Büyük bir plaket ve mikrofon uzatıldı. Yeniden daha büyük bir alkış koptuğunda bir kez daha dönüp baktı ama Adnan Atalar yine alkışlamıyordu. Tugay'ın kaşları çatıldığında başını omzuna doğru yatırdı ve o an fark etti ki babasının alkışlamadığını fark eden Eftalya Atalar da artık alkışlamıyordu, hatta babasına sorgulayan bakışlarını gönderiyordu.

Ödülü alan Hâkim Ali yavaşça alkışlayanları selamladı ardından mikrofonu eline aldı. "Bundan seneler önce eşim Yeşim, bir katil tarafından canice katledildi." Garson Tugay'a viskiyi getirdi ve Tugay viskiyi havada kaptığı gibi yine tek dikişte içti. "Seneler boyunca bu katilin ceza alması için çaba gösterdim ve işte burada, hem eşim hem çocuklarım hem de yok edilen bütün kadınlar adına bu ödülü alıyorum." Sesi titriyordu, sesini titretiyordu, rol yapıyordu.

Tugay viski bardağını sertçe masaya vurduğunda yan masasındaki birkaç kişi dönüp ona baktı ama aldırış etmedi. İçinde biriken öfkesi kat kat artarken bütün vücudu titriyor, gözleri sanki odağını kaybediyordu. Kolay kolay öfkelenen birisi değildi ama şu an, onu yöneten tek şey öfkesiydi.

"Bu aldığım ödül, senelerdir verdiğim mücadelenin mükâfatıydı. Sevgili eşim Yeşim, seni daima hatırlayacağıma ve hakkını daima savunacağıma..." Restoranın içinden gür bir alkış sesi koptu. Tek bir kişiden geliyordu, o kişi Tugay Demir Çeviker'di. Öyle gür bir sesle alkışlıyordu ki Hâkim Ali'nin konuşması duraksadı ve alkışlandığı tarafa doğru baktı. Tam o anda oğluyla göz göze geldi. Restorandaki kimse ne olduğunu anlamamıştı ve bir kukla gibi alkışların devamını getirmişlerdi fakat Hâkim Ali ne olduğunun farkındaydı: Bütün her şeyi bilen oğlu, onun yanına gelmişti.

Alkışlar devam ederken Tugay ayağa kalktı ve aynı anda elleriyle de masaya vurmaya başladı. Bunu yaptığı an çevresindeki herkesin daha fazla dikkatini çekti. Hâkim Ali ise korumalarından bir tanesinin kulağına eğilip fısıldadı, ardından yine o bilindik maskesini takıp ellerini kaldırarak alkışlara teşekkür etti.

"Teşekkür ederim," dedi Hâkim Ali fakat Tugay hem alkışlamaya hem de elleriyle masaya vurmaya devam ediyordu. Belki de bu hayattaki ilk direnişi o gün gerçekleşmişti, ilk çıra o gün yanmıştı.

Birkaç dakika sonra iki koruma Tugay'ın olduğu tarafa yürümeye başladı ve Hâkim Ali konuşmasına devam etti. Tugay hâlâ alkışlarken insanlar garip bir şeyler döndüğünü anlamaya başlamıştı ama sorgulamıyorlardı, zaten sorgulasalar o masalarda oturmazlardı, Tugay bunu çok iyi biliyordu.

CamScanner ile tarandı

İki koruma yanına geldiğinde Tugay'ı kollarından tuttular. "Bizimle geliyorsun."

Tugay gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki içinde binlerce haykırış barındırıyordu. "Suçum nedir?"

"Bizimle geliyorsun."

"Suçum nedir?" dedi bir kez daha ve yerinden hareket bile etmedi. "Sadece bu harika ödülü alkışlıyorum, söylesenize suçum ne?"

Korumalar birbirine baktı ve çevredeki kimseye belli etmemeye çalışarak Tugay'ı oradan uzaklaştırmaya çalıştılar. Tugay ise gülümsemeye ve olduğu yerde durmaya devam etti. "Şu an beni buradan sürükleyerek götürürseniz herkes bir şeyler döndüğünü anlar, ödülün üzerine gölge düşer ve patronunuz sizi mahveder değil mi?" diye sordu Tugay. Korumalar yine birbirine baktı. "Eğer size ayak uydurmamı istiyorsanız bir isteğimi yerine getireceksiniz."

Sağ taraftaki koruma derin bir nefes verdi ve sonrasında, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Garsonu çağır."

"Ne?"

"Garsonu çağırın."

Koruma anlamsız anlamsız Tugay'a baktı ve sonrasında tam yanından geçen garsonu çevirip durdurdu, Hâkim Ali ise hâlâ konuşmasına devam ederken arada sırada Tugay'ın olduğu tarafa doğru bakıyordu.

Garson şaşkınlıkla onlara bakarken Tugay garsonun kulağına doğru eğildi ve korumaların duymayacağı şekilde, "Şu masayı görüyor musun?" diyerek Adnan Atalar ile kızının oturduğu masayı gösterdi. "O masaya benden iki kadeh şarap gönder ve nedenini sorarlarsa alkışlamadıkları için teşekkür ettiğimi ilet."

Garsonun gözleri kocaman açıldığında koruma, "Ne diyorsa onu yap," diye mırıldandı ve Tugay'ı sırtından hafifçe itekledi. Tugay ise gülümseyerek kollarını korumalardan kurtardı ve üzerindeki takım elbisesini düzeltip korumanın yanında durarak onu yönlendirmesini bekledi.

Birkaç masa onlara dikkat kesilmişken Tugay abartılı bir selam verip korumaları takip etti ve kalabalıktan sıyrılıp uzun koridora girdiklerinde bu kez korumalar oldukça sert bir şekilde kollarına yapıştılar ve neredeyse sürükleyerek yürüttüler. Tugay ise sessizce onlar ne yapıyorsa ayak uydurdu çünkü başına bunun geleceğini biliyordu. Her şeye hazırlıklıydı, her şeye.

Babasını öldürmeye hazır olduğu gibi.

CamScanner ile tarandı

Koridorun sonundaki tuvaletin önüne geldiklerinde Tugay başını iki yana salladı. "Daha konforlu bir yeriniz yok muydu?"

Korumalar hiçbir cevap vermedi ve Tugay'ı tuvaletten içeriye ittikleri gibi kapıyı üzerine kapattılar ve kilitlediler.

Üç kabin vardı, üç ayna. Bembeyaz duvarlar, temizlik kokusu ve bir o kadar da kirli zihinler. Tugay içeriye doğru bir adım attı, ardından bir adım daha. Sırtını beyaz duvara yasladığında kollarını önünde bağladı ve gözlerini kapıya doğru çevirdi.

İçinden saniyeler saydı, saniyeler dakikalara dönüştü. Her dakika, onun kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu; bugün hayatının en mutlu günüydü.

Ve bugün hayatının en son günüydü, bunu çok iyi biliyordu.

Tam sekiz dakika otuz beş saniye sonra tuvaletin kapısının kilit sesi duyuldu, ardından içeriye beklediği o adam girdi.

Babası.

Arkasından kapıyı kapatırken gözlerini oğlundan ayırmadı, Tugay ise yaslandığı yerde kolları bağlı durmaya devam etti. Hâkim Ali, birkaç adım attı, Tugay'ın tam karşısına geçti ve derin bir nefes aldıktan sonra sert bir tokadı Tugay'ın yüzüne geçirdi, Tugay'ın yüzü sola doğru dönerken sessizliğini korumaya devam etti. Hâkim Ali, Tugay'ın çenesini tuttu, ardından bir tokat daha attı ve sonrasında bir tokat daha. Tugay'ın ağzının içi kan dolduğunda öksürmeye başladı ve yere kanı tükürdü. Çenesini kaldırarak yeniden babasına baktı. "Sadece üç tokat mı atacaksın?"

Hâkim Ali dişlerini sıktı ve başını iki yana sallayıp, "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım," diye mırıldandı sakince. "Ama senin istediğini eline vermeyeceğim."

"İstediğim nedir?"

Hâkim Ali, alayla Tugay'ın gözlerinin içine baktı. "Senin o beyninden neler geçtiğini çok iyi bilirim ben çünkü neden biliyor musun?" Tugay'ın yüzüne doğru yaklaştı. "Benim oğlumsun, benim gibisin. Şimdi burada senin canını almamı istiyorsun değil mi? Alacağım ve sonra benim gerçek yüzümü ortaya çıkaracaksın. Kaç kez daha oynayacaksın bu oyunu?" Dişlerini sıktı ve sonra sertçe Tugay'ın boynuna parmaklarını sertçe geçirdi. "Senin burada nefesini kesmemi istiyorsun değil mi?" Tugay nefes almakta zorlanıyordu ama aynı şekilde bakmaya devam etti. "Şerefsiz herif, benden istediğini sana vermeyeceğim, duydun mu beni?"

CamScanner ile tarandı

Elini Tugay'ın boğazından çektiğinde Tugay yeniden öksürmeye başladı ve bir yandan da güldü. "Gerçekten," dedi öksürmesinin arasından. "Senin oğlun olsaydım tam olarak planım böyle olurdu ama neyse ki senin oğlun değilim artık."

"Bu da ne demek?"

"Soyadımı değiştireceğim, Çeviker soyadını taşıyacağım."

Hâkim Ali alayla Tugay'a baktı. "Bunun sana bir kişi olma hakkı vereceğini mi sanıyorsun?" Geriye doğru çekildi ve aşağılayarak Tugay'a bakmaya devam etti. "Senelerdir beni bir gölge gibi takip etmekten başka ne yaptın? Hiçbir şey. Soyadımı sildiğinde artık benden bir parça taşımayacağını mı düşünüyorsun? Sen hiçbir şeysin. Sen Çeviker olduğunda da hiçbir şey olacaksın. Hatta sen ölüp gittiğinde bile hiçbir şey olarak anılmaya devam edeceksin soyadını sildiğin için. Belki seni bir kimsesizler mezarlığına gömecekler." Eliyle Tugay'ı işaret etti. "Benim oğlum olma şerefinden vazgeçerek zaten varlığına son vermiş olmadın mı sen?"

Cümleler, kurşundan daha ağır olurdu; kan akmaz, zehir gibi öldürürdü.

Tugay'ın yüzündeki gülümseme yavaşça silindiğinde yaslandığı yerden doğruldu ve birleştirdiği kollarını aşağıya indirdi. Dudağının kenarından akan kanı elinin tersiyle sildi ve fakat çoktan bütün yüzüne kan bulaşmıştı. "Bana baktığında gerçekten hiçbir şey mi görüyorsun?"

Hâkim Ali düşünmeden yanıtladı. "Sana baktığımda ne görüyorum biliyor musun? Aptal, ağlak bir çocuk." Büyük bir nefes verdi. "O günü atlatamadın ama," fısıldayarak devam etti, "o günün tek suçlusu ben değildim. Annen üzerime geldi, tartıştık ve gözüm döndü. Bunları çok iyi biliyorsun. Sen küçük bir çocuk olduğun için hatırlamıyorsun ama eğer ben annene zarar vermeseydim o bana zarar verecekti, aptal herif." İşaretparmağıyla Tugay'ın şakağına sertçe vurdu. "Eğer korkup masanın altına girmeseydin olanları daha net görecektin, sana defalarca anlatmaya çalıştım ama..."

Bir silahın kilidinin açılma sesi duyuldu, ardından Tugay sol elindeki silahı kaldırıp babasının alnına dayadı. "Seni öldüreceğim."

Hâkim Ali'nin cümleleri yarım kaldı ve dudakları aralandı. Alnındaki soğuk namluyu ilk hissedişi değildi ama oğlu ilk kez onu öldüreceğini söylüyordu. Yutkundu ve oğlunun gözlerinin içine bakmaya devam etti. Orada nefreti, kini ve hatta öfkeyi görmeyi umdu. Ama derinlerde, çok derinlerde yatan merhamet Tugay Demir Çeviker'in gözlerinin içindeydi.

CamScanner ile tarandı

"Demek planın kendini öldürmek değildi," dedi Hâkim Ali sakince. "Ben kıymetsiz hayatına önem vermediğin için kendini kullanırsın sanıyordum."

"Kıymetsiz hayatım mı?" diye sordu Tugay.

"Evet. Kıymetsiz hayatın." Hâkim Ali geriye çekilmek yerine alnına silahı daha fazla yaslaması için öne doğru ilerledi. Aralarında neredeyse iki karışlık bir mesafe vardı. "Çocukluğundan beri özel eğitimlerle büyütüldün, Tugay Demir çünkü diğer çocuklardan daha farklı çalışan bir beynin vardı. Senin için elimden geleni yaptım ama sosyal bir çocuk hiçbir zaman olamadın. Hiç arkadaşın olmadı, öğretmenlerin senden şikâyetçiydi, ismini bile söylemekten acizdin. Bir yakalıkla geziyordun, o yakalıktan adını öğreniyorlardı. Hatırlıyorsun değil mi?" Tugay'ın çenesi kasıldı. "Senin için elimden geleni yaptım çünkü Giray Pusat'tan daha farklıydın, daha geç öğreniyordun ama bir yandan da daha zekiydin. Çoğu gece evden kaçtığında bile seni ben bulup eve geri getirdim. Sana bir varlık verdim, isim verdim, ben olmasaydım hiçbir şeydin ama ben, okulda diğer çocuklar tarafından her dövüldüğünde seni koruyan o kişiydim. Eğer benim oğlum olmasaydın, kimse seni önemsemezdi."

Tugay elindeki silahı daha sıkı tutarken, "Ben senin yüzünden o haldeydim," diye fısıldadı ama sesi o kadar az çıktı ki kendi sesini bile zor işitti.

"Hayır, sen sadece aptal bir çocuktun, Tugay Demir ve ben seni kurtardım. Şimdi seni kurtaran adama silah doğrultuyorsun fakat biliyorum ki o tetiği çekemeyeceksin, neden biliyor musun?" Hâkim Ali gülümsedi. "Çünkü sen korkak bir çocuksun. Seneler önce annen öldükten sonra da bana bir bıçak çekmiştin ama hiçbir zaman o bıçağı saplayamadın, şimdi de bu tetiği çekemeyeceksin." Hâkim Ali mutsuz bir şekilde dudaklarını büktü. "Benim oğlum olduğunu söylüyordum ya hayır, sen annenin oğlusun. O da böyle aptal bir kalbe sahipti ve bu hayatta aptallar hep kaybeder oğlum, sen de kaybedeceksin."

Tugay'ın bir tarafı delicesine o tetiği çekmek istiyordu ama diğer tarafı ona öyle bir engel oluyordu ki bu duygunun adını bilmiyordu. Sevgi miydi? Olamazdı, babasını hiç sevmiyordu. Merhamet miydi? Babasına karşı merhameti yoktu. Hangi duygu onu böylesine engelliyordu bilmiyordu fakat elindeki silah titremeye başladığında Tugay'ın gözleri öfkeden mi, nefretten mi yoksa bambaşka duygulardan mı doldu, bilmiyordu. Ve o an anlamıştı, aslında babasını öldürmek istese çok yolu vardı, o yolların hiçbirini seçmeyip bugünü seçmesi bile daha öfkeli hissetmek istediği içindi.

CamScanner ile tarandı

"Sana tek bir şey soracağım," dedi Tugay tekdüze bir sesle. "Bir gün bile olsa pişman oldun mu annemi öldürdüğün için?"

Hâkim Ali kısa bir an düşündü ve sonrasında, "Olmadım," dedi net bir sesle. "Çünkü bu hayatta yaptıklarımızdan pişman olursak çizdiğimiz yollarda yürüyemeyiz oğlum, ayaklarımıza hep taşlar takılır, bu taşların adı zaaftır. Bir gün birisi olmayı başarırsan eğer, ki hiç sanmıyorum, pişman olmamaya çalış çünkü zaafları olan bir insan da aslında hiçbir şeydir."

Elinin tersiyle silahı ittiklediğinde Tugay karşı gelmedi ve silah sol elinde durmaya devam ederken Hâkim Ali geriye doğru bir adım attı. Tugay boşluğa baktı ve sonrasında yeniden babasına doğru döndü. "Seni belki kendi ellerimle hiçbir zaman öldüremeyeceğim," dedi dürüstçe. "Ama bir gün ölümün benim yüzümden olacak çünkü benim en cesaretsiz tarafım belki de bir başkasının en cesur yanı olacak."

Hâkim Ali aşağılayarak bakmaya devam etti. "Cesur olmadığını kabul etmen güzel ama senin beni öldürmeme nedeninin cesaretsizliğinle ilgisi yok." Başını aşağı yukarı salladı. "Beni öldüremiyorsun çünkü sen bensiz bir hayatının olmayacağını biliyorsun. Söylesene, bana olan nefretinden başka neyin var? Seni hayatta tutan bile sadece benim. Küçükken bir keresinde sana demiştim ki, bu hayata neden geldin ve sen de bana demiştin ki, kazanmak için. Neyi kazanacaksın, Tugay Demir? Benim nefes almaya devam ediyor olmam bile sana yaşamak için bir neden veriyor, bir savaşın var. Ben de gidersem nedenin kalmayacak." Hâkim Ali tavana doğru baktı ve bıkkın bir şekilde gözlerini devirdi. "Şimdi sana hiçbir şey derken ne kastettiğimi anlıyorsun değil mi? Bana teşekkür et, oğlum."

Tugay, babasının gözlerinin içine bakarken söyleyebileceği hiçbir şeyi yoktu. Haklılığından değil, kendinin farkında olmayışındandı. Neden öldüremiyordu, bilmiyordu, neden yola devam edemiyordu, bilmiyordu, ne istiyordu bu hayattan, bilmiyordu.

Bomboştu, her şey bir yokluktan ibaretti.

Hâkim Ali gülümsedi ve sonrasında sakince gidip ellerini yıkadı, kıyafetini düzeltti ve kapıya doğru yürüyüp bir kez kapıya vurdu. Korumalar kapıyı açtığında bir tanesine baş hareketi yaptı ve son kez oğluna döndü, ardından elindeki silaha imayla bakış atıp, "Bu tuvalete kimse gelmez pek," dedi derinden gelen bir sesle. "İstediğin kadar burada kalabilirsin." Yeniden silaha baktı ve gözlerini kıstı. "Ömrün yettiği kadar."

Başını çevirdi ve yürümeye başladı, onun ardından kapı Tugay'ın yüzüne kapandı. Gelecekte dönüşeceği adamdan habersiz, korkuyla ve bir

CamScanner ile tarandı

o kadar da çekingen bir şekilde kapalı kapıya bakarken boğuk bir nefes verdi. Ardından bir nefes daha ve sonrasında hızlıca lavaboya doğru yürüdü, elindeki silahı mermere bırakıp suyu açtı. Art arda suyu yüzüne vururken derin nefesler vermeye devam ediyordu. En sonunda gür bir sesle bağırdığında başını kaldırıp aynadan kendisiyle göz göze geldi. Gördüğü o kişiden nefret etti, öyle bir nefretti ki o adamı öldürmek istedi ve sol elini kaldırıp sert bir yumruğu aynaya geçirdi. İlk önce ayna çatladı fakat Tugay durmadı, art arda yumruklarını geçirirken avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Ayna parçalanırken Tugay'ın sol eli kanlar içinde kaldı ama durmadan devam etti.

Lavabonun içi kanla dolduğunda ve Tugay'ın titreyen vücudu artık dengede kalmadığında yere çöktü. "Neden?" dedi kendi kendine ve ellerini saçlarına geçirdi. "Neden?" dedi bir kez daha ve bu kez elleri yüzünü buldu. "Neden?" diye bağırdı ve sırtını duvara yaslayıp sertçe başını duvara vurmaya başladı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden başaramıyorsun? Neden korkuyorsun? Neden aşamıyorsun? Neden korkaksın?" Dizlerinin dibindeki silaha ve silahın yanındaki cam kırıklarına baktı, cam kırıklarında kendi yüzünü gördüğünde başını iki yana salladı. Gözlerinde hâlâ o korku vardı, yüzü kan içindeydi, eli kan içindeydi, gömleği kan içindeydi ama o kan sadece kendisine aitti. Annesi can verirken de hiçbir şey yapamamıştı, şu anda da hiçbir şey yapamıyordu.

Yavaşça silaha doğru uzandığında kilidinin hâlâ açık olduğunu gördü, tek bir hamleyle tetiğe bassaydı babası ölecekti.

Ve şimdi tek bir hamleyle tetiğe basarsa kendisi ölürdü. Peki ya kendini öldürmek konusunda neden bu kadar cesurdu?

"Hiçbir şeysin," dedi kırık aynaya bakarak. Annesini hatırladı, pencerede durur hep annesini beklerdi, camdaki yansımada gülen yüzü olurdu, daha cesur bir çocuktu ama şimdi aynadaki yansımada öylesine korkaktı ki hangisinin gerçek olduğunu bilmiyordu. "Hiçbir şeysin sen, öldüğünde kimsesizler mezarlığına gömecekler seni." Gülmeye başladı ve sağ eline silahı aldı; sol eli kırılan aynadan dolayı parçalanmıştı. "Şimdi," dedi silahı havaya kaldırarak. "Bir kurşunla şurada ölsen kardeşin bile ulaşamaz sana."

Annesinin yüzü yeniden gözlerinin önüne geldi ve gülüşü soldu. "Özür dilerim anne," dedi silahı yavaşça şakağına doğru götürürken. "Seni o gün, şimdi ve sonrasında kurtaramadığım için çok özür dilerim."

Hiçbir şeydi, babası haklıydı; onu hayatta tutan bile intikam dürtüsüydü fakat onda bile başarılı olamıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Özür dilerim anne," dedi gözünden bir damla yaş akarken. "Seni hiçbir zaman kurtaramadığım için."

Namlunun ucu artık soğuk değildi, Tugay gözlerini kapattı ve son kez nefesini verdi. Bir çocuktu, annesi gözlerinin önünde öldürülmüştü ve hiçbir şey yapamamıştı. O günü hafızasından silememişti; büyümüştü, hayatına bir intikam uğruna devam etmişti ama o intikamında bile başarılı olamamıştı. Yaşamak denilirse artık onun için yaşamak adına hiçbir şey kalmamıştı. Tugay o an öyle kötü bir haldeydi ki tetiği çekmesi, onun hayatı için bir çiçek bahçesi gibiydi.

Kapının açılma sesini işitti fakat gözlerini açmadı bile. Kulakları uğuldayordu, öylesine hiç kimse gibi hissediyordu ki onu zaten kimse fark etmez diye düşünüyordu. Hızlı adım seslerinin ardından bir el bileğine tutundu ve "Kendine gel evlat," diyen o sesi işitti. Evlat. Tugay'a evlat denilmişti.

Yavaşça gözlerini açtığında karşısında Adnan Atalar'ı gördü. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı, yere dizlerinin üzerine çökmüştü ve Tugay'ın silah tutan bileğini kavramış, onu engellemeye çalışıyordu.

Tugay sadece başını iki yana salladığında sol eliyle yüzünü silmeye çalıştı ama zaten parçalanan eli, daha fazla kana bulanmasına neden oldu. "Teşekkürümü almışsınız," dedi Tugay ağız ucuyla. O an elinin acısını fark etti, o an beyaz duvarın önünde nasıl çöktüğünü fark etti, o an nasıl korkak durduğunu anladı. "Neden alkışlamadınız?"

Adnan Atalar'ın kaşları hafifçe çatıldı ve sonrasında sol elini öne doğru uzattı. "Silahı bana ver," dedi. "Seni buradan çıkaralım yoksa fark edilirsin."

"Neden alkışlamadınız?" dedi Tugay bir kez daha.

Adnan Atalar, silahı alamayacağını fark ettiğinde büyük bir nefes verdi ve sonrasında Tugay'ın karşısına oturmak yerine Tugay'ın yanına gitti. Duvar kenarına oturduğunda ceketinin iç cebinden bir sigara çıkardı ve Tugay'a doğru uzattı. Tugay bir anlık afalladı çünkü genelde bu tarz adamlar, böyle bir duruş sergilemezdi ama bu adam farklı davranıyordu. Tugay hiçbir karşılık vermediğinde Adnan Atalar sigarayı çıkardı ve Tugay'ın dudaklarının arasına yerleştirdi ardından Zippo çakmağıyla ucunu yaktı, sonrasında aynısını kendisi için gerçekleştirdi.

"Bu hayatta neyi alkışlamam gerektiğini öğrenecek kadar yaşadım, evlat ve o adam alkışlanmayı hak etmiyordu." Sigarasından bir duman çekti. "Çünkü bir yalancı olduğunu biliyorum.

Tugay'ın kaşları havalandı ve gülmeye başladı, ağzındaki kan tadı midesini bulandırıyordu. "Ama her şeye rağmen buradasınız."

CamScanner ile tarandı

Adnan Atalar da güldü. "Çünkü karanlığın içinde ışık yakarsan ilk söndürmeye çalıştıkları yine sen olursun," dedi Adnan Atalar. "Seneler önce henüz bu kadar kötülükle tanışmamışken ben ışık yakmaya çalıştım ve kızlarıma suikast düzenlediler. Bir kızımı neredeyse kaybediyordum, hatta şu an engelli." Tugay sigarasından bir duman çektikten sonra sol eliyle zorlukla sigarayı aldı. "O gün anladım ki bu insanların karanlığında karanlık gibi davranacaksın, bu insanların siyahlığında siyah gibi davranacaksın, bu insanların kötülüğünde kötü biri gibi davranacaksın."

Tugay yutkundu. "Ne zamana kadar?"

Adnan Atalar dönüp Tugay'a baktı. "Belki bir gün kazanana kadar."

"Kazanmak," dedi Tugay ve başını iki yana salladı. "O adamı öldürmek bu hayattaki en büyük hedeflerimden birisiydi ama başarılı olamadım, neden biliyor musun?" Adnan Atalar öylece baktı. "Biliyor musun, sana soruyorum çünkü ben bilmiyorum. Korkuyor muyum, cesaretim mi yok, bilmiyorum. Benim bildiğim tek bir şey var," acıyla nefesini verdi, "hiç kimse olmak, karanlık olmaktan da siyah olmaktan da kötü olmaktan da daha beter."

"Sen hiç kimse olan birinin bütün kalabalıkların ortasında ses çıkarabileceğini mi sanıyorsun?" Adnan Atalar başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Senin az önce yaptığın hareketi bu restorandaki tek bir insan bile yapamazdı, buna ben de dahilim, evlat. Sen o kadar çok karanlığı, siyahı ve kötülüğü görmüşsün ki asıl olanı unutmuşsun. Neden aydınlık olmayasın?" Sigarasından bir duman daha çekti. "Neden beyaz olmayasın, neden..." duraksadı, "iyi bir insan olmak zor bu hayatta ama neden tam zıttı olmayasın? Sana bir sır vereyim mi?" Göz kırptı ve gülümsedi. "Annemi gözlerimin önünde ondan geriye sayarak öldürdüler ben küçükken." Tugay'ın duruşu değişti ve gözleri açıldı. "O gün onu kurtaramadığım için kendimden nefret ettim fakat sonra ne oldu biliyor musun? Onu güce çevirdim, kum saatlerini artık daha çok sevdim. Acı çekiyorsan güce dönüştür, korkuyorsan cesaretli tarafını ortaya çıkar, hiç kimse olduğunu düşünüyorsan kim olmak istediğine karar ver ama her şeyden önce," Tugay'ın elindeki silahı çekip aldı ve kilidini sertçe kapattı, "yaşamak ne demek onu öğren. Bir tuvalet kenarında kafasına sıkıp kendini öldüren bir adam acizliğinde olmak istiyor musun? Buna karar ver."

Az önce hayatına son verecekti fakat şimdi o hayatı kurtuluyordu. Hem de Adnan Atalar tarafından. Tugay çok uzun bir süre Adnan Atalar'ın yüzüne baktı fakat o, sanki defalarca şakağına silahı dayamış gibi silahı izliyordu. "Neden buradasın?"

CamScanner ile tarandı

Adnan Atalar gülümsedi. "Çünkü şarap için teşekkür etmek istedik. Kızım da teşekkür ediyor, beni o gönderdi."

Tugay yutkundu ve önüne döndü. O an ne yaptığının farkına vardı, kendini öldürecekti. "Ben de teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Hayatımı kurtardığınız için."

Adnan Atalar başını aşağı yukarı salladı ve sigarasından son dumanını çekip izmariti söndürdü. Duvardan destek alarak kalkıp sol elini Tugay'a doğru uzattı. "Seni buradan çıkarayım, ön kapıdan gidemezsin, kızım da dışarıda bekliyor." Tugay onaylayarak başını salladı ve Adnan Atalar'ın uzattığı elini tuttu. "Ve genç adam," silahı Tugay'a uzattı, "şunu hemen gizlersen çok sevinirim, kızım silahlardan korkuyor."

Tugay hızlı bir şekilde silahı alıp beline sıkıştırdı ve lavaboya doğru yöneldi. Aynaya bakmak için eğildiğinde kapıya birisi vurdu ve sonrasında Sinan Yaman başını eğip içeriye baktı. "Birileri geliyor, çıksak iyi olur." Göz ucuyla Tugay'a baktı, gördüğü görüntüyle gözleri kocaman açıldı. "Hem de hemen."

Adnan Atalar, Tugay'ı sırtından hafifçe itekledi ve kapıya doğru yönlendirdi. İkisi beraber kapıdan çıktıklarında Sinan, hızlı bir şekilde onları diğer koridora doğru yürüttü, başka adım sesleri ise tuvalete doğru yaklaşmıştı. Kan lekelerini, cam kırıklarını göreceklerdi ve belki de Hâkim Ali'nin kulağına gidecekti. Ne düşünürdü?

Uzun bir koridordan yürüdüler ve sola döndüklerinde mutfak gibi bir yere çıktılar. Sinan önde, ikisi arkada yürürlerken Tugay kendine gelmenin verdiği etkiyle kanın kokusunu hissedebiliyordu. Her yeri kan içindeydi. "Berbat haldeyim," diye mırıldandı. "Birisi görürse..."

"Görmeyecek," dedi Adnan Atalar. "Sen bizi takip et."

"Bana neden yardım ediyorsunuz?"

Adnan Atalar, bakışlarını Tugay'a çevirdi ve sonrasında tek bir cümle kurdu. "Çünkü başkaldırdığın o adam, çocuklarıma suikast düzenleyen adamla aynı kişi."

Tugay'ın dudakları aralandığında şaşkınlıkla Adnan Atalar'a baktı ama Adnan Atalar sakince yürümeye devam ediyordu. Mutfaktan sağa döndüklerinde bir yangın merdiveniyle karşılaştılar, bir kat aşağıya doğru indiklerinde ağır bir demir kapı karşılarına çıktı. "Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Çünkü," dedi Adnan Atalar ağır demir kapıyı açarken. "Herkes bir gün yaptığının bedelini ödeyecek, biliyorum; o gün için yaşıyorum ve yaşatıyorum evlat. O gün geldiğinde eğer yaşıyor olursam beni bul."

Demir kapı dışarıya açıldığında ara sokağa çıktıklarını fark etti. Önlerinde siyah Jeep duruyordu, arka cam ardına kadar açıktı ve Eftalya Atalar orada oturuyordu. "Baba," dedi heyecanla ve sonra Tugay'ın yüzünü gördüğü an eli yavaşça ağzına doğru gitti. Kanlar içindeki adamın vurulmuş olabileceğini bile düşündü. Bir anlık bocalamanın ardından devam etti. "Çabuk olun."

Sinan hızlı bir şekilde sürücü koltuğuna geçerken Adnan Atalar, Tugay'ı yolcu koltuğuna doğru itekledi ve arka koltuğa da kendisi geçti. Tugay sadece birkaç saniye düşündü ve sonrasında arabaya bindiğinde kapıyı sertçe kapattı, Sinan ise arabayı çalıştırdı.

Bulundukları yerden uzaklaşırlarken Sinan gaza var gücüyle basıyordu. Ara sokaktan caddeye döndüklerinde Tugay büyük bir nefes verdi ve sonrasında sol elini havaya kaldırdı, öyle bir titriyordu ki sanki parmakları kopmuş gibiydi. Yavaşça yumruk yapmaya çalıştığında üzerindeki cam parçaları battı ve dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes verdi.

Arabanın içinde ölüm sessizliği vardı, Tugay'ın sık nefesleri ise arabanın içini dolduruyordu. Sinan göz ucuyla Tugay'a bakarken Tugay'ın bakışları hâlâ elinin üzerindeydi.

Tam o esnada arkada hareketlenme oldu ve Eftalya Atalar, Tugay'a doğru bir mendil uzattı. "Elinize sarmak ister misiniz?" Tugay dikiz aynasından dönüp arkaya baktığında Eftalya'nın onun eline baktığını gördü. "Bence bir doktora gitmeliyiz, eliniz epey kötü görünüyor."

Tugay önüne uzatılan mendile birkaç saniye baktı ve sonrasında sol eline alıp, "Sağa çeker misin, ineceğim," dedi boğuk bir sesle.

"Ne?"

"Sağa çek," dedi Tugay sanki son nefesini veriyormuş gibi.

Yine sessizlik oldu ve sonrasında Adnan Atalar, "Sağa çek Sinan," dedi. Birkaç dakika sonra Sinan en müsait yerde sağa çektiğinde Tugay âdeta kurtulmak istiyormuş gibi kapıyı açtı ve kapatıp kendisini kaldırıma attı. Sırtı arabaya dönükken önündeki dükkandaki camın yansımasından aracı izliyordu. Birkaç derin nefes aldı ve sonrasında omzunun üzerinden arabaya doğru baktı.

Eftalya Atalar pencereden Tugay'ı izlerken Adnan Atalar, pencerenin yanına yaklaşıp, "Eline baktırmayı unutma," diye seslendi. "Yeniden görüşmek üzere."

CamScanner ile tarandı

"Ama baba," dedi Eftalya fakat Adnan Atalar, Tugay'ın daha rahat hissetmesi için Eftalya'nın camını kapattı. Tugay kendi yüzüyle ve Eftalya'nın ona bakan bakışlarıyla karşılaştı; o bakışlarda geceden sonra gelen gündüz, yağmurdan sonra ortaya çıkan güneş, siyahlığın içindeki o beyazlık vardı.

Tıpkı bütün siyahlığına rağmen kalbinin üzerini süsleyen beyaz leke gibi.

Beyaz leke.

"Ben," dedi Tugay kendi kendine, araba onun yanından uzaklaşırken. "Aynadaki değil, camdaki yansımada olan o adamım." Adnan Atalar'ın cümleleri zihninde çınladı, Tugay'ın bakışları elindeki mendile doğru döndü.

Bugün ölecekti.

Ve bugün, hayat ona bir şans daha vermişti; o şans Adnan Atalar tarafından bahşedilmişti, o beyazlık Eftalya Atalar'ın ona hediyesiydi.

"Beyaz Leke," diye mırıldandı. Az önce son nefesini verecekken şimdi artık yaşamak için bir nedeni var gibiydi. Mendilin üzerinde kanlı başparmağını gezdirdi ve sadece iki harf çizdi.

BL.

Ardından sesli bir şekilde düşündü: "Siyahlığın içindeki o beyaz leke, beni sen kurtaracaksın."

2 Ağustos 2017, Tugay'ın yeniden doğduğu ve BL'nin ilk tohumlarını attığı tarihti. Tugay Demir Çeviker bir daha asla aynı adam olmayacaktı.

Eftalya Atalar

Bütün acılar, bütün korkular, hatta bütün savaşlar tek bir kalp atışında hissedilebilir miydi? Ben hissediyordum. Hem de sadece şu an için geçerli değildi. Bütün yaşlarımın acısı, bütün yaşadıklarım, ailem, babam, annem, kaybettiğim avukatlığım, boyun eğdiğim bütün anlar fakat en çok Meryem'in acısı. Şimdi hepsi kalbimin üzerinde öyle bir atıyordu ki sanki göğüs kafesim kırılacaktı, sanki kalbim kanlar içinde ellerime düşecekti, sanki ben şu an boğazıma dayalı jilet yüzünden değil, acı yüzünden ölecektim.

Tek duyabildiğim avazım çıktığı kadar yüksek bir çığlık attığımdı ve sonrasında geriye öyle bir döndüm ki jiletin boğazımı ne kadar kestiği, kesip kesmediği hatta o an ölüp ölmeyeceğim bile umurumda değildi.

CamScanner ile tarandı

Yumruğumu sert bir şekilde Ufuk'un yüzüne geçirdiğimde bir an bile durmadım ve bütün gücümle boynuna atıldım; elindeki jilet havaya kalktığında birisi o jileti elinden aldı ama Krallık'ın adamları hemen arkasından bana doğru ilerliyordu. İnsanın gözünün döndüğü ve bütün dünyayı bile yakabileceğini hissettiği bir an olurdu; o anın içindeydim. Ufuk'un boğazına sarıldığımda dengesini sağlayamadı, yere düştüğü gibi ellerim boynunda, onun üzerindeydim. Bütün gücümle, bütün hırsımla ve bütün acımla boynunu öyle bir sıkıyordum ki yüzüne damlayan kanların benim boynumdan geldiğini bile anlamam çok uzun sürdü. "Seni öldüreceğim!" diye haykırdım, o an istediğinin saldırı olduğunun bilincinde bile değildim ama tam da istediği buydu. "Senin nefesini keseceğim!"

Ufuk'un gözleri gözlerimde gezinirken acının verdiği güç öyle bir nefesini kesiyordu ki normal şartlarda belki bunu başaramazdım ama o an, onu öldürmekten başka hiçbir istemiyordum. Gülümsüyor muydu? Hayır, nefes almaya çalışıyordu.

Arkamdaki itişmeleri duyabiliyordum, silahlar patlıyordu ama o silahlar bana dokunsa bile ben onları hissedemezdim, bunu çok iyi biliyordum. Ufuk altımda çırpınırken kollarımda ve bacaklarımda elleri, belki de silahları hissedebiliyordum; onlar silah mıydı?

Ufuk dudaklarının arasından, "Beni," dedi ama konuşmasına bile izin vermeden parmaklarımı daha fazla bastırdım. Tam o anda, belki de son nefesini verecekken ya da vermek üzereyken Ufuk'un sağ elinin son kuvvetiyle havalandığını gördüm sonrası ise hiç ummayacağım kadar şiddetli bir acıydı. Haykırışım acıyla beraber karıştığında parmaklarıma daha fazla güç gelmesi için savaşıyordum ama artık parmaklarımı bile hissedemiyordum. Gücüm mü azalıyordu?

Ufuk'un yavaş yavaş kıvranışlarının durduğunu fark ettiğimde yüzüne daha fazla renk geldi, dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu ve gözleri aşağıya doğru indi. O an, sadece bir anlık baktığı yere döndüğümde minik bir çakının karnıma saplandığını gördüm. Kanlar yayılırken ellerimdeki hissin neden gittiğini anlamıştım.

Bir çift kol beni kaldırdığında ve Ufuk öksürmeye başladığında acının haykırışı hâlâ dudaklarımdaydı. "Meryem!" diye bağırdığımda elim karnıma doğru gitti ve avuçlarıma kan doldu. Ufuk beni bıçaklamıştı ama dudaklarımdan tek bir isim dökülüyordu. "Meryem!" Birisi beni sürükleyerek uzaklaştırmaya başladığında ve hemen sol tarafımdan bir

CamScanner ile tarandı

silah havalanıp karşı tarafı isabet aldığında bu kişinin Tugay olduğunu çok iyi biliyordum ama hayır, beni uzaklaştırmamalıydı. "Hayır!" diye haykırdım son kuvvetimle fakat nefesim kesiliyordu. Karnımdaki acı, kalbimde hissettiğim acının üzerine tırmanmaya başladı.

"Avukat," dedi Tugay'ın korku dolu sesi. Öyle bir sesi vardı ki o an öleceğimi bile hissettim ama o his, kalbimdeki acıyı söndüremiyordu. Hiçbir kuvvet benim kalbimdeki acıyı söndüremezdi, fiziksel acı dışında. Beni sürükleyerek oradan uzaklaştırdığında Ufuk'un yattığı yerden doğrulduğunu ve arkasındaki adamlardan birinden silah alıp bize yönlendirdiğini gördüm. Sonrasında ise büyük bir savaşın başladığına şahit oldum.

Her iki taraf da birbirine silah sıkarken halktan insanlar çevremizdeydi, karşımızda ise Krallık vardı. Tugay beni âdeta sürükleyerek duvarın kenarına doğru çektiğinde neden sürüklediğini anlamıştım çünkü bacaklarımdaki his kayboluyordu. Beni bir duvarın kenarına götürdü ve arkasına sakladığında ellerim duvara tutundu, gözlerimden yaşlar akıyordu ama bu yaşların neden aktığından bile tam olarak emin değildim.

Gözlerim yeniden karnıma doğru kaydığında kan çok hızlı akıyordu ve çakı bulunduğu yerden çıkmamıştı. "Tugay," dedi Marco. "Onu götürmen gerekiyor."

"Çıkamam!" diye haykırdı Tugay. "Yol kapalı, nasıl gideceğim?"

Marco, elindeki silahla bizim önümüze geçtiğinde Giray'ın da hemen onun yanında durduğunu fark ettim. Gamze, Sinan, Javier ve diğerleri... Hepsi orada bir savaşın içindeydi ama ben artık savaşacak bir durumda değildim. Öyle ki yaslandığım duvarın köşesinde dizlerim tutmadığında yere doğru çöktüm. Tam o anda karşımıza Krallık'ın bir adamı geldi ama Marco onu öldürdüğünde Tugay bir şeyler söylüyordu, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Yere çöktü, elleri yüzümü buldu ve bana bir şeyler söylemeye başladı ama onu duyabilmem imkânsızdı çünkü o kadar çok silah sesi vardı ki kulaklarımın uğuldamalarının arasında onu duymak yeterince zorlaşıyordu. Tugay üzerindeki kazağı hızlı bir şekilde çekip çıkardı ve yaralandığım yere bastırdığında tek bir cümle kurdu, dudaklarını okudum. "Sana yalvarıyorum ölme."

Bana ölmemem için yalvarıyordu ama ben öleceğimi hissetmiyordum bile. Hayır, ölmeyecektim, bir bıçak beni öldüremezdi. Ona hayır

CamScanner ile tarandı

demek istedim ama dudaklarımı açtığım anda acıyla inledim. Tugay bir şeyler daha söyledi ama artık gözlerim bulanıklaşmaya başlamıştı. Neler söylüyordu? Ölmeyeceğim demek istiyordum, savaşması gerektiğini söylemek istiyordum, hatta onun ölmemesi gerektiğini söylemem gerekiyordu ama kelimeleri toparlayamıyordum.

Sanki karnımın içinde şiddetli bir kasırga vardı, öyle çok canım yanıyordu ki bu nefesimi kesiyordu.

"Yalvarıyorum," dedi titreyen sesiyle, kanlı elleri yüzümün her zerresini okşadı ve sonrasında alnımdan öptü. "Sana yalvarıyorum ölme, bugün değil, beni duyuyor musun?" Arkasına dönüp bir şeyler daha söylediğinde başım sağa doğru düşüyordu ve başımı sabit bir şekilde tutmaya çalışıyordu.

"Tugay," diye zorlukla mırıldandım ve elimi kaldırıp yüzünü tutmak istedim ama az önce Ufuk'u öldürebilecek kuvvetteki ellerim kalkmıyordu bile.

Uğultular arasında Giray'ın, "Daha fazla koruyamıyorum," dediğini duydum. "Bize katılman gerekiyor."

Taşlar ve sopalar havadaydı, kurşunlar her yerdeydi, bir yandan bombalar patlıyordu ve yangın çıkmıştı. Sanki büyük bir savaş değildi de o savaşın bir başlangıcı gibiydi, ben ise o savaşın başlangıcında ölecek miydim?

Başım yana doğru düştüğünde ve Tugay beni bırakıp arkasına kurşunlar sıkmaya başladığında elim de yana doğru düşmüştü, yan bir şekilde sanki son kezmiş gibi bulunduğumuz yere baktım. İnsanlar birbirini öldürüyordu, her yerde ölü insanlar vardı ve önümde etten bir duvar örülmüştü. Ben olmasam belki de o savaşı kazanabilirlerdi.

"Tugay," dedim zorlukla ve öksürmeye başladığımda ağzımda kekremsi bir tat vardı. Bütün o seslerin arasında benim fısıldayışımı duydu, gözleri bana döndü ve yeniden yere çöktüğünde bir kez daha acıyla inledim ve elimi kaldırmaya çalışarak, "Git," diye fısıldadım. "Git ve savaş."

"Hayır," dedi ve beni kendine doğru çektiğinde art arda başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır," diye kendi kendine tekrar ederken bir yandan da bizi kurşunlardan korumaya çalışıyordu. "Ölemezsin, ölmeyeceksin."

"Tugay!" Sinan'ın haykırışıyla beraber bir Krallık adamını tam Tugay'ı öldürecekken vurduğunu gördüm. "Onu götür buradan!"

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedim son kez öksürürken ama artık gözlerim karanlığa kucağını açıyor gibiydi. "Hayır, kaçma." Ufuk bilerek yapmıştı, onun zaafı olduğumu biliyordu ve beni ekarte etmek istemişti. Seneler önce babamın bana kurduğu o cümleler zihnimde dönmeye başlamıştı. *Ne yaşarsan yaşa, acılarının seni yönetmesine izin verme*, demişti. Beni bir kez daha acılarım yönetmişti. "Hayır," dediğimde Tugay'ın tam gözlerinin içine baktım, tam o anda gözünden bir damla yaş aktığını gördüm. "Yalvarıyorum savaş."

Fakat Tugay kendini öyle kaybetmişti ki tekrar tekrar hayır demekten başka hiçbir şey söylemiyordu.

"Nida'nın saklandığı yere götür!" diye haykırdı Gamze. "Oraya geçemezler!"

Nida neredeydi? "Hayır," diye fısıldadığımda Tugay'ın kararı o an belliydi. Beni kucağına çektiğinde ve ayaklandığında Sinan hemen önüne geçti ve arkasını dönüp onu korumaya başladı. Tugay omzundan vurulmasına rağmen beni zorlukla taşırken bakışlarını benden ayırmıyordu. Gittiğimiz yer tam olarak neresiydi bilmiyordum ama her adımının sarsak olduğunun farkındaydım, belki de ben titriyordum bilmiyordum.

"Aç gözünü," dedi, gözlerim kapalı mıydı? Yeniden gözlerimi açmaya çalıştığımda savrulduğumu hissediyordum. "Hayır, sakın kapatma gözlerini." Adımları daha çok hızlandı ama sarsak adımları omzundaki acıdan mıydı yoksa benim yüzümden miydi, emin olamıyordum. "Bak buradayım," dedi Tugay, silah sesleri biraz daha mı uzaklaşıyordu yoksa benim artık kulaklarım mı duymuyordu? "Hayır!" diye yeniden bağırdı Tugay. "Aç şu gözlerini!"

Karanlık gözkapaklarımda dört tane yüz vardı: Babam, Meryem, Sinan ve Tugay. Üçü de sanki bana bir idam sehpasının üzerinde bakıyorlardı ve onlar ölecekti, ben yaşayacaktım ama sonrasında idam sehpasında olanın ben olduğumu fark ettiğimde boğuk bir nefes verdim ve yeniden gözlerimi açtığımda Tugay'ın bana yalvarışlarını işittim.

Silah sesleri uzaklaşmıştı, onu artık daha net duyuyordum fakat hayır, ölmeyecektim; ölümüm babam kadar onurlu olmalıydı, bir hain tarafından öldürülemezdim.

"Tugay Demir Çeviker," diye bir ses işittim, bir başkasına aitti. Bir Krallık adamına ait olduğu belliydi çünkü ismin ardından bir kurşun sesi duyuldu. Tugay hızlı bir şekilde arkasını döndü ve silahını kaldırıp

CamScanner ile tarandı

adamı alnından vurup onu öldürdüğünde son gördüğüm görüntünün bu olduğunu düşünüyordum fakat bambaşka bir ses o ölümün, keşmekeşin, savaşın ortasına düştü.

"Baba." Nida'nın sesi.

Sadece birkaç saniye. Birkaç saniye bakışlarımı çevirip diğer tarafa baktığımda Nida'yı gördüm, Nida'nın ayaklarının ucunda ise ölmüş olan adam vardı. Tugay, o adamı öldürmüştü; Nida ise bunu gözleriyle görmüştü.

Nida Çeviker için masallar bitmişti, artık abisinin gerçek yüzünü biliyordu; benim için ise karanlık hemen oradaydı.

"Nida," dedi Tugay, sesindeki acı katbekat arttı; ben ise kendimi karanlığın kollarına teslim ettim.

İki gün sonra...

"Baba." Hemen karşımda babam oturuyordu. Saçları en son gördüğümden daha fazla beyazlaşmıştı, gözleri ise çok daha yorgun bakıyordu. Üzerinde idam edilirken giydiği mahkûm üniforması vardı. Oturduğu tabure tahtadandı, o tabure ayaklarının altından kayıp giden tabureydi. Ona seslenmiştim ama bana bir cevap vermemişti. Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama o kadar dikkatli bir şekilde beni izliyordu ki kendimi kötü hissetmiştim. "Neden öyle bakıyorsun?"

Babam yutkundu. Her yer simsiyahtı, nerede olduğumu bile bilmiyordum, ışık sadece onun oturduğu yerdeydi. Boynunda urganın bıraktığı kızarıklık duruyordu.

"Neden savaşmıyorsun, Eftal?" Babamın sorusu içinde binlerce kırgınlık barındırıyor gibiydi. Belki de bana kızgındı, bilmiyordum.

"Savaşıyorum baba."

"Savaşmıyorsun Eftal, sen sadece yola devam ediyorsun. Yola devam etmekle savaşmak arasında çok ince bir çizgi vardır, o ince çizgi güçlü kalmaya devam etmektir. Sen gücünü kaybetmiş gibi bana bakıyorsun."

Boğazım düğümlendiğinde ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Haklı mıydı, haksız mıydı, bu sorunun cevabından emin değildim. Gücü şu an hissedemiyordum çünkü ona bakarken özlem, nefesimi kesecek kadar fazlaydı.

"Yoruldum," döküldü dudaklarımdan. "O kadar yoruldum ki her şeyi bırakıp gitmek istiyorum." Gözlerimden yaşlar aktığını fark ettim fakat his yoktu. "Beni yanına alamaz mısın?"

CamScanner ile tarandı

Babamın yüzünde acının tebessümü oluştu, oturduğu yerden hafif. çe öne eğildiğinde gözlerinin eskisi kadar hayat dolu bakmadığını fark ettim. İki kelime söyledi, tek bir cümle. Ama beni yok edebilecek kadar kuvvetliydi. "Ben öldüm."

Bunu zaten biliyordum, aslında en başından farkındaydım ama ben ölüp ölmediğimi bilmiyordum. "Biliyorum," dediğimde ona uzanmak istedim ama ellerimi kaldıramıyordum. "Ve ben de öleceğim, bunu biliyorum."

"Henüz değil." Babamın da gözleri doldu, ölülerin gözleri dolar mıydı? Dolardı, babam karşımda dolu gözlerle bana bakıyordu. "Henüz değil, Eftal," dedi bir kez daha. "Çünkü sen benim kızımsın, ilerlemen gereken yollar var. Alman gereken intikamlar var, sevmen gereken bir adam var." Nefesini verdi fakat geri alırken kalbi acıyormuş gibi eli kalbine doğru gitti. "Yaşaman gereken bir hayat var." Her cümle diken gibi batıyordu ama uzanıp da sarılamıyordum. "Benim kazanamadığım o savaşı kazanman gerekir çünkü biz..." Karanlığın içinde Meryem'i gördüm. Ayaklarının üzerinde, hemen babamın arkasında bana bakıyordu. "Senin için öldük."

Başımı iki yana sallamaya başladığımda ona uzanmak için çırpındım ama Meryem'in her adım atışında ve babama yaklaşmasında sanki daha çok geriye gittim.

"Başka bir hayat istiyorum," diye acıyla mırıldandım. "Daha güzel bir hayat istiyorum. Savaşmak istemiyorum, direnmek istemiyorum." Artık vücudumda acı hissetmeye başlamıştım. "Baba, beni neden böyle bir dünyaya getirdin?" Babam artık cevap vermiyordu, Meryem sadece bana bakıyordu. "Baba beni neden daha mutlu bir hayatın içinde yaşatmadın?" Hayır, onu suçlayamazdım ama dudaklarımdan çıkan her kelime benim canımı yakıyorken onun nasıl yakmazdı? "Aşkı doyasıya yaşamak istiyorum, gülümsemek istiyorum, hayallerimi gerçekleştirmek istiyorum, yeniden avukat olmak istiyorum." Ağlıyordum, sesim kulağıma geliyordu ama hislerim sanki yoktu. "Ben yeniden Eftalya Atalar olmak istiyorum ama güzel bir hayatın içinde doğmak istiyorum. Ben bir aile istiyorum. Ben annemden daha iyi bir anne olmak istiyorum." Gözlerimi aşağıya doğru indirdim ve o sırada ellerimdeki kanı gördüm. "Ben bu hayatta sadece nefes almak istiyorum, bu artık imkânsız mı?"

Babam, "Özür dilerim," dediğinde o da ağlıyordu. "Hayatın için ve özür dilerim benim kızım olduğun için."

CamScanner ile tarandı

Başka bir ses geriden geliyordu. "Özür dilerim," diye fısıldıyordu, bu Tugay'ın sesiydi. "Her şey için çok özür dilerim."

O neredeydi?

"Baba," dedim bir kez daha çünkü onun gitgide yok olduğunu görebiliyordum. "Bana nefes almam için tek bir şey söyle sana yalvarıyorum çünkü artık dayanamıyorum."

Babam, karanlığın içinde yok olmadan önce, "Aşk," dedi acılı bir sesle. "Ya aşkın için yaşa ya da o aşk uğruna öl ama sakın vazgeçme çünkü sen vazgeçersen hayat sadece senin için son bulmaz, o adam için de son bulur."

Gitgide silikleşti ve kocaman bir karanlık tam karşımdaydı. Kalkıp koşamadım, onu yeniden kazanmak için bir savaş veremedim ama kalbimin acısını artık hissedebiliyordum. Ellerimi artık hissedebiliyordum.

"Ya aşkım için yaşayacağım," dedim solgun bir sesle. "Ya da o aşk uğruna öleceğim ama savaşmaktan hiç vazgeçmeyeceğim, söz veriyorum."

Yanaklarımdan yaşların döküldüğünü hissetmeye başladığımda ve bir ağırlık tam karnıma çöktüğünde gözlerim yavaşça açıldı. Bulanık bakışlarımın arasında aynalarla karşılaştım, kendimi gördüm; Tugay'la yatağımızdaydım. Yanağımdan yaşlar süzülüyordu ve hemen yanımda Tugay vardı, sol elimi sıkıca tutuyordu, başı elime yaslıydı. Tıpkı babam gibi, "Özür dilerim," diyordu durmadan. "Her şey için özür dilerim."

Başımı yavaşça ona doğru çevirdiğimde odanın içi karanlıktı, kaç saat geçmişti bilmiyordum ama üzerimdeki beyaz çarşafa rağmen karnımdaki sızıyı hissedebiliyordum. Zihnim yavaş yavaş kendine gelirken bıçaklandığımı hatırladım, Tugay'ın o savaş meydanında bile beni taşımaya çalıştığını ve sonrasında Nida'nın gözleri önünde birini öldürdüğünü. Bütün bunlar onun için de o kadar ağırdı ki sanki bir filmin sonuna yaklaşıyor gibi hissetmiştim. Artık kaçış yoktu, köşeye sıkışmıştık; ölüm ise aldığım nefesimden bile daha yakınımdaydı.

"Tugay," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatarak.

Tugay duraksadı ve başını yaslandığı yerden kaldırıp baktığında gözlerinin kıpkırmızı olduğunu pencereden vuran ayışığıyla gördüm. Sanki ölmüştü, hayatı son bulmuştu ve bana baktığı an hayata yeniden dönmüştü. O kadar uzun süre yüzüme baktı ki bir anlık beni duymadı mı diye düşündüm ama dudakları aralandığında nefesini verdi ve elimden öyle bir öptü ki sanki beni yeniden hayata döndüren onun öpücüğüydü. Doğruldu ve alnımdan öptü, ardından saçlarımdan ve sağ

CamScanner ile tarandı

eli yüzüme doğru gittiğinde yüzüme bir damla yaş düştü. "Teşekkür ederim," dediğinde kime teşekkür ettiğini bilmiyor gibiydi. Başını eğdi ve alnını göğüskafesime yasladı. Titreyen bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi bir kez daha. "Gözlerini açıp bana yeniden baktığın için."

Uyuşan sol elimi zorlukla kaldırdığımda ve saçlarına daldırdığımda yavaşça okşadım, dudaklarımı saçlarının tepesine dokundurdum. "Buradayım," diye fısıldadım.

"Yalvarıyorum sana," dedi yaslandığı yerden. "Beni bırakma." Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktığında nefes almakta zorlanıyor gibiydi. "Beni bu savaşlar öldürmez, beni bu sözler öldürmez, beni insanlar öldürmez, beni sen öldürebilirsin sadece. Yalvarıyorum sana, beni hiç bırakma." Bana resmen bir çocuk gibi yalvarıyordu.

"Hey," dedim işaretparmağımı dudağına götürüp onu susturarak. "Buradayım, hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Anlamıyorsun," dedi direnir gibi. "Senden başka zayıflığım yok benim, senden başka gücüm yok, senden başka hiçbir şeyim yok. Sen varsan varım, sen yoksan ben bir hiçim. Hiç kimseyim. Hiçbir şeyim." Son kelimeleri söylerken dişlerini sıkıyordu. "Korkak bir adama dönüşüyorum, kimseye direnemiyorum sanki. Beni yeniden o adama dönüştürme, ne olursun." Neyden bahsediyordu? "Bana yeniden bunu yaşatma." Başını iki yana salladı. "Yalvarıyorum, annem gibi gitme sen de."

"Tugay," dedim acıyla ve doğrulmaya çalıştım ama oldukça zordu. Ona sarılmak istiyordum, onun kalbine sarılmak istiyordum, onu saklamak istiyordum. "Bunu söyleme, böyle söyleme. Bana sen öğrettin, biz bir savaşın ortasındayız ve birimiz kaybetsek bile diğerimiz devam etmek zorunda."

"Edemem," dedi dişlerini sıkarak. "Anlamıyor musun sen beni? Edemem. Geçtim o eşiği çoktan. Sol elim sen olmuşsun, bacaklarım sensin, kalbim sensin, her şeyim sensin. Bir düğümle bağlanmışım sana, savaş umurumda bile değil." Nasıl bir acı yaşadıysa gözlerinde vazgeçmiş bir adam vardı, ilk kez onu böyle görüyordum. "Gidelim," dedi bir anda. "Her şeyi bırakıp gidelim, savaşı boş ver, kazanmayı boş ver, gidelim, bambaşka bir hayatımız olsun. Kurtulalım."

Şaşkınlıkla karışık acıyla ona baktığımda ilk defa ondan böyle cümleler duyuyordum. Kaybetme korkusu onu öyle bir hale getirmişti ki senelerdir planını yaptığı her şeyi yok etmek, savaştan kaçmak, hatta yenilmiş bir adam olarak yoluna devam etmek istiyordu.

CamScanner ile tarandı

"İlk defa böyle konuşuyorsun," dedim boğuk bir nefes vererek. "Ne olursa olsun sen..."

"Avukat," dedi sözümü keserek. "Sevgili Avukat, Avukat'ım, canımın içi, güzelim benim," dedi ve sonrasında doğrulup elleriyle yüzümü avuçladı. "Benim artık kaybetmekten korktuğum tek şey sensin. Korkak mı diyecekler bana? Desinler. Kaçmış mı diyecekler? Desinler. Yenilecek miyim? Kazanmak umurumda değil, bırakıp gidelim her şeyi, son verelim bütün bunlara." Bir kez daha alnımdan öptü. "Belki ne sen yeniden avukat olabilirsin ne de ben bir pilot ama yaşamaya devam edebiliriz." Yutkunduğunda boğazına oturan o kocaman yumruyu ben bile hissedebiliyordum. "Hissediyorum, ölüm hemen yanı başımızda ve ben yeniden kaybetmek istemiyorum." Sesi titriyordu. "Ben bundan seneler önce bir tuvalette şakağıma silah dayadığım gibi hissediyordum. Ölmek istiyordum. Zaten senin gözlerin kapalıyken kaybetmiş hissediyordum. Ben yeniden o adam gibi hissetmek istemiyorum çünkü o adam çok güçsüzdü. O adam bu hayatta en nefret ettiği adamı bile öldüremeyen birisiydi. Sen gözlerini kapattın ve ben o adam oldum. Önemi yok artık savaşın, kazançların. Gidelim, hemen şimdi kaçalım bu ülkeden."

"O kadar çaba?" diye sordum. "O kadar plan? İlerlediğimiz yollar? Sen vazgeçmezsin, yapmazsın bunu."

"Önemi yok, hiç önemi yok, yemin ederim yok. Senden daha önemli bir şey yok. Beni duyuyor musun?" Gözlerimin içine baktı. "Ölümü hissediyorum, ensemde, ensende, bizimle beraber burada. Ben senin için her şeyden vazgeçerim, bu aşk uğruna bütün her şeyi yıkar geçerim, senden başka kaybetmek istemediğim bir şey yok."

Onun cümlelerinin ağırlığı, rüyamdaki babamın sesiyle birleşmişti. Tugay bu cümleleri belki bana aylar önce söyleseydi bir an bile düşünmeden kabul edebilirdim fakat artık birçok şey değişmişti, bunu biliyordum. "Biz zaten kaybetmedik mi birçok şeyi Tugay?" diye sordum. "Babamı, kardeşimi, işimizi, itibarımızı, hatta adımızı kaybettik biz. Bütün bunları savaş uğruna yaptık, şimdi her şey son bulurken kaçmak bize yakışır mı?"

"Sevgili Avukat," dedi nefesini verirken. "Birbirimizi kaybetmedik, bu yeterli değil mi?"

"Biz birbirimizi kaybedeceğimizi bilerek bu yola çıktık," dedi- ğimde gözlerim acıyla dolmuştu. "Sen Tugay Demir Çeviker'sin, ben

CamScanner ile tarandı

Eftalya Atalar'ım. İkimiz de artık aynı insanlar değiliz ve şimdi kaçarsak o nefret ettiğimiz insanlara dönüşürüz, bunu bilmiyor musun?" Dudakları aralandı ama onu yeniden susturdum. "İkimiz birlikte savaşmaya devam edeceğiz ve birimiz," yutkundum, ardından alnını alnına yasladım, "birimiz kaybetsek bile diğerimiz bu savaş için yola devam edecek çünkü ben babama söz verdim, bize kaçmak yakışmaz." Geriye çekildim ve gözlerinin içine baktım. "Söz ver bana, her ne olursa olsun vazgeçmeyeceksin."

Başını bitkin bir şekilde iki yana salladı. "Ben..."

"Tugay," diye fısıldadım keskin bir sesle. "Bu adam olmayı sevmediğini biliyorum, kendine gel." Bu kez ben onun yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sakın bana vazgeçtiğini söyleme çünkü ben artık eskisinden daha güçlü hissediyorum. Biz seninle güneşli bir günde, deniz kenarında şaraplarımızı yudumlarken tanışmadık, biz seninle bir savaş meydanının ortasında tanıştık, bütün bunlara rağmen çiçekler ektik, şimdi her şeyi bırakıp gidemeyiz. Gidemem." Çenemi kaldırdım ve yanağını okşadım. "Artık, biz seninle bir ülkenin nefes almasını sağlayacak o kişiyiz, birçok insanın umut beslediği kişileriz, biz seninle savaşın zaten ta kendisiyiz. Kaçıp gitsek bile kalbimizde o savaş ateşi daima yanacak. Şimdi daha güçlü kalkacağız ve sen bana söz vereceksin, birimiz kaybetsek bile diğerimiz yola devam edecek ama kim olduğumuzu unutmayacağız çünkü bunu istemediğini biliyorum, acının seni yönetmesine izin verme."

Derin bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. Gözleri çok uzun bir süre kapalı kaldı ve geri açtığında artık o vazgeçmiş adam yok olmuştu; derinlerde yaşıyorsa da bilmiyordum ama yeniden o bildiğim güçlü adam geri gelmişti. "Söz veriyorum," dedi kısık bir sesle. "Ama sen de bana söz ver."

"Ne sözü?"

"Ölmeyeceksin."

Gülümsedim ve uzanıp dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. "Sana ölmeyeceğimin sözünü veremem ama son nefesime kadar sana olan aşkımın beni yaşatacağının sözünü verebilirim."

Tugay da gülümsedi ve dudaklarıma daha uzun bir öpücük kondurdu. Hatta öyle bir öptü ki hem vedaydı hem de hoş geldin; ikisi bir arada beni bu hayata yeniden davet ediyordu.

Odanın kapısı açıldığında Tugay yavaşça geriye çekildi ve elinin tersiyle gözlerini sildi. Sonrasında dik bir duruşa geçip çöktüğü yerden

CamScanner ile tarandı

kalktı, çenesini havaya kaldırdı. Adım sesleri artarken içeriye giren kişinin Giray olduğunu gördüm.

Yavaşça başımı kaldırıp ona baktığımda Tugay'ın üzerinde olan bakışlarını bana çevirdi ve gözleri kocaman açıldığında hızlı adımlarla yatağın ayakucunun olduğu yere geldi. "Avukat," dedi gülümseyerek. "Nihayet gözlerini açmışsın."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Kaç saattir bu haldeyim?

"İki gün oldu," dedi Giray kaşlarını çatarak. "Arada sırada uyandın, hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Olduğum yerde kıpırdandım ve Tugay'a baktım ama onun bakışları pencereye dönüktü, bizi dinlediği her halinden belliydi fakat Giray'a bakmıyordu. O sırada Nida'nın gördüğü görüntü gözlerimin önünde canlandı. Bütün bunların ortasında Nida'nın böyle bir şeyle karşılaşmış olması her şeyi daha beter bir hale getirmiş olmalıydı. Öyle ki belki de Tugay, Giray'ın yüzüne bakamıyordu.

Biraz daha doğrulmaya çalıştım ama karnımdaki yara canımı acıtıyordu, boynumda ise sargılar olduğunu hissedebiliyordum. Can havliyle Tugay'ın omzuna baktım ama üzerindeki siyah kazaktan hiçbir şey göremiyordum. "Omzun nasıl?" Tugay'a soru sormuştum ama o cevap vermek yerine pencereye doğru bakmaya devam ediyordu. "Tugay," dedim yutkunarak. Giray ise gözlerini arada sırada Tugay'a döndürüyordu. Tugay irkilerek bana döndü. "Omzun nasıl?"

"İyiyim," dedi geriye doğru bir adım atıp sırtını giysi dolabına yaslayarak. "Senin yaraların benimkinden daha önemli. Çok acı hissediyor musun?" Serum bağlamışlardı, ağrıkesici de vurmuş olmalılardı ki pek bir şey hissetmiyordum. "Uyumaya devam etmen gerekiyor."

"Kendimi dinlenmiş hissediyorum," dedim yalan söyleyerek ve ikisine yeniden baktım ama göz göze gelmiyorlardı. "Diğerleri nerede?"

"Aşağıdalar," dedi Giray.

"Hepsi mi?" Soruyu sorarken korkuyordum çünkü birini kaybetmek bile canımı yakardı, bunu çok iyi biliyordum.

"Defne'yi mi kastediyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Aslında hayır," dedim ve hızlıca devam ettim. "Ama ona ne olduğunu da elbette merak ediyorum."

"Elimizde tutuyoruz." Giray ezberden konuşuyor gibiydi. "Diğerleri de iyi."

"Sinan nerede?" diye sordum bu kez.

CamScanner ile tarandı

"O da aşağıda, birazdan sana bakmaya gelir çünkü sen bayginken o da neredeyse hiç uyumadı. Javier yaralandı ama en kötü halde olan sendin ve senin yara alman hepimizin de kan kaybetmesine neden oldu." Giray'ın sesinde bir öfke var gibiydi ama öfkesi bana yönelik miydi, anlayamıyordum. Belki de Tugay'a yönelikti çünkü o tarafa döndüğü her an yüzü buz kadar soğuk bir hal alıyordu.

Dudaklarımı ıslattım ve sonrasında, "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ufuk'a saldırmamam gerekiyordu ama gözüm döndü.

"Önemli değil Avukat," dedi Giray ellerini ceplerine yerleştirip. "Senin yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Peki ya Ufuk? Diğerleri? Onları alt edemedik değil mi?"

"İmkânsız," dedi Giray kendinden emin bir sesle. "Fazlasıyla güçlülerdi, resmen kaçtık. Buranın yerini bildikleri de çok açık ama mayınlardan korktukları için gelemiyorlardır." Ezberden başka cümleleri işitiyordum, Tugay'a yeniden baktığımda heykel gibi durmuş, beni izlediğini gördüm.

"Anladım," dedim ağzımın içinde geveleyerek. "Nida," diye mırıldandım, "o beni görmeye gelmeyecek mi?"

Başka ne şekilde sorabilirdim bilmiyordum, en rahat bu şekilde neler olduğunu anlayabilirdim fakat sorumun ardından Tugay'ın duruşu değişti ve omuzlarının düştüğünü fark ettim.

"O da seni merak ediyordu ama gelebileceğini sanmam." Anlayabilmek için tek kaşımı havaya kaldırdım ve sol elimle destek alarak yatakta oturur bir pozisyona geçtim. Giray ise bakışlarımdan anladı ve kollarını önünde bağlayıp Tugay'a baktı. "Bunların bir önemi yok aslında Avukat çünkü savaş bitti, hepimiz dağılıyoruz. Tugay sana söylemedi mi?"

Tugay benden önce bu konuyu Giray'la mı konuşmuştu? Afallamış bir şekilde Tugay'a baktığımda o gözlerini kapatıp derin bir nefes almaktan başka hiçbir şey yapmadı.

"Söylemedin mi?" diye sordu Giray. "Bunu benden duymuş olamaz."

Kısa bir sessizlik oldu ve Tugay gözlerini açtığında düşük omuzlarını düzeltip Giray'a doğru baktı. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Bu da ne demek?" Giray şaşkınlıkla gözlerini açtığında Tugay'ın söylediğini idrak etmeye çalışıyor gibiydi. "Hiçbir yere gitmiyoruz da ne demek?"

CamScanner ile tarandı

"Vazgeçmeyeceğim." Tugay o kadar net konuşmuştu ki Giray'ın yüzündeki şaşkınlık hızlı bir şekilde öfkeye, ardından hayal kırıklığına dönüştü. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımda Tugay bu kez de beni bakışlarıyla susturdu ve birkaç adım atıp Giray'a yöneldi. "Vazgeçmeyeceğim çünkü ben senelerdir bu savaşa hazırlanıyorum. Onurumu, gururumu, itibarımı, her şeyimi bu savaş uğruna kaybetmişken şimdi çekip gidemem, Tugay Demir Çeviker kaçtı dedirtmem."

"Sen," dedi Giray, çenesi kilitlendi ve dişlerini sıkarak, "sen ne saçmalıyorsun?" diye çıkıştı. "Sikerim savaşı, itibarı, onuru, gururu, hatta bu hayatı da sikerim. Ölüyorduk." Bağırmamaya çalışıyordu ama bağırsa sesi bu kadar baskın çıkmazdı. "Ben iki gün önce ilk kez bu kadar ölümle burun buruna geldiğimi hissettim, Eftalya neredeyse kollarında can verecekti ve sen hâlâ savaştan mı söz ediyorsun?" Giray da Tugay'a doğru bir adım attı. "Sen değil miydin bir gün önce her şeyden vazgeçeceğini söyleyen? Yeniden bir acı mı yaşaman gerekiyor bir kez daha buna karar vermen için?"

"Giray," dedi Tugay konuyu kapatmak isteyen bir ses tonuyla. "Vazgeçmeyeceğim, bu konu kapandı."

"Kapanmadı!" Giray'ın sesi öyle gür çıktı ki duvarlarda yankılandı. "Savaşmak sikimde bile değil benim, hiçbir şey sikimde değil. Sen iki gün önce ne yaşadığını hatırlıyor musun yoksa benim hatırlatmamı ister misin?"

"Giray," dedim kısık bir sesle.

"Nida," dedi Giray, belki de en keskin olan bıçağı seçip Tugay'ın en hassas damarının üzerinde gezdirirken. "Onun gözlerinin önünde yaşananların farkında mısın sen?" Tugay'ın omuzları yeniden düştüğünde bir şey söyleyecek gibi oldu ama gözlerine çöken hüzün o cümleleri yutmasına neden oldu. "Bir çocuk, o henüz bir çocuk ve abilerinin katil olduğunu biliyor. Bu evdeki herkesin bir katil olduğunu biliyor. Artık senin kim olduğunu biliyor. Küçücük çocuğun gözlerinin önünde bir adamı öldürdün sen, bundan daha beter ne yaşayacaksın? Ne yaşamak istiyorsun?"

"Giray," dedim bir kez daha.

"Avukat," dedi sertçe bana dönüp. "Bu kararında gerçekten Tugay'ın arkasında mı duruyorsun?"

"Bu zaten benim kararım." Giray daha büyük bir şaşkınlıkla baktığında ikimiz de aklımızı kaçırmışız gibi gülmeye başladı ve ellerini saçlarına daldırdı. "Şu an ne hissettiğini biliyorum ve ne düşündüğünü de..."

CamScanner ile tarandı

"Siz gerçekten kafayı yemişsiniz ve bu sikik hayat sizin lunaparkınız değil."

"Giray," dedi Tugay uyarıcı bir ses tonuyla.

"Ne Giray?" dedi sert bir şekilde ona dönüp. "Hafızanı mı kaybettin sen? Çektiğin, çektiğimiz acının farkında değil misin?"

"Farkındayım." Tugay öne doğru ilerledi ve Giray'ın tam karşısına geçip elini yavaşça kardeşinin omzuna koydu. "Ve seni de anlıyorum ama senin de beni anlaman lazım, bütün bunları..."

Giray sertçe Tugay'ın omzundaki elini itekledi. "Beni anlamıyorsun, beni anlasaydın zaten en başında bu savaşı çıkarmazdın ve beni de bu cehennemin içine sürüklemezdin." Kurduğu cümle benim bile kalbimi paramparça etmişti, Tugay'ı düşünemiyordum. "Kardeşimsin," dedi Giray ama artık cümlelerine o kadar da dikkat etmeyeceği çok belliydi. "Bu hayatta senden başka hiç kimsem yoktu ve ben, o güzel hayatımı bırakıp seninle bu savaşın içerisine girdim. Söylesene, bu gördüğün adam, senin ikiz kardeşin mi peki?" Tugay sanki Giray'ın bütün zehrini dökmesini istiyordu. "Nasıl bir hayatım vardı benim? Söylesene."

Tugay hiçbir cevap vermeden yüzüne bakmaya devam etti.

"Söylesene!" diye bağırdı Giray yeniden. "Bu yolda ben daha neleri kaybedeceğim? Âşık oldum, ihanetle tanıştım. Kardeşimi yeniden kazandım sandım, geri dönen kardeşim aynı adam değildi. Kız kardeşimi korurum sandım, cehennemin ortasında görmemesi gereken her şeyi gördü ve yaşadı. Yetmedi, savaşın en kötüsüne denk geldik, kan kaybettik, hançer yedik, daha ne yaşayacağım peki ben?" Kendisini gösterdi. "Bu adam mıyım ulan ben?" Tugay'ı omzundan itekleyip sert adımlarla yürüdü ve duvardaki annesi, o ve Tugay'ın olduğu fotoğrafı gösterdi. "Bu fotoğraftaki çocuklar mıyız artık biz? Daha kendimizden neler kaybedeceğiz? Hâlâ savaşmaktan söz ediyorsun, kazanmaktan söz ediyorsun öyle mi? Bir gün ellerinin arasında sevdiğin herkesi kaybettiğinde mi kazanmış olacaksın sen?"

"Giray!" diye bağırdım ve yattığım yerden kalkmaya çalıştım ama karnımdaki sızı her hareket ettiğimde artıyordu. "Bu yola başlarken her şeyin farkında değil miydin?"

"Farkındaydım," dedi dönüp bana bakarak. "Fakat artık farkında olmak istemiyorum çünkü kaybedeceğimizi görebiliyorum. Sen asıl beni hiç tanıdın mı Avukat?" Başını olumsuz anlamda salladı.

CamScanner ile tarandı

"Tanımadım çünkü ben bu aptal savaşın içinde kim olduğumu unuttum." Elindeki fotoğrafı sertçe Tugay'ın eline tutuşturdu. "Söylesene, hiçbiriniz ölmeyeceksiniz, desene." Tugay sessiz kaldı. "Savaşı kazanacağız, desene." Tugay yine sessiz kaldı. "Sen savaşı kazansan da özgür mü kalacaksın peki?" Bana döndü. "Sen peki? Her şey son bulduğunda o onurunuzla kaçmayacağınızı ama yargılanacağınızı biliyorum ben." Giray yeniden Tugay'a döndüğünde sesinde artık acı vardı. "Asıl ben her şeyimi kaybettim, seni ve kız kardeşimi de kaybedemem. Bu aptal savaş bitti artık, gideceğiz."

Sesindeki öfke ve acıyı anlayabilmek mümkündü ama onun bizi anlaması mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Bakışlarında öyle keskin bir ifade vardı ki o ifadeyi silebilmek artık hiçbirimizin sağlayabileceği bir şey gibi görünmüyordu. Tugay'ın dudaklarından çıkan her kelime Giray'ın çok daha fazla öfkelenmesine neden olacaktı ama Tugay susmak yerine devam etti.

"Bitmedi," dedi ve duruşunu dikleştirdi, çenesini kaldırdı, hatta ikizine sanki bir lider gibi baktı. Sanki *ben senin üstünüm* dermiş gibi baktı. "Ben bu savaştan vazgeçmeyeceğim, her ne olursa olsun."

Giray, emin olmak istiyormuş gibi Tugay'ın yüzüne baktı ve çaresizce, "Nida peki?" diye sordu. "Bizi boş ver, Nida'yı hiç mi düşünmüyorsun?"

"Onu koruyacağım."

"Peki kendi hayatından koruyabilecek misin?" Bu soru, bu zamana kadar kurduğu bütün cümlelerden çok daha ağırdı. "O artık senden korkuyor."

Bir savaşı, bir çocuğun gözünden görmek ne demek biz bilmiştik ama bir çocuğun gözünden savaşı görmek çok daha farklıydı; kimbilir onun için biz şu an ne durumdaydık? Özellikle baba olarak bildiği, daima güvendiği o adam, tanıdığı kötü adamların yaptığı gibi bir adamı gözlerinin önünde öldürmüştü.

"Bir gün beni anlayacak." Tugay buna inanmak istiyormuş gibi bu cümleyi kurmuştu ama kalpten inanmadığına emindim çünkü Nida konusu her geçtiğinde en büyük karanlığın içine düşüyordu.

"Peki," dedi Giray ve sonra derin bir nefes verip başka acılı bir cümle kurdu, "sen babamı hiç anladın mı?"

"Giray," dediğimde karnımdaki acıyı umursamadan yattığım yerden kalktım ve tutunarak ona doğru yürüdüm. "Bu kadarı fazla."

CamScanner ile tarandı

"Söylesene," dedi Giray beni duymazdan gelerek. "Sen babamızı anladın mı?"

"Aynı şey değil," dedim Tugay'ı savunarak.

"Bir şey söyle," dedi Giray ve gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Sen babamın bir katil olmasını anladın mı? Gözlerinin önünde..."

"Yeter!" diye bağırdığımda ikisinin arasına girdim ve ellerimi Giray'ın göğüskafesine yaslayıp onu hafifçe itekledim. "İkisi aynı şey değil."

"Ama iki adam da katil." Kendisini gösterdi. "Hatta ben de katilim. Nida bunu anlayacak mı? Bizi anlayacak mı?" Elinin tersiyle gözünden akan yaşı sildi. "Biz bununla büyüdük Avukat, bunu bilerek büyüdük ve o adama dönüşmemek için çok çaba verdik, annemiz de hiçbir zaman o adama dönüşmemizi istemezdi. Şimdi kardeşimizin gözünde ikimiz de birer katiliz, bunu nasıl temizleyebiliriz? Buna rağmen mi?" Öfkeyle nefesini verdi. "Her şeye rağmen derken Nida'yı da mı kastediyorsun?"

Tugay elini kaldırdı ve Giray'ı durdurmak istermiş gibi salladı; kelimeleri seçmeye mi çalışıyordu yoksa kuracağı hiçbir cümle mi yoktu bilmiyordum fakat kendisine birkaç saniye verdikten sonra o soruyu sordu: "Ben babama mı benziyorum?"

"Hayır," dedi Giray net bir sesle. "Ama Nida için böyle mi, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz." Bu kez Tugay'a yaklaştı ve ellerini omuzlarına yaslayıp, "Tugay," dedi sakin kalmaya çalışarak. "Bak, birçok şeyimizi kaybettik. İtibardan, onurdan, gururdan bahsetmiyorum. Biz küçüklüğümüzden beri birçok şeyimizi kaybettik ve geriye sadece ikimiz kaldık, bir de küçük kardeşimiz." Omzunu yavaşça sıktı ve ona biraz daha yaklaştı. "Sizi kaybedemem ve biliyorum ki sen de bizi kaybetmek istemezsin. Gözlerini bürüyen bu savaş aşkı, bir gün bu hayattaki her şeyini kaybetmene neden olabilir." Kastettiği bendim, kastettiği kendisiydi, kastettiği Nida'ydı. "Bunu göze alıyor musun?" Yutkunduğunda sesinde acı vardı. "Yalvarmam gerekirse sana yalvarırım çünkü canımız için yaparım bunu. Lütfen," dedi bütün kalbiyle, "lütfen vazgeç, her şey çok daha kötü olacak."

"Benim hayatımda zaten her şey çok kötüydü," diyen Tugay sanki ilk kez kardeşiyle konuşuyor gibiydi. "Sen büyüdün çünkü annem, senin gözlerinin önünde ölmedi. Sen büyüdün çünkü babam için sen altın çocuktun, ben ise aptal olandım. Söylesene, sence ben ne zaman

CamScanner ile tarandı

yaşadığımı hissettim?" Titrek bir nefes verdiğinde başını önüne eğdi. "Seneler önce, bir tuvalet kenarında başıma silah dayayıp kendimi öldürmek istediğimde hiç kimseydim, hiçbir şeydim ve bu hayatta yaşamak için hiçbir nedenim yoktu. Ve sonra birisi oldum, bir kimliğim oldu, her şeyden önce bir amacım oldu. Benim savaşım sadece Krallık'a olmadı, bu hayata da oldu. Sen söyle, ben her şeyi bırakıp gitsem içimdeki savaştan beni kim kurtaracak?"

Giray'ın elleri yavaşça aşağıya düştü ve yenik bir şekilde gözlerini kapattı. Yutkunduğunda kurduğu hiçbir cümlenin Tugay'ı vazgeçirmeyeceğinin farkındaydı. "O halde daha önce seninle konuştuğumuz gibi," dedi Giray. "Ben Nida'yı alıp gideceğim çünkü kardeşimi bu savaşın içinde büyütmek istemiyorum ve ben de artık bu adam olmak istemiyorum."

Tugay sanki bir kurşun yemiş gibi sarsıldığında hemen önündeydim ve dengesini sağlamak istermiş gibi ellerimi yavaşça karnına yasladım ama o, bakışlarını Giray'dan ayırmıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu, mutluluk vardı ama derinlerde yalnızlığa terk edilmiş o adamı da görüyordum. "Bu beni mutlu eder," dedi Tugay net bir sesle. "Git ve ona çok güzel bir hayat yaşat, biliyorum sen onun beni anlamasını da sağlarsın."

Giray başını ağır ağır sallarken onun da yüzünde mutluluktan uzak bir tebessüm oluştu. Birbirlerine bakarlarken ne düşündüklerini bilmiyordum ama ikisinin birbirini anladığına neredeyse emindim. Acıyla nefesimi verip geriye çekildiğimde yatağa tutundum ve başımı önüme eğdim.

"Umarım," dedi Giray kısık bir sesle. "Uğruna her şeyi göze aldığın bu savaşı kazanırsın çünkü benim artık savaşacak gücüm kalmadı."

Tugay bir an bocaladı ve sonrasında bir şey söylemek yerine Giray'ı kendisine çekip öyle bir sarıldı ki belki de özgür olduktan sonra bile ona böyle sıkıca sarılmamıştı. Bir kardeşe sarılmanın tadını bilirdim ama nefes alıyorken ona veda etmenin tadını hiçbir zaman bilememiştim; Tugay şimdi onu yaşıyordu. Bir tarafı artık eksik olacaktı çünkü kardeşi gidiyordu. "Özür dilerim," dedi Tugay sarıldığı yerde kardeşinin kulağına doğru. "Seni böyle bir hayata zorunlu tuttuğum için."

Giray da sarılmasına karşılık verdiğinde, "Uzun zaman sonra ilk kez ikizime sarılıyor gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Sanki orada bir yerlerde hâlâ o çocuk var." Yavaşça geriye çekildi ve ciddiyetle

CamScanner ile tarandı

Tugay'a baktı. "Söz veriyorum, Nida'ya harika bir hayat vereceğim ve sen de..." Sustu. Devamını getirmek yerine sustu, ardından geriye çekildi. "Nida'yı görmek ister misin? O olaydan beri yüzüne hiç bakmadın." Sonra düzeltti. "Bakamadın."

Tugay hiç düşünmeden, "Hayır," cevabını verdi. "Şu an değil, belki sonra." *Belki sonra.*

Giray duraksadı, ardından bir kez daha Tugay'ı çekip sarıldığında hıçkıra hıçkıra ağlayarak yere çökmemek için beni tutan tek şey, onların arasındaki kuvvetli sevgiydi. Ben şu an yıkılırsam ikisi de yıkılırdı, biliyordum.

Giray derin bir nefes aldı, geriye çekildi, bana baktı ve sonrasında, "Avukat," dedi, boğazı düğümlenmişti, gözleri dolmuştu, bir veda etmek istedi ama bunu yapamayacağını anladığında hiçbir şey söylemeden sarsak adımlarla odanın kapısına doğru ilerledi.

"Giray," dedi Tugay, Giray tam kapıdan çıkarken.

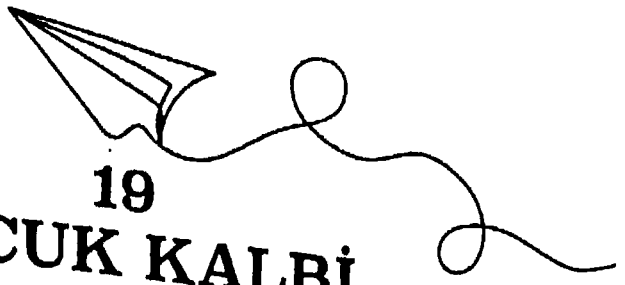
"Efendim?"

"Seninle olan anlaşmamız çoktan iptal oldu biliyorsun değil mi?" Tugay yine gülümsedi. "Ben ölürsem, sen yaşayacaksın, Nida için."

"İşte tam bu yüzden," dedi Giray baskın bir sesle fakat çoktan vazgeçmiş, kapıdan dışarıya çıkmıştı. Tugay'ı da vazgeçiremeyeceğinin farkındaydı. "Her şeyden vazgeçmeni istemiştim çünkü kalplerimiz ortak bizim, birimiz ölürsek diğerimiz nasıl yaşarız ki? Sen ölürsen, benim için hayat nasıl ilerler?" Dudaklarını birbirine bastırdı, sonrasında ikimize baktı. "Yaşa," dedi. "Her şeye rağmen ölmeyin, her şeye rağmen yaşayın çünkü sizi kaybetmeyi istemiyorum."

Bir cevap vermemizi bile beklemeden kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı açık bıraktı; arkasından bakarken Tugay da ben de biliyorduk, tamamen yarım kalmıştık.

CamScanner ile tarandı

19
ÇOCUK KALBİ

Üç sene öncesi...

Bazı çocuklar hayatı boyunca mutlu bir ailenin ne demek olduğunu bilmeyerek büyürlerdi.

Bazı çocuklar hayatı boyunca çocukluğun ne demek olduğunu bilmeyerek yaşayabilirlerdi.

Bazı çocuklar hayatı boyunca sevgiyi arayarak nefes almaya devam ederlerdi.

Ve bu çocuklar bir gün büyüdüklerinde çocukluk yaraları hiçbir zaman geçmezdi; yaşadıkları ise aslında kim olmak istediklerine ve kim olmak istemediklerine göre şekillenirdi.

Tugay Demir Çeviker ve Giray Pusat Çeviker mutlu bir aileye sahip değillerdi, çocuk olamamışlardı ve erken büyümek zorunda kalmışlardı, sevginin ise ne olduğunu belli bir yaşlarına kadar annelerinden görmüşlerdi ama sevgisizlik onlara o kadar ağır bir tokat atmıştı ki aslında sevgiyi de unutmuşlardı.

İki yolları vardı: İyi bir insan ya da kötü bir insan olmak.

Ve kendilerinde olmayanı küçük bir kız çocuğuna hediye etmek.

Nida Çeviker, Hâkim Ali'nin ikinci eşinden olan çocuğuydu ve Hâkim Ali o çocuğu hiçbir zaman kabullenmemişti. Tugay ise doğduğu ilk günden itibaren o çocuğun kaderi kendileri gibi olmasın diye çaba sarf etmişti.

Masallarla büyümeyen ikizler, Nida'yı masallarla büyütmeye çalışmışlardı. Bağırışların arasında büyüyen ikizler, Nida'yı en yüksek sesten bile korumuşlardı. Şiddeti ezbere bilen ikizler, Nida'ya şiddetin ne olduğunu hiçbir zaman öğretmemişlerdi. Nida o kadar temizdi ki belki de bir gün büyüdüğünde bu kadar temiz olmak canını yakacaktı çünkü kalbi artık kırılmaya daha müsait olacaktı, ikizler bunu unutmuştu.

Çocukken kötülükle tanışmış çocuklar, büyüdüklerinde zırhlarını kuşanırlardı ama güzellikle büyümüş çocuklar için aynı şey geçerli değildi; onlar ilk kılıç darbesine yıkılabilirlerdi.

"Ondan geriye sayıyorum!" diye bağırdı Nida, başını duvara yaslayıp elleriyle gözlerini kapatırken. "Saklanın hemen!"

CamScanner ile tarandı

Üçü beraber evin içinde saklambaç oynuyorlardı, hatta bu kaçıncı turdu sayamamışlardı. Tugay ve Giray nefes nefese birbirlerine baktılar ve Giray giysi dolabına saklanırken Tugay koltuğun arkasına saklanmıştı. Az önce de körebe oynamışlardı, ondan önce de ip atlamışlardı ve Nida'nın enerjisine yetişmeleri artık mümkün değilmiş gibi görünüyordu.

"On, dokuz, sekiz, beş..."

"Yedi," diye seslendi Giray dolaptan.

"Of," dedi Nida. "On, sekiz, yedi..."

"Dokuz!" Bu kez uyaran Tugay'dı.

"Üç!" dedi Nida kaşlarını çatarak. Tugay ve Giray kendi kendilerine güldüler. "İki, bir!" Nida kıkırdadı. "Sağım, solum, önüm, arkam sobe, saklanmayan ebe!"

Nida bir anda arkasını döndü ve ellerini açarak etrafına baktı. Duvar kenarından pek de uzaklaşmayarak perdenin arkasına doğru ilerledi ve oranın boş olduğunu gördüğünde hızlı adımlarla mutfağa doğru gitti. O kadar uzağa gitmişti ki Tugay öksürerek yerini belli etmeye çalıştı. Nida kaşlarını kaldırarak arkasına döndü ve "Baba," diye seslendi koltuğun o tarafa doğru yürürken. Bu kez Giray, hapşırma taklidi yaptığında Nida'nın adımları dolaba doğru ilerledi. Yüzünde yaramaz bir gülümseme oluşurken, "Neredesiniz?" diye seslendi ve dolabın önüne gidip hızlı bir şekilde kapaklarını açtı. Tam karşısında Giray'ı iki büklüm olmuş şekilde gördüğünde, "Sobe!" diye bağırıp duvara doğru koştu. Giray istese tek bir adımla onu geçerdi ama o kadar yavaş bir şekilde dolaptan çıktı ve yürüdü ki Nida çoktan duvara vurmaya başlamıştı.

Nida kahkaha atmaya başladığında Giray mutsuz bir şekilde kendisini yere atıp elleriyle yüzünü kapattı. "Sürekli kaybetmekten çok yoruldum ufaklık, sen çok iyisin."

"Sen de hep dolaba saklanıyorsun," diye mırıldandı Nida kaşlarını çatarak.

"Çünkü bir tek oraya sığıyorum."

"Buzdolabına da sığabilirsin."

Giray gülmeye başladı. "Nasıl sığayım Nida?"

"Çekmecelerini ve raflarını çıkararak?"

Tugay durduğu yerde gülmeye başladığında Giray afallamış bir şekilde baktı. "Haklısın," dedi duraksayarak. "Bunu sahiden de düşünmemiştim."

Nida üstün bir şekilde gülümseyip kollarını önünde bağladı ve odanın içine baktı. Giray ise el kol hareketi yaparak koltuğun olduğu yeri gösterdi,

CamScanner ile tarandı

Nida ise hevesle, yavaş adımlarla koltuğa yürüdü. Üçüncü adımının ardından ikili koltuğun üzerine çıkıp zıpladı ve arkasındaki kocaman adamın minicik bir şekilde kıvrılmış halini görerek, "Sobe!" diye bağırdı. "Sobe, sobe, sobe!"

Hızlı adımlarla duvara doğru koşarken Tugay tek hamleyle koltuğun arkasından çıktığı gibi Nida'nın beline sarıldı ve onu durdurdu. "Ya!" diye gülerek bağırdı Nida. "Bırak, sobe!" Çırpınarak kurtulmaya çalıştı, Tugay ise gücü yetmiyormuş gibi yere düştü ve o şekilde Nida'yı tutmaya devam etti.

"Gücüm yetmiyor," dedi Tugay zorlukla yerde sürüklenirken. "Nida, yavaş biraz!"

Nida, ayak bileğini Tugay'ın elinden kurtardıktan sonra zıplaya zıplaya duvara gitti fakat Tugay hemen arkasındaydı; eliyle duvara sertçe vurup, "Sobe!" diye bağırdığı anda Tugay çevik bir hareketle ayağa kalkıp Nida'yı belinden yakaladı. Havaya kaldırırken Nida'nın kıkırtıları odanın içini dolduruyordu. İki kez havaya atıp tuttu ve sonrasında onu döndürmeye başladı. Uzun saçları dalga dalga uçarken altındaki eteğin pileleri de havalanıyordu. "Baba," dedi gülüşünün arasından. "İndir beni!"

Tugay bu kez Nida'yı yan bir şekilde yatırıp, "Evet," dedi heyecanlı bir sesle. "Uçağımız kalkışa hazırdır, kuleden haber bekliyoruz!"

"Ne?" dedi Nida gözlerini kocaman açarak.

Giray yere yattığı yerden bir elini kulağına yerleştirdi. "TDÇ uçağı, TDÇ uçağı," dedi boğuk bir sesle. "Ben Kule GPÇ. Uçuşa hazırız!"

"Hazır mısınız hanımefendi?" diye sordu Tugay babacan bir ses tonuyla. "Eğer hazırsanız..." Nida'nın cevabını bile beklemeden ağzından motor sesi çıkardı ve Nida'yı havaya kaldırıp odanın içinde koşmaya başladı. Nida ellerini iki yana açtığında gülmekten artık nefesi kesiliyordu. "Uçak yükseliyor ve alçalıyor," dedi Tugay onunla oynarken. "Evet, uçak resmen son hızda ilerliyor!"

"TDÇ uçağı!" dedi kule heyecanla. "Biraz yavaş olun, düşeceksiniz!"

"Benim sürdüğüm uçak ben istemediğim sürece düşmez, GPÇ," dedi Tugay bilmiş bir sesle. "Değil mi Nida?"

"Evet," dedi nefes nefese. "Uçak düşerse ne olur?"

Tugay havada uçurduğu Nida'yı kucağına doğru çekti. Nida nefes nefese Tugay'a bakarken Tugay, Nida'nın önüne gelen saçlarını geriye doğru itekledi ve alnından öptü. "Bu çok trajik olur."

"Trajik ne demek?"

CamScanner ile tarandı

"Üzücü olur," diye düzeltti Tugay.

Nida elleriyle Tugay'ın üzerindeki pilot üniformasıyla oynamaya başladı. Tugay işten geldiği gibi Nida onu oyun oynamaya ikna etmişti, üzerini bile değiştirememişti. "Baba," dedi Nida.

"Abi," diye düzeltti Tugay.

"Baba," dedi bir kez daha Nida kaşlarını çatarak. "Ben bir tek senin kullandığın uçağa binerim çünkü sen beni hiç düşürmezsin, biliyorum."

Tugay gülümsediğinde bu kez Nida'yı kendine çekip sıkıca sarıldı ve saçlarına öpücük kondurdu. "Görüyor musun, kule GPÇ?" dedi Tugay nispet yaparak. "Nida bana çok güveniyor."

"Neyse ki at olarak da sadece bana biner." Giray gözlerini devirdi. "En karizmatik olan sensin, ben neden hep at oluyorum?"

Nida gülerek Giray'a baktı. "Çünkü sen de çok güzel bir atsın."

"Teşekkürler, hayatımda aldığım en güzel iltifattı."

Tugay, Nida kucağındayken kendisini koltuğa attığında onu da omzuna yasladı. Giray da oturduğu yerden kalkıp onların yanlarına oturduğunda masanın üzerindeki cips kâsesini alıp cipsi ağzına attı. O anda Tugay ve Giray'ın bakışları birbiriyle kavuştu. İkisi de aslında bugünün en mutsuz günleri olduğu biliyorlardı ama Nida'nın bundan haberi yoktu.

Tugay yarın gidecekti ve Nida onu çok uzun bir zaman göremeyecekti; döndüğünde ise aynı adamı görüp görmeyeceklerinden, hatta onu görüp görmeyeceklerinden emin bile değildi çünkü Tugay Demir Çeviker planını artık devreye sokuyordu, o mahkûm olma yolunda ilerlerken Nida'yı kendinden tamamen uzaklaştıracaktı.

Bugün üçünün birlikte son günleriydi, aslında bir vedaydı.

"Baba," dedi Nida bir kez daha. "Bir gün beni gerçekten uçağına bindirebilir misin?"

"Bu da nereden çıktı?" Tugay şaşırmıştı çünkü Nida'nın pek de böyle istekleri olmazdı.

"Çünkü karları daha yakından görmek istiyorum." Eli, üzerindeki elbisesinin yakasına doğru gitti ve boynundaki beyaz lekelere dokundu. "Hem belki gökyüzünde kar prensesi de vardır."

Tugay bu isteğine ne cevap vereceğini bilemeyerek Giray'a baktı. Giray ise ucu açık bir yanıt vererek, "Trenler de eğlencelidir," dedi. "Yarın binelim mi?"

"Olur!" Nida'nın gözleri kocaman açıldı ve Tugay'a döndü. "Sen de gelecek misin?"

CamScanner ile tarandı

Bu kez bakışları üzüntüyle birbirini buldu. Tugay'ın dudakları aralandı fakat uygun kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Ben yarın gelemem," dedi ağzının içinde geveleyerek.

"Biz de başka bir gün gideriz o zaman."

"Nida." Tugay ciddiyetle boğazını temizledi ve Nida'yı dizine oturtup dik bir duruşa geçti. "Abiciğim, ben bir süre yanınızda olamayacağım."

Nida'nın bakışları değişti ve ellerini dört şeklinde kaldırarak, "Bu kadar gün değil mi?" diye sordu çünkü Tugay hep dört günlüğüne bir yerlere giderdi. "Çünkü bu aralar hep gidiyorsun."

"Hayır," dedi Tugay, ardından Nida'nın saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok daha uzun." Nida bu kez elini beş yaptı. "Daha uzun." Nida'nın kaşları çatıldı. "Parmakla sayılamayacak kadar uzun bir süre olamayacağım ama abin elinden geldiği kadar senin yanında olacak."

Nida dudaklarını büktü ve uzun bir süre sessiz kaldı. Yine üniformasının yakalarıyla oynamaya başladığında, "Ne zaman geleceksin peki?" diye sordu.

Bu sorunun cevabını Tugay'ın kendisi bile bilmiyordu, bu yüzden sessiz kalma sırası ondaydı. Giray, "Henüz belli değil," diyerek atıldı ve başını koltuğa yaslayıp Nida'ya şirinlik yaptı. "Ama ben buradayım, bir yere gitmeyeceğim. Beni sevmiyor musun yoksa?"

"İkinizi de seviyorum," dedi Nida mutsuz bir sesle fakat hâlâ aklı Tugay'da bir şekilde ona döndü. "Nereye gidiyorsun peki?"

Tugay bu hayatta yalanları en çok Nida'ya söylerdi, onun iyiliği için. "İş için gitmem gerekiyor."

"Uçak mı kullanacaksın?"

Tugay yutkundu. "Evet."

"Peki kar yağan bir yere mi gideceksin?"

Tugay afalladı ve sonrasında, "Evet, sanırım," dedi ne diyeceğini bilemeyerek.

"Peki bana oradan kar getirir misin?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve gülmeye başladı. "Güzelim bu imkânsız çünkü kar, ben sana getirene kadar erir."

"O kadar uzağa gideceksin yani." Tugay, Nida'nın zekâsı karşısında yeniden güldü. "Peki bana Kar Kraliçesi'ni getirir misin? Hani birini göstermiştin ya göğsüne karlar yağmıştı. Onu bulup getirebilir misin?"

"Nida," dedi Tugay gülümseyerek. "Benden neden bunları istiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Çünkü senden bir şey istersem beni hiç unutmazsın." Elini Tugay'ın yüzüne koydu ve başını önüne doğru eğdi. "Siz benden bir şey istediğinizde ben bütün gün onu düşünüyorum."

"Nida," dedi Tugay ve Giray aynı anda. "Seni asla unutmam," diye mırıldandı Tugay başını iki yana sallayarak. "Asla unutmam ve senin için kar getirebilirsem getireceğim, senin için Kar Kraliçesi'ni ikna edebilirsem onu da seninle tanıştıracağım, söz veriyorum."

Nida mutsuz bir şekilde başını aşağı yukarı salladı ve sonra başını Tugay'ın göğüskafesine yaslayıp yan tarafta oturan Giray'ın yüzüne doğru baktı. Gözünden bir damla yaş aktığında ağlarsa ikisinin de üzüleceğini biliyordu ama gizleyemiyordu çünkü ne olursa olsun o henüz bir çocuktu.

Giray gözyaşını gördü fakat Tugay'a bunu söylemedi, sadece dudaklarını birbirine bastırıp Nida'ya baktı.

"Peki ben senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu Tugay.

"İste ama ben seni hiç unutmayacağım."

Tugay gülümsediğinde kollarını Nida'ya sardı ve saçlarının tepesinden öptü. "Her ne olursa olsun beni değil ama bugünleri unutma, olur mu Nida? Beni hiç unutmamanı istiyorum evet ama unutmamanı istediğim kişi şu an sana sarılan adam. Bu anı ve bu zamana kadar geçirdiğimiz bütün anları unutma olur mu?"

Nida yüzünü buruşturdu. "Anlamadım."

"Yani diyor ki," dedi Giray boğuk bir sesle. "Geri döndüğümde seninle yeniden oyun oynayacak o adam olacağım, bunu aklından çıkarma." Giray bu cümleleri kurarken sanki kendisini de ikna ediyor gibiydi.

İkisi de aslında farkındaydı, Tugay geri döndüğünde asla aynı adam olmayacaktı.

"Unutmam," dedi Nida. "Söz."

"Ben de söz veriyorum sana," dedi Tugay tek nefeste. "Döndüğümde hiç değişmemiş olacağım." Sonra ekledi. "Senin için."

Nida gözlerini kapattı ve gözünden bir damla yaş daha aktı; Tugay ise göz ucuyla baktığında ağladığını gördü. O an belki de savaştan vazgeçmenin tam sırasıydı ama o anda da gelecekte de o savaştan vazgeçemeyecekti.

"Nida," dedi Tugay kısık bir sesle çenesini saçlarına yaslayarak. "Sen çok daha güzel bir dünyada yaşa diye her şeyi yaparım, biliyorsun değil mi?"

"Anlamadım."

Giray gülümsedi. "Yani diyor ki sana daha güzel bir hayat yaşatmak isterim. Daha mutlu olduğun." Nida sustu ve gözünden bir damla yaş

CamScanner ile tarandı

daha aktı, sonrasında iç çeke çeke ağlamaya başladığında başını kaldırıp sıkıca Tugay'ın boynuna sarıldı.

"Gittiğin yere bizi de götüremez misin?" dedi hıçkıra hıçkıra.

"Nida," dedi Tugay acıyla. "Gittiğim yer sevebileceğin bir yer değil."

"Nasıl bir yer ki?"

Tugay aklına gelen ilk kelimeleri söyledi. "Gece, sürekli gece, sürekli karanlık. Güneş pek doğmuyor. Soğuk. Bir de kalabalık. Orada çocuklar pek yok." Düşünerek konuşuyordu ve daha yalın nasıl anlatılırdı, bilmiyordu.

Nida biraz düşündü ve sonrasında sarıldığı yerde, "Kötüymüş," dedi iç çeke çeke.

"Nida," dedi Giray uyarıcı bir ses tonuyla. "İşleri zorlaştırıyorsun, elbet bir gün dönecek ve o zaman ikimiz de onunla," elini üç yaptı, "bu kadar gün küseceğiz, tamam mı?"

Nida çocuklara uğrayan o masum hisle, "Baba," dedi, "sen de söz verir misin?"

"Ne için?"

"Bir gün geri döneceğin için."

Tugay afalladı; Giray ise derin bir nefes alıp oturduğu yerden kalkıp mutfağa doğru gitti. Mutfaktan bir şeylerin devrilme sesi geldi; Giray'ın öfkesi artık dışarıya taşıyordu.

Tugay çok uzun bir süre sessiz kaldı ve en sonunda hiç yapmaması gereken bir şeyi yaparak, "Söz," dedi. "Söz veriyorum geri döneceğim Nida." Sonrasında kollarını iki yana açtı ve Nida'nın sarılması için bekledi; Nida ise bir an bile şüpheye düşmeden Tugay'a kocaman sarıldı.

O gün, Nida'nın kötülükle hiç tanışmadığı ve Tugay'ın da kötülüğe en sağlam adımlarını attığı günlerden bir tanesiydi.

Eftalya Atalar

Kaç dakikadır o şekilde duruyorduk bilmiyordum. Tugay'ın gözleri kapıdan ayrılmıyordu, ben ise bakışlarımı ondan çekemiyordum. Kalbimde bir yerlerde Giray'ın gitme ihtimalini kabullenemiyordum ama sanki Tugay kabullenmiş gibiydi, öyle ki daha önceden bunu konuştukları çok belliydi. Sanki savaşın en kötü zamanında, belki de ölüm tam ensemizdeyken Nida'yı alıp gitmesini söylemişti ama şimdi, bu şekilde gidişi kalbimi paramparça ediyordu.

Bir gidişin ölümü ne demekti, biliyordum ama bir kardeşin yaşıyorken yarım kalmak nasıl atlatılırdı, buna bir çözümüm yoktu.

CamScanner ile tarandı

Aklımdan binlerce cümle geçiyordu ama hangisini söylersem söyleyeyim başka bir yarayı kaşıyacakmışım gibi geliyordu. Giray her şeyden vazgeçmemizi istiyordu fakat Tugay'ın vazgeçse bile her nereye giderse gitsin mutlu olmayacağını çok iyi biliyordum çünkü onu tanıyordum. Aslında Giray da onu tanıyordu.

"Tugay," dedim solgun bir sesle. "Konuşmak ister misin?"

Tugay kurumuş dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes verdikten sonra başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Aklından geçenleri duymak istiyordum fakat o sessizliğin içine gömülmüştü.

"Peki benim konuşmamı ister misin?"

"Lütfen," dedi kapıya bakmaya devam ederken. "Lütfen bana bir şeyler söyle."

Yaslandığım yerden doğrulup ağır adımlarla ona doğru yürüdüm ve tam karşısına geçip gözlerinin içine baktım, dakikalardır kapıda olan bakışlarını neyse ki bana çevirdiğinde düştüğü karanlığı hissedebiliyordum. "Dürüst cümlelerimi mi istersin yoksa seni iyileştirmek için yalanlara mı başvurayım?"

Tugay hiç düşünmeden, "İyileşmek artık cümlelerle gerçekleşmez, Sevgili Avukat," dedi. "Bana dürüst ol."

"O halde Nida'yla vedalaş." Tugay'ın vücudu kaskatı kesildi ve geriye doğru yarım adım attı. İlerleyip yüzünü ellerimin arasına aldım ve yanağını okşadım. "Yarın nefes alacağının belirsiz olduğu bu savaşın ortasında Nida'ya son kez sarılma ihtimalini kaçırmamalısın, her ne olursa olsun."

O kadar dürüsttüm ki bu dürüstlük onun canını yakıyordu, biliyordum.

"Korkuyorum," diye fısıldadı yüzünü elime yaslarken.

"Neyden?"

"Benden korkmasından."

"Senden korkup korkmadığını bilmiyorum," dedim açıkça. "Bildiğim tek şey onunla vedalaşman gerektiği çünkü bunu yapmazsan sonrasında çok pişman olacaksın." Yutkunduğumda aklımdan geçenleri okusun istedim, çok daha fazlası vardı ama dile getiremiyordum. "Kaç kurşun yedin devrilmedin, bu da devirmez seni, yeni bir yaran açılır sadece." Ellerimi omuzlarına indirdim ve sıkıca tuttum. "Lütfen onunla vedalaş ve bunu onun da ellerinden alma." Tugay bir süre yüzüme baktı ve sonrasında gözlerini kapatıp nefesini verdi. Geri açtığında hem acıyı

CamScanner ile tarandı

hem de gücü gözlerinde görüyordum. Beni onaylayarak başını yavaş-
ça salladığında yeniden kapıya dönüp baktı. "Lütfen," diye fısıldadım.
"Yap bunu."

Elini saçlarına geçirdi ve düzeltti, ardından çenesini havaya kaldır-
dı. Gülümsediğinde gözlerindeki acı silinmiyordu ama kararını verdi-
ğini duruşunu değiştirmesinden anlayabiliyordum. Art arda başını aşa-
ğı yukarı salladı ve sol avcumun içini öptükten sonra benim yanımdan
uzaklaşıp kapıya doğru yürüdü.

Hemen arkasından bakmak yerine peşinden ilerledim. Tugay kapı-
dan çıktığı an, bana gösterdiği bütün o zayıf yönlerini yok etti; duruşu
dik, adımları sağlamdı. Nida'nın daima sevdiği o babası, abisiydi.

Tugay'ın annesinin odasının olduğu yerden Nida'nın ve Giray'ın
sesi geliyordu. Tugay direkt o odaya yöneldiğinde ben de hemen bir
adım arkasındaydım. Eli kapının koluna gitti, büyük bir nefes verdi,
bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimle onu onaylayıp gülümsediğimde
Tugay kapıyı bir kez çalıp yavaşça kapının kolunu çevirip açtı.

Odanın içinde sarı, loş bir ışık yanıyordu, yerde büyük bir valiz var-
dı ve Giray, Nida'nın üç beş parça kıyafetini o valizin içine koyuyordu.
Nida ise yatakta oturmuş, sakince Giray'ı izliyordu; gözyaşı yoktu, öfke
yoktu, korkuyu da hissetmiyordum ama kapı açıldığı an Tugay içeriye
girdiğinde bakışlarıyla beraber duruşu da değişti.

Giray da başını çevirip baktığında gözlerinde büyük bir şaşkınlık
vardı, bunu beklemediği çok açıktı. Omzumu kapının pervazına yas-
ladığımda Tugay odadan içeriye doğru yürüdü, Nida ise gözleriyle Tu-
gay'ı takip etti.

Nida'nın bakışları Tugay'ın ellerine kaydığında ne aradığını anla-
yamamıştım ama Tugay sanki bir suç işlemiş gibi ellerini arkaya doğru
sakladı ve Nida'nın hemen önüne gidip yere çöktü. İkisi birbirine bir
süre baktıktan sonra Tugay ne yapacağını bilemeyerek sağ elini kaldırdı
fakat Nida'ya dokunmak yerine geri indirdi. Nida ise gözlerini kaçır-
madan Tugay'ı izliyordu.

"Giray'la kısa bir tatile çıkacaksınız," dedi Tugay çöktüğü yerde.
"Bu tatilde dilediğin her şeyi yapabilirsin çünkü benimleyken istediğin
hiçbir şeyi yapamıyordun, biliyorsun." Nida'nın yüzünde tek bir ha-
reketlenme bile yoktu. "Ve gittiğin yer daima güneşli olacak, Giray'la
öyle konuştuk, deniz de var. Kuşlar hep ötüyor, her yer yemyeşil, belki
de hayatında göremeyeceğin kadar tonlarca güzellik var orada." Nida

CamScanner ile tarandı

hiçbir şey söylemediğinde Tugay çekingen bir şekilde, "Beni dinlemiyorsun değil mi?" diye sordu.

Nida tek bir cümle kurdu. "Ama sen yoksun."

Tugay'ın bakışları değiştiğinde içim acıyordu. "Ben maalesef gelemiyorum çünkü..."

"Bana neden yalanlar söylüyorsun?" Nida da sanki ilk kez Tugay'a böylesine dürüsttü. "Beni neden kandırıyorsun?" Giray çöktüğü yerden doğrulduğunda geriye doğru bir adım attı. "Ben silahın ne demek olduğunu biliyorum, insanları öldürüyor. Ben bombaların ne demek olduğunu biliyorum, yangın çıkarıyor. Ben bıçakların ne olduğunu biliyorum, kanatıyor. Sen ise beni kandırıyorsun ama ben bütün bunları biliyorum." Parmağını kaldırıp Tugay'ın sol kolunu gösterdi. "O kolunu baltayla kestiler senin, biliyorum, söylediler bana o kötü adamlar."

"Nida," dedi Giray arkadan. "Bütün bunları konuşmak için uygun zaman değil."

"Hayır," dedi Tugay ve Nida'ya bakmaya devam etti. "Devam et Nida."

"Beni hep kandırıyorsun," dedi Nida. "Sana hep inanıyordum ama artık inanmıyorum çünkü gördüm."

Gördüm. Gördü. Gördüğünü hepimiz biliyorduk ama asıl can acıtan Tugay'ın söylediklerinin yalan olduğunu, artık onun katil olduğunu bildikten sonra öğrenmişti.

"Nida," dedi Tugay ve yeniden elini kaldırdı ama bir kez daha dokunamadı. Eli havada kalırken ne yapacağını bilemeyerek başını önüne eğdi. "Seni bu dünyada koruyabileceğimi sandım, özür dilerim." Elleri iki yanına düştüğünde çaresizce başını iki yana salladı. "Sana güzel bir çocukluk yaşatamadığım için çok özür dilerim, sende kalıcı izler bıraktığım için çok özür dilerim, beni o şekilde gördüğün için çok özür dilerim. Her şey için çok özür dilerim ama ben kötü bir adam değilim." Başını eğdiği yerden kaldırdı ve Nida'nın yüzüne baktı. "Ben o adamlar gibi değilim, sana bunu kanıtlayamam şu an ama ben hiçbir zaman onlar gibi olmadım. Hiçbir şeyi unutturamam sana biliyorum ama beni lütfen kötü hatırlama, bu beni mahveder."

Nida'nın gözleri dolduğunda sol elini kaldırıp Tugay'ın yüzüne koydu. "Baba, ben senin iyi bir adam olduğunu biliyorum ki."

Tugay acıyla nefesini verdi. "Ama korkuyorsun değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Evet korkuyorum," dedi Nida. "Ama senden değil, senin de Yaşar amcalar gibi ölmenden korkuyorum." Ölüm kelimesi Nida'nın ağzından çıkıyordu, aslında birçok şeyin farkındaydı ama o da kendi içinde bizden gizleniyordu, bunu görebiliyordum. "Daha önce gittiğinde de korkmuştum, şimdi de korkuyorum. Baba," dedi ve gözünden yaşlar döküldü. "Öleceksin diye mi bizi gönderiyorsun?" İç çeke çeke ağlamaya başladı. "Ben güneş, deniz falan istemiyorum ki, ben sizinle olmak istiyorum. Eğer tatile gideceksem ben sizin de olmanızı istiyorum. Neden beni hep bırakıyorsun? Ben seni," daha fazla iç çekti, "çok seviyorum. Ben senden hiç ama hiç korkmuyorum, yemin ederim korkmuyorum."

Hiç düşünmeden Tugay'ın boynuna sarıldığında omzunda ağlamaya başladı. Öyle sıkı sarıldı ki onu hiç bırakmak istemediği her halinden belliydi. Tugay'ın dudaklarından acı dolu bir mırıldanma döküldü ve sonrasında Nida'ya sarıldığında protez olan eliyle Nida'nın saçlarını okşadı. Gözlerinin önünde bir adamı öldürmüştü, her ne olursa olsun bu Nida için silinmeyecekti ama her şeye rağmen Tugay'a olan sevgisinde birazcık bile olsa azalma olmamıştı, ona öyle bir güveniyordu ki bu her halinden belliydi.

"Lütfen sizden ayrılmama izin verme," diye ağladı Nida. "Lütfen ölmeyin, çok korkuyorum." Bu yaşadığı aslında bir çocuk için öylesine ağırdı ki kaldırabilmek çok zordu. "Ben hiç sesimi çıkarmam, hiçbir şey yapmam ama lütfen gitmeyeyim baba, kandırmak istiyorsan inanmış gibi yaparım." Geriye çekildi ve bir anda gözlerini sildi. "Unuttum, görmedim hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı." Ama yaşlar durmaksızın akıyordu. "Unuturum."

"Nida," dedi Tugay bu kez yaşları elleriyle silerken. Protez olan eliyle çenesini kaldırdı. "Sana dürüst olmamı mı istersin yoksa yalanlar mı?"

"Yalan istemiyorum," diye mırıldandı Nida.

"Şu an sana kim olduğumu, ne yaptığımı anlatmayacağım çünkü yaşın çok küçük ama bir gün büyüdüğünde nedenlerimi, yollarımı, hatta kim olduğumu bileceksin. O zaman beni ya anlayacaksın ya da öfkeleneceksin ama tek bir şeyden eminim; şu an senin gitmenin doğru karar olduğunu büyüdüğünde anlayacaksın. Çünkü sen varken ben kendimi güçsüz hissediyorum, güçsüz hissedersem yenilirim, yenilirsem..." Sustu ve Nida'nın gözlerinin içine baktı. "Benden korkmuyorsun değil mi?" Nida başını salladı. "Ama ben kendimden korkuyorum,

CamScanner ile tarandı

senin göreceklerinden korkuyorum, sana vereceğim yaralardan korkuyorum. Beni anlıyor musun canımın içi?" Nida'nın saçlarını okşadı. "Gördüğün görüntüyü hafızandan silebilmek için her şeyi yaparım, lütfen beni öyle hatırlama, bilme."

Nida burnunu çektikten sonra, "Neden sen de gelmiyorsun bizimle?" diye sordu. Neden vazgeçmiyorsun, diye soruyordu.

"Belki bunu da büyüdüğünde anlarsın, Nida. Ve belki de anlamazsın, kızarsın, bunun cevabını bir tek sen bileceksin." Tugay gülümsemeye çalıştı. "Ve belki de ben bileceğim."

Nida'nın bakışları Giray'a döndü ve yeniden Tugay'a baktığında, "Senin benim babam olmadığını da biliyorum," dedi dürüstçe. "Ama bir keresinde küçükken bana anlattığın bir masalda babaların çocuklarını korumak için her şeyi yapacağını söylemiştin ve beni hep koruyordun. Şimdi de koruyorsun." Tugay başını aşağı yukarı salladı. "Seni anlıyorum," dedi bir çocuktan beklenmeyecek bir olgunlukla. "Ve bir gün seni daha çok anlayacağım çünkü sen *iyi bir babasın.*"

Tugay güldüğünde gözleri buğulanmıştı, Nida'ya yeniden sarıldığında onu kucağına çekti ve yere oturdu. Saçlarından, alnından ve yanaklarından öptü. "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü ve en harika kız çocuğusun." Yanaklarını okşadı. "Gittiğin yerden bana kar getirir misin diyemeyeceğim çünkü orada karlar hiç yağmıyor ama bana gittiğin yerden deniz kabukları toplayıp getirir misin?"

Nida, başını onaylayarak salladığında Giray sırtını onlara dönmüş, pencereden dışarıya bakıyordu. "Söz veriyorum, getireceğim. Peki sen de bana söz verebilir misin?"

"Ne için?"

Nida titreyen bir sesle, "Geri döndüğümde deniz kabuklarından bana kolye yapacaksın, söz ver," dedi. Bu söz, aslında Tugay'a yaşamaya devam etmesi için aldığı bir sözdü.

Tugay'ın dudakları aralandığında bu sözü vermenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Her ne derse desin o sözü tutamamanın verdiği ağırlık da Nida için bir yara gibi kalırdı. Fakat Tugay duruşunu dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve "Söz," dedi bütün kalbiyle. "Söz veriyorum sana o deniz kabuklarından harika bir kolye yapacağım."

"Teşekkür ederim." Nida iç çektiğinde bakışlarını bana çevirdi ve Tugay'dan ayrılıp kollarını bana doğru açtı. "Sana da sarılabilir miyim?

CamScanner ile tarandı

Daha önce babam Kar Kraliçesi'ni bana getireceğinin sözünü vermişti ve getirdi."

Hiç düşünmeden kapının pervazından ayrıldım ve zorlukla yere çöküp Nida'ya sarıldım. Bana öyle sıkı sarıldı ki acımı bile unuttum, daha fazla acıtıyordu ama o acıyı unuttum. "Benim için de deniz kabukları topla, beyaz olanlar bizim için olsun," dedim. Göz kırptığımda lekelerimi gösterdim.

Nida başını salladığında, "Bembeyaz deniz kabuklarını senin için toplayacağım," dedi. "Ve babam bir kolye de senin için yapacak."

Gülümsediğimde Giray, "Yeter bu kadar," dedi yarı alaylı yarı ciddi bir sesle. "Ben sarılamıyorum diye kıskanıyorum artık."

Geriye çekildiğimde yavaşça doğruldum, Tugay ise Nida'yı kucaklayıp ayağa kalktı, bakışlarını Giray'a çevirdi. Dudaklarını oynatarak *sana emanet*, dedi Giray'a. Giray ise sadece başını salladı.

Tugay yeniden Nida'ya döndüğünde parmaklarını üç yaptı. "Bu kadar gün sonra gelecek misin?"

Nida gözyaşlarının arasında kıkırdadı ve o da parmaklarını üç yaptı. "Bu kadar gün sonra gelmeye çalışacağım, baba."

CamScanner ile tarandı

20
YILDIZLAR

Bir gün sonra...

Kâbuslarla dolu bir gecenin ardından gözlerimi açtığımda pencereden vuran gün ışığı gözlerimi alıyordu ve saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Dün her şey son bulduktan sonra vurulan iğnelerden olsa gerek uykuya dalmam hiç de zor olmamıştı çünkü biliyordum, yaşanılanlardan sonra uyuyabilmem çok zor olurdu. Fakat uyusam bile kâbuslar yakamı bırakmamıştı.

Bir kâbusumda bombaların ortasında kalıyorum, başka bir kâbusumda alnıma bir silah dayanıyordu, en kötü kabuslarımdan birisinde gözlerimin önünde Tugay'm kan kaybından öldüğünü görmüştüm. Bu en son gördüğüm kâbusum olacak ki gözlerimi açmıştım ama artık geri uyumam imkânsız gibi görünüyordu.

Bakışlarımı yavaşça yan tarafıma doğru çevirdiğimde boşlukla karşılaştım ama zaten Tugay'ın benimle beraber olmadığını hissedebilecek kadar kendimi uykuya teslim etmemiştim. Defalarca odaya girmişti, hatta başkalarının da girdiğini hissetmiştim fakat hiç uyumamıştı, bunu anlamak zor değildi.

Yatakta yavaşça doğrulduğumda üzerimdeki Tugay'a ait olan siyah tişörtü yukarıya doğru sıyırdım ve karnımdaki sargıya baktım. Elimle yavaşça bastırdığımda dün kadar sızı yoktu fakat acısının taze olduğu çok belliydi.

Gözlerim yavaşça banyonun olduğu tarafa doğru kaydığında bacaklarımı yataktan aşağıya doğru kaydırdım ve küçük adımlarla banyodan içeriye girdim. Vücudumun her yeri ağrıyordu, uyuduğumdan ötürü olmalıydı. Artık uyumak istemiyordum çünkü uyumak, dünyayla bütün bağlantımızı kesmek demekti ve ben şu an dışarıdaki dünyadan bihaberdim.

Musluğu açtığımda ve yüzüme soğuk su çarptığımda iyi geldiğini hissedebiliyordum. Bunu defalarca yaptıktan sonra ensemi de ıslattım ve diş fırçasına uzanırken gözlerim aynadaki aksimle yüzleşti.

CamScanner ile tarandı

Saçlarım dağılmıştı, gözlerim şişmişti ve yüzümde renk yoktu. Birkaç kez serumun değiştirildiğini hatırlıyordum ama mideme besin girmediği için olsa gerek sanki vücudumdaki bütün kan çekilmişti. Hayır, yaşadıklarımıza bağlamayacaktım, buna hakkım yoktu.

Dişlerimi fırçalarken gözlerimin altındaki mor halkaları ve beyaz lekelerimi inceledim. Sol yanağımdaki lekenin genişlediğini görebiliyordum, kaşıma doğru tırmanmış ve bir taraf da yavaş yavaş beyazlamıştı. Boynumdaki lekeler ve göğüskafesim, tenimin rengini göstermeyecek kadar fazlaydı. Saçlarımdaki beyaz tutamlar da artmıştı, belki de yaşlanıyorum diyerek kendi içimde aptalca bir şaka yaptım fakat bu şakaya kendim bile gülme zahmetine girmedim.

Artık güzellikle bir alıp veremediğim yoktu çünkü aynadaki kadının güzelliğinden ziyade, yaşadıklarıyla ilgilenmeye başlamıştım. Lekeler çoğalıyor muydu, bunun artık bir önemi yoktu çünkü o lekelerle de barışmayı kendime öğretmeliydim. Dünyanın en güzel kadını da bir savaş meydanının ortasında ölebilirdi, bunu da çok iyi biliyordum.

Aynaya doğru yaklaştım ve kendi tenime dokunmak yerine aynadaki göğüskafesime dokundum. "Burada başladı," dedim aynaya doğru ve parmağım yukarıya doğru tırmandı. "Sonra devam etti." Gülümsemeye çalıştım, parmağım yanağıma uzandı. "Çok beter bir hal aldı," işaretparmağım alnımdan saçlarıma uzandı, "ve korkunç bir insana dönüştün Eftalya Atalar. Hayır kastettiğim yüzün değil, ruhun." Parmağımı aynadan çektiğimde doğruldum ve başımı aşağı yukarı salladım. "Çünkü hayatın seni korkunç bir insan olmaya zorladı, öğren bunu."

O esnada odanın kapısı yavaşça açıldığında irkilerek geriye doğru adımladım. Az önce kendimle konuşuyordum.

"Eftal," dedi Sinan. "Uyuyor musun? Gireyim mi?"

Gözlerim kocaman açıldığında onun da odaya defalarca girdiğini fark etmiştim fakat gözlerimi açamadığım için iki kelime bile konuşamamıştım. "Sinan," dedim banyodan, ardından kapıya tutunarak oradan çıktım. Sinan, kapının aralığından kafasını uzatmış, müsait olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Gel lütfen."

Sinan içeriye girdiğinde ben de banyodan çıktım. Bakışları yüzümde gezindiğinde gülümsemeye çalıştım. Sinan iyi görünüyordu, en azından her zaman bildiğim o Sinan'dı, onun zarar görmediğini bilmek içimi rahatlatıyordu.

"Eftal," dedi Sinan yutkunarak. "Neden kalktın?"

CamScanner ile tarandı

Hiçbir şey söylemeden, cevap vermeden uzanıp onu kendime çektim ve sarıldım. Dün Tugay için kurduğum bütün cümleler artık benim için de geçerliydi. "Nasılsın?" diye sordum. "Başına hiçbir şey gelmedi değil mi?"

"Ben iyiyim," dedi eliyle sırtımı ovalarken. "Sen nasılsın asıl? Defalarca odaya girdim ama uyuyordun, ilaçlar yüzünden olmalı. Aslında şu an uyanman da sağlıksız, gel sana yatağa kadar yardım edeyim."

"Sinan," dedim gözlerimi devirip geriye doğru çekilirken. "Artık daha fazla uyumayacağım, beni yatağa yatırıp durmayın." Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve saçlarımı geriye doğru attım. Yeniden göz göze geldiğimizde konuşmadığımız birçok şey olduğu aşikârdı ama nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyordum. Ufuk'tan mı? Meryem'den mi? Defne'den mi? Giray ve Nida'nın gidişinden mi?

Bütün bunlar yerine, "Gerçekten nasılsın?" diye sordum elimle kolunu ovuşturarak. "Uyuyabiliyor musun?"

Sinan dürüstçe omzunu kaldırıp indirirken, "Pek değil," dedi kısık bir sesle. "Sürekli kâbuslar görüyorum, bu yüzden uyumamak benim için çok daha iyi bir seçenek." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama en azından yaralanmadım." Bana karşı olan korkusunu hissettim. "Eftal," dedi başını iki yana sallayarak. "Beni çok korkuttun, sana bir şey olursa eğer..." Yutkundu ve sonrasında hızlıca devam etti. "Kendimi hiçbir zaman affetmem, bunu biliyorsun değil mi? Çünkü sen benim," büyük bir nefes verdi, "bu hayattaki en değerli varlıklarımdan bir tanesisin."

"Kontrolsüz davrandığımın farkındayım," dedim kendime öfkelenerek. "O an istediği benim ona saldırmamdı ve ben de bunu..."

"Kastettiğim bu değil, senin yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Kastettiğin nedir?"

"Gözü karalığından söz ediyorum." Kaşlarını çattı ve kollarını önünde bağladı. "Tek başına siper olamazsın, tek başına savaşamazsın ve tek başına direnemezsin de. Öldürmek mi istiyorsun, ben buradayım; ölmek için adım mı atacaksın, hemen önünde duracağımı da biliyorsun."

Çaresizlikle ona baktığımda aslında Sinan'ın da Giray'dan bir farkı olmadığını görebiliyordum. Benim yüzümden düştüğü bu çukurda o da canıyla cebelleşiyordu. Belki bütün bunlardan önce Giray kadar neşeli bir hayatı yoktu ama savaştığı sadece bize silah doğrultanlardı, şimdi ülkenin yarısıyla karşı karşıyaydı. "Beni boş verelim mi?" diye sordum başımı omzuma yatırarak. "Asıl ben sana bir şey soracağım."

CamScanner ile tarandı

"Nedir?"

"Gitmek ister misin?"

Sinan afallayarak bana baktı ve yüzünü buruşturarak, "Ne?" diye sordu. "Nereye?"

Ne dediğimi anlamayacak kadar gitmeyi aklından geçirmemişti. "Buradan," dedim açıkça. "İşler çok daha kötüye gidiyor, bunu görebiliyoruz ve bu yola çıkmanın en büyük nedeni benim, biliyorum. Eğer gitmek istersen..."

"Ne saçmalıyorsun Eftalya?" Cümlelerimi bıçak gibi yarıda kesti. "Az önce söylediklerimi kulakların duymadı mı?"

"Duydu," dedim ellerimi kaldırarak. "Ama sen kendi isteğinle bütün bunların içine girmedin, benim yüzümden girdin ve şimdi hem seni korumak hem de hayatına daha güzel bir şekilde devam etmen için bu tercihi sana sunmam gerekiyor." Başımı art arda iki yana salladım. "Gitmeyi istersen eğer senin için birçok..."

"Hâlâ devam ediyorsun," dedi Sinan öfkeyle. "Çekinmeden kalbimi kırmaya devam ediyorsun."

Duraksadım ve sonrasında, "Kalp kırmak mı?" diye sordum.

"Evet," dedi alayla gülüp. "Nasıl olur da bütün bunların ortasında seni bırakıp gidebileceğimi düşünürsün? Seninle büyüdüm, seninle ilerledim, seninle öğrendim ve gerekirse senin için ölürüm de. Ben senin için öylesine bir koruma mıyım Eftalya?"

"Bunun böyle olmadığını biliyorsun," dedim söylediklerimden çoktan pişman olarak. "Kalbinin kırılabileceğini düşünmedim, sadece bu tercih hakkının da olduğunu söylemeliydim. Eğer söylemeseydim sonrasında pişman olabilirdim."

"O halde bir daha bu cümleleri sakın bana tekrar edeyim deme." Sinan'ı uzun zaman sonra ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum. "Ben son ana kadar, iyi ya da kötü fark etmez," elini kaldırıp ikimizi gösterdi, "buradayım ve seninleyim. Çünkü sen benim," gözlerini kıstı, "ailemsin, Eftalya. Ne zaman biz birbirimizi yarı yolda bıraktık?"

Gülümseyerek ona baktığımda, "Ben," dedim düşünceli bir sesle. "Giray'ın gidişine hak veriyorum ve senin de bir yolun olmalı diye düşünmüştüm."

Sinan bir kez daha afalladığında bu kez gerçekten anlamıyor gibiydi. "Kimin gidişi dedin sen?"

O an bilmediğini fark ettim ve gözlerim kocaman oldu. "Bilmiyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Neyi?"

Yutkunduğumda bunu söylemenin bana düşmediğini fark etmiştim ama çoktan geç kalmıştım. Bakışlarım kapıya döndüğünde kısık ve acı bir sesle, "Giray," dedim. "Nida'yı alıp gitti."

Dudakları şaşkınlıkla aralandığında neredeyse bir dakika boyunca yüzüme baktı. "Gitmez," dedi onu çok yakından tanıyan bir dost gibi, "O, Tugay'ı bırakamaz."

"Aslında konu biraz da Nida'yla alakalı." Yaşananlar yeniden gözlerimin önünden geçti. "Giray'a hak vermediğimi söyleyemem Sinan, o gitti." Hâlâ inanamıyordu. Gözleri benim üzerimden ayrıldığında bakışları arkamdaki duvara odaklandı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Anlamadım," dedim başımı çevirerek.

"Bilmiyorum," dedi daha çok kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Tam şu an gidişi..." Kelimelerini seçmeye çalışıyordu. "Kendimi Tugay'ın yerine koyduğumda sağ elimi de kaybetmiş gibi hissediyorum, hem de fiziksel acıdan daha ağır bir acıyla."

"O da hak veriyor."

"Hak veriyor olması yarım kalmadığı anlamına gelmez," dedi. Giray'a öfkelendiğini fark ettim. "Nida'nın korunması gerekiyorsa onu korumanın bir yolunu bulabilirdik eğer birisi yanında gidecekse..." Kendi kendine düşündü. "Bilmiyorum, bir çaresi bulunabilirdi ama Giray'ın gidişi..."

"Aslında büyük bir kavga ettiler," dedim dayanamayarak. "Giray, Tugay'ın her şeyden vazgeçmesi gerektiğini söyledi, hatta vazgeçeceğinden son derece emindi."

"Ve Tugay devam etmek istedi, değil mi?"

"Bu karar ikimize aitti."

"Nasıl yani?"

Sinan'ın sorusuna cevap vermek yerine onu işaret ettim. "Sen olsan vazgeçer miydin?"

Bakışlarını aynalı tavana doğru çevirdi ve düşünceli bir sesle, "Çok zor bir soru," dedi nefesini verirken. "Bir tarafta uğruna senelerimi verdiğim bir savaş var, o yolun sonuna gelmişim neredeyse ama bir tarafta da sevdiğim kişiler, onların canlarının tehlikesi sözkonusu. Bu kadar da değil, kendi canım da sözkonusu, belki de hayallerim, umutlarım..." Ellerini yüzüne yerleştirdi. "Çok zor bir soru." Bakışları yeniden bana döndü. "Ama görüyorum ki senin için o kadar da zor olmamış."

CamScanner ile tarandı

"Aylar önce olsaydı, çoktan vazgeçmiştim," diye dürüstçe itiraf ettim. "Fakat şimdi hayattaki kıymetlerini kaybetmiş bir kadından daha fazlası değilim. Eğer savaşmazsam, kendi içimdeki o savaş beni zaten öldürürdü, Sinan. Ben asla vazgeçmeyeceğim."

Gözlerimin içine bakarken, "Eftal," dedi endişeyle. "Umarım bu kararından hiç pişman olmazsın."

Hiçbir şey söylemedim ve konuyu değiştirmek için, "Diğerleri ne yapıyor?" diye sordum.

"Birazdan toplantı yapılacak," dedi Sinan aşağıyı göstererek. "Tugay herkesi topladı, aşağıda bekliyorlar."

"Öyle mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

"Bence biraz daha dinlenmelisin." Gözlerimi devirdiğimde onu dinlemeyeceğimi çok iyi biliyordu. "Pekâlâ," dedi ellerini kaldırarak. "Örgüt lideri sensin, emirler senden geliyor, komutanım." Asker selamı verdiğinde kendimi tutamayıp güldüm ve omzuna hafifçe vurdum, o da bana karşılık verdi. "Havalısın Eftalya Atalar," dedi geriye doğru adımlar atarken. "Çok havalısın, bunu bil."

"Çık dışarı," dedim gülüşümün arasından. "Benimle uğraşmayı bırak." Halbuki beni güldürmeye çalıştığının da farkındaydım.

Sinan da gülümsedi ve odadan dışarıyı çıktı. Bir an bile zaman kaybetmeden giysi dolabını açıp üzerime rasgele kalın, siyah bir kazak, altıma ise siyah pantolonumu giydim. Çıplak ayaklarımı umursamadan banyoya yöneldim ve saçlarımı taradım. Artık yaralansam bile yıkılmış gibi görünmek istemiyordum ve bu yönümün de gitgide Tugay'a benzediğini fark ediyordum.

Odadan çıktığımda bulunduğum koridorun bomboş olduğunu fark ettim. Merdivenlere doğru yöneldiğimde ise aşağıdan gelen televizyonun sesini ve insanların mırıldanışlarını duyabiliyordum. Her basamaktan bir adım daha attığımda sesler gitgide yaklaşıyordu, Marco'nun baskın sesini duyamamak imkânsızdı.

Derin bir nefes aldım ve büyük salondan içeriye girdiğimde Marco ve Sinan hariç diğerleri yavaşça bulundukları konumdan doğruldular. Gamze, Javier, Red ve Lena salondaki masadalarda, koltuklarda ise BL örgütünden ve Ölüm Timi'nden adını pek de bilmediğim insanlar oturuyorlardı.

Ben göründüğüm anda odanın içinde sanki benim hakkımda konuşuyorlarmış gibi sessizlik oluştu. Ya da bana öyle geliyordu, bilmi-

CamScanner ile tarandı

yordum. Tamamen aklımı kaçırmama çok az kalmıştı, bunu anlayabilmek zor değildi.

Sözü ilk devralan elbette ki Marco oldu. "Avukat," dedi meraklı bir sesle, omzunun üzerinden bana bakarken. "Nasılsın? Daha fazla dinlenmen gerekiyor diye biliyordum."

"Sıkıldım," dedim ağız ucuyla ve en baştaki sandalyenin hemen yanındaki boş sandalyeye doğru ilerledim. "Bana kalsa uyumazdım ama ilaçlar uyutup duruyor." Sandalyeye oturduğumda hepsi bana öyle bir bakıyordu ki sanki ne diyeceklerini bilemiyor ya da çekiniyor gibilerdi, anlayamıyordum. "Neden bana öyle bakıyorsunuz?" Bakışlarım Gamze'ye döndüğünde dudaklarını ıslatıp omzunu kaldırıp indirdi. Koltuklarda oturanlara başımı çevirdiğimde gözlerini kaçırdılar. "Bir şey mi oldu?"

"Bir şey mi oldu?" diyerek beni tekrar etti Marco. "Sanırım olan şeyler sana yetmedi, Avukat."

"Ama bakışlarınız bir tuhaf," dedim saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Fakat tam o anda, yüzümdeki lekelerin gitgide arttığını hatırladım, saçlarımdakilerin de öyle. Kendimi tutamayıp gülümsediğimde başımı iki yana salladım ve masadaki boş bardağa sürahiden su doldurmak için uzandım. Benden önce Sinan suyumu doldurduğunda *yapma* dermiş gibi bir bakış attım. "Anlıyorum," dedim bardaktan bir yudum su içtikten sonra kendi kendime.

Marco oturduğu sandalyeyi yavaşça bana doğru çekip duruşunu düzeltti. Üzerinde Ölüm Timi'ne ait üniforması duruyordu, isimliğiyle beraber. Aynı üniformanın bütün Ölüm Timi'nde olduğunu fark ettiğimde örgüttekiler de simsiyah kıyafetlerini giymişlerdi. "Nasılsın?" diye sordu Marco öne doğru eğilip sadece ikimizin arasında kalacakmış gibi.

"İyiyim," dedim sakince. "Ama bana biraz daha hassas bir bebekmişim gibi yaklaşırsanız iyi olmayacağım."

Marco gülümsedi ve parmağını şaklattı. "BL örgüt kuralı, madde bir, Sevgili Avukat'a bir bebek gibi davran."

Ben de gülümsediğimde yavaşça omzuna yumruk attım. "Sen nasılsın? Çok kaybımız var mı?"

Marco'nun yüzü ciddileşti. "Sekiz tane adamımı kaybettim, örgüt ise beş adamını kaybetti. Hepsi de iyi adamlardı."

"İçinde tanıdıklarım var mı?"

CamScanner ile tarandı

Gamze masanın üzerine oturup bacaklarını sandalyeye uzattı. "Maalesef Omar'ı kaybettik."

"Ya," dedim üzgün bir sesle. Tek diyebildiğim buydu çünkü daha fazla kayıp vereceğimizin bilincindeydim.

"Sırtından vurularak öldü, onu öldüren kişi de Ufuk'tu." Sinan'ın sesindeki öfke öyle ağırdı ki bizim öfkelenmemize bile fırsat vermeyecekmiş gibiydi.

"Umarım bir mezarı olmuştur," dedim Marco'ya bakarak.

Marco gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Maalesef onu orada bırakmak zorunda kaldık, hatta birçok adamımız da orada kaldı." Marco'nun da doğru düzgün uyumadığı kızaran gözlerinden açıkça okunuyordu. "O şerefsiz bizim hakkımızda o kadar çok şey biliyor ki." Dişlerini sıktı ve Gamze'ye baktı. "Onunla aran iyiydi, değil mi?"

Gamze sert bir şekilde Marco'nun yüzüne baktıktan sonra, "Ne kastediyorsun?" diye sordu. "Ona Ölüm Timi'nin sırlarını verdiğimi mi ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum, sadece o sikik herifin BL örgütünde olduğunu, en çok bu örgüttekilerin onu tanıdığını ve nasıl oluyor da hiçbir şekilde şüphelenmediklerini anlamaya çalışıyorum." Bunların konuşulacağını biliyordum, hatta Marco'nun bu görevi üstleneceğinden de emindim ama direkt hedef aldığı insanlar örgüttekilerdi. "Giray nerede?" dedi en sonunda. "Madem Avukat burada ve iyi, madem bir toplantı yapılacak, en önemli sorular ona sorulmalı çünkü o herif, bu örgüte Giray yüzünden girdi."

Gamze aşağılayarak Marco'ya baktı. "BL örgütünde olmasına rağmen senin çok büyük bir sırrını biliyor gibiydi, Marco. Sence örgütteki birisi mi anlattı bunu yoksa X mi? Senin fikrin nedir?"

"Asıl sen ne kastediyorsun?" dedi Marco ellerini iki yana açarak. "Benim sırrımı..." Duraksadı ve gözlerini Gamze'nin üzerinden çekti. "Giray nerede?"

Sinan'la bakışlarımız kesişti, Marco da Giray'ın gittiğini bilmiyordu, büyük ihtimal Tugay söyleyecekti, bu yüzden bu görevi üstlenmek istemiyordum.

"Defne nerede?" diye sordum karşılık olarak.

"Gizli odada tutuluyor," dedi Marco. "Ve alnına silah dayayıp beynini dağıtmamak için beni durduran tek şey, maalesef ki yine ve yine Giray." Ellerini sertçe masaya koydu ve bana doğru eğildi. "Avukat, bir

CamScanner ile tarandı

hain örgütün içinde nefes alıyor, her şeyimizi biliyor, günlerce, hatta aylarca bizimle yaşıyor, yetmiyor Meryem'i..." Bakışlarımdaki ifade değişmiş olacak ki konuyu hızlıca kapattı, biraz daha eğildiğinde sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "Nasıl oluyor da benim çocukluk sırrımı bilebiliyor?" dedi dişlerini sıkarak. "Bunu bilen tek kişi Adnan Atalar'dı."

"Ne?" dedim bozguna uğrayarak.

Gözlerini kapattı ve geri açtığında, "Benimle gel," dedi ayağa kalkıp. Sözünü dinleyip ayağa kalktığımda beni odanın en köşesine, alkol dolabının olduğu tarafa doğru götürdü. Viski şişesini eline aldığında bardağa yavaşça doldurdu ve bunu yaparken kaşları çatık, duruşu ise dikti. "Sana ikram etmiyorum çünkü hastasın."

"Hasta değilim."

"Yaralısın."

"Teknik olarak."

"Her anlamda yaralısın."

"Marco," dedim sinirle. "Yapma şunu."

"Neyi?" Omzunu duvara yasladı ve viskisinden birkaç yudum aldı. "Bir şeyler yokmuş gibi davranacak değiliz, Avukat. Hastasın ve yaralısın, dinlenmen gerekiyor, çok yorgun görünüyorsun ama sen hâlâ o çeneni kaldırıp burada bize katılma çabası içerisindesin. Baban yaşıyor olsaydı seni odaya kilitlerdi."

Yüzümü buruşturdum. "Benim babam hiç öyle bir adam olmadı." Kollarımı önümde bağladım. "Sen benimle uğraşmak mı istiyorsun?"

Marco başını iki yana salladıktan sonra, "Sadece nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum ama inatçılığından hiçbir şey kaybetmemişsin," diye mırıldandı. "Hani ölmeden önce bir ışık görürsün ya, onu da mı görmedin? Çünkü biz senin ölebileceğini düşündük."

Gülüp gülmemek arasında kaldığımda, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun şu an?" diye sordum.

"Sayılır," dedi, büyük bir nefes verdi ve odanın üzerinde gözlerini gezdirdi. Herkese tek tek bakıp, "BL örgütüne neden dahil olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Aslında sadece eğlenmek istediğini düşünmüştüm," dedim ucu açık bir yanıt vererek.

Marco, gözlerini devirip viskisinden birkaç yudum daha aldı. "Eğlenmek için seçtiğim yollar, sonu cehenneme çıkan yollar olmaz,

CamScanner ile tarandı

Eftalya Atalar ve ben en başından büyük bir yangın çıkacağını zaten biliyordum."

"O halde?" dedim merakla. "Tugay için mi?"

"Hayır, ona âşık olan ben değilim."

"Giray?"

"Benim yanımda onun adını anma, tüylerim diken diken oluyor."

Gözlerimi devirdim. "O halde?" dedim bir kez daha. "Krallık'a olan öfken desem, Krallık'ın senin umurunda olmadığını çok iyi biliyorum."

"Krallık'tan nefret ediyorum," dedi Marco dürüstçe. "Ama onları devirmek için canımdan vazgeçmem."

"Of Marco, bulmaca mı çözüyoruz?"

"Heyecanlı ama değil mi?" Sırıttığında keyiften uzaktı ama ne yaşarsa yaşasın rahat kişiliğinden ödün vermemeye dikkat ediyordu. Acaba kendi içinde neler yaşıyordu? "Aslında bu kadar çetrefilli düşünmene gerek yoktu, tek bir yanıtı var ve bu yanıt çok açık bir yanıt."

"Nedir o?" dedim bıkkın bir sesle.

"Sensin." Bir anlık duraksadım ve tek kaşımı havaya kaldırdım. "Ölüm Timi'ni bu savaşa dahil ettim çünkü sen dahil oldun, bundan emin olduğum gün ne zamandı biliyor musun? Bir hastane odasında beş dakika da olsa Tugay'la vakit geçirmek için bana yalvardığın gün. Senin o gün, çoktan teslim olduğunu anladım ve benim de Ölüm Timi'ni bu savaşa dahil etmekten başka çarem kalmamıştı."

Ne diyeceğimi bilemediğimde kavuşturduğum kollarımı yavaşça açarak, "Babam Ölüm Timi'ni sana bırakırken böyle bir şart mı koydu?" diye sordum. "Yani zorunluluktan mı yaptın?"

Marco yine alayla güldü. "Bana zorunluluktan hiç kimse hiçbir şey yaptıramaz, Avukat ve hayır, baban hiçbir zaman böyle bir şart koymadı. Çünkü şart koymasına gerek bile yoktu." Bana doğru yaklaştı. "Ölüm Timi bizzat senin için, sizin için kuruldu. Bir gün ölme diye."

Gidişler artık o kadar çok korkutmaya başlamıştı ki Marco'nun bu konuşmayı sanki gitmek istediği için yaptığını düşünmeye başlamıştım. "Bu da bir çeşit zorunluluk değil mi? Ölüm Timi'ni bana vermek istediğinde de babam için bunu göze almıştın."

"Avukat, Avukat, Avukat," dedi Marco başını iki yana sallayarak. "Çok akıllısın ama hayatın boyunca kendine o kadar değer vermemişsin ki insanların da sana verdiği değeri görememişsin, babanın bile."

CamScanner ile tarandı

Haklıydı ve haklılığı can yakıcıydı. "Fakat eğer bilmek istersen bütün bunlara rağmen dahil etmek istemesem zaten etmezdim. En azından ben bu kadar dahil olmazdım."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Dahil oldum, Ölüm Timi dahil oldu çünkü yaşamanı istiyorum." O kadar keskin bir sesle söyledi ki bir emir gibiydi. "Çünkü senin baban, ben küçükken beni yaşattı. Ona olan can borcumun karşılığı sensin."

Babamla aralarındaki o ince bağı az çok görebiliyordum fakat Marco anlatmadan ona bunu sormak istememiştim. "Nasıl bir yaşatmaktan söz ediyorsun?"

"Her şeyden vazgeçmiş bir çocuğu alıp büyüttü, o büyüttüğü çocuk hiçbir zaman onun kadar merhametli olmadı ama vefa ne demek çok iyi öğrendim." Viskisindeki son yudumunu içti. "Ben küçükken çok fakirdik ve bir gecekonduda yaşıyorduk. Babam, biz adımızı bile söyleyemezken terk edip gitmiş, nerede olduğunu bir süre bilemedim, onu bulduğumda ise bir idam sehpasındaydı. Beni son gördüğünde gözlerinde sevgi vardı ama bizi neden bırakıp gittiğini hiç anlamadım. Annem o gittikten sonra bizi büyütmeye çalıştı, her işi yapıyordu." Kelimenin üzerine bastırdı. "Her işi." O kadar dikkatli bir şekilde beni inceliyordu ki sanki yaptığım her hareket onu anlatmaktan vazgeçirecekmiş gibiydi, bu yüzden olabildiğince ifadesiz kalmaya devam ediyordum. "Sonra bir gün, yaşadığımız mahalledeki insanlar anneme olan nefretleriyle bulunduğumuz evi yaktılar. Zaten minicik, iki odası olan bir gecekonduydu, hiçbir zaman ısınmazdı bile ama o gün cayır cayır yandı, biz ise uyuyorduk." Sessizleşti ve bakışlarını benden ayırıp yere doğru baktı. "O gün annemle ben yangından sağ kurtulduk ama küçük kardeşim Javier, öldü." Kaşlarım çatıldı, neyse ki bana bakmıyordu. "Evimiz yoktu, mahalledeki insanlar bizi istemiyordu, kimse bizimle muhatap olmuyordu. O gün annem elimi tutup sadece yürüdü ve en sonunda açlıktan neredeyse bayılacak duruma geldiğimizde bir ağacın dibine oturdu." Bakışlarını yerden kaldırdı ve bana baktı. "O bir mandalina ağacıydı ve iki gün boyunca sadece o mandalinalarla beslendik."

"Marco," dedim kendimi tutamayarak. "Bu yüzden mi..."

"Küçüklüğümden beri alışkanlığımdır, mandalinalar bana daima annemi hatırlatır."

"Artık bana da anneni anımsatacak."

CamScanner ile tarandı

Marco gülümsedi. "Hikâyenin devamında mutluluk bekleme çünkü bir mutluluk yok." Bardağına ikinci viskisini doldurdu. "İkinci günün sonunda annem beni dizlerine yatırdı ve ilk kez bir şarkı mırıldanarak beni uyuttu, ninni gibiydi. Belki de hayatımda aldığım en güzel uykuydu fakat gözlerimi açtığımda ne annem vardı ne o güzel ses ne de annemin şefkatli elleri." Yutkunduğumda ifadesiz kalmak artık çok zordu. "Annem gitmişti, karşımda ise üç tane görevli vardı. Annem beni terk etmeden önce gidip evsiz bir çocuğun şikâyetini gerçekleştirmiş ve öyle ortadan yok olmuş, ne büyük iyilik ama!"

Kendimi tutamayarak, "Çok daha iyi olmanı istediği için bunu yapmış olmalı," dedim. "Çünkü kendisinin başka hiçbir çaresi kalmamış."

"Her zaman çareler vardır Avukat, bir anne için ise bu çareler sonsuz sayıdadır." Acıyla tebessüm etti. "Beni yetiştirme yurduna aldıklarında artık eskisi gibi değildim, her gün kavga ediyordum, her gün bir olay çıkarıyordum." Çenesiyle beni işaret etti. "Ve o zamanlar senin baban o yetiştirme yurdunda müdürlük yapıyordu." Gözlerim açıldı. "Bütün sabrıyla her seferinde beni iyi bir adam yapmaya çalıştı ama en sonunda o adam olamayacağımı fark ettiğinde beni istediğim şeylere yönlendirdi. Dövüş dersi aldım, şiddeti bu şekilde hallettik mesela. Çoğu gece yurttan kaçtığımda ve neredeyse defalarca ölümle burun buruna geldiğimde baban beni kurtarıyordu. Sabırla. Bir an bile vazgeçmeden." Çenesini havaya kaldırdı. "Adnan Atalar'a o kadar çok şey borçluyum ki anlatsam bir defteri doldurur ama en büyük borcumun ne olduğunu da çok iyi biliyorum. O da sensin. Seni korumak ve yaşatmak. Büyüdüğümde yolumu kaybettiğim o noktada beni bulan yine babandı yoksa ben ölmüştüm." İşaretparmağını kaldırıp bana salladı. "Bir daha gözün dönüp de ölümün kucağına atlamadan önce bu anlattıklarımı aklına getir, Avukat çünkü Adnan Atalar'dan sonra bir de senin pişmanlığını yaşayamam."

"Bunları," dedim son cümlelerini duymazdan gelerek. "Başka kim biliyor?"

"Sadece baban biliyor," dedi.

"Peki ya..." Omzumun üzerinden Javier'e baktım. "O?"

"Yetiştirme yurduna henüz bebekken bırakılan biriydi, onu ben buldum. Kendisini kardeşim sandı, ben de hiçbir zaman ona bunun yalan olduğunu söylemedim, bu sırrı da bir tek baban bilir."

"Ama sen ona bir abi gibi yaklaşıyorsun," diye fısıldadım.

CamScanner ile tarandı

"Çünkü onu da ben büyüttüm," dedi ciddiyetle. "Çünkü o benim sahiden de kardeşim. Bak ben birçok konuda kalpsiz bir şerefsiz olabilirim ama konu bağlar olduğu zaman gözüm hiç kimseyi görmez. Ayrıca babam bizi terk ettikten sonra maddi durumlardan dolayı annem Helen'i fazla bir boğaz olarak görmüş ve yetiştirme yurduna vermiş. Onunla da aynı yurtta büyüdük."

Şimdi en başında Ölüm Timi'nin neden geri durduğunu ve sonrasında dahil olduğunu anlıyordum. Hatta bunu çoğu zaman Tugay da sorguluyordu, şimdi her şey cevabını bulmuştu.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim çekinerek. "Ama cevap vermek zorunda değilsin."

"Sor," dedi kaşlarını kaldırıp

"Annen," diye mırıldandım. "Daha sonra ondan haber aldın mı?"

"Evet." Buruk bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Ölüm Timi mezarlığında yatıyor."

Dudaklarım aralandığında daha fazla soru sorabilecek gibi hissetmiyordum. "En azından kavuşmuşsunuz," diyebildim sadece.

"Onu bulduğumda kanserden ölmek üzereydi," dedi Marco. "Konuşamıyordu bile. Sadece on gün bakabildim, on günün sonunda öldü." Sesi titrediğinde hızlı bir şekilde bakışlarını kaçırdı ve cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. "Her neyse, umarım bu konuşmanın amacını anlamışsındır."

Sadece, "Anladım," dedim ama ona bakmaya devam ettim. O ise gözlerini bana çevirmiyordu. "Anladım," dedim yeniden. "Bu yüzden insanlara bağlanmaktan hep kaçıyorsun değil mi?"

Marco yüzünü buruşturdu. "Bu çok saçma bir tespitti."

"Hayır, değildi," dedim düz bir sesle. "Çünkü kaybetmekten çok korkuyorsun. Marco, sen dünyanın en cesur adamlarından birisin ama bir yanın o kadar korku dolu ki bunu aşamıyorsun."

"Avukat ben sadece yaşıyorum ve savaşıyorum," dedi gözlerini bana çevirirken. "Tek istediğim bunlar. Tek keyif aldığım da öyle. Senin âşık olduğun adam gibi kimseyi zaafım yapacak halim yok benim çünkü aptal bir adam hiç olmadım."

"Javier zaafın değil mi?" Marco'nun kaşları çatıldı. "Ona bir şey olsa?"

"Ona bir şey olmasından korksaydım Ölüm Timi'nin içine yerleştirmezdim." Bilmiş bir ifadeyle bana baktı ve sonrasında odanın içinde gözlerini gezdirdi. "Bu aptal Giray nerede?"

CamScanner ile tarandı

"Aksini inkâr etsen de bu odadaki bazı kişilere değer veriyorsun," dedim inatla. "Resmen kendinle savaş içerisindesin, Marco. Bana yaşa derken bile babamı katıyorsun. Bu seni mahveder."

"Özür dilerim Avukat ama akıl hocalığına ihtiyacım yok," dedi beni duymazdan gelerek.

"Peki bana bütün bunları sadece uyarı olarak mı anlattın?"

Marco ağız ucuyla gülümsedi. "Sırrım nefes alan biriyle daha yaşasın istedim, insana bazen ağır geliyor."

Ben de dayanamayıp gülümsediğimde gözlerimi kıstım. "Bundan sonra hiçbir mandalina teklifini geri çevirmeyeceğim."

Bu kez keyifle güldüğünde, "Teşekkürler Adnan Atalar'ın kızı," dedi ciddiyetten uzak bir sesle. "Bu hoşuma gider."

Kapının önünden adım sesleri geldiğinde ikimiz de bakışlarımızı o yöne çevirdik ve ilk önce Tugay'ın gölgesini gördüm, ardından kendisi içeriye girdi. Dün gördüğüm adamdan neredeyse tamamen uzaktı. Kaşları çatıktı, duruşu dikti, adımları sağlamdı. Hatta yüzüne renk gelmiş gibi görünüyordu. Altında askeri yeşil kargo pantolonu, üzerinde ise siyah atleti vardı. Protez eli ortadaydı fakat kargo pantolonunun cebinde bıçak ya da silah taşıdığını bilecek kadar onu iyi tanıyordum.

Artık kimseye güvenmezdi.

Tugay içeriye girdiği anda Ölüm Timi'ndeki birkaç kişi ayağa kalktı ve Gamze, oturduğu masadan hızlı bir şekilde zıplayıp sandalyeye geçti. Javier dik bir duruşa geçti, Sinan ise direkt bana baktı. Çünkü aklından hâlâ Giray'ın geçtiğini çok iyi biliyorduk.

"Bu adam nasıl oluyor da hep demir kadar sert durabiliyor?" diye sordu Marco masaya doğru ilerlerken. "Hayır, üzülmüyor demiyorum, üzülüyor fakat o kadar kolay toparlanıyor ki takdir ediyorum. Sanki senin başında bekleyen o adam değil."

Onların gördüğü Tugay Demir Çeviker'den öylesine uzaktım ki ama onların gözüyle de baktığımda nasıl bir adamla karşı karşıya kaldıklarını anlayabiliyordum. Halbuki o odadaki görüntüsü gözlerimden silinmezdi, bana yalvardığı anı istesem de kulaklarımdan silemezdim.

Tugay başıyla masadakilere selam verdiğinde gözleri odanın içinde gezindi ve masaya doğru yaklaşan bizi gördüğünde kaşları havalandı. Yüzündeki demir kadar sert ifadesi değiştiğinde masanın yanından ayrılıp bana doğru yürüdü. "Sevgili Avukat," dedi sorgulayıcı bir ses tonuyla. "Neden yatağında değilsin?"

CamScanner ile tarandı

Marco parmaklarıyla barış işareti yapıp sandalyesine oturduğunda, "İyiyim," dedim Tugay'ın gözlerinin içine bakarak. Hâlâ sorgulayıcı bir ifadeyle bana bakıyordu. "Gerçekten iyiyim," dedim dürüstçe. "Uyumaktan sıkıldım ve dünyayla bağlantımı kesmek istemiyorum." Etrafıma baktım, ona yavaşça yaklaştım. "Sen nasılsın?" diye mırıldandım kısık bir sesle.

Tugay bir cevap vermek yerine gözlerimin içine bakıp gülümsedi sanki *sen varsın*, dermiş gibiydi, ardından sol elimi kaldırıp avcumun içinden öptü. Beni solundaki sandalyeye götürürken herkesin bakışları üzerimizdeydi. Sandalyemi çektiğinde oturmamı bekledi, Lena'nın dudakları büyük bir şaşkınlıkla aralandığında bunu beklemediği açıktı.

Sandalyeye oturduğumda omuzlarımdan dökülen saçlarımı geriye doğru aldı ve yavaşça sol yanağımı okşayıp sandalyesinin önüne geçti. Herkes Tugay'ın ne söyleyeceğini beklerken Tugay masanın üzerindeki ilaç kutusunu gösterip, "İlaçlarını içtin mi?" diye sordu sanki bu şu an en mühim meseleymiş gibi. Marco parmaklarını burnunun kemerine götürüp başını iki yana salladığında ben de gülümsedim. "Antibiyotiğinin saatini geçirmemen gerekiyor."

"Avukat'ın ilaçları bulunduğumuz durumdan daha mühim gibi davranıyorsun," dedi Marco, Tugay'a imayla bakıp.

"Avukat'ım benim için her zaman, her koşulda ve her şeyden daha mühim olacaktır." Tugay'ın Marco'ya verdiği yanıt, masadaki herkesin birbirine bakmasına neden oldu.

"Bir şeyler atıştırdıktan sonra içeceğim," dedim inatlaşmak yerine.

Tugay bana onaylayan bir bakış gönderdi ve masaya doğru döndü. Sandalyeye oturmak yerine ayakta durduğunda ellerini masaya yasladı ve öne doğru yavaşça eğildi. Karşısındaki televizyonda haberler açıktı ve altyazıda adımız geçiyordu; o haberlerde neler söylendiğini ne kadar merak etsem de şu an bunun sırası olmadığını görebiliyordum.

Tugay derin bir nefes verdiğinde bakışlarını Marco'ya döndürdü. "Mahzenlerden kaç kişi kurtardık?"

Marco kaşlarını kaldırdı. "Tam sayısını bilmiyorum."

"Onları güvenli alana aldık mı?"

"Evet."

Gamze'ye doğru döndü. "Kaç çocuğu kurtardık?"

"Dört yüz altı," dedi Gamze hızlı bir şekilde. "Yarısı kaçtı."

Tugay başka bir nefes aldı ve gözlerini Lena'ya çevirdi. "Mahzenlerde kadın oranı mı daha fazlaydı, erkek oranı mı?"

CamScanner ile tarandı

Lena hızlı bir şekilde, "Erkek," dedi. "Çünkü kadınları kendilerine almayı tercih ediyorlardı."

"Öncelikle," dedi Marco, Tugay'ın sorgusunu yarıda keserek. "Sırayla gidelim mi?" Sırtını yaslayıp kollarını önünde bağladı. "Ufuk komi koruyorsun?"

Tugay'ın bakışları sadece bir saniyelik bana döndüğünde onlara hiçbir şey söylemediğimi fark etti. Dudaklarını birbirine bastırdı, ellerini yasladığı yerden doğruldu ve oldukça sakin bir sesle, "Giray gitti," dedi. "Artık olmayacak."

Herkes büyük bir şaşkınlıkla Tugay'a bakarken Gamze kendi kendine, "Ne?" diyerek tepki verdi. "Nereye gitti?"

"Gitti mi?" Javier'in ağzı kocaman açılmıştı.

Marco öyle bir hayal kırıklığıyla Tugay'a baktı ki diğerleri şaşırırken Marco sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Bir şey söyleyecek gibi oldu ve sonrasında ağzını kapatıp gülmeye başladı. O kadar gür bir kahkaha attı ki aklını kaybetmiş gibi görünüyordu. "Gitmiş," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Demek gitmiş." Gülüşü bir anda kesildi ve sert bir şekilde Tugay'a döndü. "Ve sen de gitmesine izin verdin öyle mi?"

Tugay yeniden ellerini masaya yasladığında Marco'nun gözlerinin içine bakarak tane tane, "Gitmesi gerekiyordu," dedi. "Ve gitti."

"Gitmedi," dedi Marco düzelterek. "Kaçtı. Ve sen de bunun farkındasın." Tugay'ın çenesi kasıldığında Marco da ayağa kalktı ve Tugay'la aynı duruşa geçti. "Ben götümü bombalardan kurtarmaya çalışırken senin sevgili ikizin kaçtı öyle mi?"

"Marco," dedim kendimi tutamayarak. "Nida'yla beraber gitti, gitmesi gerekiyordu ve gitti."

"Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Avukat?" dedi Marco sanki şaka yapmışım gibi. "Her şeyin en berbat olduğu zamanın içindeyiz, tek bir kişiyi bile kaybetmemiz çok kötüyken Giray gibi bir askerimiz çekip gidiyor." Tugay'a yeniden baktı. "Kaçıyor. Üstelik hiçbir şeyin hesabı ona sorulmuyor bile. Ufuk'u örgüte kim soktu? Defne mi, Giray mı? Senelerdir o herif hangi belgeleri topladı? Hiç mi şüphelenmediler? Bunların cevabını bile alamadan kaçtı öyle mi?"

"Giray'ı o büyük olayın ardından gördüğümde berbat bir durumdaydı," dedi Gamze, Marco'ya doğru. "Hepimiz Avukat'la ilgileniyorduk fakat onu dışarıda gördüğümde yanına gittim. Sırtındaki yükü

CamScanner ile tarandı

tahmin bile edemezsin, Ufuk konusu onu düşündüğünden çok daha fazla yaraladı çünkü daha önce aynısını Defne'yle yaşadı. Sonuçta kurucu yokken o yönetiyordu ve yönettiği adamların böyle çıkması bir asker için çok kötü bir his. Kendisini çok suçlu hissettiği her halinden belliydi."

Marco'nun yüzüne anlık bir hüzün çöktü ve sesinin ayarının düştüğünü fark ettim. "Yine de bunlar gitmesi için bir neden değil," dedi kendi kendine. "Hepimiz yıkılıyoruz, yaralanıyoruz ama bir şekilde devam etmek zorundayız. Giray çok mutsuzdu, çok suçlu hissediyordu ve gitti öyle mi? Eğer bu yüzden gittiyse..."

"Benden her şeyden vazgeçmemi istedi," dedi Tugay masaya bakarken. "Çünkü Nida'nın gözlerinin önünde bir adam öldürdüm. Neredeyse o kurşun Nida'ya denk gelecekti."

Masada derin bir sessizlik olduğunda Marco ayağa kalktığı yerden kendisini yeniden sandalyeye bıraktı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bakışları tavanda gezerken artık bakışlarındaki hüzün silinmiyordu. Giray'ı sevdiğini çok açık bir şekilde görüyordum, aslında onu üzen sadece Giray'ın gitmesiydi, teknik hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

"Aranızdan birine veda etti mi?" diye sordu Marco ama gözleri hâlâ tavandaydı. Kimseden ses çıkmadı, Lena başını silik bir şekilde iki yana salladı. "Kan kaybettik," dedi Marco ve gözlerini Tugay'a çevirdi. "Sen de böyle hissetmiyor musun? O senin her şeyindi." Tugay yutkunduğunda Marco'nun hissettiğinin bin katını hissettiğini biliyordum ama onu az da olsa tanıyan birisi şu an burada o zaafını göstermeyeceğini çok iyi bilirdi. Marco da bunu görmüş olacak ki acılı bir şekilde gülümseyip kaşlarını kaldırdı. Bu kez o da Tugay'ı gördü. "Anlıyorum," dedi Marco dik bir oturuşa geçerek. "O halde yola GPÇ olmadan devam edeceğiz."

"Örgütteki herkesi iyi tanıyordu," dedi Gamze mutsuz bir sesle. "Bence bunu kimseye söylememeliyiz çünkü dışarıdan iki kardeşin yollarını ayırması kötü görünüyor." Tugay gözlerini kapattığında başını sağa doğru yatırdı. "Ne?" dedi onu dürten Javier'e doğru. "Birilerinin gerçekleri söylemesi gerekiyor, eğer Krallık'ın kulağına giderse bunu kullanırlar."

"Krallık'ın kulağına gitmesi için aramızda bir hain daha olması gerekiyor Gamze," dedi Tugay gözlerini açıp ona bakarak. "Fakat yeterince haine doyduğumuzu düşünüyorum, öyle değil mi?" Herkesin

CamScanner ile tarandı

yüzüne tek tek baktı. "Değil mi?" dedi bir kez daha. Herkes kafasını salladığımda Tugay da salladı. "Ve aksine Giray'ın gidişini bilerek Krallık'a duyuracağız, onlar da bunu halka haber niteliğinde yayacaklar." Tugay sandalyesine oturduğunda bir ayağının bileğini dizine yaslayıp sağ eliyle masada hafif bir ritim tuttu.

"Ve?" dedi Marco merakla. "Sonrasında da bir film mi çekecekler?"

Tugay dilini damağına vurup Marco'yu reddetti. "İşi lehimize çeceğiz, onlar yolların ayrıldığını söyleyecekler ama biz yayınladığımız bildiriyle Giray'ın Krallık'ın elinde olduğunu söyleyeceğiz." Kaşlarım havalandı, Tugay'ın eliyle yaptığı ritim hızlandı. "Ve bizi canıyla tehdit ettiklerini." Bakışları bana döndüğünde dikkatli bir şekilde onu dinliyordum. "Halk ses kaydının ardından Krallık'a değil, bize inanacaktır çünkü kimse ikizimin beni bırakıp gideceğini düşünmez." Son cümlesi, hem kendisini yaralamıştı hem de bizi ama o, her şeye öylesine planlı bakıyordu ki yine acısını güce dönüştürüyordu. "Halk, Krallık'a baskı yaparken biz de zaman kazanmış olacağız."

"Kartları açık oynarken halkı yanımıza çekmek için bizi mağdur göstereceksin," dedim söylediklerini düşünerek. "Ve aslında buna başladın da."

"Evet," dedi Tugay beni onaylayarak. "Önceden bu Krallık ve bizim aramızdaydı, halk sınırlı bilgilere sahipti ama artık tamamen şeffaf olacağız. Mahzendeki insanların görüntülerini her gün yayınlayacağız, sokaklarda açlıktan ölen insanları da doğurganlığı elinden alınan kadınları da çocukların nasıl kullanıldığını da. Onların bize karşı başlattığı siber savaşın karşılığını bu şekilde vereceğiz, insanları kocaman bir öfke topuna dönüştüreceğiz ve sadece BL destekleyenlerin değil, kararsız olanların bile tepki vermesini sağlayacağız."

Tugay'ın aklından geçenleri okuyabiliyordum ve bunu görebilmek ürpermeme neden olmuştu. "Sen savaş başlatıyorsun," dedim kısık bir sesle.

"Zaten başlayan savaşa halkı da artık ortak ediyorum," dedi Tugay beni düzelterek. "Çünkü kralların tahtı halkın emekleriyle yapılmıştır, o tahtı kıracak olan da yine halktır. Benim o tahta attığım tekme sarsılmasına neden olur, halkın attığı tekme devrilmesine. İkisi arasında çok büyük bir fark var."

Marco ciddiyetle, "Halkı, Krallık'ın sözünü dinlemeyecek hale getirmeye çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi Tugay. "Akşam yediden sonra dışarı çıkmak yasak fakat bir hafta sonra o halkın dışarı çıkmasını sağlayacağım. Marketlerde reçetesiz ürün almak yasak ama halkın istediği ürünü almasını sağlayacağım. Boyun eğmek yerine başkaldıracaklar, her bir darbe tek tek yayınlanacak; onların haber kanallarının önüne biz geçeceğiz. Yavaş yavaş sözlerinin dinlenmediğini fark ettiklerinde gerçek yüzlerini halka da gösterecekler ve daha keskin kurallar koyacaklar. O noktada..." Tugay gülümsedi, gülümsemesi korkutucuydu. "Halka gerekli olan her şeyi sağlamaya çalışacağız. Yemek, güvenlik, konaklama. Bunu gizli gizli değil, açıkça yapacağız. Bir yerde değil, her yerde olacağız. En sonunda da öfkelerinin en yüksek noktasında," parmağını şaklattı, "büyük bir savaş başlatacağız. Bütün halkın sokağa dökülmesini sağlayacağız. Onlar başkaldırırken biz Krallık'ın içini temizleyeceğiz." Masanın üzerindeki bilgisayarı açtı ve birkaç tuşa basıp ekranı bize doğru döndürdü. "Aşağıdan yukarıya gideceğiz. İlk önce milletvekilleri, ardından bakanlar, sonrasında yardımcılar ve Başkan." Hepimiz öyle bir kilitlenmiştik ki kimseden çıt çıkmıyordu. "Ufuk denilen haini ise bana bırakacaksınız."

Marco başını aşağı yukarı sallarken, "Sen halkın bize etten duvar örmesini sağlıyorsun," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Peki ya sonrasında ne olacak?"

"Sonrası?"

"Eğer herkesi yok edebilirsek sonrası ne olacak? Onu da düşündün mü?"

"Muhalefet lideriyle irtibat halindeyim," dedi Tugay. "Düzen sağlanacaktır."

"Kastettiğim ülke değildi," diyen Marco çenesiyle Tugay'ı işaret etti. "Sana ne olacak? Bize ne olacak?"

Tugay çok kısa bir sessizliğin ardından, "Herkes ne yapmak istiyorsa onu yapacak," dedi daha çok kendini telkin ediyormuş gibi. "Tek bildiğim planları devreye sokmamız gerektiği. Hem de hemen."

Marco'nun aklı hâlâ sorduğu sorudaydı. "Kendinle alakalı planın nedir TDÇ?" Bana döndü. "Senin, Avukat?"

Tugay'la birbirimize baktığımızda Tugay bu konunun herkesin ortasında konuşulmasından rahatsız olmuştu, anlayabiliyordum. "Senin ne?" diye sordum Marco'ya.

Marco alayla güldü. "Ölmek dışında mı?" Omzunu kaldırıp indirdi. "Eğer yaşarsam sahiden de bir sahil kasabasına gidip mandalina bahçesi edinmek istiyorum. Patlıcan filan da ekerim."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi devirdim. "Ciddi sormuştum."

"Ben zaten ciddiyim." Marco gerçekten de şaka yapmıyordu.

"Sen birilerini öldürmeden nasıl duracaksın ki?" diye sordu Javier gözlerini kısarak.

Marco cebinden mandalinasını çıkardığında kabuğunu soymaya başladı ve her soyduğu kabuğu Javier'in yüzüne attı. "Marco'nun bile ölüm kotası vardır."

"Bir sorusu olan var mı?" diye sordu Tugay masaya doğru.

"Adamlarımızı kaybettik," dedi Gamze üzüntüyle. "Onların yerini nasıl dolduracağız?"

"Sinan dolduracak."

"Ne?" dedi Sinan. Hemen arkamda ayakta duruyordu.

Tugay, Sinan'a dönüp, "Kaybettiğimiz her adamın yerine güvenilir birini getirmeni istiyorum," dedi güvenle. "Bunu yapabilir misin?"

Omzumun üzerinden Sinan'a baktığımda tereddüt ettiğini ama yine de olumlu anlamda başını salladığını gördüm.

"Peki ya Defne?" diye sordum merakla. "Onu ne yapacağız?"

"Onu birazdan sorguya çekeceğiz," dedi bana doğru eğilip. "Senin de olmanı istiyorum."

Marco mandalinadan ağzına bir parça atıp, "Ne mutlu ki ben dahil değilim," dedi rahat bir sesle. "Fakat o kadın konuşmayacak, adım kadar eminim. Kapalı kutu. Ne yaptığı bile belli değil."

"Sadece ağlıyor." Lena'nın sesiyle bakışlarımız ona döndü. "Yattığım oda, onun kaldığı yere çok yakın ve geceleri durmadan ağlama sesleri geliyor."

"Çok üzüldüm," dedi Marco ağzına başka bir mandalina daha atarken. Bana da bir parça uzatıp göz kırptı. Hiç düşünmeden elinden kcn. Bana da bir parça uzatıp göz kırptı. Hiç düşünmeden elinden aldığımda ve yemeye başladığımda Marco hevesle, "Harika," dedi. "İlk defa direkt reddetmedin."

"Reddetmeyeceğimi söylemiştim," dediğimde başka bir parçayı daha ağzıma attım.

İnsanlar yavaş yavaş başka taraflara dağılmaya başladığında Gamze, Sinan'ın yanına gelip ona bir şeyler söyledi ve koltukların olduğu tarafa doğru yönlendirdi, tam o sırada Marco'nun ikisine baktığını gördüm. Ağzındaki mandalinayı yavaşça çiğnemeye başladığında bakışları onlar koltuğa gidene kadar devam etti. Göz ucuyla Tugay'a baktığımda onun da Marco'yu izlediğini gördüm. Bilgisayarı kendi önüne

CamScanner ile tarandı

çekerken umursamaz görünerek, "Marco," dedi düşünceli bir sesle. Klavyeden birkaç tuşa bastı, rasgele haber sayfalarına baktığını gördüm. "Mandalina bahçeleri ve patlıcanlar dışında bir planın daha var mı?" Normalde Tugay hiç dahil olmazdı ama Giray'ın gidişinin ardından bir şeyler değişmiş olacak ki o da sanki Marco için bir şeyler yapmak istiyordu.

"Bana mı katılacaksın TDÇ?" diye sordu Marco gülerek. "Eğer öyleyse bir tekne çalıp ülke ülke gezebiliriz, ne dersin?"

Tugay elini yanağına yerleştirdiğinde gülümsedi. "Bir tekne çalıp ülke ülke gezeceğim insan sen değil, Sevgili Avukat'ım olurdu." Marco yüzünü buruşturdu. "Ve eminim ki seninki de ben değil, kalbindeki kişi olurdu."

Marco afalladığında ağzındaki mandalinayı bile çiğnemeyi bıraktı. "Ne zamandır kalbimle ilgileniyorsun?"

Tugay başka bir haber sayfasına geçerken sanki ilgilenmiyormuş gibi yapmak için elinden geleni yapıyordu. "Kurşunlar Gamze'ye denk gelmesin diye ona siper olduğunu fark ettiğimden beri." Marco bu kez öksürdüğünde aşağıdan Tugay'ın bacağına vurdum fakat o hissetmemiş gibi bilgisayar ekranına bakmaya devam etti. "Hayattan ne öğrendiğimi merak edersen, ki etmediğini biliyorum ama ben yine de söyleyeceğim, hiçbir şeyi geciktirmemeliyiz. Eğer kalbinden bir şeyler geçiyorsa bunu hemen yap." Bakışlarını Marco'ya çevirdi. "Çünkü yarın bizim için çok geç olabilir."

"TDÇ," dedi Marco kaşlarını çatıp öne doğru eğilerek. "Örgüt yönetmenin yanında aşk doktorluğu mu yapmaya başladın?"

"Hayır," dedi Tugay ve bir anda bilgisayarı diğer tarafa itekleyip ellerini önünde birleştirdi. "Sadece seni düşünüyorum."

Marco çok büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Beni mi? Sen mi?"

"Evet," dedi bu kez Tugay. "Yarının ne getireceğini bilmediğimiz bir dünyanın içindeyiz ve sen benim için değerli bir adamsın, hayatımı sana borçlu olduğum zamanlarım var."

Marco elindeki mandalinayı yavaşça masaya koydu, ellerini üzerindeki pantolona sildi ve uzanıp Tugay'ın alnına elini koydu, ardından yanağına. İkimiz de tuhaf tuhaf Marco'ya baktığımızda, "Ateşi yok," dedi bana dönüp. "O zaman geriye tek bir seçenek kalıyor."

"Ne o?" diye sordum.

"Bana âşık oldu."

CamScanner ile tarandı

Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda Tugay da güldü. Hatta o kadar çok güldüm ki bu bile anormaldi; en son ne zaman gülmüştüm? Bilmiyordum.

"Avukat," dedi Marco bana dönüp. "Seninkinin gerçekten hisleri varmış. Dün su verdiğimde de lavaboya dökmek yerine tek seferde içti. Ondan önce de silahsız bir şekilde yanımda dolaştı. Ne kadar garip değil mi? Bunun adı aşk olmalı çünkü bu yönünü bir tek sana gösteriyor."

Hayır, o artık hapishanenin üzerinde bıraktığı lekelerden kurtuluyordu ve Giray'ın gidişi onda o kadar büyük bir yara açmıştı ki Giray'a gösterdiği bütün o keskin yüzlerini şimdi törpülemeye çalışıyordu. Aslında bu adam, benim tanıdığım adamdı ama diğerleri bu yönünü görmediği için şaşırıyorlardı.

"Sana güveniyorum çünkü," dedi Tugay.

"Sanırım bayılacağım," diyen Marco geriye doğru kaydı ve titremeye başladı. "Çok kötüyüm, bu kadarı çok fazla geldi."

"Marco," dedim gülerek ve yeniden Tugay'a baktım. "İnsanlar bu yönünü pek bilmiyor, biraz daha yavaş ilerlemelisin."

"Sevgili Avukat," dedi Tugay gülümseyerek. "Sence de abartmıyorlar mı?"

"Abartmak mı?" Marco yeniden doğruldu. "Kendine dışarıdan bakmalısın TDÇ."

"Ve sen de lafı değiştirmemelisin." Tugay işaretparmağını kaldırıp Marco'ya salladı. "Gamze bana geldiğinde senin izini silmek için uğraşıyordu ve bütün kuralları da sırf sen istediğin için esnettim. Onun saçları uzundu, istediği kıyafetleri giyebiliyordu ve istediği gibi davranabiliyordu. Bunlara senin için tamam dedim, neden? Onun mutluluğunu ve rahatını neden bu kadar düşünüyorsun?"

Marco omzunun üzerinden Gamze'nin oturduğu yere baktı. Sinan'la ikili koltukta oturmuş, ellerindeki telefondan bir şeylere bakıyorlardı. "Bundan onun haberi yoktur umarım," dedi Tugay'a.

"Yok," dedi Tugay. "Ama sorum bu değildi."

"Ve soruna verecek cevabım yok." Marco, oturduğu sandalyeden kalktı ve kaşlarını çattı. "Beni düşünmen çok ince bir davranıştı ama gönül işleri umurumda bile değil, halimden memnunum.

Tugay'ın bir cevap vermesini bile beklemeden arkasını dönüp salondan çıktı. Birkaç saniye sonra, "Korkuyor," dedim.

"Reddedilmekten mi?" diye sordu Tugay.

CamScanner ile tarandı

"Hayır, kaybetmekten." Gözlerim Sinan ve Gamze'nin olduğu tarafa yöneldiğinde Sinan'ın da sanki hissetmiş gibi bize baktığını gördüm. Gamze ise heyecanla Sinan'a bir şeyler anlatıyordu. "Sence bir gün Marco, Gamze'ye giderse Gamze, Sinan'ı bırakır mı?"

Tugay kısa bir sessizliğin ardından, "Tek bildiğim Marco'nun Gamze'de yara bıraktığı," diye mırıldandı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimdeki korkuyu gördü. "Sinan'ın üzülmesinden mi korkuyorsun?"

"Evet," dedim dürüstçe. "Çünkü ilk defa bir kadın için bu kadar gözlerinin parladığını görüyorum. Gamze'ye gerçekten değer veriyor. Bana bütün bunlar bittiğinde bir aile kurmaktan söz etti, biliyor musun?" Mutsuz bir şekilde nefesimi verdim. "Onun ağzından ilk kez böyle cümleler duydum, çok şaşırtıcı."

Tugay sandalyesini tamamen bana döndürüp benim sandalyemi de ayağıyla kendine doğru çekti. Dizlerimiz çarpıştığında olabilecek en yakın teması kurdu. "Sen bu konu hakkında ne düşünüyorsun?" Kaşımı kaldırdım. "Aile olmak hakkında yani."

Kendimi tutamayıp güldüğümde, "Bu kadar olayın ortasında tuhaf bir soru değil mi sence de?" diye çıkıştım. "Yani sonuçta bunu düşünmek için..."

"Sevgili Avukat," dedi Tugay uyarıcı bir ses tonuyla. "Sana kaç kez daha söyleyeceğim bizim için anın sadece şu an olduğunu? Sana bakıyorum ve dünyadaki bütün sesleri susturuyorum, bir tek senin sesini işitiyorum. Sana bakıyorum ve her şey son buluyor, imkânsızlıklar imkân dahilinde oluyor." Öne doğru eğildi ve yüzüme doğru yaklaştı. "Sana bakıyorum, cayır cayır yansam bile ateşi hissetmiyorum. İşkenceler çektikten sonra bana beş dakika güneşi gösterdin sen, her şeyi güzelleştirdin. Şimdi seninle aile olmaktan bile konuşmayacaksam neden varım ki ben?"

Gülümsediğimde bakışlarım gözlerinden dudaklarına doğru kaydı ve yeniden gözlerine tırmandığımda aynı şeyi yaptığını gördüm. "Babamı rüyamda gördüm," dedim sakince. "Ve ona aile olmak istediğimi söyledim, hatta annemden daha iyi bir anne olmak istediğimi." Gülüşüm acıyla harmanlandı. "Tuhaf, rüyadan uyandığımda bu düşünce hâlâ devam ediyordu yani rüyadaki Eftalya'ya özgü bir düşünce değildi. Önceden aile olmak çok uzaktı ama seninle tanıştıktan sonra o kadar da uzak gelmemeye başladı." Parmaklarım sağ elinin üzerinde gezinmeye başladı. "Mutlu bir hayat, iyi bir aile, annem gibi olmadığım bir annelik ve sen," dedim çenemle işaret ederek, "harika bir baba olurdun."

CamScanner ile tarandı

Tugay beni öyle bir hevesle dinliyordu ki devam etme hevesim daha çok artmıştı. "Benim için yaptırdığın şu evde yaşadığımızı düşün, anlatmıştım ya içini. Oradayız, yaz mevsimindeyiz, gece ve gökyüzünde yıldızlar var." Tugay protez elini çenesine koyduğunda beni hayranlıkla izlemeye başladı. "Çocuklarımız uyumuş."

"Çocuklarımız?" dedi Tugay gülümseyerek. "Kaç tane yapmışız?"

"Üç," dedim aklıma geleni söyleyerek. "İki oğlan, bir kız."

"Bunu daha önce düşünmüş müydün peki?"

"Hayır, bir anda içimden geldi. Neden?"

"Hiç," dedi. "Hiç güzelim, devam et."

Ben de elimi çeneme koyduğumda odanın bir ucuna odaklandım. "Bir hamak var bahçede, o hamakta uzanıyoruz ikimiz de. Yıldızları izliyoruz, cırcırböceklerinin sesi geliyor."

"Çiçek kokuları var," diye devam ettirdi. "Senin bahçenden gelen."

"Senin dik durmak zorunda kalmadığın bir hayattayız artık," dedim.

"Çiçekli elbisen üzerinde." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken beni hayranlıkla izlemeye devam etti. "Ve çok güzelsin. Uyuyakalıyorsun, yüzünü izliyorum, çiçek kokularının arasında bile en çok senin kokunu seviyorum. Öyle bir an."

Yutkunduğumda, "Ben avukatım," dedim acıyla. "İşimi yapıyorum."

"Ve ben..." dedi o da. "Pilot."

"Aslında ne kadar da sıradan değil mi?" diye sordum üzüntüyle. "Bir hamakta uzanıp gökyüzünü izlemek bile hayal oldu bizim için."

Tugay kaşlarını çattı. "Gel benimle," diyerek elimi tuttu. Ben daha cevap bile vermeden beni oturduğum yerden kaldırdığında ve hızlı adımlarla salondan çıkardığında merdivenlere yöneldi.

"Nereye?" diye sordum ama elimi öyle sıkı tutuyordu ki bu bile bir cevap gibiydi. Basamakları tırmanırken odalarımızın olduğu katı da geçti ve en üst kata çıktı. Buraya daha önce gelmediğimi fark ettiğimde Tugay soldaki bir odanın kapısını açtı.

Ardiye gibi bir yere açıldığında içeride eski eşyalar vardı, kime ait olduklarını bilmiyordum ama Tugay köşedeki tozlu battaniyelerden bir tanesini eline geçirdiğinde başka bir battaniyeyi de benim omuzlarıma attı. Az çok ne yapmaya çalıştığını anladığımda ardiyenin demir kapısına doğru ilerledi ve üzerindeki kilidi sertçe çekip açtı.

Beni evin çatısına çıkardığını fark ettiğimde kapıdan başını eğip geçti ve benim de geçmem için sol elini uzattı. "Gel," dedi. "Bu gece yıldızları izleyeceğiz."

CamScanner ile tarandı

"Tugay," dedim afallayarak ve merdivenlere doğru bakarak. "İnsanlar aşağıda."

"Umurumda değil."

"Bu haldeyken mi?" diye sordum bu kez. Halden kastım ben değildim, içine düştüğümüz çukurdu.

Tugay aslında ne demek istediğimi anlamıştı ama anlamamazlıktan gelerek bana doğru uzandı ve sol kolunu belime doladı, ardından beni havaya kaldırıp çatıya doğru çekti. Göğüskafeslerimiz bütün olduğunda ve ayaklarım havalandığında yüzüyle yüzüm arasında neredeyse bir karışlık mesafe vardı. "Ne varmış halimizde?" diye sordu gözlerimin içine bakıp tek eliyle kucaklayarak. "Ben bir avukat ve pilottan başka hiçbir şey göremiyorum, sen görebiliyor musun?"

"Ya," dedim gülerek ve burnuna fiske attım. "Beni aşağıya indir yoksa düşeceğiz."

"En azından birlikte düşmüş olacağız," deyip güldü ve sonrasında burnumun ucundan öpüp beni yere indirdi fakat elimi bırakmadı.

Üç gün önce bıçaklanan sanki ben değilmişim, bütün ülke, hatta dünya bizi konuşmuyormuş, insanlar her hamlemizi beklemiyormuş gibi biz çatı katına çıkmış, hayalimizi paylaşıyorduk. Bu öyle bir andı ki aslında bizim kim olduğumuzu bana gösteriyordu. En berbat anların ortasında bile biz o acıya boyun eğmek yerine o acıya rağmen nefes alabiliyorduk.

Biz aslında sadece Tugay ve Eftalya olmayı da başarabiliyorduk.

Tugay elindeki battaniyeyi dikkatli bir şekilde yere serdi ve elimden tutup beni yere çekti. İlk önce ben oturduğumda o da yanıma oturup elimdeki battaniyeyi omuzlarımıza attı. Bakışlarım gökyüzüne doğru kaydığında tek bir yıldız bile görmedim, öyle ki mevsim yaz da değildi ve yağmur çiseliyordu.

"Tugay," dedim gülerek. "Yıldız yok."

O da gülmeye başladığında, "Sevgili Avukat," dedi alayla. "Ben Tugay Demir Çeviker'im, birazdan yıldızlar da ortaya çıkacak, halledeceğim ben."

"Nasıl yapacakmışsın onu?" diye sordum imayla.

Tugay bana dönüp beni sol kolunun altına aldı ve göğüskafesine yaslayıp uzandı. Bir bacağımı onun bacağının üzerine attığımda o da kollarını bana sıkıca doladı. Uzandığımız yerde gökyüzüne bakarken, "Yıldız gösterme büyüsünü bilmediğini söyleme bana," dedi küçümseyerek. "Bunu herkes bilir sanıyordum."

CamScanner ile tarandı

"Özür dilerim efendim," dedim alayla. "Hayatımda daha önce hiç böyle bir büyü duymamıştım, lütfen bana öğretir misiniz?"

"Efendim mi?" Tugay gülerek bana baktı. "Bana itaat ettiğini duymak da keyifliymiş."

"İlk ve son duyuşundu zaten." Tugay bu kez kahkaha attığında ben de güldüm. "Söylesene, nasılmış bu büyü?"

Tugay, "Kapat gözlerini, güzelim," dedi fısıldayarak. "Sana yıldızları getireceğim."

Karşı gelmeyerek gözlerimi kapattığımda Tugay'ın yavaşça hareketlendiğini hissettim ve sonrasında başımı yavaşça kaldırdığında kulağıma bir kulaklık yerleştirdi. Gözlerimi açmamak için direndiğimde diğer kulaklığı da kendi kulağına koymuş olmalıydı. Birkaç saniye sonra kulağıma bir şarkı dolduğunda bu şarkıyı biliyordum çünkü bütün bunlardan önce yalnız kaldığımda güçlü kalmak için dinlediğim bir şarkıydı ama Tugay bunu nasıl bilebilirdi?

Judas Priest'in *Angel** şarkısı kulaklarıma dolduğunda yüzümde öyle bir gülümseme oluşmuştu ki en son ne zaman bir şarkı dinlediğimi bile hatırlamıyordum. Krallık'ın koyduğu kurallara ister istemez bizim de ayak uydurduğumuzu, o siyahlığa bizim de kucak açtığımızı fark ettim; bunu fark etmek bir yandan canımı yakarken bir yandan da şarkıyı kulaklarım acıyana kadar dinlemek istiyordum.

Ve sonrasında sözlerini fark ettim; sözlerinin bize, şu ana nasıl uyduğunu.

Ardından Tugay'ın dudaklarını alnımda hissettim. Dokundurmuştu ama uzun uzun öpse böyle bir his olmazdı, biliyordum. Dudaklarını alnımdan sürterek indirdiğinde burnumun ucundan öptü ve yavaşça yanağıma doğru ilerledi. Yanağıma silik öpücükler kondururken bir elim kalbime doğru gitti ve hızlı bir şekilde attığını fark ettim; Tugay ise kalbimin üzerine koyduğum elimin üzerine protez elini yerleştirip çeneme doğru ilerledi. "Tugay," diye fısıldadım elimi daha fazla kalbime bastırarak. "Bu şarkıyı çok severim."

"Biliyorum," dedi çenemden öptükten sonra. "Sinan'dan öğrendim." Gülümsediğini hissettiğimde dudaklarını çenemin çizgisinde nefesini vererek gezdirdi. "Sadece yüzünü gülümsetmeliydim ve seni sınırlı hayatımızda baş başa olduğumuz bir konsere getirdim."

* Judas Priest, *Angel*, Angel Of Retribution, 2005.

CamScanner ile tarandı

"Tugay," dedim bütün kalbimle. Tugay. İsmi bile her şeye yeter gibi geliyordu. Şarkı ise en sevdiğim cümlelerden bir tanesini söylüyordu: *We can find our way somehow. Escaping from the world we're in to a place where we began.**

Dudakları çenemde duraksadığında nefesi yüzüme çarpıyordu, yağmur şiddetini artırmıştı ama ben yağmur tanelerini hissetmek yerine Tugay'ın nefesini hissetmeyi yeğliyordum. Öyle ki Tugay tam dudaklarımın üzerine geldiğinde şarkının o cümlelerini bana söyledi. *"Angel, remember how we chased the sun. Then reaching for the stars at night."***

Gülümseyerek devam ettirdim. *"As our lives had just begun."****

Tugay bu anı bekliyormuş gibi dudaklarını dudaklarımın üzerine örttüğünde şarkı bizim için devam ediyordu. Dünya yanabilirdi, her yer cehenneme dönebilirdi şu an umurumda değildi çünkü şarkı sadece bizim için çalıyordu, gökyüzü sadece bizim içindi, yıldızlar eğer ortaya çıkacaksa bize hizmet ettikleri için çıkacaktı.

O an hiçbir şey ama hiçbir şey umurumda değildi.

Nemli dudaklarını dudaklarımın arasına yerleştirdiğinde çok yavaş bir şekilde beni öptü ve dudaklarını özlediğimi fark ettiğimde öpücüğüne karşılık verdim. Sakin, acelesiz ama bir o kadar da tutkuyla altdudağımı dişlerinin arasına alıp yavaşça çekiştirdiğinde ve dilini gezdirdiğinde kalbimin atışları şarkıyla beraber sanki kulaklarımdaydı. Boşta kalan elimi ensesine yerleştirdiğimde onu kendime daha fazla çektim ve ben de öpmeye başladım.

Dudaklarımız bir bütün halini aldığında nefesini verip kendisini bana daha fazla yasladı ve öpüşü derin bir hal aldı. Dudaklarının verdiği his kadife kadar yumuşakken öpüşü bir o kadar sertleşmeye başlamıştı. İç çektiğini hissettim ve doğrulup vücudunun yarısıyla üzerime çıktığında yaralandığım yere dikkat etmeye çalışıyordu ama belli bir süreden sonra neredeyse ikimizin de bunu umursamayacağını biliyordum.

Dili dudaklarımın üzerinde gezinirken yavaş bir şekilde birkaç kez öpüp geri çekildi ve altdudağımı dudaklarının arasına alıp hırıltılı bir nefes verdi. Sonrasında birkaç kez öpüp çektiğinde ve diliyle neredeyse

* (İng.) Bir şekilde yolumuzu bulabiliriz. Bulunduğumuz dünyadan kaçabiliriz, başladığımız yere. (ed.n.)

** (İng.) Melek, hatırla nasıl da güneşi kovaladığımızı. Sonra da geceleri yıldızlara ulaştığımızı. (ed.n.)

*** (İng.) Sanki yaşamlarımız yeni başlamış gibi. (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

beni çıldırttığında ensesinden onu kendime bastırıp çok daha fazlasını istediğimi belli ettim. Nefes alamayacağım kadar derin bir şekilde beni öptüğünde kalbimin üzerine koyduğum elim uyuşmuştu, kalbim ise göğüs kafesimi kırmak üzereydi. "Avukat," dedi dudaklarıma doğru nefesini verirken. "Aklımı başımdan alıyorsun."

Gözlerim hâlâ kapalı olmasına rağmen sanki onun yüzünü görüyordum, haylaz ama bir o kadar da tutkulu olan bakışları gözkapaklarıma çizilmişti. Yeniden dudaklarımın üzerine örtüldüğünde başımın döndüğünü hissettim, bu anı asla unutamazdım çünkü sanki gökyüzünün üzerinde gibi hissediyordum.

Şarkı son ritimlerine basmaya başladığında Tugay'ın dudakları dudaklarımdan zorlukla ayrıldı ve boynuma doğru ilerledi. İlk önce boynumdan, sonra nefes boşluğumdan öptü, göğüskafesime doğru ilerlediğinde tam kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. Yeniden yukarıya çıktığında dudaklarını dudaklarımın üzerine yavaşça sürttü. "Aç gözlerini benim güzelim," dedi dudakları dudaklarımın üzerindeyken. "Yıldızları senin için getirdim."

Şarkı bittiğinde ve gözlerimi açtığımda heyecandan dönen başımla beraber Tugay'ın bahsettiği o yıldızların aslında gökyüzündeki yıldızlar olmadığını anlamıştım. Gülmeye başladığımda o da güldü. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum gülüşümün arasından. Minik minik yıldızlar çevremizde dönüyordu, fantastik bir şekilde değil, başım döndüğü için. Bu hem komik hem de eğlenceliydi. "Bunu planladın mı daha önce?"

"Hayır," dedi gülerek. "Ya gökyüzündeki yıldızlar ortaya çıkacaktı ya da senin başını döndürecektim." Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, tam o anda yağmurun düşündüğümden çok hızlandığını fark ettim, gökyüzünde ise tek bir yıldız yoktu. Tugay yeniden bana döndüğünde elinin tersiyle yanağımı sevdi. "Tanrı bugün benimle değildi ama elbet bir gün benimle beraber olacak, o gün yıldızları ortaya çıkaracak ve ben seni yine böyle bir gecede yeniden öpeceğim. Gerçek yıldızlarla."

Kollarımı onun boynuna doladım ve yüzüne doğru yaklaşarak, "Tugay," dedim kısık bir sesle.

"Efendim canımın içi?"

"Bana şu an çok ama çok mutlu olduğun, hiçbir derdinin olmadığı başka bir hayat mı yoksa Tugay'ın da içinde olduğu bu savaşın ortası mı deseler hiç düşünmeden senin olduğun hayatı tercih ederdim." Yalandığımda benden defalarca özür dilemişti. Hayatım için kendini

CamScanner ile tarandı

suçluyordu biliyordum ama ben bütün ihtimallerin ortasında bile yine Tugay'ı seçerdim.

Gök gürüldediğinde yağmur daha da hızlandı. Tugay ise bakışlarını bir an olsun benden ayırmıyordu. Hiçbir şey söyleyemedi çünkü o da biliyordu özrüne karşılık olarak bu cümleleri söylediğimi.

"Tugay," dedim bir kez daha ve hızlıca devam ettim. "Her şey bittiğinde ne yapacağımızı konuşmaktan hep kaçıyoruz, farkında mısın?"

Tugay duraksadı ve sonrasında, "Sana bir gün bu şarkıyı piyanoyla çalayım mı?" diye sordu.

"Ne dediğimi duymadın mı?"

"Çalabilirim." Hayır, duymuştu ama duymamazlıktan geliyordu.

Gözlerimi kısa bir süre kapattım ve geri açtığımda ona ayak uydurdum. "Çalmanı çok isterim, en yakın zamanda yap bunu."

Bu cümlelerin ardından derin bir sessizliğe gömüldük. Yanıma uzandığında ve beni yeniden göğüs kafesine çektiğinde yağmur bizi sırılsıklam edene kadar o şekilde uzandık; kulaklıkta müzik ise hiç durmadan tekrar etti, ta ki şarj bitene kadar.

Dakikalar sonra Defne'yle yüzleşme yaşayacaktık ve onun her itirafı, belki de bize bambaşka kapılar ya da bambaşka cehennemler açacaktı bilmiyordum; tek bildiğim şu anı mahvetmek istemediğimdi.

O çatıda Tugay ve Eftalya'ydık. Pilot ve avukat. İki genç insan, iki âşık.

Ve iki ölümsüzdük sanki. Bize o an hiçbir kötülük dokunmazdı çünkü bizim kalbimizde de zerre kötülük yoktu. İşte tam o anda, umutlar benim için yeniden yeşermişti.

Solmamaları için elimden geleni yapacaktım.

CamScanner ile tarandı

21
YÜZLEŞME

Defne hakkında artık ne düşünmem gerektiğini pek bilmiyordum, keza ne yapmaya çalıştığını da anlayamıyordum. İlk önce haksızlığa uğradığını düşünerek beni X'in ellerine teslim etmişti, ardından Giray'ın zehirlenmesine neden olmuştu fakat daha sonradan panzehri getirip Giray'ı yaşatmış ve Ufuk'un karşısında bize yardımcı olmuştu.

Kendi içinde nasıl bir savaş verdiğiyle pek ilgilenmiyordum ama içimden bir ses onun ne masum ne de tamamen kötülükle haşır neşir olduğunu söylüyordu. Gözü karaydı, fevriydi ama söylediği birçok şeyin altının da dolu olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kapının önünde Tugay'la dururken ikimiz de o kapıyı açmak yerine öylece kapalı olan kapıya bakıyorduk. Tugay'ın ne düşündüğünden emin olmadığım için, "Giray, Defne hakkında herhangi bir şey söyledi mi?" diye sordum, aslında kastettiğim ona ne olacağıydı.

Tugay derin bir nefes verip, "Hayır," dedi ve kaşları çatıldı. "Ama ölmesini isteseydi onu öldürürdü."

"Kendisinin bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz, Tugay." O kadar kesin bir dille bu cümleyi kurmuştum ki Tugay'ın bakışları bana döndüğünde eminliğimi sorguladı. "Çünkü," dedim açıklama ihtiyacı hissederek. "Ne olursa olsun onu sevdi, insan hayatının bir döneminde kalpten sevdiği birine zarar veremez, bu aşksa üstelik."

"Ama bu büyük bir ihanetti."

"Sen olsan ne yapardın?" diye sordum dayanamayarak. "Defne ben ve Giray sen olsaydın, beni öldürebilir miydin?"

Tugay bu sorunun ardından ne demeye çalıştığımı anlamış olacak ki kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı ve yeniden kapıya doğru döndü. "Hazır mısın?" dedi. Onu onayladım ve cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Ağır meşe kapı yüksek bir ses çıkararak açıldığında Defne'yi bir koltuğun üzerinde dizlerini karnına çekmiş şekilde otururken gördüm. Bağlı değildi, hatta odası bodrum katında olmasına rağmen küçük pencereden ışık alacak kadar ferahtı. Tekli bir koltuk, eski bir televizyon ve gece lambası vardı. Geriye kalan eşyalar tozlanmış şekilde

CamScanner ile tarandı

köşelere dağılmıştı. Televizyonun çalışmadığına emindim.

Kapı açıldığında Defne bakışlarını bize çevirmek yerine küçük pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Hava neredeyse aydınlanmak üzereydi ve biz çatı katında sırılsıklam olmamıza rağmen o kadar uzun vakit geçirmiştik ki sabahın ilk ışıklarının geldiğini bile fark etmemiştik. Hatta öyle ki bir ara uykuya daldığımı ama sonra gök gürültüsü sesiyle gözlerimi açtığımı hatırlıyordum. Uzun zamandır hissetmediğim kadar güzel bir uyku çekmiştim, Tugay uyumuş muydu bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda beni izlediğini fark etmiştim.

Sonrasında içeriye girmiş, üzerimizdeki ıslak kıyafetlerden kurtulmuştuk. Belki o çatıda daha uzun saatler geçirebilirdik, başka şarkılar dinleyebilirdik, birbirimizi öpebileceğimiz bolca anlarımız olabilirdi ama ne olursa olsun bizim dünyamızda her şey anlık olsa da zaman da bir o kadar kıymetliydi.

Tugay köşedeki eskimiş tahta sandalyeyi çekip benim oturmam için işaret etti. İkiletmeden sandalyeye oturduğumda kendisi için de bir sandalye çekmişti. Defne ise bakışlarını pencereden ayırmıyordu, kimin geldiğinin farkında olduğunu biliyordum ama dönüp bakmak yerine bizi görmezden geliyordu.

Tugay'la çok kısa bir an birbirimize baktık. Defne'nin koltuğunun ucunda yemek vardı ama hiçbir şekilde dokunmamıştı. Yüzüne bakıldığında da halsiz olduğu belli oluyordu.

Birinin konuşması gerekiyordu, bu kişinin ben olmamın sebebi ise aklımdaki o soruyu merak etmemdi. "Defne," dedim sakin ama bir o kadar da temkinli bir ses tonuyla. Bakışlarını çevirmedi ama derin bir nefes aldıktan sonra başını yasladığı yerden doğruldu. "Meryem'in öldürüleceğini biliyor muydun?"

Tugay bu soruyu soracağımdan öylesine emindi ki dudakları tek bir çizgi halini aldı.

Defne hiç düşünmeden, "Hayır," dedi. "Çocuklara dokunmam."

"Ama Nida'nın benimle beraber kaçırılmasına göz yumdun."

Defne en sonunda bakışlarını pencereden ayırdı fakat gözlerinde herhangi bir mahcubiyet yoktu. Aksine dik bakışlarını gözlerime dikerken, "Ben sadece senin için anlaşma yaptım," diye soludu. Dürüst mü değil mi diye onu anlamaya çalıştım fakat gözlerini öyle dikkatle gözlerimin üzerine dikmişti ki dürüstlüğünü anlayabilmek imkânsızdı. "Gamze ve Nida'nın da alınacağını bana söylemediler."

CamScanner ile tarandı

Kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizlikte Defne gözlerini benim üzerimden çekmediği gibi ben de ondan bakışlarımı ayırmadım. "Krallık yanlısı olmadığını biliyorum," dedi Tugay. "Hatta Krallık'ın umurunda bile olmadığını." Defne en sonunda bakışlarını benden ayırıp Tugay'a dönmüştü ama artık gözlerinde daha büyük bir öfke vardı, Tugay ise oldukça ifadesizdi. "Bunu neden yaptın?"

"Nedenimi Londra'da açıkladım," dedi Defne rahat bir sesle. "Hangi kısmı tatmin etmedi?"

Tugay burnundan nefes verip dalga geçermiş gibi gülümsedi. "Senin yaptığın açıklamanın hiçbir kısmı tatmin edici değildi," diye mırıldandı. "Hatta hiçbir söylediğin tatmin edici değildi."

"Öyle mi?" Defne dik bir oturuşa geçti, ardından öne doğru eğilerek tamamen Tugay'a yöneldi. "Senelerdir senin için çalıştım, bu örgüt için elimden gelen her şeyi yaptım, ta ki vurulana kadar." Başını iki yana salladı ve kaşları çatıldı. "O gün herkesin ama herkesin, buna Giray da dahil sırtını döndüğü kişi ben oldum. Bir kişi bile canımdan endişe etmedi, bir kişi bile sadakatime inanmadı, bir kişi bile yaşamam için çaba vermedi. Giray mı diyeceksin? Onun bana inanmadığı saatime koyduğu patlayıcıdan belliydi." Gözleri bana döndü. "Sinan'ın elinde tek bir kanıt olmamasına rağmen herkes ona inanmayı tercih etti, gözlerimi açtığımda kurtulduğum için sevinen insanlardan daha çok ölmemi yeniden gözleyen insanları gördüm. O gün, senin vurulmana neden olan da Ufuk'un adamlarıydı..."

"Ne?" dedim duraksayarak.

"Sinan'ın beni hiç ettiği gün," dedi Defne. "O gün seni vuranlar da Ufuk'un adamlarıydı, hatta şu an fark ediyorum ki," kendi kendine güldü, "o plan da aslında Ufuk'un planıydı. Ne aptalmışım, ne kadar aptalmışım şu an fark ediyorum."

"Ortada bir ihanet sorgulanırken sana nasıl davranılmasını bekliyordun, Defne?" diye sordum.

"Ben sorgulanmaktan gocunmadım, sorgulandığım halde güvenilmemesine gocundum. Ben bu örgüt için," bakışları yeniden Tugay'a döndü, "kaç kez canımı hiçe saymışken örgüte yeni dahil olan ve avukatının koruması Sinan'ın benim üzerimde tutulmasına gocundum. AYM masaya oturuldu, hatta takdir edildiği bile oldu. Tam tersi olsaydı, Avukat'ın bütün bunları yaşasaydı, Sinan'a neler olurdu? Benim canımın hiç mi kıymeti yoktu?"

CamScanner ile tarandı

Derin bir sessizliğin ardından, "İntikam için yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordu Tugay.

"Tek nedenim bu değildi elbette," dedi omzunu kaldırıp indirerek. "Ama diğer nedenlerimi size söylemek zorunda bile değilim, beni öldürecek misiniz?" Kollarını iki yana açtı. "Öldürün." Ardından yeniden güldü. "Hatta ellerimi bağlamama nedenin belki ben kendime bir şey yaparım diye, değil mi?"

Tugay'ın kaşları çatıldığında Defne'nin neredeyse aklını kaçırdığını görebiliyordum. "Ufuk'la ne zamandır beraber yol izliyorsun?"

"Her şey ben vurulduktan sonra oldu."

"Aranızda ne var?"

Defne'nin bakışlarından derin bir hüzün geçti ve bakışlarını ilk defa kaçırdığında arkamızdaki duvara doğru baktı. "Cevap vermek zorunda değilim."

"Peki neden onlarla ortak olmayı bıraktın?" diye sordu Tugay. "Neden bize yardım ettin?"

Defne duvara bakarken bakışlarına acının oturduğunu gördüm. Pişmanlık mıydı, emin değildim ama her şeyden vazgeçmiş olduğu aşikârdı. "Giray'ın zehirleneceğini de bilmiyordum," dedi çok kısık bir sesle. "Aslında bir piyon gibi oynatıldığımı fark ettiğimde onlara sırtımı döndüm. Ama dönmek çok zordu." Sesi titrediğinde gözlerini kapattı ve başını önüne eğdi. "Gerçekten çok zordu."

Tugay uzun bir süre Defne'yi izledikten sonra sandalyesini ona biraz daha yaklaştırdı ve aralarında bir adımlık mesafe bıraktı. Defne çekingen bir şekilde gözlerini açtığında Tugay'a artık nefretle değil, büyük bir acıyla bakıyordu ama canını acıtan neydi, bunu bilmiyorduk. "Ufuk'un hain olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Tugay net bir sesle.

"Vurulduktan sonra öğrendim," dedi Defne hiç düşünmeden. "Öncesinde..." Sustu ve yeniden başını önüne eğdi. "Her şey o günden sonra oldu."

Tugay biraz daha öne eğildi ve Defne'yi öyle bir göz hapsine aldı ki arkasında olmama rağmen ürperdiğimi hissettim. "Defne," dedi Tugay keskin bir sesle. "X ile hiçbir zaman gönül ilişkin yoktu değil mi?"

Defne boğuk bir nefes verdi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında başını art arda iki yana sallıyordu. "Beni öldürmeni istiyorum," dedi Tugay'a tek nefeste. "Lütfen beni öldür."

CamScanner ile tarandı

"Bir cevap vermen gerekiyor." Tugay'ın sesinde öfkeden daha çok kararsızlık vardı. "Giray'ı..." dedi Tugay. "Kardeşimi sevmediğini söylerken ciddi miydin?"

Defne eğdiği başını kaldırdı ve Tugay'a baktığında iç çeke çeke ağlıyordu. "Bir tercih yapmam gerekiyordu."

"Ve tercih ettiğin Giray olmadı?"

"Çünkü onun da tercihi ben olmazdım."

"Bu da ne demek?"

Defne soruyu duymazdan gelerek bir anda doğruldu ve Tugay'ın omuzlarını sıkıca tuttu. "Beni öldürmek için ne bekliyorsun? İşine yarayacağımı düşünüyorsan elimden geleni yaptım, daha fazlasını yapamam, zaten bildiğim her şeyi de değiştirmişlerdir." Omuzlarını daha sıkı tuttu. "Lütfen," dedi ağlayarak. "Lütfen beni öldür artık."

Kendimi tutamayarak, "Pişman mısın?" diye sordum. "Yaptığın her şey için."

Defne, Tugay'ın üzerinde olan bakışlarını bana çevirdiğinde ellerinin tersiyle yanaklarını sildi ve çenesini kaldırıp, "Pişman olduğum tek bir şey var," dedi boğuk bir sesle. "O da Giray'ı kaybetmek." Yeniden ağlamaya başladığında bu kez yalvarır gibi bana baktı. "Çıkmaz yollarım vardı, yapayalnızdım, sevdiğim adam bile bana inanmıyordu. Tutunacağım tek dala tutundum." Elleriyle yüzünü kapattı. "Ve o dal, benim tanıdığım dal değilmiş, çok sonradan anladım. Yere düştüm, kaldıran bile olmadı." Ellerini yüzünden çektiğinde çaresizce, "Beni öldüreceğinizden çok emindim ve yaşamak istiyordum," dedi. "Şimdi ise ölmek için yalvarıyorum çünkü bu şekilde yaşanmıyor." Bir kez daha Tugay'a döndü. "Beni öldür, ne duruyorsun?"

Odanın içini âdeta ölüm sessizliği aldığında Tugay'ın normalde hiç düşünmeden Defne'yi öldürebileceğini biliyordum ama onu durduran iki seçenek olmalıydı: Birincisi, Giray ve ikincisi, Defne'ye üzülmek. İkincinin ihtimali daha düşüktü ama sakinliğinden dolayı bana sanki bu gerçekleşebilirmiş gibi geliyordu.

"Sinan'ı affettim," dedi Tugay başını sallayarak. "Çünkü onun bir çocuğu kurtarmak gibi geçerli bir nedeni vardı Defne." Başını omzuna doğru yatırdı ve ciddiyetle, "Senin nedenin bu kadar geçerli mi peki?" diye sordu.

Defne'nin yüzünü acılı bir gülümseme aldığında, "Ben de bir çocuk için bu yola girdim," dedi. "Ama o çocuğun büyüdüğünü

CamScanner ile tarandı

unutmuştum." İkimiz de anlamayarak birbirimize baktığımızda Defne gülümsemeye devam etti. "Eğer merak ediyorsan örgüt için bu zamana kadar yaptığım hiçbir şey adına da pişman değilim çünkü bana savaşmak için bir neden vermiştin."

"Herkesten sakladığın çok büyük bir sırrın var değil mi?" Bu soruyu sorarken Defne'den gözlerimi ayıramıyordum çünkü onu haklı çıkarmak değil ama bu kadar dibe batmasına neden olacak o sırrın ne olduğunu merak ediyordum.

"Herkesin vardır, Eftalya Atalar," dedi Defne bana dönüp. "Sen söyle, her şeyi bırakıp Londra'ya gittiğinde X'le yaptığın anlaşma ne üzerineydi? Sadece Nida mı?"

Tugay bakışlarını hızlıca bana çevirdiğinde duraksadım ve yutkunarak kollarımı önümde bağladım. "Ben sadece yaşatmak istedim."

"Gittin," dedi Defne üzerine basa basa, "çünkü Nida yaşasın istedin. Bir anlaşma yaptın, sen gidecektin ve Nida yaşayacaktı ama sadece bununla sınırlı da değildi. Sen gidecektin," Defne gözlerini kıstı, "ve babanın kurduğu Ölüm Timi yaşayacaktı." Tugay'ın bakışları yüzümden ayrılmıyordu. "Ölüm Timi'ni parçalayacak her şey X'in elindeydi ve Eftalya, o belgeleri yok etmek uğruna çekip gitti. Marco da en çok bu yüzden sana yardım etti. Peki sen neden giderken BL örgütünü yalnız bırakacağını hiç düşünmedin Avukat?" Defne'nin sorusuna cevap vermek yerine Tugay'ın yüzüne bakmaya devam ediyordum, o ise sorgulayıcı bir ifadeyle beni izliyordu. "Peki sen Tugay," dedi Defne ona dönüp. "Kerem sana kardeşin ve âşık olduğun kadın arasında tercih yaptırdığında kimi seçtin?" Bu kez sorgulayıcı bir ifadeyle bakma sırası bendeydi. "Hepimizin hayatı tercihlerden ibaret, ben en zararlı çıkan kişi oldum sadece ve acımasızdım. Ama siz acımasızlığınızı da gizlediniz."

"Aynı şey değil," dedim kendimi tutamayarak.

"Belki değil," dedi Defne. "Ama şu an Tugay beni öldürmüyorsa tek bir nedeni var. O da koyduğu bütün kuralları zaten çiğnemiş olması. Beni öldürürse bu örgütteki birçok kişiyi daha öldürmesi gerekir. Buna sen, Sinan, hatta kendisi bile dahil. Öyle değil mi Tugay?"

Tugay gözlerini benden ayırıp Defne'ye baktığında yüzünde acıyan bir ifade vardı. "Bize silah doğrultmaya çalışıyorsun Defne, asıl sen bunu neden yapıyorsun biliyor musun?" Defne gözlerini bile kırpmıyordu. "İhanetin acısını geçirmek için. Hepimiz tercihler yaptık ama ihanet etmedik. Sen ise ihanet edensin. Ve benim bu hayatta

CamScanner ile tarandı

öğrendiğim en büyük şey nedir biliyor musun? İhanete uğrayandansa ihanet edenin yükü daha ağırdır, özellikle kalbinde hâlâ sevgi taşıyorsa." Tugay oturduğu sandalyeden kalktı ve üstten üstten Defne'ye baktı. "Seni öldürmüyorum çünkü kendinle yaşamaya devam etmeni istiyorum, bu yük zaten sana bir gün ağır gelecek."

Tugay'ın cümlelerinin verdiği his boğazımı sıkarken Defne, hırsla nefesini verip, "Avukat'a neden babanı onun öldürdüğünü anlattın mı?" diye sordu. Tugay'ın omuzları sarsıldığında Defne, dik dik Tugay'a bakıyordu. "Tugay Demir Çeviker olabilmek için kaç kişinin hayatını yok ettin peki?" Bu cümleleri ölümü bile göze almış Defne'den başka kimse söyleyemezdi. "Her gece uykularını kaçıran vicdanın mı yoksa korkuların mı?" Tugay'ın çenesi kasıldı, öne doğru bir adım attığımda Defne'nin yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Kaç kişiyi kendinle beraber bu karanlığa sürükledin, kaç kişinin canını taşıyorsun omuzlarında?" Alayla güldü. "Kardeşin Giray hayat doluydu, senin tam zıttındı ama onu sürüklediğin cehennem her şeyini alıp ondan götürdü. Avukat..." dedi beni göstererek. "Onu bile isteye cehennemine sürükledin. Nida'nın bir çocuk olduğunu bile bile bu savaşa soyundun, şimdi de onun gördüklerinden korkuyorsun. Marco, Gamze, Javier, hatta kendisinden nefret etsem bile Sinan... Hepsi senin yüzünden bu savaşa dahil oldu. Söylesene Tugay, beni uyutmayan ihanetti ama kendimce nedenlerim vardı, senin bu kadar insanı cehenneme sürüklemek için nedeni neydi? Birisi olmak mı?"

"Bir gün herkes zaten Krallık'a başkaldıracaktı, Defne," dedim arkadan sakin bir sesle. "Hiçbirimiz boyun eğecek kişiler değildik."

"Belki öyle, belki de değil," dedi Defne omzunu kaldırıp indirerek. "Sen bir örgüt lideri olmayacaktın ama değil mi? Meryem belki de yaşayacaktı, değil mi? Annen de öyle. Giray'ın umurunda bile olmazdı, kaçar giderdi. Ölüm Timi her zamanki gibi devam ederdi. Belki ölürdünüz ama bu kadar ölümle kucak kucağa olmazdınız."

Defne o kadar acımasızdı ki Tugay'ı nereden vuracağını çok iyi biliyordu ve kimsenin sesli dile getirmediklerini şimdi o dile getiriyordu. Tugay, Defne'nin yüzüne bakarken tek bir cümle kurdu: "Seni öldürmeyeceğim, Defne."

Defne'nin yüzündeki ifade değiştiğinde omuzları düştü ve gözlerini kapatarak, "Söyleyeceğim başka bir şey yok," dedi. "Eğer öldürmeyeceksen beni yalnız bırakın."

CamScanner ile tarandı

Tugay yalnız bırakmak yerine durmaya devam etti, âdeta cansız bir manken gibiydi, bakışları bir an olsun ayrılmıyordu. Sonra bir anda, elleri koltuğun kenarlarına tutunduğunda Defne'nin yüzüne doğru yaklaştı. "Kendi çektiğin vicdan azabını benim üzerimden gidermeye çalışıyorsun," diye fısıldadı. "Ama bil diye söylüyorum, her şey son bulduğunda bütün bu cehenneme sürüklediğim canlar uğruna ne kaçacağım ne ihanet edeceğim ve ben ödemem gereken bedeli en başından zaten belirledim ama sen ölürken bile kalbinde ihaneti taşıyarak öleceksin."

Tugay hızlıca geriye çekildiğinde Defne'nin gözleri yeniden doldu. Neredeyse bir dakika öylece baktığında Tugay odadan çıkmak için geriye doğru bir adım attı ama Defne, "Giray'ın gittiğini biliyorum," diye fısıldadı. "Çünkü benimle vedalaştı." Tugay'ın adımları duraksadığında ben de şaşkınlıkla ona baktım. "Ve ona her şeyi anlattım."

Tugay derin bir nefes verip, "Sen hâlâ burada olduğuna göre affetmemiş seni," dedi.

"Affetmedi," dedi Defne elini kalbine götürerek. "Ve bir gün beni affedecek mi, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim çünkü o geri döndüğünde ben ölmüş olacağım." Eli kalbinden boynuna doğru gittiğinde başını iki yana salladı. "Fakat seni kendi hayatından bile çok seviyor, eğer ona yönelik vicdanını susturmak istiyorsan ölmemeye çalış çünkü o çok yarım kalacak."

"Sen Giray'ı çoktan yaraladın, Defne."

"Tam da bu yüzden sen de yaralama istiyorum, Tugay. Çünkü kabul etmen gerek, biz ikimiz onu mahvettik."

Mutfakta tek başıma oturmuş önümdeki çorbayı kaşıkla karıştırırken köşedeki televizyonun sesi kulaklarımı tırmalıyordu ama hiçbir ses, zihnimin içindeki sesleri susturamıyordu. Akşam olmuştu ve Defne'nin yanından ayrıldıktan sonra Tugay, Marco'yla konuşması gerektiğini söyleyerek yanımdan ayrılmıştı; derinlerde Defne'nin cümlelerinin yarasını taşıdığını biliyordum ama bu kez bana yansıtmamak için çaba veriyordu.

Kimin hazırladığını bilmediğim çorbayı karıştırırken ağzıma henüz tek bir lokma bile koyamamıştım, midem bulanıyordu. İçeriden Marco'nun sesi geliyordu, Sinan neredeydi, tam olarak bilmiyordum ama hepimiz kapana kısıldığımız için buralarda bir yerlerde olduğuna emindim.

CamScanner ile tarandı

"Eski Avukat Eftalya Atalar'ın hukukçuların yüzkarası olduğunu düşünüyorum." Televizyonda adımı duyduğum anda bakışlarım o tarafa döndü. İki spiker karşılıklı oturmuş, Krallık'ı pohpohlayacak cümlelerini söylüyorlar, başta Tugay ve ben olmak üzere BL destekleyen herkesi yerin dibine gömüyorlardı. Zaten artık bütün kanallar tamamen yandaştı, hepsi olanı değil, Krallık'ın istediğini gösteriyordu. Yollarda insanlar açlıktan intihar ederken onlar Krallık'ın ekonomiyi düzelteceğinden ve refah seviyesinin yüksekliğinden söz ediyorlardı. Hamile kadınları âdeta kılıçtan geçirirlerken televizyondaki spikerler o kadınların kendi istekleriyle hastaneye gittiklerini dile getiriyorlardı. Ülkenin zengin muhitlerinden görüntüler ve röportajlar yayınlıyorlar, Krallık propagandası yapmaya devam ediyorlardı.

Hatta öyle bir yalana batmışlardı ki kendileri bile halkın şu an ne durumda olduğundan bihaberlerdi, bu çok açıktı. Halkın sefalet içinde olduğunu bilmiyorlardı çünkü Krallık'ın yanında olanlar ve olmayı tercih edenler olarak ikiye ayrılıyorlardı. Olmayı tercih edenlerin kazandıkları paraların haddi hesabı yoktu.

"Babası Adnan Atalar'ın Ölüm Timi'nin kurucusu olması, onu nasıl zehirleyerek büyüttüğünü gösteriyor aslında." Spikerin kibirli sesi, kaşığı sertçe kâsenin içine atmama neden oldu. "Her şey bir yana bütün bunlar son bulduğunda hiçbir zaman mesleğini icra edemeyecek, belki bir kaçak olarak hayatına devam edecek ve daima soysuzlar olarak anılacaklar. Kendisi ve eşi, bu ülkeyi cehenneme çeviren asıl kişilerdir. Şu duvar yazısına bakar mısınız?"

Ekrana bir duvar yazısı getirildi, bu yeniydi ve kimin, ne zaman yazdırdığını bilmiyordum ama Tugay'ın cümlesi olduğu aşikârdı, artık onun cümlelerini tanıyabiliyordum.

"Boyun eğmeyi öğrettiğiniz her çocuk bir gün büyüyecek;
o büyüyen çocuklar ise size başkaldırının
ne demek olduğunu öğretecek."
BL

Başka bir duvar yazısı gözlerimin önüne geldi.

"Halkın çığlıklarına sağır olan bir hükümet,
bir gün sessizliğe gömülmeye de mahkûmdur."
BL

CamScanner ile tarandı

Her cümlesi oldukça haklıydı ve televizyondaki spikerler bu cümleleri sanki kötü bir şeymiş gibi lanse ediyorlardı; kendilerini kaybettikleri belliydi. O cümlelerde halk kendini bulacaktı.

"Avukat," dedi Gamze ve içeriye hızlı adımlarla girdi. "Ne yapıyorsun burada?" Masaya oturduğunda ve bacak bacak üstüne attığında önümdeki ekmekten bir parça koparıp ağzına attı. "Çorbayı ben yaptım, beğendin mi?"

"Henüz tadına bakamadım," dedim bir çorbaya bir Gamze'ye bir de televizyona bakarken.

"Nasılsın peki?" Karnımı işaret etti. "Ağrın var mı?"

"Pek yok," dediğimde midemin hiçbir şey alamayacağını fark edip sırtımı sandalyeye yasladım ve kollarımı önümde birleştirdim. "Sen nasılsın peki?"

"İdare eder." Ağzındaki lokmayı bitirdi ve suyumdan da birkaç yudum içti. "Sadece içimde tarifi olmayan bir korku var, önceden bunu hiç hissetmezdim. Galiba en sona yaklaştığımız için olsa gerek. Gece göreve gidiyoruz, biliyor muydun?"

Afallayarak, "Hayır," dedim. "Bana söylenmedi."

Gamze duraksadı. "Büyük ihtimal yaran hâlâ iyileşmediği için söylenmemiş olabilir, kalabalık değiliz. Sinan, Marco, ben ve Tugay gidiyoruz. Son adımlar olarak Ada Hapishanesinin oradan görüntüleri toplayacağız."

"Ada Hapishanesi yandı diye biliyordum," dedim sorgulayarak.

"Ama görüntüler ve belgeler hâlâ duruyor." Gamze ekmekten bir ısırık daha aldı ve bacaklarını sallamaya başladı. "Defne'yle ne konuştunuz?"

Yeniden öne eğildiğimde oyalanmak için kâsenin içindeki kaşıkla oynamaya başladım. "Kendince nedenleri olduğuna inanıyor ama pişman olduğu her halinden belli. Bilmiyorum," dedim bıkkın bir nefes vererek. "Kafam karmakarışık."

"Konuşmak ister misin?" Gamze masanın üzerinden indi ve karşımdaki sandalyeye oturup elini çenesine yerleştirdi. "Ben böyle hissediyorsam senin sırtındaki yükü tahmin bile edemiyorum, böyle giderse..."

"Avukat." Marco içeriye girdiğinde Gamze'nin cümlesi yarıda kaldı. "Evin içinde seni arıyordum."

Gamze gözlerini devirdi ve dik dik Marco'ya bakmaya başladı. "Bir şey konuşuyorduk, sizin oralarda kapı çalma âdeti yok mu?"

Marco güldü. "Mutfağın kapısı yok."

CamScanner ile tarandı

Gamze, Amerikan mutfağa şöyle bir baktı ve boğazını temizleyip, "Yine de," dedi inadını kırmayarak. "Bir izin isteyebilirdin."

"Ne zamandan beri bu kadar kibarsın Gamze?" Marco buzdolabından bir bira çıkarıp kapağını açtı. "Ya da ne zamandan beri bu kadar saygılısın demeliydim, değil mi?"

Gamze yüzünü buruşturdu. "Ben hep saygılı biriydim sadece artık sana saygım yok."

Marco gözlerini devirip, "Bana hiçbir zaman saygın olmadı ki," dedi.

"Vardı." Gamze'nin baskın sesiyle Marco'nun bira tutan eli havada kaldı. "Ta ki sen beni Ölüm Timi'nden postalamak isteyene kadar."

Sessizlik olduğunda ikisine baktım ve çorbamı göstererek, "İştahımı açıyorsunuz," dedim yumuşatmaya çalışıp. "Lütfen devam edin."

Marco ise beni duymazdan geldi ve sabrının son raddesine gelmiş gibi, "Başka çarem mi vardı?" diye sordu. "Mutsuzdun, sadece ağlıyordun ve insanlarla düşman olmuştun, en çok da bana. Ne yapmamı bekliyordun?"

Gamze dişlerini sıktığında bu yüzleşmenin ben çorbamı kaşıklarken ve televizyonda adım soysuz diye anılırken olmasını hiç beklemiyordum. İkisine bakıyordum ama onlar sanki ben yokmuşum gibi kozlarını paylaşmak için hazırlanmışlardı. "Sen de gidecek hiçbir yeri yok diye düşünerek beni BL örgütüne mi postaladın?"

"Tam olarak böyle oldu."

"Marco," dedim uyarıcı bir ses tonuyla ama beni duymadığı çok açıktı.

"Sana bir şey diyeyim mi?" dedi Gamze oturduğu yerden işaretparmağını ona sallayarak. "Hayatımda gördüğüm en bencil adamlardan birisisin. Keyfini kaçırdığım için beni resmen bağlı olduğum Ölüm Timi'nden gönderdin."

"Keyfimi kaçırdığın için mi?" Marco gülmeye başladı ve başını iki yana salladı. "Ben artık Ölüm Timi'nde mutlu olmadığını fark ettim ve sana yeni bir yol açtım." İmayla Gamze'ye baktı. "Ve görüyorum ki bu yeni yolunda çok mutlusun, o halde problem ne?" Elindeki birayı tezgâha bıraktı ve dik bir duruşa geçti. "Sahiden Gamze, benimle dertlendin ne senin?"

"Arkadaşlar," dedim ikisine de bakarak. "Sizce bunun için uygun zaman mı?"

CamScanner ile tarandı

Beni yine duymadılar. Gamze, öfkeyle Marco'ya bakarken aldığı her nefesi işitebiliyordum ve masanın üzerindeki bir eli yumruk halini almıştı. "Ben," dedi kelimenin üzerine basa basa. "Ölüm Timi'nde mutluydum, Marco. Beni mutsuz eden başka şeyler vardı ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Örgüte geldiğimde herkes bana tuhaf tuhaf bakıyordu, deli olduğumu bile düşündüler. Ölüm Timi'nin kurallarının hiçbirisi burada geçerli değildi, arkadaşım desen yoktu. Yalnız kaldım ve bunun suçlusu sendin."

Marco yutkunduğunda, "İkimiz beraber kalmaya nasıl devam edecektik?" diye sordu kısık bir sesle. "Yani sen..." Sustu ve sessizce Gamze'yi izlemeye devam etti.

"Neden açıkça söylemiyorsun?" Gamze de ayağa kalktığında Marco'nun tam karşısına geçti. "Madem yüzleşiyoruz, tam yüzleşelim."

"Size ne oluyor?" diye sordum yüksek bir sesle.

"Ne olduğunu söyleyeyim," dedi Marco bana doğru. "Gamze üç günden beri her zamankinden daha büyük bir nefretle benimle savaşıyor, nedenini ben de anlamıyorum. Elinden gelse beni öldürecek."

"Öldürmek istesem çoktan öldürürdüm zaten ama gerek bile görmüyorum." Marco büyük bir nefes verdi. "Cümleni tamamla."

"Gamze," dedim fakat bana dönüp bakmadı.

"Cümleni tamamlasana, Marco," diye çıkıştı Gamze. "Asıl sen söyle, en büyük sırlarını nasıl oluyor da Ufuk biliyor? Seneler boyunca seni bir kitap gibi okumak adına çaba sarf ettim, daima yanında olmaya çalıştım fakat bir kez olsun bana hiçbir şey anlatmadın. Ufuk bunu nasıl bilebilir, söylesene."

Gamze'nin üç gündür içinde öfke birikmesinin nedeni buydu, kendisi çaba verdiği noktada hiçbir sonuç elde edememişti ama birileri sonuç elde etmişti ki Ufuk biliyordu.

Marco afallayarak, "Bilmiyorum," dedi ellerini iki yana açıp. "Ne bildiğini bile bilmiyorum."

"Bilmezsin tabii." Gamze hırçın bir nefes verdi. "Nereden bileceksin ki?"

Marco düşündüğümden daha uzun bir süre Gamze'ye baktı. Sakin bir sesle, "Beni hiç affetmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. Soruyu sorarken sanki içinde binlerce soru daha barındırıyordu. "Ne olursa olsun benden nefret etmeye devam edeceksin." Marco bir adım attığında Gamze elektrik çarpmış gibi geriye çekildi ve ellerini kaldırıp

CamScanner ile tarandı

onu durdurdu. Marco şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığında o da ellerini kaldırdı. "Sana bir şey yapacak değilim, Gamze."

"Bir şey yapacağın için değil," diye mırıldandı Gamze. "Bana yaklaşmanı istemiyorum, hatta yüzünü bile görmek istemiyorum."

Marco alayla güldü. "Bakarsın ölürüm Gamze, sen de rahatlamış olursun."

Gamze böyle bir yanıt beklemediği için bir anlık duraksadı ve sonrasında dudakları aralandı. Yutkunduğunda bakışlarını Marco'dan ayırdı ve büyük bir nefes verip, "Kastettiğim bu değildi," dedi kısık bir sesle. "Ne senin ne de başka birinin bu süreçte ölmesini istemiyorum."

"O halde ölmemi istiyormuşsun gibi bakmaktan vazgeç," dedi Marco başını eğip Gamze'nin gözlerinin içine bakarak. "Biz düşman değiliz, Gamze. Hiç olmadık."

Gamze ağız ucuyla gülümsediğinde, "Ölmeni istiyor gibi mi bakıyorum?" diye sordu. Omzunu kaldırıp indirdi ve sonrasında dik bir duruşa geçti. "Hayatında hiçbir kıymetin yokmuş gibi bakmaktan daha iyidir, Marco. Sen daima bana öyle baktın."

Bu özel konuşmanın ortasında kalmaktan rahatsızdım ve bir şey söylemek için doğrulduğumda kapının önünde bütün her şeyi dinleyen Sinan'la karşılaştım. İkisi fark etmemişti ama ben onu görmüştüm; ne kadarına şahit olmuştu bilmiyordum ama yüzündeki ifadeden üzüldüğünü anlayabiliyordum. Elbet bir gün bu yüzleşmenin gerçekleşeceğini bilmesi gerekiyordu, şimdi veya sonra, bunu bilmek belki de Sinan'ı yıpratıyordu.

"Ben sana hiçbir zaman öyle bakmadım," dedi Marco sakin bir sesle. "Sadece sen kendince sebepler uydurdun ve en makul sebebin benim seni sevmediğimdi. O sebep senin benden nefret etmene neden oldu."

Gamze yüzünü ekşitti. "Reddedildiğim için birinden nefret edecek kadar çocuk değilim, hiç olmadım, Marco." Elleriyle onu gösterdi. "Senden nefret ediyorum çünkü benden kaçan sendin. Beni yok eden sendin. Beni uzaklaştıran sendin. Ölüm Timi'nde mutlu olduğumu bile bile beni oradan uzaklaştırdın. Neden? Sana âşık olduğumu itiraf ettiğim için. Suçum sadece seni sevmekti! Beni sevmemeni anlarım ama ben kaçılacak birisi değildim ve en azından bir açıklamayı hak ediyordum." Gamze'nin sesinde öfke ve kırgınlık vardı. "Her şey bir yana biz seninle senelerimizi geçirmiştik, beni kabuk bağlamış yara gibi

CamScanner ile tarandı

koparıp attın, bunu yapamazdın. Benim hayatım için sen karar veremezdin." Bu kez bir adım atan Gamze'ydi, Marco'nun tam karşısına geçtiğinde aralarında iki karışlık bir mesafe vardı. "Hiçbir zaman beni sevmek zorunda değildin ama kendimden nefret etmeme de neden olmamalıydın. Sen senelerce kendimden nefret etmeme neden oldun, üstelik kendimle barışık olmadığımı da hep biliyordun. Yola devam ederken reddedilmiş bir kadın olarak değil, sevgiyi hiç hak etmeyecek bir kadın gibi hissederek ilerledim çünkü hiçbir yanıtım yoktu. Bunu yapan da sendin. Silebilir misin bütün bunları?" Gamze başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Silemezsin, hem silmek için de hiç çaba sarf etmedin ki."

Cümleleri o kadar ağırdı ki Marco o cümlelerin altında eziliyordu, görebiliyordum. Gamze belki de senelerdir içinde tuttuğu her şeyi dile getiriyordu ve onu dinlerken hak vermemek imkânsızdı. "Çaba sarf etseydim bir şeyler değişir miydi?" diye sordu Marco sadece.

"Bunun cevabını hiçbir zaman bilemeyeceksin," dedi Gamze üstten bir sesle. "Çünkü bu hiçbir zaman gerçekleşmedi."

"Hiçbir zaman kendinden nefret etmeni istemedim." Marco o kadar kısık sesle söylemişti ki bu cümleyi duymakta zorlanmıştım. Bakışlarım yeniden kapının o tarafa yöneldiğinde Sinan'ın ifadesiz bir şekilde onları dinlemeye devam ettiğini gördüm. Buna artık bir dur demem gerekiyordu.

"Öyle mi?" dedi Gamze ciddiyetsiz bir sesle. "O halde sen neden benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun? Neden hâlâ bunu yapıyorsun?" Marco kaskatı kesildi. "Ben cevabını vereyim mi senin yerine?" Gamze geriye doğru çekildi. "Çünkü sevilmekten daha çok nefret edilmeyi tercih eden bir adamsın. Sebebi ne bilmiyorum, artık bunu düşünmüyorum ama başarılı oldun. Senden uzun bir süre nefret ettim fakat şu an o bile yok."

Arkasını döndü, kapıya doğru ilerlemek istediğinde Sinan'la göz göze geldi. Tam o esnada Marco'nun da bakışları Sinan'la kesişti. Bulunduğum yerden hareket etmezken bir yanım Sinan'ın buna şahit olmasını istiyordu çünkü ben anlatamazdım ve anlatmazsam kendimi suçlu hissederdim. En sonunda bu yine gerçekleşecekti ama Sinan'ın gözlerinin önünde olması, hepimizin hazırlıksız olduğu bir durumdu.

"Sinan," dedi Gamze boğuk bir nefes vererek. "Seni," öksürdü, "duymadım. Ne zamandır buradasın?"

CamScanner ile tarandı

Sinan hareket bile etmezken sabit bir şekilde, "Yeni geldim," diyerek yalan söyledi. "Seni Javier çağırıyor."

"Javier mi?" Gamze kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bilmiyorum, akşamla alakalı ondan yardım istemişsin sanırım." Gamze, aklına gelmiş gibi şakağına vurdu ve sonrasında bir kez daha arkasına dönüp bakmadan mutfaktan hızlı adımlarla çıktı. O çıktığı anda Marco da daha fazla durmak istemeyerek kapıya doğru yürüdü ama Sinan önüne geçip onu durdurduğunda Marco diğer tarafa kaydı fakat Sinan da kaydı. Bu kez Marco çıkmak için hamle yaptığında Sinan, onu kolundan tutup geriye çekti. Sinan'ın bakışlarındaki ifadeye zıt bir şekilde Marco yenik görünüyordu. "Ona hâlâ âşıksın değil mi?" diye sordu Sinan, Marco'ya. Tek soru ama cevabı birçok şeyi değiştirebilirdi.

"Bunun bir önemi yok," dedi Marco kolunu Sinan'ın elinden kurtararak. "Kendi kulaklarınla duydun, bana karşı ufacık bir hissi bile yok."

"Ben sana soruyorum Marco." Sinan'ın sesi öylesine baskındı ki oturduğum yerden kalkmak zorunda kalmıştım. "Hâlâ âşıksın, değil mi? Hep âşıktın."

Marco birkaç saniye duraksadı, ardından ellerini ceplerine yerleştirip çenesini havaya kaldırdı ve kendinden emin bir sesle, "Evet," dedi. "Kendimi bildim bileli ona âşığım."

Sinan'ın yüzünden anlamsız bir ifade geçtiğinde, "Bunu ona söyle," dedi net bir sesle ve daha ağır bir şekilde devam etti. "Hayatında bir kez olsun ona cesur ol ve bunu söyle çünkü korkaklığın onun senelerine mal olmuş, bunu artık ona yapma."

"Sinan," dedi Marco uyarıcı bir ses tonuyla. "Seninle bu konuda karşı karşıya gelmek istemediğimi yeterince belli ettim."

"Hangi konuda?" diye sordu Sinan. "Bu ikinizin arasında ve ben sana Gamze'nin Sinan'ı olarak değil, cesur bir erkek olarak bunu söylüyorum. Yerinde bir başkası da olsa yine bunu söylerdim."

"Sen de benden nefret ediyorsun değil mi?" diye sordu Marco konuyu bambaşka bir noktadan bakarak. "Onu üzdüğüm için..."

Sinan, Marco'nun lafını yarıda keserek, "Ona söyle," dedi bir kez daha. "Söyle ki beni de bu karmaşanın içerisinden çıkar."

Marco, Sinan'ın ne demek istediğini anladığında, "Ya söylemek istemiyorsam?" diye sordu. "Ya ben o adam değilsem? Ya ben tam da söylediğin gibi korkak adamın tekiysem? O zaman ne yapacaksın? Karşımda

CamScanner ile tarandı

böyle durmaya devam mı edeceksin?" Marco kısık bir sesle devam ederken sesine acı bulaştı. "Cevabını merak ediyorsan ben söyleyeyim, o seni seviyor çünkü bana âşık olan Gamze'nin bakışlarının nasıl olduğunu biliyorum. Senelerce gördüm, şimdiki kadının o kadınla alakası yok."

Bir cevap beklemeden Marco, Sinan'ın omzuna hafifçe çarpıp yanından geçtiğinde Sinan, Marco'nun bıraktığı boşluğa bakmaya devam etti. Bir şeyler söylemem gerekiyordu ama nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyordum. Bugün duyduğum bütün yüzleşmelerin ağırlığı sırtımdaydı fakat en ağırı, Sinan'ın yüzünde oluşan o ifadeydi. "Sadece hesaplaşmaları gerekiyordu," dedim kendimi tutamayarak. "Bir gün zaten yüzleşeceklerdi."

"Ya sadece bu kadarla sınırlı değilse Eftal?" diye sordu Sinan boşluğa bakarken. "Ben bunun cevabını nasıl öğreneceğim?"

"Sevgili Avukat." Tugay'ın sesini işittiğimde bakışlarımı kapıya doğru çevirdim, adımları mutfağın içerisinde ilerlerken gözleri ikimize kilitlendi. "Özel mi konuşuyordunuz?" Sinan hiçbir cevap vermeden mutfaktan çıkıp gittiğinde ben de onun arkasından baktım. "Ne oldu?" dedi Tugay ellerini kollarıma yerleştirerek. "Yüzün bembeyaz, çorbanı da içmemişsin."

Az önce Defne'nin söylediklerinden sonra ikimizin de oturup konuşması gerekiyordu ama şu an ne kalbim ne de aklım bir yüzleşme daha kaldırabilecek durumda değildi. Sonraya ertelemek benim için çok daha iyi olacaktı yoksa sorularımın cevapları beni başka bir kumkumanın içine düşürecekti.

Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda gözlerimi ona çevirdim. "Çorba mı? Bugün dünyanın en aç insanı bile şu mutfakta olsa iştahı kaçardı." Tugay anlamayarak bana baktığında elimle her neyse hareketi yaptım çünkü ona uzun uzun anlatabilecek kadar aklımı yerinde hissetmiyordum. "Akşam göreve gidiyormuşsunuz," dedim derin bir imayla.

Tugay imayı duyduğu anda kendini tutamayarak gülümsedi ve başını omzuna doğru yatırdı. "Üç numaralı ses tonun bu."

"O ne demek?"

"Hesap soran ses tonun üç numara oluyor. İki numara, kızgın olan. Bir numara sevgi dolu olan. Dört numara, kırgın. Beş numaraya henüz karar vermedim."

"Ve bu da senin üçüncü numaran," diyerek göz kırptım. "Lafı değiştirme taktiğin üçüncü numaralı kuralın değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Güldüğünde çenemden makas aldı ve buzdolabına doğru ilerleyip yiyecek bir şeyler çıkardı. "Evet ama önemli bir görev değil, halledip döneceğiz."

Kollarımı önümde bağladım. "Ben de geleceğim.

Tugay çıkardığı ekmeğin arasına kaşar peyniri ve salam koyarken, "Seni silahların arasına sokamam Avukat," dedi. "Unut bunu."

Ona doğru ilerleyip hemen yanına geçtim ve ekmeğin arasına yerleştirdiği salamı izledim. "Geleceğim," dedim direterek. "Çünkü burada kalırsam aklım sizde olacak biliyorum." Tugay hiçbir cevap vermeden ekmeğe zeytin ezmesi sürmeye başladı. "Sana diyorum, beni duyuyorsun değil mi?"

"Sence yeşil zeytin mi siyah zeytin mi?" Cevap vermemi beklemeden devam etti. "Ben yeşili daha çok seviyorum ama siyah zeytin saygıyı daha çok hak ediyor gibi."

"Saygıyı neden hak etsin ki bir zeytin?" diye sordum merakla.

Tugay marulu sandviçin arasına sıkıştırırken, "Çünkü," dedi düşünceli bir sesle. "Siyah zeytin ilk üretildiğinde onu üreten ağaç beş yüz sene yaşamış." Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldığında Tugay sandviçi kapattı ve eline alıp bana döndü. "Beş yüz sene boyunca zeytin üretmiş ama siyahmış. Sonra düşmanlar daha iyisini üretebileceklerini söylemişler ve..." Ekmeği ağzıma doğru uzattığında onu dinlerken kocaman bir ısırık aldım. "Yeşil zeytin üretilmiş. Ama o ağaçlar en fazla beş sene yaşayabiliyorlarmış." Sandviçten bir ısırık daha aldırdığında heyecanla onu dinliyordum. "Siyah zeytin ağacı beş yüz sene sonunda öldüğünde ne olmuş biliyor musun?"

"Ne olmuş?" dedim merakla.

"Yerine yeşil zeytin ağacı çıkmış, yani doğa bu kez şansını yeşil zeytinden yana kullanmış. Bu yüzden siyah zeytin, zeytinlerin atasıdır ve saygıyı hak eder." Sandviçten bir ısırık daha aldığımda elime tutuşturduğunu çok sonradan fark etmiştim. "Hikâye beni çok etkiledi, kararımı değiştiriyorum. En sevdiğim zeytin, siyah zeytin."

"Ben de artık en çok onu seviyorum," dedim art arda ısırıklar alırken. "Peki sen bunu nereden duydun? Ben hayatımda ilk kez böyle bir şey duyuyorum."

Tugay kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını önünde bağladığında gülümseyerek beni izledi. "Sevgili Avukat," dedi içten bir sesle. "Bazen bir çocuk kadar masum olabiliyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl yani?" Sandviçteki son lokmayı mideme indirirken ağzım dolu dolu ona bakıyordum. "Bilmiyorum diye neden masum oldum ben?"

Gülmeye başladığında sağ eliyle ağzımın kenarındaki ekmek kırıntılarını temizledi. "Afiyet olsun canımın içi," dedi gülümseyerek. "Hikâyeye gelince..." Geriye doğru bir adım attı, ardından bir adım daha. Kaçıyormuş gibi geri geri giderken bozguna uğramıştım çünkü o an ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. "Tamamen benim uydurmam, siyah zeytin neden asil kabul edilsin ki?"

"Tugay," dedim gözlerimi kocaman açıp ona doğru yürürken fakat o çoktan mutfaktan çıkmıştı. "Tugay!" dedim gür bir sesle merdivenlere doğru onunla yürüdüm. "Eğer bu akşam sizinle gelmezsem..."

"Beş numaralı ses tonu," dedi dalga geçermiş gibi. "Çekici ve tehditvari."

Merdivenleri tırmanırken peşinden onu takip ediyordum. "Tugay," dedim ciddiyetle ve kolundan tutup çektim. Bakışları bana döndüğünde kaşlarım çatık, duruşum dikti. "Ben çok ciddiyim, bu gece ben de geliyorum ve eğer istemesen de gelebileceğimi çok iyi biliyorsun."

Tugay büyük bir nefes verdi ve omzunu kaldırıp indirirken başını iki yana sallayarak, "Sevgili Avukat," dedi. "Vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Hayır."

Duraksadı ve sonrasında teslim oluyormuş gibi gülümsedi. "Ve sen. En başından beri her şeyinle sen, bana daima boyun eğdiren o kişisin. Söylesene, nasıl baş edeceğim ben seninle? Ya da baş etmek isteyecek miyim, bilmiyorum çünkü senin karşında boynumun kıldan bile ince olmasını da seviyorum."

Ay, gökyüzünde yerini almıştı ve yanan Ada Hapishanesinin hemen arka tarafındaydık. Buraya gelmek için tuttuğumuz tekne dönüşte aynı yerde olsun diye içten içe dualar ediyordum çünkü etraf o kadar sessizdi ki kimsenin olmamasına anlam veremiyordum. Ada Hapishanesinin hemen arka tarafında denizin kıyısında küçük bir kulübe vardı. Krallık bütün bilgileri o kulübenin içinde saklıyordu ve içeriye girmek epey zordu. Kapıdaki şifreyi Tugay, Krallık belgelerinin arasından bulmuştu ama Ada Hapishanesini koruyan iki tane Krallık askeri olduğunu biliyorduk, nerede olduklarından ise emin değildik.

Tugay ve Gamze kulübenin önünde içeriye giren Marco ve Sinan'ı koruyordu. Sinan ise yol boyunca deniz tuttuğu için neredeyse kusacak

CamScanner ile tarandı

duruma gelmişti, deniz korkusu olduğu için onu sakinleştirmekle uğraşmıştım. Gamze'nin çıtı çıkmıyordu, Marco da aynı şekilde hiçbir sohbete dahil olmuyordu. Sessiz bir yolculuk geçirmiştik, bulunduğumuz yer tamamen sessizdi ve bu bana kuzuların sessizliğini anımsatıyordu.

Beni Ada Hapishanesini gözetlemem için köşeye yerleştirmişlerdi, yanan hapishanenin içinde iki tane asker devriye geziyordu ve arada sırada onları görebiliyordum. Krallık, yeniden Ada Hapishanesine dönmemiz için bir neden bulamadığından olsa gerek güvenlik tedbirini az tutmuştu.

Fakat neredeyse yarım saattir buradaydık ve ne Marco'dan ne de Sinan'dan bir ses gelmiyordu. Uzaktan izlediğim Tugay ve Gamze de işkillenmiş olacak ki birbirlerine bakıp arada sırada içeriye başlarını eğiyorlardı ama birisi içeri girerse diğeri tek başına kulübeyi koruyamazdı, bunun da farkındalardı.

Tugay en sonunda kulaklıktan bir kez daha seslendi. "Hâlâ bulamadınız mı?"

Marco'nun öfkeli sesini işittim. "O kadar karanlık ve o kadar dosya var ki hiçbir şey bulamıyoruz."

Tugay sesli bir şekilde nefesini verdi. Dakikalar birbirini kovalarken artık üşümeye başlamıştım ve buraya gelmemenin aslında çok daha iyi bir fikir olduğunu yeni fark ediyordum çünkü ayakta durdukça yara yerim ağrı yapmaya başlamıştı. Elimde bir silah vardı ama bir şey olursa onu kullanamayacak durumda olduğumu da biliyordum.

Gözlerim yeniden yanan Ada Hapishanesine yöneldiğinde burada geçen zamanlarımı düşündüm ve bunu düşünmek biraz da olsa ağrıyı unutmama neden oldu. Babam kanlı canlı en son burada görmüştüm, Tugay'la resmiyette ilk kez burada tanışmıştık, güneşi ilk gösterdiğim ve kâğıttan çiçeğimi ilk aldığım yer burasıydı. Mektuplar zihnimde dönüp duruyordu. Bir hapishane bana iyi hissettirmemeliydi ama Tugay bunu da başarmıştı.

Gözlerimi yeniden onlara doğru çevirdiğimde Tugay'ın beni izlediğini gördüm; sanki ne düşündüğümü anlamış gibi yüzünde bir gülümseme oluştu, o gülümseme bana binlerce umudu aşılayan cinstendi.

"Sevgili Avukat," dedi Tugay kulaklıktan, diğerlerinin bizi dinlemesini umursamadan.

"Efendim?"

"Bana güneşi gösterdiğin günü hatırlıyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"Evet."

"Ben her sana baktığımda o gün gibi hissediyorum, söylemek istedim."

Gülümsediğimde ve elim kalbime doğru gittiğinde Marco'nun homurdandığını işittim fakat Tugay böyleydi, onun için fark etmiyordu; en büyük savaşların ortasında bile daima yüzümü gülümsetecek bir şey yapabiliyordu.

"Buldum!" Marco'nun heyecanlı sesi kulaklarımıza doldu. "Sonunda buldum!" Birkaç adım sesinin ardından kulübenin kapısında göründü ve elindeki dosyayı kaldırıp Tugay'a gösterdi. Hemen arkasından Sinan çıktığında ikisi de kulübenin köşesine doğru ilerledi ve sayfalarını açarak aydınlıkta doğru belgeyi alıp almadıklarını anlamaya çalıştılar.

Fakat o anda bir kurşun sesi duyuldu, etrafıma baktığımda kimseyi göremedim ama başka bir kurşun sesi daha işittiğimizde Marco'nun acı dolu haykırışıyla sanki gök ikiye ayrıldı. Bakışlarım hızlıca o yöne döndüğünde Marco'nun vurulduğunu gördüm fakat sadece bu kadarla da sınırlı değildi, başka bir kurşun daha sıkıldığında Marco kendisini kurtarmak için diğer tarafa koştu ama dengesini sağlayamadığında hemen iskelenin yanından denize düştü.

Dudaklarımdan tiz bir çığlık sesi koptuğunda kulübenin alarmları ötmeye başladı ve Ada Hapishanesindeki iki askerin ışıkları bizim olduğumuz tarafa doğru döndü. Tugay ve Gamze ne yapacağını bilemezken iki asker onları isabet alarak kurşunlar sıkmaya başladı; onlar ise kulübenin sağ tarafına geçip kendilerini korumaya çalıştılar. Alarm o kadar gür bir şekilde ötüyordu ki kulaklarımı kapatma ihtiyacı hissediyordum.

Tam o esnada Sinan'ın, "Marco boğuluyor," dediğini duydum. Kendimi tutamayıp öne doğru çıktığımda bu kez kurşun benim yanımdaki duvara isabet etti. Bir keskin nişancı olduğu kesindi ve iki asker durmaksızın Tugay ve Gamze'ye ateş ediyordu. "Marco boğuluyor!" diye bağırdı bir kez daha Sinan. Tek yapabildiği bağırmaktı çünkü su korkusu her şeyin üstündeydi ve bunu senelerdir aşamadığını çok iyi biliyordum.

"Ne yapacağız?" dedi Gamze, Tugay'a korkuyla. "Adım bile atamıyorum."

"Avukat," Tugay'ın sesi sakin ama bir o kadar da dikkatliydi. "Keskin nişancıyı görüyor musun?" Bir kurşun daha yanımdaki duvara isa-

CamScanner ile tarandı

bet ettiğinde etrafıma dikkatli bir şekilde baktım ve Ada Hapishanesinin yanmayan kulesinde duran gölgeyi gördüm.

"Kulede!" dedim gür bir sesle, pantolonumun kemerinden çıkardığım silahıma şarjörümü koyarken. "Onu görebiliyorum." Fakat bu silahla onu alt edebilmem imkânsızdı. Denizden çırpınma sesleri geliyor, Sinan sindiği duvarda Marco'ya bakıyordu. Tugay ve Gamze ise iki askeri indirmeye çalışıyorlardı.

Sindiğim duvarın köşesinden küçük adımlarla ilerledim ve Sinan'la Marco'yu görebileceğim bir noktaya geçtim. Tam o anda Marco'nun suyun içinde çırpındığını, bir kolunun havada kaldığını ve zorlukla nefes aldığını gördüm. Oraya gitsem keskin nişancı tarafından öldürülürdüm, biliyordum ama o şekilde ölmesine de göz yumamazdım. "Marco," diye mırıldandım sadece. "O boğuluyor."

Sinan'ın bakışları omzunun üzerinden bana doğru döndü, gözlerimdeki korkuyu gördü ve ben de onun korkusuna şahit oldum. Derin bir nefes aldığında bakışlarını üzerimden çekti. Derin bir nefes daha aldı ve sanki kendisine düşünme fırsatı bile vermeden hızlı adımlar atıp kendisini denizin içine öyle bir attı ki dudaklarımdan kopan çığlık Tugay ve Gamze'nin de o tarafa dönmesine neden oldu.

Hayatımız boyunca bir kez olsun buna cesaret etmemişti, suyun yakınından bile geçmemişti çünkü ailesini boğularak kaybetmişti ama Sinan, bütün korkularına ve kayıplarına rağmen Marco'yu kurtarmak için denize atlamıştı. Eğer kurtaramazsa da beraber öleceklerdi, bunu çok iyi biliyordu.

CamScanner ile tarandı

22
BAĞ

Artık geri sayımın başladığını yüreğimden hissedebiliyordum. En başında yangın çok uzaklardaymış gibi geliyordu ama şimdi sanki hemen birkaç adım uzağımdaydı ve ben geri geri kaçmak yerine o yangına yürüyordum. Burnuma ateşin kokusu geliyordu fakat zaten o yangını başlatan biz olduğumuz için kaçmak da hiçbirimize yakışmazdı, bundan çok emindim.

Zamanla Ölüm Timi'ndekiler ve BL örgütündekiler bütünleşmişti. Çoğu zaman Gamze'nin timdekilerle yeniden derin sohbetlere daldığını görebiliyordum, aynı şekilde Javier'in örgüttekilerle arkadaşlığına şahit oluyordum.

Marco ve Sinan'ın arasında görünmez bir duvar olsa da birbirlerine karşı daima saygı içerisindelerdi. Aynı kadına karşı sevgileri olmasına rağmen birbirlerine hiçbir zaman yanlış hareketleri olmamıştı; bu saygının nedeni, ikisinin de duruşunun dik olmasından kaynaklanıyordu.

Fakat ne olursa olsun Sinan'ın Marco için en büyük korkusunun üzerine gidebileceğini düşünemezdim.

Sinan henüz küçükken annesi ve babası boğularak ölmüştü. Üstelik Sinan çok güzel bir hayatın içindeyken. Sinan'ın babası balık tutmayı çok severmiş, onun hikâyesini bana babam anlatmıştı. Sinan'dan hiçbir zaman dinleyememiştim. Sabahın erken saatlerinde yine Sinan'ı alıp balık tutmaya evlerinin ilerisindeki denize gitmişlerdi, mevsim kıştı ve o zamanlar kış mevsiminde balık tutulması yasaktı ama Sinan'ın babası da Sinan gibi gözü kara olacak ki yasakları dinlemeyerek o koya ailesini alarak gitmişti. Bir çadır kurmuşlardı ve Sinan henüz sekiz yaşındaydı.

Babamın anlattığına göre Sinan çadırın içindeyken annesinin çığlığını duymuş ama çocuk aklıyla bunun kahkaha olabileceğini bile düşünmüş. Bu konuda da durmadan kendisini suçlamasını anlayabiliyordum, sanki sekiz yaşında bir çocuk ailesini o an kurtarabilecekmiş gibi.

Dakikalar sonra ailesinden hiçbir ses gelmediğinde Sinan merak edip o koyun köşesine gitmiş fakat ne annesini ne babasını görebilmiş.

CamScanner ile tarandı

Dakikalar saatlere dönüştüğünde ve artık öğle vaktini aldığında Sinan o köşede oturmuş ve sadece ağlamaya başlamış olacak ki oradan geçen ve devriye gezen askerler Sinan'ı bulmuşlar.

Sonrası ise bir çocuğun anlayamayacağı ama oradaki herkesin çözebileceği kadar hızlı gelişmiş. Kısa süren bir arama kurtarmanın ardından annesinin ve babasının cansız bedenleri bulunmuş, Sinan'ın ayaklarının dibine bırakılmış.

Kovanın içinde ise sadece iki balık vardı, demişti bir keresinde Sinan, çok sarhoş olduğu bir gün. *Üçüncüsü yaşadı, o bendim.*

O günden beri denizden kaçmış, sudan daima korkmuştu.

Fakat bugün o denize atlayıp Marco'yu kurtararak aslında ona verdiği değeri de açık bir şekilde göstermişti.

Silah sesleri devam ederken gözlerimi denizin içindeki Sinan ve Marco'dan ayıramıyordum. Marco vurulduğu için bütün gücü gitmişti ve yüzemiyordu; Sinan ise onu zorlukla iskeleye çekmeye çalışıyor, sıkıca tutuyordu.

Tugay en sonunda sırtına astığı tüfeği çıkardı ve yere bir dizinin üzerine çöküp kuleyi isabet aldığında tek gözünü kısarak oraya baktı, Gamze'ye ise onu korumasını söyledi. Yaklaşık on saniye sonra Tugay'ın silahından çıkan kurşunla kuleden bir adam aşağıya doğru düştü, onunla aynı anda Ada Hapishanesini koruyan görevlilerden birisini Gamze öldürdü.

Diğer adam sırtı dönük bir şekilde Tugay'a doğru ilerlerken hiç düşünmeden silahı kaldırdım ve onu vurdum. Kurşun kaburgasına denk geldiğinde bunu fırsat bilen Tugay onu alnından vurdu ve adam da yere düştü. Bir anda bütün kurşun sesleri sustuğunda gözlerim etrafı taradı fakat geriye kalan kimse yoktu.

"Hemen gitmemiz gerek," dedi Tugay kendi kendine ve doğrulup iskeleye doğru hızlı adımlarla ilerledi. Bir an bile duraksamadan ben de oraya gittiğimde Sinan'ı iskelenin demirine sıkıca tutunmuş, tek koluyla Marco'nun beline sarılmış vaziyette buldum. Gözleri yukarıya tırmandığında Tugay yere doğru yatıp Marco'yu kendisine çekti, Sinan da bütün kuvvetini verdiğinde nefes nefeseydi fakat bunun nedeninin sadece yüzmek olmadığını çok iyi biliyordum.

Tugay zorlukla Marco'yu sudan çıkardığında Sinan kaskatı bir şekilde demire tutunmaya devam etti. "Sinan," dedim soluk soluğa, ardından ben de elimi öne doğru uzattım. "Tutun bana."

CamScanner ile tarandı

Sinan sanki o an nerede, ne vaziyette olduğunu fark etmiş gibi irkildi ve sonrasında sol elime sıkıca tutunarak kendisini yukarıya doğru itekledi. Gamze donuk bakışlarla ikisine bakarken suyun soğukluğunu Sinan'ın buz tutan elinden anlayabiliyordum.

Tugay, Marco'yu iskelenin köşesine yatırdı. Marco sağ bacağından vurulmuştu ve acıyla inlerken bir yandan da öksürüyordu; ağzından sular akarken inlemeleri de kesilmiyordu. "Marco," dedi Tugay kafasını dik tutmaya çalışarak. Marco bir kez daha öksürdü, ardından kusmaya başladığında ellerimi yüzüme yerleştirip o birkaç saniyede yaşananları izlemenin ağırlığını bütün kalbimde hissetmeye başladım. Marco ardı arkası kesilmeden yuttuğu bütün suları kusarken Sinan oturduğu yerden geriye çekildi ve titreyerek kollarını kendisine doladı.

Hızlıca üzerimdeki montu çıkarıp Sinan'ın omuzlarına attığımda Gamze de yere çöktü ve bir Marco'ya bir Sinan'a bakarken yüzündeki şaşkınlık ve acı gözle görülür şekildeydi. O an Sinan'ın ailesinin nasıl öldüğünü bildiğini fark ettim çünkü Sinan'ı hem büyük bir minnet hem de büyük bir korkuyla izliyordu.

Marco başını yeniden yere yatırdığında sıkıca kapattığı gözlerini açtı ve acıyla inleyerek, "Bacağım," dedi dişlerinin arasından. "Çok acıyor."

Tugay cebinden çıkardığı çakısıyla üzerindeki kazağın köşesini yırtarcasına kopardı ve Marco'nun vurulduğu yeri bütün gücüyle bağladı. Hâlâ oluk oluk kan akarken Sinan hız kesmeden titremeye devam ediyordu.

"Hemen gitmemiz gerek," dedi Gamze endişeyle ama kelimeler ağzında dönmüyordu. "O kurşun orada kaldıkça daha fazla kan kaybedecek." Gözleri yeniden Sinan'a döndüğünde başını hızlıca iki yana salladı. "Gitmemiz gerek," dedi bir kez daha ve dizlerinin üzerinde sürünerek Sinan'ın yanına gidip elleriyle yüzünü avuçladı. "Şimdi gideceğiz, tamam mı? Sinan beni duyuyor musun?"

"Sinan," dedi Tugay, Marco'nun yarasına kazaktan kalan diğer parçayı bastırırken. "Bana yardım etmen gerekiyor. Marco'yu taşıyalım."

Sinan gözlerini boşluktan ayıramıyordu ve bizim aramızda değil gibiydi. Hayatım boyunca bir kez olsun onu bu şekilde görmemiştim ve şimdi büyük bir krizin eşiğinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Sinan," dedi Gamze bir kez daha ve onun yüzünü öyle sıkı tutup kendine çevirdi ki Sinan ona bakmak zorunda kaldı. "Buradasın, geçmişte değilsin. Benimlesin, bizimlesin. Beni duyuyorsun değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Tugay'ın bakışları endişeyle bana döndüğünde Marco bir kez daha acıyla inledi, ne olduğunu anlayamıyordu ama bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Sinan, Gamze'ye Marco'yu kastederek. Tek sorduğu buydu.

Gamze'nin gözleri dolduğunda omzunun üzerinden Marco'ya baktı ve gözünden bir damla yaş aktığında, "Yaşıyor," dedi kısık bir sesle. "Ama şu an gitmemiz gerekiyor, lütfen kendine gel."

Sinan çok kısa bir an Gamze'nin gözlerine baktı, başını onaylayarak salladı ve tutunacak bir yer aramaya çalıştı. Elimi yeniden ona uzattığımda ve doğrulduğumda benimle beraber ayağa kalktı. Tugay da Marco'yu zorlukla kaldırıp bir kolunu kendi omzuna attığında diğer kolu da Sinan'ın omzundaydı. Marco bütün ağırlığını ikisine verdiğinde normalden çok daha yavaş yürüyorlardı ama en azından ilerlemeye başlamıştık.

"Sikeyim," dedi Marco ağzının içinden. "Gelmek üzerelerdir, haber gitmiştir." Sinan ve Tugay daha fazla hızlanmaya çalıştı ama o kadar zordu ki her adımda Marco gücünü daha çok kaybediyordu. "Beni bırakın," dedi en sonunda Marco dişlerinin arasından. "Bu şekilde zaman kaybediyorsunuz, yakalanacağız."

"Yakalanırsak bu şekilde yakalanırız," dedi Tugay baskın bir sesle. "Daha fazla konuşup kendini yorma, *kardeşim.*" Tugay'ın ilk kez Giray'dan başka birine bu şekilde hitap ettiğini duyuyordum, gözlerindeki endişe ise aslında Marco'ya ne kadar değer verdiğini gösteriyordu. Yolun başında kaybedeceği her şeye hazır olan Tugay Demir Çeviker zamanla, çizdiği yolda yanındaki herkesle bağ kurmuştu ve şimdi onları kaybetmekten korkuyordu.

"Bizi denizde yakalayabilirler," dedim onların önünde yürürken.

"Başka bir yoldan gideceğiz," diyerek Tugay alternatif sundu. "Ve teknenin ışıklarını açmayacağız."

Karanlık. Çok daha fazla karanlık.

"Tugay," dedi Marco artık sağlam bacağında da kuvvet kalmadığında. "Beni bırak, çok ciddiyim." Dişlerini bir kez daha sıktı ve daklarından dökülen inleme acısını hissetmemize neden oldu. "Yolun sonuna gelmişken benim yüzümden yakalanmanızı istemiyorum."

"Kapa çeneni Marco!" Sinan öyle bir öfkeyle solumuştu ki Tugay'ın bir şey demesine bile gerek kalmamıştı. "Yolun sonunda sen de yanımızda olacaksın."

CamScanner ile tarandı

Bu cümleler aramızda geçen son cümlelerdi. Teknenin olduğu yere geldiğimizde ilk önce Gamze, ardından ben tekneye bindik. Sinan ve Tugay, Marco'yu zorlukla bindirmeye çalışırken uzaktan gelen arabaların sesi ve sonrasında yeniden kurşun sesleri kulaklarıma doldu. "Tugay," dedim endişeyle. "Çabuk olun." Yolun en ucundan bize doğru yaklaşan neredeyse beş araç vardı ve onlar bizi yakaladığı anda yaşama ihtimalimiz neredeyse sıfırdı.

Tekneye bindiklerinde Marco'yu yere oturttular ve Tugay koşar adımlarla teknenin motorunun olduğu yere doğru gitti. Arabalardan gelen kurşunlar ise tekneye isabet etmeye başlamıştı. "Eğilin!" dedim yüksek bir sesle ve hepimiz eğildiğimizde Tugay tekneyi çalıştırdı. Bir araç teknenin önünde durduğunda ve sürücü koltuğundan bir adam indiğinde o kişinin Ufuk olduğunu gördüm, sadece birkaç saniye göz göze geldik fakat o bir an bile düşünmeden elindeki silahı kaldırıp beni isabet aldığında hayatım sadece bir saniye içerisinde kurtuldu.

Kurşunlar tekneye art arda isabet ederken Tugay motoru çalıştırdı ve tekne yüksek bir ses çıkararak oradan uzaklaştı. Tugay tekneyi geldiğimiz yöne değil, diğer tarafa doğru sürmeye başladı. Diğer araçlar da kıyının olduğu yere geldiğinde kurşunların hepsi bizi hedef alıyordu. Eğildiğim yerde kıyıdan gitgide uzaklaştığımızı kurşun seslerinden anlayabiliyordum.

O kadar kurşunun arasından Ufuk'un baskın sesini işittim. "Üçüncü kez kurtulamayacaksınız!"

Eğildiğim yerde bakışlarım diğerlerine döndüğünde hepsinin yüzünde aynı ifade vardı: Nefret. Kocaman bir nefret.

Hepimiz bir hastaneye gitsek fiziksel anlamda mahvolduğumuzu ne kadar görürdük merak ediyordum. Kendi imkânlarımızla yaptığımız pansumanlar bir yere kadar bizi götürebiliyordu ama bir yerden sonra artık onu da başaramayacağımızı çok iyi biliyordum.

Neyse ki Marco'nun bacağında kurşun kalmamıştı, bunun için bile sevinebilecek durumdaydık çünkü onu ameliyat edebilecek kimse yoktu. Kendi imkânlarımızla kanı durdurmuştuk fakat yarasının, yaramın ve Tugay'ın yarasının yarın bir gün zarar görüp görmeyeceğini bilmiyorduk. Şansa yaşamak bu demekti.

"Hepiniz beni böyle izleyecek misiniz?" diye sordu Marco yorgun bir sesle. Eve geleli dört saat olmuştu ve Marco inatla uyumuyor, acıyı

CamScanner ile tarandı

gözleri açık yaşamayı tercih ediyordu. Lena, Javier, Gamze, Helen, Sinan, Red, Tugay ve ben odanın içinde sahiden de gözlerimizi ayırmadan onu izliyorduk. "Ölmüyorum, merak etmeyin."

Javier endişeli bir sesle, "Gerçek bir doktor lazım," dedi nefesini vererek. "Bu şekilde olmayacak."

Red sargılı olan sol kolunu tutup, "Hepimize gerekiyor," diyerek Javier'e katıldı. O an onun Ufuk'la çok yakın olduğunu ve içinde yaşadığı travmayı düşündüğümde göz göze gelmekten bile kaçındım. Ufuk'un ardından bir süre ortalarda görünmemişti ve nihayet aramıza katılmıştı. Nedeni belki de vurulmasıydı ama derinlerde Ufuk'un ona da çok büyük bir ihanet ettiğinden emindim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Gamze üçüncü kez. "Ağrıkesiciyi vuralı iki saat oldu ama ağrın artarsa başka bir çözüm yolu bulabiliriz."

Marco bakışlarını ayağının ucundaki Gamze'ye doğru çevirdiğinde uzun bir süre yüzüne baktı ve sonrasında gülümseyerek, "Ölmüyorum," dedi imayla. "Ve bu ağrı benim için hiçbir şey."

Helen endişeli bir sesle öne doğru çıktığında, "Neredeyse ağlayacaktın," dedi, sesinde hem alaylı bir ifade vardı hem de korktuğu çok açıktı.

"Abartıyorsunuz." Marco gözlerini devirdiğinde damarına bağlı olan seruma gözlerini dikti. "Buna da gerek yoktu ayrıca."

"Lütfen artık çocuk gibi söylenmeyi keser misin?" diye çıkıştım dayanamayıp. "İlgi odağı olmaktan keyif aldığını düşünüyordum."

Marco yüzünü ekşitti. "Güçsüz halimle değil, güçlü halimle dikkat çekici olmayı yeğlerim Avukat." Bakışları arkamdaki Sinan'a kaydığında yüzündeki ifade değişti. "Bizi biraz yalnız bıraksanıza," dedi üstten bir sesle. "Helen, Red, Javier, Lena. Bana mandalina getirmeye ne dersiniz?"

Dördü birbirine baktığında Helen öfkeyle nefesini verdi. "Her zaman olduğu gibi yine kaçıyorsun."

"Helen!" diye çıkıştı Marco. "Dışarı. Hepiniz."

Lena, Red ve Helen istemeyerek de olsa odadan çıktıklarında Javier kalmaya devam etti. "Sen de," dedi Marco üstün bir sesle.

"Hayır." Javier'in sesi kendinden o kadar emindi ki bir anlık afallayadım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Hatta daha fazla inatlaştı ve odanın köşesindeki tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. "Abimi yeterince yalnız bıraktım, yalnız bıraktığımda da başına ne geldiğini gördüm." *Abim.*

CamScanner ile tarandı

Marco'ya duyduğu endişeyi, sevgisini ve bağlılığını hissedememek imkânsızdı. Onu kaybetmek istemiyordu, hiçbirimiz istemiyorduk. Marco kaşlarını kaldırıp kardeşine baktığında inatlaşabilirdi ama bundan vazgeçip derin bir nefes aldı ve verirken gözleri yeniden Sinan'a döndü. "Sana bir can borcum var." Sinan önemi yok dermiş gibi omzunu kaldırıp indirdi. "Sana," dedi Marco minnetle. "Gerçekten bir can borcum var çünkü sen olmasaydın ben ölecektim."

"Ama ölmedin, Marco ve benim görevim korumaktır."

"Senin görevin Avukat'ı korumaktı. Daima öyleydi, beni korumak değildi ve bunu yapmayabilirdin." Marco, Sinan'ın su korkusunun nedenini bilmediği halde böyle konuşuyordu, bilseydi ne düşünürdü tahmin bile edemiyordum. "Üstelik yapmamak için birçok nedenin de vardı."

Gamze kasıldığında ve geriye doğru bir adım attığında Sinan sakin gözlerle Marco'ya bakmaya devam etti. Tugay'la ben de birbirimize baktığımızda onun aklından geçenleri öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordum. "Marco," diye mırıldandı Sinan tebessüm ederek. "Hayata bu kadar kötü gözlerle bakmaktan vazgeç." Kaşlarım havalandı. "Eğer merak ediyorsan söyleyeyim, o suya atlayıp kurtarabileceğim insan sayısı bir elin beş parmağını bile geçmez, ben de iyilik meleği değilim ama senin için bunu yapacağımla da yeni yüzleştim." Çenesiyle Marco'yu işaret etti. "Ben bir askerim, görevlerimden birisi de yol arkadaşımı korumaktır. Bu bir borç değildi, unut bunu."

Gamze hayranlıkla Sinan'ı dinlerken, "Vurulmak seni dramatik bir insana çevirdi," diyerek takıldı Tugay. "Seni bırakabileceğimize gerçekten inandın mı?"

Marco gülümsedi. "Ben seni orada bırakır koşarak kaçardım, TDÇ. Bir de seninle mi uğraşacağım?"

Tugay da güldü. "Bunu yapmak için çok fırsatın vardı, o zaman neden yapmadın?"

"Bir anlık saflığıma denk gelmiş olmalısın." Marco yeniden güldü ve bu kez acıyla nefesini verdiğinde yüzünü buruşturdu. "Yine de hepinize teşekkür ederim, benden kolay kolay duyamazsınız bu cümleleri."

Tugay oturduğu yerden kalkıp Marco'nun omzuna dokundu. "Dinlen Marco, sana ihtiyacımız var."

Tugay tam geriye çekilip odadan çıkacağı sırada Marco eliyle Tugay'ın bileğini tuttu. Aralarında sözsüz bir bakışma geçtiğinde, "Adnan

CamScanner ile tarandı

Atalar'ın son emanetini sana vermem gerekiyor," dedi sanki uzun zamandır düşündüğü bir şeyi sonuca bağlamış gibi. "Şerefsiz Ufuk'un söylediği gibi bazılarımızın soyadlarındaki harfler, Adnan Atalar'ın bütün yük kasasının şifresini açıyor ve o kasa sana bu yolda büyük kazanç getirecek." Tugay dikkatli bir şekilde Marco'ya bakmaya devam ettiğinde, "Normalde bunu seninle paylaşmayı düşünmüyordum," dedi. "Çünkü Ölüm Timi'yle beraber mezara gidecek bir sır, bir koruma, hatta hayatımızı kurtaracak o anahtar ama bugünden sonra bu odadaki herkesin de bilmesi gerekiyor."

"Marco," dedim ben de oturduğum yerden kalkarak. "Nedir o?"

"Krallık'a ait senelerin bütün belgeleri orada ama kimsenin ulaşmadığı belgeler. Devletin sakladığı bütün gizli sırlar o kasanın içinde. Onları ortaya çıkardığın anda halkın sokağa çıkmaması için tek bir nedeni bile kalmayacak ama sadece bu kadar da değil." Marco yutkundu ve kısık bir sesle devam etti. "Hepimizin hayatının güvencesi de orada. Adnan Atalar bir gün bu günleri düşünüp her şey bittikten sonra kaçabileceğimiz bir uçak ayarladı. Ayrıca birisi İngiltere'de, ikisi de İtalya'da olmak üzere üç ev var. Yeni kimlikler oluşturmamıza yardım edecek insanların da isimleri orada mevcut." Tugay'ın bakışlarından farklı bir ifade geçtiğinde benimle aynı şeyleri mi düşünüyor diye merak etmeden duramadım. "Kazandıktan sonra hepimizi kurtaracak o anahtarı Adnan Atalar seneler öncesinden kızı için hazırladı, yani artık senin için de."

Tugay çok uzun bir süre sessiz kaldı. Bizim konuşmaktan kaçtığımız her şey şimdi Marco'nun dudaklarının arasındaydı. "Senin adına sevindim," dedi Tugay en sonunda. "Mandalina bahçesi için bir yerin olacak."

Marco kaşlarını çattı. "Bu da ne demek?" Tugay hiçbir yanıt vermedi. "Bu anahtar sadece benim için değil, hepiniz için geçerli." Sinan'a, Gamze'ye ve ardından bana baktı. En çok bana. "Baban bunu en çok senin için yaptı."

Dayanamayarak, "Benim babam idam edilirken bile onuruyla ölmek için zehirlenmeyi göze aldı Marco," dedim derinden gelen bir sesle. "Ben bunu ne için yaptığını biliyorum ama şu an yaşasaydı ne isteyeceğini de biliyorum."

"Siz ne saçmalıyorsunuz?" Yatakta doğrulmaya çalıştı fakat başarısız olduğunda acıyla bacağını tuttu. "Bana onur ve gururdan söz etmeyeceksiniz değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Henüz kendi aramızda bile konuşmamıştık ama Tugay'la yine aynı şeyi düşündüğümüzden neredeyse emindim. Bir gün önce Defne'nin söylediği cümlelerin hâlâ kulaklarımda çınlamasının nedeni bunları söyleyenin Defne olması değildi, gerçekleri onun ağzından duymamdı. Aynı şekilde Tugay da zaten emin olduğu gerçeklerle bir kez daha yüzleşmişti.

Biz katildik. Biz ne olursa olsun bir ülkeyi cehenneme çevirmiştik. Biz masum olanların da canının yanmasına neden olmuştuk ve olmaya da devam ediyorduk.

Biz kendi savaşımız uğruna bir canı değil, yüzlerce canı göz ardı etmiştik. Biz belki de bir annenin, bir çocuğun veya bir babanın ölmesine neden olmuştuk. En başındaki vicdanımızı kaybetmiştik, acımasızlık ise aslında bizi korktuğumuz o insanlara dönüştürmüştü.

Her şeyin üzeri örtülebilirdi ama kalbimdeki suçluluk hissinin üzerini örtemezdim çünkü ne olursa olsun hâlâ vicdanım vardı; o vicdanım beni yönetmese de bir gün bana ağır bir tokat atacaktı, bunu biliyordum.

"Aslında hazır buradayken benim size sunmak istediğim bir teklif var." dedi Tugay geriye doğru çekilip odanın içindeki herkese bakarak. "Sorgulamadan tek bir cevap verin. Aması, fakatı, nedeni olmasın. Tek bir yanıt istiyorum sizden."

"Yine ne oluyor?" diye sordu Gamze eliyle saçlarını karıştırarak. "Gerçekten imdat diye bağıracağım artık."

Tugay, Gamze'nin cümlelerini duymazdan gelerek, "Yolun sonundayız," diye mırıldandı. "Ve köprüden önce son çıkıştasınız." Herkesin gözünün içine tek tek baktı. "Şu an vazgeçmek istiyorsanız vazgeçebilirsiniz, sizinle imzaladığım anlaşmalar artık geçersiz."

Gülümsediğimde onu o kadar iyi tanıyordum ki Defne o cümleleri kurduğu anda bunu çoktan planladığından bile emindim. Belki aylar önceki Tugay bu cümleleri kurmazdı ama şu an bu odadaki herkesle gönül birliği oluşturmuştu ve canlarına bir şey gelecekse bu kendi rızalarıyla olsun istiyordu. Bir de onların vicdan azabını çekmek istemiyordu.

"Ne sikik bir cümleydi bu böyle?" dedi Marco yattığı yerden.

Tugay, Marco'yu duymazdan geldi ve Sinan'a dönerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sinan hiç düşünmeden, "Hayır," diye yanıtladı. "Sonuna kadar buradayım."

CamScanner ile tarandı

Tugay'ın bakışları Gamze'ye döndüğünde Gamze alayla güldü. "Sen benim bu aptal savaştan kaçabileceğimi düşünüyor musun gerçekten?"

Javier'in gözleri abisindeydi, o ne derse onunla ilerleyeceğini düşünüyordum ama Marco'nun cevabını bile beklemeden, "Bu artık hepimizin meselesi," diyerek çenesini kaldırdı.

Tugay bu kez Marco'ya döndüğünde Marco, Tugay'a baktı ve gözlerini kaçırdı. Ardından bir kez daha baktı ve sonrasında bir kez daha. "Ya," dedi Marco öfkeyle. "Zaten yaralıyım."

"Marco." Tugay ciddiyetle yatağın ayakucuna doğru ilerledi ve ellerini ahşap başlığa yasladı. "Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum çünkü senelerdir tanıyorum."

"Demek ki tam tanıyamamışsın," dedi Marco devam etmesine izin vermeyerek. "Çünkü ben," yüzünde gülümseme oluştu, "*kardeşimi* yarı yolda bırakacak bir adam değilim, hiç de olmadım."

En başında bir savaşla başlayan yolları şimdi bağlarıyla güçlenmişti. Cümlesi hem kalbimi ısıtmıştı hem de Giray'ı düşündüğümde canımın acımasına neden olmuştu. Onun gittiğine bir tarafım hâlâ inanamıyor olsa da diğer tarafım onu suçlayamıyordu. Tugay içten içe onu özlüyordu, çok iyi biliyordum çünkü Marco'ya baktığında gözlerindeki ifade saf sevgiydi ve o sevginin altında Giray'a karşı duyduğu yoğun özlemi de hissedebiliyordum.

Bütün bunların yanında bizim de artık kaçacak yerimiz kalmamıştı, her şey bittiğinde ve kazanırsak ne yapacağımızı konuşacağımız noktaya gelmiştik çünkü o yangının kokusu, o savaş meydanı artık mettelerce uzağımda değil, bir adım ötemdeydi, bunu çok iyi biliyordum.

"Şimdi," dedi Marco sessizliği bölerek. "Beni Gamze'yle yalnız bırakır mısınız? Onunla konuşmam gerekiyor."

On Beş Gün Sonra...

Bizim için zaman kum saatine göre ilerleseydi şu an çoktan o kum saatinin dolduğunu söyleyebilirdim çünkü artık sonuna gelmiştik.

On beş gündür hem örgüt hem de tüm yoğun bir çalışma içerisindeydi. Bütün sosyal medya mecralarından gerekli haberler yapılmış, halkın gerekli olan bütün kesimi yanımıza çekilmiş, savaşın artık tamamen başladığı gözle görülür şekilde resmileşmişti. Krallık, halktan korkmaya başlamış olacak ki sokaklarda dolaştırdıkları askerlerine

CamScanner ile tarandı

halktan insanları gözlerinin yaşına bakmadan öldürtebiliyor, hatta insanların cesetlerini bile ortada bırakabiliyorlardı.

Bizleri destekleyen herkes BL örgütünün tek bir adımını bekliyordu. O adımın ardından halk sokaklara dökülecekti. Ölüm Timi ise gerekli silahlandırmayı gizli saklı bir şekilde gücü kuvveti yerinde olan halktan insanlara yapmıştı. İşi bırakmak zorunda kalan polisler ve askerler silahlananların başlıca kesimleriydi.

Bu on beş günlük süreçte hem olabildiğince dinlenmeye çalışmış hem de yaşanan her şeyden haberdar olmaya çalışmıştım. Yara izim iyileşmişti, bir zorlama olmadığı sürece ağrı hissetmiyordum. Marco da artık iyiydi. Tugay o kadar yoğun bir şekilde çalışıyordu ki çoğu gün onu görebilmem zor oluyordu, ne zaman uyuduğunu bile kestiremiyordum çünkü aklı durmadan çalışıyordu ve sadece savaşa odaklıydı.

Fakat herkes bugünün son gün olduğunun bilincinde olduğu için evin içinde hem derin bir sessizlik ve huzursuzluk hem de bir o kadar heyecan ve korku vardı. Tugay ise çizmek istediği her yol için önce benden fikir almış, onaylamadığım her şeye hak vermiş, fikirlerime ise ayak uydurmuştu. Planlar ikimize aitti ve sanki ben yanında oldukça o daha fazla kuvvetleniyordu, bu bir gerçekti.

Yine herkes büyük masada toplanmıştı.

Son kez.

Son kez olduğunu bilmek ise masadaki derin sessizliğin katbekat artmasına neden oluyordu. Oturduğum sandalyede sakince masanın üzerindeki siyah benekleri izlerken hemen karşımda oturan Sinan'ın bakışlarının benden ayrılmadığını hissedebiliyordum. On beş günlük süreçte çoğu zaman o da savaş için çalışmış, neredeyse gizli yürütülmesi gereken her işi yapmıştı.

"Eftal." Uzun süre baktıktan sonra sonunda benimle konuşmuştu. Gözlerimi yavaşça masadan ayırıp ona döndüğümde burukluğumu hissettiğini çok iyi biliyordum. Gözlerini kıstı ve hafif bir gülümsemeyle kimsenin duymayacağı şekilde, "Üzgün görünüyorsun," diye mırıldandı.

Yalan söylemek ya da kaçınmak yerine, "Üzgünüm çünkü," diye karşılık verdim. Diğerlerinin duyması umurumda değildi. Yanımda Marco oturuyordu, Sinan'ın yanında Gamze vardı, Gamze'nin hemen yanında Javier, Javier'in karşısında Red, Red'in yanında Helen, Helen'in yanında ise Lena yerini almıştı. Bu süreçte Lena, Giray gittikten

CamScanner ile tarandı

sonra birilerinin ona savaşmayı öğretmesi için âdeta yalvarmıştı ama zaman o kadar kısıtlıydı ki ona öğretilen kadarı bile yeterli gelmeyecekti, bunu da çok iyi biliyordum. Arada sırada bize yiyecek bir şeyler hazırlıyor, halk sözkonusu olduğunda fikirlerini sunuyordu ama yeterli gelmediği için onun da üzgün olduğunu hissedebiliyordum.

"Neden?" Sinan aslında bu sorunun cevabını çok iyi bilse de sormayı tercih etmişti.

Dudaklarım aralandı, ona cevap vereceğim sırada Tugay'ın sağlam adım seslerini hemen arkamda hissettim. Birkaç kişi doğrulduğunda Marco elindeki mandalinayı yavaş yavaş soyuyor, bir şarkı mırıldamyordu. Amacının umursamaz görünmek olduğunu biliyordum ama yüzündeki dalgın ifade ve neredeyse hiç konuşmuyor olması bile onun da üzgün olduğunu gösteriyordu.

Gamze'yle ne konuştuklarını bilmiyordum, her ikisine sormak da istememiştim ama artık eskisi gibi atışmıyorlar, hatta neredeyse yaşanacak olayları konuşmak dışında göz teması bile kurmuyorlardı.

Tugay hemen solumdaki sandalyesinin önüne geldiğinde ve ellerini sandalyeye yasladığında üzerine siyah boğazlı bir kazak giymişti, altında ise siyah pantolonu vardı. Gözleri yorgun baksa da o hepimizden daha hazır ve dirayetli görünüyordu.

Herkesle tek tek göz teması kurdu, ardından bana baktığında yüzünde o çok sevdiğim ve her zaman bana yansıttığı gülümsemesi belirdi. Günlerin özlemiyle ben de ona gülümsediğimde onunla uzun uzun konuşmaya o kadar ihtiyacım vardı ki zamanın durmasını bile istiyordum.

Tugay herkesin ortasında hiç çekinmeden bana doğru uzandı ve sanki konuşmak için izin istiyormuş gibi sol elimi kaldırıp avcumun içindeki yanık izinden öptü. Aynı şekilde ona gülümseyip elini tuttuğumda yeniden doğruldu ve derin bir nefes verdi. "Sanırım burada son kez oturduğumuzun herkes bilincindedir," dedi. Sesinde bu kez her zamanki otoritesi yoktu, hatta daha dost canlısıydı, masadaki herkesi tek tek sevdiğine bile o an emin oldum. "Çünkü yarın her şeyin kesinleşeceği büyük bir savaş başlıyor."

Kimseden çıt çıkmadı, herkes Tugay'ı pürdikkat dinliyordu.

"Bu on beş gün içerisinde açlıkla savaş veren evlere gerekli gıda yardımını yaptık, ailelerin Krallık'a emanet etmek istemediği çocuklarını güvenli alana ulaştırdık, hastanedeki kadınların birçoğunu kurtarabil-

CamScanner ile tarandı

dik, Krallık'ın içinde olup bütün bunlardan sıyrılmak isteyen insanları yanımıza çektik ve en önemlisi ses çıkarmaktan korkan halka çığlık atması gerektiğini en sonunda gösterebildik. Artık Krallık tarafını desteklemeyen kimsenin Krallık'a bir gün bile tahammülü kalmadı çünkü günlerce ifşaladığımız belgeler gözlerini açmalarından ziyade artık durmamaları gerektiğini fark etmelerini sağladı."

Gamze araya girdi. "Krallık da daha çok güçlendi, Sinan'ın öğrendiği kadarıyla ülke dışından askerler getirmişler ve az önce televizyonda Krallık'a başkaldıran herkesin direkt idam edileceğinin haberi geçti."

Tugay ağız ucuyla güldü. "Bunlar artık halka çok işlemiyor, neden mi? Zaten ölmek üzere olan bir milleti ölümle korkutamazsın da ondan. Başkaldırmasalar yarın zaten ölecekler, başkaldırıp ölmeyi yeğliyorlar."

"Bizim yeterli askerimiz yok, bunun farkındasındır," dedi Sinan sakince. "Silahlandırdığımız insanlar oldu ama halk dediğin kişiler taşlarla ve sopalarla orada olacaklardır. Bir de onları korumaya çalışırken çok zedeleneceğiz."

"Ama daha kalabalığız," diyerek fikrimi belirttim. "Krallık'ı destekleyen halkın evlerinde oturmaya devam edeceğine eminim. Onlar da azınlık olduklarının farkındalar."

"Ve aslında bizim yarın tek yapmamız gereken X ve Ufuk denen o haini avcumuzun içine alabilmek," dedi Tugay.

Mandalinasını soyup kabuklarını masaya atan Marco, "O iki şerefsizi yargıya teslim edeceğimizi söylemeyeceksin değil mi?" diye sordu.

Tugay yeniden güldüğünde bu kez ürperticiydi. "Ufuk'u cayır cayır yakmadan, X'i ise ellerimle boğmadan bu işi bırakacağımı mı düşünüyorsun?" Dilini damağına üç kez vurdu. "Yarın yargıya teslim edilmesi gerekenler, Bakanlar ve Krallık'ın öncü isimleri. Çoğu zaten kaçtı." Kendimi tutamayıp güldüm. "Çünkü kaybedeceklerine eminler. Kaçmayanlar ise bir yerlerde saklanıyor. Hepsi farkında, Başkan öldükten sonra Krallık bir çocuğun ellerine kaldı ve itibarları o noktadan sonra sarsıldı."

"Evet," diye katıldı Javier. "Duvarlar BL cümleleriyle dolu, her yerde timsah amblemleri var ve Krallık artık bunları temizlemekle bile uğraşmıyor. Ama şu da var ki onların da en büyük amacı siz ikiniz olacaksınız." Javier bizi gösterdiğinde ensemden bir ürperti indi. "Çünkü ikinizi alırlarsa halkın sindirileceği de aşikâr. Size çok güveniyorlar."

CamScanner ile tarandı

İkimiz de bu noktada sessiz kaldığımızda Tugay'la aramızda kısa bir bakışma gerçekleşti.

Dayanamayıp, "Bu kadar işkence çeken bir halk artık sindirilemez, Javier," diyerek başımı iki yana salladım. "Beş altı gün önce çocuğuna süt alamadığı için intihar eden bir annenin haberini aldım ben. Yüksektekiler en aşağıyı göremiyorlar, onlara karşı duyulan kinin farkında değiller. Bu ülkede artık ölüler çöp torbalarının içine koyuluyor, mezarlıklar dolu, yer kalmadı. Ne kadar sinebilirler? Sinseler bile nereye kadar? Aşağılanan her halk bir gün başkaldırmak zorunda kalır."

Javier ağır ağır başını salladığında Tugay onaylayarak, hatta takdir ederek bana baktı. "Peki halkı yarın alevlendirmeyi nasıl başaracaksın?" diye sordu Marco. "Krallık bütün televizyon kanallarında masumiyetini koruyup sessizliğini paylaşıyor."

Tugay çenesini havaya kaldırdı. "Giray ve benim yollarımızın ayrıldığını herkes duydu, duyurduk. Halk da biliyor Krallık da fakat yarın işler değişecek."

"Nasıl yani?"

Ellerini masaya yasladı, öne doğru eğildi ve oldukça ürpertici bir gülümsemeyle, "Yarın saat 17.00 civarı Giray Pusat Çeviker meydanda idam edilecek."

Ben bunu zaten biliyordum ama diğerleri şaşkınlıkla Tugay'a döndüğünde ne söylediğini anlamaları uzun sürdü.

"Birazdan Sinan, sosyal medya ağlarımızla bu haberi ifşalayacak ve Giray'ı Krallık'tan kurtarmak için halktan yardım isteyeceğiz. Bu onlar için son damla olacaktır çünkü bir çıranın yanışını zaten bekliyorlar. Krallık da bu haberi aldığında ne yapmaya çalıştığımızı anlayacak, gizli gizli değil aleni bir davetiyeyle onları ayağımıza getireceğiz. Sabahın ilk ışıklarıyla meydanın dört bir yanını keskin nişancılarla ve askerlerimizle dolduracağız, orayı bir ölüm kapanı haline getireceğiz. Asla ilk hamleyi biz yapmayacağız ama onlar yaptığı an her şey başlamış olacak."

"Peki dağılacak mıyız?" diye sordu Gamze.

"Ben ve Sevgili Avukat'ım direkt halkın içinde yer alacağız, Marco ve Ölüm Timi kapanı oluşturacak, Sinan en kuvvetli keskin nişancımız, geriye kalanlarla birbirimizi koruyacağız. Ama unutmayın, bizim amacımız sadece X ve Ufuk'a ulaşmak. Özellikle..." Tugay dişlerini sıktı. "Özellikle Ufuk'a ulaşmak."

"Ve bu noktada," dedim herkese dönerek. "Defne de bizimle olacak."

CamScanner ile tarandı

Gamze'nin gözleri kocaman açıldı. "Ona güvenemeyiz."

"Zaten ona güvenmiyoruz Gamze ama Ufuk'u en iyi tanıyan o, işbirliğini ise çoktan gerçekleştirdi." Ben de masaya yaslanıp eğildim. "Asıl onu dışarıda tutarsak bize zarar verip vermeyeceğini anlayamayız."

Yeniden bir sessizlik oluştuğunda herkesin aklından geçenleri okumayı bir yandan istiyor bir yandan da bunu istemediğime karar veriyordum. Normalde bir yolun sonuna geldiğinizde sonunda çiçekler de olsa zehir de olsa vardığınız için mutlu olurdunuz fakat ben o mutluluğu asla hissetmiyordum.

"Yani," dedi Marco ağzına mandalinadan bir parça atıp doğrularak. "Yarın bu cehennemin son günü. Belki bir sonraki gün daha büyük bir cehennem ya da bir cennet olacak ama bu belki de birlikte oturduğumuz son masamız, öyle mi?"

Aksini düşünen kimsenin olmadığı aşikârdı. "Evet," dedi Tugay doğrulup sandalyeye ellerini yaslayarak. "Tam da bu yüzden bugün istediğiniz her şeyi yapın, yarın gün aydınlığında belki de bugün yaptığınız birçok şeyi artık yapamayacak olacaksınız."

"Ne güzel, gideyim de kırlarda koşup çiçek toplayayım. O kadar özgürüm ki sonra da bir bara gider beş altı tane bira içerim, nasıl fikir?" Marco dalga geçer gibi güldü. "Kendimi zaten bok gibi hissediyorum TDÇ, benim aklımla oynama."

Tugay güldüğünde, "İstersen bir odayı senin için bara dönüştürelim Marco," diye yanıt verdi. "Ne dersin?"

"İnanamıyorum," dedi Gamze üzgün bir sesle. "Gerçekten de bu masada son toplanışımız gibi hissediyorum. Her şeyin sonuna geldik, neden bu kadar üzgün hissediyorum?" Normalde böyle konular bu masada konuşulmazdı ama zaman, Tugay'm otoritesinden ziyade sevgiyi da ortaya çıkarmıştı. Gamze masadaki herkesin yüzüne tek tek baktığında yutkundu. "Normalde asla bu kadar duygusal bir kadın değilimdir ama boğazıma yumru oturuyor."

Tugay'dan hiç beklemezdim ama o da, "Ben de üzgünüm," dediğinde kaşlarım havalandı ve bakışlarım ona döndü. Benimle beraber herkes ona baktığında kimsenin böyle bir şey duymayı beklemediği çok açıktı. "Senelerdir çoğunuzu tanımadım ama benim başlattığım bu savaşta yanımdaydınız ve özgürlük için benimle beraber ilerlediniz." Buruk bir şekilde baktı. "Ne olursa olsun yarın ilk önce kendi canınızı düşünün ve ona göre ilerleyin. Bu masada oturan tek bir kişiyi bile

CamScanner ile tarandı

kaybetmek istemem. Hepinizin gözünde robottan, hatta hissiz bir adamdan farkım olmadığını biliyorum ama yaşadığım sürece kalbimde bir yerlerde daima olacaksınız çünkü aksi iddia edilemez bir şekilde benim yol arkadaşlarım oldunuz. Hepinize gerek benim için gerek de Sevgili Avukat'ım için can borcum vardır." Gözlerimin içi yanmaya başladığında bu konuşmanın beni bu kadar yaralayacağını hiç düşünmemiştim. "Umarım her şey son bulduğunda ve biz kazandığımızda son kez bu masada değil ama belki bizim yarattığımız bir barda," Marco'ya göz kırptı, "oturup biralarımızı içeriz. Çünkü sandığınız kadar korkutucu bir adam değilim, buna emin olabilirsiniz."

Gözlerim dolduğunda bakışlarımı ondan kaçırdım ve boşluğa baktım. Herkesin hem şaşırdığını hem de bu cümlelerin ağırlığını hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Bu dünyada değil, başka bir dünyada karşılaşsaydık yine hepimiz birbirimizi bulurduk," dedim kendimi tutamayarak. "Ben artık bundan da eminim. Ve o dünyada güzel bir arkadaş grubu olacağımıza da çok eminim." Gözlerim Gamze'yle kesiştiğinde onun da gözlerinin dolduğunu gördüm, hatta Sinan'ın bile gözleri dolmuştu. "Ama bu dünyada da bu kadar ihanetin, hainin, kanın ve ölümün olmasına rağmen sizle tanıştığım için çok şanslıyım, ben de hepinize çok teşekkür ederim, her şey için üstelik."

Bu cümlelerimin ardından Gamze oturduğu sandalyeden hızlıca kalkıp bana doğru geldi. Kalkmama fırsat bile tanımadan bana sıkıca sarıldığında gözümden bir damla yaş süzüldü ve ben de sarılmasına karşılık verip ayağa kalktım. Birbirimize belki de düşündüğümüzden çok daha uzun süre sarıldığımızda bunun adı veda gibiydi, her ne olursa olsun. Çünkü kazansak da kaybetsek de artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını çok iyi biliyordum. "Teşekkür ederim, Avukat," dedi Gamze ağlamaklı bir sesle. "Bu dünyada bana arkadaş olduğun için."

"Ben teşekkür ederim," dedim başımı boynuna gömerken. "Dostluğun için ve keşke daha fazla zamanımız olsaydı dostluğumuzu paylaşmak için."

Geriye çekildi ve elleriyle yüzümü tuttu, ardından Tugay'a dönüp baktı ve hem çekimser hem de umutlu bir sesle, "Sana da sarılabilir miyim?" diye sordu. "Çünkü sen de bana evini açtın, yaşamak için neden verdin ve bilmeni isterim ki hiçbir zaman bir robot olduğunu düşünmedim."

CamScanner ile tarandı

Tugay hiç düşünmeden kollarını açıp gülümsediğinde Gamze, Tugay'a sarıldı ve âdeta bir kız kardeş gibi başını yaslayıp iç çekti. Tugay da ona sarıldığında derin bir nefes verip yutkundu. Sandığından çok daha fazla etkilendiğini görebiliyordum, buna o da hazır değildi.

"Sikeyim," dedi Marco ağzının içinde ayağa kalkıp. "Şuna son verin de işimize bakalım." Ama ilk kez Marco'nun sesindeki kederi net bir şekilde duyabiliyordum.

Gamze geriye çekildiğinde Tugay, Marco'ya dönüp baktı ve sonrasında yanına gitti. Bir an ne yapacağını o da bilemedi fakat sonra Giray'a sarılır gibi, bir kardeşe sarılır gibi Marco'ya sarıldı. "Sen de benim kardeşim oldun, Marco," dedi Tugay kısık bir sesle. "Sen olmasaydın bu savaşta eksik kalırdım."

Marco bir süre kaskatı kesildi ama sonra o da bir kardeşe sarılır gibi Tugay'a sarıldığında gözlerinin dolduğunu gördüm ve bakışlarımı direkt onlardan ayırdım. "Yarın ölmemeye çalış," dedi Marco. "Yoksa seni ben öldürürüm." İkisi de güldüğünde Javier de koşa koşa gelip bana sarıldı ve o an herkesin birbiriyle vedalaştığını gördüm.

Javier'den sonra Sinan yanıma geldiğinde onun kollarına kendimi bıraktım ve gözümden bir damla yaş daha aktı. "Biliyorsun değil mi, yarın da hep seni koruyor olacağım Eftal çünkü benim önceliğim daima ilk seni korumak."

"Sinan," dedim sıkıca sarılırken. "Çok dikkatli ol, lütfen. Seni kaybedemem."

"Söz veriyorum senin için çok dikkatli olacağım."

"Ve ben de sen beni korurken zor duruma düşme diye elimden geleni yapacağım."

Geriye çekildiğimizde Gamze'yle Marco karşı karşıya gelmişlerdi. İkisi birbirine durağan, kırgın ama bir o kadar da senelerin verdiği yaşanmışlıkla baktılar. Marco belki seneler önce yapması gerekeni şimdi yapıp Gamze'yi kendisine çekerek sımsıkı sarıldı. "Özür dilerim."

Gamze de ona sarıldığında tek bir cümle kurdu. "Ölme, yaşaman gereken güzel bir hayat var."

Onların vedası bambaşka bir vedaydı ve günler önce ne konuştularsa şimdi onun ağırlığını yaşıyor gibilerdi. Marco'nun ağırlığı daha farklıydı, Gamze ise daha arınmış görünüyordu. Marco'ya değer veriyordu ama o değer, eskisi gibi bir değer değildi, bunu anlayabiliyordum.

Marco çok geç kalmıştı. Seneler kadar geç kalmıştı.

CamScanner ile tarandı

Marco, Gamze'nin acılarına tuz basacağı kadar geç kalmıştı.

Ve vedalaşırken bile özür dileyeceği kadar geç kalmışlığının farkındaydı.

"Ben yarın ne yapacağım?" Lena'nın ağladığını duyduğumda sorusuyla beraber gözlerimiz ona döndü.

Tugay gülümsedi. "Sen sabah bir tekneyle yurtdışına kaçacaksın," dedi sakince. "Güzel bir hayat kurman için bir fırsat tanınacak."

Lena'nın kaşları çatıldı ve ciddiyetle, "Hayır," dedi. "Bunu asla yapmayacağım. Sizinle beraber orada olacağım ve gerekirse öleceğim."

"Buna gerek yok Lena," dedim başımı sallayarak. Giray gittikten sonra Lena sessizleşmişti. Zaten çok konuşkan bir kadın değildi ama Giray'dan sonra daha fazla içine kapanmıştı. Birçok şeye şahit olsa da hepsi onda daima sır olarak kalmıştı. Merak ettiğim Giray'ın gitmeden önce onunla vedalaşıp vedalaşmadığıydı fakat onlar, her şeyin sonuna yaklaşırken o kadar kısa bir sürede tanışmışlardı ki hem Giray çok yaralıydı hem de Lena korkuyla doluydu. İkisinin güzel zamanları olsun isterdim ama bakıldığında bunun için de geçti.

Hayat, zamanın acımasızlığıyla ve yaraların derinliğiyle ölçülürdü. Onlar çok yanlış bir zamanda tanışmış iki kişilerdi.

"Hayır," dedi bir kez daha Lena ve Tugay'ın gözlerinin içine baktı. "Zorla götürseniz o tekneden atlarım, kaçıp o savaşa katılırım. Ne olursa olsun sizinle orada olacağım, öleceğimi bilsem bile savaşmaya değer çünkü." Tugay ne derse desin geçersiz olacağını anladığında onu onaylayarak başını salladı, Lena ise gülümseyip, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Dakikalar sonra o kasvetli veda havası yok olduğunda ve bir tarafa dağıldıklarında buruk da olsa herkes keyfine bakmaya çalışıyordu. Marco, Javier ile köşede bira içiyordu, onlara eşlik eden Helen'di. Sinan'la Gamze bir koltukta oturmuş derin bir sohbet içerisindelerdi. Red ve Lena ise yemek yapmak için mutfağa gitmişlerdi.

Biz ise masanın olduğu yerden ayrılmamıştık.

"Sevgili Avukat," dedi Tugay o sevdiğim sesiyle ve gözlerimi ona çevirdiğimde sandalyesini bana doğru çevirmiş, eli yanağında beni izlediğini gördüm. "Bu gece benimle bir randevuya çıkmak ister misin? Baş başa." Bana doğru yaklaştı ve ela gözleriyle öyle bir baktı ki mest olduğumu hissettim. "Sadece ikimiz, başka kimse olmadan."

"Randevu mu?" dedim hem heyecanla hem de merakla. "Bu evden çıkabilmemiz imkânsız."

CamScanner ile tarandı

"Ve ne der Tugay Demir Çeviker?" dedi göz kırparak. "İmkânsızlıklar imkân dahilinde. Ben seninle bir randevuya çıkmak istersem dünyayı bile ayaklarının önüne sererim, bilmiyor musun beni?"

Artık sadece heyecanı hissetmeye başladığımda, "Ben seninle her şeye varım Tugay," dedim ona doğru eğilip. "Ne istersen yaparım, bir an bile düşünmem."

Tugay başını omzuna doğru yatırdı ve sevgi dolu bir gülümsemeyle, "O halde odaya çık ve hazırlan, ardından benimle Eftalya Bahçesi'nde buluş. Seni orada bekliyor olacağım, güzelim."

Zamanın durmasını istiyordum ama hava kararmış ve akşam olmuştu.

Zamanın durmasını istiyordum ama biz çoktan yolun sonuna biraz daha yaklaşmıştık.

Zamanın durmasını istiyordum, hatta zamanın geriye gitmesini istiyordum. Hayır, Tugay'la hapishanede tanıştığım o güne değil, Tugay'ı barda gördüğüm o güne gitmek istiyordum. O gün onunla tanışmak istiyor, zamanımın çoğunu onunla geçirmek istiyordum.

Hayır aslında ben çok daha öncesini, çocukluğumuzu istiyordum. Pembe rugan ayakkabılarımın olduğu ve onun da gözlüklü olduğu zamanlara dönmek istiyordum. Çünkü çocukluğumuza dönersek onunla çok daha fazla vaktim olabilirdi, bunu çok iyi biliyordum.

Tugay yatak odasına beyaz ve üzerinde pembe çiçekleri olan göğüs dekolteli, uzun, çiçekli bir elbise bırakmıştı. Sanki çiçekli bir gelinliğe benzeyen bu elbise o kadar güzeldi ki aynada kendime bakarken saçlarımda, kaşlarımda, hatta kirpiklerimde çoğalan beyazlar bile gözlerime çarpmıyordu. Tek görebildiğim bütün bu savaşın ortasında bile o çiçekli elbiseyi giyebilecek cesarette olduğumdu.

Evet, bütün bu savaşların ortasında bile bu elbiseyi giyip böyle gülümseyebilmek, heyecanlanmak, hatta kalp atışlarımı kulaklarımda duyabilmek cesaret demekti.

Omuzlarımdan dalga dalga dökülen saçlarımı arkaya doğru attım ve çenemi kaldırıp aynadaki kadınla bir kez daha bakıştım.

"Seni sevebiliyorum artık," dedim kendime. "Seni sevebilmek de bir cesaret, Eftalya Atalar."

Ayaklarıma elbiseme zıt gelen siyah postallarımı giyip gülmeye başladım ve yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağıya indim.

CamScanner ile tarandı

Diğer odalara hiçbir şekilde bakmadan evden ayrıldım ve bahçeye doğru yürümeye başladım. Gökyüzünde ay en parlak haliyle yerini almıştı, yıldızlar tatlı düğmeler gibi gökyüzünü süslüyordu.

Neyse ki bu akşam yıldızlar vardı.

Yarının ne getireceğini bilmiyordum. Belki ölümü getirecekti bana, belki de büyük bir kazancı. Belki savaşın çaresizliğini ve belki de özgürlüğü. Belki de vazgeçişleri. Belki de aynada gördüğüm kadını son kez sevebilmiştim ya da son kez bu elbiseyi giyiyordum, hiçbir fikrim yoktu ama bugünü son günümüzmüş gibi değil, sanki her günümüz böyleymiş gibi yaşamak istiyordum.

Eftalya Bahçesi'ne yaklaştıkça uzaktan onu görmeye başladım. Bütün bu imkânsızlıkların ortasında bana öyle güzel imkânlarla bir masa hazırlamıştı ki dünyanın en güzel manzaraları bile bu andan daha güzel olamazdı.

Bahçenin tam ortasında bir masa vardı, etraf çiçeklerle doluydu ve iki sandalye karşı karşıya duruyordu. Yaklaştıkça daha fazlasını gördüm ve daha fazlasını görmek kalbimin hem acıyla burkulmasına hem de heyecandan daha fazla atmasına neden oldu.

Masada bir şarap şişesi, iki kadeh ve tabaklar vardı. İki mum yanmıyordu, belki de rüzgârdan sönüyorlardı. Tugay sandalyede oturuyordu ama beni görür görmez ayağa kalktı. Yine bütün bu kötülüklerin ve çirkinliklerin ortasında o kadar iyi bir adam ve o kadar güzel bir eş gibi görünüyordu ki nefesimi kesen ondan başka kimse olamazdı. Üzerine bütün resmiyetiyle siyah bir takım elbise giymişti. İçinde ise tıpkı şarabı üzerine döktüğüm günkü gibi beyaz gömlek vardı.

Ben ona yaklaştıkça yüzündeki gülümseme ışıldadı ve sol protez elini öne doğru uzatıp beni o masaya davet etti. O an geçirdiğimiz bütün zamanlar gözlerimin önünden geçiyordu. Hücrede kaldığımız gün, güneşi gösterdiğim an, bir hastane odasında dans edişimiz, onu terk edişim, bana piyano çaldığı an, evlilik teklifi, daima arkamda sağlam bir duvar gibi duruşu ve ne olursa olsun benden hiçbir zaman vazgeçmeyişi.

Elimi sol elinin içine bıraktığımda her zaman olduğu gibi avcumun içini çevirdi ve yanık izimden öptü. "Sevgili Avukat'ım," dedi bütün kalbiyle, kalbimin tam ortasına düşen büyük bir kıvılcımla. "Hatırlıyor musun, bir keresinde seninle özgürlüğümüzün geldiği gün bir deniz kenarında şarap içeceğimizi konuşmuştuk." Hiçbir şey söylemeden

CamScanner ile tarandı

güzel yüzüne bakmaya devam ettim. Tugay masayı işaret etti. "Seni bir deniz kenarına götüremedim affet ama en sevdiğin çiçeklerin ortasında seninle bir şarap içebileceğimi düşündüm. Çiçekler de özgürlüğümüzün bir simgesi değil mi biraz da olsa?"

Taranmış saçları, tıraşlı yüzü, bana bakarken daima parlayan gözleri... Nefes alacağım son gün ise son günümde de bu yüzü görebildiğim için şükredebilirdim. Çünkü onu izlemek, hayatın sonsuza dek devam edebileceğini hissettiriyordu.

"Çok güzel olmuş," dedim sakin kalmaya çalışarak. Masanın üzerine bile çiçekli bir örtü sermişti. Bu kadar ince düşünmek, Tugay Demir Çeviker demekti. Kendimi işaret ettim, elimi elinden çekerek kendi etrafımda döndüm ve gülmeye başladım. "Ben de gelin gibi oldum sanki, ne diyorsun?"

Tugay tek kaşını kaldırdı ve sonra o da gülerek, "Zaten gelinliğin çiçekli olacaktı, başka bir şey mi düşünüyordun?" diye sordu. Çevik bir hareketle yanımdan geçti ve küçük tahta sandalyeyi çekerek oturmam için işaret etti. "Hanımefendi, emrinizdeyim."

"Teşekkür ederim," dedim sandalyeye oturup saçlarımı arkaya atarak. Bu hareketimin ardından kendi kendine gülmeye devam etti ve sandalyesine oturdu. Ne tarafa baksam çiçekler vardı, gökyüzüne döndüğümde yıldızları görüyordum, hava rüzgârlı bile değildi; sanki bir yaz havasıydı. Konuştuğumuz o deniz kenarı gibiydi ama deniz yoktu, olmasaydı da olurdu çünkü Tugay vardı. "Cennetin nasıl olduğunu tam olarak bilemeyiz ama ben burada kendi cennetimde gibi hissettim."

"Ben de kendi cennetimdeyim," dedi beni işaret ederek. "Ve tam şu an zamanın durması gerekiyor."

Dirseğimi masaya yaslayıp elimi çeneme yerleştirdikten sonra, "Bunu ne zaman düşündün?" diye sordum.

"Günlerdir aklımdaydı," diye yanıtladı beni. "Birkaç gündür sana vakit ayıramadım, özür dilerim. Bir şekilde kendimi affettirmem gerekiyordu."

"Savaş filan işte ya," diyerek dalgaya aldım. Gülmeye başladığında ben de ona katıldım. "Çok da önemli işler olmasa gerek."

"Her insanın rutin yaşadığı olaylar silsilesi," diyerek o da beni dalgaya aldı. "Ama bu akşam öyle değil elbette." Şarap şişesini açtı ve kadehlerimizi doldururken gözlerini benden ayırmadı. "Günlerdir sana hangi çiçeği hediye edeceğimi düşünüp durdum çünkü günlerdir sana

CamScanner ile tarandı

tek bir çiçek bile vermediğimi fark ettim. Kendime kızdım, affettirmenin bir yolu olmalı dedim ve sonrasında sana yüzlerce çiçeği vermeyi daha uygun gördüm." Şarap bardağını önüme koydu ve kendi bardağını tokuşturdu. "Buradaki bütün çiçekler senin için ve bu bahçede açmaya devam edecek bütün çiçekler de daima senin hediyen olacak."

Kadehi elime aldım ve ben de kadehine tokuşturup bir yudum aldığımda aynısını tekrar etti. "Deniz kenarı fikrinden çok daha güzel oldu, hayallerimiz önceden daha sınırlıymış."

Buruk bir şekilde gülümsedi, o buruk gülümsemenin nedenini biliyordum ama düşünmekten kaçıyordum. Çünkü özgürlüğümüz yoktu, özgürlüğümüzde bir deniz kenarında şarap içme ihtimalimiz yoktu, o özgürlükte bize rahat da yoktu. Tam da bu yüzden bu masa bu bahçenin ortasındaydı ama benim için onun olduğu her yer bir deniz kenarı kadar huzurluydu, bunu bilmesi gerekiyordu.

Masanın üzerindeki kendi elleriyle yaptığına emin olduğum yemeklerden tabağıma koymaya başladı. Çok iyi görünen bir tavuk sote, yanında pilav, salatası ve... Elmalı kurabiyeler. Küçükken yediğim için anneminden tokat yemek zorunda kaldığım elmalı kurabiyeler. Bunu Tugay'a ne zaman anlatmıştım hatırlamıyordum ama unutmamıştı ve özel olarak masada yerini almıştı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum merakla gözlerimi açıp.

Yüzünü buruşturdu ve çok tatlı göründü. "Uğraştım diyelim."

Kıkırdadım ve yemeklerden önce kurabiyelerden bir tanesine uzanıp ısırdım. Tadı o kadar güzel olmuştu ki ağzımdan tuhaf sesler çıkarken, "Daha neler," dedim ağzım dolu dolu. "Bu çok iyi olmuş."

Tugay savaşı kazansa bu kadar zafer kazanmış bir ifadeyle bana bakamazdı galiba. Hevesle gözlerini açtığında, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten. Çocukken yediklerimden çok daha güzel." Koca kurabiyenin hepsini ağzıma atıp yemeye başladığımda bu hareketime gür bir kahkaha attı ve onun kahkahası benim yine en güzel melodim halime geldi. Fakat ağzımdaki lokma bitmemişken içine düştüğüm karasarlık beni öyle bir çepeçevre sardı ki yutkunmakta zorlandım. Tugay bir şeylerin ters gittiğini anladığında kendimi tutamayıp, "Yaprak sarması," dedim son lokmayı yutarken. "Ben de her ne olursa olsun sana yaprak sarması yapmalıydım."

Tugay'ın da yüzündeki ifade değiştiğinde bir süre yüzüme baktı ve her ne görüyorsa, "Boş ver," dedi omzunu kaldırıp indirerek. "Yaprak sarması bana uğursuz geliyor. Belki de yememem gerekiyordur."

CamScanner ile tarandı

Şarabımdan birkaç yudum aldıktan sonra, "Hapishanedeyken benden yaprak sarması istemiştin, hatırlıyorsun değil mi?" diye sordum. Tugay beni onayladı. "Sana hiç söylemedim ama ben sana yaprak sarması yapmıştım fakat Kerem gelip hepsini yere fırlattı."

Tugay'ın gözlerine ilk önce öfke, ardından heyecan oturduğunda, "Ben umursamadığını düşünmüştüm," dedi. "Keşke o zaman bana bunu söyleseydin."

"Utandım." O da şarabından içti ve yüzümün asıldığını fark edince eliyle yavaşça yanağımı okşadı.

"Önemi yok, Sevgili Avukat. Tek derdimiz yaprak sarması olsun." Kurabiyelerden bir tanesini daha bana doğru uzattı. "Bugün geçmişin olumsuzluklarından değil, geçmişin güzelliklerinden konuşmak istiyorum." Normalde gelecekten konuşmamız gerekirken biz hâlâ geçmişe sığınıyor, geleceğimizden kaçıyorduk. "Sana hazırladığım şu ev hâlâ bitmedi," dedi bahçenin arkasında kalan yarısı inşaat, yarısı bitmiş evi göstererek. "Ama en azından konuştuğumuz bir şeyi gerçekleştirmek için bir odasını sadece bizim için hazırladım."

Gözlerim irice açıldı. "Nasıl yani?"

Tugay heyecanımın yeniden geldiğini görünce keyiflendi. "Bir odasına piyanomu koyacaktık ve o odada sana piyano çalacaktım, hatırlıyor musun?" Öne doğru eğilip fısıldadı. "O oda hazır ve eğer sen de istersen yemekten sonra sana bir kez daha piyano çalmak istiyorum. Ve eğer yine istersen bir kez de olsa sana ait olan o evin içinde seninle uyumak istiyorum."

"Bana," dedim kekeleyerek. "Sahiden yine piyano çalacak mısın?"

"Evet," dedi Tugay kadehini kadehime vurarak. "Hem de *Angel* şarkısını, üzerinde pek çalışamadım ama sol elim olursan yine her şeyi halledebiliriz gibi görünüyor."

Kadehimi kadehine vurup, "O halde bana piyano çalmana," dedim.

"O halde güzelliğine," dedi bir kez daha vurup.

Yeniden vurdum. "Bu gecenin güzelliğine."

"Gökyüzündeki yıldızlara."

"Bana hediye ettiğin bütün çiçeklere."

"Geçmişimize."

"Bütün zamanlarımıza."

"Çocukluğumuza."

CamScanner ile tarandı

Tugay derin bir nefes verdi. "Bu hayatın bana verdiği tek hediyeme. Sana, sevgilim. Sana." Kadehi kafasına dikti ve son yudumuna kadar içti, masaya geri bırakıp bir kadeh şarap daha doldurdu.

"Geleceğimize." Dudaklarımdan dökülen kelimenin ardından ben de kadehi kafama diktim ve büyük yudumlarla içtikten sonra masaya geri koydum. Kısa bir süre sessizlik oluştuğunda Tugay'a değil, önümdeki tabağa bakarak ve yutkunarak, "Tugay," dedim. "Ne yapacağız?" Sorumu anladığını biliyordum ama bir de açıkça söylemek istedim. "Kaybedersek ne olacağı belli ama kazanırsak da kazanmış olmayacağız değil mi? Ne yapacağız?"

Şarabından içerken zaman kazanmak istiyormuş gibiydi. En sonunda bardağı bıraktığında, "Aynı şeyi düşündüğümüz için bunu konuşmaktan kaçıyoruz zaten," dedi, ardından ekledi. "Tek kaçışımız bu çünkü. Başka kaçışımız olmaz bizim."

Gözlerimi kapattım, büyük bir nefes verdim ve geri açtığımda gözlerinin içine baktım. "Ben bir avukatım, artık o cübbeye yakışmasam da. Benim işim suçlarla, yargılarla ve adaletle. Her şey son bulduğunda eğer kazanırsak biz hem kazanmış hem de kaybetmiş olacağız çünkü bu avukatın ellerinde kan var, istemesem de masum insanların bile kanı var. Bütün ülke, hatta bütün dünya biliyor bunu. Belki de bizim uğrumuza kaç insan canından oldu..." Yutkunduğumda dikkatli bir şekilde beni dinliyordu. "Bizim savaşımız özgürlükle, adaletle, gerçek bir yargıyla. Bunlar için savaşıp kazandığımızda kaçmak bize yakışır mı Tugay? O zaman uğruna savaştığımız her şeyi yok etmiş olmaz mıyız?" Başımı iki yana salladım. "Yolun başında bu kadar ellerimin kana bulanacağını düşünmezdim ama şimdi cübbeme bakmaya bile utanıyorum." Öne doğru eğilip kısık bir sesle devam ettim. "Ne olursa olsun biz katiliz ama her şeyden önce ben onurlu bir şekilde ölmek isteyen Adnan Atalar'ın kızıyım, onursuz bir şekilde kaçmak bana yakışmaz."

Tugay üçüncü kadehi doldurdu ve onu da hızlıca içtiğinde, "Babamı neden senin öldürdüğünü dinlemek ister misin?" diye sordu. "Çünkü o gün orada sen de vardın. Senin mendilin, senin lekelerin, babanın cümleleri ve benim babamın nefreti Tugay Demir Çeviker'i yeniden doğurdu."

"Orada mıydım?" diye sordum dehşetle. "Anlamıyorum."

"2 Ağustos 2017, o zamanlar savcı olan babamın ödül töreni vardı ve orada babanla sen de vardın." Zihnimi zorladım ama alkolden de

CamScanner ile tarandı

olsa gerek net bir sonuca ulaşamadım. "Hatırlamadın," dedi ve dudakları büküldü. "Biz seninle defalarca aynı yolda bile yürümüşüzdür ama ben seni görmüşümdür, sen bana bakmamışsındır bile Sevgili Avukat. Bu kalbimi kırıyor ama kalbimi kıran sen değilsin, kader. Kaderin bizi tanıştırdığı zaman."

"Özür dilerim," dedim bocalayarak. "Babamla defalarca törenlere katıldım ve bahsettiğin zamanları tam hatırlayamıyorum, hatta benim zihnim kötü olan her şeyi silmeye odaklıdır."

"Bu kadar kötülüğün ortasında beni de silmen gerekirdi o zaman," dedi gülümseyerek.

"Sen o kötülükleri bile güzelleştirdiğin için silinmiyorsun." Ben de üçüncü kadehe geçtim. "Lütfen biraz daha anlatır mısın, hatırlamıyorum."

"Babamla senin babamı öldürdüğün o tuvalette onu öldürmek için yüzleştim fakat öldüremedim. Aksine, o gün kendimi öldürecektim fakat baban beni kurtardı. Hem de nasıl biliyor musun? Bana birisi olma şansı vererek." Sandalyesini hemen sol tarafıma çekti ve bana daha yakından bakmak istiyormuş gibi yaklaştı. "Ben de bundan seneler önce tanıdığın adam değildim, Sevgili Avukat. Eğer olsaydım zaten seni kaderimizi beklemeden çoktan hayatım yapardım ama ben hiçbir şeydim, hiç kimseydim, üzeri çizilmiş bir insan olarak büyüdüm ve buna inandırıldım. Tek gayem babamdan kurtulmaktı ama bunu bile başaramadım. Hiç kimse olduğumu söyledi bana, haklıydı çünkü ben hiç kimseydim. Bir amacım yoktu, varlığım yoktu." Önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve elinin tersiyle yanağımı okşadı. "O gün ağzım yüzüm kan içindeyken bana bir mendil uzattın. Seneler sonra, sen babamı öldürdükten sonra o mendili sana geri verdim çünkü benim babam Meryem'i de o hale getiren adamdı. Ben öldüremedim, birisinin benim de intikamımı almasını istedim ve o sendin. Ben kaderin bana gelmesini beklemeden kendi kaderimizi çizmeye çalıştım, ellerine ilk kanı bulaştıran ben oldum özür dilerim ama sen çocuk Tugay'ın intikamını da aldın çünkü ben bunu hiçbir zaman başaramazdım, onu öldüremeyecek kadar korkaktım ve ne yazık ki şu an bile bütün dünyayı ipe sersem yine o adamı öldüremem çünkü onun karşısında sadece bir çocuğum."

Yutkunduğumda, "Onu öldüreceğimi nereden bildin?" diye sordum. "Çünkü ben her kim olursa olsun bunu zaten yapacaktım."

CamScanner ile tarandı

"Babanın davasına hangi hâkim gelse onu yok edecektin ya da boyun eğecektin. İki yolum vardı, ben yine kumar oynadım ve karşılığında hapse girsem bile babamın senin babanın davasına atanmasını sağladım. Beni haksız çıkarmadın, o adamı yok ettin."

"Tamam ama bunu nereden bildin?" diye sordum bir kez daha.

"Anlatamam ki bu hissi sana," dedi. "Seni tanıyordum ama tanımıyordum da. Öyle bir his ki sana senelerdir âşıktım diyemem ama seni sanki doğduğundan beri tanıyordum, tanımaktan öte bir bağ, bir tamamlanış, bir bütün. Hayatımın bütün dönüm noktalarında varsın. Kendimi öldüreceğim o gün de oradaydın, çocukken diğer çocuklar beni dışladığında da orada olup benimle sohbet ettin ve süper kahraman olacağını söyledin. Sen benim bütün çıkmazlarımdaydın, orada kaderimdeydin ama ben korkaktım. Arkadaş da olabilirdin, aşk da olabilirdin, aile de olabilirdin, her şey olabilirdin ama ben çok korkaktım. Hiçbir şey ve hiç kimseydim ama baban ve sen, bana birisi olma şansını verdiniz. O gün savaşmaya karar verdim, özgürlüğü istedim ve bunları istemek benim yaşama tutunmamı sağladı."

"Keşke o güne dönüp bir kez daha tanışsam seninle," dedim elimi yüzüne koyup okşayarak. "Belki bir şeyler farklı olurdu."

"Olmazdı." Yüzünü elime yasladı. "Beni ölümden döndürenle yeniden ölüme götüren aynı şey oldu ama bencillik miydi, seni de istedim yanımda özür dilerim. Ellerine," elimden öptü, "kanı bulaştıran ben oldum, özür dilerim. Seni bu savaşın ortasına iten ben oldum, özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

"Tugay," dedim ellerimle yüzünü sıkıca tutarak. "Şundan vazgeç, derhal. Çünkü sen olmasan da ben en sonunda babamın kızı olduğum için bu yola girecektim, sen sadece olması gerekeni bana gösterdin. Baksana bana, boyun eğer miydim o insanlara? Elbet bir noktadan sonra bu kadına dönüşecektim ama şimdi seninle dönüştüm, sen bana kocaman bir aşk verdin bu kötülüklerin içinde." Bana pişmanlıkla bakıyordu. "Ve her ne yaparsan yap, sana hiçbir konuda kızgın değilim, her ne yaptıysan olması gerektiği içindi, biz olduğumuz içindi."

Başını ağır ağır salladığında, "Ve ben bu adam oldum, Tugay Demir Çeviker," dedi. "Şimdi bu adama, bu savaşın sonunda yense kaçıp gitmek yakışır mı? İki yüz var, birisi aynada gördüğüm o korkak adamdı, biri de camdaki yansımada gördüğüm o çocuk Tugay'dı. Birisi oldum ve bu savaşın sonunda akıllarda o birisine yakışır şekilde kalacağım.

CamScanner ile tarandı

Çünkü aynadaki adam hep korkup kaçtı ama çocukken camda annemi beklediğim zamanlar yansımada gördüğüm çocuk çok cesurdu."

Gülümsediğimde gözlerim dolmuştu. "Eğer biz kaçarsak savaştığımız her şeyi yok etmiş oluruz."

"Yok etmiş oluruz," diye tekrar etti beni.

Bir geleceğimiz yoktu çünkü bu savaşı kazansak bile yargılanmamız gerekiyordu. Yargıdan kaçmak demek adaletten kaçmak demekti. Bizim bütün savaşımız adalet için değil miydi? Onurumla bir hücrede çürümeyi, korkup kaçan bir kadın olmaktan daha çok yeğlerdim.

Biz savaşı kazandığımızda teslim olacaktık.

"Tugay," dedim.

"Efendim canımın içi?"

"Biz kötü insanlar değiliz ama değil mi?"

Tugay gülümsediğinde bir kez daha elimden öptü. "Dünya o kadar kötü insanlarla dolu ki biz yeterince kötü değiliz."

"Peki sence biz bir film ya da kitap karakteri olsaydık sevilir miydik? Yani anlaşılır mıydık? Yoksa katil mi derlerdi bize?"

Güldüğünde geriye çekildi, şarabından birkaç yudum içti ve sonra düşünüyormuş gibi nefesini vererek, "Biz, bizi yazan kişiyi bile delirtecek kadar kafayı yemiş iki inatçı insanız Sevgili Avukat," dedi sırıtarak. "Ona bile sözümüzü geçirmeye çalışırdık. Ve geçirirdik de."

Gülmeye başladığımda, "Bence sevilirdik," dedim. "Ve anlaşılırdık da."

Şaraplarımızı yeniden yudumladık ve Tugay bana yemeklerden zorla yedirmeye başladı. Bir lokma bitmeden başka bir lokmayı ağzıma tıkarken gülüşümü durduramıyordum ama bunu yapmaktan hiç vazgeçmiyordu.

Ay gitgide aşağıya iniyor, gece yarısını çoktan geçiyordu. Kaçıncı kadeh şarabımda olduğumu bilmiyordum ama artık etrafı bulanık görmeye başlamıştım ve uzun zamandır yemediğim kadar yemek yemiştim. Mesela bütün elmalı kurabiyeleri yemiştim. Annemin tokadı olmadan, kimse bana karışmadan, yarın yokmuşçasına.

Yarın gerçekten hiç yokmuşçasına.

Kendi kendime gülmeye başladığımda kendimi tutamayıp, "Yarın yaşanacaklara bak, bir de şu ana bak," dedim ellerimi karnıma koyup sandalyeye yaslanarak. Göbeğime baktığımda gözlerim kocaman açıldı, o kadar çok yemiştim ki hamile gibi şişlik oluşmuştu. "Tugay! Hamileyim!" Kahkaha atmaya başladığımda ayağa kalktım ve elimi sırtıma

CamScanner ile tarandı

koyarak hamile gibi yürüdüm. "Hamileyim, ikizimiz olacak, biri erkek biri kız. Hissediyorum, kocamanlar!" Yeniden kahkaha attım ve masanın etrafında dönüp, "Acaba hamile olsam çekilmez biri mi olurdum yoksa tatlı mı?" diye sordum. "Bence ben hiç çekilmez birisi olmazdım, çok aşermezdim de ama nazlanabilirdim. Aslında sana nazlanmayı çok seviyorum, o yüzden de olabilir. Sana bir şey itiraf edeyim mi? Anne olmak bu hayatta en korktuğum şeylerden birisidir ama seninle bir geleceğim olacağını bilsem anne olmak isterdim, o kadar güzel büyütürdük ki çocuklarımızı. İstediklerini yerlerdi, giyerlerdi ve gezerlerdi. Korkak büyümezlerdi, cesur olurlardı. Dikbaşlı ama bir yandan da saygılı." Tugay kollarını kavuşturmuş beni gülümseyerek dinliyordu, dayanamayıp kendimi onun kucağına bıraktım. Gülmeye başladığında eliyle belimi sardı ve beni kendine daha çok çekti. "Belki biz yargılanırız ama sonra af çıkar?" Bu bizim için imkânsızdı ama hem hayal kuruyordum hem de kafam güzeldi ve ne dediğim umurumda bile değildi. "Af çıktıktan sonra biz çok güzel bir aile kurarız ve o ailenin yapıtaşlarını muhteşem yaratırız ne dersin? Belki ben yeniden avukat olurum?" Tugay'ın yüzündeki gülümseme silinmemek için savaş veriyor gibiydi, gözlerinde acı vardı. "Avukat olmam imkânsız değil mi? İmkân dahilinde değildir bazı şeyler ama belki olurum. Eftalya. Avukat Eftalya Çeviker."

Nefesimi verdiğimde yine çok konuştuğumu fark etmiştim ama bu kez hiç umurumda değildi çünkü her ne dediysem hiçbirinden pişman değildim, olmayacaktım da. "Eftalya Çeviker," dedi kaşlarını kaldırarak. "Buna o kadar bayıldım ki bir kez daha söyle lütfen."

"Olmaz," dedim omzumu kaldırıp indirerek. "Bunun için resmi olarak da evlenmemiz gerekir."

"Evlenelim hadi."

"Nasıl yani?"

"Şimdi."

"Nasıl ya?"

Boğazını temizledi, çenesini kaldırdı ve ciddiyetle, "Siz," dedi. "Adnan Atalar'ın kızı Avukat Eftalya Atalar, Yeşim Çeviker'in oğlu Tugay Demir Çeviker'i kocalığa kabul ediyor musunuz?"

Canım hem çok acıyor hem de bir o kadar mutlu hissediyordum ki boğulacağımı hissettim. Annesini ve babamı söylemişti, bizi büyütürken yara bırakanların adını geçirmemişti. Ve bu kadar imkânsızlığın ortasında bile beni gülümsetecek bir şeyler yapabiliyordu fakat

CamScanner ile tarandı

gözlerim dolduğunda ve aniden ağlamaya başladığımda, "Evet," dedim kısık bir sesle. Ardından daha yüksek bir sesle, "Evet!" diye bağırdım. Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu ve nefesim kesilene kadar ağlıyordum. Bizim Tugay'la evlenmemiz bile imkânsızdı şu an. Bizim hayallerimiz bile aslında nasıl da imkânsızdı, nasıl da yaralayıcıydı.

"Siz," dedim ağlaya ağlaya ama bir yandan da gülüyordum. "Yeşim Çeviker'in oğlu Pilot Tugay Demir Çeviker, Adnan Atalar kızı Avukat Eftalya Atalar'ı karılığa kabul ediyor musunuz?"

Tugay elleriyle yanaklarımı silerken, "Evet," diye fısıldadı. "Son nefesime, hatta sonsuza kadar evet. Bütün kalbimle evet."

Burnumu çektiğimde, "Evlendik," dedim. "Artık Eftalya Atalar Çeviker'im."

Tugay alnıma uzun bir öpücük bıraktı ve beni kendine çekip sarıldı. Başım omzuna gömülmüş bir şekilde kucağında bir süre öylece kaldım. İlk önce çiçekleri izledim, ardından yeniden gökyüzüne baktım ve bugün hiç bitmesin diye içimden dualar ettim. "Tugay," dedim en sonunda yaslandığım yerde. "Hadi bana piyano çal."

Bir cevap vermek yerine beni kucakladığı yerden kaldırdı ve yürümeye başladı. Başım omzundan ayrılmazken gözlerimden yaşlar sessiz sessiz dökülmeye devam ediyordu ve bu yaşların nedenini çok iyi biliyordum.

Bunun da adı bir vedaydı.

Biz bugün Tugay'la aslında birbirimize de veda ediyorduk.

Bu bizim belki de birlikte son günümüzdü, birlikte son mutlu anımızdı.

Unut, dedim kendi kendime. *Hatırlama nerede olduğunu, hangi zamanda olduğunu. Yarını yok et, her şeyi unut, şu an sadece burada kal Eftalya. Yalvarıyorum sadece şimdide kal, burada kal, zamanı durdur zihninde, daha ileriye gitme.*

Tugay inşaat evin kapısını açtı ve sola doğru yürümeye başladı. İçerisi kiremit ve boya kokuyordu, her yer her yerdeydi fakat bir odadan içeriye girdiğinde burada duvarların boyanmış olduğunu gördüm, üstelik bembeyaz bir renge. Tam ortada kocaman bir yatak ve köşede bir piyano vardı. Piyanonun hemen yanında küçük bir dolap ve dolabın üzerinde pilot üniformasıyla benim avukat cübbem.

Bunları gördükten sonra gözyaşlarım daha hızlı bir şekilde akmaya başladı. Bu ev bizim sırlarımızdı, hayallerimizdi, yaşayamadıklarımızdı.

CamScanner ile tarandı

Burası Avukat Eftalya Atalar Çeviker ve Pilot Tugay Demir Çeviker'in yuvasıydı ama hiçbir zaman tamamlanmamıştı, tamamlanmayacaktı da. Çünkü bizim de hayatımız yarımdı, kaderimizden olsa gerek geleceğimizin üzeri çiziliydi.

Tugay piyanonun önündeki sandalyeye oturduğunda beni de yanına oturttu ve elinde getirdiği şişeyi ayağının ucuna koydu. Aylar önce bir kez daha bana piyano çalmıştı, o günü unutmam imkânsızdı ve şimdi yine burada benim için piyano çalacaktı. Yanında otururken başımı yavaşça omzuna yasladım ve gözlerim yeniden üniformasıyla avukat cübbeme kaydı. "Keşke bir kez de olsa seni uçak kullanırken görebilseydim," dedim dayanamayarak. Ağlamaktan sesim kısılmıştı ama bir yanım o kadar huzurlu ve mutluydu ki tarifi yoktu. "Bu da mı imkân dahilinde değildir?"

Tugay yanağını saçlarıma yasladığında kendinden emin bir şekilde, "Kazandığımızda..." dedi kaybetmemiz imkânsız gibi. "Yani Krallık devrildiğinde ve her şey kuralına göre ilerlemeye başladığında son isteğimiz olarak yargılanmadan önce bunu isteriz belki ne dersin?" Heveste ona dönüp baktım ve yüzümde gülümseme belirdi. "Reddetmezler belki. Bir kez o uçağa birlikte bineriz, sen yanıma otursun ve ben de o uçağı kullanırım. İster misin bunu?"

"Çok," dedim heyecanla. "Çok isterim. Her şeyden çok isterim Tugay."

"O halde olmuş bil Sevgili Avukat çünkü bu imkânsız değil, senin için imkân dahilinde."

"Teşekkür ederim," dedim. "Varlığın için."

Saçlarımın tepesine öpücük kondurdu, dik bir duruşa geçmeden önce şaraptan büyük yudumlar içti. Benim kadar olmasa da onun da kafası güzeldi, bunu anlayabiliyordum. İki elini de piyanonun üzerine yerleştirdi, ardından beni bir bacağının üzerine oturtup sol elimin üzerine sol protez elini koydu. "Sadece beni takip et," dedi kısık bir sesle. "Bu bizim şarkımız."

Sağ eliyle piyanonun bir tuşuna bastı, sol elini hareket ettirdiğinde benim de parmağım onunla beraber hareket etti. Birkaç tuşa basmaya başladığında ve parmakları tuşların üzerinde dans ettiğinde ben de ona ayak uydurmaya çalıştım; kulaklarıma ise günler önce çatı katında dinlediğimiz Judas Priest'in *Angel* şarkısı doldu. Her ritim kalbime bir darbe vururken Tugay çenesini omzuma yasladı. Müziğin sesi gitgi-

CamScanner ile tarandı

de yükselirken kendisini tamamen melodiye kaptırdı ve neredeyse tek eliyle o güzel şarkıyı çalmaya başladı.

Bu hayatımdaki en güzel andı, bu hayatımda duyduğum en güzel sesti, bu adam benim âşık olduğum kişiydi, bugün benim cennetimdi ve bu ev benim hayallerimdi.

Dudakları omzuma dokunduğunda ritimlere devam etti ve omzumdan kulağıma doğru çıkarken şarkının sözlerini yeniden kulağıma fısıldadı. *"When I close my eyes, I hear your velvet wings and cry."** Boynuma bir öpücük kondurdu ve kendisini bana biraz daha yasladı. *"Hold me inside your wings and stay. Angel take me far away."*** Dudakları enseme doğru ilerledi ve parmaklarının dans edişi yavaşladı, enseme küçük öpücükler kondurduğunda diğer omzuma doğru ilerledi. *"Remember how we chased the sun."**** Sol omzumdan öptü ritim yeniden yükseldiğinde bütün yaşananların hırsını piyanodan, müzikten çıkarıyor gibiydi ama sanki öpücükleri her zamankinden daha derindi, daha anlamlıydı, daha doğruydu, daha gerçekti ve daha berraktı. Birbirimizi öylesine hissetmek istiyorduk ki sırtımı ona yasladım ve gözümden akan yaşları umursamadım.

Odanın içini dolduran melodi bütün savaş seslerini bastırırdı; o an anladım. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım başımı geriye yatırıp boynunun girintisine sığınırken. "Ve sana âşığım. Daima."

Duraksadığını hissettiğimde parmakları da yavaşladı ve şarkının son ritimlerine geldiğinde dudaklarını boynuma gömdü. Hem kokumu içine çekip hem de öperken sanki şarkı bitmesin diye olabilecek en yavaş şekilde çalıyordu, belki de o da zamanı durdurmak istiyordu; bu şekilde durabileceğine inanıyordu.

Keşke dursaydı.

Tam şu an o aptal zaman dursaydı.

Piyanonun tuşuna son kez bastığında çenesini omzuma yeniden yasladı ve tek vücut olmuş halde öylece bekledi. İkimiz de sessizce bir süre öylece kaldık. "Bizi bugüne hapsedemez miyim?" diye sordu sesinde kederle. Bakışlarım ona döndüğünde gözünden bir damla yaşın süzüldüğünü gördüm. "Beni boş ver, seni hapsedemez miyim her şeyden korumak için?"

---

* (İng.) Gözümü kapattığım zaman kadife kanatlarını ve ağlayışlarını duyarım. (ed.n.)

** (İng.) Beni kanatlarının içinde tut ve kal. Melek beni uzağa götür. (ed.n.)

*** (İng.) Güneşi nasıl kovaladığımızı hatırla. (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

Elimin tersiyle yanağını silip onu öptüm. Ardından alnından, diğer yanağından, burnundan öptüm ve dudaklarımı dudaklarının üzerine yasladığımda ona sıkıca sarıldım. Tugay öpücüğüme karşılık verdiğinde beni çevik bir hareketle kucağında döndürdü ve bacaklarım iki yana açık bir şekilde kucağına oturmamı sağladı. Bir eli yüzümü tutarken diğer eli saçlarıma karıştı ve sonra sırtıma, belime ve oradan kollarıma uzandı. Bacaklarıma doğru ilerlediğinde beni, bütün vücudumu sanki bir kez daha tanımak istiyormuş gibiydi.

Kendimi ona daha fazla yasladığımda ve sanki daha çok sarılabilecekmişim gibi onu kollarımın arasına hapsettiğimde dudaklarımız birbirinden bir an olsun ayrılmıyordu. Aceleci değildi, sakindi ama o kadar anlamlı ve derin bir öpücüktü ki onu her zerresiyle istememe engel olamıyordum. Dili dudaklarımdan içeriye doğru kıvrıldığında ve hırıltılı bir nefes verdiğinde sol eli yüzümdeyken sağ eli elbisemi yukarıya doğru sıyırdı ve bacağımı okşamaya başladı. Bacağımdan yavaşça kalçama doğru çıkarken benim de ellerim üzerindeki ceketi tek hamleyle sıyırıp yere fırlattı.

Bunun ardından Tugay hiç düşünmeden ben kucağındayken dudaklarımız ayrılmadan ayağa kalktı ve beni yeni boyandığına emin olduğum beyaz duvara yasladı. Bacaklarım beline dolanmış bir şekilde gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştım ama heyecandan ellerim titriyor, bunu yapmakta güçlük çekiyordum.

Bu kez Tugay beni duvardan ayırıp piyanoya yasladı ve tuşlardan öyle yüksek bir ses çıktı ki bu başka zaman rahatsız edebilirdi ama şu an hiçbir şekilde umurumda olmamıştı. Bir an bile dudaklarını benden ayırmadan sağ eliyle gömleğinin düğmelerine uzandı ve o da açmakta zorlandığında gömleğini yırtarcasına tek hamleyle üzerinden çıkardı. Ellerim çıplak vücuduna dokunduğunda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, vücudumun her noktası arzuyla onun için kıvranıyordu.

Nefeslenmek için geriye çekildiğimizde bakışlarımız kesişti. Sadece bir saniye birbirimizden ayrı kalabildik ve dudaklarımız yeniden birleştiğinde Tugay beni kucağına bir kez daha çekti. Birkaç adımda yatağa geldiğinde ve beni sakince yatağın üzerine bıraktığında hem çok hırçın hem de bir o kadar sakindi ve bu beni daha fazla çıldırtıyordu.

Yan bir şekilde yatağa yattığımda dudaklarını benden ayırdı ve gözlerimizin yeniden kesişmesine neden oldu ama bu kez beni izlemeyi tercih etti. İlk önce gözlerim, sonra dudaklarım, saçlarım ve

CamScanner ile tarandı

vücudum... Bakışlarını her noktamda gezdirirken sağ eli kemerine gitti ve bakışlarını benden ayırmadan işkence çektirecek kadar yavaş bir şekilde kemerini çıkardı. Göğüs kafesim kalkıp inerken dudağımdaki kan tadını hissedebiliyordum ama umurumda da değildi.

Pantolonunu çıkardığında ve altında sadece baksırıyla kaldığında bir dizini yatağa yaslayıp beni hiç beklemediğim bir anda çevik bir hareketle ters çevirdi. Dudaklarımdan hafif bir inleme döküldüğünde elbisenin fermuarını yavaşça aşağıya doğru indirdi ve elbiseden kurtulmamı sağladı. Karşısında sadece iç çamaşırımla kaldığımda eğildi ve sırtıma öpücükler kondurmaya başladı, ardından belime doğru indi, belimden kalçama ve sonrasında sağ elini karnıma yaslayıp kalçamı hafifçe kaldırmamı sağladı. Dudakları kadınlığımın olduğu noktayı tek seferde bulduğunda iç çamaşırımın üzerinden öptü. Bu kez yüksek bir sesle inlediğimde Tugay da nefesini yüksek bir sesle verdi. Kalçamdan aşağıya indi, bacaklarımdan öptü ve beni yeniden döndürdüğünde üzerime tamamen çıktı.

Elleri artık hissetmediğim ellerimi bulduğunda başımın tepesinde birleştirdi ve bu kez de dudakları boynuma dokundu, sonrasında iki göğsümün arasından, lekelerin olduğu yerden öptü ve yavaş yavaş aşağıya inerken ellerimi de kendisiyle beraber hareket ettirdi. Dudakları karnımdan kasıklarıma doğru inerken nefesini verdi ve bu benim çıldırmama neden olduğunda kalçamı havaya doğru kaldırarak, "Tugay," dedim dişlerimin arasından. "Seni istiyorum, seni çok istiyorum."

Yine tam iç çamaşırımın üzerinde durduğunda iki bacağımın arasındayken bakışlarını bana doğru çevirdi ve dişleriyle iç çamaşırımı kenara çekip dudaklarını kadınlığıma bastırdı. Âdeta çığlık attığımda ve başım geriye doğru gittiğinde saçlarım yataktan aşağıya doğru sarkıyordu. İlk önce dudaklarıyla, ardından diliyle beni çıldırtırken sağ eli göğüslerimin üzerinde geziniyordu. Nefes bile alamadığımı hissettiğimde dudaklarımdan yalvarışların döküldüğünü hissedebiliyordum ama ne dediğimi ben bile anlayamıyordum. Hızlandığında ve nefesi hırıltılı bir hal aldığında artık vücudum titriyor, arzudan kıvranıyordum. "Tugay!" dedim yüksek bir sesle. Bir yalvarıştan çok daha fazlasıydı, bunu biliyordum.

Tugay dudaklarını uzaklaştırdı, yüzüyle yüzümü aynı hizaya getirdi ve dilini dudaklarında gezdirdikten sonra, "Senin için deliriyorum," dedi dişlerinin arasından. "Her zerren için ölüyorum." Tamamen ilkel

CamScanner ile tarandı

bir içgüdüyle onu kendime çektiğimde ve yatağa yanıma yatırıp üzerine çıktığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı. Normalde belki de gücüm yetmezdi ama o kadar savunmazdı ve ben öylesine çıldırmıştım ki onu her parçamla içimde istiyordum, başka bir yolu yoktu. Başka bir yolumuz yoktu.

Benim zaten ondan başka bir yolum da olamazdı.

Erkekliğinin üzerine oturmadan önce iç çamaşırımdan kurtuldum ve kucağına tamamen oturup ona doğru eğildim. Bu kez ellerini benim tuttuğumda ve başının tepesinde birleştirdiğimde dudaklarıyla dudaklarım arasında bir nefeslik mesafe varken, "Kaçınılmaz bir gerçek var, o da ne biliyor musun?" diye sordum nefes nefese. "Biz bu hayata birbirimiz için geldik, Tugay."

Gülümsediğinde gözlerindeki tutku ve şehvet aklımı kaybedeceğim ve kendimi artık durduramayacağım kadar fazlaydı. Kalçasını hareket ettirdiğinde ve erkekliği kadınlığımı zorladığında gülümsedim ama sabrımızın sonunda olduğumuzun da farkındaydım.

Dudaklarım dudaklarının üzerine kapandığında ve ellerim baksırına doğru ilerlediğinde o çoktan baksırı çıkarmak için kıvranmaya başlamıştı. Dişlerimi dudaklarına geçirdiğimde ve erkekliği kumaş olmadan bana temas ettiğinde ağzının içine doğru nefesimi verip çıldırmış gibi titremeye başladım. Tugay doğrulduğunda ve beni kucağına çektiğinde vücudumuz bir bütündü. "Yanımda prezervatif yok," diye fısıldadı Tugay.

Uzun zamandır kadınsal rahatsızlığımdan ötürü doğum kontrol hapı kullandığımdan hamile kalmam zaten imkânsızdı ama bunu açıklamak yerine sırtüstü uzandım ve onu davet edermiş gibi bekledim. Tugay tamamen üzerime çıktığında gözlerimin içine baktı ve dudaklarını dudaklarıma yaslarken beni çıldırtacak kadar ağır bir yavaşlıkla içime girdi ve öyle yüksek sesle inledim ki tırnaklarım Tugay'ın sırtına saplandı. İlk önce yavaş yavaş beni keşfetmeye başladı ama sonrasında da hızını artırmaya başladığında dudakları dudaklarımdan uzaklaşıp boynumu buldu. Nefeslerimiz birbirine karışırken inlemelerim odanın içini dolduruyordu.

O an dünya üzerindeki bütün sesleri sanki sustu, savaşlar bitti, kötülükler son buldu, artık hiçbir şey umurumda değildi. O ve ben vardık, bu dünya üzerinde ikimizden başka kimse yoktu. Hatta o içimdeyken kendimi asıl şimdi tamamlanmış hissediyordum, yarımdım

CamScanner ile tarandı

ve onunla bütün oluyordum. O benim ruh eşimdi, bu hayattaki ortağımdı, kaderimdi, benim için yaratılmıştı ve evrenin bana en güzel hediyesiydi.

Hiçbir şey umurumda değildi, kulaklarımda sadece onun sesleri vardı, dünyanın geri kalanı şu an yıkılabilirdi ama bize kimse dokunamazdı, bundan emindim.

Elleri ellerimi yeniden bulduğunda ve sıkıca tuttuğunda protez olan elini de ben kavradım. Hızı arttığında dudakları dudaklarıma dokunmadan alnını alnıma yasladı ve sanki vücutlarımızı daha fazla bütünleştirebilecekmiş gibi kendimi ona itekledim. "Tugay," dedim inlemeyle. Daha sert bir şekilde içime girdiğinde, "Tugay!" diye haykırdım ve başımın hazdan döndüğünü hissettim.

Tugay beni bir anda kaldırdığında bu kez kucağındaydım ve kalçalarımdan tutarak beni hareket ettiriyordu. Kucağında gidip gelirken kollarıyla beni sıkıca sardı ve saçlarım iki yanımdan dökülürken, "Seni çok seviyorum," dedim nefes nefese ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni çok seviyorum."

"Sana," dedi dişlerini sıkarak ve hızını artırdı. "Âşığım."

Kucağındayken artık vücudumu hissetmiyor, titriyor ve kulaklarıma çığlıklarımdan başka hiçbir ses gelmiyordu. Zirveye doğru ulaştığımı hissedebiliyordum ama o zirveden nasıl düşeceğimi bilmiyordum. Tugay'ın omuzlarına tırnaklarımı geçirdiğimi o an fark edebilmiştim ama bundan vazgeçemiyordum. "Tugay," dedim zirveye ulaştığımda. "Tugay," dedim bir kez daha. O da nefesini sertçe vermeye başladığında aynı anda zirveye ulaştığımızı hissetmiştim. Başım geriye doğru gittiğinde ve vücudum bir yay gibi gerildiğinde Tugay bir anda hızını kesti ve bekledi, ardından son kez öyle sert bir şekilde içime girdi ki benim haykırışımla onun hırıltısı birbirine karıştı ve ben zirveden aşağıya doğru düşmeye başladım, o da aynı şekilde titremeye başladığında hâlâ içimdeydi.

Başım Tugay'ın omzuna doğru düştüğünde kalbimin sesi kulaklarımdaydı, nefesimi düzenlemek imkânsızdı ve kaç saniye o şekilde kaldım hiçbir fikrim yoktu. En sonunda beni yatağa yatırdığında, hatta bir bez bebekmişim gibi hareket ettirip göğüskafesine çektiğinde hâlâ nefes alış verişimi düzeltmeye çalışıyordum.

Neredeyse beş dakika sonra, "Zamanı benim için durdur," dedim Tugay'a. "İmkânsızsa da başar bunu, bugün durdur, yarın olmasın."

CamScanner ile tarandı

Tugay'ın elbette zamanı durdurması imkânsızdı ama dakikalar sonra beni yeniden öptüğünde ve yeniden sevişmeye başladığımızda bu kez her parçasıyla oldukça sakindi. Ardından bir kez daha seviştiğimizde bu kez de bana doyamıyormuş gibi açtı. Ve bir kez daha seviştiğimizde bu kez yetmiyormuş gibi her zerremi kana kana içiyordu.

O gece kaç kez birlikte olduk sayamazdım ama zamanı durdurduğuna defalarca şahit oldum. O dakikalarda dünya üzerinde sadece ikimiz vardık, bu zamanı durdurmak demekti ve aynısını o da hissediyordu, biliyordum.

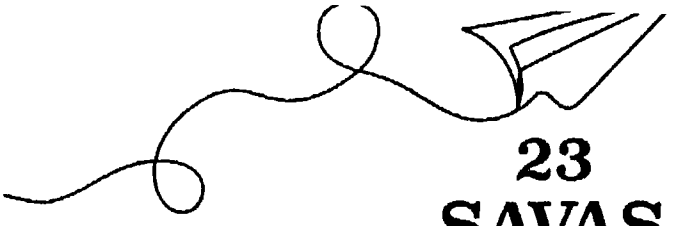
Saatler sonra gökyüzü artık gecenin koynundan sıyrılmaya başladığında uykuya direnseme de kurtulabilmenin imkânsız olduğu bir noktada o sersemlikle beni öpüşleri bir vedadan da farklı değildi. Vücudunun her zerresini ezberledim, o da ezberledi; doyamadık ama doymak istedik, tam yaşayamadık ama yaşamak istedik. Biz geleceğimizdeki bütün anlarımız için o geceyi birlikte paylaştık.

Ve tam uykuya dalmak üzereyken vücutlarımız çıplak bir şekilde sarıldığımızda, "Seni bırakıp gittiğim günden beri benimle yatsan da uyumuyorsun çünkü bırakıp gitmemden korkuyorsun, biliyorum," diye fısıldadım. "Lütfen bu gece uyu."

Bir cevap vermedi, bakışlarımı ona çevirdiğimde uykuya dalmış olduğunu gördüm. Derin bir uykudaydı ve onu bırakıp gitmeyeceğimden emindi.

Çünkü artık ikimiz de biliyorduk; bizi ölümden başka hiçbir şey ayıramazdı ve belki de ölüm bile ayıramazdı.

CamScanner ile tarandı

23
SAVAŞ

Dün gece çok güzel bir rüya görmüştüm.

Belki kâbus görmem gerekirdi ama hayır, ben çok güzel bir rüya görmüştüm.

Bir gökdelenin tepesindeydim ve yeryüzünü izliyordum. Savaşlar yoktu, bombalar yoktu, silahlar yoktu, ölümler yoktu. Hemen yanımda Tugay Demir Çeviker elimi sıkıca tutmuş benimle beraber yeryüzünü izliyordu. Yüzümdeki gülümseme bir zafer kazanmış kadar sıcaktı, kalbime sanki hiç kir bulaşmamıştı, kanın kokusu artık çok uzaktaydı.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda babam ve Meryem yüzlerindeki gülümsemeyle beni izliyorlardı. Onların gülümsemesi de öyle içtendi ki rüyanın belki de bu yaşıma kadar gördüğüm en güzel rüya olduğunu bana tasdikliyordu.

Bir adım atıyordum, ardından bir adım daha. Gökdelenin en ucuna geliyordum fakat aşağıya düşmekten hiç korkmuyordum; ben adım attıkça Tugay da benimle beraber yürüyordu. Her adımımda kalbime biraz daha umut doluyordu, korkmam gerekirken ben kendimi daha özgür hissediyordum.

Rüyamın nasıl bittiğini hatırlamıyordum ama uyandığımda aklımda kalan Tugay'ın sıcacık elinin verdiği his, gökyüzündeki özgürlüğüm ve babamın yüzündeki gururlu ifadeydi.

Aynada kendime bakarken üzerime siyah şişme montumu giyiyordum. Altımda siyah kargo pantolonum, kazağımın içinde çelik yeleğim, kemerimde iki silah, cebimde bir çakı, kemerimin tokasına sıkıştırdığım jilet vardı. Saçlarımı sıkı bir şekilde atkuyruğu yapmıştım, giydiğim postalımın içine de küçük bir çakı sıkıştırmıştım.

Vakit yaklaşıyordu ve herkes aşağıda beni bekliyordu. Güne gözlerimi Tugay yanımda uyurken açmıştım ve rüya gibi bir gecenin ardından cehennem gibi bir güne başladığımızın bilincindeydim ama hiçbir cehennem dünün güzelliğini de silemezdi, bunu biliyordum.

Biz bugün kazanacaktık, buna bütün kalbimle inanıyordum. Ve aklımın sesini tamamen susturuyordum çünkü bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da kalbimi dinlediğimde en doğru yolu seçtiğimdi.

CamScanner ile tarandı

Biz bu savaşı kazanacaktık; biz uğruna her şeyimizi kaybettiğimiz bu yolun sonunda çiçeklerin açmasını sağlayabileceektik.

Ben buna inanıyordum, aksine beni aklım bile ikna edemezdi.

Aynaya bakıp gülümsediğimde çenemi havaya kaldırdım ve bir kez daha kendime, "Siz kazanacaksınız, Eftalya Atalar," dedim sakince. "Çünkü çektiğin her acı, zafere gittiğin bu yolda seni büyüttü ve büyüdükçe güçlenmeyi de öğrendin."

Şişme montun fermuarını yukarıya çektiğimde ve atkuyruğumu dışarıya çıkardığımda aynalı odadan çıkmadan önce son kez odanın içinde bakışlarımı gezdirdim. Fotoğraflar, yatak, güzelliğimi kanıtlamak için her yere koyulan aynalar, piyanonun bıraktığı boşluk, terk edişler ve ilk kez kavuşmalar. Hepsi bu odanın içinde bir sır gibi kalacak olsa da benim kalbim o sırları sonsuza kadar yaşatmaya devam edecekti çünkü kalbimin bütün odaları da bu oda kadar anılarla doluydu.

Odadan çıktığımda ve merdivenlerden aşağıya inmeye başladığımda herkesin sesi kulaklarıma doluyordu. Javier heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu, Marco onu susturmaya çalışıyordu, Gamze'nin gülen sesi oradaydı, Sinan'ı duyamıyordum ama ilgiyle onu dinlediği açıktı. Red silahlar hakkında bir şeyler söylüyordu, Helen kıkırdıyordu. Tugay'ın ise beni beklediğini çok iyi biliyordum.

Saat dört buçuktu, yarım saat sonra halkın nezdinde Giray'ın idamı gerçekleşecekti. Tugay'la güne başladığımızda ikimiz de bu savaş hakkında tek kelime etmemiş, eve gelip güzel bir kahvaltı yapmıştık ve neredeyse dün geceye devam etmiştik ama masal sona ermişti, gerçek dünyaya bir kez daha kucak açıyorduk.

Kaçtığımız her şeyi konuştuğumuzdan olsa gerek içim çok rahattı. İkimiz de kaçmanın bize yakışmayacağından emindik, kaçarsak vicdanımızın rahat etmeyeceğini biliyorduk ve ne uğruna savaştığımızın farkındaydık.

Yaşadığımız dünya için özgürlüğümüz, bizim mahkûmiyetimiz olacaktı ama en başından beri bunu bile bile yola çıkmıştık. Belki bir halk kahramanı olamazdık ama hiçbir zaman da nefret edilen o iki kişi olmayacağımızdan emindim.

Merdivenin son basamağından indiğimde herkesin gözü bana dönmüştü, Tugay tam ortalarında durmuştu. Ellerine eldivenlerini giyerken beni gördüğü an o sevdiğim gülümsemesini gönderdi ve elini uzatıp beni yanına çağırdı. Direkt yanına gittiğimde kolunu omzuma attı,

CamScanner ile tarandı

saçlarıma uzun bir öpücük kondurdu ve üzerindeki montun cebinden beyaz eldivenlerimi çıkarıp bana uzattı. "Senin daima bizden farklı bir rengin olacak," dedi dingin bir sesle. "Tak eldivenlerini Sevgili Avukat."

O an Ölüm Timi'ndekilerin kendi kum saati amblemlerinin olduğu üniformalarını giydiği, örgüttekilerin ise BL eldivenlerini taktığını gördüm. Uzun zamandır onları böyle görmediğim için kalbimde bir şeyler tekledi. "Herkes hazır," dedim eldivenleri ellerime giyerken.

Marco omzuna attığı büyük tüfeğini düzeltirken, "Üzerimde o kadar metal var ki yürürken zorlanıyorum," diye şaka yaptı ve herkes ona güldüğünde bakışlarım hemen yanındaki Sinan'la kesişti. Bana göz kırptığında aynı şekilde karşılık verdim.

"O halde çıkalım," dedi Tugay kapıyı göstererek. "Diğer herkes yerlerini almıştır."

"Kralhk sessizliğini koruyor," dedi Gamze kapıya doğru yürürken. "Hiçbir açıklama yapmadılar, engellemediler de. Sadece sessizler. Bu çok korkutucu değil mi?"

Tugay, "Korkutucu bir tarafı var elbet," dedi ama sesi rahat geliyordu. "Fakat biz kartları açık oynadığımızı yeterince belli ettik zaten. Onlar da savaşmaktan başka hiçbir çareleri olmadığını çok iyi biliyordur."

Tugay dış kapıyı açtığında ve hep beraber dışarıya çıktığımızda kapının önünde Defne'yle ve yanındaki Lena'yla karşılaştım. Defne'nin eldivenleri yoktu fakat o da simsiyah giyinmişti, silahlarının olmadığını ise çok iyi biliyordum. Tugay'ın onun hakkında planı olduğu çok açıktı, bunu görememek imkânsızdı.

Sessizlik oluştuğunda ve herkes Defne'ye şöyle bir baktığında Marco'nun ağzında küfür yuvarladığını işittim, yanından rüzgâr gibi geçtiğinde ise Defne omzunu çekmek zorunda kalmıştı.

"İki araç gideceğiz," dedi Tugay kapının önündeki iki minibüsü göstererek. "Avukat, ben, Marco ve Sinan aynı araçta olacağız. Diğer araca sizler bineceksiniz, görev yerlerinizi aldığınızda kulaklıklardan iletişim kuracağız." Herkes başını salladığında bir süre öylece araçların önünde durduk ve benim gözlerim bu kez de eve döndü. Büyük köşk ilk geldiğimde o kadar sıcak gelmese de şu an bir aileyi anımsatacak kadar içimi ısıtıyordu. Yanımızdaki her insan da öyle.

Bir tarafım hem odaya hem köşke hem de bütün bu insanlara veda ediyordu ama bir tarafım da inatla bu savaşı kazanacağımızı söylüyordu; kalbimi dinledim, kalbim en iyisini bilirdi.

CamScanner ile tarandı

Herkes araçlara geçmeden önce Gamze bir kez daha beni kendisine çekip sarıldı. Kulağıma, "Dikkatli ol Avukat," diye fısıldadı. "Çünkü içimde çok kötü bir his var."

Kaşlarım çatıldığında, "Ne gibi?" diye sordum ve ben de ona sarıldım.

"Bilmiyorum." Geriye çekildi ve ellerini omuzlarıma yerleştirdi, topladığı saçını omzundan arkaya attı. "Hiçbir şey bilmiyorum, belki de karamsarlığımdandır. Zaten hislerim de pek çıkmaz ama lütfen dikkatli ol." Bakışları hemen arkama döndüğünde Marco'ya ve Sinan'a baktığını gördüm. "Dikkatli olun, hepiniz."

Gamze bir cevap vermemizi bile beklemeden kendi aracının olduğu yere doğru yürüdüğünde Javier, Defne'yi omzundan hafifçe itekleyerek araca doğru yürüttü. Defne'nin ağzını bıçak açmıyor, sadece izliyordu ama gözlerinde artık ne öfke ne savaş ne de kin vardı. Vazgeçmişlikten başka hiçbir şey göremiyordum.

Araçlara bindiğimizde Tugay sürücü koltuğuna geçti, ben ise hemen yanındaki koltuktaydım. Arkaya ise Marco'yla Sinan oturdu. Tugay dikiz aynasından Marco ve Sinan'a baktığında derin bir nefes verdi fakat o an onlara değil, terk ettiği eve baktığını çok sonra anladım. Gözlerinden silik bir hüzün geçtiğinde başını iki yana sallayıp arabayı çalıştırdı. Simsiyah boğazlı kazağı, benim gibi üzerine giydiği şişme montu ve siyah kargo pantolonu vardı. Arabanın içi de silahlarla doluydu, bunu çok iyi biliyordum.

Araç yavaşça köşkün önünden ayrıldı. Plakaları bugün değiştirilmişti ama zaten saklanacak bir halimiz de kalmamıştı.

Tugay elini montunun cebine atıp günler önce Ufuk'un kopardığı kolyemi ortaya çıkardı. Gözlerim açıldığında ben sormadan, "Tak bunu güzelim," dedi. "Seni kaybetme ihtimalini göze alamam."

Ucunda güneş ve ayın olduğu kolyeyi elime alırken, "Kaybolduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

"Örgütten gelen bilgiye göre halktan insanlar yavaş yavaş meydana gelmeye başlamış," dedi Sinan arkadan. "Ama Krallık askerleri de oradaymış."

Tugay gülümsedi. "Tam da düşündüğüm gibi."

"Başka bir planın var öyle değil mi?" diye sordum merakla. "Bunu benimle paylaşman gerekiyor."

Tugay gülümseyen yüzüyle bana dönüp baktı. "Benim her zaman başka planlarım olur Sevgili Avukat ama bazen de planlarım o an gerçekleşir. Sen sadece benim yanımdan ayrılmamaya çalış."

CamScanner ile tarandı

"Ölüm Timi'nden adamlarımız çatılarda yerini almış," dedi Marco bu kez. "Üç sokak korunuyor."

"Güzel." Tugay sakindi ama bir tarafının korkudan mı, endişeden mi yoksa başka bir duygudan mı bilinmez buruk olduğunu görebiliyordum.

"Başka bir şey oldu," dedim kısık bir sesle ona doğru eğilip. "Bana söylemiyorsun."

Tugay'ın kaşları tek bir çizgi halini aldığında ilk önce söyleyip söylememekte kararsız kaldı ve sonrasında, "Kâbus gördüm sadece," dedi eliyle geçiştirerek. "Sanki hiç görmüyormuşum gibi."

"Ne gördün?" Ben harika bir rüya görmüşken o kâbus görmüştü. Bu beni neden bu kadar üzmüştü bilmiyordum, tam zıttık.

Tugay gözlerini kıstığında solgun bir sesle, "Giray'ı," dedi. Kısa bir süre sessiz kaldığında ona ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. "Daha doğrusu çocukluğumuzu. O masumiyeti. Biz küçükken annem ikimize aynı kıyafetleri giydirmeyi çok severdi, bir keresinde ikimize de paçaları kısa lacivert bir tulum giydirmişti. Karne günüydü ve okuldaki herkes bizimle dalga geçmişti ama en çok benimle dalga geçmişlerdi." Tugay güldü ama acısını net bir şekilde hissediyordum. "Çünkü Giray kendini savunabiliyordu ama ben sessiz olandım. O gün Giray herkesle benim için kavga etmişti, hatta sağlam bir dayak yemişti. Onu korumak yerine saklanmıştım." Normalde bunları sadece benimle paylaşırdı ama Sinan ve Marco'nun duymasını umursamıyordu. "Tuhaf bir şekilde o günü yeniden rüyamda gördüm ama bu kez beni korumadı çünkü bir süreden sonra o kâbusun içinde yok oldu." Yutkundu. "Şu an gibi." Bir süre yolu izledi ve bakışları bana döndüğünde buruk bir şekilde, "Onu özlüyorum," diye mırıldandı.

"Hepimizin bir noktada ona ihtiyacı varken çekip gitti," dedi Marco arkadan sert bir sesle. "Sebebi ne olursa olsun bu bizi yarım bırakmak demekti."

"Ben gitmesine kızmıyorum." Tugay bu cümlesinde son derece samimiydi biliyordum. "Sadece bu sabah günler sonra onu ilk kez aradım ama açmadı, umarım iyidir. İyilerdir."

"Ben de üç gün önce aradığımda açmadı," dedi Sinan şüpheyle. "Onu merak ediyorum."

Arabanın içine ağır bir sessizlik çöktüğünde ve bir süre öyle devam ettiğinde bakışlarımı pencereden yola çevirdim. Terk edilmiş evler ve

CamScanner ile tarandı

arabalar, duvarlarda yazılar, kırılmış dükkân pencereleri, ıssız sokaklar. Ülke tamamen griye boyanmıştı, hiçbir renk yoktu, kimse yoktu. Bu zaten çürümek demekti ve biz de aslında kendi içimizde çürüyorduk.

"Umarım Gamze, Defne'yi öldürmez," dedim konuyu dağıtmak isteyerek. Neyse ki kulaklıklarımızı henüz takmamıştık. "Aynı arabaya koymak yanlış bir fikir olabilir mi?"

"Gamze bu noktada aklı başında hareket eder," dedi Marco kendini tutamayarak. "Bir hata yapmaz." Dikiz aynasından Sinan'a baktığımda oldukça ifadesiz görünüyordu. "Ve size her şey başlamadan önce söylemek istediğim bir şey var." Gözleri Sinan'a döndü. "Gamze'yi ilgilendiriyor."

"Nedir?" Sinan temkinli ve bir o kadar da korumacıydı.

"Gamze'nin ailesi yaşıyor, onları buldum." Hızlıca başımı çevirip ona baktığımda Marco silik bir şekilde gülümsedi. "Her şey son bulduktan sonra söylediğim adrese onu götürün," Sinan'a baktı, "veya götür, bir kez de olsa annesini görmek isteyecektir."

"Bana ailesinin yaşamadığını söylemişti," dedi Sinan afallayarak. "Nasıl buldun?"

"Ben de öyle biliyordum ama Gamze'yle geçen gün konuştuğumuzda Ölüm Timi'nden ayrıldığında büyüdüğü eve gittiğini ama orada komşuların Gamze diye birinin hiç yaşamadığını söylediklerini öğrendim. Biraz araştırdığımda gerçek adının Gamze olmadığı ortaya çıktı, ailesi ona Deniz adını vermiş. Her şeyiyle baktığımda annesi Almanya'da bir huzurevinde kalıyor. Ne durumda bilmiyorum ama onunla görüşmek isteyeceğine eminim." Sinan'a yeniden döndü. "Onu Almanya'ya götür çünkü herkes bir gün annesine kavuşmak ister."

Marco, Gamze için bir çaba vermişti fakat bu çaba onu kazanmaktan öte ailesini bulması içindi. "Bunu sen söylemelisin," dedi Sinan dürüstçe. "Ben değil."

"Hayır." Marco o kadar net bir şekilde yanıt verdi ki Tugay bile dikiz aynasından Marco'ya merakla bakmıştı. "Çünkü bizim artık paylaşacak hiçbir şeyimiz kalmadı, defterimizi kapattık."

Kendimi tutamayarak, "Demek sonunda konuşabildiniz," dedim fakat Marco bana cevap vermek yerine gözlerini Sinan'a çevirmiş, onu izliyordu.

"Sana bir can borcum var," dedi bunu hiç unutmayacağını âdeta belli ederek. "Ve içinin daima rahat olmasını istiyorum Sinan.

CamScanner ile tarandı

Gamze seni seviyor." Yutkunduğunda yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "Çünkü ben seneler kadar geç kaldım, hatalar yaptım ve onu kaybettim. Hem de hiç kazanmamışken ve kazanmak için bir çaba bile sarf etmemişken." Gözlerini kapattığında büyük bir nefes verip, "Ona beni sudan kurtardığın gün bir şansımız olup olmayacağını sordum," dedi ve gözlerini açtı. "Fakat çok geç kaldığımı nereden anladım biliyor musun? Bakışlarından. Bakışlarında sevgi yoktu ve artık nefret de yoktu, sadece geç kalmışlık vardı. Seneler sonra onu bıraktığım yerde bulabilmem imkânsızdı ama yine de şansımı denemek istedim fakat o bana sadece seni sevdiğini söyledi." Marco boğazını temizlediğinde kaşlarını havaya kaldırdı. "Ve o an ondan bir şans istediğim için bile kendimi berbat hissettim çünkü bu bencillik ve yüzsüzlüktü. Ondan seneleri-ni aldım, değersiz hissettirdim ve bir çaba bile vermedim. Bana dedi ki *kötü geçen hiçbir günümde yanımda yoktun, sevgi bu değildir Marco.* Haklı, sonuna kadar haklı. Ben de onun için bambaşka bir çabayla ailesine ulaştım ama bunu benim yaptığımı bilmesine gerek yok. Ondan kopardığım seneleri onarmasa da belki bu içimi biraz daha rahatlatır."

"Marco," dedim konuya ne kadar dahil olmak istemesem de. "Ona kendini açıklayabildin mi peki?"

"Evet." Bakışlarımız kesiştiğinde bana anlattığı her şeyi ona da anlattığını fark ettim. "Ve beni anladı, gerçekten anladı ama Avukat, bilirsin ya bazı şeyler için sadece çok geçtir işte. Öyle söyledi o da. *Çok geç Marco,* dedi. *Her şey için çok geç çünkü yaralarını onarmak istediğimde beni ittin ve şu an yaralarını gösteriyor olman o yaraları aynı şekilde onarabileceğim anlamına gelmez.* Sadece bu kadar Avukat, bazen bazı şeyler için çok geçtir. Ben çok geç kaldım."

Artık diyecek pek de bir şey kalmamıştı ve ne kadar Marco'ya belli etmek istemesem de Gamze'yi de anlayabiliyordum. Belki de aklımızın alamayacağı kadar uzun bir süre Marco'yu sevmişti fakat sevdiği için bile ilk önce Ölüm Timi'nden uzaklaştırılmış, ardından hiçbir açıklama yapılmamıştı. Sonrasında Marco'yla karşılaştığında ise ne bir açıklamayla ne bir çabayla ne de bambaşka bir duyguyla karşılaşmıştı. Birbirlerine karşı biledikleri dişleriyle savaşa devam etmişlerdi ama bu kadar şeyin ortasında Gamze, Sinan'la tanışmıştı ve Marco'nun veremediği birçok şeyi Sinan ona vermişti.

Zaman geç kalmışlığı asla affetmiyordu ve Gamze'nin kalbi, çoktan Sinan'ı seçmişti.

CamScanner ile tara

Kalbimizi birine verdiğimizde karşımızdaki kişi, her ne yaparsa yapsın kalbimiz daima onun ellerinde kalmaya devam edecek sanabiliyordu halbuki bu ne büyük bir yanılgıydı, şimdi bunu daha net bir şekilde görebiliyordum. Çünkü sevgi ve aşk çaba gerektirirdi, o çaba onarırdı kalbi; diğer türlüsü sadece geç kalış olurdu. Bu kadardı, daha ötesi yoktu.

Artık arabada çıt bile çıkmıyordu. Bazı defterler yeni açılıyordu, bazı defterler tamamen kapatılıyordu ve bazı defterler açılmamak üzere rafa kaldırılıyordu. Veda biraz da bu demekti.

"Az kaldı," dedi Tugay dakikalar sonra. "Sinan, örgüttekiler ne diyor?"

Sinan cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı, ardından gözleri açıldığında, "Meydan tıklım tıklım kalabalık," dedi ve telefonu bize doğru çevirip ekranı gösterdi. Görüntü bir çatı katından çekilmişti, meydanda iğne atsak yere düşmeyecek kadar büyük bir kalabalık vardı. Parmakla bile sayılamayacak kadar çok insan Giray'ın idamı ve onu korumak için toplanmıştı. Bu insanlar halktandı.

Tam karşılarındaki topluluk ise Krallık'ın adamları, askerleri ve rütbelilerdi. Hepsi silahlıydı, sayı olarak daha azlardı ama kuvvet açısından daha güçlülerdi. O güçlü insanların arkasındaki tırları, panzerleri ve savaş araçlarını gördüğümde, "Tugay," dedim boğuk bir sesle. "Tek bir hamleyle halkı dağıtabilecek kadar güçlüler."

"Ama halka saldırmamak için ellerinden geleni yapacaklar Sevgili Avukat," dedi Tugay kendinden emin bir sesle. "Son ana kadar onlara zarar vermekten kaçınacaklar."

"Ya kaçınmazlarsa?" diye sordum dikkatle ona bakıp. "O zaman ne yapacağız?"

Tugay arabayı durdurduğunda çoktan topluluğun biraz uzağına varmıştık. Bulunduğumuz yerden kalabalığın sadece uç tarafını görüyorduk ama kızgın kalabalığı durduran da sadece Krallık'ın gücü ve bizim onların arasında olmamamızdı, bunu biliyordum. Biz dahil olduğumuzda işler değişecekti, bunu da çok iyi biliyordum fakat içimden bir ses X'in ve Ufuk'un çoktan gözünü kararttığını söylüyordu.

"Bizim kaç tane panzerimiz var Marco?" diye sordu Tugay arkaya doğru bakıp.

"Üç," dedi Marco.

"Onların?"

CamScanner ile tarandı

"Sekiz," dedi Sinan donuk bir sesle. Gökyüzünde uçan helikopterlerin sesini işittiğimde omuzlarımı dikleştirdim ve Tugay'ın gözlerinin içine baktım. Ne düşündüğünü anlamıyordum ama kafasının içinde yine planlar döndüğüne emindim.

Diğerlerinin içinde bulunduğu araç da hemen yanımızda durduğunda hepimiz birbirimize baktık ve Tugay'ın cebindeki telefon çalmaya başladı. Ekranda bilinmeyen numara göründüğünde Tugay'ın gözleri kısıldı ve telefonu açıp hoparlöre aldı.

"İyi günler Tugay Demir Çeviker," dedi Ufuk'un sesi. "Biz de seni bekliyorduk."

Tugay etrafına baktığında bir yerlerden izlendiğimizi elbette biliyorduk fakat kurşun geçirmez camlar olduğunu tahmin etmeyecek kadar salak değillerdi. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım," dedi Tugay kendinden emin bir sesle. "Ama bilmen gerekiyor ki ben senin aklının içindeyim."

Ufuk gülmeye başladığında tepemizdeki helikopterlerin sayısı gitgide artıyordu. "Geriye çekilmen için sana sadece bir şans veriyorum," dedi üstün bir sesle. "Eğer çekilmezsen hiç kimsenin gözünün yaşına bakmayacağız."

"Sen Krallık için yaşıyor, onun için nefes alıyorsun," diyen Tugay'ın yüzünde tebessüm vardı. "Eğer kendi halkına savaş açarsan ben kaybetsem bile sen de ebediyen Krallık'ın güvenilirliğini yok etmiş olursun."

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Ardından Ufuk, "Peki ya halka savaş açacak olan ben değil, yine halk olursa?" diye sordu. Tugay'ın cevap vermesini bile beklemeden Sinan telefonun ekranını bize doğru çevirdi. O anda Krallık askerlerinin hemen arkasından Krallık'ı destekleyen halkın görünmeye başladığını gördüm; Ufuk, halkı halka kırdıracaktı ve bu şekilde Krallık'ı kurtarıp bizi de yok edecekti. Krallık destekleyen halk gitgide çoğalırken ürperdiğimi hissettim ve hepimiz birbirimize baktık. "Anladığını düşünüyorum," dedi Ufuk. "Asıl sen şimdi ya geri çekil ya da kaybetmenin tadını çıkar, ne dersin?"

Tugay telefonu yüzüne kapattığında bir süre sessizce uzaktaki büyük kalabalığa baktı. Öyle bir savaş alanına dönmüştü ki tek bir kurşun sesiyle insanlar birbirini öldürecekti ve bunun sonucunda kimin kazanacağını gerçekten kestiremiyordum ama kimin daha güçlü olduğunu görebiliyordum.

"Üç dediğimde herkes görev yerine gidecek," dedi Tugay en sonunda. "Kulaklıkları takmayı unutmayın."

CamScanner ile tarar

"Tugay," dedim dayanamayarak fakat elim çoktan belimdeki silahıma doğru gitmişti.

"Efendim?"

Söyleyeceğim her şeyi unuttum ve ona belki de olabilecek en umutlu gülümseyişimle bakıp, "Kazanacağız," dedim. "Her ne olursa olsun sonuna kadar savaşacağız."

"Kazanacağız," dedi benim söylediğimi tekrar ederek ve sol elimi tutup avcumun içinden, eldivenimin üzerinden öptü. "Çünkü güç, en çok inançtan gelir. Bunu hiç unutma."

Başımı salladığımda Tugay pencereden diğer araca doğru baktı ve kulağını işaret edip herkesin kulaklıkları takmasını emretti. Birkaç saniye sonra kulaklıklardan sesler gelmeye başladığında Javier, "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu.

Tugay büyük bir nefes verdi ve yeniden kalabalığın olduğu yere doğru döndüğünde, "Bizim görevimiz Ufuk ve X'in yerini bulmak," dedi. "Onları bulduğumuzda her şey son bulacak. O zamana kadar siz sadece kendinizi koruyun."

"Tamam," dedi hepsi bir ağızdan.

"Üç," dedi Tugay bir yandan eliyle de göstererek. "İki," ve tam bir diyeceği sırada bulunduğumuz sokağın girişinden bir panzerin yaklaştığını gördüm. Korkuyla gözlerim açıldığında arkasından üç tane daha panzer gelmeye başladı ve sonrasında elleri silahlı, BL örgütüne ait eldivenleri giymiş kocaman adamların sokağın arasından bize doğru yürüdüklerini gördüm. Ne olduğunu anlamadığımda, silahlı topluluk neredeyse Krallık askerlerinin yarısı kadar olduğunda ve hiçbirini tanıyamadığımda, "Tugay," diye fısıldadım. "Neler oluyor?" Çünkü hiçbirisi bizim askerlerimiz değildi ama hepsinin asker olduğu ve bizimle birlikte çalıştıkları eldivenlerinden belliydi.

Kocaman panzer tam karşımızda durduğunda kalbim korkudan ve heyecandan delicesine atıyordu. Birbirimize baktık, panzerin üst kısmından bir el uzandı ve yüzü açığa çıktığında kar maskesiyle birisi göründü. Elindeki tüfeği çıkardı ve hemen arkamızda köşede kalan binaya kurşun sıktığında bir insan tepeden yere düştü.

Ve bu savaşın başlangıcına ilk hamle oldu.

Bunun ardından başka silah sesleri de gelmeye başladığında kar maskeli yüz bize doğru döndü, yavaşça maskesini yukarıya doğru sıyırdı ve panzerden dışarıya çıktığında onu gördüm.

CamScanner ile tarandı

Giray Pusat Çeviker'i.

O buradaydı.

Dilim tutulduğunda ve söyleyecek hiçbir şey bulamadığımda gülüyor muydum yoksa ağlıyor muydum, bilmiyordum. "Siktir," dedi Marco'nun sesi ve Sinan'ın güldüğünü işittim. Askerlerin hepsini Giray toplayıp getirmişti, panzerleri de öyle. Keskin nişancılardan gelen kurşunlar arabamıza isabet ederken biz gözlerimizi Giray'dan ayıramıyorduk, Giray ise hızlı adımlarla arabamızın yanına geldi ve sürücü koltuğunun yanına geçip Tugay'ın yüzüne baktı.

Tugay kapıyı açtığında ve birbirlerine sadece birkaç saniye baktıklarında Giray, "Herkes benim için toplanmış," dedi. "Ben de gelmezsem hatırım kalırdı."

Tugay'ın sadece bir anlık gözlerinin dolduğunu gördüğümde o an savaşı, silahları, hiçbir şeyi umursamadan ikizine sarıldığını gördüm. Öyle bir sarıldı ki sanki benim de bütün kalbim ona sarılıyordu. "Ne zaman geldin?" diye sorabildi Tugay sadece.

"Hiç gidemedim ki ama merak etme, Nida güvenli bir yerde." Dikkatli bir şekilde siper alarak araçtan indiğimde ve sırtımı araca dayayarak onların yanına doğru yürüdüğümde hâlâ büyük bir şaşkınlıkla ve sevinçle Giray'a bakıyordum.

"Onlar," dedim gelen askerleri göstererek. "Nasıl?"

"Ben bir askerdim Avukat," dedi Giray göz kırparak. "Bunu hiç unutma. Ve kardeşimi asla yalnız bırakmadım, bırakmam da. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Güçlenmem ve güçlendirmem için."

"Seni öldüreceğim," dedi Marco hemen yanımıza geldiğinde. "Ama şu an değil."

Giray da güldüğünde ikisi hızlı bir şekilde sarıldılar. "O halde," dedi Tugay güçlü bir sesle. "Şimdi başlıyoruz." Eliyle herkese görev yerleri için işaret verdiğinde Giray da aynı şeyi kendi askerleri için yaptı, sonrasında ise bütün o kurşunların arasına hep beraber daldık.

Tugay, ben ve Giray sola doğru yürümeye başladığımızda diğerleri de kendi görev yerlerine doğru gitmeye başladılar. Her çatıdan bir kurşun sesi geliyordu, uzaktaki kalabalık gitgide büyüyor ve çığlık sesleriyle beraber orada da savaş başladığını bize gösteriyordu. Bulunduğumuz sokak da artık güvenli değildi.

Krallık askerleri yavaş yavaş köşelerden çıkmaya başladıklarında elimdeki silahı sıkıca tuttum ve derin bir nefes alarak kendi kendime *bu kez güçsüzlük yok* dedim, *ve bir daha da olmayacak.*

CamScanner ile tarandı

Karşıma çıkan ilk kişiye kurşunu sıktığımda ve sırtımı Tugay'a yasladığımda bir arabanın arkasına geçmiştik. Vurduğum adam yere devrildiğinde Tugay da başka bir adamı sırtından vurdu ve Giray'la beraber gelen askerler de önümüze siper alarak panzerleri peşlerinden getirdiler. Giray karşı kaldırıma geçip tepedeki keskin nişancıyı vurduğunda kulaklığın ucundan Gamze, "İkinci alanda birine ihtiyacım var," diye seslendi. "Burası çok kalabalık."

"Geliyorum," dedi Javier.

"Sinan," dedi Tugay kulaklığa bastırarak, ardından saklandığı aracın arkasından çıkıp köşedeki başka bir Krallık adamını vurdu. "En fazla koruma neredeyse Ufuk ve X oradadır. Binaya çıkabildin mi?"

"Birazdan ulaşacağım," dedi ve Sinan'ın bulunduğu yerden kurşun sesleri gelmeye başladı. Herkes canını hiçe saymıştı, halkın bulunduğu yerden BL sesleri geliyordu. Bir yandan da taşlar ve sopalarla Krallık'ı destekleyen halka karşı savaş içerisindelerdi. Krallık askerleri ise sadece BL örgütünün ve Ölüm Timi'nin peşindeydi. Bize zaman kazandıran bu kadar şeyin ortasında artık kaybetmeyeceğimizden neredeyse emindim.

Bulunduğumuz arabanın arkasından çıkıp başka bir sokağa doğru dönerken sırtımızı duvara yasladığımızda buraya henüz Krallık'ın adamları ulaşmamıştı ama kalabalığın olduğu yere daha fazla yaklaşmıştık.

Bir adam Tugay'ın tam arka tarafından çıkıp ona doğru silahını doğrulttuğunda hiç şüphe etmeden Tugay'ı omzundan çektim ve adamı alnından vurdum. Tugay afallayarak arkasına baktı ve yere yığılan adamı gördüğünde yüzünde hayranlık uyandırıcı tebessümle bakışlarını bana çevirdi.

"Tugay," dedi Sinan tam o esnada. "Kalabalığın sağ tarafında bir inşaat var, o inşaatın önü askerlerle dolu ve hareket etmiyorlar. Büyük ihtimalle oradalar."

Diğer sokağa döndüğümüzde oraya ulaşmamıza daha çok vardı ve büyük bir Krallık topluluğu bize doğru yürüyordu. Tugay bir anlık duraksamayla, "Tamam," dedi. "Ben sana haber verdiğimde hepsini indireceksin anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Sinan karşılık olarak.

"Tugay," dedi Giray yaslandığı duvarın oradan. Sol tarafında kalan büyük topluluğu işaret etti. Birkaç saniye sonra panzerlerden birisine işaret verdiğinde büyük bir patlama sesi duyuldu ve topluluğun olduğu yerde bomba patladı. Kulaklarım uğuldamaya başladığında ve dengemi

CamScanner ile tarandı

kaybettiğimde arkamdaki duvara tutunmak zorunda kalmıştım, insanların çığlıkları ise kulaklarımdan silinmeyecek kadar fazlaydı.

"İki yan sokağa asker desteğine ihtiyacım var," dedi Marco'nun endişeli sesi.

"Şimdi oraya geliyoruz." Helen'in sesi ise oldukça rahat geliyordu.

Bir duvarın dibine sokulduğumuzda ve az önce bomba patlayan sokağa değil, diğer sokağa doğru yöneldiğimizde birisinin tam o anda beni boynumdan yakaladığı gibi çekiştirdiğini hissettim. Çığlık atmama bile fırsat bırakmadan bir kurşun sesiyle arkamda yere yığıldığında ve her yerime kan bulaştığında onu vuran kişinin Tugay olduğunu düşünmüştüm ama bakışlarım Lena'yla kesiştiğinde titreyen bir elle bana baktığını gördüm.

"Vay," dedi Giray uzaktan, Lena'ya doğru. "Öğrenmişsin bir şeyler."

Lena gülümseyerek ona döndüğünde kendi etrafında bir daire çizip duvarın dibine sokuldu ve gözden kayboldu. Tugay bunun ardından beni arkasına çekti ve onun da her yerinin kana bulandığını gördüm, elinde bir bıçak taşıyordu ve yerde bir adam vardı. Bıçağı hızlıca cebine koyup diğer silahını çıkardı ve kalabalığın olduğu tarafa doğru baktı. "Gamze," dedi kulaklığa doğru. "Defne'yi dördüncü sokağın olduğu yere getir."

Giray'ın bakışları hızlıca bize döndü. "Defne mi?" diye sordu gözlerini açarak. "Onun burada ne işi var?"

"Aramızda Kralhk hakkında birçok şeyi tek bilen kişi o," dedi Tugay yaslandığı yerden sakin bir sesle. "Ve benim en büyük silahım da elbette ki o."

Giray bir şey söylemek yerine sessiz kaldığında Sinan'ın bahsettiği inşaatın olduğu yere gidebilmemiz için ilk önce kalabalığı da geçmemiz gerektiğini anlayabiliyordum fakat o kadar çok Krallık adamı vardı ki Giray'ın bize ulaştırdığı askerlere rağmen yeterli gelemiyorduk ve arkama dönüp baktığımda birçok adamımızı da kaybettiğimizi görebiliyordum.

Sadece birkaç saniyeliğine bulunduğumuz duruma dışarıdan baktım ve gördüklerim kalbimin durmasına bile neden olacak kadar korkutucuydu. Binlerce insan taşlarla ve sopalarla birbirlerine saldırıyordu. Ellerim, yüzüm, üstüm her yerim kan içindeydi ve üstelik sadece kurşunlar değil bombalar da vardı. Hem fiziksel hem de ruhsal anlamda gerçek bir savaşın tam ortasındaydım ve artık ne olacağından hiçbir şekilde emin olamıyordum.

CamScanner ile tarandı

Fakat bunları düşündüğüm o birkaç saniyelik kısımda bile ellerim titremeden iki adamı vurmayı ihmal etmemiştim ve hayatın beni getirdiği hale bu kez dıştan bakabilecek kadar bile zamanım yoktu. Kaç dakikadır bunun içindeydik bilmiyordum ama hava artık kararmaya başlamıştı ve yerlerde cesetler vardı, duvarlar kan lekeleriyle doluydu.

İnşaatın olduğu yere yaklaşmıştık ama yaklaşırken kaybettiğimiz adam sayısının da haddi hesabı yoktu. Bembeyaz eldivenlerim artık kıpkırmızıydı, timsah amblemi bile görünmüyordu. Yanımdan bir an bile olsun ayrılmayan Tugay tam bir suç makinesine dönüşmüştü ve el titremesi bir yana, artık gözünü bile kırpmıyordu. Kulaklarım çınlamaya başladığında yerlerde sadece adamlarımızı değil, masum olan halkı da görmeye başlamıştım.

Hem kazanıyorduk hem de kaybediyorduk; bunu görememek imkânsızdı.

Başka bir duvarın yanına sokulduğumuzda birkaç adım ötemizde Giray vardı. Diğerleri ne durumdaydı bilmiyordum, omzum Tugay'a yaslıydı. Silahımın şarjörünü değiştirirken ellerim artık tutmuyor gibiydi ve midemin bulandığını hissediyordum. Bu korkudan değildi, kanın kokusu artık mide bulandırıcı bir noktaya ulaşmıştı.

"İnşaatın arka tarafından gireceğiz," dedi Tugay ikimizi kastederek. "Giray ise ön tarafından giriş yapacak." Parmağını kulaklığa bastırdı. "Gamze, Defne'yi getirdin mi?" Sessizlik. Bir yanıt yoktu. "Gamze," dedi Tugay bir kez daha. "Defne sokağa geldi mi?" Yine ses yoktu. İkimiz de birbirimize baktığımızda gözlerimizle anlaşabildiğimiz o saniyelerin içindeydik.

"Gamze," dedim bu kez kulaklığa doğru ben. "Beni duyuyor musun?"

Yine ses yoktu.

"Neler oluyor?" dedi Sinan'ın endişeli sesi. "Gamze?"

"Gamze'yi göremiyorum," diyen Marco'nun sesi endişeli ve nefes nefeseydi. "Az önce gözümün önündeydi ama şu an yok."

"Sikeyim," dedi Sinan dişlerini sıkarak. "Gamze, ses ver!"

Yine ses yoktu.

Dışardan bakan bir insan için o an iki yolum vardı; ya yola devam edecek ve endişelerimi bir tarafa bırakacaktım ya da Gamze'nin peşine düşecektim. Ben yine birinci yolu tercih ettim çünkü en başından bütün bunları bilerek yola çıkmış olmak çok daha yaralayıcıydı. Üzülmeye, endişelenmeye, korkmaya vaktim yoktu. Olamazdı da.

CamScanner ile tarandı

"Sinan," dedi Tugay boğuk bir sesle. "Adamları indirmeye başla, geliyoruz." Sinan'dan herhangi bir ses gelmedi. "Sinan," diyen Tugay'da gergin bir hava vardı. "Beni duyuyorsun değil mi?"

Aslında Sinan'ın da iki yolu vardı; ya bir asker kadar profesyonel olacaktı ya da Gamze için bulunduğu görevi bırakacaktı fakat ben Sinan'ı tanıyordum, ne olursa olsun yarı yolda bırakmazdı, onu tanıyan herkes de bunu düşünürdü. "Hazırım," dedi titreyen bir sesle. Korkusunu, sevgisini, endişesini hissettiriyordu ama bir o kadar da güçsüzlüğüne rağmen gücünü hissettim. "Başlıyorum."

Sinan'ın bulunduğu yerden kurşun sesleri gelmeye başladı, biz ise kalabalığın olduğu yere çıkmadan önce yeniden birbirimize baktık. Tugay bir an bile düşünmeden beni belimden tutup kendine çekti ve kanı, kurşunları, bombaları umursamadan dudaklarını dudaklarımın üzerine örtüp hem aceleci hem de son nefesini veriyormuş gibi beni öptü. Geriye çekildiğinde, "Asla yanımdan ayrılma," diye fısıldadı. "Ve asla beni bırakma."

Başımı salladığımda gözleri Giray'ı buldu. Başıyla işaret verdiğinde panzerler ve Giray'ın getirdiği adamlar bize siper oldu, ardından inşaatın olduğu yere doğru koşmaya başladık. Keskin nişancıların kurşunlarının geçtiğim her duvara isabet ettiğini işitebiliyordum, bir adım ötemde beni vurmak için bekleyen adamdan beni kurtaran kişi Tugay olmuştu ve öne doğru eğilerek koşmaya devam ettiğimde aynı zamanda silahla bizi isabet alan adamları vurmaya çalışıyordum.

Yolun karşısına geçebildiğimizde halktan insanlar bizi gördü ve onların da etten duvar olup bizi koruduklarına şahit oldum, öyle ki gitgide o etten duvar genişledi ve aralarından bazıları tek tek vurulmaya başladı ama asla vazgeçmediler, bizi korumaya devam ettiler. Yaşları belirsizdi, yetmiş yaşında bir adam da vardı on sekiz yaşında genç bir çocuk da. Orta yaşlı bir kadın da bizi koruyordu hamile bir kadın da. Hepsinin ama hepsinin tek istediği ülkeleri için özgürlüktü, yaşamaktı ve umutları bizdik.

Kaybedemezdik, vazgeçemezdik, bunu yapamazdık.

"Kazanacağız," dedim inşaata doğru daha hızlı bir şekilde koşarken. "Kazanmak zorundayız!"

İnşaatın arkasına geldiğimizde burada adamlar yoktu ama önündeki adamların hepsi ölmüştü, Sinan hepsini vurmuştu. "Tugay," dedi Sinan boğuk bir sesle. "Şimdi ne emrediyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir şey," dedi Tugay onun aklından geçenleri anlayarak. "Ne istediğini biliyorum. O istediğini yap Sinan."

"Geliyorum Marco," dedi Sinan ve bizi koruyabilecek tek kişi de o an bizden uzaklaştı. İnşaatın önünde BL örgütünden adamlar bizim için bekliyordu ama inşaatın içinde kimse yoktu, ne bizden ne de onlardan.

Giray ortalarda yoktu, büyük ihtimal inşaatın ön kısmından da o giriş yapmıştı.

Arka kapıdan içeriye girdiğimizde üç katlı inşaatın zemini sülfür kokuyordu ve neyse ki bu koku üzerimdeki kanın kokusunu bastırıyordu. Tugay'la birbirimize sırtımızı verip etrafı kolaçan ederken inşaatın içi dışarıdaki gürültüye rağmen o kadar sessizdi ki sanki burada kimse yok gibiydi. Fakat elbette ki yanılıyordum. Tam köşeden bir adam açığa çıktığında ve silahını bize doğrulttuğunda kurşunun isabet ettiği yer omzumun hemen üzeriydi. Ben silahı kaldırmaya fırsat bile bulamadan Tugay o adamı vurmuştu ama merdivenlerin oradan başka bir adamın ortaya çıktığını gördüm. Hızlı adımlarla diğer duvara doğru ilerlerken başka bir adam merdivenin üst katından bize isabet alıyordu. Tugay hemen karşımdaki duvara sindiğinde şarjörünü çevik bir hareketle değiştirdi ve merdivenin basamağındaki adamı tek kurşunla yere serdi, ben ise diğer adamı vurduğumda kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Bir süre bulunduğumuz yerde kaldık fakat başka kimseden ses çıkmadığında sakin adımlarla ve dikkatli bir şekilde merdivenin basamaklarına ilerledik.

Bir kat yukarıya çıktığımızda hava artık kararmıştı. İnşaatın içini aydınlatan tek ışık ayın silik ışığıydı. Yıldızlar bu gece yoktu, belki de dün bize veda ettikleri içindi. Adım seslerini işitebiliyordum, bu katta da birisi vardı ama karanlıktan nerede olduğunu göremiyordum. Tugay ise yanımda değil, ulaşamayacağım bir noktada gibiydi. Belki de o adım sesleri ön kapıdan giren Giray'a aitti, bundan hiçbir zaman emin olamayacaktım. Derin bir nefes verdiğimde ve kendimi açığa çıkardığımda birisi sırtıma atılıp boynuma kolunu geçirdiği gibi beni duvara doğru sürükledi. Nefesim kesilmeye başladığında dirseğimle karnına sertçe vurdum fakat o kadar kuvvetliydi ki boğuk bir ses çıkardım, ardından bütün kuvvetimle erkekliğine sert bir tekme geçirdim.

Adam acıyla inleyerek geriye çekildiğinde dirseğimle ensesine vurup bir an bile düşünmeden ve şüpheye düşmeden daha fazla kan gel-

CamScanner ile tarandı

memesi için elimi yüzüme siper ettim, namluyu alnına dayadım ve tetiği çektim.

Tam o esnada uzaktan başka bir kurşun sesi geldiğinde Tugay'ın "Avukat," diye seslendiğini işittim. Adımda o kadar da uzağımda değildi ama karanlıkta onu seçmekte zorlanırken dikkatli adımlarla sesin geldiği tarafa doğru yürüdüm. Bir beden ayaklarımın önüne düştüğünde hemen karşımda Tugay'la karşılaştım ve ayın ışığı ela gözlerine çarptı. Tugay sol elimi kavradığı gibi beni arkasına çekti ve etrafını kolaçan ettikten sonra son kata ulaşabilmek için dikkatli bir şekilde merdiven basamağına adımını attı.

Fakat yukarıdan bir arbede sesi geldiğinde, ardından iki kurşun sesi duyulduğunda irkilerek geriye çekildim ve Giray'ın hırıltılı nefesini duyduk. O andan sonra Tugay istese de duramazdı bunu çok iyi biliyordum ki hızlı adımlarla merdivenleri tırmandı, peşimizden gelen başka adım seslerini bile o anlık işitemez olduk.

En üst kata çıkacağımız sırada merdivenlerden aşağıya bir beden yuvarlandı ve bir kurşun sesi daha duyuldu.

Son basamaktan fırlar gibi yukarı çıktığımızda tam da düşündüğümüz gibi Giray'la göz göze geldik fakat dudaklarını aralayıp bize bir şey söyleyeceği sırada hemen arkasından çıkan Ufuk'u gördüm, Giray'ın başına yasladığı bir silahla üstelik. Donup kaldığımda sadece, "Tugay" diyebildim ama onun da çoktan benim gördüğümü gördüğünü biliyordum. Giray elleri havada geri geri yürürken Ufuk onun alnına namluyu dayamıştı ve yüzünde korkutucu bir gülümseme hâkimdi. Arkasında, yerde ise iki tane adamı duruyordu ve iki adam da vurulmuştu, bunu Giray yapmış olmalıydı.

İkimiz de silahlarımızı Ufuk'a yönlendirmiştik ama biliyorduk ki onu vuramazdık çünkü onu yok etmek demek Giray'ı da yok etmek demekti. Bizim arkamızdan Javier'le beraber Ölüm Timi'ne ait üç adam geldiğinde asıl hesaplaşmanın şu an başlayacağının farkındaydım.

Çok kısa bir an sessizlik oluştu ve o sessizliği bozan Ufuk'un çirkin kahkahasıydı, öyle bir kahkaha atıyordu ki bu sinir bozucuydu ama kendisi de tam olarak neyden keyif aldığını bilmiyor gibiydi. Aklını kaçırmış gibi bize bakıp gülerken Giray'ın silahı yerdeydi ve fazlasıyla savunmasız duruyordu.

"Hoş geldin, Sevgili Avukat," dedi Ufuk dalga geçermiş gibi. "Ve hoş geldin, onun sevgili eşi. Sizi bu kadar hazırlıksız görmeyi beklemiyordum."

CamScanner ile tarandı

Tugay her zamanki sakin duruşundan ödün vermezken omuzları dik, çenesi havadaydı ama bakışları bir an bile olsun ikizinden ayrılmıyordu. Öyle ki onu gerçekten tanıyan bir insan, Giray için şu an deliccesine korktuğunu ve bu sakinliğinin arkasından büyük bir yangın çıkaracak o adam olduğunu bilirdi.

Tugay da gülmeye başladığında, "Hoş bulduk şerefini siktiğim," dedi gülüşünün arasından. "Ben de seni cayır cayır yakacağım o günü sabırsızlıkla bekliyordum."

Ufuk tek kaşını havaya kaldırdığında, "Görüyorum ki burada bir ateş yok," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Fakat sen istersen kardeşini hemen burada yakabilirim, ne dersin?"

Tugay gülmeye devam ederken yarım adım attı ve başını omzuna doğru yatırıp aşağılayıcı bir ifadeyle, "Bunu dışarıda savaş varken kendisini izbe bir inşaata kapatan sen mi söylüyorsun?" diye sordu. "Kaç tane adam koydun bu inşaatın önüne? Söylesene, sakladığın kaç adam var? Beni yenmek için kaç kişiye ihtiyacın var?"

Ufuk'un gülüşü kesildiğinde yüzündeki tebessüm âdeta Tugay'dan nefret ediyormuş gibi bir ifadeye büründü. "Bu savaşı sen başlattın, ben değil. Eğer başlatan ben olsaydım izbe bir inşaatın içinde saklanmayacağımı en iyi sen bilirsin. Sonuçta senelerdir senin evinde saklandım ve ruhun bile duymadı." Ufuk da Tugay gibi çenesini havaya kaldırdığında aşağılayıcı bir ses tonuyla, "Sandığın kadar akıllı değilsin Tugay Demir Çeviker," dedi. "Gözünün önündekileri bile göremiyorsun." Bakışları Giray'a döndü. "Sen ise beni yakından tanımana rağmen asla şüphelenmedin."

Ufuk o kadar güzel rol yapan bir adamdı ki şu an karşımda konuşan kişinin aynı kişi olduğuna asla inanamıyordum. Bu zamana kadar savaştığımız bütün insanlar arasında en kötüsü, en acımasızı ve en tehlikelisiydi çünkü zekiydi, bu su götürmez bir gerçekti.

Nefretle ona bakarken gözleri bu kez de bana döndü ve dudaklarını yapay bir şekilde büktü. "İyileştiğini görmek sevindirici, Sevgili Avukat fakat sana çok kırgın olduğumu söylemek isterim çünkü bu zamana kadar seni koruduğumu unutmuş olmalısın."

Dik durmak konusunda çaba veriyordum çünkü karşımdaki adam, Meryem'i öldüren kişiydi. Gözünün yaşına bile bakmamış, acımamış, onu boğarak öldürmüştü. Yine de ifadesiz durmaya çalışarak, "Köpeği olduğun Krallık bütün bunların sonucunda sana ne verecek?" diye

CamScanner ile tarandı

sordum. "Çünkü yok olmak üzere olan bir Krallık'tan sana hiçbir şey kalmayacak gibi görünüyor."

Ufuk yeniden gülmeye başladığında, "Her şeyin bir çıkarı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu merakla. "Sadece Krallık'ın yaşamasını istiyor olmam size tuhaf geliyor öyle değil mi? Siz özgürlük için bu kadar savaş çıkarırken aklı başında oluyorsunuz ama ben Krallık için savaş verirken deliyim, öyle mi?" Başını iki yana salladı. "Krallık'm yaşamasını istiyorum çünkü onların yarattığı düzen içerisinde yaşamak istiyorum. Çocuklarımı onların inançlarıyla büyütmek istiyorum. Diğer türlü her şeyin çok kötü bir noktaya gideceğinin farkındayım, sizin özgürlük diye nitelendirdiğiniz yer çivisi çıkmış bir dünyadan başka hiçbir şey değil."

Kendimi tutamayıp öne doğru atıldım. "Çocuklar ölüyor!" diye çıkıştım yüksek bir sesle. "Kadınlar öldürülüyor, insanlar aç, aşağılamalardan ve ölümlerden başka hiçbir şeyin olmadığı bir düzeni savunuyorsun. Sanıyor musun ki bir gün bu Krallık'ın düzeni seni de mahvetmeyecek, aptal herif? İlk hatanda yok edecekler seni. İlk önce işkencelerle sindirecekler, ardından boynuna bir urganı geçirip öldürecekler. Bunu göremeyecek kadar kör müsün?"

Ufuk beni dinliyordu ama söylediğim hiçbir şey sanki ona geçmiyor gibiydi. Birkaç derin nefesin ardmdan, "Gerekirse Krallık için ölürüm," dedi. "Ve onlar için öldürürüm de."

Sanki kurulmuş bir oyuncak gibi aynı cümleleri tekrar ediyordu. Kalbiyle Krallık'a bağlı olmasının ötesinde onlar için nefes aldığı her halinden belliydi ama bu normal ölçüde değildi. Ne yaptığının farkında olmayan bir adama benziyordu.

"Bu arada," dedi Ufuk başıyla omzunun arkasına bakarak. "Gamze'ye geçmiş olsun, ölümü çok erken oldu." Ufuk'un hemen arkasında bir gölge belirdiğinde ve Defne açığa çıktığında bakışları hepimizin üzerinde gezindi ama en çok Giray'a baktığında ellerini önünde birleştirmişti, bakışları sakindi. Ufuk kulağındaki kulaklığı çıkarıp salladığında o kulaklığın Gamze'ye ait olduğunu hepimiz anlamıştık ve bunu anlamak canımı yakmıştı. "Neyse ki Defne bana haberi vermekte hiç gecikmedi."

Ufuk'un yüzündeki zafer kazanmış ifadeyi izlerken kahkaha atma sırası Tugay'a geçmişti, onun kahkahasıyla beraber ben de gülmeye başladığımda olanlardan haberi olmayan tek kişi Giray'dı, o da aramıza sonradan katıldığı içindi.

CamScanner ile tarandı

Tugay sağ kulağındaki kulaklığı çıkarırken, "X'e geçmiş olsun, ölümü çok erken olacak," diye mırıldandı ve cebinden telefonunu çıkarıp ekranı Ufuk'a doğru çevirdi. Marco, Gamze ve X savaşın ortasında poz vermişlerdi. X ellerindeydi. "Neyse ki Defne bana da haberi vermekte hiç gecikmedi."

Tugay bir kumar oynamış, Defne'ye bir kez daha güvenmeyi tercih etmişti fakat Defne bu kez bizi yarı yolda bırakmamıştı. Ufuk'a onun yanında gibi davranmış, aslında bütün konuşmalarını kulaklıktan Tugay'a dinletmişti. Bu şekilde de X'i saklandığı yerden bulabilmiştik ve onu ellerimizin arasına almıştık.

Ufuk'un yüzünde bu kez gerçek bir şaşkınlık oluştu ve bakışları Defne'ye döndüğünde onun aslında kimseye güvenmeyen bir adam olduğunu tahmin edebiliyordum ama nedense Defne'nin ona asla ihanet etmeyeceğine inanıyordu; X'e edebilirdi, bize edebilirdi ama ona edemezdi, bundan çok emin olduğu yüzündeki hayal kırıklığından açıkça okunuyordu.

"İhanet bıçağı bir gün sana saplanmaz mı sanıyordun?" diye sordu Tugay gülümseyerek. "Arkana bak Ufuk, o bıçak ilk önce sırta saplanır."

Defne elini beline doğru attı ve bir silah çıkardığında namluyu Ufuk'un ensesine yasladı. "Beni kandırdın Ufuk. Hem de en başından itibaren beni kullandın."

Defne'nin sesinde hayal kırıklığı vardı, acı vardı, vazgeçiş vardı. Silahı tutan eli titriyordu ama yönü sağlamdı. Asla Giray'ı değil, direkt Ufuk'u hedef alıyordu. Ufuk ise Giray'a yönlendirdiği silahını bir an bile olsun aşağıya indirmiyordu. O an Defne'nin ne söylemek istediğini tek anlayan kişi Giray olacak ki başını hafifçe öne doğru eğdi ve gözlerini kapatarak, "Bu değil," diye fısıldadığını işittim.

Defne ve Ufuk'un arasında öyle sessiz bir bakışma geçti ki ilk hangisi o bıçağın saplanışına çığlık atacaktı bilemiyordum ama Ufuk'un dakikalardır süregelen o kibirli hali toz bulutu gibi uçup gitmişti. Omzunun üzerinden bir Defne'ye bir Giray'a bakışlarını çevirirken, "İşte bu gerçekten beni bozguna uğrattı," dediğini işittim. "Çünkü beklemiyordum."

Defne yutkunduğunda silahın kilidini açtı ve işaretparmağını daha sağlam bir şekilde tetiğin üzerine götürdü. Bu gece hava öyle karanlıktı ki sanki yaşadıklarımızın ve yaşayacaklarımızın bir habercisi gibiydi.

"Ben de beklemiyordum," dedi Defne titreyen bir sesle. "Beni bu şekilde yarı yolda bırakacağını beklemiyordum, bir yalanla beni

CamScanner ile tarandı

yönetebileceğini beklemiyordum, vicdanıma oynayacağını beklemiyordum, tek eksikliğimden beni vurabileceğini beklemiyordum, ne olursa olsun Krallık için beni göz ardı edebileceğini asla beklemiyordum." Defne'nin sesi gitgide yükselirken soluğu kesilecek kadar hızlı konuşuyordu. "Senin yüzünden her şeyimi kaybettim ve aslında bütün bunları neden kaybetmeyi göze aldığımı da en iyi sen biliyorsun, Ufuk."

"Defne," dedi Ufuk sanki yine bütün söylediklerini duymuyormuş gibi. "İndir o silahı, beni öldüremeyeceğini çok iyi biliyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" Defne'nin gözlerinden yaşlar dökülmeye başladığında vücudu titriyordu ama silahı tutan eli sağlamdı. "Bir çocukluk fotoğrafına ne kadar uzun süre bakılır, ne kadar özlem duyulur, nasıl bir pişmanlık çekilir hiçbir zaman da bilemedin!" Giray başını yerden kaldırıp Defne'nin yüzüne baktığında Defne'nin görebildiği tek kişi Ufuk'tu. "Sen bir kardeşi kaybetmek ne demek onu da bilmiyorsun. Ve sen kaybettiğin kardeşini yeniden bulmanın nasıl bir acı ve umut olduğunu da hiçbir zaman bilemeyeceksin çünkü hiçbir zaman beni kaybetmedin!"

Defne'nin söylediklerini idrak etmekte güçlük çekerken Tugay'la dönüp birbirimize baktık. Neyden söz ediyordu? Hiçbir şey anlamıyordum, anlamıyorduk.

"Şimdi size gerçeklerden bahsetmenin tam zamanı," dedi Defne bakışlarını bize çevirmeden ama konuştuğu kişilerin biz olduğumuza emindim. "İhanetin hiçbir nedeni yoktur Tugay, öyle değil mi?" Defne gözlerini yavaşça Tugay'a çevirdiğinde titreyerek ona baktı. "Peki söylesene, sen kardeşin için her şeyi göze alır mıydın?" Dudaklarım aralandığında ve ensemden aşağıya âdeta buz gibi bir hançerin saplandığını hissettiğimde bakışlarım yeniden Ufuk'a kaydı ama o ifadesiz bir şekilde gözlerini Giray'dan ayıramıyordu. "Ufuk benim kardeşim. Ben her ne yaptıysam kardeşim için yaptım."

"Ne?" diye fısıldadığımda ve elim ağzıma doğru gittiğinde zihnim bir bulmaca çözüyormuş gibi onlarca dosyayı gözlerimin önüne getirdi ama uçlarını birleştirmekte o kadar zorlanıyordum ki söylediklerini anlayabilecek kadar bile düşünemediğimi fark etmiştim.

Defne'nin kardeşi, yöneliminden ötürü öldürülmüştü ve bunda babasının da parmağı vardı. Ben aylarca, diğerleri senelerce bunu bu şekilde bilmiştik. Hatta Defne bunun acısını öyle bir yaşamış ve bize de yaşatmıştı ki ona her fırsatta bu konuda saygı duymayı bırakmamış, gücünün en çok kardeşinden geldiğine inanmıştım.

CamScanner ile tarandı

Fakat Defne şimdi kardeşinin yaşadığını söylüyordu.

"Giray'la tanıştıktan ve BL örgütüne girdikten sonra sadece sizin için çalıştım," diye mırıldandı Defne sessizce. Öyle sessiz konuşuyordu ki duyması çok zordu ama onu dinlemekten başka hiçbir çaremiz de yoktu çünkü belki de hayatı boyunca ilk defa bu kadar dürüsttü. "En çok kardeşim için savaşmak istedim, en çok onun intikamı için bu yola çıktım ve en çok kendimi ona adadım, bunu da en iyi Giray biliyordu." Defne acıyla nefesini verdiğinde gözleri yavaşça Ufuk'a kaydı. "Ve sonra BL örgütüne o da geldi, tanıdık bir yüzdü ama bir o kadar da yabancıydı çünkü kardeşimi o senelerde sanki değiştirmişlerdi. Tanıdık bir ruhtu ama bir o kadar da yabancıydı, sanki kardeşimin ruhunu parçalamışlardı. İlk başta şüphelendim, aklımın bir oyunu olduğunu düşündüm fakat bir gün bendeki fotoğrafın aynısını Ufuk'un odasında bulana kadar. Ben, o ve X. Üçümüzün çocukluk fotoğrafı, Ufuk'un da odasındaydı. Adını değiştirmişler, ruhunu değiştirmişler ama o fotoğraf hâlâ onunlaydı, o benim kardeşimdi."

Elim boynuma doğru gittiğinde nefes almakta zorlandığımı hissettim.

"Yaşadığım sevincin haddi hesabı yoktu, o benimleydi, hatta benimle aynı yolda yürüyordu. İkimiz de birlikte intikam alabilecektik, değil mi Ufuk? Öyle söylemiştin bana." Defne hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Bana bir süre bu sırrın ikimizin arasında kalması gerektiğini söyledi çünkü utandığını dile getiriyordu. Kimseye söyleyemedim, söylememe de gerek yoktu çünkü yanlış giden hiçbir şeyi fark etmiyordum, o benim kardeşimdi, yanımdaydı. Ne aptaldım, aslında yanlış giden o kadar şey vardı ki çünkü onun bakışları aym değildi, kalbi aynı değildi, bana karşı tavrı bile hiçbir zaman aym olmamıştı ama kendimi kandırdım." Derin bir nefes verdiğinde gözlerini kapattı ve geri açtığında artık silahı tutan eli de titriyordu. "Beni ilk yanma çektiği zaman, Sinan'ın beni vurduğu zamandı. Sarıldı, yanımda oldu, bir o destek oldu ve beni bu hayatta sadece ikimizin var olduğuna inandırdı. Nereden bilebilirdim ki bütün planı aslında en başından onun planladığını ve beni vurduracak kadar gözünün döndüğünü?"

"Defne," dedim soluk bir sesle nefesim kesilirken. "Sen neler anlatıyorsun?"

"O benim kardeşimdi!" diye haykırdığında sesi inşaatın duvarlarında çınladı. "Ve ben ona her şeyimle inandım. Aklımı hiç ettim, gözümle gördüklerimi yok ettim ve yine ona inanmayı tercih ettim

CamScanner ile tarandı

çünkü hiçbir zaman bir Krallık köpeği olabileceğini düşünmedim, düşünemedim. Ta ki o güne kadar." Ufuk omzunun üzerinden yeniden Defne'ye baktı. "O kitabı bana verip Giray'ı öldürmeye teşebbüs edene kadar. Ben kardeşim için her şeyi göze aldım ama o aslında benim için hiçbir şeyi göze almamış çünkü seneler önce Krallık'a ruhunu satmış, çok sonradan öğrendim."

"Satmadım," dedi Ufuk öfkeyle dişlerini sıkarak. "Ben onlar için var oldum."

"Kardeşimi seneler önce yöneliminden dolayı bir kliniğe kapatmışlar," dedi Defne net bir sesle. "Üstelik onu tedavi edeceklerini söyleyerek fakat bunun bir tedavisi olur mu? Olmaz ama olacağına inandırmışlar. İlk önce psikolojisiyle oynamışlar, ardından ilaçlarla onu tam olarak kendi askerleri haline getirmişler. O artık bir robottan farksız, söylediğiniz hiçbir şeyi anlamıyor çünkü Krallık, bir klinikte tam dört sene onu kendi askerine dönüştürdü. Sadece Ufuk'u değil, Ufuk'la beraber on altı kişiyi daha. Beşi çocuk. Her gün içtiği ilaçlarla, bir psikolojik savaşla onu olduğu kişiden çıkardılar. Olabilecek en kötü testlere tabi tutmuşlar. Saçlarını kazıyıp kafasına bir deri geçirmişler, güneşin altında bekletip beyin fonksiyonlarını kaybedene kadar onu yönetmeye çalışmışlar. Her gün ama her gün Krallık'ın görüntülerini izletmişler, aralarından iki kişi bu kadar acıya dayanamayıp intihar etmiş ama Ufuk onlar için başarılı bir proje haline gelmiş. Onun sizi anladığını mı sanıyorsunuz? O bizim aramızda değil çünkü bir kukladan farksız, onun gibi nice genç insanı hâlâ yok ediyorlar ve kendi askerleri haline getiriyorlar."

Defne'nin cümlelerinin ardından bütün bunlardan önce tanıdığım Ufuk'u düşündüm. İnanılmaz derecede erkek üstünlüğünde bir psikolojisi vardı ve erkek baskınlığı içerisindeydi. Durmadan kaslarından söz ediyor, sürekli erkekliğini sergilemeye çalışıyor, yaklaşımı her kadına karşı aynı oluyordu. Sanki yöneliminin altını çizmek istermiş gibiydi. O an fark edilmiyordu ama şimdi Defne anlattıktan sonra kendisini kanıtlama çabasında olduğunu görebiliyordum. Bu yönelimini tedavi etmek değildi, zaten bu mümkün olamazdı; Krallık onu kendi askeri haline getirirken kendini kabullenmemesini ve olduğundan daha farklı davranmasını sağlamıştı.

"Ve bunu fark ettiğimde benim için, hepimiz için çok geçti çünkü ben de onun etkisi altına girmiştim. Ben umurunda değilim, siz umurunda değilsiniz, kimse umurunda değil. Tek umurunda olan

CamScanner ile tarandı

Krallık çünkü aklı sadece buna programlı, psikolojisiyle sadece bunun için oynadılar. Şu an üzülüyormuş gibi görünüyor değil mi? Hayır, üzülmüyor. Sadece sonraki hamlesini düşünüyor." Defne yeniden ağlamaya başladığında yalvarır gibi, "O artık benim kardeşim değildi ve ben bunu fark ettiğimde her şey için çok geçti," diye inledi. "O bizim aramıza gönderilen bir savaş askerinden başka hiçbir şey değil ve beni de kandırdı. Sevilmediğime inandırdı, istenmediğime inandırdı ve söylediklerini yapamayacağımı söylediğim anlarda beni hep ama hep canıyla tehdit etti çünkü zaafım olduğunu biliyordu."

"Bunları neden daha önce anlatmadın?" diye sordu Tugay şaşkınlığını gizlemeyerek.

"Çünkü çoktan o boka batmıştım," dedi Defne. "İlk önce her şey zararsızdı ama sonrasında benim de bir kuklaya dönüştürüldüğümü önüme koydukları yemeklerden, cümlelerden ve kapattıkları odalardan anladım. İki gün boyunca bir odaya kapatıp bana saatlerce aynı şeyleri ezberletmeye çalıştılar, ezberlemezsem kardeşimi bir kez daha kaybedeceğimi söylediler. Çoğu gün sadece uyuyordum, uykularımda bile aklımın içindelerdi." Defne boştaki eliyle şakağına vurduğunda, "Kardeşimdi," dedi heceleyerek. "Kardeşimdi o benim. Bataklığını fark ettiğimde onu kurtarmak istedim ama kurtaramayacağımı fark ettiren ise beni gözden çıkardığı andı." Elinin tersiyle gözünden akan yaşı sildiğinde Ufuk'un gözlerinin içine baktı. "Beni Krallık'ın eline teslim edecekti ve kendisi gibi bir askere dönüştürülmemi sağlayacaktı, o günden sonra ondan kaçtım ve size geldim ama artık her şey için çok geçti." Çenesiyle Ufuk'u gösterdiğinde artık ayakta durmakta bile zorlanıyor gibiydi. "Keşke," dedi boğuk bir nefes verirken. "Keşke o ölseydi, en azından ruhu aynı kalırdı ve bana sevgiyle bakmaya devam edebilirdi."

Giray dakikalardır süren sessizliğini bozarak, "Peki ya X?" diye sordu.

"O da başka bir kukla," dedi Defne soğuk bir sesle. "Hiçbir zaman onunla aramda hiçbir şey olmadı, sadece sizin dikkatinizi Ufuk'un üzerinden çekmek için oynadıkları bir oyundu. O çocukluk fotoğrafında yanımdaki X'ti, hepiniz ona odaklandınız ama hiçbiriniz Ufuk'u göremediniz çünkü ihanet gözlerinizi kör etti."

Giray yutkunduğunda Defne'nin gözlerinin içine baktı. "Peki bana yaptıkların?" diye sorduğunda alnına dayalı namlu umurunda bile değildi. "Bana ihanetin, sevginden hiçbir zaman emin olamayışım, düşürdüğün durum Defne? Bütün bunlara değdi mi?"

CamScanner ile tarandı

"Sen de kardeşin ve benim aramda kalmadın mı Giray?" diye sordu Defne gözlerinden yaşlar dökülürken. "Tercih ettiğin kimdi? Sinan beni vurduğunda yanında olduğun kişi kimdi? İlk fırsatta sırtını dönen kimdi? Ben gözlerimi açtığımda bana âşık bir adamın gözleriyle karşılaşmamıştım, görebildiğim tek şey şüpheyle bakan bir çift gözdü. Yanımda değildin, o günden sonra hiç yanımda olamadın ve benim tutunacak bir dalım bile yoktu. Sevilmediğime, istenmediğime, hatta gözden çıkarıldığıma inandım ve öyle de oldu. Ben bir çukurun içine düştüm, büyük bir yanlış yaptım ama sen bana güvenmeyerek beni o çukura iten kişilerden birisiydin."

"Ben seni sevdim!" diye haykırdı Giray, ardından Ufuk'un onun alnına dayadığı silahı umursamadan öne doğru bir adım attı ve işaretparmağını Defne'ye salladı. "Ben seni öyle bir sevdim ki en güvenmediğim anlarda bile yine gelip sana sığınmayı tercih ettim!"

Defne başını omzuna doğru yatırdığında acı acı gülümsedi ve sonrasında, "Bir keresinde sana Tugay ve benim aramda kalırsan kimi seçeceğini sormuştum," dedi sakin bir sesle. "Bana hiçbir cevap vermemiştin ama zaman bana o cevabı en acı şekilde gösterdi. Senin tercih ettiğin kardeşin oldu, gözden çıkardığın ise bendim. Şimdi ben de kardeşimi tercih ettim diye bana öfke duyamazsın. Aramızdaki tek fark ihanet ve yalanlardı ama ne olursa olsun ikimiz de birbirimize sırtımızı döndük."

Giray'ın öfkeden mi acıdan mı bilinmez, sesi titrerken, "Bunları anlatmak için o kadar geç kaldın ki," dedi çaresizlikle.

"Biliyorum."

"Ve her şeyini öyle bir kaybettin ki."

"Biliyorum." Defne hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında Giray'a öyle bir bakıyordu ki yolun sonuna geldiğini görebiliyordum. "Her şeyimi kaybettiğimin farkındayım, kimsenin beni anlamasını da beklemiyorum zaten. Çünkü bazı nedenler haklılıkları içinde barındırmak zorunda değildir. Zaaflarımdan vuruldum, inandım, geri kazanmak istedim ve sonrasında yanıldım, hiç ummadığım yerden vuruldum ve yapayalnız kaldım." Kendisini işaret ettiğinde hepimizin gözlerinin içine baktı. "İşte buradayım, bütün gerçeklerimle ve ihanetlerimle. Savaş, özgürlük, Krallık... Hiçbir şey umurumda değil. Ben zaten yolun sonuna çoktan geldim."

Yutkunduğumda ve sanki aklından geçen her şeyi okumaya başladığımda Ufuk'un, "O halde bir tercih sırası da galiba benim kız

CamScanner ile tarandı

kardeşim tarafından gerçekleşiyor," dedi soğuk bir sesle. Gerçekten söylenilen hiçbir şeyi anlayamayacak kadar zehrin içine batmış gibiydi. Hisleri yoktu, Defne'nin kurduğu o kadar cümle sanki kalbini birazcık bile sızlatmamış gibiydi. Psikoloji en büyük silahtır, yazıyordu okuduğum bir kitapta. Bunun en büyük örneğini Ufuk'a bakarken görebiliyordum. Krallık, Ufuk'la beraber birçok genç insanı kendi askeri haline getirmişti. "Bir tercih yapıyor, kardeşi ve Giray arasında." Ufuk, omzunu kaldırıp indirdi. "Ve ölmesini istediği kişi kardeşi oluyor çünkü namlu şu an benim başıma yaslı."

Defne bakışlarını ikisinin de üzerinde gezdirdiğinde sessiz sessiz ağlamaya devam etti. Gözlerinden akan her yaş ömründen sanki biraz daha götürüyordu. En sonunda gözleri Giray'ın üzerinde durduğunda, "Beni hiç affetmeyeceğini biliyorum," dedi titreyen bir sesle. "Ama inanmayacağını bilsem de sana söylemek istediğim tek bir şey var." İç çekti ve acıyla, "Her şeye rağmen seni sevdim," diye fısıldadı. "Ama ikimiz de birbirimizi değil, ailelerimizi tercih ettik. Şimdi bu pişmanlıklarla, bu vicdanla ve bu kadar yükle nasıl yaşanır söylesene?"

"Yap şunu!" diye haykırdı Ufuk gür bir sesle. Elindeki silahın kilidini açıp namluyu Giray'ın alnına sertçe itekledi. "Öldür beni!"

Defne bakışlarını son kez Ufuk'a çevirdiğinde bu kez bakışlarında çaresizlikten öte kırgınlıklar vardı. Birkaç saniye bekledi. Yıkımlarını, yok oluşlarını, tercihlerini, tercihlerinin doğurduğu bütün o karanlığı ve düştüğü o çukuru gözlerinde gördüm. Ufuk ne olursa olsun onun kardeşiydi, bu hayattaki tek varlığıydı ve belki de senelerdir uğruna savaştığı tek insandı.

"Umarım," dedi Defne, Ufuk'un yüzüne bakarken. "Ruhun iyileşir kardeşim çünkü ben de ruhumu çoktan kaybettim."

"Defne," dedi Giray kısık bir sesle. "Bunu yapma, ne düşündüğünü biliyorum ama bunu yapma." O sanki Defne'de hiçbirimizin görmediği bir şeyi gördü. Öne doğru bir adım attı, namluyu umursamadı ve ona doğru atılmak istedi ama Defne çok kısa bir zaman diliminde Ufuk'a doğrulttuğu silahı kendisine çevirdi ve namluyu kalbinin üzerine yasladığında dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

Büyük bir nefes verdi, çenesini havaya kaldırdı ve ne Giray'ın ölümünü ne de kardeşini öldürmeyi göze alabildi. Giray tam onun elinden silahı alacakken Defne gözlerini bile kırpmadan Giray'a son kez baktı. Ölümü nasıl arzuladığını ve artık yaşamak için tek bir

CamScanner ile tarandı

nedeni kalmadığını öyle bir belli etti ki namlu kendi kalbine yaslıyken silahı tutan eli artık hiçbir şekilde titremiyordu.

"Sen anılarımın en güzelisin," dedi Defne, Giray'a gülümseyerek. "Ve ben son kez senin gözlerine bakıp huzur içinde ölüyorum."

"Hayır!"

Gözlerini kapattı ve yüzündeki gülümsemeyle tetiğe sertçe bastı. Defne Tufan, bütün ihanetlerin, acıların, pişmanlıkların ortasında kendini tam kalbinden vurdu.

Korkuyla haykırdığımda ve Giray'ın haykırışı da benimkine karıştığında kurşun sesinin ardından Defne'nin geriye doğru sarsıldığını gördüm, kalbinin olduğu yerden oluk oluk kan akmaya başladı ve birkaç saniye sonra gözleri açık bir şekilde yere devrildiğinde elindeki silah da soluna düştü.

Sonrası sanki silik görüntülerden, ağır çekimlerden ibaret gibiydi. Bir kolun beni tutup çektiğini hissettim, Giray'ın ise ona doğrultulan silahı umursamadan Defne'nin üzerine doğru kapandığını gördüm; bir sis bulutu sanki o inşaatın içine düştü. Artık hiçbir şey bu duyduklarımdan ve yaşanandan daha ağır olamaz derken Giray'ın, "Hayır!" diye haykırarak Defne'nin bedenini kucağına çektiğine şahit oldum. Defne gözleri açık bir şekilde, yaşadığı ve yaşattığı her şeyle orada can verdi. Cansız bedeni Giray'ın kucağında sarsılırken bulunduğumuz yerde bir kalabalık oluştu. Tugay'ın Giray'a doğru ilerlediğini, onu çekmeye çalıştığını, Ufuk'un bile o birkaç saniyede büyük bir bozgunla kız kardeşine baktığını hayal meyal görebiliyordum.

Ama her şey o kadar acımasızdı ki durup şaşırmaya, üzülmeye, acı çekmeye, çaresizlikle çırpınmaya bile vaktimiz yoktu. Ufuk'un askerlerinden bir tanesi şüpheye bile düşmeden tetiği bize doğru çektiğinde ve kurşun Tugay'a doğru isabet aldığında bu kez tamamen korkudan çığlık attım. Elime silahı alıp karşılık verirken ve onları korumaya çalışırken aslında ne yaptığımı pek de bilmiyordum. Kulaklarımda Giray'ın acı dolu haykırışı vardı, sadece onu ve devam eden savaş seslerini duyabiliyordum. Başka hiçbir şeyi değil.

Geriye çekildiğimde ve Krallık'ın adamları merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladığında kendime verdiğim sözü tutarak kanımın son damlasına kadar savaşmaya devam ettim ve Tugay'ın da Giray'ı korumaya çalışarak askerlere kurşunlar sıktığını gördüm. On-

CamScanner ile tarandı

dan adım adım uzaklaşırken ne zaman o inşaatın merdivenlerinden inmeye başlamıştık ve ne zaman dışarıya çıkmıştık hiçbir şey anlayamıyordum. Uğultuların arasında kendimi bir duvarın arkasına attığımda yapayalnızdım ve yanımda kimse yoktu. Vazgeçemezdim, direnmem gerekirdi. Yıkılmam gereken an, şu an değildi. Titreyen ellerle şarjörümü değiştirdiğimde Tugay'ın nerede olduğunu ve Giray'ın ne durumda olduğunu bilmiyordum, onların canı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek yaptığım savaşmaya devam etmekti.

Sindiğim yerden açığa çıktığımda düşman olan herkese kurşunlar sıkıyordum. Olayın üzerinden kaç saniye ya da kaç dakika geçmişti hiçbir fikrim yoktu, sadece zamanın acımasızlığıyla yürüyüp ilerlemeye devam ediyordum ama içimden bir ses bu kadar çabanın bile boşa olduğunu söylemeye başlamıştı çünkü Giray'ın yıkılışı Tugay'ın zaafıydı ve o da zaafından vurulmuştu.

Duvarın kenarından açığa çıktığımda karşımdaki büyük kalabalığa baktığımda onlar bizden sayıca üstünlerdi ve arkamdaki adamlar tek tek yok oluyorlardı. "Tugay!" kelimesi döküldü dudaklarımdan, gözlerim onu arıyordu ama bulamıyordum. Koştum, başka bir yere ilerledim ve kendimi korumaya çalıştım fakat o kalabalıkta Tugay'ı asla bulamıyordum. "Giray!" diye haykırdım bu kez ama onu da göremiyordum. Tanıdık bir yüze ihtiyacım vardı, güçlenmeye yeniden ihtiyacını vardı ama çevrem Krallık'ın adamlarıyla dolmaya başladığında ve köşeye sıkıştığımda artık yapabilecek hiçbir şey olmadığını anlayabiliyordum.

Bu kez köşeye sıkışmıştık, bu kez zaaflar bizi hiç olmadığımız yerlerden vurmuştu ve bu kez biz kaybediyorduk, bunu görebiliyordum. Halktan insanlar benim olduğum yere koşuyordu, beni korumaya çalışıyorlardı ama silahları bile yoktu. "Sinan!" diye haykırdım. O beni korurdu, o neredeydi? "Gamze!" dedim. Sadece tanıdık bir yüze ihtiyacım vardı. Onların yaşadığını bilmeye ihtiyacım vardı.

Krallık adamları çevremde büyük bir daire oluşturduklarında ve silahları beni isabet aldığında da tek başımaydım. Tam on askerin ortasındaydım, beni öldürmüyorlar, teslimiyetimi bekliyorlardı. Dizlerimin üzerine çökmemi bekliyorlardı. Ama bunu yapmayacaktım, vazgeçmeyecektim. Hiç çekinmeden acıyla haykırıp silahımı bir daha kaldırıp adamlardan bir tanesini vurdum ve o esnada tam karşımda bir görüntüyle karşılaştım.

CamScanner ile tarandı

Giray kalabalığın ortasında dizlerinin üzerine çökmüştü ve Ufuk hemen arkasında Giray'ın başına yasladığı bir silahla duruyordu. Hemen karşısında Tugay vardı ve şimdi gerçek bir tercih hakkı Tugay'a sunuluyordu. Zaaflar ve sevgiler bizi yönetebiliyordu ve güçsüzlüğümüz tam da burada ortaya çıkmıştı, Ufuk'un ise zaafı ve sevgisi yoktu. O sadece bir robottu ve kazancını bu şekilde sağlayacaktı.

İki tane adam arkama geçip beni kollarımdan tuttuğunda çırpınmaya çalıştım ama onlardan kurtulabilmem imkânsızdı. "Tugay!" diye haykırdığımda ellerimi arkadan birleştirdiler ve sıkıca bağladılar. Tekmelerimi savurmaya başladığımda beni tutmakta zorlanıyorlardı. "Hayır, sakın bunu yapma!" diye var gücümle haykırdım çünkü ikimizi Tugay'a karşı kullanacak, bu savaşı kaybetmesini sağlayacaktı. "Bizden vazgeç, söz verdiğin gibi davran!" Birisi ağzımı kapatmaya çalıştı ama haykırmaya devam ettim. "Sakın bunu yapma!" En sonunda dört tane adam beni durdurabildiklerinde bir tanesi eliyle ağzımı sıkıca kapattığında sırtımda sert bir tekme hissettim ve dizlerimin üzerine çöktürdüler.

Ayakta kalan, dizlerinin üzerine çökmeyen tek kişi Tugay Demir Çeviker'di. Elindeki silahı Ufuk'a doğrultmuş bir şekilde öylece bekliyordu. Hemen uzakta arkadaşlarımı gördüm, örgüttekileri ve timdekileri. Marco, Sinan, Gamze... Hepsi oradaydı ama ulaşamıyorlardı çünkü sayıca çok fazlalardı.

Bulunduğumuz yerde artık kurşunların sesi gelmediğinde halkın çığlıklarından başka hiçbir şey duyamıyordum. Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı, gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama bu korkudan değildi, ne olursa olsun Tugay'ın vazgeçmesini istemediğimden ötürüydü.

Tam şu an ölebilirdim, Giray da ölebilirdi. Buna ikimiz de hazırdık ve aslında ikimiz de Tugay'a aynı şeyi haykırıyorduk fakat o, bakışlarını Ufuk'tan bir an olsun ayırmıyordu.

"Beni öldürebilir, bu savaşı kazanabilirsin," dediğini işittim Ufuk'un. "Ama hem kardeşini hem de âşık olduğun kadını kaybedeceksin. Sana daha önce söylediler, bir de ben söyleyeyim Tugay Demir Çeviker. Savaşta kurşunlar, kılıçlar öldürmez insanı; asıl öldüren zaaflardır. Sen zaafları olan bir adamsın ve bu senin en büyük güçsüzlüğün."

Bütün gücümle haykırmak istiyordum ama artık gücüm bile kalmamıştı. Dizlerimin üzerinde son kez çırpındığımda Tugay'ın bakışları yavaşça bana döndü; o birkaç saniyede bana öyle bir baktı ki ona yalvaran bakışlarımı sanki göremedi.

CamScanner ile tarandı

"Teslim ol," dedi Ufuk sakin bir sesle. "Eğer teslim olursan sadece seni ve Avukat'ını alacağım ve söz veriyorum kardeşine tek bir zarar vermeyeceğim."

Başımı acıyla iki yana salladım. O dizlerinin üzerine çökmezdi, bunun adı savaştı, bizi gözden çıkarması gerekiyordu.

Tugay çenesini havaya kaldırdığında bu kez kardeşinin yüzüne baktı ve dudaklarından iki kelime döküldü. "Özür dilerim."

Bizden vazgeçtiğini düşünmüştüm, gerçekten bu savaşı kazanmak için her şeyi yapabileceğini düşünmüştüm ama o özrünün ardından silahını yavaşça yere bıraktığında ve ellerini ensesine doğru götürdüğünde boğazımdan dökülen acılı haykırışı ağzımı kapatan eller bile durduramadı. Sadece bir anlık onun yerinde ben olsam ne yapardım diye düşündüm ve onun ölümüne, kardeşimin ölümüne göz yumamayacağımla yüzleştim fakat bu değildi, bir savaş bu şekilde zaaflarımızdan vurularak kaybedilemezdi.

Bizi en hassas noktamızdan vurdular, başka türlü zaten yenemezlerdi.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi Ufuk silahı Giray'ın başından çekmeden önce.

Tugay hiçbir şey söylemeden yavaş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktüğünde elleri ensesindeydi ve bakışları sadece ikimizin yüzündeydi.

Bir savaşı kazanmak için kötü bir insan mı olmak gerekir, baba, diye sormuştum bir keresinde.

Savaşı kazanmak için iyi ya da kötü bir insan olmandan önce kalbini merhamete ve sevgiye kapatman gerekir kızım, demişti babam yanıt olarak. *Çünkü gücüyle seni alt edemeyenler ilk önce zaaflarından vururlar. Tam da bu yüzden ben girebildiğim hiçbir savaşı tam anlamıyla kazanamadım. Yalnız değildim ve zaaflarım vardı, onlar da sizlerdiniz.*

Peki zaafların olmamasını ister miydin?

Bir savaşı kazanmak için zaaflarımı yok edeceğime kendimi yok etmeyi tercih ederim.

Tugay kendisini yok etmeyi tercih etmişti ve babamın aslında neden idama boyun eğdiğini, hiçbir savaş vermediğini, hatta Marco'nun neden bu kadar yalnızlığı tercih ettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordum. Çünkü babam ne kadar savaşırsa savaşsın onu bizden vuracaklardı. Ne kadar güçlenirse güçlensin bize bir şey olacak diye korkacaktı. Ne kadar çabalarsa çabalasın bizim canımız için endişe edecekti.

Babam bizden vazgeçmedi, kendinden vazgeçti.

CamScanner ile tarandı

Tugay bizden vazgeçmedi, kendinden vazgeçti.

Ve biz yenildik, üstelik en hassas noktamızdan vurularak.

Gözlerimi sıkıca yumduğumda aslında sabah güzel bir rüya görmediğimi hatırladım çünkü artık rüyanın devamını hatırlıyordum.

O gökdelenden aşağıya atlamıştım, üstelik Tugay'la el ele. Ve ben aşağı atlarken kulaklarımda babamın başka bir cümlesi çınlamıştı: *Dizlerinin üzerine çökmek, onurunu çiğnemek değildir; önemli olan dizlerinin üzerindeyken bile onurlu kalabilmektir.*

CamScanner ile tarandı

24
DARAĞACI

1 Aralık 2028
Saat 12.30
Hücre

Kalbimin derinliklerinde hissediyordum, hayatımın son günlerini yaşıyordum.

Saçlarımda babamın şefkatli elleri geziyordu, gölün kenarındaydım ve çiçek kokuları burnuma doluyordu. Güneş en tepede bütün umutlarıyla tenimi yakarken kuş sesleri ve ormanın harika hışırtıları kulaklarımdaydı. Babamın dizlerine yatmıştım, henüz on bir yaşında bir kız çocuğuydum. Elimde bir roman tutuyordum, gözlerim kapanmak üzereydi ve uykuya esir olacaktım. Babamın saçlarımdaki elinin verdiği huzur, bugün ölmeden önceki son günüm bile olsa bana o huzuru hissettiriyordu.

Sonra babamın şefkatli elleri uzaklaştı, göl kanın rengine boyandı ve çiçekler tek tek soldu. Artık geceydi, gökyüzünde yıldızlar ve ay yoktu. Ormanın içinden korkutucu sesler geliyordu, kuşlar çoktan beni terk edip gitmişlerdi. Ellerimde bir bıçak tutuyordum, gözlerim kapanmak üzereydi ama uykuya değil, ölüme esir olacakmış gibi hissediyordum. Artık huzur yoktu, bir daha olmayacaktı.

Bugün ölmeden önceki son günüm gibiydi ve kalbimde büyük bir karanlık vardı.

Gözlerim yavaşça açıldığında beton zemindeydim, hemen birkaç adım ötemde bir fare koşarak küçük deliğin içine giriyordu. Yerde kan lekeleri vardı, bu kan lekeleri bana aitti biliyordum. Öksürmeye başladığımda ve yavaşça yan yattığımda kustum. Sanki ağzımdaki bütün zehri dışarıya çıkarırken ellerim, kollarım, bacaklarım hiçbir şekilde tutmuyordu.

Bir hücrenin içindeydim, kaç gündür burada tutuluyordum bilmiyordum fakat belirli aralıklarla beni bayılttıklarını, zihnimi açık tutmama asla fırsat vermediklerini ve çoğu zaman aklımla oynadıklarını anlayabiliyordum.

CamScanner ile tarandı

Bu kez diğer günlerden çok farklıydı. En son yaşanan her şey, her ne yaparlarsa yapsınlar aklımda dönüp duruyordu. Biz yenilmiştik ve teslim olmuştuk fakat ne zaman bu hücreye tıktıklarından emin olamıyordum, Tugay neredeydi bilmiyordum. Yapayalnızdım ve o kadar küçük bir hücrenin içindeydim ki çoğu zaman nefes almakta bile zorlanıyordum.

İlk önce çırpınmış, ellerimi kanatana kadar duvarları yumruklamıştım. Sonrasında sessizliğe gömülüp birilerinin gelmesini beklemiştim ama en sonunda ağır demir kapının küçük penceresinden içeriye duman verdikleri her an kendimi baygın buluyordum. Sonrasında birileri geliyordu, gözümü açmaya fırsatım bile olmadan ağzıma bir şeyler tıkıyorlar, zorla su içiriyorlar, çoğu zaman kendi aralarında anlayamadığım bir dilde bir şeyler konuşup gidiyorlardı.

Bilincimin açık olduğu o kısa zamanın içindeydim. Artık gerçekle hayali bile karıştırıyordum ama aklım bir tek Tugay'ı unutamıyordu, onu son gördüğüm anı silemiyordum.

Yavaşça doğrulmaya çalıştığımda kuvvetim yoktu. Sürünerek geriye doğru çekildim ve duvarın yanına sokulduğumda bakışlarımı ağır demir kapının o küçük penceresine doğru çevirdim. Gece miydi gündüz müydü, hiçbir fikrim yoktu. Belki de sırtımı yasladığım duvarın arkasında Tugay vardı, bilmiyordum.

Tek bildiğim bana aklımı kaçırtmaya çalıştırdıklarıydı, beni ölmeden diri diri mezara gömmeye çalışıyorlardı.

Bana kim olduğumu unutturmaya çalışıyorlardı.

Ağır demir kapının küçük penceresi sertçe açıldı ve bana her zaman sordukları o soruyu sordular: "En sevdiğin yemek ve en sevdiğin koku?"

Diğer günler olduğu gibi hiçbir cevap vermedim, onlar ise yeniden sormadan çekip gittiler.

2 Aralık 2028
Saat 23.25

Hemen karşımda çocukluğum oturuyordu. Üzerinde annesinin giydirdiği siyah elbisesi vardı ve ayaklarındaki rugan ayakkabıları hâlâ duruyordu. Ben duvara sokulmuş bir şekilde onu izlerken o da gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Göğsündeki leke genişlememişti, saçları hâlâ tek renkti, kirpikleri de öyle. Bakıldığında yüzünde bir gülümseme vardı ama bana acıdığını da anlayabiliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Annemden nefret ediyorum," dedi çekingen bir sesle. "O beni hiç sevmiyor."

Bu gerçek değildi, hayal görüyordum, belki de bir rüyaydı bilmiyordum ama konuşurken sesi o kadar net geliyordu ki çocukluğumun her parçası şimdi benim yanımda gibiydi.

"Ben," dedi çocukluğum çenesini havaya kaldırarak. "Kendi çocuklarıma annem gibi davranmayacağım, çok iyi bir anne olacağım."

Gülümsediğimde ve dizlerimi karnıma çekip sıkıca sarıldığımda çocukluğumun yok olup gitmesine neden olan yine o ağır demir kapının küçük penceresinin açılmasıydı. Tekrardan aynı soruyu sordular: "En sevdiğin yemek ve en sevdiğin koku?"

Cevapsız kaldım.

Beni yine o hücrenin içinde bırakıp gittiler.

3 Aralık 2028

Saat 06.12

"Neden kimse benimle arkadaş olmuyor?" Lisedeki o halimle yüzleşiyordum. Üzerinde okul eteği vardı, saçlarını sıkı bir şekilde toplamıştı. Hemen karşımda hücrenin içinde volta atıyor, âdeta bana hesap soruyordu ama çok üzgün olduğunu da biliyordum. "Neden bu kadar yalnızız? Neden kimsemiz yok?"

Ağzımı açıp ona tek kelime edemedim. Yerde uzanıyordum, gözlerim yarı açıktı. Ayaklarını izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şeyim yoktu. "Baba," dedi lisedeki halim. Babam yoktu ama o babamla konuşuyordu, ben şu an sanki geçmişin içindeydim. "Ben hiç sevilmeyecek miyim? Hiç kabullenilmeyecek miyim?"

Gözlerimi kapattığımda adım sesleri öyle korkutucu bir hal almaya başladı ki ellerimle kulaklarımı kapatıp çığlık attığımı çok sonradan fark edebildim. Karnımda şiddetli bir sancı vardı, ellerim acıyordu, başım ağrıyordu, bacaklarımdaki his yok olmuştu. Bütün zamanlarım sanki karşıma geçip bana hesap soruyordu, bu bir cehennem azabı mıydı? Ölmeyi dilememi mi istiyorlardı?

Kapının penceresi yeniden açıldı ve bir kez daha o soru soruldu: "En sevdiğin yemek ve en sevdiğin koku?"

Cevap vermedim, sadece çığlık atmaya devam ettim; öyle çok bağırdım ki sesim kısılıyordu ama artık bütün bu seslerden kurtulmak istiyordum.

CamScanner ile tarandı

6 Aralık 2028
Saat 14.32

"Ben bugün avukat oldum!" Bu en çok canımı acıtandı, biliyordum. Ellerimle kulaklarımı kapattım ve aynı cümleyi art arda duymaktan çok yoruldum. Tam karşımda avukat cübbesiyle duruyordum, yüzümdeki mutluluk gözle görülür bir şekildeydi ve belki de hayatımın en mutlu günüydü. Yarının ne getireceğini bilmeden hevesle avukatlığımı kutluyordum. Defalarca ve defalarca. Durmadan tekrar eden bir kâbus gibiydi, âdeta bir cehennemdi. "Ben bugün avukat oldum!" diyordu yeniden. "Avukat oldum!"

Ellerimle yüzümü kapatırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım çünkü bütün bunların gerçek olmadığını çok iyi biliyordum. Artık kâbuslarımı gerçekte yaşamaya başlamıştım ve o kâbuslardan gözlerimi açıp da kurtulamıyordum. "Yeter," dedim gözyaşlarımın arasından. "Durdurun artık bu işkenceyi, yeter!" Alnımı yere doğru yasladığımda ve ellerimle yüzümü kapatmaya devam ettiğimde iki büklüm olmuştum.

"Abla." Meryem'in sesini duyuyordum, o konuşamazdı ama şimdi bana sesleniyordu.

"Eftalya!" Annemin öfkeli sesi benimle beraberdi.

"Eftal'im." Babam da buradaydı, saçlarımı okşayamaz mıydı? Öleceksem de onun şefkatli ellerini hissederek ölmek isterdim.

"Ben seni daima koruyacağım," diyordu Sinan'ın sesi.

Ve en sonunda günler sonra Tugay'ın sesini işittim. "Sevgili Avukat." Sesi daha fazla ağlamama neden olduğunda son yaşananlar yeniden zihnimde döndü ve acıyla haykırarak, "Yeter!" diye bağırdım. Çöktüğüm yerden zorlukla kalktığımda ve ağır demir kapıya doğru yürüdüğümde yumruklarımı kapıya geçirmeye başladım. Ellerim yara içindeydi, bütün bunların ne zaman olduğunu bile bilmiyordum ama yaraların yerini yeni yaralar alıyordu.

Arkamda çocukluğum, lisedeki halim, avukat cübbesiyle mutluluğunu paylaşan Eftalya vardı. Sinan, annem, Meryem, babam ve Tugay. Hepsi orada, arkamdaydı ama hiçbirisi gerçek değildi, olamazdı.

"Açın kapıyı!" diye haykırdım gür bir sesle nefesim yettiği kadarıyla. "Bana kim olduğumu unutturamayacaksınız! Açın kapıyı!"

Birkaç saniye sonra adım sesleri duydum ve küçük pencere sertçe açıldı. "En sevdiğin yemek ve en sevdiğin koku?"

CamScanner ile tarand

Bir kez daha kapıya yumruk attım. "Bana hiçbir şeyi unutturamayacaksınız! Kim olduğumu biliyorum, ne uğruna savaştığımı da öyle. Beni isterseniz öldürün ama kim olduğumu bana asla unutturamayacaksınız!"

Günler sonra başka cümleler de kurdular: "Bize en sevdiğin yemeği ve en sevdiğin kokuyu söyleyene kadar seni buradan çıkaramayız."

"Neden bunları istediğinizi bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" İdam edeceklerdi beni, Krallık yasalarına göre asılacaktım ve babam gibi beni de yok etmeye çalışacaklardı. "Hiçbir cevap alamayacaksınız."

"O halde hayatının sonuna kadar bu hücrede kalmaya devam edeceksin."

Pencere kapandı.

8 Aralık 2028

Saat 23.29

Gözlerim tam karşımdaki duvardaki siyah noktadaydı. Kaç dakikadır o noktayı izlediğimi bilmiyordum. Ben aslında kaç gündür bu hücrede de tutulduğumu da bilmiyordum ama hafızam artık yavaş yavaş silinmeye başlıyordu, bunu hissedebiliyordum. Kardeşimin adını unutmuştum, yüzünü de öyle. Bir korumam vardı, kardeşim gibiydi, onun da adını hatırlayamıyordum. Annem kimdi? Ona ne olmuştu? Hiçbir şey bilmiyordum.

Fakat parmaklarımın kanayacağını bile bile tırnaklarımla duvara tek bir isim kazımıştım: Tugay.

Onu unutmayacaktım. Yaşıyor muydu? Nefes alıyor muydu? Bir yerlerde beni arıyor muydu yoksa ölmüş müydü? Ölse onu hissederdim ama elimi kalbime götürdüğümde bir acı hissetmiyordum. O yaşıyordu, bunu çok iyi biliyordum ve benim gibi direnmeye de devam ediyordu. Dizlerimizin üzerine çökmüş olmamız onurumuzu kaybettiğimiz anlamına gelmiyordu.

Ben hâlâ direnmeye devam ediyordum.

"Eftal, güzel kızım." Babamın sesini işittim, gözlerim acıyla doldu ve bakışlarım hemen yanıma döndüğünde babamı benimle beraber duvarın kenarında otururken buldum. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı, o benim gibi ağlamıyordu ama boynundaki urganın izi yerli yerindeydi. O bir hayalden ibaretti, gerçek değildi ama varlığı bile yeterdi.

"Baba," dedim ağlayarak. "Beni öldürüyorlar."

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedi babam sakin bir sesle. "Seni sadece yenmeye çalışıyorlar ama sen direnmeye devam ediyorsun." Yüzünde izler vardı, onu ölmeden önce gördüğüm son günden hiçbir farkı yoktu. "Fakat Eftal, bazen kaybettiğini de kabullenmen gerek, bunu biliyorsun değil mi?" Babamın yüzündeki gülümseme solduğunda başını tıpkı Tugay gibi omzuna yatırdı ve elini uzatıp saçlarıma dokundu. Şefkatini hissetmedim çünkü gerçek değildi. "Bu şekilde bir hücrede çürüyüp gitmektense asil bir şekilde ölmeyi yeğleyeceğini iyi biliyorum. Artık direnme, teslim ol onlara."

Başımı iki yana salladığımda acıyla, "Teslim olursam," dedim ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Beni öldürecekler baba, ben ölmek istemiyorum. Ben yaşamak istiyorum. Lütfen beni öldürmelerine izin verme. Hissediyorum, bu kez öleceğim ben."

Babamın aksini savunmasını bekledim ama o, "Bu kez gerçekten bana kavuşacaksın Eftal," dedi ve onun da gözleri doldu. "İşte tam bu yüzden aklı başında bir şekilde, güçlü bir kadın olarak bu hayata veda etmeni istiyorum. Yolun sonundasın, artık daha fazla acı çekme, sen elinden gelen her şeyi yaptın."

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda korkuyla, "Peki ya Tugay?" diye sordum. "O nerede?"

Babam hiçbir cevap vermedi, hatta bir anda yok oldu, beni o hücrede yapayalnız bıraktı çünkü o aslında sadece aklımın bir oyunuydu, onun cümleleri bile benim cümlelerimdi. Tugay'ın nerede olduğunu bilemezdi çünkü ben de bilmiyordum. Babamın bıraktığı boşluğa bakıp ağlarken beni bu şekilde yok ettiklerini fark ettim. İlk önce hafızamı siliyorlardı, sonra gücümü ve aklımı elimden alıyorlardı veya bana idamı sunuyorlardı, ikisi de çok kötüydü ama hangisinin daha kötü olduğu ortadaydı.

"Adım Eftalya Atalar," dedim kendi kendime ağlaya ağlaya. "Avukatım ve BL Örgüt Lideri'yim. Babam Adnan Atalar, eşim Tugay Demir Çeviker. Özgürlük için savaştım ve bir kez olsun Krallık'a boyun eğmedim. Adım Eftalya Atalar, bana bunu unutturamayacaksınız. Bana Adnan Atalar'ın kızı olduğumu unutturamayacaksınız." Arkamı döndüm ve duvara tırnaklarımla kazıyarak Eftalya Atalar yazdım, parmaklarımdan kan aktı ama umursamadım. Ardından babamın adını yazdım, sonrasında ise BL harflerini kazıdım. Yetmedi bir kez daha adımı yazdım ve bir kez daha. "Adım Eftalya Atalar," dedim. "Kendimi bilmeden değil, aklı başında bir şekilde göçüp gideceğim bu hayattan."

CamScanner ile tarandı

Bulanık zihnimde bir yerlerden hâlâ sesler geliyordu ama artık kim olduğumu çok daha net bir şekilde biliyordum, ne uğruna savaştığımı da ve kaybetsem de onurumla nasıl öleceğimin de bilincindeydim.

Beni bu aptal hücrenin içinde çürütemeyeceklerdi.

Demir kapının penceresi bir kez daha sertçe açıldığında soruyu sormasını beklemeden ben cevap verdim. "En sevdiğim yemek peynirli makarna, en sevdiğim koku lavanta."

7 Aralık 2028

Saat 00.31

Tugay Demir Çeviker'i ellerinden halatlarla tavana bağlamışlardı ve sırtına kırbaçlarla art arda vuruyorlardı. Her darbe Tugay'ın hem itibarına hem de bu zamana kadar ulaşmak istediği özgürlüğüne bir darbeydi. Eftalya'yı psikolojik olarak yok etmeye çalışırlarken Tugay'ı da hem psikolojik olarak hem de fiziksel olarak mahvetmeye çalışıyorlardı çünkü onun gücünü yok etmeleri çok daha zordu.

"En sevdiğin yemek ve en sevdiğin koku?" diye sordu adam kırbaçla sırtına vurmadan önce bir kez daha. Yine ses yoktu, günlerdir Tugay'a da aynı sorular soruluyordu fakat o da tıpkı Eftalya gibi sessiz kalıyordu çünkü bunlara cevap vermenin onu idama götüreceğini ve her şeyin son bulacağını çok iyi biliyordu.

Cevap alamadıklarında sırtına bir kez daha vurdular, ardından bir kez daha. Çıplak sırtında açık yaralar oluşurken Tugay'ın başı öne doğru düştü fakat inatla çenesini kaldırmaya çalışıyordu; hayır yıkılmayacaktı, zaten bir kez yıkılmıştı, bunu bir kez daha tekrar etmeyecekti.

Bu kez karnından elektrik verdiklerinde ve Tugay'ın dişlerinin arasından acıyla inlemesine neden olduklarında, "En sevdiğin yemek?" diye sordu adam öfkeyle. "Ve en sevdiğin koku?"

Cevap yoktu. Hayır, Tugay o cevabı vermeyecekti.

8 Aralık 2028

Saat 16.44

Aynı hapishanede, farklı hücrelerdeydiler ve ikisi de aynı psikolojik savaşı veriyordu. Eftalya ailesini, çocukluğunu ve avukatlığını görürken Tugay'ın gördükleri çok daha ağırdı çünkü o, pişmanlıklarıyla karşı karşıyaydı. Nida karşısına dikiliyor, ona hesap soruyor, ondan korktuğunu söylüyordu. Giray ona geleceğini çaldığını söylüyordu. Babası karşısına

CamScanner ile tarandı

dikiliyor ve onun hiçbir şey olduğunu dile getiriyordu. Tugay duvarın dibinde otururken bütün bunların ağırlığıyla sağlam kalmaya çalışıyordu ama artık o da psikolojik olarak çökmeye başlamıştı.

Demir kapının penceresi açıldığında adam, "En sevdiğin yemek ve en sevdiğin koku?" diye sordu fakat Tugay cevap vermek yerine hemen karşısındaki bir çift göze odaklandı.

O çift göz annesinden başka kimseye ait değildi; günlerdir ilk kez annesini görüyordu ve annesi ona öfkeyle ve nefretle bakmayan tek kişiydi.

"Oğlum," dedi annesi küçük pencere kapatıldığında. Tugay biliyordu, bu bir hayaldi ama annesini en son çocukken gördüğünden olsa gerek yüzünün her santimini ezberlemek istiyormuş gibi ona bakıyordu. "Sen kötü bir adam değilsin."

Hayır, diyordu Tugay'ın iç sesi. O gerçek değil ama annesinin sesini biraz daha duyabilmek için yanıp tutuşuyordu.

Yaslandığı duvarın köşesine biraz daha sindiğinde o kocaman adam bütün ruhuyla küçücük bir çocuğa dönüşmüştü çünkü annesi tam karşısındaydı.

"Anne," dedi Tugay fısıldayarak, ardından ellerini havaya kaldırdı ve başını iki yana salladı. "Ben katil oldum, ben insanları öldürdüm, ben masum insanlara zarar verdim. Anne ben kardeşlerimin hayatını mahvettim, sevdiğim kadının hayatını cehenneme çevirdim. Anne, beni affet." Elleri titremeye başladığında kollarını birleştirdi ve kendisine sokuldu. "Anne, beni affet ne olursun. Ne yapacağımı bilmiyorum, aklımı kaybediyorum. Bana yardım et."

Annesinin üzerinde öldüğü gün giydiği çiçekli elbisesi vardı, ne büyük rastlantıydı annesinin de çiçekleri elbiseleri sevmesi.

"Anne," dedi Tugay nefesini verirken. "Ben kimseyi kurtaramıyorum, herkesi kaybediyorum. Lütfen beni affet, seni de kurtaramadım."

Annesinin yüzünde gülümseme oluştu. Hesap sormuyordu, suçlamıyordu, bir anne kadar şefkatli bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Tugay," dedi annesi ve uzanıp onun yüzünü okşamak istedi ama bir temas yoktu çünkü her şey Tugay'ın da zihninin bir oyunuydu. "Ben seninle gurur duyuyorum ve bütün kalbimle seni çok seviyorum ama lütfen artık bunu kendine yapma." Sanki Tugay'ın duymak istediği cümleler, bu yaşına kadar işitmesi gerekenler annesinin dudaklarından dökülüyordu. "İlk önce kendini affet ve sonra ölüme teslim ol çünkü acı çekiyorsun, bu acı seni tüketiyor."

CamScanner ile tarand

Tugay yalvarır bir sesle, "Anne," dedi ve sonrasında başını yalvarır gibi eğdi. "Senden ölmeden önce bir şey isteyebilir miyim?" Annesi gözlerinin içine baktı. "Bana..." dedi Tugay solgun bir sesle. "Yaprak sarması yapar mısın? Bu kez babam olmayacak, söz veriyorum."

Annesi gülümsedi, gülümseyişinde o son gördüğü tebessümü vardı. Ölmeden önce, her şey son bulmadan önce de böyle gülümsemişti. "Yaparım oğlum," dedi annesi. "Senin için her şeyi yaparım, yaptım da."

Tugay gözlerini kapattığında ve başını arkasındaki duvara yasladığında aklını kaybettiğini hissediyordu. Gözlerinin önündeki insanların yüzleri siliniyordu, isimleri de öyle ama tek bir kişinin yüzü hiçbir şekilde aklından gitmiyordu. Sevgili Avukat'ı. Onun gözleri, dudakları, yüzü, saçları, o güzel lekeleri zihninde dönüp duruyordu. "Anne," dedi gözleri kapalıyken. "O yaşıyor mu?"

Bir cevap yoktu, elbette olmazdı çünkü Tugay da biliyordu ki bu sadece aklının oyunuydu, onu delirtmeye çalışıyorlardı ve bu şekilde bir hücrenin köşesinde çürümesini sağlayacaklardı ya da idam ipine götüreceklerdi.

Gözlerini yeniden açtığında ve karşısına baktığında annesi artık yoktu ama kararlar kesindi. Günlerdir fiziksel ve psikolojik olarak türlü işkencelere maruz kalmıştı ve kalmaya devam edeceğini de çok iyi biliyordu.

Bakışları kapıya doğru kaydı ve duruşunu dikleştirip çenesini havaya kaldırdı, ardından duvardan destek alarak zorlukla ayağa kalktı. Demir kapıya bir kez vurduğunda birkaç saniye sonra kapının penceresi açıldı.

Tugay duraksamadan sakin bir sesle, "Yaprak sarması," dedi. "Ve orkide."

9 Aralık 2028
Saat 15.00

Uzun zaman sonra ilk kez önüme bir tepsi bırakılmıştı ve tepsinin üzerinde bir tabak peynirli makarna, bir de lavanta vardı. Bomboş gözlerle tepsiye bakarken benden istedikleri cevapları aldıktan sonra aklımı tamamen özgür bıraktıklarını fark ediyordum.

Hâlâ kimse benimle konuşmuyordu ama konuşmaları da gereksizdi. Bu yemek ve bu koku, idamın benim için bir nefes kadar yakın olduğunun sinyaliydi.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda ve elim boynumdaki kolyeme doğru gittiğinde bunu benden almayı unutmuşlar mıydı yoksa artık gerek bile görmüyorlar mıydı, bilmiyordum. Eldivenlerim yoktu,

CamScanner ile tarandı

kıyafetlerim savaştaki kıyafetlerimle aynıydı, parmağımda ise Tugay'ın bana evlenme teklifi ederken taktığı yüzük duruyordu.

Hücrenin duvarlarında isimler kazılıydı, sayılar vardı, elimden gelse yüzleri bile kazırdım ama bunu yapamamıştım.

Ben tepsiyi izlemeye devam ederken bu kez demir kapının penceresi yerine direkt kapısı açıldı. Başımı bile kaldırıp bakmadım, öylece durmaya devam ettim fakat saniyeler sonra Krallık'ın adamı olduğuna emin olduğum o adamın baskın sesini işittim. "Bu kıyafetleri giyin ve on dakika sonra hazır ol," dedi sert bir sesle. "İdamın gerçekleşecek."

İdamın gerçekleşecek.

Gözlerim yavaşça yukarıya doğru tırmandığında iriyarı adamla bakışlarımız kesişti. Sadece, "Peki ya Tugay?" diye sorabildim çatallı bir sesle.

Bir cevap vermesini beklemiyordum ama adam ürpertici bir şekilde gülümseyip, "O da hemen senin yanında idam edilecek," diye mırıldandı. Tepsiye baktı ve makarnaya dokunmadığımı gördü. "Sevgilinle aynı zamanda sevdiğiniz yemekleri söylediniz."

Kendi kendime, "Yaprak sarması," diye fısıldadım.

"Evet," dedi. "Ve en sevdiği koku da orkide."

Kıyafetleri yanıma fırlattı ve kapıyı sertçe kapatıp gittiğinde beni yalnızlığımla baş başa bırakmıştı. En sevdiğin yemek, en sevdiğin koku... Ağzıma tek lokma süremiyordum, istesem de bunu yapamazdım biliyordum. Tugay da en sevdiği yemeğin yaprak sarması olduğunu söylemişti ama yiyememişti. Sadece bir cevap vermek için vermiştik, istesek de o yemekleri yiyemezdik bunu çok iyi biliyordum.

Saat 15.45

Üzerime siyah mahkûm üniformasını giymiş bir şekilde ayakta kapının açılacağı anı bekliyordum. Bir adım ötemde yerde hiç dokunulmamış peynirli makarna duruyordu. Babamın ölmesine neden olan o peynirli makarna. Ölmeden önce yediği son yemek olan peynirli makarna.

Çenemi inatla havaya kaldırdım, omuzlarımı da öyle. Ayakta durmakta bile zorlanıyordum ama yine de onurlu bir şekilde idam ipine gitmekten asla vazgeçmeyecektim. Artık hiç ses yoktu çünkü bilincim yerindeydi, kim olduğumu ezberlemiştim ve ne uğruna yaşadığımı da çok iyi biliyordum.

CamScanner ile tarandı

Demir kapı sertçe açıldığında ve içeriye iki adam girdiğinde gözlerim ikisiyle de kesişti. Bir adam yere çöktü ve ayak bileklerime demir prangaları geçirdi, diğer adam ise el bileklerime elektrikli telleri. Tek bir hamle yaptığım an elektriği verirlerdi ve canımı hiç olmadığı kadar çok yakarlardı.

Yüzümde bir gülümseme belirdiğinde üçüncü kişi de kapının önünde belirdi ve o kişinin yüzünü görmek, bütün öfkenin ve nefretin bünyeme yeniden uğramasına neden oldu.

Ufuk oradaydı, bakışları benim üzerimdeydi ve zafer kazanmış bir ifadeyle gülümsüyordu.

Beni baştan aşağı süzdü, oldukça sağlıklı görünüyordu. Bakışları yerdeki makarnaya odaklandığında şaşırmış bir ifadeyle, "Yemeğine hiç dokunmamışsın Avukat," diye mırıldandı. "Fakat sevgilin en sevdiği yemeği yedi."

Yüzümdeki ifade değiştiğinde, "Yedi mi?" diye sordum sadece.

Ufuk başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Bir süre o sarmalara hiç dokunmadı, senin gibi onun da hücresini daima izliyorum." İzlendiğimi elbette ki biliyordum. "Fakat sonra, çok sonra o da senin gibi hayaller görüyor olmalı ki annesinden söz etti." Hayır, güçlü durmalıydım, hiçbir şey belli etmemeliydim. "Hatta annesiyle konuştu, o sarmaları annesinin yaptığını sanıyor olmalı."

Benim aklım şu an yerindeydi ama bana uğrattıkları işkencelerin bin mislini Tugay'a gerçekleştirdiklerine çok emindim. Sarmaları annesinin yaptığını düşünecek kadar aklını kaybetmişti, o iyi miydi? Ne durumdaydı? Tek istediğim son kez de olsa onu görebilmekti.

"Her neyse," dedi Ufuk kapının önünden çekilip geçmemiz için beklerken. "Zamanı geldi. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Yutkunduğumda ve zorlukla da olsa gülümsediğimde, "Bizim idamımız bile senin hayatından çok daha kıymetli bir noktada olacaktır," diye fısıldadım. "Çünkü onurlu yaşamak ve senin gibi satılık bir şerefsiz olmak arasında çok büyük bir fark var."

Ufuk gülmeye başladığında başını iki yana salladı. "Ben de bana canın için yalvarırsın sanıyordum," diyerek dalgaya aldı. "Neyse ki hâlâ dikbaşlı o avukatsın, hayranlık uyandırıcı."

Hiçbir cevap vermeden yanından rüzgâr gibi geçip gittiğimde bulunduğumuz yerin aslında yanan Ada Hapishanesi olduğunu yeni fark ediyordum. Bu hücreleri tanıyordum, her şeyin başladığı yerdeydik ve her şeyin başladığı yerde son bulacaktık.

CamScanner ile tarandı

Uzun koridordan yürüdük, ardından merdivenlerden aşağıya inmeye başladığımızda ileriden başka adım sesleri de duymaya başladım. Son basamaktan indiğimizde ve büyük bir kapının önüne geldiğimizde sol tarafımda bir hareketlenme oldu ve bakışlarımı çevirdiğimde kalbimin sıkışmasına neden olacak o görüntüyle karşılaştım.

Tugay'la. Tugay'ın son haliyle.

Üzerinde mahkûm üniforması vardı, benim gibi ayaklarına prangalar takmışlardı, el bileklerinde elektrikli teller vardı. Tıpkı benim gibi dik durmaya çalışıyordu ama omuzları öyle değildi, düşmüştü ve bu duruşunu anlayamamak zor değildi, yine işkencelere uğramıştı. Sırtında yeni yaralar oluşmuştu, yüzünde bıçak darbeleri. Onu aylar önce gördüğüm o adama dönüşmüştü.

Fakat Tugay gözlerini bana çevirdiği saniyede şu an olmaması gereken o sevdiğim gülümsemesini bana gönderdi; umutla, hayatla. Ölmek üzere olmasına rağmen umutla bana gülümsedi ve zorlukla da olsa omuzlarını dikleştirdi çünkü o da birlikte ölüme gideceğimizi anlamıştı.

Ben de ona gülümsediğimde onu yavaş adımlarla yanıma getirdiler ve hemen solumda kaldığında gözlerimiz bir an bile olsun birbirimizden ayrılmadı. Gülümsedim, öleceğimi bile bile bütün kalbimle hissederek ona gülümsemeye devam ettim. Çenemi havaya kaldırdım, korkular yoktu, kendimi babam gibi hissediyordum ve öleceksem onunla beraber ölmenin verdiği hisle son nefesimi verecektim, bu da bana yeterdi.

"Acaba," dedim onunla ilk tanıştığımız zamanları hatırlayarak. "Dışarıda hava nasıldır? Kar yağmış mıdır? Belki de güneş açmıştır, kimbilir?" Sesim titriyordu, gözlerim dolmuştu ama yüzüne bakarken bütün yaşanmışlıklar, acılar, savaşlar, hırslar hepsi kalbimin üzerinde atmaya devam ediyordu.

Dudakları aralandı ve büyük bir nefes vererek, "Sevgili Avukat," dedi sevgiyle. "Seni görene kadar aklımı kaybettiğimi düşünüyordum, gerçeksin öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Buradayım, birlikteyiz ve birlikte öleceğiz."

Tugay hem büyük bir kayıpla hem de büyük bir acıyla bana bakmaya başladığında, "Bundan daha huzurlu bir ölüm olamazdı," diye fısıldadı. "Bize resmen hediye veriyorlar."

Bu cümlelerin ardından önümüzdeki büyük demir kapı yüksek bir sesle açıldı ve pencereleri bile olmayan kocaman bir alanla karşılaştım.

CamScanner ile tarandı

Bu alan, benim Tugay'a güneşi gösterdiğim yerdi ve şimdi o yer, bizim cehennemimize dönüşecekti.

İçeride Krallık amblemleri taşıyan onlarca insan duruyordu, askerler tek sıra haline dizilmişti ve Krallık'ın önde gelen isimleri bu idamı izlemek için özel olarak davet edilmişlerdi. X yoktu, o kalabalıkta onu göremedim, onun yerine Ufuk işlerini yürütüyor olmaydı ki herkes Ufuk'a büyük bir saygıyla bakıyordu çünkü iki haini yakalamıştı, onların gözünde iki pisliği.

Burada yapayalnızdık, bizi kurtarabilecek halk yoktu, arkadaşlarımız da bize ulaşamazdı çünkü Ada Hapishanesine girebilseler bile burasının yerini bulabilmeleri imkânsızdı. Daha önce burada kalan birisi bilebilirdi ve aralarında daha önce hapishaneye girmiş kimse yoktu. Aslında burada ne büyük bir boşluk bırakmıştık. Onlara öğretmemiz gereken bir şeyler vardı ve bunu yapmamıştık.

Ölümümüzü bile sessizce gerçekleştirmek isteyecek kadar bizden, gücümüzden korkuyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki halk buna izin vermezdi. Peki ya diğerleri neredeydi? Giray kurtulabilmiş miydi? Marco? Gamze? Sinan neredeydi? O benden haber bile alamadan duramazdı.

Adamlar bizi yürütmeye başladıklarında çıplak ayaklarıma yerdeki ziftlerden bulaşıyordu. "Ada Hapishanesinde infazınızı gerçekleştirmek en büyük hayalimdi," dedi Ufuk sanki açıklamak zorundaymış gibi. "Çünkü olması gereken en başından beri buydu."

Ağır adımlarla yürümeye devam ederken ayaklarımın altındaki zeminin sanki sarsıldığını hissediyordum ama soluma baktığımda Tugay'ı görmek ve yine onunla beraber bu yolda yürümek içimi rahatlatıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan yürümeye devam ettim, korku yoktu ama ona son kez bakmanın verdiği hissi aşabilmek fazlasıyla zor olacaktı.

İkimizi de idam sehpalarının arka tarafına getirdiklerinde bakışlarımız birbirimizden bir an olsun ayrılmıyordu. Adamlardan bir tanesi telefonunu çıkardı ve kamerayı açtı. Bakışlarımı Tugay'dan ayırdığımda ve tepemde sallanan urgana baktığımda babamın idam edilirkenki görüntüsü gözlerimin önüne geldi. Hiç korkusu yoktu, bir an bile ama öleceğinden neredeyse emindi.

Ben de emindim, bunu her zerremle hissediyordum.

"Taburelere çıkın," dedi Ufuk baskın bir sesle. "Ve son sözlerinizi söyleyin."

Çırpınabilirdim, haykırabilirdim, küfürler savurabilirdim fakat bunların hepsinin faydasız olduğunu da çok iyi biliyordum çünkü güç

CamScanner ile tarandı

artık onlardaydı, bizi kurtarabilecek tek bir şey bile yoktu. Yavaşça tabureye çıktığımda ve benim ardımdan Tugay da çıktığında bakışlarımız yeniden birbirine döndü.

İnsan hayatının son gününü yaşadığını bildiğinde ne yapardı, hiç düşünmemiştim. Ölüme çoğu kez yaklaşmıştım, çoğu zaman öleceğimi de düşünmüştüm ama şimdi, ölüm bu kadar yakınımdayken ne yapmalıydım bilmiyordum. Onu sevdiğimi mi söylemeliydim? Bunu zaten biliyordu. Hayır, bana bakarken ne duymak istediğini çok iyi biliyordum çünkü gözlerindeki acı kendini suçlayan bir adamdan başka hiçbir şeyi barındırmıyordu.

"Tugay," dedim bizi dinleyen onlarca insanı umursamadan. "Seçtiğim bu yol, benim yolumdu ve sen benim bu yoldaki en büyük şansımdın, hiçbir anından pişman değilim hiçbir şeyin. Yine olsa yine savaşırım." Bakışlarım bir anda topluluğa döndü. "Yine olsa yine bu aptal düzene başkaldırırım ve yine olsa yine sizlerin karşısında dikilirim. Şimdi kelepçelerimi açsanız yeniden savaşırım sizinle. Hiçbir şeyden ama hiçbir şeyden pişman değilim."

Tepemde sallanan urgandan lavanta kokusu geliyordu, ne acıydı ölmeden önce insanlara yaşattıkları. Babam, annemin kokusunu alarak ölmüştü.

Ufuk'un arkasında bir hâkim kürsüsü vardı, sanki yasal bir şekilde idamımızı gerçekleştiriyorlarmış gibi bir tiyatro sergiliyorlardı. "Tugay Demir Çeviker," dedi hâkim başını kaldırarak. "Sen pişman mısın?"

Tugay gözlerini benden bir an bile ayırmazken, "Sevgili Avukat," dedi hâkimi duymazdan gelip. "Bana beş dakika güneşi gösterdiğin yer burası." Başını omzuna doğru yatırdı ve soluğunu verirken, "Şimdi o güneşe bile ihtiyacım yok çünkü sen varsın. Benim gökyüzüm hep sendin, özgürlüğüm de öyle," diye fısıldadı.

"Tugay Demir Çeviker!" dedi hâkimin baskın sesi. "Son sözlerini söyle, sen pişman mısın?"

Tugay yine onları umursamadı. "Sevgili Avukat'ım," dedi bu kez bütün kalbiyle. "Biz seninle şu kısıtlı zamanımızda ne çok şey yaşadık öyle değil mi?" Güldüğünde gözlerindeki acıyı sadece ben görebiliyordum. "İki mahkûm insandık aslında ama birçok özgür insandan daha özgürdük çünkü tek bir pencereden bile olsa aynı gökyüzüne baktığımızda bütün dünya sanki ayaklarımızın altındaydı. Şimdi bizi burada mahkûm sanıyorlar, bizi yenebildiklerini sanıyorlar." Bileklerini kal-

CamScanner ile tarandı

dırdı ve elektrikli telleri gösterdi. "Bizi durdurabileceklerini sanıyorlar ama ben sana bakarken yine bütün dünyayı ayaklarımın altında hissediyorum."

Son kez hâkim gür bir sesle, "Pişman mısın?" diye haykırdı.

"Canımın içi," dedi Tugay ve o birkaç saniyelik anda gözlerinin dolduğunu gördüm. "Bana pişman olup olmadığımı soruyorlar. Seni bana veren bu hayat için ne kadar pişman olabilirim, söylesene?"

Birkaç saniye sonra Tugay'ın yüzündeki ifade değiştiğinde ve dişlerini acıyla sıktığında gözleri bileklerine kaydı, elektrik veriyorlardı. "Tugay," dedim altımdaki iskemleye daha sağlam basarken. Gözlerim yüzünün her zerresini inceledi; ela gözleri, uzun kirpikleri, yüzüne orantılı burnu, kalın dudakları, ne olursa olsun bana bakarken parlayan o bakışları ve yüzündeki mahkûmiyetten kalma izleri, yeni oluşanlarla üstelik... Onu son kez gördüğümün bilincinde olarak izledim, ilk gördüğüm gün gibi baktım yüzüne. Gözümden bir damla yaş aktığında, "Başka bir dünyada biz seninle o deftere yazdığımız gibi yaşlanana kadar huzurlu bir şekilde hayatımıza devam edeceğiz, bunu biliyorsun değil mi? Çünkü benim ruhum bir tek sana ait, bir tek senin ve kalbim bir tek senin ellerinde. Başka bir dünyada sen harika bir baba olacaksın, ben ise anneme asla benzemeyeceğim. Başka bir dünyada sen yine pilot olacaksın, ben ise avukat. Başka bir dünyada bizim ellerimize kan bulaşmayacak, bizi yok edemeyecekler." Bileklerimde şiddetli bir acı hissettiğimde elektrik verdiklerinin farkındaydım ama durmadım, devam ettim. "Tugay," dedim dişlerimi acıyla sıkarak, hayır beni susturamayacaklardı. "Kalplerin taşlaştığı bu dünyada sen benim kalbimi yumuşattın, şimdi bu kalbimi senin için feda da edebilirim, hiç önemli değil."

O an sadece ölmek istemediğimi hissettim. Ölümden korkmuyordum hayır, sadece ölmek istemiyordum çünkü biz onunla hiç sinemaya gitmemiştik, konsere de öyle. Biz Tugay'la deniz kenarında şaraplarımızı da içmemiştik, sokak ortasında bağıra çağıra şarkılar da söylememiştik, kahkahalarımız bile yarım kalmıştı, gözyaşlarımıza çoğu zaman engel olmuştuk. Bütün zamanlarımda o vardı ama çok geç tanışmıştık. Belki onunla o barda tanışabilseydim çok daha güzel zamanlarımız olabilirdi, çocukken birlikte büyüseydik süper kahraman oyunları oynardık.

Ona yaprak sarma bile yapamamıştım. Benim ellerimden yaprak sarma bile yiyememişti.

CamScanner ile tarandı

Tugay bana aylar önce gardiyanla konuşmasına şahit olduğum o cümleleri söyledi. "Kalbimiz taşlaştı artık. Yumuşatabilene *aşk olsun, sitemle değil üstelik.*"

Biz ölmek için çok gençtik, biz henüz hiçbir şeyin tadını alamamıştık. Aşkı kalbimin derinliklerinde hissetmiştim ama o aşkı doyasıya yaşayamamıştım çünkü bir savaş meydanının ortasında âşık olmuştum ona ve en başından biliyordum, aşk boynuma geçirdiğim bir urgandı.

"Tugay," dedim fısıldayarak kimsenin duymayacağı bir şekilde. "Ben ölmek istemiyorum, henüz yaşamak ne demek onu bile bilmeyen bir kadının hayatına son veriyorlar." Bileklerime yeniden elektrik verdiler, acıyla inledim. "Bu savaşı kazanmadan ölmek istemiyorum," dedim bu kez acıyla. "Ben babam gibi ölmek istemiyorum."

Ufuk adamlara bir baş hareketi yaptı ve iki adam tabureleri itmek için arkamıza geçti, tam o esnada birisi koşar adımlarla Ufuk'un yanına geldi ve kulağına bir şeyler söylediğinde bakışlarındaki ifade öyle bir değişti ki hızlı adımlarla bizim olduğumuz yere doğru geldi.

Gözümden yaşlar akıyordu ama duruşum hâlâ dikti. Bana babam gibi ölme şansı bile verilmemişti, bir urganda can verecektim, can verecektik.

"Tugay Demir Çeviker," dedi Ufuk hemen benim karşımda dururken. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Bu bir konser, bu bir kaçış, bu bir sanat," dedi üstün bir sesle bir an bile boyun eğmeden. Gözlerini bana çevirdi ve sanki son kez yüzüme baktı. "Duy, bu bizim şarkımız." Hangi şarkıyı söylediğini biliyordum, kulaklarımda en son o şarkı çalsın istiyordu. "Ölmeden önce son kez dans et benimle, o güzel ellerini ellerime ver, kendini bana bırak." Bana hastanedeki o dansımızı hatırlatıyordu, ölmeden önce güzel anıların içinde yok olmamızı istiyordu. "Ben..." dedi sesi titrerken ama hâlâ baskın bir şekilde. "Aynadaki değil, camdaki yansımada olan o adamım." Şarkı çalmıyordu. Elektrikli teller bileklerindeydi. Dans edemezdik, sarılamazdım, birbirimize son kez bile dokunamazdık ama bana ölmeden önce hâlâ çocukluğundaki o masumiyetinde olduğunu söylemek istiyordu, aynadaki o adamdan nefret ediyordu. Bana ölmeden önce güzelliklerin içindeymişim gibi hissettirmeye çalışıyordu.

"Aynısınız," dedim sadece. Çünkü aynadaki adama da âşıktım camdaki adama da. Birisi daha acımasızdı ama ikisi de uğruna öleceğim kişilerdi.

CamScanner ile tarandı

"Hiç olmadık," dedi ve sonra bana yalvarır gibi baktı. "Affet beni her şey için ve bana son kez baktığında gördüğün sadece o camdaki adam olsun, her şey başlamadan önceki adam gibi hatırla beni."

Ve o an hatırladım. Hatırlamak ise kalbime büyük bir hançerin saplanmasına neden oldu. Arabanın içindeydik, o ön koltukta oturuyordu ve her yeri kan içindeydi. Babam onu kurtarmıştı ve ben ona bir mendil uzatmıştım. Arabadan indiğinde onu son gördüğüm an bir arabanın camından baktığım andı. Gözleri daha masumdu, daha korku doluydu ve daha az karanlığa batmıştı.

O an bana baktığında gözlerindeki ifade tek bir şeyi haykırmıştı: O, kurtulmak istemişti.

Ve şimdi de bana kurtulmak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Tugay," dedim solgun bir sesle. "Senden son kez bir şey isteyebilir miyim?"

Son kez demiştim, bu kalbini acıtmıştı biliyordum.

"Bana bir kez daha adımı söyler misin?" diye sordum zorlukla. "Bir kez daha Eftalya der misin bana ama bu kez anlamı denizkızı değil, çiçek olsun. Bir kez, sadece bir kez adımı senden sevgiyle duyayım, başka hiçbir isteğim yok."

Gözlerimin içine baktığında silmek istediğim o kötü anıyı anlamıştı, adımı da sevmek istiyordum ölmeden önce ve o söylerse yeniden severdim, bunu biliyordum.

"Seni seviyorum, Sevgili Avukat," dedi derinden gelen bir sesle. "Ve sana çok âşığım Eftalya Atalar, adının anlamının çiçek olduğu kadar eminim bundan." Adım güzelleşmişti, adımı yeniden sevmiştim ve son kez ölmeden önce adımı ondan duymak kalbimin ferahlamasına neden olmuştu.

Bir kez daha, "Eftalya," dedi derin bir nefes vererek. "Benim Eftalya'm."

"Seni seviyorum," döküldü dudaklarımdan. "Sana âşığım Tugay Demir Çeviker, son nefesim kadar eminim ben de bundan."

Ufuk benim durduğum yere biraz daha yanaştığında yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Ve şimdi Tugay Demir Çeviker," dedi acımasız bir sesle. "Sırada benim hediyem var." Arkamdaki adam yanımdaki tabureye çıkıp başımı urgana geçirdiğinde neler olduğunu anlayamamıştım ama Tugay'a hiçbir şey yapmıyorlardı. Tugay neler olduğunu anlamıyormuş gibi dönüp bana baktığında, "İkinizin el ele

CamScanner ile tarandı

ölmesine izin vereceğimi mi sandın?" diye sordu Ufuk korkutucu bir ses tonuyla. "Bu size ödül olurdu." Bana biraz daha yaklaştı ve kalbim korkuyla atmaya başladı. "Sevgili Avukat'ın ölecek ama sen, onun ölümünü izledikten sonra bir hücrede çürüyerek öleceksin."

O an, işte o an her şeyin son bulduğu an gibiydi. Ben neler olduğunu bile anlamadan Tugay'ı çıkardıkları tabureden indirdiler ve hemen karşıma geçirip dizlerinin üzerine çöktürdüler. O bana aşağıdan bakarken ben bir taburenin üzerindeydim ve boynumda bir urgan vardı.

"Hayır!" diye bağırdı Tugay gözleri açılırken. Artık o huzur yoktu, birlikte ölemeyecektik, yollarımızı ayırıyorlardı. Bir anlık duraksadı, neler olduğunu bile anlamakta güçlük çekti ve donup kaldı. "Hayır," diye fısıldadı ve sonra bütün gücüyle ayağa kalkmaya çalıştı. "Hayır! Bunu yapamazsınız! Onu benden bu şekilde alamazsınız!"

"Tugay!" diye haykırdım ben de bütün gücümle. Çırpınmaya başladığımda altımdaki tabure sallanıyordu ve iki adam beni sıkıca tutuyordu.

"Hayır!" diye haykırdı Tugay bir kez daha ve üç adam onu sıkıca tutmaya çalıştı. Bir tanesi elektrik veriyordu, bir tanesi boynundan tutmaya çalışıyordu. Bizi kandırmışlardı, yollarımız ayrılıyordu, onu büyük bir azapla yaşatmaya devam edeceklerdi ve boynumda bir urgan varken bile tek düşünebildiğim ben öldükten sonra onun çekeceği acıydı. O bu acıyla nasıl devam edebilirdi? Hayır, tam şu an kurtulmam gerekiyordu, onun için hayata devam etmem gerekiyordu. Yüzü kıpkırmızı olduğunda ve adamlardan bir tanesini itekleyip bana doğru atıldığında bir kez daha sırtına tekme vurdular. Yere düştüğünde bile karşı gelmeye devam etti. "Bu şekilde olmaz!" dedi delirmiş gibi. "Gerekirse yalvarırım, her şeyi yaparım!" Bakışları Ufuk'un olduğu yere döndü. "Her şeyimi veririm, bu şekilde olmaz! Bunu yapamazsınız!"

"Bırakın!" diye haykırdığımda sesim duvarlarda yankı yapıyordu ve lavanta kokulu o urgan boynumu kesiyordu ama onun gözlerinin içine bakıp haykırmaya devam ettim ve tam o esnada bulunduğumuz yerin kapısı sert bir şekilde açıldı. İçeriye adamlar girmeye başladığında ve tanıdık yüzleri gördüğümde, "Kurtarın beni!" diye bağırdım. "Bu şekilde ölmek istemiyorum!"

Hayat, zamanın o birkaç saniyelik kısmında gizliydi. Belki birkaç dakika önce bizi kurtarmaya gelseler her şey daha farklı olacaktı ama şimdi her şey için çok geçti.

CamScanner ile tarandı

"Beni alın!" diye haykırdı Tugay bu kez gür bir sesle. "Her şeyin suçlusu benim, beni öldürün!" Dizlerinin üzerinde acıyla adamlara baktı, Ufuk'a baktı, herkesin yüzüne baktı. "Onu değil, beni alın, ben değil miyim her şeyin suçlusu? İstediğiniz işkenceleri yapın bana, her şeyi yapın ama bunu yapmayın! Almayın onu bu şekilde ellerimden ya da beni öldürün!"

Ufuk başını çevirip arkasına baktı, gelenleri gördü ve bana biraz daha yaklaştı. Tam o an gördüğüm son yüz Tugay'ın yüzü olurken çırpınmayı bıraktım ve yanaklarımdan yaşlar süzülürken bu anın, hayatımın son anı olduğunu anladım. Artık her şey faydasızdı.

Herkesin ölmeden önce kurduğu bir cümle olurdu, benim cümlem sadece âşık olduğum adam için olmalıydı, Tugay için çıkmalıydı dudaklarımdan o kelimeler.

Çırpınışlarının arasından bana öyle bir acıyla baktı ki birbirimizin gözlerine son kez baktığımız an olduğunu artık o da biliyordu. Zaman durdu sanki, sesler kesildi, o ve ben vardık sadece, başka kimse yoktu. Eftalya Bahçesi'ndeydik, kulaklarımda o şarkı çalıyordu. Sadece ikimiz, başka kimse yok.

Hayır, son cümlelerim yardım çığlıklarım olmayacaktı. Bunu istemiyordum.

"Benim için yaşamaya devam et, canımın içi," dedim kısık bir sesle altımdaki tabure kaymadan önce. "Kazan bu savaşı ve sonra benimle gökyüzünde buluş."

CamScanner ile tarandı

25
İKİ DALI SOLMUŞ ORKİDE

Tugay Demir Çeviker

İmkânsızlıklar imkân dahilindeydi ama ölümün bir imkânı yoktu, bunu çok geç öğrenmiştim.

Hayatım boyunca işkencelere uğramış bir adamdım ama kalbimin yerinden bu denli sökülüp alındığını hiçbir zaman hissetmemiştim. Kocaman bir oyuk, kan yok, göğüs kafesimde bir ağrı, ellerimde his yok, bacaklarımda da yok. Kocaman bir oyuk, içinden zehir akıyor çünkü ben kötü bir adamım. Adamdım değil, kötü bir adamım. Öyle büyük bir oyuk ki beni içine çekiyor, kan akmıyor, akmalı, parçalanmalıyım ama yaşamaya devam ediyorum.

İmkânsızlıklar imkân dahilindeydi ama ölümün bir kurtuluşu yoktu, bunu yeni öğreniyordum.

Nefes alamıyordum, sesler geliyordu, kurşun seslerine alışıktım ama şimdi o sesleri bile duymakta zorlanıyordum. Dizlerimin üzerindeydim, önemli değildi. Onun için, Avukat'ım için, benim hayatımın bütünü olan o kadın için binlerce defa dizlerimin üzerine çökerdim ama yaşasın diye çökerdim, nefes alsın diye çökerdim, gülümsesin diye çökerdim. Ölürken değil, çırpınırken değil, benden yardım isterken değildi.

Ağzımdan hangi cümleler dökülüyordu bilmiyordum ama o tam karşımda boynunda bir urganla duruyordu. "Beni alın!" diye bağırdığımı hatırlıyordum, gerekirse yalvarırdım, hatta yalvarıyordum belki de bilmiyordum ve o da haykırıyordu. Belki de duymayı hiç istemeyeceğim o kelimeleri söylüyordu. "Kurtarın beni!" diyordu, benden yardım istiyordu, insanlardan yardım istiyordu, o ölmek istemiyordu. Bunu görebiliyordum, dakikalar önce de görmüştüm. O yaşamak istiyordu, o bütün her şeye rağmen artık bu hayatı seviyor, yaşamayı istiyordu.

Beni tutan ellerden kurtulmaya çalıştım ama kaç kişi beni tutuyordu bilmiyordum, onlardan kurtulamıyordum. Çırpınıyordu, Avukat çırpınıyordu fakat sonra bir şey oldu, o güzel gözlerinde bir şeyler değişti, duraksadı ve gözleri dizlerimin üzerine çökmüş olan bana doğru kaydı. Bana öyle bir baktı ki çırpınmayı bıraktım.

CamScanner ile tarandı

Sever gibi baktı, gülümser gibi baktı ama en çok veda eder gibi baktı çünkü her şeyin bittiğini ve bunun son anımız olduğunu biliyormuş gibi izliyordu beni. Gözlerinden binlerce duygu geçti ama en çok canımı yakan son bir ihtimal yaşama hevesiyle bir kez daha çırpınması oldu.

Sonra gülümsedi bana. İmkânsızlıkların, hatta ölümün bile ortasında bana öyle bir gülümsedi ki yaşar sandım, beni bırakmaz sandım, beni bu hayatın ortasında yapayalnız bırakmaz sandım. Öyle bir gülümsemeydi ki beni etkisi altına aldı, yok olduğum yerde daha fazla yok oldum.

"Benim için yaşamaya devam et, canımın içi," dedi kısık bir sesle, yüzündeki o veda gülümsemesiyle. "Kazan bu savaşı ve sonra benimle gökyüzünde buluş."

Bu onun dudaklarından duyduğum son cümlelerdi. Altındaki tabure sert bir şekilde itildiğinde güzel boynu urganın içinde kaldı ve ayaklarıyla beraber vücudu sallanmaya başladı. Karşımda nefes almakta zorlanırken ve boğulurken, "Eftalya!" diye bağırdığımı işittim. Adını söylüyordum, o benim Sevgili Avukat'ımdı ama dudaklarımdan artık adı dökülüyordu. "Hayır!" Silah sesleri arttı ama beni tutan eller asla uzaklaşmadı, o çırpınmaya devam etti, elleri boynundaki urgana gitti ve onu çıkarmak istedi ama gücü yetmiyordu. Saniyelerle savaşıyordu, karşımda acı çekiyordu ve ben onu kurtarabilecekken gücüm kimseye yetmiyordu, ona yetişemiyordum.

"Bırakın!" diye haykırdığımda öne doğru atıldım fakat adamlar beni bacağımdan tuttu, tekmeler savurdum fakat bu kez kollarımı tutuyorlardı. Çırpınmaya devam etti, yaşamak için ve bu hayata devam etmek için öyle çok direndi ki... Nefesinin kesilmesini istemiyordu, babası gibi o da ölmek istemiyordu, bunu çok iyi biliyordum.

Benim âşık olduğum o kadın gözlerimin önünde işkencelerle boğularak öldürülüyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum, bunun adı cehennemdi, ölmeme gerek bile yoktu, asıl cehennem tam olarak bu yaşadığımdı.

Arkamdaki bir adam vurulup yere düştü ve güçleri azaldığında yerde sürünerek idam ipine doğru ilerledim. Beni hâlâ tutmaya çalışıyorlardı ama onu kurtarabilirdim, ona ulaşabilirdim, nefes almasını sağlayabilirdim, hayata yeniden döndürebilirdim. "Yalvarıyorum dayan!" diye haykırdım ve sert bir tekmeyi arkamdaki adama geçirdiğimde diğer adamın da vurulduğunu fark ettim. Tamamen güçleri

CamScanner ile tarandı

benden uzaklaştığında yerde sürünerek idam ipinin olduğu yere gittim ve zorlukla ayağa kalkarak onun gövdesine sıkıca sarıldım. "Dayan!" diye bağırdım. "Beni seviyorsan dayan, kurtaracağım seni!" Bir kez daha çırpındı, bir kez daha ve bir kez daha.

Ardından durdu. Son bir kez daha çırpındı ve sonrasında durdu.

Çünkü benim onu kurtarmaya geldiğimi anladığı için durmuştu biliyordum, sıkıca sarıldığım gövdesini urgandan zorlukla kurtardığımda başı öne doğru düştü ve dengemi kaybettiğimde ben de onunla beraber yere devrildim.

Onu kucağıma çektiğimde ve gülmeye başladığımda yüzünü kapatan saçlarını arkaya doğru itekledim, yüzünü açığa çıkardım. "Kurtardım," dedim kısık bir sesle. "Geldim, kurtardım, buradayım." Gözleri kapalı, dudakları aralıklıydı, korkudan ya da nefessizlikten bayılmış olmalıydı. "Canımın içi," dedim ona doğru eğilerek. "Kurtuldun, aç gözlerini, geç kalmadım, kurtardım seni." Gözlerini hâlâ açmıyordu, dudakları hareket etmiyordu, ensesinden tutup başını kaldırmasam başı geriye doğru düşüyordu. Bayılmıştı, elbette bayılırdı, ne kadar süre nefessiz kalmıştı. Yeniden güldüğümde onu kucağıma biraz daha çektim ve göğsüme doğru yaslayıp alnından öptüm. "Sevgili Avukat," diye fısıldadım kulağına doğru. "Ölmediğini biliyorum, gözlerini aç." Saçlarından öptüm, ardından bir kez daha alnından öptüm, başı geriye doğru düşmeye devam etti.

Hayır, geç kalmış olamazdım. "Kurtardım," dedim yeniden ve vücudumun hiç olmadığı kadar çok titrediğini fark ettim. "Kurtardım seni, biliyorum." Sol elini kaldırdım ve avcunun içinden öptüm, onu her öptüğümde gülümserdi ama bu kez gülümsemiyordu. Bana kızmış mıydı? Belki de kızmıştı, onu yalnız bıraktığım ve biraz da olsa geç kaldığım için beni affetmeyecekti belki de. Olsun, gözlerini bir kez açsın, hiç affetmese de olurdu. Bir kez daha avcunun içinden öptüğümde elim bileğine sıkıca tutundu ve bunu yapmayı hiç istemesem bile nabzına baktım.

Atışlar yoktu. Nabzı yoktu. Avukat'ımın nabzı atmıyordu.

"Hayır, ben hissetmiyorum sadece," dedim gülümsemeye çalışarak. Kulağımı kalbine doğru yasladım ve kalp atışlarını duymaya çalıştım. Onun kalp atışlarını ezbere bilirdim, ne çok hızlı ne çok yavaş atardı ama heyecanlandığında beni bile delirtirdi. Şimdi hiç ses yoktu, hiçbir atış yoktu. Elbette olmazdı, etrafta silah sesleri vardı. Başımı kaldırıp,

CamScanner ile tarandı

"Susturun şu silahları!" diye haykırdım. "Onun kalp atışlarını duyamıyorum, durdurun şu savaşı!"

Durdurun savaşı, Avukat'ımın kalp atışını hissedemiyorum. Zamanı durdurun, o gözlerini açamıyor.

Ellerimle yüzünü avuçladığımda teninin soğuk olduğunu fark ettim. Soğuk olabilirdi, burası soğuktu. O çok sıcak olmazdı zaten, ilk tanıdığımda üşüdüğünü düşünürdüm ama hayır, kansızdı sadece. "Avukat," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak. "Sen hep çok soğuksun, doktora gitmemiz gerekiyor ama doktora bile gidemiyoruz ki. Beni duyuyor musun?" Onu biraz daha kendime çektiğimde sağ eli diğer tarafa doğru düştü. Elim hızlıca göğüskafesimden içeriye gitti ve bir peçete çıkardım, ona lale yapmıştım. "Sana çiçek yaptım," dedim onu vermeyi unuttuğumu hatırlayarak. "Yemeğin yanında geldi, ben de sana lale yaptım ama vermeyi unuttum. Gözlerini aç Avukat, seversin sen laleleri."

Gözlerini açmıyordu.

İmkânsızlıklar imkân dahilindeydi ama onun gözlerini açmasının imkânı bile yok gibiydi.

"Avukat," dedim kısık bir sesle ve elimle yüzünü tutup sarsmaya başladım. "Hayır, bu olmadı." Bir kez daha eğilip kalbine baktım, bir kez daha nabzına baktım ama hiçbir şey yoktu. Birisi omuzlarıma dokundu, bir şeyler söyledi ama onları duymak istemiyordum. "Silahları susturun!" diye haykırdım bir kez daha ve başımı kaldırıp baktığımda karşımda Giray'ı gördüm, kardeşimi. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki ben de ölmüştüm, benim ölümüme bakıyordu. "Giray," dedim hızlıca. "Silahları susturmalarını söyle, savaşı bitir, Avukat'ımın kalp atışlarını duyamıyorum."

"Tugay," dedi Giray omzumu sıkıca tutup yanıma eğilerek. "O artık burada değil."

"Ne?" Gülmeye başladım ve yeniden onun yüzüne baktım. "O burada, yanımda, kucağımda, görmüyor musun?" Kendime çekip ona sıkıca sarıldım, bütün kalbimle sarıldım ve sonrasında yeniden başımı kaldırıp bakarak. "O son ana kadar çırpındı, ölmüş olamaz." Başımı iki yana salladım ve onu yere, dizlerimin önüne yatırdım. İlk kalmadım. Kurtardım, saklanmadım, çırpındı, nefes almaya çalıştı, o madım, bu kez geç kalmadım, annemde geç kalmıştım ama onda geç indirdim. "Ben kurtardım onu," dedim başımı sallayarak. "Geç kalmadım. Kurtardım, saklanmadım, çırpındı, nefes almaya çalıştı, o yaşamak istedi." O yaşamak istedi. İstiyordu. "Giray," dedim yeniden

CamScanner ile tarandı

önce ağzından nefes verdim ve sonrasında bütün gücümle kalp masajı yapmaya başladım. Art arda bunu yaparken Giray beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu ama asla izin vermeyecektim çünkü yaşayacaktı biliyordum, ölemezdi. Gözlerimin önünde çırpınarak değil, son kez yaşamak isteyerek değil, bir urganla yalnız başına ölerek değil, bu gerçekleşecekse ben de onunla beraber ölmeliydim.

Bir kez daha kalp masajı yaptım ve bir kez daha. Vücudu ellerimin altında sarsılıyordu ama herhangi bir tepki yoktu. Aralıklı dudakları, kapalı gözleri ve gitgide soğuyan teni... "Hayır," dedim kısık bir sesle. "Hayır, hayır, hayır, o yaşayacak, o ölmedi." O ölmedi. Ölmeyecekti, yaşamak zorundaydı, bana bu şekilde ellerimde veda edemezdi. "Hayır!" dive bağırdığımda kalbine art arda yumruklar atmaya başladım. "Ölmeyeceksin, kurtaracağım seni! Aç gözlerini, yalvarıyorum aç gözlerini! Avukat, bırakma beni!" Giray bana arkadan sarıldığında ve çekiştirmeye çalıştığında onu benden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Tugay," dedi Giray ağlayarak. O ağlıyordu çünkü Avukat ölmüştü. Ölmese ağlamazdı, yaşayacağına inancı yoktu. Bir tek benim inancım vardı, onun yoktu. "Dur artık, o öldü, yeniden yaşamayacak, yalvarıyorum dur!"

"Yaşayacak!" dediğimde Avukat'ımın vücuduna doğru gömüldüm ve kollarını kaldırıp bana sarılmasını sağladım ama bıraktığımda kolları yeniden düşüyordu. "Yaşayacak, bu şekilde ölmeyecek! O yalnızlığı sevmiyor!" Başımı göğüskafesine gömdüm, o güzel lekelerinin olduğu yere. "Giray," dedim acıyla. "Anlamıyorsun, o yalnız ölemez, tek başına olamaz, ben onu yalnız bırakamam."

"Öldü." Marco'nun sesini işittim. Başımın tepesinde ayakta dikilirken her yeri kan içindeydi, vücudu titriyordu ve gözleri doluydu. "Öldü mü?" dedi bu kez.

Ona bakarken, "Ölmedi değil mi?" diye sordum ve yeniden Avukat'a döndüm. Bir mahkûm üniformasıyla, boynunda urganın iziyle, yalnız, bensiz ölmüş müydü? Marco arkasını döndüğünde ve haykırdığında bize doğru koşan Sinan'ı gördüm, haykırışın ardından duraksadı ve dizlerinin üzerine çöktüğünde elleri saçlarına doğru gitti. "Sinan," diye bağırdım ona doğru. "Sen tanıyorsun onu, ölmez öyle kolay, biliyorsun."

Veda ne demekti, anlamını yeniden unuttu Tugay. Hayır, Sevgili Avukat'ı aklından geçeni yapmazdı, gitmezdi, terk etmezdi onu.

CamScanner ile tarandı

Onu tanıdığımda bu kadar cehenneme batmamıştı, sadece babasını kurtarmak isteyen bir kadındı. Sonra onu aldım, bir cehennemin ortasına soktum, kendimle beraber karanlığa sürükledim ve onun ölümüne neden oldum. Ben olmasaydım belki de hayatına devam edecekti ama ben ona kaçalım demiştim, o kaçmak istememişti. "Hayır," dediğimde teni gitgide rengini kaybediyordu, sanki bütün teni o beyaz lekelerin rengine dönüşüyordu. "Kurtaramadım," diye fısıldadığımda artık ona dokunmaya bile hakkım yokmuş gibi hissediyordum. "Kurtaramadım," dedim bir kez daha. "Kurtaramadım!" Öyle bir bağırdım ki sanki kurşunların sesleri bile sustu. "Kurtaramadım! Onu kaybettim! Yetişemedim, geç kaldım! Kurtaramadım!" Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona doğru yaklaştım, "Özür dilerim, kurtaramadım," dedim ona ama artık farkındaydım, ruhu benimle değildi. "Yalnız kaldın, yalnız bıraktım seni. Özür dilerim, kurtaramadım, yalvarıyorum sana aç gözlerini, kurtaramadım. Sen ne söylersen iyileşirim ben, sen sustuğun her an yok olurum, bir tek sen beni ayağa kaldırabilirsin. Ne olur aç gözlerini!"

"Kendine gel, yalvarırım," dedi Giray arkamdan kollarımdan tutarken.

"Kaçabilirdik," dedim hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Sen haklıydın, kaçabilirdik, her şeyi boş verebilirdik ama kaçamadık. Giray, yemin ederim istemedi ama dinlemeyebilirdim, onu alıp götürebilirdim, o ölürken çok acı çekti. Çırpındı Giray, nefes alamadı, kurtaramadım, ben onu kurtaramadım."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diyordu Giray ama vardı. Gücüm yetmemişti, yetebilirdi, o adamları öldürebilirdim. O çırpınırken sadece izlemiştim, bunu nasıl yapabilmiştim?

"Sevgili Avukat," dedim ona doğru. Dudaklarındaki renk gidiyordu ama lavanta kokusu geliyordu. En sevdiği koku lavanta. "Canımın içi, her şeyim, eşim, sevgilim, yol arkadaşım, bak buradayım." Saçlarını sevdim, yüzünü sevdim, boynundaki o urganın izini sevdim. "Seninleyim ben, imkânsız mı gözlerini açman? Açsana gözlerini, üstünlük tasla, çeneni kaldır, bütün bu savaşın ortasında bile hayata karşı olan o sevginle bana genç bir adam gibi hissettir. Bana her şey geçecekmiş gibi hissettir. Sen gözlerini kapatınca benim için özgürlük de bitti, şimdi tamamen mahkûmum sanki. Beni bu mahkûmiyete esir etme ne olursun. Aç gözlerini, sınırlı zamanımıza hayallerimizi sığdıralım,

CamScanner ile tarand

yine o uzun cümlelerini kur ne olursun. Böyle ölemezsin, beni böyle bırakamazsın."

"Eftal," dedi Sinan'ın sesi ve sonrasında yere çöktüğünde o da Avukat'ı kendine doğru çekti. "Hayır, bunun olacağını biliyordum, en başından beri biliyordum hem de." Sıkıca sarıldığında vücudumdaki bütün gücün artık tükendiğini hissediyordum. Yoktum, yok olmuştum, varlığım bile sadece onunla beraber vardı ama şu an varlığımı bile hissetmiyordum. "Eftal," dedi Sinan ağlaya ağlaya. "Sen benim çocukluğumsun, çocukluk arkadaşımsın, ailemsin. Ailemi yeniden kaybettirme bana."

Diğerleri de gelmişti ve silah sesleri artık susmuştu. "Kurtaramadım," dedim kendi kendime. "Ve geç kaldım. Geç kaldınız." Durdum ve bakışlarımı Giray'a çevirip ellerimi yakasına yasladım. "Geç kaldınız!" diye haykırdım yüzüne ve ayağa kalkıp onu itekledim, ardından Marco'nun yakasına yapıştım. "Daha erken gelebilirdiniz, o yaşayabilirdi, bu şekilde acı çekmeyebilirdi! Siz geç kaldınız, geç kaldım, kurtaramadım!" Marco bana sarıldığında ve yeniden dizlerimin üzerine çöktüğümde bir şeyler söylüyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. "Geç kaldık," diye fısıldadım yaslandığım yerde. "Onu yaşatabilirdik, geç kaldık."

"Dur artık," dedi Marco yalvarır gibi. "O buna hazırdı, bu savaş uğruna ölmeye bile hazırdı."

"Anlamıyorsun," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. "Gözlerimin önünde çırpındı, yapayalnız hem de. Acaba ölmeden önce kurtulabileceğini düşünmüş müdür? Ben onu kurtarırım sanmış mıdır? Bana veda eder gibi baktı ama çırpınırken onu kurtarırım diye umut etmiş midir?" Gözlerim yeniden Avukat'a döndüğünde Sinan'ın onu göğüs kafesine yasladığını gördüm.

"Benim de kurtaracağımı sanmıştır," dedi Sinan boğuk bir sesle. "Çünkü onu daima kurtarırdım, bunu biliyor."

Gözlerim Sinan'ın belinde duran silaha kaydığında bir an bile düşünmeden hızlıca silahı belinden tutup çektim ve sağ elime alıp kilidini açtım. Giray bana doğru atıldığında silahı şakağıma dayadım ve dişlerimi sıkarak Avukat'a baktım. "Hayır," diye bağırdı Giray ellerini kaldırarak. "Bunu yapamazsın."

"Yaşayamam!" diye haykırdım bütün gücümle. "Onsuz yaşayamam, nefes alamam, yola devam edemem! Onu daha fazla yalnız bırakamam!"

CamScanner ile tarandı

"Onun istediğinin bu olmadığını biliyorsun," dedi Marco sakin bir sesle. "Her şey bir yana, sen geride kaldıysan sonuna kadar savaşmaya devam et isterdi."

Marco'ya dönüp baktığımda ilk defa silah tutan elim bu kadar titriyordu. "Nasıl savaşabilirim ki?" diye sordum acıyla.

"İntikam," dedi Marco dişlerini sıkarak ve gözlerini sildi. "Ve yarım kalanı tamamlamak çünkü Avukat, bu özgürlük yolunda öldü. Şimdi her şeyden vazgeçmen korkaklıktan başka hiçbir şey olmaz."

Kulaklarımda onun sesi vardı. Avukat'ımın. Savaşmaya devam edeceksin diyerek bana söz verdirmişti sanki bugünü biliyormuş gibi. Benden önce gideceğini biliyormuş gibi. Hangimiz kalırsak diğerimiz onun intikamını alacaktı. Ben ölsem o yola devam ederdi, öyle güçlüydü, hatta çoğu zaman benden daha güçlüymüş gibi gelirdi.

Bakışlarımı sağa doğru çevirdiğimde yerdeki ölü insanları, bütün o Krallık adamlarını ve ayakta dimdik duran örgüt üyelerini, timdekileri gördüm. Gelmişlerdi ama geç kalmışlardı.

Gözlerim bulunduğumuz yerin en ucuna doğru kaydığında onu gördüm. X'i. Bir duvarın dibine iplerle bağlamışlardı ve gözleri benim üzerimdeydi.

Bir an bile düşünmeden hızlı adımlarla, hatta koşarak ona doğru ilerlediğimde diğer şerefsizin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Yerde bulduğum bıçağı da elime aldığımda hemen karşısına geçtim ve yüzüne baktım. Artık zaafım, kaybedecek bir aşkım yoktu, Avukat yoktu. Artık beni tehdit edebilecekleri hiçbir şeyleri yoktu.

"O şerefsiz nerede?" diye sordum sadece.

"Kaçtı."

"O şerefsiz!" diye haykırdım. "Nerede?"

"Kaçtı," dedi X bir kez daha. "Gerçekten kaçtı ama buranın yerini adamlarına veren benim. Eğer ölmeni isteseydim buranın yerini onlara..."

Devam etmesini bile beklemeden bıçağı sertçe bacağına geçirdiğimde, "O şerefsiz nerede?" diye bağırdım.

X acıyla haykırdığında, "Bilmiyorum," dedi fakat bir kez daha bıçakladım, ardından bir kez daha ve bir kez daha. "Bilmiyorum! Gerçekten bilmiyorum, tek bildiğim eğer kaybedecek olursa denizyoluyla Yunanistan'a kaçacağı. Bu kadar, başka hiçbir şey bilmiyorum!"

Başımı salladım ve onu bağlandığı yerden çözmeye başladım. "Tugay," dedi Giray'ın sesi. "Ne yapıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Hiçbir cevap vermediğimde onu bağlandığı yerden söktüm ve ensesinden tuttuğum gibi yürütmeye başladım. Yürümekte zorlanıyordu, ayakları yerlerde sürükleniyordu. Diğerleri önümü açarken onu idam sehpasının önüne götürdüm ve saçlarından tutup çenesini kaldırdım. "Bu gördüğün idam ipi var ya," dedim dişlerimi sıkarak. "İlk önce şu urganı boynuna geçireceğim, ardından ayaklarının altındaki tabureyi iteklemeden önce sana hayatın boyunca çekmediğin işkenceleri çektireceğim... Ölmek için yalvaracaksın, öldürmeyeceğim, biraz daha çekeceksin işkenceni, biraz daha ve biraz daha."

Sert bir şekilde onu iteklediğimde ve tabureye çıkardığımda çırpınmaya çalışıyordu ama gücü bile yetmiyordu. Urganı boynuna geçirdim ve karşısına geçip gözlerinin içine baktım. "İdam değil mi?" diye sordum ve sonrasında elimdeki silahla onu kolundan vurdum. Acıyla haykırdığında bu kez diğer kolundan da vurdum. "Sadece idam değil," dedim dişlerimin arasından. "Bu kez değil çünkü bak yalnızım, zaafım yok, kimse yok, yalnızım. Şimdi tehdit etsenize lan beni!" Hiçbir ses çıkarmadığında sert bir yumruğu yüzüne geçirdim ve art arda ona vurmaya başladığımda artık beni durdurabilecek hiçbir şey yoktu. "Savaş, öyle mi?" dedim yumruklarımı yüzüne geçirirken. "Savaşı göreceksiniz siz!" Yüzü kanlar içinde kaldığında ve parçalandığında bu kez bıçağı karnına sertçe sapladım, öksürmeye başladığında bir kez daha yumruk attım. Vücudu artık çırpınmayı bıraktığında başı öne doğru düştü fakat hâlâ nefes alıyordu. "Acı ha?" dedim öfkeyle ve sonrasında sol elini kaldırıp bileğini açığa çıkardım. "Sol elini seviyor musun?" diye sordum.

"Yalvarırım," dedi zorlukla konuşarak. Yere tükürdüğünde dişlerinin döküldüğünü fark ettim. "Yalvarırım, bırak beni."

Bıçağı sertçe bileğine geçirdiğimde ve işkence çektirecek kadar yavaş bir şekilde kaydırdığımda yüzüme kanlar sıçramaya başladı ama durmadım, birileri arkamdan adımı söylüyordu ama umursamadım. Çığlıkları öyle gür bir şekilde kulaklarıma doluyordu ki bu şu an sadece bana haz veriyordu. Bileğini kestiğimde acı içinde, "Ne olursun!" diye haykırdı. "Ne olursun, öldür beni!"

Başımı iki yana salladım ve elimdeki bıçağı yere fırlatıp silahı kasıklarına yasladım. "Ne istediğini bir kez daha söyle," dedim dişlerimin arasından.

"Öldür," dedi nefes almakta zorlanırken. Gözleri kayıyordu, kan kaybettiği ortadaydı.

CamScanner ile tarandı

Hiç düşünmeden tetiği çektim ve onu kasıklarından vurdum. Bir kez daha haykırdığında ve artık haykırmaya bile gücü kalmadığında başı son kez geriye gitti ve öne doğru düştü. Vücudu titrerken urganı başına geçirdim ve altındaki tabureye öyle sert bir şekilde tekme attım ki ayakları sallanmaya başladı ve nefes almakta zorlandı.

Tabureyi yeniden altına koydum, bir kez daha nefes almasını sağladım ve tabureyi tekrardan ittim. "Yaşayacakmışsın gibi ama ölüyorsun," dedim nefesimi verirken. "Tam da şu an benim hissettiğim gibi. Yaşıyorsun ama birazdan öleceksin, kalbin duracak gibi ama gözlerin açık. Öyle değil mi? Bak böyle bir his işte, anlıyorsun değil mi beni?"

"Tugay," dedi Giray beni kolumdan çekerken. "Tamam, kendine zarar veriyorsun."

O an benim de elimin kanadığını fark ettim, bıçakla elimi kesmiştim ama artık daha büyük bir acı hissedemezdim. Giray'ı dinlemedim ve bu kez X'i silahla karnından vurdum. Art arda kurşunları sıkarken onun artık ölü olduğunun bile farkındaydım ama duramadım. En sonunda birisi elimden silahı aldığında ve taburesine tekme attığında artık cansız bir şekilde karşımızda sallanıyordu.

"Fotoğrafını çek," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve her yerde paylaşın. Açık çağrımdır, Ufuk'u bana getirene her şeyi vereceğim."

Geriye doğru döndüğümde ve adımlarım Avukat'ıma doğru ilerlediğinde ellerimdeki intikam kanıyla onu Sinan'ın ellerinden kucağıma aldım ve ayağa kalktığımda cansız bedeni kollarımın arasındaydı. Tir tir titriyordum ama öleceğimi bilsem de onu sonsuza kadar taşırdım. Yüzüne baktım, saçlarına baktım, lekelerine baktım. Zaten çoktan ölmüştüm, bunu hissediyordum ama geriye kalan tek bir şey vardı: Onun için, intikamımız için yaşayacaktım.

Daha fazla ayakta kalamadığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü boynunun girintisine gömdüm. Kaç saniye, kaç dakika o şekilde kaldım bilmiyordum ama ne kadar soğuk olursa olsun onun güzel kokusu hâlâ tenindeydi.

Aylar önceden ona bir mektup yazmıştım. *"Neden lavantalar bana mezarlığı hatırlatsın ki? Bence bana seni hatırlatmalı, böylelikle her görmeye değil, canlı bir yüz beni gülümsetebiliyor, bu yüz eğer sana aitse."*

Lavanta demişti en sevdiği kokuya, boynu lavanta kokuyordu. O düğümde birinin ölümünü değil, senin yaşadığını hatırlarım. Ölü bir yüz mektubun her cümlesini şimdi bana yaşatmıştı; nasıl dayanılır, nasıl katlanılırdı?

CamScanner ile tarandı

Beş Gün Sonra...

Özgürlüğümü kaybetmiştim.

Mutluluğumu kaybetmiştim.

Hayallerimi kaybetmiştim.

Kalbimi kaybetmiştim.

Bu hayatı sevmeme neden olan o kadını kaybetmiştim.

Şimdi Tugay Demir Çeviker'den geriye ne kalırdı ki?

Bir kadın vardı, Tanrı onu bir sanat gibi lekelerle süslemişti ve gözlerine sevgi, merhamet ve vicdan yerleştirmişti.

Bir kadın vardı, gülümsediğinde dünyadaki bütün çiçeklerin güzel koktuğu ama ağladığında bütün o çiçeklerin solduğu.

Bir kadın vardı, savaşın ortasında bile aşkı, sevgiyi, tutkuyu, şefkati hissettirecek kadar yüce.

Bir kadın vardı, öleceğini bilsen bile uğruna ölmek isteyeceğin bir kadın.

O kadının adı Eftalya Atalar'dı, benim Eftalya'mdı. Özgürlüğümdü, mahkûmiyetimdi, kurtuluşumdu, esaretimdi, acılarımdı, yarabandımdı, gücümdü, güçsüzlüğümdü, sol elimdi, solumdu, kalbimdi.

Ve o artık yoktu. Başımı çevirdiğim hiçbir yerde onu göremiyordum, gözlerimi kapattığımda zihnimde yüzü canlanıyordu ama gözlerimi açtığımda bir daha onu göremeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Bir kadın vardı, benim bu hayattaki yaşama nedenimdi ve o kadın öldü; benim ise onsuz yaşama amacım kalmadı.

Beni görüyor muydu? Hayır, gökyüzüne onsuz bakmak istemiyordum, beni duyuyor muydu? Hayır, onsuz tek bir kelime dahi etmek istemiyordum. Şu an bir yerlerde beni hissediyor muydu? Onsuz kalbim bile atmamalıydı.

Bir kadın vardı, beni yaşattı ama o öldü; çiçekleri sevdirdi ama o çiçekler yalnız kaldı.

Onu tanımadan önce tamamen umutsuz, tamamen karanlığa batmış ve sadece yaşamak için bir savaşa ihtiyaç duyan adamdım ama ondan sonra umut bana geri gelmişti, imkânsızlıkları onun için imkânlı hale getirmeye çalışmıştım, onun için çiçekleri, gökyüzünü, güneşi, nefes alabilmeyi, renkleri sevmiştim, renkleri en çok onunla beraber sevmiştim. Ben hayatı onunla beraber sevmiştim. Tam da bu yüzden bütün dünyayı bir tek onun için ayaklarının altına sermeyi istemiş ve sonra özgürlük için nefes almaya çalışmıştım.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım avukat cübbesinden ayrılmazken onu o avukat cübbesiyle gördüğüm gün aklımdan silinmiyordu. Sadece o gün değil, onu gördüğüm hiçbir gün aklımdan silinemezdi. Ona yaşattığım hiçbir şeyi de unutamazdım. Her ne derse desin, her ne yaşanırsa yaşansın hayatının sorumlusu bendim, ölümünün de öyle.

Bir kadın vardı, benim yüzümden öldü.

Ellerimde artık âşık olduğum o kadının da kanı vardı.

"Tugay." Bulunduğum odadan içeriye Giray girdiğinde gözlerim cübbeden ayrıldı ve ona baktım. Hiçbir cevap vermediğimde derin bir nefes aldı ve elinde bir tepsiyle yanıma doğru adımladı. "Beş gündür hiçbir şey yemiyorsun, bu inşaat evden ayrılmıyorsun. Isıtıcı yok, ışıklar yok, hiçbir şey yok. Birkaç saatlik de olsa yanımıza gelemez misin?"

Avukat için yaptıracağım ama onu bile bitiremediğim evdeydim, beş gündür buradaydım çünkü onu en son mutlu gördüğüm an buradaydık. Ruhunun hâlâ burada olduğunu hissediyordum, geçmişte bir yerlerde biz burada mutluyduk.

"Haber var mı?" diye sordum diğer günler sorduğum gibi.

"Şu anlık yok," dedi Giray ve hemen piyanonun karşısına geçtiğinde ben piyanonun yanındaki sandalyede oturuyordum. Tepsiyi piyanonun üzerine koydu ve onun da gözlerinde acı olduğunu gördüm çünkü o da Defne'yi kaybetmişti ama bunu sorabilecek gücü bile kendimde hissetmiyordum. "Krallık'ın bütün adamları kaçtı, X'in görüntülerinin ardından bildiğin ülkeyi başıboş bıraktılar. Muhalefet yavaş yavaş hükümeti ele geçiriyor gibi. Kısacası halkı kullanarak çıkardığımız savaş, zafere ulaşıyor. Zaten siz hücredeyken Krallık kan kaybetmeye başlamıştı ama bunları göremediniz. Krallık'ı destekleyenler geri çekilmeye başladı, yollarda sadece karşıt görüştekiler var. Tek istedikleri de demokrasi ve adalet." Giray omzunu duvara yasladı ve kollarını birleştirdi. "Kazanıyorsun Tugay, Krallık devriliyor," dedi kendinden emin bir sesle. "Ufuk'u yakalamamız ise an meselesi."

Başımı ağır ağır salladığımda silik bir şekilde gülümsedim ve başımı öne doğru eğdim. "Bütün limanlara adamlarımızı koydunuz değil mi?"

Giray beni onayladı ve sonrasında yaslandığı yerden ayrılıp önümde çöktü, ellerini dizlerime koydu. "Uyuman, dinlenmen ve öyle yola devam etmen gerekiyor," dedi kısık bir sesle.

"Yol mu?" Dudaklarımı birbirine yaslayıp başımı salladım. "Anladım, yol."

CamScanner ile tarand

"Tugay," dedi Giray uyarıcı bir ses tonuyla. "Seni anlıyorum, hatta en iyi ben anlarım şu an ama beni korkutuyorsun çünkü hiç aklı başında davranmıyorsun." Gözlerimi kapattığım an ya Avukat'ın yüzü silinip giderse? Ne yapacaktım? "Ben birçok şeyi kaybettim bu süreçte, seni de kaybetmek istemiyorum." Ona peçeteden yaptığım laleyi vermeyi nasıl unutmuştum, belki ölmeden önce yüzünü güldürebilirdim ama unutmuştum işte. "Beni dinliyor musun?"

"Unuttum," dedim Giray'a kendimi tutamayarak. "Bana yaprak sarması getirdiler, yanında peçete de vardı. Ben de Avukat'ıma peçeteden lale yaptım ama onu vermeyi unuttum, biliyor musun? Ben unutmazdım hiç, nasıl unuttum?"

Giray bana uzun uzun baktıktan sonra, "Ölüm Timi'nin mezarlığına gömüldü," dedi solgun bir sesle. "Babasının hemen yanına. Onun yanına gitmek ister misin peki?"

"Hayır, şu an değil."

"Peki ya Nida'yla konuşmak ister misin?" diye sordu bu kez.

"Hayır," dedim yeniden ve irkildiğimi hissettim. "Hayır, asla."

"Ama seni soruyor," dedi Giray endişeyle. "Seni görmek istiyor, en azından bir kez yüz yüze gelsen..."

"Beni son gördüğü haliyle aklında kalmak istiyorum Giray," diye mırıldandım karşılık olarak. "Bu adam, şu an karşında gördüğün adam sence Nida'nın gözlerinin içine bakabilecek bir adam mı? Nida'yı geç, sizin yüzünüze bakabilecek bir adam mı? Nefes alıyorum ama boşa, tek istediğim intikam, o intikamı aldıktan sonra..." Sustum ve gözlerimi kapattım. "Sinan nerede?"

"Her gün mezarlığın başında sabahlıyor," dedi Giray acıyla. "Ve senin gibi o da sürekli kendisini suçluyor. Her gün ama her gün bütün bunların kendisi yüzünden Avukat'ın başına geldiğini söylüyor."

Öylece kardeşimin yüzüne baktım. Ne gördüğümü bile bilmiyordum ama bir umut bir şeyler bulurum diye yüzünü izledim ama hiçbir şey yoktu. En sonunda, "Giray," dedim ve yutkunduğumda kalbimde büyük bir yangın vardı. Elim kalbime doğru gittiğinde elim artık titriyordu, eskisi gibi değildim. "Burada çok büyük bir yangın var," dedim beni anlamasını umarak. "Öyle bir yangın ki sanki içten içe kavruluyorum ama dışarıdan hiçbir şey yok. Her baktığım yerde onu görüyorum, kendime dokunduğumda bile onu hatırlıyorum, o bana sol elimi sevdirdi, sol elimi bile görmek istemiyorum. Sanki öldüm,

CamScanner ile tarandı

sanki ben de öldüm ama bedenim hâlâ bu dünya üzerindeymiş gibi hissediyorum. Bir yanım ölmeyi bile hak etmediğimi söylüyor, artık sanki bu işkenceyi çekmeye mecburmuşum gibi geliyor. Çünkü onun hayatını ben kararttım, senin de hayatını ben kararttım, herkesi ben mahvettim. Bana yardım et," dedim, ardından ağlamaya başladığımda elimle sertçe kalbime vurdum. "Yalvarıyorum bana yardım et ve öldür beni, dindir şu acıyı, ben buna katlanamıyorum, ben onsuzluğa katlanamıyorum, ben artık bu hayata katlanamıyorum."

Giray beni ensemden tutup çektiğinde ve sarıldığında başım omzuna yaslandı. "Geçecek diyemem," dedi aynı acıyı onun da hissettiğini bilerek. "Ama ben daima yanındayım diyebilirim kardeşim. Daima buradayım, hep arkandayım, gücünün bittiği noktada gücün de olurum senin."

"Dayanamıyorum," dediğimde o yangın gitgide daha fazla büyüdü ve artık ellerim de yanıyordu, zihnimin içindeki her görüntü tek tek yanıyordu ama onun o güzel yüzüne hiçbir şey dokunamıyordu. "Çek vur beni, katlanamıyorum."

Sekiz Gün Sonra...

Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu ve ben Eftalya Bahçesi'nin ortasında durmuş çiçekleri izliyordum. Çoğu solmuştu, yağmura ve kara rağmen sanki ölümü hissetmişler gibi solmuşlardı ve en tuhafı bir orkide tek dalı solmuş bir şekilde köşede duruyordu. Avukat yaşasaydı o dalını iyileştirirdi ama artık yoktu, o dal da onun gibi ölmüştü.

"Tugay." Başımı çevirip baktığımda hemen karşımda Sinan'ı gördüm. Günlerdir diğerleri sürekli yanıma uğruyordu ama ilk kez Sinan'ı görüyordum ve buna hazır olmadığımı bütün kalbimle hissediyordum çünkü utanıyordum; Sinan'dan o kadar çok utanıyordum ki yüzüne bakmaya cesaretim bile yoktu. Bana doğru biraz daha yaklaştı ve hemen karşımda durdu. "Bunu yapma." Öyle keskin konuşmuştu ki acaba eline bir silah versem beni çekip vurur muydu diye düşünmeden edemedim. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım, kendine işkence çektiriyorsun ama bunu yapma çünkü sen de çok iyi biliyorsun, o bunu asla istemezdi."

Çiçeklere bakmaya devam ederken, "Onun hayatını benim yok ettiğimi bile bile nasıl hâlâ benimle konuşabiliyorsun?" diye sordum Sinan'a.

CamScanner ile tarandı

"Gerçekten bunu yapanın sen olduğunu düşünsem gözünün yaşına bile bakmazdım çünkü o benim her şeyimdi," dedi titreyen bir sesle. "Bütün çocukluğumdu, babası babamdı, kardeşi kardeşimdi. Biz birlikte büyüdük, ben onun nefes alışından ne isteyip istemediğini anlardım ve emin olduğum bir şey var ki bu hayatı seçmesinin nedeni sadece sen değildin. O zaten bir gün babası için bu yola çıkacaktı, çıkmasa bile bu yolda ölecekti çünkü savaşmak istiyordu. Henüz çocukken bile dünyayı kurtarabileceğini söylediği zamanları bilirim. Kendini suçlamak en kolayı öyle değil mi?" Bana biraz daha yaklaştığında sesinde öfke vardı. "Uğruna başlattığınız o savaşı kazandınız, Krallık devrildi sayılır. Bunu istiyordu, istiyordunuz, şimdi öylece durmuş neyi bekliyorsun?"

"Ufuk'un bulunmasını," dedim sadece.

Sinan nefesini verdi. "Peki ya sonra?" Hiçbir cevap vermedim. "Onun mezarına bile gitmiyorsun, onunla gerçekten vedalaşmıyorsun, evine bile girmiyorsun, şu inşaatın içinde yaşıyorsun. Söylesene senin bu hale dönüşmeni mi isterdi? Yıkılmaksa ben de yıkılıyorum, nefes almaksa artık yarım alıyorum, ben de kendimi suçluyorum ama sonra neyi fark ediyorum biliyor musun? Onun nasıl bir kadın olduğunu fark ediyorum. Şimdi burada olsa seninle şu halin için kavga ederdi, bunu bilmiyormuş gibi davranıyorsun."

Başımı kaldırıp baktığımda onun gözlerine bakmak bile bana sadece Avukat'ı hatırlatıyordu. "Keşke burada olsa, değil mi?" dediğimde acıyan gözlerle beni izliyordu ama kendisine de acıdığını çok iyi biliyordum. "Seni çok seviyordu," dedim başımı sallayarak. "Ve tek istediği mutluluğundu. Eğer sen de ona bir hediye vermek istiyorsan çok mutlu ol, haddinden fazla mutlu ol ve kendini bir mezarlığa esir etmek yerine bu ülkeyi terk et. Sevdiğin kadını da al, git buradan ve onu daima kalbinde yaşat."

Sinan'ın arkasından bize doğru yürüyen Marco'yu ve Gamze'yi gördüğümde başımı çevirdim ve yeniden çiçeklere baktım. "Peki ya sen ne yapacaksın?" diye sordu Sinan hüzünle. "Ufuk bulunduktan sonra ne planlıyorsun?"

Bir cevap vermediğimde saniyeler sonra Marco yanımıza gelip, "Sonunda onu bulduk," dedi nefesini vererek ve ikimize baktı. "Batı Limanı'nda sürat teknesi kiralarken görmüşler. Akşam sekiz gibi yola çıkacakmış."

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım direkt ona döndü, kalbimdeki ateşin yanına kocaman bir öfkenin yerleştiğini hissettim ve başımı sallayarak, "O halde," dedim. "Herkes hazır olsun, birlikte son görevimize gidiyoruz."

Kalbimin atmasına neden olan tek bir duygu vardı artık. O duygunun adı intikamdı. Affetmek yürek isterdi, unutmak ise akıl ama intikam her ikisini de unutturacak kadar yakıcıydı ve kanla yazılan hesaplar gözyaşıyla değil, yine kanla kapanırdı.

Günlerdir belki de ilk defa bu kadar yaşadığımı hissediyordum çünkü avuçlarımın içindeki ateş bile beni yakacak kadar fazlaydı. Bu zamana kadar çektiğim hiçbir acı şu an çektiğim acıyla boy ölçüşemezdi çünkü kalbimi söküp almaya çalışmıştı ve bunu başarabilen tek kişi o olmuştu.

Gün gelir de hesap sorulmaz mı sanıyordu? Şimdi hesap zamanı gelmişti ve o da bunun farkındaydı çünkü artık ülkede Krallık gücünü gitgide kaybetmiş, halk onları görmezden gelmeye başlamıştı. X'in ölüm görüntüleri ülkeye servis edilmiş, bunu gören Ufuk kaçacak delik aramıştı. Biliyordu ki artık kaybedecek hiçbir şeyim yoktu, olamazdı da. Bütün zaaflarımı bana karşı kullanmışlardı ve o zaafları kullanarak beni sadece yenebilmişlerdi ama şimdi geriye kalan tek zaafım intikam duygumdan başka hiçbir şey değildi.

Limanın köşesinde dururken onun bineceği sürat teknesinden gözlerimi ayıramıyordum. Saat yedi kırk beşti, birazdan burada olacaktı, adım kadar emindim burada olacağına çünkü iki yol arasında kalmıştı; ya saklanacak ya da kaçacaktı. Elbette seçtiği yol kaçmak olacaktı, o da kumar oynuyordu.

Belki de beni yıktığını sanmıştı, bir daha doğrulamayacağımı düşünmüştü ama intikamın beni yeniden doğuracağını asla bilemiyordu.

Yanımda sadece Sinan vardı, bir tek onun benimle kalmasını istemiştim çünkü bu intikam duygusunda beni en iyi o anlardı. Giray ve Marco ise diğer tarafta bekliyordu. Giray'ın da intikam istediğini çok iyi biliyordum ama o buraya gelmeden önce bütün gücünü bana verdiğini söylemişti çünkü ben intikam ateşiyle yanarken o artık bütün bunların bitmesini istiyordu, görebiliyordum.

Bazı insanlar yanmaya devam ederdi, bazıları ise söneceği anı beklerdi. Giray yaşadıklarından sonra sönmeyi tercih etmişti çünkü o zaten aylardır yanıyordu ama benim yangınım henüz çok yeniydi.

CamScanner ile tarandı

"Tugay," dedi hemen yanımda duran Sinan. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinde korkuyu gördüm ama bu korku Ufuk için değildi, çok iyi biliyordum. "Bugünden sonra planın ne?" Bakışlarımı teknenin olduğu tarafa yeniden çevirdiğimde hiçbir cevap vermeden o tekneyi izlemeye devam ettim. "Bir cevap vermen gerekiyor," dedi Sinan solgun bir sesle. "Çünkü her ne olursa olsun sen hâlâ nefes alıyorsun."

"Neden merak ediyorsun?" diye sordum bakışlarımı ona çevirmeden.

Sinan derin bir nefes verdi. "Bunun olabileceğine hiç imkân vermezdim ama sana da kıymet veriyorum çünkü sen benim en kıymetlimin kalbiydin." Gözlerimi yavaşça ona çevirdiğimde bana korkuyla bakmaya devam ediyordu. "Bazıları ülkeyi terk edeceğini söylüyor, bazıları teslim olacağını ama ben sana baktığımda..." Duraksadı ve bana doğru eğildi. "Ben sana baktığımda çok daha beterini görüyorum. Sana baktığımda gözlerinde ne görüyorum biliyor musun? Vazgeçiş. Sen her şeyden vazgeçiyorsun, sen bu hayattan vazgeçiyorsun. Eğer Eftal şu an burada olsaydı buna izin verdiğim için beni asla affetmezdi, izin ver sana yardım edeyim."

"Sinan," dedim onun yüzündeki her acıyı aklıma kazıyarak. Artık eskisi gibi bakmıyordu, eskisi gibi görünmüyordu da. Onun yüzündeki her acı bile benim yüzümdendi, nasıl olurdu da hâlâ yanımda olabileceğini söylerdi? "Her neyse," dedim başımı yeniden tekneye doğru çevirerek. "Önemi yok."

"Yapma bunu," dedi Sinan bir kez daha. "Cihan'ın ve Nida'nın sana ihtiyacı var, ailen var senin. Yalnız değilsin." Güldüm kendi kendime. "Onlar için bile nefes almaya değer, bunun farkında değil misin?"

"Otuz iki yaşında bir adamım," dedim boğuk bir sesle çünkü artık bahsettiği nefesi bile alamıyordum. "Ve ben otuz iki yıllık hayatımda sadece ne kadar süredir yaşadığımı hissediyordum biliyor musun? Son birkaç senedir. Özgürlük için açtığım savaş yaşadığımı hissettirdi ama ne zamandan beri kalbim atıyor bunu biliyor musun?" Yutkunduğumda onun gözleri yine gözlerimin önüne gelmişti. "Avukat'ı tanıdığımdan beri. Onunla beraber kalbim attı ve o gittikten sonra benim kalbim durdu çünkü kaybettiğim kadın sadece âşık olduğum o kişi değildi, o benim ailemdi, bazı günler annemdi de. Ben tek bir kişiyi kaybetmedim, ben her şeyimi kaybettim. Evimi kaybettim, evimi! İstesem de şu kalbimi yeniden attıramıyorum."

Yüzüme baktığında aklımdan geçenlerden çok daha fazlasını hissediyordu çünkü gözleri dolmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Ama sen benim gibi olma," diyebildim sadece. "Çünkü sen yaşayacaksın ki onu da yaşatacaksın, sen yaşayacaksın ki onun mezarında çiçekler eksik olmayacak, sen yaşayacaksın ki onun da adını yaşatacaksın. Gün geldiğinde ecelinle gözlerini kapattığında onun için elinden gelen her şeyi yaparak öldüğünü bileceksin, tamam mı?" Sinan artık yolumun farkındaydı, yolumun sonunun da öyle. "Beni boş ver, bana ne olduğunu da öyle. Artık öylesine bir adamım ama Avukat'ı bütün dünya bilsin, tanısın, nasıl bir kalbi olduğunu görsün. Çünkü o ve babası, senin yolunun başlangıcı ama sonu olmasınlar."

"Kendini," dedi Sinan fısıldayarak. "Kendini yok edeceksin, öyle değil mi?" Hiçbir cevap vermedim, vermek de istemiyordum.

Teknenin orada bir hareketlenme olduğunda kendimizi sokulduğumuz duvarın köşesine gizledik. İlk önce iki adam ortaya çıktı ve etrafı kolaçan ettiler, ardından bir el hareketi yaptıklarında karanlıktan Ufuk'un çıktığını gördüm. Başına bir şapka geçirmişti, üzerinde simsiyah kıyafetleri vardı. Öyle bir saklanarak kaçıyordu ki bütün cesareti, hırsı, her şeyi yok olmuştu. Ülkede adım bile atamazdı, bunu biliyordu çünkü halk onu tanıyordu. Krallık onu artık koruyamayacak kadar gücünü kaybetmişti. Bir fare gibi kaçıyordu.

Korkacak hiçbir şeyim yoktu, çekinecek de öyle. Eskiden olsa temkinli olurdum ama artık o temkin de yoktu.

Duvarın dibinden ortaya çıktığımda ve elimdeki silahı kaldırıp iki adamı iki kurşunla yere serdiğimde Ufuk başını çevirip direkt benim geldiğim yöne baktı ve o da belinden silahını çıkarıp tetiği çekti. Sadece iki kurşun sıkabildi. Onu elinden vurduğumda acıyla inleyip geriye doğru gitti. Tam o esnada başka adamlar da köşelerden çıkmaya başladı. Elbette yalnız olmayacaktı, elbette onu yakalayacağımı çok iyi biliyordu.

Durmadım, adımlarım sekteye bile uğramadı. Benimle beraber Sinan da adamları vurmaya başladığında Ufuk hızlı adımlarla tekneye doğru ilerliyordu. "Kaçamayacaksın," dedim gülerek ve limanın köşesindeki binanın üzerinden Giray'ın silahıyla o adamları tek tek indirdiğini gördüm. "Kaçamayacaksın," dedim bir kez daha yürümeye devam edip. "Adaletin erişemediği yerde intikam senin soluğunu kesmez mi sandın Ufuk?" Başka adamlar da ortaya çıkıyordu, artık hiçbir kurşun beni korkutamazdı, bunu çok iyi bilmeleri gerekirdi. "Avukat'ıma verdiğin her acının aynısını sana nefeslerinde hissettireceğim."

CamScanner ile tarandı

Marco diğer taraftan çıktığında ve o da adamları indirmeye başladığında Ufuk sonunda tekneye ulaşmış, motoruna doğru ilerlemişti. "Yapabileceğin sadece bu kadar mı?" diye sordum tekneye sakin adımlarla ilerlerken. Motorun düğmesine bastı ve ipini çekti ama hiçbir ses çıkmadığında yeniden kendi kendime güldüm. "Sadece bu kadar mısın sen? Tehdit edemediğinde hiçbir şeyin yok mu senin?"

Teknenin motorunu bozduğumuzu çoktan anladığında ve etrafına dönüp baktığında adamlarının çoğunun yerde olduğunu ve bazılarının teslim olmuş şekilde dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü. Bakışları denize doğru kaydı, yeniden tekneye baktı ve kaçabilecek hiçbir noktası kalmadığını fark ettiğinde yaralı olmayan eliyle bir kez daha silahını kaldırıp bana doğru tuttu. "En başından sana konunun seninle ya da Avukat'ınla ilgili olmadığını söyledim," dedi. Sesi titriyordu çünkü artık ölümün hemen yanında nefes aldığını çok iyi biliyordu. "Konu Krallık'tı, onun itibarıydı ama onu da mahvettin. O çıkardığın büyük savaşla kazandın, günlerdir halk bir tek sizin adınızı haykırıyor. İstediğin intikam mı?" diye sordu. "Zaten intikamını aldın."

"İntikamımı aldım mı?" diye sordum teknenin hemen karşısında durarak. Aramızda sadece birkaç adımlık bir mesafe vardı, "Senden intikam almak bir zafer değil ki, bir lanet. Ama bu laneti de seve seve kabul ediyorum çünkü onun, Avukat'ımın, Eftalya'nın son bakışı gözlerimin önünden gitmiyor ama merak etme, senin çığlıkların da sonsuza dek kulaklarımda kalacak."

Ufuk yeniden etrafına baktığında bakışları hepimizin yüzünde gezindi fakat en çok bende oyalanıyordu. Bir süre yüzüme baktı ve sonrasında ellerini kaldırıp, "Teslim olabilirim," dedi sakin bir sesle. "Beni inandığın o adalete teslim edebilirsin."

Yeniden güldüğümde ve hızlı adımlarla tekneye çıkıp hemen karşısında durduğumda silah tam kalbinin üzerine denk geliyordu. "Adalet, kimin ellerinde olduğuna göre değişir," dedim başımı yana doğru yatırarak. "Bugün o eller benimkiler ve sen şimdi Krallık'ın adaletinden daha acımasız bir adaletle karşı karşıyasın." Sağlam elindeki silahı bile kaldırıp bana tutamıyordu. "Şimdi tehdit etsene beni," dedim sakince. "Tercih hakkı sunsana bana, oynasana benimle. Neden duruyorsun?"

Ufuk çenesini havaya kaldırdı ama korkudan göğüskafesi kalkıp iniyordu. "Ben zaten her şeyimi kaybettim," dediğinde omzunu

CamScanner ile tarandı

kaldırıp indirdi. "Uğruna savaştığım o Krallık yok oldu, şimdi beni öldürsen ne fark eder?"

"Öldürmek mi?" diye sordum, ardından gülmeye başladığımda arkamdaki diğerlerine baktım. "Öldürmek diyor, duyuyor musunuz? Onu öylece öldürebileceğimi sanıyor, buna inanıyor." Silahı aşağıya indirdim ve cebimden bıçak çıkardığımda aym ışığı o metale çarptı. Sivri ucunu ilk önce yüzünde gezdirdim, ardından boynunda. "İlk önce sol elini alacağım senden," dedim ve başımı çevirip arkama baktığımda Marco gülümseyerek elindeki baltayı Ufuk'a gösterdi. "Sonrasında sen acılar içinde kıvranırken yavaş yavaş, seni öldürmeyecek kadar acı verici bir şekilde asit içireceğim sana. Seni direkt yakmayacağım, ilk önce için yanacak, cayır cayır yandığını hissedeceksin ama ateş olmayacak." Ufuk'un vücudu titremeye başladığında bıçağı yeniden yüzüne doğru çevirdim. "Öldürmem için yalvaracaksın. İlk önce böbreklerin iflas edecek, sonrasında miden yanacak ve yavaş yavaş ciğerlerin solmaya başlayacak. Nefes almakta zorlandığında konuşacak halin bile kalmayacak ama zihnin her şeyi görecek, duyacak, hissedecek. Yalvarmak isteyeceksin ama yalvaramayacaksın bile. Sonra ne olacak biliyor musun? Felç kalacaksın, hareket bile edemeyeceksin ama bütün acıyı hissedeceksin. Bir insanın çığlık atmadan acı çekmesi ne demek biliyor musun sen? Bunu öğreneceksin."

Ufuk titremeye devam ederken yine de gülümsemeden edemedi. "İçin rahat edecek mi?" diye sordu yolun sonuna geldiğini fark ederek. "Acını dindirebilecek misin? Peki ya Avukat'ının acısını dindirebilecek misin?" Dilini sertçe damağına vurdu ve gülmeye başladı. "Bana istediğin işkenceleri yap, canımı yak, hiçbirisi senin acını dindiremez çünkü hâlâ yaşıyorsun ve kalbinde âşık olduğun kadının acısını da yaşatıyorsun. Kıvranarak öldü," dedi dişlerinin arasından. "Çırpınarak öldü, son nefesini vermekte bile zorlandı, bunu ben yaptım. Yok ettim onu, yok ettim sizi. Bana istediğini..."

Karnına sert bir tekme geçirdiğimde ve teknenin ucuna düştüğünde elindeki silah sağa doğru kaydı. Bir an bile şüphe etmeden Marco'nun elindeki baltayı aldım ve neler olacağını bildiği halde gözlerindeki korkuya baka baka hiç acımadan baltayı aşağıya indirip sol kolunu tek bir darbeyle kopardım. Acıyla haykırmaya başladığında teknenin beyaz zemini kanla kaplandı. Durmadım, ardından sol bacağına baltayı indirdiğimde bu kez çığlığı gökyüzünü parçalayacak kadar fazlaydı.

CamScanner ile tarandı

Art arda çığlıklar atarken kıvranıyor, teknenin ucundan denize gitmek için son gücüyle çaba sarf ediyordu.

Üzerine doğru yürüdüm ve çenesini tutup kaldırdığımda elimi arkaya doğru uzattım. Giray sağ elimin içine asit dolu şişeyi koyduğunda, "Haklısın," dedim çığlık atan yüzüne bakarak. "Onun yokluğuyla yanıyorum ama şimdi seni de bu ateşte yakacağım." Ağzına asidi döktüğümde ve şişeyi bitirene kadar dökmeye devam ettiğimde kıvranışları artık durdurulamaz bir noktaya gelmişti.

Geriye çekilip şişeyi yere attım ve tam karşısına dikilip gözlerinin içine bakmaya devam ettim. İlk önce bütün vücudu acıyla titremeye başladı, ardından gözleri kocaman açıldı ve ağzından oluk oluk kan akmaya başladı. Kusmak istedi ama kusamadı, elini kaldırmak istedi ama kaldıramadı. Bir şeyler söylemek istedi ama bunu başaramadı. Gözlerimin önünde öyle bir işkenceyle kıvrandı ki gitgide içinin yandığını hissedebiliyordum. Gözleri yavaş yavaş kaymaya başladığında gözümü bile kırpmadan onu izliyordum. "Beni duyuyorsun değil mi?" dedim gülümseyerek. "Duyuyorsun elbette ama hiçbir cevap veremiyorsun. Şimdi senin bu anlarını kaydedeceğim ve herkes senin ne hale geldiğini görecek." Bakışlarımı Sinan'a çevirdiğimde onun da gülümseyerek Ufuk'u kayda aldığını gördüm. "Söylesene," dedim sakin bir sesle. "Krallık neleri savunuyordu? Ne kaldı Krallık'tan geriye? Peki senden geriye ne kalacak?"

Eli zorlukla karnına doğru gittiğinde dudaklarından sadece, "Lütfen," dökülebildi. "Lütfen son ver."

Ama son vermedim, kıvranışları devam ederken günler sonra ilk kez kalbimin hazdan doruğa ulaştığını hissediyordum. Çırpınışlarının hiçbiri Avukat'ımın çırpınışlarının acısını geçirmeyecekti ama son bir kez de olsa o intikam duygusu beni hayata yeniden döndürmüştü.

"Sekiz gün oldu," dedim yüzüne bakarak. "Sekiz gün boyunca her gün ölmeyi öğrendim, şimdi sıra her saniyeyi sana ölüm gibi yaşatmakta. İçin yanıyor değil mi? Kocaman bir yangın tam karnında, kalbinde, beyninin içinde değil mi? Ben bu acıyı sekiz gündür çekiyorum, bir gün aynısını yaşamazsın mı sandın?"

Yalvaran gözlerle bana bakmaya başladığında vücudunun çırpınışları yavaş yavaş kesiliyordu ve nefes almakta güçlük çekiyordu fakat hâlâ yaşıyordu. İlk önce tek bacağındaki his gitti, sonra diğer koldaki his. Bir kez daha çırpındığında ve tamamen hareketsiz kaldığında

CamScanner ile tarandı

gözleri açık bana bakıyordu ama vücudu felç içindeydi. "Bağıramıyorsun bile değil mi?" dedim dişlerimi sıkarak. "İçin yanıyor, parçalanıyorsun ama bağıramıyorsun bile. Nasıl bir çaresizlik, öyle değil mi? Hareket bile edemiyorsun, kaçamıyorsun benden. Dinsin istiyorsun ama dinmiyor. Gerçek ateşi bile arzuluyorsun ama o ateş yok," dedim başımı sallayarak, "şu an sadece o ateş, ödül olur."

Artık gözüm dönmüştü ve herkesin bahsettiği o adama dönüşmüştüm. Olmaktan korktuğum o adam olmuştum, herkesin kaçıp saklandığı o kişiden başka hiçbir şey değildim. İşkence sadece haz veriyordu, ölüm sadece keyiften ibaretti ama içim soğumuyordu çünkü benim çektiğim o acıyı bile çekemediğini hissediyordum.

Elimi arkaya doğru uzattığımda Marco avcumun içine bir çakmak bıraktı. Yavaşça ve sakince yere çöktüğümde Ufuk'un gözlerinde korkudan ve acıdan başka hiçbir şey yoktu fakat hareket bile edemezdi. Çakmağın ucunu yaktığımda ateşi yüzüne doğru yaklaştırdım, başını çevirmek istiyordu ama bunu yapamadı. "İlk önce için yanıyor," dedim dürüstçe. "Sonra kalbinin parçalandığını hissediyorsun, ardından bedenini bir ateş sarıyor. Çırpınmak, kurtulmak istiyorsun ama yapabileceğin hiçbir şey yok." Ateşi boynuna doğru indirdiğimde benim çektiğim o acıyı çeksin istiyordum, Avukat'ımın çektiği acıyı çeksin istiyordum. "Hiçbir şey yapamıyorsun," dediğimde intikamın verdiği haz gitgide benden uzaklaşmaya başlıyordu çünkü o an anlamıştım, hiçbir şey içimdeki yangını söndüremezdi, söndüremeyecekti. "Yapamıyorsun," dedim boğuk bir sesle gözlerinin içine bakarak. "Çünkü o artık yok, olmayacak."

"Tugay." Giray'ın sesiyle beraber duraksadım ve yutkundum. "Kendinden çıkıyorsun artık, acını bu şekilde dindirmeye çalışıyorsun ama bu sen değilsin, hiç olmadın. Bu kadarı yeter! Sen bu değilsin!"

Ben artık ben değildim, bunu görmüyorlar mıydı? Aklımı kaybediyordum, bunu görmüyorlar mıdır? Bu dünyada üzerinde nefes alan öylesine bir canlıydım, bunun farkında değiller miydi?

Çöktüğüm yerden ayağa kalktığımda ve kanlar içindeki Ufuk'a baktığımda hazzın beni sadece bu kadar rahatlatacağını bilmiyordum. Bir tarafım çok daha fazlasını yapmak istiyordu ama bu anlıktı, daha fazlası, çok daha fazlası sadece birkaç saniyelik içimi rahatlatabiliyordu.

"Geçmiyor," diye fısıldadığımda kalbimdeki acıyı, ellerimdeki ateşi, vücudumdaki hissizliği yeniden hissettim. Kaçıp saklanmak

CamScanner ile tarandı

istiyordum. Kaçıp saklanmak istediğim yer yine Avukat'ımın yanıydı ama o yoktu, nereye gidecektim?

Kaç saniye, hatta kaç dakika Ufuk'un yüzüne öylece baktığımı bilmiyordum. Belki de gece yarısı olmuştu, belki de gün aydınlanacaktı hiçbir fikrim yoktu. En sonunda Sinan beni omuzlarımdan tuttuğunda ve "Yeter bu kadar," diye fısıldadığında bulunduğum konumu fark etmiştim. Bir teknedeydim, gözlerimin önünde işkence çeken bir adam vardı ve her yerim kan içindeydi. "Eğer Eftal de burada olsaydı artık bırakmanı isterdi çünkü bu sen değilsin."

Eftal de burada olsaydı... Ama yoktu. Olmayacaktı da. O hiçbir zaman bu kadar acımasız yüzümü görmemişti çünkü ben onu tanıdıktan sonra vicdanımı duyabilmiştim, merhameti hissedebilmiştim fakat o gittikten sonra yok olmuştum, kaybolmuştum.

Elimdeki çakmağa baktım, ardından son bir kez yakıp Ufuk'un üzerine attığımda ilk önce pantolonu, sonra üzerindeki gömleği yanmaya başladı. Yine hareket edemiyordu ama bütün acıyı hissettiğini çok iyi biliyordum.

Geriye doğru adımlar attım ve tekneden aşağıya indiğimde bulunduğu tekne yanmaya başladı. Suyun üzerinde, onu kurtarabilecek suyun üzerinde yanmak aslında en büyük çaresizlikti. Tam olarak ben de bunu hissediyordum. Bu öyle bir çaresizlikti adı yoktu.

Gözlerimizin önündeki yangını izlerken asıl şimdi her şeyin benim için son bulduğunun farkındaydım. Krallık? Artık gücünü kaybetmişti ve kazanmıştık. İntikam? Artık o intikamı almış ve kazanmıştık. Verdiğim bütün sözleri tutmuştum, şimdi geriye ne kalmıştı?

Geriye kalan tek bir şey vardı ve ne olduğunu çok iyi biliyordum.

"Sevgili Avukat'ımın yanına gidip ona her şeyi anlatmam gerek," dedim teknenin ateşi bize de vururken. "Toprağına çiçekler götürüp ekmeliyim, cansız olanı canlandırır o. Büyütür bütün çiçekleri ama söylesenize, onun bahçesi nasıl olur da mezarına dönüşür?"

Ellerimde solmuş orkideler vardı çünkü onun mezarı, içinde benim Avukat'ım varsa o orkideleri bile canlandırırdı, biliyordum. Onu çürüten toprak, çürüdüğü yerde üzerine dikilen çiçeklere kalan ömründen verip yaşatırdı. En büyük adaletsizlik bu değil mi? Onun kalan ömrü, mezarının üzerindeki çiçekleri büyütüyordu.

Sinan onlarca farklı çiçeği mezarına dikmişti ve hepsi capcanlıydı, güzel kokulara sahipti. Ölmezlerdi elbet, ölmelerine izin vermezdi

CamScanner ile tarandı

çünkü tek bir çiçeği bile solsa üzülürdü biliyordum ama solan tek çiçek artık kendisiydi, benim Avukat'ım, adının anlamı çiçek olan Eftalya ölmüştü, yeniden yaşayamazdı ki.

Ölüm Timi'nin mezarlığındaydım ve hava aydınlanmak üzereydi, gökyüzü gri bir renge bürünmüştü fakat bugün yıldızlar vardı ve o yattığı yerden gökyüzünü görebiliyor, yıldızları izleyebiliyordu.

Onu babasının yanına gömmüşlerdi, mezar taşına ise o ismi yazmışlardı.

Eftalya Atalar Çeviker.
Doğum, 10 Ocak 1998
Ölüm, 9 Aralık 2028
"Özgürlük gökyüzünde, sen gökyüzünde bizimlesin!"

Henüz otuz yaşında gencecik bir kadındı, benim hayatımdı, ömrümdü ama ömrümü de alıp gitmişti. Ayakta durmuş o mezara bakarken artık bütün kalbimle onun öldüğünü biliyordum. Belki o öldükten sonra bile inkâr etmiştim, bazı geceler onu yanımda görebileceğimi düşünerek yatağın diğer tarafına bakmıştım ama şimdi burada mezarı tam karşımdaydı. Ne söylenirdi? Beni duyabilir miydi? Ruhu buralarda mıydı? Yoksa terk edip gitmiş miydi?

"Avukat," diye mırıldandığımda yere, dizlerimin üzerine çöktüm. Bir onun için dizlerimin üzerine çökerdim, şimdi mezarının başında dizlerimin üzerine çöküyordum. "Sevgili Avukat," dediğimde ellerimdeki çiçekleri havaya kaldırıp ona gösterdim. *İki dalı solmuş orkide.* "Sana," dedim ve nefes almakta bile zorlandığımı fark ettim. "Çiçekler getirdim ama bu kez iki dalı da solmuş. Cansız olanı canlandırabilirsin, bilirim seni. Bak bu bahçenden geldi, solmuşlardı, sen canlandır diye sana getirdim." Sinan papatyalar, güller, zambaklar ekmişti. "Ve sana geldim son kez çünkü gidebileceğim başka hiçbir yer kalmadı. Zaten benim senden başka gidebileceğim hiçbir yerim olmadı, bunu en iyi sen bilirsin."

Elimi toprağına yasladığımda nemli olduğunu fark ettim, yağmur mu yağmıştı? Belki de Sinan sulamıştı bilmiyordum. "Savaş bitti," diye fısıldadım ve gülümsemeye çalıştım çünkü bu onu mutlu ederdi. "Biz kazandık." *Biz kazandık Sevgili Avukat ama bir yandan da biz kaybettik. Hayır, bunu sesli dile getirmek istemiyorum çünkü üzüldüğümü bilirsen sen de üzülürsün, mezarında rahat bırakayım senin ruhunu.* "Çıkardığımız son büyük savaştan sonra Krallık bütün gücünü kaybetti, halk

CamScanner ile tarandı

artık demokrasi istiyor, başkaldırıyor. Biz başardık sevgilim, sonunda onları alt ettik." *Ama sen gittin, sen gittikten sonra ne anlamı kaldı ki savaşın? Ne önemi var ki her şeyin?* "Ve senin de intikamını aldım." Toprağını sevdim, kadife gibiydi ama onun teni ipek gibi olurdu, dokunamıyordum ki yüzüne. "İntikamımızı aldım, yok ettim bütün düşmanları." *Ama sen de yok oldun.* "Sevgili Avukat," dediğimde gözlerim doldu ama hayır ağlamayacaktım, mezarında onu üzmeyecektim. "Benim Canım Avukat'ım, güzelim benim, her şeyim, söylesene, şimdi ne yapacağım ben?" Gözlerimi kapattığımda toprağını elini tutar gibi avcumun içinde sıktım. "Akıl ver bana, bir şeyler söyle, sensiz ne yapılır? Bu acıyla nasıl devam edilir söylesene. Öldün, yoksun artık ve ölmüş birinden yardım dilenmek ne demek hiç bilemeyeceksin ama sana yalvarıyorum bana yardım et, yol göster, ne yapacağım ben? Hayır, güçlüsün deme. Biliyorum öyle söylersin sen ama benim gücüm sensin, demiştim sana. Benim özgürlüğüm de sendin, benim hayatım da sendin, hatta bak şu gökyüzü bile senden ibaret. Yıldızlara baktığımda bile bir tek seni görüyorum, onlar senin için parlıyorlar. Söylesene ben şimdi ne yapacağım?"

Elim mezar taşına gittiğinde adının üzerinde parmaklarımı gezdirdim. "Eftalya," diye fısıldadım adını söyleyerek. "Eftalya. Benim Eftalya'm, adını hiç söyleyemedim sana, içine nasıl battıysa son kez bunu benden istedin. Keşke daha önce söyleseydin, bin kez daha adını söylerdim sana." Gözlerim açıldı ve elimi cebime atıp peçeteden laleyi ortaya çıkardım. "Bak, o gün sana bunu yapmıştım ama vermeyi unutmuşum, nasıl unuturum söylesene?" Kendi kendime güldüm, ardından bir kez daha toprağına dokundum. "Yaprak sarmasının yanında getirdiler bu peçeteyi ve biliyor musun ben o yaprak sarmasını yedim çünkü annem yaptı." Toprağa doğru eğildiğimde kısık bir sesle fısıldadım. "Annemi gördüm o gün ben, biliyorum hayaldi ama oradaydı. O yaptı sandım, o getirdi sandım, biliyorum bu aptallıktı ama o sarmaları yedim. Lütfen üzülme, için rahat etsin, senin ellerinden de yemiş kabul ederim ben." Çenemi kaldırdım ve gözlerimi elimin tersiyle sildim. "Hayır ağlamıyorum, o kadar da değil çünkü üzülürsem içinin rahat etmeyeceğini çok iyi biliyorum."

Ellerimdeki solmuş orkidelere baktım, ardından yavaşça toprağı eşelemeye başladım. Ufak bir oyuk açtığımda tam kalbinin üzerine denk gelmesine dikkat ettim. Solmuş çiçekleri ektikten sonra ona al-

CamScanner ile tarandı

dığım ay ve güneş kolyesini de çiçeğin üzerine yerleştirdim. Gecem de artık onun kalbindeydi, gündüzüm de. Toprağı üzerine kapattığımda orkideler yan bir şekilde onun göğüskafesine doğru yattı. "Beni duyuyor musun?" diye fısıldadığımda elimi toprakta gezdirirken saçlarına dokunmak istedim. "Eğer duyuyorsan bilmeni istiyorum ki kendimi çok çaresiz hissediyorum." Daha fazla dayanamadığımda ağlamaya başladım ve toprağı avcumun içine alıp sıktım. "Kendimi çok suçlu hissediyorum, kimsesiz hissediyorum. Çaresizim çünkü seni kurtaramadım, suçluyum çünkü bu cehennemin içine ben sürükledim seni, kimsesizim çünkü her şeyim sendin benim. Biliyorum, şimdi konuşsan hiçbir şeyin suçlusu olmadığımı söylersin ama ben kendimi bu histen bir türlü kurtaramıyorum. Gel buraya, beni bu suçluluk duygusundan sen kurtar. Bak ben yine sana sığınıyorum, bütün suçuma rağmen yine senden yardım dileniyorum."

Gözyaşlarımı yeniden sildim ve omuzlarımı ve çenemi dikleştirdim. "Tugay Demir Çeviker'im ben," dedim kim olduğumu hatırlamaya çalışarak. "Her şeyin başlangıcı ve bitişi benim ama..." Daha fazla dik duramadığımda yeniden ağlamaya başladım. "Ama yok bunun bir nedeni, yok bunun bir izi, yok bunun bir lekesi. Yok bu acının bir tarifi. Sen varken her şeyin bir nedeni vardı, izler daha güzeldi, lekeler dünyanın en güzel sanatıydı ama sensiz hiçbir şey ama hiçbir şey aynı tadı vermiyor. Ben Tugay Demir Çeviker'im evet ama sensiz o Tugay Demir Çeviker'in ne anlamı var söylesene bana." Etrafıma baktım onu görebilecekmişim gibi ama yoktu, sesini duymak istermiş gibi kulağımı toprağa yasladım ama bir ses yoktu. "Avukat," dedim yaslandığım yerden. "Söylesene, uğruna yaptırdığım o bahçeye ne olacak şimdi? O çiçeklere ne olacak? O eve ne olacak? Şimdi o çiçek bahçesi senin mezarın mı olacak? Ben bunu nasıl kabulleneyim, söylesene bana."

Yeniden etrafıma baktığımda onun artık gelmeyeceğinden, benimle olmayacağından emindim. O gitmişti, ölmüştü, beni terk etmişti. "Herkes ne yapacağımı merak ediyor," dedim mezara doğru. "Ama sen ne yapacağımı çok iyi biliyorsun değil mi? Çünkü tanırsın beni." Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve yıldızların son kez parladıklarını gördüm, ardından kar yağmaya başladı. Tanıştığımız gün gibi kar yağıyordu, karlar ikimiz için yağıyordu. "Gökyüzünde buluşacağım seninle ama ondan önce bir hayalimizi daha gerçekleştirmem gerekiyor senin için. Bizim için."

CamScanner ile tarandı

Yavaşça doğrulmadan önce mezar taşından öptüm, ardından toprağından ve en son o ektiğim çiçeklerin üzerinden. Sonrasında ayağa kalktım ve cebimden telefonumu çıkardım. Numarayı tuşlayıp kulağıma götürdüğümde gün aydınlanmıştı ama karlar yağmaya devam ediyordu.

"Alo?" dedi uzaktaki ses uykulu bir sesle.

"Teslim olacağım," dedim muhalefet liderine. "Ama ondan önce benim tek bir isteğimi gerçekleştireceksiniz, sonrasında adalet ne derse o olacak."

CamScanner

26
PİLOT VE AVUKAT

26 Ocak 2029

Geleceği arzulayanlar zamanı hızlandırırken geçmişte yaşayanlar onun içinde kaybolurdu; tam da bu yüzden sadece geçmişte yaşamayı tercih eden bizler için zaman çok daha acımasızdı. Öyle acımasızdı ki pişmanlıklarını duymayacak kadar sağır olurdu.

Ülke için, insanlar için, demokrasi için, özgürlük için, hayat için bir savaş başlatmıştım ve en sonunda o savaşı kazanmıştık ama o savaş benden her şeyimi alıp götürmüştü. Bu savaş meydanının ortasında güzeller güzeli bir avukatla tanışmıştım, onun için yaşamıştım, onu korumuştum, ceketimi onun için iliklemiştim ve bütün hayallerimde ona yer vermiştim.

Kendimi bildim bileli Eftalya Atalar benim kaderim, yolumun ışığı ve bütün zamanlarımdı. Henüz küçük bir çocukken onu tanıdığımda bütün gücüyle bana süper kahramanlardan söz etmişti, üstelik ben süper kahraman olamayacak korkaktım. Aslında o gün ellerinden tutabilseydim ve belki de çocukluk arkadaşım olabilseydi bizim geçirdiğimiz zamanlar çok daha fazla olacaktı. İşte zaman pişmanlıkları dinlemezdi ve geçmiş büyük, onarılmaz yaralar içerirdi.

Bundan bir sene önce Avukat'ımı ilk kez öptüğüm o mahkeme salonunda şimdi yalnız başımaydım ve yanımda yabancı bir avukat vardı.

O gün mezarlıkta teslim olacağımı söyledikten sonra kimseye hiçbir haber vermemiştim ve beni Ölüm Timi'nin mezarlığından almaya gelmişlerdi. Zaten en başından beri planım intikamımı aldıktan sonra kendimi adaletin ellerine teslim etmekti ve eğer savaşı kazansaydık da bunu yapacaktık. Ama şimdi tek başıma, o mahkeme salonunda birçok insan için zafer kazanmış ama kalbinde en büyük yenilgileri yaşamış bir adam olarak yapayalnız oturuyordum.

Ülke yavaş yavaş savaşın ve Krallık'ın izlerini silmeye başlıyor, muhalefet lideri ve Krallık için çalışmayan askerler düzeni koruyorlardı. Mahkeme günüme kadar beni bir hapishaneye kapatmışlardı, hücre değildi elbet. İşkenceler de yoktu, üç öğün yemeğimi bile veriyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Güneşi istediğim zaman görebileceğimi söylemişlerdi, istediğim zaman kitap okuyabilme hakkı bile tanımışlardı. Ranzalı, tek kişilik bir odaya almışlardı. Fareler yoktu, kirler yoktu, kötü kokular yoktu. Her şey kuralına uygundu.

Adalet ve yargı artık eskisi gibiydi, bu gözle görülür bir gerçekti. Bir yandan da Krallık için çalışan herkes yargılanıyordu ve ülkeye yeniden demokrasi geldiği idamın yasaklanmasından ve anayasanın maddelerinin yeniden yürürlüğe girmesinden anlaşılıyordu. Adnan Atalar'a ait olan ve Ölüm Timi'nin bazı üyelerinin soyadlarındaki harflere bağlı şifreyi birleştirdikten sonra kasayı açmış ve oradan da gerekli bütün belgeleri alabilmiştim. Bu belgeler yargılama sürecinde kanıt olarak kullanılıyordu.

Hapishanede geçirdiğim o günlerde kimsenin ziyaretini kabul etmemiş, kimseyle yüzleşmemiştim çünkü artık kimseyle konuşmak istemiyordum. Kimin geldiğini bile bilmiyordum ama benimle bu yolda yürüyen insanların da artık kaçması gerektiğinin bilincindeydim çünkü yakalanırsa Giray da Sinan da Marco da yargılanırdı. Hepsi yargılanırdı, benden ellerini çekmeleri gerekiyordu ve onlarla vedalaşamayacağımın bile farkındaydım çünkü beni bırakmazlardı. Bu kararımdan döndürmek için her şeyi yaparlardı, hatta kendilerini bile ön plana atarlardı. Kardeşimi özlemiştim, Nida'yı özlemiştim, yol arkadaşlarımı özlemiştim ama onların da bildiği çok iyi bir şey vardı ki Tugay Demir Çeviker'i kararından döndürmek çok zordu.

Eğer onlarla birlikte olursam planlarımı gerçekleştiremezdim ve bugün benim planlarımın son günüydü.

Aslında bugün benim cennetimdi, yolumun sonuydu, bugün Tugay Demir Çeviker'in kendini son kez feda edişiydi ve bu biraz da vedaydı.

Bugün günlerden 26 Ocak'tı, mahkemem vardı. Devlet bana bir avukat atamıştı, orta yaşlı bir kadındı, defalarca gelip benimle konuşmak istemişti ama onunla da konuşacak hiçbir şeyim yoktu.

Benim tek bir avukatım vardı, Eftalya Atalar'dı. Başka bir avukatım olamazdı.

Hâkim bir şeyler anlatıyordu, suçlarımdan söz ediyordu, avukat ise beni savunmaya çalışıyordu ama ben zaten bütün suçlarımı kabul ettiğimi söylemiştim. Bu mahkeme benim için sadece prosedürdü. Ne olursa olsun adaleti tercih ettiğimin bir meşalesiydi, benim gibi

CamScanner ile tarandı

olanlara göstermek istediğim bir ışıktı. Durmadan aklımın başında olmadığını söylüyorlardı ama aklım başımdaydı. Gazeteler delirdiğimi yazıyordu, bir tanesine denk gelmiştim ama delirmemiştim, aksine aklım son derece yerindeydi çünkü delirirsem Sevgili Avukat'ımın yüzünü unuturdum, bunu ona yapamazdım. Öyle aklım başımdaydı ki onsuz geçirdiğim bin yüz altmış altı saati saydığımı nereden bileceklerdi?

Bakışlarım yeniden yanıma doğru döndüğünde beni savunan avukatın yerini Sevgili Avukat'ım aldı ve ben yaralarımı daha fazla kanatan geçmişimize gittim. Canını dişine takarak beni savunuyordu, arada sırada bakışları bana dönüyordu, yüzüne gülümsüyordum. Yaşamam için, daha fazla acı çekmemem için beni yeniden savunmaya devam ediyordu. Bazen öfkeleniyor, bazen o dalgalı saçlarını geriye atıyor, bazen kaşlarını çatıp öfkeyle bana dönüyor, bazen de herkese karşı kendisini siper alıyordu ama orada, benim yanımda bütün kalbiyle beni savunuyordu. Onun yerini kim tutabilirdi ki?

"Sanık Tugay Demir Çeviker," dedi hâkimin sesi ve Avukat'ımın hayali yok oldu, artık şimdiki zamandaydım. Yüzümdeki gülümseme silindiğinde bakışlarım hâkim kürsüsüne doğru döndü. Bomboş bakışlarla izlerken en son ne zaman uyuduğumu, daha doğrusu uyumak zorunda kaldığımı bile bilmiyordum. Rüyalarıma gelmiyordu, yüzü hafızamdan silinecek diye korkumdan hapishaneye sadece tek bir fotoğrafını alabilmiştim. Birlikte çekildiğimiz fotoğraf değildi, bunu hak etmiyordum, sadece onun olduğu bir fotoğraftı. Bir gazete küpüründen kesilmiş, avukat cübbesiyle olan o güzel fotoğrafı. "Kaç kişiyi öldürdünüz?" diye sordu hâkim.

"Saymadım." Eskiden sayardım, Avukat'ım da sayardı, kızardı bana ama bir süreden sonra saymayı bıraktım. Gülümsedim, ilk başlarda nasıl da adaletliydi, nasıl da elleri kana bulanmamıştı. "Çok fazla. Çok çok fazla. Yaşımdan bile fazla."

Hâkim duraksadı ve savcıya dönüp baktı. Devletin bana atadığı savcı bile beni suçlama zahmetine girmeyecekti çünkü her şeyi kabulleniyordum. "İç savaş çıkardığınız için pişman mısınız?"

"Değilim."

Hâkim tamamen bana döndü. "Devletin itibarını ayaklar altına aldınız, ülkede bir ayaklanma başlattınız, birçok Krallık çalışanını ve masum insanı da katlettiniz. Bütün bunlar için pişman değil misiniz?"

CamScanner ile tarandı

Sanki hâkim bile pişmanlığımı söylememi istiyor gibiydi, hatta mahkemeye girdiğim an sandalyelerde oturan hiç tanımadığım o yüzler bana pişman olduğumu söylememi ister gibi bakıyorlardı. Önceden olsa herkes nefret ederdi ama şimdi insanlar kurtulmam için elinden geleni yapıyordu. Nasıl kurtulabilirdim ki? Bir hapishanede çürümeyi korkunç buluyorlardı ama artık Avukat'ım olmadan tamamen mahkûm olduğumu göremiyorlardı.

Başımı yana doğru yatırdığımda gözlerim yeniden o avukatın olduğu tarafa döndü. Cübbesine baktım, Sevgili Avukat'ıma nasıl güzel yakışırdı. Gülümsediğimde avukat bana bir kez daha delirmişim gibi baktı ama benim gördüğüm o değildi, yeniden geçmişe gittiğimde Avukat'ımın güzel gözlerini görüyordum. Orta yaşlı kadın, adını bile bilmiyordum, bana doğru eğilip, "Pişman olduğunu söylersen daha az ceza alabilirsin," diye fısıldadı. "Seninle bunu daha önceden konuştuk, lütfen yap bunu."

"Hiçbir şey için pişman değilim," dediğimde gözlerim o avukat cübbesinden ayrılmıyordu. Üzerimdeki siyah mahkûm üniforması bile geçmişle aynıydı, sadece işkenceler yoktu. O yoktu. Avukat'ım yoktu. "Krallık'ı devirmek için yaptığım hiçbir şey adına pişman değilim, yine olsa yine aynı şeyleri yaparım." Bakışlarımı hâkim kürsüsüne çevirdim ve çenemi havaya kaldırdım. "Sayısız insan öldürdüm, binaları patlattım, masum insanların da canının yanmasına neden oldum, Krallık mallarını çaldım ve Başkan'ı astırdım. Ülkede büyük bir savaş çıkardım, halkı arkama aldım ve cümlelerimi her yere yazdırdım. Gördüğünüz her cümle bana ve Sevgili Avukat'ım Eftalya Atalar'a aittir." Yutkunduğumda gülümsedim. "Ve o benim bu hayattaki tek avukatım, benim tek savunucumdu. Kayıtlarda başka kimsenin adı benim yanımda geçsin istemiyorum."

Mahkeme salonunda derin bir sessizlik oluştuğunda eskiden olsa bana küfürler ederlerdi, türlü işkencelerle burada ayakta durmakta bile zorlanırdım ama artık anayasa vardı, sahiden biz kazanmıştık. Eğer o yaşasaydı ve hemen yanımda nefes alsaydı gururlanırdı, biliyordum.

Adalet geç de olsa ülkeye gelmişti.

"Bu yolda kimlerle çalıştınız?" diye sordu hâkim.

"Ben ve Avukat'ım," dedim sadece. "Ben ve Eftalya Atalar. İkimiz."

Hâkim çenesini havaya kaldırdı. "Tugay Demir Çeviker," dedi baskın bir sesle. "Tek değildiniz, bunu biliyoruz, bir örgütünüz vardı, Ölüm Timi sizin yanınızdaydı."

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedim sakinlikle. "Yalnızdık, ikimizdik ve şimdi görüyorsunuz, ben yapayalnızım çünkü eşimi de kaybettim. Benden isim mi istiyorsunuz?" Öne doğru eğildim, ellerimdeki kelepçeler bileğimi zorluyordu. "Hiçbir isim alamayacaksınız ama bir şeyi bilmeniz gerekiyor, bu ülkeyi sadece ben kurtarmadım, sadece Avukat'ım kurtarmadı, bu ülkeyi binlerce insan kurtardı. Yargılanan bütün Krallık mensuplarının ellerinde çocukların, kadınların, hatta hayvanların kanı var. Eğer isim istiyorsanız beni değil, onları sorgulayın çünkü tükenmeyecek kadar fazlalar."

"Sayın Hâkim," diye atıldı yanımdaki avukat hırsla. "Müvekkilimin..." Gülmeye başladığımda ve başımı önüme doğru eğdiğimde ben tek bir kişinin müvekkili olduğumu çok iyi biliyordum. "Onun aklı başında değil, günlerdir hapishanede doğru düzgün yemek yemediği kayıtlarda mevcut, duvarlara sadece tek bir kişinin adını kazıyor, o da Eftalya Atalar'ın adı. Her gün ama her gün kâğıtlardan çiçekler yapıp pencereden bahçeye atıyor, hava alma iznine bile çıkmıyor. Kimseyle konuşmuyor, kimseyle hiçbir şey paylaşmıyor. Onun cevaplarını doğru kabul edemezsiniz, akıl sağlığının yerinde olmadığı açık."

"Akıl sağlığı testinden geçti Sayın Hâkim," dedi devletin savcısı.

"9 Aralık Cumartesi günü hayata gözlerini yumdu Sevgili Avukat'ım, tam kırk sekiz saniye bir ipte asılı kalıp acı çekmiş, öyle söylüyorlar. Bundan on altı gün önce doğum günüydü, onun için çiçekler yapıp pencereden dışarıya attım görsün diye çünkü hapishaneleri sevmez o, ruhu bile uğramasın istedim. Bugün tam kırk dokuz gündür onsuz nefes alıyorum, sesini duymadan yola devam ediyorum, yüzünü görmeden yaşamak nasılmış onu idrak ediyorum. Bildiğim, daha doğrusu bilmek istediğim tarihler sadece bunlardan ibarettir, başka hiçbir şey söylemek istemiyorum."

Hâkim elindeki kâğıtlara baktı ve savcı ona bir kâğıt daha uzattı. Beni götürdükleri testin sonuçları olan o kâğıtlardı, biliyordum. Renkleri sormuşlardı, günleri sormuşlardı, yaşımı sormuşlardı. Ne aptal sorulardı? Kendimde ezberlemek istemediğim her şeyi sormuşlardı halbuki Avukat'ımı sorsalar onu baştan aşağı anlatırdım. Saçının rengini, lekelerini, gülümsediğinde yanağında oluşan o küçük gamzesini, kızdığında kaşlarını nasıl çattığını... Aklından geçen her şeyi bir bakışımla anlardım. Bana şimdi delirdiğimi mi söylüyorlardı? Eğer bunun adı delilikse baştan aşağı sadece Avukat'ım için delirebilirdim.

CamScanner ile tarandı

Mahkeme boyunca bana ölümler hakkında, savaş hakkında, çaldığım her şey hakkında onlarca soru sormaya devam ettiler. Hepsini inkâr etmeden itiraf ettim çünkü hiçbiri umurumda değildi. Ne söyleseler kabul ederdim.

Yanımda bana atanan avukat savunmak için elinden geleni yapıyordu ama o da umurumda değildi, ona baktığımda gördüğüm sadece Sevgili Avukat'ımdı.

Bu azap bitmeliydi, gökyüzüne artık gerçekten kavuşmalıydım ve sözümü tutmalıydım. Bu mahkemeyi artık bitirmelilerdi. Kim olduğumun bir önemi yoktu, bu hayatta kim için yaşadığımın ve kim için yolumun sonuna geldiğimin önemi vardı.

Tugay Demir Çeviker değil, Eftalya Atalar'ın eşi Tugay Demir Çeviker'in bir önemi olmalıydı sadece.

Saatler sonunda, "Gereği düşünüldü!" dedi hâkim gür bir sesle. Herkes ayağa kalktığında ben de ayağa kalktım ve başımı kaldırdım. "Halkı kin ve düşmanlığa itmek, devletin mallarına zarar vermek, iç savaş başlatmak..." Gözlerimin önüne yine Sevgili Avukat'ımın yüzü geldiğinde hâkimi dinlemeyi bıraktım ve gülümsedim. Onu ilk kez bir mahkeme salonunda öpmüştüm, herkes o zaman bize şahit olmuştu ve şimdi yine o mahkeme salonundaydım ama onun için de yargılanıyordum. Buradaki kimse geçen o senelerde bizim neler yaşadığımızı bilemezdi ama biz bilirdik. Sadece bu kötülükler yoktu ki. Çiçekler ekmiştik biz, dans etmiştik, birbirimizi sevmiştik, direnmiştik, yola devam etmiştik, ne olursa olsun savaşmıştık, canımız yansa da çoğu zaman kalbimizi dinlemiştik. Hangi biri anlayabilirdi ki bizi? Madde madde anlatıyorlardı suçlarımızı ama bir tek biz bilirdik o suçları işlerken yaşadığımız her şeyi. Şimdi hepsi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken tek hatırlayabildiğim güzelliklerdi. Bizi suçlu görebilirlerdi, bizi yargılayabilirlerdi ama bir tek biz bilebilirdik sırlarımızı.

Kendi kendime kahkaha atmaya başladığımda hâkimin cümleleri sekteye uğradı ve bakışları bana döndü. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum ama gülüyordum da çünkü kırk dokuz gündür ilk kez bu kadar mutlu, ilk kez bu kadar huzurlu hissediyordum. "Sayın Hâkim," dedim kendimi tutamayarak. "Bir mahkeme salonunda Sevgili Avukat'ımı öptüğüm için de ceza alacak mıyım? Eğer öyleyse ben en çok bu cezayı aldığım için mutluyum." Öyle bir gülüyordum ki sanıyorlardı ki biz bütün bu suçları işlerken kendimizden hiçbir şey kaybetmemiştik.

CamScanner ile tarandı

Halbuki biz ne ayrılıklar ne acılar ne aşklar ne özlemler yaşamıştık. Ve sanıyorlardı ki ben delirmiştim, hayır, bugün diğer günlerden daha akıllıydım.

Hâkim cümlelerine devam etti, anayasadan maddeler okudu, bütün suçlarımı tek tek saydı. Tam on bir ayrı suçtan yargılanıyordum ama ben sadece o cümlelerin biteceği anı bekliyordum. "Tugay Demir Çeviker'in," dedi hâkim en sonunda gür bir sesle. "İki kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası almasına karar verilmiştir!" Tokmağa vurduğunda gülmeye devam ettim. Mahkeme salonundan bazı inkâr cümleleri döküldü, ceza almamı bile istemeyenler vardı ama ben sadece gülüyordum.

Derin bir nefes verdim, son kez yanımdaki o avukatın olduğu yere baktım ve başımı aşağı yukarı umutla salladım çünkü yolun sonuna gelmiştim, istediğime artık ulaşacaktım, bu cehennem bitmek üzereydi.

Dakikalar sonra beni mahkeme salonundan çıkardıklarında ve adliye binasının kapısının önüne geldiğimizde yüzlerce insanın sesi kulaklarıma doldu ve bakışlarım açılır kapanır pencereye döndü. İlk önce savcı çıkıp halka konuşma yaptı, cezamı söyledi. Ardından bana atanan avukat bir şeyler anlattı. Beni orada bekletirlerken iki yanımda beni sıkıca tutan polislere baktım ve gülümseyerek, "Bugün harika bir gün," dedim genç polise. "Çünkü gökyüzüne kavuşacağım."

Polis gözlerimin içine bakarken bana üzüldüğünü anlayabiliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Kapının önünden adımı işitiyordum, insanlar Tugay Demir Çeviker diye bağırıyordu ama sadece bu kadar da değildi. Eftalya Atalar'ın adı da söyleniyordu.

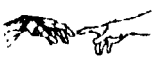
En sonunda beni o kapıdan çıkarmak için yürüttüklerinde ve cam kapılar iki yana kayarak açıldığında yüzümdeki gülümsemeyle insanların karşısına çıktım. Beni gördükleri anda dudaklarından tek bir kelime dökülmeye başladı: "Özgürlük, özgürlük, özgürlük!"

Başımı salladım ve demir zırhlı araca yürütülürken ellerinde tuttukları kendi cümlelerinin olduğu pankartlara baktım. "Sakın vazgeçme!" diye bağırdı orta yaşlı bir adam gür bir sesle. Genç bir çocuk ona katıldı. "Biz seni anlıyoruz!" Bir kadın haykırdı. "Eftalya Atalar'ı asla unutturmayacağız!" Ellerinde siyah eldivenler vardı, bazılarında beyaz. Timsah amblemleri gözlerimin önündeydi. Kimse artık susmuyor, gür bir sesle haykırıyorlardı. Bizi artık bir katil gibi görmüyorlardı. Geç olmuştu, buna ben şahit oluyordum ama Avukat'ımın da bir yerlerde buna şahit olduğunu çok iyi biliyordum.

CamScanner ile tarandı

Son bir kez o kalabalığa baktım ve kalabalıkta tanıdık yüzleri, tezahürat yapmadan sakince beni izleyen o bakışları gördüm. Marco, Giray, Sinan ve Gamze yüzlerindeki o maskelerle kalabalığın arasına karışmışlardı. Bir veda gibi, bunu neden yaptın der gibi ve ne yapacağını artık biliyoruzu bana gösterirlermiş gibi. Sadece sakince beni izlediler.

Bu onları gördüğüm son andı, ne olursa olsun onlar yaşamaya devam edeceklerdi, ben ise gökyüzüme kavuşacaktım.

Aracın içindeydik ve giderken yanımda dört tane asker vardı. Aslında onlara artık zarar vermeyeceğimi çok iyi biliyorlardı çünkü Krallık amblemleri yoktu, yarımay yoktu, hatta ülkeden onlarla alakalı her şey siliniyordu. Gazetelerden gördüğüm kadarıyla kadınlar yeniden çalışmaya başlayacaktı, reçeteyle yemek verme sistemini kaldırmışlardı, çocukları esir tutmuyorlardı. Krallığa ait lüks olan her şeyi kapatmışlardı, bakanlardan tutuklananların yargı süreçleri hâlâ devam ediyordu.

Yüzümdeki gülümseme bir an bile silinmezken başımı yanımdaki demir parmaklıklı pencereye doğru çevirdim ve yollardaki insanları gördüm. Artık tenha değildi, insanlar şu kısa zaman diliminde bile iyileşmeye başlamıştı. Bir kadın çocuğunun elini sıkıca tutmuş yürüyordu, bir adam elindeki kitabıyla otobüs durağında bekliyordu, gençler okul çantalarıyla gülümseyerek ve güvenle yolda ilerliyorlardı. Şehrin bütün o griliği arındırılmıştı, sokaklar artık güvenliydi.

Tam o esnada duvardaki yazılarla karşılaştım:

"Eftalya'nın anlamı çiçek, Tugay'ın anlamı güç demektir;
unutma, unutturma!"
"BL sonsuza kadar kalbimizde yaşayacak!"
"Bir avukat ve bir pilot geçti bu dünyadan,
adalet Eftalya Atalar demektir, özgürlük Tugay Demir Çevikel!"

Son gördüğüm duvar yazısı gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu.

"En büyük savaşların ortasında bile sevmekten vazgeçmiyorsan
hâlâ insansın demektir!"

Öylece kaldığımda uğruna savaştığımız her şeyin zafere ulaştığını tek başıma görmek kalbimi kırıyordu. Artık geride kalan herkes için güzel bir hayat vardı, elbette bu dünyaya başkaları da gelecekti

CamScanner ile tarandı

ve bu düzeni yıkmaya çalışacaklardı ama insanlar artık bir şey öğrenmişti: Başkaldırdığın sürece en güçlü sendin, senden daha güçlü kimse olamazdı.

Dakikalar sonra araç durduğunda gözlerimi açtım ve başımı kapıya doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra ağır demir kapı kayarak açıldı, muhalefet liderini tam karşımda gördüm. Askerler tek tek yolu açtıklarında adamın bakışları benden bir an olsun ayrılmıyordu. Araçtan indiğimde ve hemen karşısında durduğumda gülümseyerek yüzüne baktım. Mutluluğum onu şaşırtmış olmalıydı ki bir anlık afalladı ama bende değişen hiçbir şey olmadı.

Askerlerden bir tanesi muhalefet liderinin bir baş hareketiyle bileklerimdeki kelepçeleri açtı ve ellerimin serbest kalmasını sağladı. "Sözünü tuttun ve teslim oldun," dedi gururla bana bakarak. "Ve ben de senin son dileğini her şeye rağmen yerine getirdim."

Arkasını döndüğünde ve önümü açtığında bir uçak pistindeydik ve hemen arkasında eski bir uçak duruyordu. Onlardan son isteğim yargılandıktan sonra bir kez de olsa uçağa binmek olmuştu, sonrasında bana ne isterlerse yapabilirlerdi ama o uçağa bir kez olsun binmeliydim ve Avukat'ımla son hayalimizi de gerçekleştirmeliydim.

Uçağa bakarken yerimden hareket edemedim, Sevgili Avukat'ıma piyano çaldığım gün bir kez de olsa uçağıma binmek istediğini söylemişti ve ben şimdi onsuz da olsa bu hayali gerçekleştirecektim. Kalbim günler sonra atmaya başladığında ve şimdi artık yaşadığımı hissettiğimde kahkahalarım kulaklarıma doluyordu.

Sakin bir şekilde o uçağı izlerken muhalefet lideri, "Tugay Demir Çeviker," dedi baskın bir şekilde. Omzumun üzerinden ona baktım. "Sana güvendiğimi biliyorsun değil mi? Ben kaçmayacağından eminim ve yaptığın her şey adına sana böyle bir iyilik yapıyorum. Adalet ne gerektiriyorsa o oldu ama kim ne derse desin bunu göz ardı edemezdim."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ve "Beni takip edeceksiniz zaten," diye mırıldandım. "Kaçmayacağım, asla. Zaten kaçabilecek tek bir yerim de yok. Tek istediğim her şey son bulmadan önce bir kez de olsa pilot olabilmek, gökyüzüne gerçekten ulaşmak ve Avukat'ımın son hayalini gerçekleştirmek."

Lider başını salladığında adamlara yeniden baş hareketi yaptı ve askerlerden bir tanesi aracın bagajından pilot üniformamı çıkardı. "İstediğin gibi eşyaları getirdik ve kara kutuya koyduk, sevgilinin avukat

CamScanner ile tarandı

cübbesi de orada olacak." Dikkatli bir şekilde yüzüme baktığında, "Neden bu kadar eşya istedin?" diye sordu. "Neden bir cübbe?"

"Çünkü o da benimle beraber gökyüzünde olsun istiyorum, en sevdiği haliyle üstelik."

Başka hiçbir şey söylemedim ve araca girip kapıyı kapattım. Üzerimdeki mahkûm üniformasından kurtuldum, ardından pilot üniformasını giyindim. Gömleği iliklerken, üzerime o armalı ceketi geçirirken uzun zaman sonra kendimi hiç bu kadar iyi hissetmediğimi fark ettim.

Pilottum, son kez. Uçağa binecektim, son kez. Hayallerimizi gerçekleştirecektim, son kez.

Şapkayı elime aldığımda ve derin bir nefes verip araçtan yeniden indiğimde herkesin gözleri benim üzerimdeydi. "Yardımcı istemediğine emin misin?" diye sordu lider sol elime bakarak.

Gözlerim gökyüzüne kaydığında, "Hayır," diye kısaca yanıt verdim. Gökyüzünde güneş vardı, bulutlar en tepedeydi, sanki kış değil de bir yaz mevsiminde gibiydik. O öldükten ve beni bırakıp gittikten sonra gökyüzüne bakmak sadece bana acı çektirmişti ama bugün acı yoktu. Sanki Tanrı da bunu biliyormuş gibi kışın ortasında bana yaz mevsimini yaşatıyor gibiydi. "Kronometre çalışıyor değil mi?" diye sordum lidere ağız ucuyla. "Uçak eski görünüyor da."

"Her şeyi çalışıyor, neden sordun?"

"Çünkü Avukat'ıma beş dakika da olsa güneşi göstereceğim," diye fısıldadım. "Zaman tutmam gerek."

Hepsi birbirine baktı ama söylediğimi zaten anlamalarını beklemiyordum. "Dikkatli ol," dedi lider ama onu duymazdan geldim. Tek istediğim gökyüzünü biraz daha izlemekti ama zaten az sonra o gökyüzünün içinde olacaktım, uzun zaman sonra gökyüzünü paylaşacaktım.

Şapkayı başıma geçirdiğimde ve yakalarımı düzelttiğimde uçağa doğru ilerlemeye başladım. Hepsi arkamdan bakıyordu ama umurumda bile değildi, her adımımda biraz daha güçlendiğimi hissediyordum ve her adımımda biraz daha sona yaklaştığımın bilincindeydim.

Uçağın sürücü kapısını açtığımda ve pilot koltuğuna oturduğumda insanlar çok geride kalmıştı, öyle uzak görünüyorlardı ki bir noktadan ibaretlerdi. Önüme döndüm, ardından ellerime baktım ve başımı yanımdaki koltuğa doğru çevirdim. Orası bomboştu, Avukat'ım yoktu, olamazdı da ama ben ona konuşarak ve gülümseyerek, "Sevgili Avu-

CamScanner ile tarandı

kat," diye mırıldandım. "Hazır mısın? Şimdi bu uçağı sadece bizim için uçuracağım ve son hayalimizi gerçekleştireceğim."

Bir ses yoktu, elbette olmazdı ama orada bir yerlerdeydi, bunu bütün kalbimle hissediyordum çünkü şu an hiç olmadığı kadar içim rahattı. Ruhu benimleydi, elleri sanki ellerimdeydi, artık atmayan kalbi benim kalbimin üzerinde atıyordu. Bütün o tuşlara baktım, hem protez elimi hem de sağlam elimi o küçük direksiyonda gezdirdim. Her şeyin kokusunu aldım, ben pilottum ve o da avukattı. Son kez.

Gerekli bütün tuşlara bastığımda ve uçağın motorunu çalıştırdığımda gülmeye başladım. "Korkuyor musun güzelim?" diye sordum gülüşümün arasından. "Eğer tek elimle kullanamayacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun çünkü her şeyi ilk gün olduğu gibi hatırlıyorum, ben çok başarılı bir pilottum zaten biliyorsun bunu. Ya da bilmiyorsun, hiç bilemedin ki ama bu uçuşu bugün burada kalbimde seninle, ruhunu hissederek gerçekleştireceğim."

Uçağı yavaş yavaş pistte sürmeye başladığımda kulaklığı taktım ve çenemi havaya kaldırdım. Kendimi şimdi hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordum, hiç olmadığı kadar kuvvetliydim. Artık sadece katil Tugay Demir Çeviker değildim. Ben pilot Tugay Demir Çeviker'dim de aynı zamanda. Çocukluk hayalini gerçekleştiren o adamdım da. Ben aslında şu an bir çocuktum. Ben hepsiydim. Hem aynadaki o adamdım hem camdaki o adamdım. Her şeydim, bütün zamanlarımdaydım, umutluydum.

Kronometreye bakışlarım kaydı ve beş dakikaya ayarladıktan sonra geri sayımı açtım.

Dört dakika elli dokuz saniye.

Pistteki uçak daha da hızlandığında gözlerim yanımdaki koltuğa döndü, onu göremiyordum ama burada olduğunu biliyordum. Elim uçağın mikrofonuna uzandı ve "Kaptan Pilotunuz konuşuyor," dedim gülüşümün arasından. "Evet, Sevgili Avukat. Birkaç saniye sonra uçuşumuz gerçekleşecek, hazır mısınız?" Sanki kulaklarıma onun kahkahası doldu, heyecanı, ellerini çırpışı ve hevesi... Başımı salladığımda birkaç tuşa daha bastım ve sırtımı yaslayarak uçuşa hazır hale getirdim. "Sen bana ben mahkûmken beş dakika güneşi göstermiştin, şimdi bizim de sadece beş dakikamız var. Beş dakikanın sonunda tamamen kavuşacağız."

Dört dakika otuz beş saniye.

CamScanner ile tarandı

Birkaç dakika sonra uçak daha yüksek sesler çıkarmaya başladığında ve gökyüzüne doğru havalandığında, "İşte bu!" diye haykırdım bütün gücümle. Gökyüzüne, en tepeye, bulutların da ötesine tırmandım. Yerden öyle bir yükseldim ki artık gökyüzündeydim ve orada sadece Avukat'ımla ben vardık. Aşama aşama yükselirken kahkahalar atıyor, kulaklarımda onun da kahkahalarını işitiyordum. "Burada olduğunu biliyorum Sevgili Avukat," diye bağırdım yanımdaki koltuğa doğru. "Hissediyorum seni ve mutluluğunu." Güneş hafif bir şekilde o koltuğa vuruyordu. Eftalya Atalar bir güneş gibi şimdi uçağın içindeydi, ben bunu çok iyi biliyordum. "Kırk dokuz gündür kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, kırk dokuz gündür hiç bu kadar Tugay Demir Çeviker olmamıştım."

Üç dakika kırk altı saniye.

Hayır, delirmemiştim. Delirmiş olsam onu günlerdir yanımda hissederdim ama şimdi hissediyordum, vardı işte bir nedeni.

En tepeye ulaştığımda artık yeryüzü görünmüyordu. Sadece bulutlar, güneşin vuran hafif ışığı ve biz vardık. Yalnızdık ve onun istediği gibi gökyüzünde buluşmuştuk. Bütün o karanlık şimdi gitmişti, içim rahattı çünkü Avukat'ıma kavuşabilmiştim. Gülümseyerek o bulutları izlerken, "Şimdi senin çocukluğun o pembe rugan ayakkabılarıyla yanımda," dedim başımı sallayıp. "Şimdi senin o lisedeki halin de yanımda oturuyor. Şimdi avukat cübbesiyle beni savunduğun halin de burada. Çiçekli elbiselerle yanımdasın, simsiyah kıyafetlerinle de öyle. Bütün zamanlarınla şimdi benimlesin, biz gökyüzüne ulaştık ve birbirimize kavuştuk. Bak bir hayalimizi daha gerçekleştirdik, verdiğim bir sözü tuttum senin için."

İki dakika on yedi saniye.

Son bir kez daha başımı çevirip o koltuğa baktığımda beklemiyordum ama onun yüzünü gördüm, günler sonra sonunda onu görebildim. Hayır, son gördüğüm haliyle değildi, beyaz çiçekli elbiseyi giyip benimle Eftalya Bahçesi'nde yemek yediği günkü gibiydi. Saçları dalga dalga omuzlarından dökülüyordu, gözleri mutlulukla parlıyordu, yüzünde tebessümü vardı. Tenine vuran güneş ışığı, lekelerini daha fazla parlatıyordu. Hayaldi, biliyordum ve annem gibi o da benimleydi ama hayal olsa da onu görebilmek kalbimin delicesine atmasına neden oluyordu.

Gülümsüyordum, kahkaha atıyordum ama gözlerimden bir yandan da yaşlar akıyordu, bunu hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

Bir dakika otuz altı saniye.

"Şimdi burada kötülükleri konuşmak yok," dedim Avukat'ımın gözlerinin içine bakarak. "Bu gökyüzünde ölüm yok, savaş yok, sadece biz varız, bizden başka kimseye yer yok. Sen avukatsın," dedim onu işaret ederek. "Başarılı bir avukatsın ve ben de başarılı bir pilot. Hayalini kurduğumuz gibi çocuklarımız var bizim, kötülük dokunmuyor çünkü biz burada hiç yaşayamadıklarımızı yaşadığımız halimizdeyiz. Hayır, gözyaşı yok, gülümsüyorsun bana işte. Hayır, gözyaşına izin vermeyeceğim çünkü mutluyum, Sevgili Avukat. Çok mutluyum." Kendimi mutlu hissediyordum çünkü o artık benimleydi. "Ve biz birlikte yaşıyoruz, birlikte nefes alıyoruz ve birlikte..." Derin bir nefes verdim, gözlerinin içine baktım. "Birlikte öleceğiz şimdi, Sevgili Avukat'ım."

Bir dakika iki saniye.

Gözlerini benden bir an olsun ayırmıyordu. Gökyüzünü değil, beni izliyordu ve ben de bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Asıl gökyüzüm oydu, ondan daha güzel bir manzara zaten olamazdı. Gülerek gözümden akan yaşı sildiğimde ağladığımı, bu kadar ağladığımı o ana kadar fark etmemiştim. Mutluluktan olsa gerekti. "Sessizliğini bile dinlemeyi seviyorum," dedim gülümseyerek. "Sessizliğin bile benimle o kadar çok şey paylaşıyor ki bütün dünya bir araya gelse şu an hissettiklerimi hissettiremez."

Kırk üç saniye.

Ben pilot Tugay Demir Çeviker, son kez bir uçağa bindim ve son kez o uçağı uçurdum yanımda sevdiğim kadınla. O bir hayalden ibaret olsa bile.

Ve son kez nefes aldım bu dünya üzerinde çünkü ölümüm yine bu pilot üniformasıyla, bu uçağın içinde, en mutlu anımda sevdiğim kadınla birlikte olacaktı.

Onunla bir gökyüzünü paylaştım, özgürlüğüm yaptım ve şimdi o özgürlüğün ortasında bir pilot gibi ölmek bana yakışırdı; asıl mahkûmiyetten kurtuluşum tam da bugün olacaktı.

Yirmi dokuz saniye.

Gözlerimi gökyüzünden ayırıp yeniden yanımdaki koltuğa başımı çevirdiğimde Sevgili Avukat'ımın artık bana mutsuz gözlerle baktığını gördüm çünkü ne yapmak istediğimi artık anlamıştı. Ardından yok oldu, öyle bir yok oldu ki sanki ruhu da beni terk edip gitti. Gökyüzündeki bulutlar rengini kaybetti, güneş soldu, yüzümdeki gülümseme

CamScanner ile tarandı

silindi. "Öleceğim diye bana kızıyorsun biliyorum ama merak etme, kendimi sana affettireceğim. Çünkü güzelim, biliyorsun. Yaşarsak da beraber, ölürsek de. Söz verdik birbirimize." Ona kavuşacağımı biliyordu ve beni bekliyordu; ben de ona kavuşmak için son bir kez daha uçağı daha fazla havalandırdım ve derin bir nefes verdim.

On saniye.

"Özgürlük gökyüzündedir," dedim son kez. "Ve sen benim özgürlüğümsün." Ardından ellerimi direksiyondan çektim ve gözlerimi sıkıca yumdum; gözlerimi yumduğum yerde bir tek onun gözleri vardı, elimi kalbime götürdüm, bir tek onun hissi kalbimdeydi. Gözümden bir damla yaş aktığında bu son damla yaş da sadece Sevgili Avukat'ım içindi.

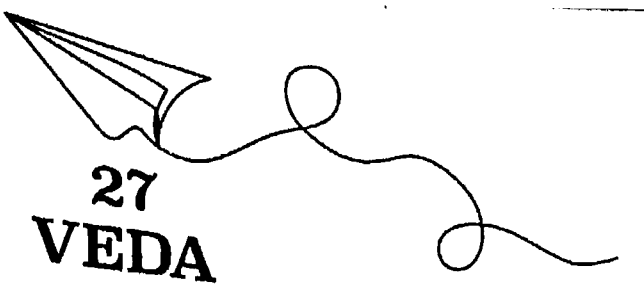
Beş saniye.

Uçak artık hızlı bir şekilde alçalmaya başlıyordu, rüzgâr gövdeyi sarsıyor, ben zihnimin içindeki Sevgili Avukat'ımı izliyordum. Uçak hızla irtifa kaybederken ne korku hissediyordum ne de tereddüt. Bütün bunlar yerine Sevgili Avukat'ıma adanmış bir huzur içindeydim. Kulağıma kuleden sesler geliyordu, adımı haykırıyorlardı, uyarı sinyalleri gönderiyorlardı. Uçağın sesi ise yerle gök arasında yankılanırken hafifçe gülümsedim ve tam o an, sanki tam o an, Sevgili Avukat'ımın elini tam kalbimin üzerinde hissettim.

Dudaklarımdan son bir cümle döküldü: "Varlığım bir tek sen varsan yaşamaya değer, sen yoksan ölüm bile hediye. Gökyüzünde buluşuyorum seninle."

Duzenleme
Ny.ozlem

CamScanner ile tarandı

27
VEDA

TUGAY DEMİR ÇEVİKER KULLANDIĞI UÇAĞI DÜŞÜREREK İNTİHAR ETTİ!

26 Ocak 2029 tarihinde eski deneyimli pilot ve adını birçok suça kazıyan Tugay Demir Çeviker, son uçuşunu trajik bir şekilde tamamladı. 32 yaşındaki Çeviker, özel bir uçakla yaptığı uçuş sırasında, uçağı bilerek düşürerek hayatına son verdi.

Edinilen bilgilere göre Tugay Demir Çeviker uçuş öncesinde herhangi bir yardım çağrısında bulunmadı ve rutin bir uçuş gibi hazırlıklarını tamamladı. Uçak kalkışından kısa bir süre sonra, rotadan çıkarak kontrollü bir şekilde irtifa kaybetti. Olay yerine ulaşan ekipler uçağın enkazına ulaştıklarında Tugay Demir Çeviker'in hayatını kaybettiğini doğrulandı.

Herkes bu intiharın sebebinin eşi Eftalya Atalar'ı kaybetmesi olduğunu konuşurken yakınlarından herhangi bir haber alınamadı.

Kariyeri boyunca sayısız başarılı uçuşa imza atmış, ondan bahseden eski meslektaşları disiplinli birisi olarak tanımladıklarını söylüyorlar. Ardından cevaplanması zor sorular bırakan Tugay Demir Çeviker'in uçağının kara kutusundan eşi Eftalya Atalar'a ait diye düşünülen bir avukat cübbesi çıktığı söylentiler arasında.

Bunun dışında yine eşine ait bir yüzük, iki adet deniz kabuklarından yapılmış kolye ve iki adet CD'ye ulaşıldığı bilgisine erişildi.

Kendisiyle alakalı ise hiçbir eşyaya rastlanmadı.

Ülkede derin bir acıya neden olan bu ölüm, sevenlerinin sokaklara dökülmesine ve duvarlara cümlelerinin yazdmasına neden oldu. Mahkemesinin ardından tek istediğinin son bir kez uçak kullanmak olduğu da eriştiğimiz bilgiler arasındadır.

Giray oturduğu yerden ona ulaştırılan ellerindeki o iki CD'ye bakıyordu ve gözlerinden yaşlar ardı arkası kesilmeden dökülüyordu. Bütün bunların olacağını en başından beri biliyordu ve bunu bilmek en çok canını yakmıştı. Oturduğu koltukta hemen yanında Nida vardı, neler olduğundan

CamScanner ile tarandı

bihaberdi ama abisinin gözyaşlarından Tugay'ın artık gelmeyeceğini anlayabiliyordu.

Tugay Demir Çeviker, Eftalya Atalar'dan sonra zafer kazanmış ve intikamını aldıktan sonra son bir kez uçağa binerek hayalini gerçekleştirmeyi tercih etmişti. Kendisini adalete teslim ederken de uçağı kullanmaya karar verirken de kimseye haber vermemişti. Bu planları Eftalya'yı kaybettiği günün gecesi ayarlamış, geçirdiği o kırk dokuz günü sadece bunları düşünerek ilerletmişti.

CD'ler birbirinden farklıydı ve birisinde aileme yazıyordu, diğerinde ise halka. Birisini herkes izlesin istiyordu, birisini sadece ailesi.

Saatlerdir çöktüğü yerde öylece ağlayan Giray ve hemen karşısında diğerleri vardı. Tek bir kişinin bile gözündeki yaş durmuyordu ama evin içinde öyle bir sessizlik hâkimdi ki her anlamda bunu bekledikleri açıktı. "Biliyordum," cümlesi döküldü Giray'ın dudaklarından. "Biliyordum, her şeyi biliyordum, sonunun böyle olacağını biliyordum."

Nida yutkunduğunda ve Giray'ın elinde tuttuğu habere baktığında Tugay'ın pilot üniformasıyla olan fotoğrafını gördü, hemen yanında düşmüş bir uçağın fotoğrafı vardı. Hemen altında ise Eftalya Atalar'ın ayakkabı cübbesiyle olan fotoğrafı savaşın galiplerini göstermek istiyormuş gibi apaçık ortadaydı. Elbet anlaşılıyordu ama Nida anlamak istemiyordu. Giray o kara kutudan çıkan eşyalardan deniz kabuklu kolyeleri de eline aldığında daha fazla ağlamaya başladı. Nida'ya söz verdiği o kolye buradaydı ve aynısından Eftalya'ya da yapmıştı. Bir tanesi rengârenk, bir tanesi bembeyaz. Şimdi o kolyeler Giray'ın ellerindeydi.

Nida uzanıp kolyeyi Giray'ın elinden aldığında, "Benim için yapmış," dedi sesi titrerken. "Söz vermişti çünkü."

"Evet," dedi Giray sadece. "Evet, sözünü tutmuş." Dağılmışlardı, parçalanmışlardı, yok olmuşlardı ama bunun olacağını da çok iyi biliyorlardı, kendilerini hazırlamışlardı çünkü Tugay, Eftalya'dan sonra bir kez daha ayağa kalkamamış, kendisi gibi olamamıştı.

"Son kez o mezarlığa gittiğini biliyordum," diyen Sinan başını iki yana salladı. "Eftal'in mezarına iki dalı solmuş orkide dikmiş ve..." Sinan başını önüne eğdiğinde ellerini saçlarına geçirdi, "ve o dallar canlanmış, yeniden çiçek açmışlar. İkisi artık yok ama ektiği çiçeği o mezarlık canlandırmış, üstelik bunu biliyor gibi ekmiş."

Tugay, Eftalya'yla ilk tanıştığında tek dalı solmuş orkide göndermişti ve onu canlandırmasını istemişti; mezarına ise ikisini temsilen iki dalı

CamScanner ile tarandı

solmuş orkide dikmişti ve Eftalya'nın mezarı o orkideleri de canlandırmıştı ama artık ne Tugay Demir Çeviker yaşıyordu ne de Eftalya Atalar. Geriye sadece ikisinin gazetelerdeki adı, duvarlarda isimleri ve hiç silinmeyecek hafızalarda yerleri kalmıştı.

Nida ağlamamak için kendini durduruyordu çünkü ağlarsa onlar susardı, susarlarsa babasından artık hiçbir haber alamazdı. Abisinden. Ailesinden.

"Bana bir keresinde ölümüm bütün gazetelerde yazacak ve ben o zaman birisi olacağım demişti." Giray nefes almakta zorlandığında elini boynuna götürdü. "Şimdi bütün gazeteler onları yazıyor, bütün dünya bir tek onları konuşuyor."

"O CD'leri bizim için bıraktı," diyen Marco dik durmaya çalışıyordu ama başarısızdı. "Son görev belki de halka o CD'yi izlettirmektir, bunu yapmamız gerekiyor."

Giray yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında bir an bile susmuyordu. Dağılmıştı, bir parçası yok olmuştu ve onu terk etmişti. Kendini artık durduramıyor, yenik bir şekilde çöktüğü yerde ağlamaya devam ediyordu. "Kardeşim o benim," dedi hıçkırıklarının arasından. "Nasıl dayanacağım ben?" Bakışlarını diğerlerine çevirdi, Gamze'ye, Sinan'a, Marco'ya, Javier'e, Lena'ya, Helen'e, Red'e... Aslında onlar da son kez bu evde toplanmışlardı ve yollarını ayıracaklardı. Sinan ve Gamze, Gamze'nin annesi için birlikte Almanya'ya gideceklerdi. Marco ve Javier'in ne yapacakları belirsizdi ama bütün bu işlerden ellerini ayaklarını çekeceklerdi, Helen de onlarla beraber olacaktı. Red, Amsterdam için bir bilet almıştı, Lena ise İzmir'e, memleketine geri dönecekti. Giray'la Lena'nın yolları belirsizdi ama artık Giray öylesine acıya batmış, öylesine yarımdı ki bu kadar kayıptan sonra nasıl doğrulabilirdi, nasıl yeniden kalbinin sesini duyabilirdi bilmiyordu. Belki de hayat onları daha acısız bir zamanda yeniden bir araya getirecekti. "Söylesenize, insan bu kadar şeye nasıl dayanır?"

Nida daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladığında ve Giray'ın boynuna sarıldığında, "Ben varım," diye hıçkırdı. "Ben buradayım, yanındayım." Giray da kardeşine sarıldığında küçücük bir çocuğun omzunda ağlıyor, ona sığınıyordu. İkisi de kardeşini kaybetmişti ama Nida babasını da kaybetmişti, bunu artık biliyordu. Hıçkırıklar sessiz iç çekişlere dönüştüğünde Giray kollarını Nida'dan uzaklaştırdı ve kardeşinin yanaklarını silerken Nida, "Bir daha o gelmeyecek değil mi?" diye sordu.
"Bir daha onları göremeyeceğim değil mi? Öldüler onlar."

CamScanner ile tarandı

"Nidam," dedi Giray gözyaşlarını silerken. Dudakları aralandı, verebilecek bir cevap düşündü ve sonrasında hiçbir cevap bulamadığında kardeşinin yanaklarını öptü.

"Bir daha onları göremeyeceğim," diye ağlamaya başladı bu kez Nida ve başını yeniden Giray'ın omzuna gömdü. "Çünkü öldüler, biliyorum, kaybettim onları. Keşke onları son gördüğümde daha fazla sarılabilseydim, keşke daha fazla öpseydim onları."

Hepsi tamamen acıya batmışlardı ve o an hepsi de farkındaydı, zamanla bir aile olmuşlardı. Bu savaş onları birbirine bağlamış, yollarını birleştirmişti. Sinan'ın gözlerinden akan yaşlar artık sadece Eftalya için değil, Tugay içindi de çünkü onu son gördüğünde bu kararı vereceğini biliyordu ama kimseye hiçbir şey söyleyememişti, hayatı boyunca bununla yaşamayı bilecekti.

Marco, Adnan Atalar'ın emaneti Eftalya'yı kaybettikten sonra zamanla kardeşi olan Tugay'ı da kaybetmişti. Bağlılığı oluşabileceğini düşünmezken ikisine de bağlanmıştı ve artık ikisi de bu dünya üzerinde yoktu.

Gamze bu savaşın ortasında kazandığı dostu Eftalya'yı ve sığındığı Tugay'ı kaybetmişti.

Ve Giray her şeyini kaybetmişti; kardeşini, ikizini, yol arkadaşını kaybetmişti.

"26 Ocak tarihinde öldü," dedi Giray zorlukla konuşarak. "Ve yine zaman 26 Ocak 2005'i gösterdiği gün, biz çocukken pilot olmaya karar vermişti. Bu tarihi hatırlıyorum çünkü babam günlüğünde okumuştu. Sonrasında ise onu evden kovmuş, soğukta bekletmişti."

Derin bir nefes aldığında ve çenesini havaya kaldırdığında yavaşça bilgisayara doğru yürüdü. Halk için servis edilecek olan o CD'yi taktığında sakince görüntünün gelmesini bekledi.

Tugay videoyu Eftalya için hazırlattığı o evde çekmişti, arkada piyano görünüyordu ve kendisi bir duvarın önündeydi. Gözleri tamamen acıya batmıştı ama halka hitap edeceği kaldırdığı çenesinden ve dik duruşundan belliydi.

Her şeye rağmen son kez halkın karşısında dimdik duracaktı, güçsüzlüğünü göstermeyecekti.

"Ben Tugay Demir Çeviker, bu ülkenin bir bireyi, sizin yol arkadaşınız olarak karşınızdayım. Bugün yalnızca benim, Sevgili Avukat'ımın ya da örgütümün değil, hepimizin tarih yazdığı bir gün. Yıllardır üzerimize çöken o karanlığın ve bu topraklardaki korku egemenliğinin son

CamScanner ile tarandı

bulduğu gün. Artık baskıların ve idamların değil, cesaretin ve özgürlüğün hüküm süreceği zamanlar başlıyor."

Cümleleri sağlam, duruşu dik ve kendinden emindi. Gözlerini kadrajdan ayırmıyordu ve öyle bir cesaretle konuşuyordu ki sanki ölmemiş gibiydi.

"Yıllardır susturulduk, sesimiz boğuldu, haklarımız çalındı, umutlarımız karanlığa gömüldü. Ama hiçbir güç, bir halkın yüreğinde taşıdığı adalet inancını sonsuza dek bastıramaz. Bugün bunu da tüm dünya gördü. Krallık yıkıldı, insanların korkularından ve acılarından diktikleri taht yerle bir oldu.

Bu başlattığım savaş hiçbir zaman kolay değildi ve olmadı da. Buna ben de dahil olmak üzere birçoğumuz sevdiklerimizi kaybettik, kimimiz bu hayattan vazgeçme noktasına geldik, kimi çocuğunu bir savaş meydanında bıraktı, kimisi de umutlarını... Ama unutmayın, hiçbir kayıp, bizi kazandığımız bu savaştan döndüremedi. Ben değil, maalesef artık ben değil ama sizler çocuklarınıza bir gün büyüdüklerinde bu başkaldırıyı anlatacak ve yeniden bir Krallık inşa edilmeye çalışılırsa onların buna engel olmasını sağlayacaksınız, biliyorum."

Her bir cümlesi zamanla akıllara kazınacaktı, onları kimse unutamayacaktı.

"Ben bir Suç Kralı değilim, ben bir cani değilim, ben sadece sizinle aynı rüyaya kavuşmak isteyen bir insandım ve birinin ateş yakması gerekiyordu, o ateşi ise ben yaktım. Hepsi bu kadar. O ateşi yakmadan önce tek arzum hiçbir çocuğun korkuyla büyümediği, hiçbir annenin gözyaşı dökmediği, hiçbir insanın boynunu bir Krallık uğruna bükmediği bir ülkeydi. Kalbinizdeki o adaleti hiçbir zaman bırakmayın, her ne olursa olsun ilk önce özgürlüğünüz için savaşmayı bilin ve sonrasında aynaya baktığınız zaman sessizliğin değil, büyük çığlıkların diktatörlüğü yıktığından emin olun.

Adil bir gelecek kurmak diktatörlükle değil, vicdanla ve merhametle mümkündür. Daima ama daima kalbinizi dinlemekten vazgeçmeyin, eğer bir yerlerde kalbinize yanlış gelen bir şeyler var ise orada özgürlük yoktur, bunu hiç unutmayın.

Gerçek güç, silahların, tahtların ve korkuların olduğu yerde değil; merhametin, vicdanın ve halkın gerçek iradesinin olduğu yerdedir.

Eğer sizin cesaretiniz olmasaydı, bugün bu savaşı kazanamazdık, bunu çok iyi biliyorum. İlk önce siz kazandınız, geleceğiniz kazandı. Ardından biz kazandık.

CamScanner ile tarandı

sizin çocuklarınız ve onların çocukları da yaşamaya devam edecek. Bu yaşadığınız dünya sadece size ait, başkalarına değil. Bu topraklara bir tek siz çiçekler ekebilir, onları kuraklıktan kurtarabilirsiniz.

Gökyüzüne bakın. Artık o gökyüzü sizin. Yere bakın. Artık o topraklar sizin ayak izlerinizle daha özgür. Ve aynaya bakın, orada gördüğünüz kişi, bu özgürlüğün gerçek sahibi.

Ve lütfen unutmayın, bu özgürlük için savaşırken yanımda adaletin sesi olan bir insan vardı, benim Sevgili Avukat'ım Eftalya Atalar... Onun cümleleri benim kılıcımdı, onun cesareti benim inancımı güçlendirdi. Onu bir avukat cübbesiyle hatırlamaya devam edin ve adalet için elinde bir meşaleyi nasıl tuttuğunu hiçbir zaman aklınızdan çıkarmayın.

Biz bu adalet uğruna can verdik, ismimizi değil ama bu savaştaki amacımızı yaşatmaya devam edin, uğruna öldüğümüz bu yolda kazandığınız bu özgürlüğü kaybetmemek için elinizden geleni yapın.

Özgürlüğümüze değil, özgürlüğünüze değil,

Daima özgür kalmanıza!"

CD sona erdiğinde hepsinin bakışları ekrandan ayrılmıyordu. Marco ve Giray sakince bakıştı, ardından Giray birkaç hamleyle bu konuşmayı sosyal medyaya servis edip Tugay'ın isteğini açıkça gerçekleştirdi. Sadece birkaç dakika içinde insanlara ulaşmaya başladığında, "Son görevimi yerine getirdim," dedi Giray boğuk bir sesle. Ardından eli diğer CD'ye doğru uzandı.

Aileme...

Giray derin bir nefes verdi ve sonrasında o CD'yi de taktı, birkaç saniye sonra Tugay yine o odanın içindeydi, bu kez piyanonun oradaki sandalyede oturuyordu. Omuzları düşüktü, yenikti, yenilmişti, mutsuzdu. Az önceki o dik duruşu artık yoktu.

"Siz bu videoyu izlediğinizde ben yanınızda değilim çünkü çoktan bindiğim o uçağı karanlığa doğru sürüklemiş ve bu hayata gözlerimi yummuş olmalıyım ama geride kalanların ne kadar acı çektiğini, ne kadar yarım kaldığını en iyi ben bilirim çünkü bütün kalbimle şu an bunu hissediyorum."

Tugay'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. O gülümsemesini bir daha göremeyeceklerdi ama geride bıraktığı görüntüler seneler boyunca onlarla yaşamaya devam edecekti.

"Kardeşim, Giray. Bana öfkeli olduğunu, üzüldüğünü, hatta katlanamayacak kadar acıya batmış hissettiğini biliyorum. Biz seninle aynı hisleri

CamScanner ile tarandı

paylaştık, birlikte doğduk ve çoğu zaman birlikte ilerledik fakat ben bu yola çıktığımda en başında bugünü görmüşsün gibi beni defalarca uyardığın o sesin kulaklarımdan gitmiyor. Henüz bir çocukken ve herkes benim üzerime gelirken bütün insanların karşısında dimdik dikildiğin gibi bu yolda da yine benim için dimdik dikildin ve herkese meydan okudun ama ben, bütün bu savaşın sonunda kendimi kaybolmuş hissediyorum. Ellerimde o kadar çok insanın kanı var ki ne kadar temizlersem temizleyeyim geçmiyor ama bütün bunların yanında sizlerden çaldığım hayatların yükünü de taşıyorum.

Hayatını, gülüşlerini, yola devam etme heyecanını senin ellerinden aldım ve şimdi bir de ben senden ayrılıyor, seni başka bir acıyla bırakıyorum farkındayım ama biliyorsun, bazen ne yaparsan yap o hayata artık devam edemezsin. Benim artık bu hayata devam etmek için hiçbir gayem kalmadı çünkü kalbimi hissedemiyorum. Sana bıraktığım bu görüntülerde senden tek bir isteğim var o da benim için, ruhum için, uğrunuza geride bıraktığım bu güzel hayat için ne olursun gülümsemeye devam et ve yaşa. O gitarı yeniden eline al, yeniden âşık ol, yeniden en yukarıdan denize atla ve yeniden delicesine dans et. Bir yol kenarında yorulduğunda ve dinlenmek için bir köşeye geçtiğinde işte o an beni hatırla ama gözyaşlarıyla değil, gülümsemelerle. Beni gülümsemelerinde sakla, eğer seni bir yerlerde izliyor olursam tek görmek istediğim hayat hevesin olsun istiyorum."

Giray videoyu durdurdu ve yüzünü ellerinin arasına alıp sessizce ağlamaya devam etti. Tugay günler önceden çoktan o sözleşmeyi yok ettiğini söylemişti ve şimdi kardeşinin tek isteği yaşamasıydı. Yaşa diyordu, yaşa. Fakat Giray bu kadar yarım kalmışlıkla nasıl yaşardı, bunu bilemiyordu. Cümleler diken etkisindeydi, gelecekten söz eden Tugay Demir Çeviker artık o geleceğin içinde olmayacaktı.

"Çünkü biz seninle tek bir kalbe sahibiz Giray ve sen eğer mutlu olursan ben de bir yerlerde huzur içinde olacağım. Sen benim bu hayattaki tek sığınağım, güvendiğim tek dalsın. Öyle bir yaşa ki benim yaşayamadığım bütün hayat senin hayatının üzerinde bir mum gibi parlasın. En sonunda yaşlandığında ve huysuz bir adama dönüştüğünde bir sahil kasabasında benim için son bir bira daha iç ve sonrasında sadece birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları hatırla çünkü ben bütün kalbimle sana minnet besliyor, senden bütün kalbimle özür diliyorum. Benim bir mezarlığım bile olmasın ama aksini iddia edersen, annem için diktiğim o ağacın yanına benim için de fidan dik, o ağaç büyüsün ve her sene benim yaptığım gibi

CamScanner ile tarandı

o kovuğun içine bir mektup bırak. Güzel günlerini anlat bana, kötülüklerden söz etme."

Tugay duraksadı ve sessiz kaldığında başını önüne doğru eğdi, ardından videoyu durdurdu. O an gözlerinin dolduğunu Giray görüyordu, bu bir vedaydı, acımasız bir vedaydı.

Video yeniden başladığında Tugay duruşunu düzeltmiş, yüzüne samimi bir gülümseme yerleştirmişti.

"Sevgili güzeller güzeli kız kardeşim, Nida. Şu an neler olduğunu bilemeyecek kadar küçüksün ve bütün bunlardan çok uzaksın ama bir gün büyüdüğünde benim kim olduğumla gerçekten yüzleşeceksin. İşte o gün beni anlayıp anlamamak sana kalmış ama şunu hiç unutma ki ben seni bütün kalbimle, çok seviyorum. Senin için bıraktığım bu dünyada en büyük hediyem Eftalya Bahçesi çünkü çiçekleri senin de sevdiğini biliyorum. O bahçe bir tek sana emanet çünkü o çocuk kalbinle bütün çiçeklere gözün gibi bakacağını biliyorum ve büyüdüğünde de neden o çiçeklere baktığını çok daha iyi anlayacaksın."

"Ama ben sensiz o çiçekleri soldururum ki baba," dedi Nida ağlayarak.

"Belki de büyürken sana benim kötü bir adam olduğumu söyleyecekler, hatta belki de beni herkesten gizlemek isteyeceksin. Sakın buna üzüleceğimi düşünme, gizlemek istiyorsan gizle beni, hak veririm sana ama ne olursun seni bütün kalbimle sevdiğimi, bu savaşı başlatmamda sana güzel bir dünya bırakma ümidinde olduğumu hiç unutma. Benden nefret etsen bile abinin bütün kalbiyle seni bütün dünyadan korumak istediğini aklından hiç çıkarma.

Bir gün genç bir kız olacaksın, ben senin o hallerini hiç göremeyeceğim ama büyüdükçe hayatın acımasızlıklarıyla daha çok yüzleşeceksin. Seni bütün kötülüklerden korumaya çalıştım ama zamanla çok daha beterini göreceksin. Kalbini kıracaklar, ilk başta çok acıyacak ama sonrasında bu kalp kırıklıklarına da alışacaksın. Düşeceksin, kalkacaksın ve bir kez daha düşeceksin ama sonrasında daha sağlam ayağa kalkmayı öğreneceksin. Abin, Giray, daima senin yanında olacak.

Söz verdiğim gibi senin kolyeni yaptım, tak onu boynuna ve hiç çıkarma. Uğur getirsin ve lütfen her aynaya baktığında o güzel lekelerini biraz daha sev, karlar daha fazla yağarsa üzerine, biraz daha gökyüzüne bak çünkü o karlar yağarken bile ben seni izliyor olacağım, sanatsın sen."

Nida uzanıp ekrana dokunduğunda parmakları Tugay'ın yüzünde gezindi. Tugay sanki bunu hissetmiş gibi başını omzuna yatırdı.

CamScanner ile tarandı

"Özür dilerim, ben senin yanında kalamayacak kadar fazla acıya batmış bir adamım ve zarardan başka hiçbir şey değilim. Belki bir gün ne demek istediğimi anlayacaksın, belki de hiçbir zaman bana hak vermeyeceksin bilmiyorum ama beni hatırladığın son an sana sarıldığım o an olarak aklında kalsın. Ve bir gün bana ihtiyacın olursa şu cümlelerim kulaklarında çınlasın: Bir adam vardı, adı Tugay Demir Çeviker'di, senin abindi ve bütün kötülüklere rağmen senin yanında en masum tarafını gösterirdi. Her ne yaşarsan yaşa sen de masumiyetini kaybetme ve gücün sadece kalbinden geldiğini de unutma.

Gülümse Nida, daima gülümse.

Ve beni affet. Her şeyimle beni affet."

Nida deniz kabuklarından kolyeyi eline aldığında ve avcunun içinde sıkıca tuttuğunda gözlerini kapatıp onu daima güzel hatırlayacağına dair kendi kendine söz verdi. Her ne olursa olsun, her ne duyarsa duysun hiçbir zaman abisini kötü hatırlamayacaktı.

"Sevgili ailem, dostlarım, arkadaşlarım... Zamanla kalbinizin üzerindeki bu ağırlığın kalkmasını ve hepinizin hayallerinizi gerçekleştirmesini istiyorum. Hayat, benim için yaşanamayacak kadar cehenneme dönüştü ama sizin için umarım artık bu andan sonra cennetten ibaret olur. Çünkü biz birlikte savaşırken sadece kötülükleri değil, her şeye rağmen bağ kurmayı da öğrendik.

Ve sizden tek bir isteğim var. Benim adımı yaşatmanız umurumda bile değil, kim olduğum da ama ne olursunuz Eftalya Atalar'ın adını, gücünü ve kuvvetini hiçbir zaman unutmayın ve unutturmayın.

Ancak onun adı yaşarsa benim de adım yaşar. Eğer onun adı unutulursa boş verin, benim adım bir daha anılmasın, önemi yok. Çünkü benim kalbim, adım, her şeyim sadece onunla var olmaya devam edecek.

Gökyüzüne baktığınız her an orada olacağım, bir gün başka bir dünyada özgürlük için savaşmadığınız bir anın içinde yeniden kavuşmak ümidiyle. Çünkü biliyorum ki bizim bu yarım kalan hikâyemizin bir de güzelliklerle dolu başka bir tarafı da vardır.

Hayat karşınıza güzellikler çıkarsın, zaman acılarınızı dindirsin ve sadece yaşayın.

Yaşamaya devam edin.

Çünkü siz yaşarsanız, biz hiç ölmeyeceğiz."

Bu video da sona erdiğinde bulundukları odanın içini derin bir sessizlik kapladı. Saniyeler dakikalara dönüşürken hepsi boşluğa izliyor,

CamScanner ile tarandı

bir yanları öfkeliydi ama bir yanları da onu anlıyordu. "Marco," dedi en sonunda Giray kıpkırmızı gözlerle ona dönüp. "Bedenini Eftalya'nın yanına, Ölüm Timi'nin mezarlığına gömebilir miyiz? Onları böylelikle hiç ayırmamış oluruz. Hem korunurlar da, ölülerine bile kimse dokunsun istemiyorum."

Marco, Giray'ın omzunu sıktığında başını salladı. "Nasıl istiyorsan," diye mırıldandı sesi titrerken.

Birkaç saat sonra o evden çıktıklarında ve Ölüm Timi'nin mezarlığına gittiklerinde Eftalya'nın mezarının üstü âdeta bir bahçe gibi olmuş, toprak bile görünmez hale gelmişti. İki dalı solmuş orkide filizlenmiş, yeni tomurcuklar çıkarmaya başlamıştı. Hemen yanında bir boşluk vardı, o boşluğa Tugay'ı gömeceklerdi.

Nida bir elinde kolyeyi hâlâ sıkıca tutarken yavaşça yere doğru eğildi ve diğer kolyeyi, Eftalya için yapılan kolyeyi mezarını hafifçe eşeleyerek içine bıraktı, ardından mezarın üzerini kapattı. "Büyüyünce senin gibi ben de güçlü bir avukat olacağım," dedi ağlayarak. "Ve sizi hiç ama hiç unutmayacağım, söz veriyorum."

Büyüdükçe onları daha iyi anlayacaktı ama şimdi bile bütün kalbinde onları hissediyordu.

"Eftal," dedi Sinan titreyen bir sesle. "Çocukken bana hep bu hayatta bir iz bırakabileceğini söylerdin hatırlıyor musun? Sen bu hayata ve bize kocaman bir iz bıraktın. Uğruna çıktığın bu yolda boynuna geçirdiğin urgan ipten değil, senin cesaretindendi. Tugay'a ve babana emanetsin, onlar da sana. Bütün kalbimle seni yaşatacağım."

Karlar yağmaya başladı ve mezarın üzeri bembeyaz bir renge boyanana kadar orada durmaya devam ettiler. Ardından her sene 9 Aralık ve 26 Ocak tarihlerinde o mezarların başında buluştular. Nida ise Eftalya Bahçesi'nden hiç vazgeçmedi ve her çiçeği yaşatmaya devam etti.

Özgürlük, kendi kalbini bir başkasının ellerine verdiğinde mahkûmiyete dönüşürdü ve gerçek ölüm o zaman gerçekleşirdi; Eftalya Atalar ve Tugay Demir Çeviker bile bile birbirlerine mahkûm olmuşlar ve aşk onları hem güzelliklerle yaşatmış hem de öldürmüştü. Bazıları aşk için yaşardı, bazıları aşk için ölürdü; onlar ise bu ikisini de gerçekleştirmişti.

Eftalya Atalar ve Tugay Demir Çeviker artık sonsuza kadar birlikte ve özgürlerdi.

CamScanner ile tarandı

SON

ÖZGÜRLÜK İÇİN MÜCADELE EDENLERİN HİKÂYESİ
HİÇBİR ZAMAN "SON" BULMAZ.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

TEŞEKKÜR

Bu kitap zihnime ilk düştüğünde kendime inancımın bittiği ve her şeyin tükendiğini düşündüğüm zamanlardı. Zihnimde onlar uzun zamandan beri yaşıyorlardı fakat yazmaya cesaret bulamıyordum ama bir gece vakti, imkânsızlıkların ortasında bile aşkın, sevginin, bağlılığın, cesaretin, gücün, kardeşliğin mümkün olabileceğini düşündüğümde ve kendimi bilgisayarın başında bulduğumda artık onlar sayfalarla buluşmak için hazır bekliyorlardı.

Yazmaya ilk başladığım zamanlar ve sonrası bu kitap hayatıma büyük bir şans getirdi, yolumdaki ışıkların daha fazla parlamasına neden oldu. Tugay'ın gücü ve Eftalya'nın cesareti beni tamamen değiştirirken kendimi onların yanında her şeye rağmen dimdik dururken buldum, onlarla bu yolda ilerlerken bir dönem sadece gücü hissettim fakat zamanla tıpkı kitapta olduğu gibi gücümün kaybolduğu, kayıplar yaşadığım ve her şeyin benim için son bulduğunu düşündüğüm anlarım bile oldu. Kitabımdan ise hiçbir zaman kaçmadım çünkü kaçmama izin vermediler ve düştüğüm o çukurdan beni yine çıkaran bu kitap ve içindeki karakterlerdi. Tam da bu yüzden bu kitabın yeri de bende apayrı olacaktır çünkü eğer onları yazmasaydım düştüğüm çukurda kalacak ve tamamen karanlığa gömülecektim, bunu çok iyi biliyorum.

Kitabın son sayfalarını gözyaşları içinde yazdım ve şu an bu teşekkürü yazarken de gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Zaten yazdığım bir kitaba veda etmek benim için zorken en başından beri kurguladığım o finale ulaşmak ve bir kapıyı kapatmak benim için epey zorlayıcı oldu. Hatta öyle ki bir hafta boyunca onları rüyamda gördüğüm, bazen kitabın içine girip o evrende kaybolduğumda seslerini işittiğim bile oldu.

Beyaz Leke'nin bir kalbi var ve biz artık bu kitaba dokunduğumuzda o kalp atışlarını hissedeceğimizi, gökyüzünü görebileceğimizi, hatta zamanı geldiğinde yüzümüzde buruk bir tebessüm bırakacak kadar onları gerçek saydığımızı çok iyi biliyorum.

En büyük teşekkürüm her zaman olduğu gibi yine ve yine beni okuyan sizlere. Bu yola ilk çıktığım zaman beni asla yalnız bırakmadınız ve sizin heyecanınız, hevesiniz, bağlılığınız ve ellerimden hep ama

CamScanner ile tarandı

hep tutmanız beni şevklendirdi. Kafamda yarattığım bu dünyaya benimle beraber dahil olmanızı, benimle beraber gözyaşı dökmenizi, benimle beraber gülmenizi, hatta bana karşı bile karakterleri savunduğunuz zamanları asla unutamam. Yüzlerce imza günümde gözlerinizdeki heveslerle kitabımı göğsünüze yaslamanız ve bana, "Seni anlıyoruz," demeniz benim için en büyük hediyeydi. Sizin sayenizde evimin içi binlerce kâğıttan lale ile dolu ve her biri sizin kalbinizin emeği, varlığınıza şükürler olsun.

Kalbimdesiniz, yol arkadaşımsınız, sırdaşımsınız, çocukluk arkadaşımsınız. Beni anladığınız, hissettiğiniz ve farkında olmadan elimden tutup beni çukurdan çıkarmaya siz de yardımcı olmaya çalıştığınız için teşekkür ederim.

Babacığım, bu kitapta ortak bir sırrımız var ve ben sana rüyalarda değil, bir kitapla ulaşıyorum. Sırrımız hâlâ sırrımız ama sonsuza kadar pişmanlıklar, acılar ve kaybedişler bu kitapla ölümsüz olacak. Işıklar içinde uyu.

Anneciğim, bu kitaba çok üzüldüğün için okumaktan kaçındın ama en sancılı dönemlerimde saçlarımı okşadığın için teşekkür ederim.

Boda ve Sole, benim küçük çocuklarım, canım kedilerim. Sizin varlığınız bile bana yeter, elbette bu kitapta size de teşekkür edeceğim. Masum kalbinizle bana sevgiyi yeniden gösterdiniz.

Canımın içi dostum Mürvet Kıbrıslıgil, en kötü günlerimde desteğini bir an bile esirgemediğin, ben kitabı yazarken benimle beraber ağladığın, beyin fırtınalarıma ortak olduğun ve ne olursa olsun beni hiç yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim. Yaşlanıp bir deniz kenarında şaraplarımızı yudumlayana kadar birlikte olacağız.

Bebeğim Işılsu Gültekin, renkli kişiliğinle ve beni sakinleştirmelerinle hep ama hep yanımda oldun. Sana finali ilk anlattığımda yüzünün aldığı hali asla unutamam, o bakışların bile beni şevklendirmeye yetti. İyi ki varsın, hayatımda daima yer alacak yegâne dostlarımdan birisin.

Güzel arkadaşım İpek, bir bakışımdan ne hissettiğimi anlaman, kitabımı evinin en güzel köşesine koyman, satırlarımı okurken gözlerindeki hevesle beni izlemen bu yolda bana çok yardımcı oldu. Kitabı senin yanında yazdığım gecelerde, "Ben de olsam savaşmaya devam ederdim," demen içinde bir Eftalya yattığını gösteriyor. Seni çok seviyorum.

CamScanner ile tarandı

Oğuzhan, hayatımda tanıdığım en düşünceli insanlardan birisin ve bir bakışınla bile sakinleşebiliyorum, tek bir cümlemle ne hissettiğimi anlayabiliyorsun. Varlığın geçirdiğim bütün süreçlerde bana destekti ve hayatımın sonuna kadar sana minnettar kalacağım, senin ruhun bir kitap sayfalarında gizlenebilecek kadar yüce bir ruh.

Özer Subaşı, canım arkadaşım, seninle saatlerce konuşmayı ve gülmeyi o kadar çok seviyorum ki en kötü anlarımda bile varlığın hep iyi geldi. Bu hayat senin için gülüşlerin kadar keyifli olsun.

Berkan ve Yunus, en tedirgin anlarımda yüzümü gülümsettiğiniz ve kitabımdan bahsederken bir şahesermiş gibi yaklaştığınız için teşekkür ederim, iyi ki varsınız.

Lavinya Samagan, kitabı okuduktan sonra karakterlerimle kurduğun bağ ve hevesin beni daha da heyecanlandırmaya yetti. Gücün beni hep daha da güçlü hissettirecek, iyi ki varsın.

Alara Keçeci, tatlı heyecanın ve beni motive edişlerin hayat enerjimi hep yükseltti. Ne olursa olsun gülümsemeye hep devam edeceğiz.

Destina, gururlu bakışların yoluma hep ışık olacak. İyi ki varsın.

Yücehan ve İsmail, hayat enerjiniz daima yolumu aydınlattı, çok teşekkür ederim.

Sevgili E, bir yemek masasında bana peçeteden lale yapıp verdiğin gün başka bir özgürlüğü de sen bana hissettirdin. Bu kitapta anılarımız var ve o anılar da sonsuza kadar bu kitabın içinde saklı kalacak, okuduğunda yüzünü gülümsetmesi dileğiyle.

S, bu kitabın başlarında verdiğin akıllar ve beyin fırtınalarıma ortak olduğun için teşekkür ederim, köşeye sıkıştığımda ve kurguda çıkmaz sokaklara girdiğimde beni kurtaran senin o keskin zekândı.

Eda, Sema, İlkem ve Selin, kitabıma verdiğiniz emekleriniz için teşekkür ederim, sizleri çok seviyorum.

Bütün cefamı çeken editörüm Yaren Kılıç, geçirdiğim zorlu süreçlerde senin yardımların ve destekleyici cümlelerin beni iyileştirdi. Her cümleyi benim kadar hissediyor olman bu yolda yalnız olmadığımı hissettirdi ve benimle beraber ağladığın anlar bile oldu. İyi ki varsın, sen bir editörden çok daha fazlasısın.

Bütün kitaplarımda benimle el ele yürüyen ve desteğini hiç esirgemeyen canım arkadaşım Seda Durdu, her kitabımla seni biraz daha üzdüğümü ama kalbinde hâlâ bana ve yeni yazacağım kitaplara

CamScanner ile tarandı

kocaman bir yer olduğunu da biliyorum. Varlığın beni rahatlatıyor, bütün kalbimle seni seviyorum.

Yasin Öksüz, benim için bir yayıncıdan öte bir abisin, senin motivelerin benim meşalemi aydınlattı ve aydınlatmaya da devam edecek. Bana daima inandığın için teşekkür ederim, iyi ki varsın.

Sevgili İndigo Kitap Ailesi, her kitabımda hayal ettiğim her şeyi gerçekleştirmek adına çabaladığınız için çok teşekkür ederim.

Ve kendim, bu kitabın her satırına farklı bir anı, farklı bir acı ve farklı bir kurtuluş sığdırdın. Bu kitaba her dönüp baktığında gördüğün hem güçsüzlük hem de güç olacak ama seni hiç yalnız bırakmayan o karakterlerin rüyalarında senin ellerini tutmaya devam edecek. Ne yaşarsan yaşa bir yolun sonuna daha gelebildin ama bu yolun sonu, senin yeni yollarının başlangıcı olacak. Zihninde yaşamaya devam eden ve kaybettiğin bütün karakterler, senin hazinen. Hiç vazgeçmediğin ve ne olursa olsun dizlerinin üzerine çöksen bile geri doğrulmanın bir yolunu bulduğun için teşekkür ederim.

Her diz çöküş bir teslimiyet değildir, bazen insan dünyayı dizlerinin üzerinde de görmek isteyebilir. Beyaz Leke okuyan herkes bu cümlenin altında yatanın ne olduğunu hissedecektir ve bunu bilmek bile bana huzurlu hissettiriyor.

Ellerim daima ellerinizde.
Özgürlüğünüze değil, özgürlüğümüze değil,
Daima özgür hissetmemize!
Aslı Arslan

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

CamScanner ile tarandı